ERIC VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

EDITURA ELIT

EDITURA ELIT

ERIC VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

Continuarea romanului "Ninja", apărut la editura Elit Comentator, "Inima Dragonului", îşi dsfăşoară acțiunea în SUA şi Japonia. Lupta între concernele gigantice producătoare de calculatoare, lumea băncilor din Hong Kong şi China, şi o splendidă, ciudată şi tragică poveste de dragoste, iată temele romanului.

Ce-şi poate dori mai mult cititorul?

6500 LEI

Redactare : JUNONA TUTUNEA

Titlul original : *Miko* by Eric Van Lustbader

Copyright 1984 by Eric Van Lustbader

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română, inclusiv pentru Republica Moldova, sunt rezervate Editurii Elit.

I.S.B.N. 973-9100-76-7

ERIC VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

(Ninja II)

Editura Elit

VICTORIEI,
cu dragoste, dincolo de toate capriciile vremii

TATĂLUI MEU,
această enciclopedie umană, cu dragoste

Tsugi-no ma-no tomoshi
mo kiete
yo-samu kana

Lumina celeilalte încăperi
se stinge și ea
acum frigul nopții

Shiki (1867—1902)

Doamna Darling : George, ar fi bine s-*o* păstrăm pe Nana. Și am să-ți spun de ce. Dragul meu, aseară, când am intrat în încăperea asta, am văzut un chip la fereastră.

J. M. Barrie, Peter Pan.

PREFECTURA NARA, JAPONIA

PRIMĂVARA, ÎN VREMURILE NOASTRE

Masashigi Kusunoki, *sensei*-ul acestui *dōjō*, pregătea ceaiul. Îngenunchease pe *tatami*; kimonoul său cenușiu, în nuanțe deschise și întunecate, îl învăluia făcându-l să pară centrul unui vârtej uriaș și întunecat.

Turnă apă clocotită într-o ceașcă de lut și, pe când lua bețigașul de bambus ca să amestece ceaiul pentru a scoate la suprafață spuma verde, silueta lui Tsutsumu umbri cadrul ușii deschise. Dincolo de corpul omului aplecat, podeaua lucioasă a sălii de antrenament se întindea strălucitoare și fără cusur.

Kusunoki stătea cu spatele spre ușă. În fața lui se afla rama panoului transparent *shoji* și o fereastră largă, prin care se puteau vedea cireșii de afară încărcați de flori. Ca niște nori umbrind pământul în urcușul lor către povârnișurile împădurite din Yoshino, iar crengile lor aplecate, verzi ca dealurile de la orizont, erau acoperite cu mușchi bătrân. Mirosul de lemn de cedru era puternic acum, ca mai mereu, de altfel, în această regiune a prefecturii Nara, în afara celor câteva săptămâni de iarnă, când stratul gros de zăpadă se așterne peste râpe și coline.

Kusunoki nu se sătura niciodată de această priveliște. Făcea parte din istoria Japoniei. Aici găsise pe vremuri adăpost Minamoto no Yoshitsune care se refugiase în munți ca într-o fortăreață, căutând să scape de fratele său, pe atunci *shōgun*; aici și-a strâns armatele mărețul împărat Go-Daigo și a pus capăt exilului, înaintea ultimei încercări de a-și recăpăta tronul; și tot aici se întemeiase *Shugendo*, un fel de sectă de călugări munteni, a căror doctrină era un amestec ciudat de bu-

dism și shintoism. În zare se afla muntele Omine, iar pe versanții săi se întruneau *yamabushi,* călugării rătăcitori ai acestei secte sincretice, care își impuseseră o viață ascetică.

Omul privea acum în ceașca de ceai, deschis la culoare după formarea spumei, iar cu ochii minții vedea tot ce era de văzut dincolo de panoul subțire de sticlă.

În spatele său, Tsutsumu era pe punctul de a-și anunța prezența însă, văzându-l pe *sensei* în genunchi, dus pe gânduri, vorba îi îngheță pe buze, nerostită. Rămase îndelung cu ochii ațintiți asupra omului de pe *tatami,* și, în timp ce privea, mușchii până atunci relaxați, începură să se încordeze. Era în stare de alertă ; acum era pregătit. Căuta cu mintea, dintre numeroasele metode, pe cea mai potrivită pentru a fi sigur de reușită, în timp ce ochii i se dilataseră privind la nemișcarea celui din față. Cred că mâinile-i sunt în mișcare, gândi Tsutsumu, deoarece pregătește ceaiul... deși, după cum se vede, pare de-a dreptul o statuie.

Calculase bine timpul necesar și, brusc, se ridică pe vârfuri, înfoindu-se apoi ca o pânză de corabie în bătaia vântului. Făcând în liniște doi pași fulgerători, trecu pragul și ajunse la distanța suficientă pentru a lovi. Se răsuci de mijloc, gata să aplice cu putere prima lovitură.

În acea clipă Kusunoki se întoarse și, întinzând ceașca plină cu ceai fierbinte, spuse :

— Mă simt întotdeauna onorat să invit în sala de lupte un elev care prinde lecțiile ca din zbor...

Privirile-i îl țintuiră pe Tsutsumu, iar elevul avu impresia că s-a lovit de un zid invizibil, de nepătruns. Întreaga forță a energiei concentrate îndelung se pierdea acum, mai întâi frânată, țintuită în loc, pe urmă risipindu-se.

Fără să vrea, pe Tsutsumu îl trecu un fior. Clipi din ochi, ca o cucuvea lovită de lumina zilei. Deși foarte rar i se întâmpla, acum se simțea teribil de vulnerabil.

Sensei-ul zâmbi înțelegător.

— Hai, spuse el, și Tsutsumu văzu ivindu-se ca din senin cea de-a doua ceașcă de ceai în mâna maestrului. Hai să bem împreună un ceai... să facem dovada considerației și a bunelor noastre intenții !

Elevul zâmbi stânjenit și, încă tremurând, se așeză pe *tatami*, obligat să înfrunte privirile lui Kusunoki. Între ei se afla o rogojină de bambus, care reprezenta mai mult decât o simplă delimitare arhitecturală sau decorativă. Era distanța dintre oaspete și gazdă, totdeauna pusă la japonezi în evidență.

Tsutsumu luă ceașca și o ridică încet, cu ambele mâini, potrivit ritualului, pregătindu-se să soarbă. Fierbințeala ceaiului îi străbătu palmele. Se înclină în fața *sensei*-ului, apropie buzele de marginea cestii, și bău lichidul amar. Era foarte gustos, așa că închise ochii o clipă, uitând unde se află, uitând chiar de propria-i ființă, căutând să rămână cât mai mult posibil în această stare. Simțea gustul pământului japonez, simțindu-se apropiat de tot ce era japonez. Istorie și legendă, mândrie și curaj. *Kami* plutind în jurul său. Și, mai presus de toate, *giri*, simțul datoriei.

Apoi deschise ochii, și totul fu ca mai înainte. Simți din nou amărăciunea depărtării de casă. El era din nord, iar Nara era un loc străin lui, niciodată nu-i plăcuse Totuși venise aici, trebuind să petreacă doi ani, care-i păreau interminabili. *Giri*, datoria.

— Spune-mi, îl întrebă Kusunoki, ce trebuie să cântărim în primul rând într-o luptă ?

— Adversarul, răspunse Tsutsumu pe loc. Schimbarea poziției și a intenției acestuia ne pune în gardă și ne arată cum să procedăm.

— Într-adevăr, spuse Kusunoki, de parcă ar fi auzit despre un concept absolut nou, pe care îl rumega acum în minte. Și imediat, avem victoria pe tavă...

— Nu, răspunse elevul. Ne concentrăm să nu fim învinși, nu să câștigăm.

Sensei-ul îl privi cu ochii săi negri și profunzi, ca de șoim sălbatic. Spuse într-un târziu :

— Bun. Într-adevăr, chiar așa este.

Tsutsumu, bându-și alene ceaiul, se întrebă unde vrea să ajungă. Vorbe și iar vorbe. *Sensei*-ul îi punea întrebări al căror răspuns trebuia știut de orice elev bun. Atenție, se avertiză singur, amintindu-și cum i se muiaseră puterile de atac mai adineauri. Fii cu ochii în patru.

— Așadar, înfrângerea înseamnă sfârșitul vieții...

Elevul încuviință din cap.

— După cum a scris Sun Tzu, permanent mergem de mână cu moartea. Întotdeauna trebuie să luptăm.

De data aceasta, Kusunoki zâmbi larg, fără a se abține.

— Însă tot Sun Tzu a scris că a-ți supune adversarul *fără* luptă este dovada celei mai mari priceperi. Prin urmare, arta supremă constă în atacarea strategiei adversarului.

— Vă cer iertare, *sensei,* dar eu am impresia că în această frază Sun Tzu se referea numai la situația de război.

— Bine, recunoscu onest Kusunoki, dar nu despre asta discutăm și noi ?

Tsutsumu simți cum inima îi zvâcnește în piept, și numai cu un mare efort de voință reuși să-și păstreze calmul.

— Război ? Scuzați-mă, *sensei,* dar nu pricep...

Stând pe gânduri, trăsăturile feței lui Kusunoki se îmblânziră.

Tot Sun Tzu mai scrisese că asemenea artiști ai războiului pot ajunge invincibili, însă nu pot aduce adversarul în stare de vulnerabilitate.

— Războiul îmbracă nenumărate aspecte, nu-i așa ?

— Așa este, *sensei,* răspunse Tsutsumu încă foarte agitat.

— Se poate, desigur, pune întrebarea ce fel de război s-ar închipui pe aici — mâna sa pluti prin aer ca un nor, descriind un arc de cerc spre frumusețea și liniștea dealurilor împădurite ce se zăreau prin fereastră — pe la noi, în Yoshino, unde istoria Japoniei e vie și viguroasă. Aici, printre cireși și cedri, războiul ar putea părea cuiva o idee cu totul nelalocul ei.

Ochii săi negri și mari îl fixară pe Tsutsumu, iar elevul simți cum unul din mușchii piciorului începe să-i tremure, necontrolat.

— Și totuși războiul a sosit și în această fortăreață imbatabilă a naturii. Așa că trebuie să-l înfruntăm...

De data aceasta, Tsutsumu era de-a dreptul înfricoșat. Convorbirea nu mai era o simplă tăifăsuială la un ceai, la picioarele *sensei*-ului. Subiectul zilnic al tehnicilor de luptă îi păreau acum un lucru prea lumesc.

— În Yoshino se află un trădător, spuse Kusunoki.

— Cum ? !

— Da, așa cum îți spun. Kusunoki dădu din cap înfricoșat. Tu ești primul căruia îi vorbesc despre asta. Te-am observat în clasă, la ore. Ești un băiat iute. Iute și inteligent. Acum vei lucra cu mine. Îi vei spiona pe ceilalți elevi. Începând imediat. Ai observat ceva deosebit, care te-ar da de bănuit că avem printre noi vreun spion ?

Tsutsumu începu să gândească, înfuriat. Era conștient că se afla în fața unei ocazii uluitoare, fapt pentru care se simțea îndatorat. Părea că i s-a luat de pe piept o mare greutate. Trebuia să se arate vrednic de confesiunea ce i se făcuse.

— Parcă îmi amintesc, începu el. Da, da. Cred că e ceva. *Femeia* — folosi cea mai disprețuitoare intonație — *femeia* aceea a fost văzută aici seara târziu.

— Și ce făcea ?

Nu era nevoie să se pomenească numele *femeii*. În *dōjō* se afla o singură femeie, la dorința *sensei*-ului și spre nemulțumirea elevilor, deși se fereau s-o exprime pe față, temându-se să nu afle *sensei*-ul. Acesta aflase totuși.

Tsutsumu ridică din umeri.

— Cine poate ști, *sensei* ? În mod sigur nu venise pentru antrenamente...

— Înțeleg.

Kusunoki părea dus pe gânduri.

Tsutsumu căută să-și mărească avantajul obținut.

— Bineînțeles, în ultima vreme s-au iscat o sumedenie de discuții despre ea, o mulțime de vorbe...

— Nu este agreată...

— Nu, *sensei*, confirmă Tsutsumu, majoritatea elevilor consideră că nu are ce căuta într-un loc sfânt, cum e un *dōjō* ca acesta. Consideră că este o încălcare a tradiției. Ei cred că femeilor nu trebuie să li se permită accesul într-o sală de antrenament. Elevul lăsă capul în jos, de parcă îi venea greu să mai continue. Iertați-mă, *sensei*, dar a fost și o discuție în care s-a susținut că prezența ei v-a făcut să pierdeți înaltul post pe care îl dețineați mai înainte, la școala de lupte *ryu* din Gyokku. Spuneau că a venit la dumneavoastră și v-ați dus la consiliul școlii pentru a susține, în calitate de *jonin*, admiterea ei la cursurile *ninja*, în cadrul acelei *ryu* din

Gyokku. Spuneau că ați părăsit școala deoarece n-ați obținut suficiente aprobări pentru ea. Ridică acum capul. Ea este de vină.

Invincibilitatea constă în apărare, gândi Kusunoki. Posibilitatea victoriei constă în atac. Spuse elevului său :

— E adevărat că pe vremuri am fost *jonin* în *ryu*-ul din Gyokku ; o știe toată lumea. Însă motivele plecării mele de acolo au fost pur personale, nimeni nu mi le cunoaște, nici măcar consiliul acelei școli. Stră-străbunicul meu a fost unul din întemeietorii școlii din Gyokku ; mi-a trebuit mult timp ca să iau această hotărâre. Mult timp...

— Îmi dau seama, *sensei*, spuse Tsutsumu, conștient că ceea ce tocmai auzise era o mare minciună.

În sinea lui avea siguranța că maestrul Kusunoki își pusese întreaga sa carieră în joc numai pentru acea femeie. Ceea ce-i părea inexplicabil.

— Bine, clătină Kusunoki din cap. Nu mă îndoiam că vei pricepe.

Ochii lui negri se închiseră un moment, iar elevul scoase repede un imperceptibil suspin de ușurare. Simți cum o dâră de sudoare alunecă în jos, peste fiecare vertebră a coloanei, ca o insectă ce umblă cu pași mărunți, și se chinui să rămână nemișcat.

— Poate că m-am înșelat în privința ei, în definitiv, spuse *sensei*-ul.

Cu multă bucurie, Tsutsumu remarcă tristețea din glasul celuilalt.

— Dacă ceea ce ai auzit tu este adevărat, atunci vom isprăvi cu ea repede și fără milă.

La auzul cuvântului *vom*, capul lui Tsutsumu tresări :

— Da, *sensei*, zise el gânditor. „Ușurel, ușurel", își spuse în sinea sa, înțelegând că era deja implicat, căutând să-și înfrâneze satisfacția. Mă simt onorat de orice fel de serviciu pe care vi l-aș putea aduce. De aceea am venit la școala dumneavoastră, iar hotărârea mea de la început a rămas neschimbată.

Kusunoki îl aprobă, dând din cap cu apreciere.

— Exact cum mă așteptam. În zilele noastre sunt puțini de vârsta ta în care să te poți încrede. Când voi întreba ce păreri ai, când îți voi cere să acționezi, am-

bele lucruri trebuiesc făcute cu dragă inimă și cu devotament.

Tsutsumu abia-și putea înfrâna euforia, însă nimic nu i se percepea pe chip.

— Nu vă rămâne decât să porunciți, să-mi cereți ce vreți, spuse el.

— *Muhon-nin*, se aplecă în față Kusunoki, asta este tot ceea ce-ți cer. Dezvăluie-mi trădătorul!

Cuvântul *trădător* abia fusese înregistrat de creierul lui Tsutsumu, că o durere teribilă îl înșfăcă și, coborându-și privirile văzu mâna *sensei*-ului încleștată sub clavicula sa. Era o figură pe care nu o exersase până acum și de care nu știa cum să scape. Uitându-se la mână foarte încurcat, zbătându-se să-i dezvăluie misterul, muri, un firicel de salivă rozulie scurgându-i-se printre buzele tremurânde.

Kusunoki, urmărind cum dispare viața mai ușor ca un rotocol de fum transparent, își luă mâna de pe cadavru. Fără sprijinul lui, capul înțepenit se clătină și se prăvăli într-o parte, saliva roșiatică prelingându-se pe *tatami*, unde Tsutsumu stătea în genunchi.

În spatele *sensei*-ului apăru o siluetă, trecu prin dreptul paravanului translucid, apoi ieși la vedere. Auzind lipăitul picioarelor goale, *sensei*-ul întrebă:

— Ai ascultat tot?

— Da. Și ai avut perfectă dreptate. El era trădătorul...

Vocea era subțire, avea o intonație melodioasă. Aparținea unei femei. Purta un kimono maro închis, brodat cu rândunele gri în cerculețe negre. Părul negru și strălucitor era strâns la spate, lăsându-i fața liberă.

La apropierea ei tăcută, Kusunoki nu se întoarse. Se uita la stampa din pai de orez atârnată într-o nișă a peretelui gol. Sub ea se afla o vază de ceramică, în care pusese o creangă impecabilă de liliac. Dimineața în zori, cum obișnuia în fiecare dimineață de când era om matur, plecase într-o plimbare în natură bătând dealurile printre stânjeneii înrourați și încă umbriți de rămășițele nopții, pe malurile șuvoaielor argintate de ultimele raze ale lunii, în căutarea acestei flori care să-i aducă liniștea contemplației pe tot cursul zilei. Culegând-o grijuliu, se întorsese acasă în încăperile *dōjō*-ului său.

Pe stampa din pai de orez, un filozof zen din secolul XVIII scrisese următoarele rânduri :

Piatra și vântul
Numai ele dăinuie
Peste generații.

— L-ai lăsat totuși să se apropie prea mult de tine...

Kusunoki zâmbi spre ea și spuse :

— I-am permis luxul de a-și rupe singur gâtul. Atât și nimic altceva.

O urmări cum îngenunchează. Își dădu seama că se așează lateral, în apropierea mâinii sale drepte, nu în față.

— Deseori, vremurile îți impun să fii prieten cu un dușman, să te apropii de el mai mult decât de un prieten. E o lecție necesară de viață, așa că îți cer să mă asculți bine. Prietenia implică obligații, iar obligațiile înăbușă viața. Întotdeauna să ții minte : complicațiile hrănesc disperarea.

— Dar ce e viața fără obligații ?

Kusunoki zâmbi.

— Asta este o enigmă pe care nici chiar un *sensei* n-o poate dezlega.

Clătină din cap în direcția cadavrului.

— Acum trebuie să aflăm de unde a apărut acest *muhon-nin*.

— E ceva așa de important ? capul femeii se întoarse astfel încât conturul obrazului să-i fie pus în evidență de lumina ce se filtra prin paravan. A fost anihilat. Ar trebui să ne întoarcem la treburile noastre...

— Încă nu ai dezlegare să-ți bagi nasul peste tot, spuse Kusunoki serios. Artele marțiale sunt una, arta războiului e altceva. E esențial să aflăm sursa infiltrației.

— Atunci, nu trebuia să-l fi ucis așa de repede...

Sensei-ul închise ochii.

— O, tinerețe nechibzuită !

Vocea era blândă, înțelegătoare, dar, când ochii se deschiseră, femeia simți un tremur involuntar străbătând-o sub sfredelul privirilor pătrunzătoare.

— Era un profesionist. Cu timpul vei învăța că nu e bine să-ți irosești timpul cu astfel de oameni, trebuie să-i lichidezi. Cât mai repede și mai eficient cu putință. Sunt periculoși, și se fac nevăzuți la cea mai mică bănuială. Iar în privința informațiilor, nu scoți nimic de la ei. Prin urmare, vom merge mai departe.

Își împreună mâinile în poala kimonoului.

— Va trebui să-i afli sursa. Cei care l-au trimis, cei care l-au instruit reprezintă un mare pericol pentru Japonia.

Făcu o pauză, nările vibrându-i de parcă ar fi adulmecat un alt trădător. Când începu să vorbească din nou, vocea își mai pierduse din asprime. Lăsă pleoapele în jos.

— Apa este încă fierbinte. Poți să-ți faci un ceai.

Supusă, femeia trecu pe lângă el, luă vasul cu apă și turnă, în timp ce soarele pătrundea înăuntru, iar norii purpurii umbreau terasele munților.

Aduse grijulie ceștile minuscule spre el, pe o tavă de lac negru pictată cu un peisaj lacustru, peste care zbura un stol de bâtlani. Așeză tava cu multă delicatețe, începând apoi să amestece cu bețigașul de trestie, foarte îndemânatică. Avea un *wa* — o armonie interioară — foarte puternic, lucru care pe Kusunoki îl îmbătă. În acest moment se simțea mândru de creația sa.

Femeia învârti bețigașul de șase, șapte, opt ori, ridicând la suprafață spuma verzuie. La a zecea învârtitură, degetele ei subțiri lăsară bețigașul deoparte, apoi pătrunseră pe mâneca largă a kimonoului. Scoțându-le la fel de repede, un cuțit scurt, cu lama de oțel perfect ascuțită apăru în mâna ei, și se înfipse în ceafa lui Kusunoki. Fie că lovitura a fost aplicată cu mare putere, fie că lama cuțitului a fost foarte ascuțită, însă oțelul pătrunse cu mare ușurință prin carne și os despărțindu-i două vertebre din coloană. Într-o mișcare grotescă, teasta se aplecă înainte, atârnând de pielea gâtului, *sensei*-ul părând că se concentrează într-o rugăciune mută.

Sângele roșu izbucni din arterele tăiate stropind camera și năclăind podeaua, unde amândoi stăteau îngenuncheați. Bustul *sensei*-ului se răsuci spasmodic deasupra picioarelor, în încercarea sa de a sări înainte, ca o orcască.

Femeia îngenunche și rămase ca o stană de piatră. Ochii îi încremeniseră asupra maestrului. Când el se prăvăli într-o parte și un picior zvâcni pentru ultima oară, simți înăuntru o tresărire de parcă o frunză s-ar fi legănat în bătaia vântului înainte de a fi luată în zbor, și simți cum o lacrimă fierbinte i se prelinge de-a lungul obrazului. Apoi însă își potoli emoțiile, se îmbărbătă, alungându-și clipa de slăbiciune.

Lucrarea era înfăptuită și se simți mândră. „Dă rezultate", gândi ea. „*Jahō*, vraja". Fără *jahō* n-ar fi fost în stare să-și ascundă intențiile în fața lui, își dădea perfect de bine seama.

Privindu-și opera pe podea, cugetă : „Dar nu e așa ; nu cum credea ticălosul *muhon-nin* Tsutsumu. Nu sunt o trădătoare. Însă va trebui ca mai întâi să mi-o dovedesc mie însămi, știu asta. Prin urmare, să fiu perfectă."

Se ridică și, mergând ca un strigoi, ocolind sângele care se prelingea acum și spre celălalt *tatami*, se apropie de el.

„Tu *ai fost* cel mai bun, gândi ea privindu-și mentorul. Acum eu sunt."

Se aplecă și șterse sângele de pe lama cuțitului. Sângele *lui*. Pe țesătura kimonoului rămase o dâră lungă de sânge.

Ultimul lucru pe care-l făcu în sala de lupte : îl dezbrăcă pe *sensei* de kimono, împachetându-l cu cel mai mare respect, de parcă ar fi fost drapelul național. În grabă, îl ascunse într-un buzunar interior.

Apoi plecă ; odată cu plecarea ei, începu să plouă.

CARTEA ÎNTÂI

SHIH

(Forță, influență, autoritate, energie)

NEW YORK — TOKYO — HOKKAIDO

PRIMĂVARA, ÎN VREMURILE NOASTRE

Picotind, Justine Tomkin își dădu seama că o umbră neagră, de noapte traversa încet lumina soarelui, tăind-o asemeni unui iatagan.

Gura îi rămăsese larg deschisă și încercă să țipe la vederea feței, pe care o recunoscu : Saigō. Îi trecură pe dinaintea ochilor minții imaginile sângelui și ale carnagiilor, urmate de jefuirea cadavrelor, prea cumplite să le contempli. Nu putea suporta această ființă îngrozitoare. Mirosul cimitirului invadă camera odinioară atât de pașnică a casei tatălui său, în Long Island, înțesată de amintirile copilăriei. Un ursuleț de pluș cu un ochi lipsă încă mai trona înăuntru. Mai era și o girafă din pânză de bumbac cadrilată.

Țipătul ei puternic fu înăbușit de curentul masiv de aer stârnit de trecerea lui Saigō, de parcă el ar fi fost în stare să dispună de toate elementele naturii, numai cu o mișcare a mâinii. Își umflă apoi pieptul, acoperind și mai mult lumina ce pătrundea printr-un ochi larg de geam aflat în tavan, în jurul său ridicându-se un abur opalescent, ca și când ei i-ar fi fost interzis să-i vadă picioarele așezate pe pământ, părând că plutește.

Se aplecă spre femeia deznădăjduită, întinsă în fața lui și încă țipând în gând : Scoală-te, *scoală-te !* — și începu fără grabă să facă vrăji asupra ei, cu privirile-i amenințătoare de gheață, încremenite ca niște stane de piatră, părând cumva să-i pătrundă în adâncul sufletului. Groaza o sfredelea colcăind ca viermii. Simțea o zvâcnire de nedescris în piept, și era incapabilă s-o stăpânească. Acum era o parte din el, îi va executa ordinele ca o

sclavă, îi va ridica de jos *katana*, sabia de samurai, și-i va ucide dușmanii în locul lui.

Simți mânerul rece al sabiei în mâna ei încleștată, pe când o ridica de pe podea. O mânui cu aceeași ușurință, cum ar fi făcut Saigō — dacă ar mai fi fost în viață.

Însă în fața ei se afla Nicholas ; spatele său vulnerabil era întors spre ea. Ridică sabia *katana*, umbra ei se profila deja pe coloana lui vertebrală, în lumina soarelui. *Nicholas, singura și unica mea dragoste.* Mintea i se învârteji într-o furie oarbă și gândurile nu-i mai aparțineau înainte de a aplica lovitura mortală. *Ninja, trădătorule, ți-ai găsit sfârșitul !...*

Justine se trezi într-un spasm. Era lac de sudoare. Inima îi bătea neliniștită, puternic, ca loviturile fierarului pe nicovală. Încet, își trecu o mână prin părul umed, dându-l pe spate pentru a-și elibera fruntea și privirile. Apoi, inspirând profund, cuprinsă de un teribil frison, își îmbrățișă bustul cu ambele mâini, legănându-se înainte și înapoi, cum făcea în copilărie, înspăimântată de visele izvorâte din bezna nopții.

Se întinse cu ochii închiși spre locul gol de lângă ea, în patul dublu, și frica o invadă iarăși. Dar acum nu mai era groaza coșmarului său nocturn, ci o teamă diferită, care o făcu să se răsucească și să înșface o pernă de alături, unde ar fi trebuit să stea Nicholas, strângând-o la piept, ca și când gestul acesta i l-ar fi putut aduce înapoi lângă ea și, odată cu el, întreaga liniște și siguranță pe care i-o putea oferi America.

Nicholas se afla tocmai de cealaltă parte a Pacificului și Justine era convinsă acum : pentru viața lui se temea de astă dată. Ce se întâmpla în Japonia ? Ce făcea el acum ? Și ce pericol îl păștea ?

Se repezi brusc la telefon, și un țipăt scurt răsună în cameră.

— Doamnelor și domnilor, începem aterizarea pe aeroportul Narita. Reglați-vă spătarele scaunelor în poziție verticală și rabatați măsuțele pliante. Așezați-vă bagajele de mână sub scaunele din fața dumneavoastră. Fiți bineveniți în Tokyo, capitala Japoniei !

În timp ce nevăzutul însoțitor de bord repetă scurtul discurs în japoneză, Nicholas Linnear deschise ochii. O

visase pe Justine, fiind cu gândul la ziua de dinainte, când plecaseră cu mașina în plimbare în afara orașului, cum obișnuiau adeseori, pentru a evada din viața apăsătoare dusă printre canioanele de oțel și sticlă fumurie ale Manhattanului.

Ieșind din casa lor din West Bay Bridges, se descălțaseră de pantofi și de ciorapi, și, fără să ia în seamă răcoarea primăverii timpurii, fugiseră în picioarele goale pe nisipul albicios.

Alergase pe țărmul mării către ea, iar valurile azurii îi tăinuiau gleznele în spuma lor învolburată. O prinsese în brațe, părul ei negru și bogat îi acoperise fața când o răsucise spre el, dezmierdându-l ca o aripă ușoară, în amurg. Cu brațul foarte bronzat în jurul taliei ei, trăgând-o spre sine, o simți ca pe un strop de apă picurat pe trupul său încins de soare și nu numai de soare...

Șoapta brizei sărate...

— O, Nick, niciodată nu m-am simțit atât de fericită, niciodată. Mi-ai alungat orice urmă de tristețe.

Dădea glas conștiinței că el o salvase din ghearele încleștate ale multor demoni, unul din cei mai de seamă fiind firea ei masochistă, fire „furată" — cuvântul îi aparținea — de spectrul dominator al tatălui său.

Își așeză capul pe umărul lui, sărutându-l pe gât.

— N-aș vrea să pleci. Aș vrea să stăm mereu aici, amândoi în bătaia valurilor mării.

— Ne-am învinețit de frig...

Râse, nevrând să o scoată brutal din starea ei de melancolie. Simțea față de ea o dragoste asemănătoare unui pârâu ce susură nevăzut, în noapte, însă totuși real.

— În orice caz, nu ți se pare că-i mai bine să fim amândoi ocupați, înainte de nuntă ? N-are rost să ne speriem și să dăm înapoi acum...

Glumea din nou, dar ea își ridicase privirile spre el, fixându-l cu ochii aceia extraordinari, cât se poate de inteligenți și totodată plini de o stranie naivitate, pe care o găsise întotdeauna foarte atractivă, chiar de la prima lor întâlnire. Și acum o găsea la fel. În irisul ochiului stâng percepu umbra roșiatică a unei mustrări. Avea ochii căprui-deschis, bătând acum spre verde, și se simți bucuros că evenimentele răscolitoare din anul

trecut nu o schimbaseră fundamental. Dovadă că în priviri i se putea citi întregul suflet.

— Ai mai avut visul acela? întrebă el. Te-ai mai trezit în mijlocul casei cu *dai-katana* de samurai în mână și cu Saigō în gând?

— Tu ai îndepărtat influența lui, acea hipnoză ciudată, spuse ea. Doar așa mi-ai spus.

El aprobă:

— Da, am îndepărtat-o.

— Atunci e în regulă.

Îl luă de mână și îl trase afară din valurile mărunte și reci, deasupra geamandurii pentru indicat nivelul fluxului, acoperită de iarbă de mare și catran. Își întoarse fața spre soare.

— Mă bucur că s-a sfârșit iarna. Mă simt fericită aici, văzând cum totul în jur revine la viață.

— Justine, spuse el grav, tocmai voiam să aflu dacă n-au fost — se opri brusc, căutând să transpună în engleză termenul japonez. Dacă n-au fost unele urmări ale incidentului. La drept vorbind, Saigō te „programase" să mă ucizi cu propria-mi sabie. Și nu vorbești niciodată despre ea...

— De ce aș face-o? lumina din ochi îi dispăru, estompându-i culorile delicate. N-am ce să mai adaug.

Rămaseră muți un timp, învăluiți în clipocitul valurilor lovite de țărmul în lungul căruia își reluaseră plimbarea. În depărtarea orizontului atârna parcă o barcă de pescari, plutind pe imensitatea albastră.

Ea privea în zări, ca și cum pe întinderea oceanului și-ar fi aflat viitorul.

— Întotdeauna am știut că viața e plină de nesiguranță. Dar, de când te-am întâlnit pe tine, nu mai am motive să mă îngrijorez în vreun fel. Nu ascund faptul că odinioară am fost la fel de auto-distructivă ca sora mea acum.

Își dezlipi ochii din zările luminoase. Își privi atentă degetele împreunate.

— Aș fi vrut din toată inima să nu se fi întâmplat. Dar s-a întâmplat. A pus stăpânire pe mine. Mă simțeam ca în copilărie, când am avut vărsat. Am fost la un pas de moarte, așa de rău îmi era. Și au rămas urme. Totuși am supraviețuit. Voi supraviețui și acum, ridică privi-

rile. *Trebuie* să supraviețuiesc, înțelegi, pentru că acum e vorba de viața amândurora, a mea și a ta. La ea să ne gândim...

Nicholas o privi în ochi. Îi va păstra ea amintirea? Nu putea ști, și nu-și dădea seama ce motiv ar avea să se îngrijoreze.

Ea izbucni în râs, având o față de școlăriță nevinovată și nepăsătoare, pistruii împrăștiați pe tenul său alb începând să se bronzeze la soarele cald. Avea un râs cristalin, fără urmă de sarcasm sau cinism. Fără urmă de reținere, cum nu afli prea des.

— Mâine, n-o să te mai am alături, spuse ea. Așa că lasă-mă să mă simt bine azi, îl sărută cu tandrețe. A fost un sărut ca-n Orient?

El zâmbi:

— Da, cred că așa e acolo.

Degetele ei lungi i se plimbară pe conturul bărbiei oprindu-se în final pe carnea moale a buzelor.

— Îmi ești mai drag decât mi-aș fi putut închipui să-mi fie cineva.

— Justine...

— Poți să pleci la capătul pământului, tot am să te găsesc. Pare o propoziție de copil prost, dar așa e cum îți spun. Nu glumesc.

Spre uimirea lui, constată că nu glumea. Percepu în ochii ei ceea ce nu mai văzuse până atunci. Recunoscu hotărârea femeii-samurai, pe care o mai întâlnise cu ani în urmă la mama lui și la o mătușă. Era un amestec ciudat de înverșunare și devotament, pe care îl crezuse imposibil de atins pentru occidentali. Se simți emoționat de mândria pe care o încerca acum pentru ea. Zâmbi.

— O să lipsesc numai puțin timp. Să sperăm că nu mai mult de o lună. Ca să fiu sigur că n-ai să vii după mine.

Figura ei deveni serioasă.

— Nu te mai ține de glume, Nick. Japonia *se află* la capătul pământului, din câte cunosc eu. E o țară complet diferită de noi. Oriunde în Europa mă pot simți ca o străină, dar cel puțin acolo îmi regăsesc rădăcinile. Ești *cumva* printre ai tăi. Japonia e de nepătruns, ca o piatră. Mă și sperie...

— Eu sunt pe jumătate oriental, spuse el zâmbitor. Și eu te sperii ?

— Cred că pe vremuri, din când în când reușeai. Acum însă, mai puțin.

Brațele ei îl înlănțuiră.

— O, Nick, totul ar fi perfect dacă n-ai pleca...

Fără un cuvânt, el o strânse în brațe. Era gata să-i declare că n-o va părăsi niciodată, însă își dădu seama că ar fi spus o minciună, deoarece în mai puțin de 24 de ore urma să urce în avionul de Tokyo, la care își rezervase bilet. În plus, partea orientală a ființei lui — la care se adăugase antrenamentul în lupte — făcuse din el un fel de singuratic, un introvertit, neputându-i-se citi nimic în trăsăturile feței. Nicholas bănuia că tatăl său, colonelul, avea această trăsătură la fel de pronunțată, deși fusese pe de-a-ntregul occidental. Atât tatăl cât și fiul aveau secrete chiar și față de femeile pe care le iubiseră cel mai mult.

Inspiră acum profund, simți diferența de presiune și aerul ozonat, atât de penetrant și uscat de parcă i se lipea de nări.

Avionul 747 S. P. se aplecă spre stânga, într-un arc lent și larg, străpungând vălătucii de nori, în timp ce jos apăreau câmpurile de un verde palid în straturi impecabil parcelate în depărtări, apăru apoi cușma de zăpadă a muntelui Fujiyama, majestuos și de neclintit. Era din nou acasă.

După care intrară în mantia vârtoasă a smogului, întinsă ca peste un spectacol festiv, împâclindu-se într-un cerc tot mai cuprinzător și mai dens în zona industrializată a metropolei supraaglomerate.

— Cristoase, spuse namila din spatele său, întinzându-și gâtul cât putea ca să vadă mai bine, dacă eram deștept îmi luam masca de gaze cu mine — întinse un deget gros spre imaginea ce se zărea prin hublou. Parcă e mai rău ca în valea San Fernando !

Fața sa lungă, agresivă, era preocupată de dispariția peisajului de afară. Nicholas gândi că are privirile unui general roman, gata de intervenții cruciale, liniștit și totodată preocupat, ca urmare a experienței căpătate în

lupte grele : cu barbarii pe de o parte, cu politica pe de alta.

Părul omului era tuns perie, sur ca oțelul ; purta un costum de om de afaceri, subțire și de comandă, dar cu o croială conservatoare.

Era un om care de-a lungul anilor se obișnuise cu un oarecare lux, însă forma nasului și grosimea buzelor arătau că nu întotdeauna o huzurise. Raphael Tomkin, industriașul milionar în slujba căruia se afla acum Nicholas, nu fusese născut în zodia banului. El era omul pentru care Saigō fusese plătit să-l ucidă ; și, cu toate că Nicholas îl apărase, învingându-l pe Saigō, era același om care, în mod sigur, pusese la cale moartea detectivului-locotenent Lew Croacker, cel mai bun prieten al lui Nicholas.

Nicholas urmărea profilul masiv al lui Tomkin, fără a da însă de bănuit. Ajunsese să știe că adesea și puterea unui american era doar o aparență de suprafață și nu îi era greu să pătrundă în interiorul firii lui maleabile. Dar Tomkin era diferit de tovarășii de zbor din avion. Într-adevăr, avea un *wa* foarte puternic, ceea ce denota hotărârea de caracter și tăria de stâncă.

Partea aceasta îl interesa în mare măsură pe Nicholas, deoarece jurase — sieși și față de *Kami*-ul prietenului său ucis — să pătrundă înăuntrul acestui om și, odată cunoscându-i tainele, să-și răspândească acolo semințele distrugerii lente dar sigure.

Își aduse aminte că Tomkin ordonase accidentul aparent întâmplător al mașinii lui Croacker, undeva la marginea cartierului West Key. Croacker se afla acolo în afara orelor de serviciu, și numai Nicholas știa că făcuse descoperiri importante în cazul asasinării Angelei Didion, un manechin de lux, pe vremuri amanta lui Raphael Tomkin.

O descriere modernă a binecunoscutei tactici a celui mai mare șōgun al Japoniei, Ieyasu Tokugawa, a cărui familie a guvernat peste o mie de ani, păstrând tradiția intactă, neatinsă de influența occidentului, ne informează : *Pentru a-ți cunoaște dușmanul fă-te mai întâi prieten cu el. Odată ce te-ai împrietenit cu dânsul, se năruie tot sistemul lui de apărare. După aceea, îți poți alege cea mai potrivită metodă de a-l pune să-și facă testamentul.*

Jurământul de răzbunare al lui Nicholas îl făcuse, în ciuda argumentelor înflăcărate ale Justinei, să accepte oferta de angajare primită din partea lui Tomkin acum un an. Și, începând cu prima sa zi în noua slujbă, întregile lor energii se concentraseră asupra acestui moment. Și Tomkin și Nicholas erau preocupați de călătoria aceasta în Japonia. Tomkin urzise și înaintase propunerea de fuziune a uneia din sucursalele sale cu o sucursală a firmei Sato Petrochemicals. Orice afacere cu japonezii era o misiune destul de grea, însă fuziunea complexă a două sucursale cu o înaltă tehnologie era de-a dreptul extenuantă. Tomkin recunoscuse că are urgent nevoie de ajutor. Ajunsese la disperare. Și cine altul putea fi mai bun decât Nicholas Linnear, născut și crescut în Japonia ?

Roțile avionului bufniră brusc la contactul cu pista de aterizare, găsindu-se acum la sol, simțind apăsarea scaunelor în spate, deoarece pilotul inversase mișcarea rotoarelor celor patru reactoare puternice.

În timp ce-și desfăceau centura de siguranță și căutau după haine în compartimentul de deasupra capului, Nicholas îl privea pe Tomkin. De când jurase răzbunare, se întâmplase ceva. Ajungând să-l cunoască pe Raphael Tomkin, câștigându-i încrederea și prin urmare prietenia — lucru pe care-l putea considera un mare favor din partea industriașului — Nicholas reușise să-i descopere adevărata ființă.

Și se convinsese că omul nu era tocmai căpcăunul pe care îl credeau Justine și Gelda, fiicele sale. La început simțise îmboldul de a comunica Justinei felul în care îl vedea pe Tomkin, însă asemenea discuții se încheiau mai totdeauna cu certuri aprige. În cele din urmă se lăsase păgubaș să mai încerce să-i explice că tatăl ei o iubea. Prea multă fiere îi înveninase pe amândoi ca să-și mai schimbe părerea despre el. Îl considera un monstru.

Și cel puțin într-o privință avea dreptate, gândi Nicholas coborând din avion. Cu toate că îi venea din ce în ce mai greu a crede că Tomkin era în stare de crimă. Desigur, nimeni în lumea asta nu ajunge la situația lui întorcând și celălalt obraz către dușman, spre cei peste

care vrea să se cațere. Cariere ruinate, falimente, căsnicii destrămate, asemenea pustiu trebuia să lase în urmă un om ca Raphael Tomkin.

Era isteț și de bună seamă nemilos. Comisese fapte la care Nicholas nici nu se putuse gândi vreodată. Și totuși aceste fapte păreau departe de presupusul ordin de a se făptui o crimă cu sânge rece, să curme adică o viață cu îndrăzneala semeață a unui zeu păgân. Dragostea lui neprefăcută față de fiicele sale trebuia să-l fi oprit de la o asemenea hotărâre demențială. Și totuși, toate dovezile, îngropate împreună cu Croaker, duceau direct la Raphael Tomkin, care-și instigase garda de corp și îi ordonase să curme viața Angelei Didion. Care a fost motivul? Ce scânteie a dus la comiterea unei asemenea fapte disperate?

Nicholas nu putea ști, însă intenționa să afle înainte de a-și răzbuna prietenul ucis de acest om puternic și complicat la fire. Dorința de a afla adevărul îi va întârzia probabil răzbunarea, dar faptul nu însemna prea mult pentru el. Învățase să aștepte oricât, încă din vremea când era sugar. Timpul era ca vântul pentru el, trecea nevăzut într-un flux continuu, cu secretele prinse în plasa lui, ca o lege inevitabilă, însă acționând la momentul potrivit, după cum scrisese și Musashi, „trecând prin vad".

Așa că își impusese ca, înainte de toate, să-și înțeleagă dușmanul, pe Raphael Tomkin, să pătrundă în fiecare cotlon și-n ficcare tainiță a vieții lui, cercetându-l până la ultima fibră a sufletului. Întrucât numai prin cunoașterea motivului crimei putea să-și găsească Nicholas mântuirea faptei pe care va fi probabil obligat s-o ducă la îndeplinire.

Dacă nu va reuși să-l înțeleagă pe Tomkin cum trebuie, dacă se va lăsa antrenat orbește pe panta sângeroasă a răzbunării, va fi la fel de meschin ca și dușmanul său. Nu putea proceda astfel. Vărul său, Saigō, îi cunoștea firea lui Nicholas și, profitând de acest lucru, provocase moartea prietenilor lui. Deoarece turbatul de Saigō era departe de orice scrupul și nu avea remușcări în privința crimelor. Învățase să distrugă viețile prin *kan-aku na ninjutsu,* și, mai târziu, prin temuta tehnică *Kōbudera,* care presupunea recurgerea la magie. Dar, pe

undeva, la interferența forțelor pe care încercase să le îmblânzească, el însuși fusese subjugat de ele și folosit în serviciul răului. Saigō pusese stăpânire pe aceste forțe numai cât să se lase posedat de ele. Sfârșise prin a ajunge un om slab, incapabil de a stăpâni și de a se stăpâni, ceea ce l-a dus la nebunie.

Nicholas inspiră profund și-și scutură capul, încercând să alunge trecutul. Saigō murise de un an. Însă acum Nicholas se afla din nou în Japonia, așa că trecutul începuse să-l năpădească asemeni unei oștiri de duhuri, împuindu-i urechile, cerând dreptul la atenție. Atâtea amintiri, atâtea emoții. Cheong ; colonelul ; Itami, mătușa lui, pe care trebuia neapărat s-o vadă. Desigur și Yukio, ceă cu o soartă așa de amară. Frumoasa Yukio, cea care-i înfierbântase mintea de adolescent când s-au întâlnit prima dată, la petrecerea dată de un concern industrial. Prima lor întâlnire fusese electrizată de promisiunea apropiatului contact sexual. Pulpa ei caldă și tare, pe care o simțea între picioare în timp ce dansau privindu-se în ochi, sub lumina candelabrelor sălii, fără a lua în seamă că Saigō îi urmărea de pe locul unde se așezase, în apropierea tatălui său.

Deși murise de mâna lui Saigō, amintirea ei continua să-l tortureze. Deși o iubea pe Justine din toată inima, închipuirea lui tot mai dansa acel prim dans cu Yukio, într-un fel de lume numai a lor, asupra căreia moartea nu avea nici o putere. Concentrarea minții este un instrument teribil de puternic, și, dacă există înviere din morți, așa cum se spune, atunci Nicholas ar fi putut s-o scoată pe Yukio din mormântul scăldat în lacrimi, atât de intens se gândea la ea.

După zece ani, se întorsese pe pământul natal. Parcă trecuseră secole întregi. Era acum mai aproape de Yukio, de toate prin câte trecuse el aici. Dansează, Yukio, te strâng la piept și cât timp te țin în brațe nu ți se poate întâmpla nici un rău...

— Bună seara, domnilor ! În fața lor se aplecase o tânără japoneză, cu un salut respectuos. Compania „Sato Petrochemicals“ vă urează bun venit în Japonia !

În spatele ei, în stânga, se afla un tânăr japonez în costum negru de om de afaceri, cu privirile ascunse în spatele ochelarilor de soare. Întinse mâna pentru a le

lua chitanțele de la bagaje. Completaseră formalitățile la birourile de vamă.

— Dumnealui va avea grijă de bagaje, spuse tânăra. Vreți să mă urmați ?

Nicholas își reținu surprinderea să constate că sunt întâmpinați de o femeie. Bineînțeles că nu i-ar fi spus lui Tomkin, însă știa că faptul nu putea fi de bun augur, pentru negocierile care urmau. În orice caz, dacă el o găsea încântătoare, lui Tomkin s-ar putea să nu-i pese nicicum de ea, însă în ochii oricărui japonez această întâmpinare ar fi constituit o insultă. Cu cât rangul celui însărcinat de o companie să facă primirile este mai înalt, cu atât ți se acordă o mai mare considerație. Pe scara funcțiilor și statutului social, femeile se află extrem de jos în Japonia.

Îi însoți prin furnicarul marii și aglomeratei săli de așteptare a aeroportului Narita, prin forfota de turiști, ai căror ghizi agitau pancarte scrise cu litere mari, pentru a-i aduna în grupuri, cum procedau pe vremuri generalii pe câmpurile de luptă ale Japoniei. Trecură printre coloane de elevi îmbrăcați în uniformă, rămași cu gura căscată în fața străinilor înalți care își făceau loc cu coatele prin șirurile lor. Alături de câteva perechi de bătrâni cu pungi de hârtie în mână trecu un alai de nuntași, foarte colorat, pregătiți să plece în luna miere.

Tomkin gâfâia când tânăra îi scoase afară, sub soarele arzător, pentru a traversa spre limuzina rezervată lor.

După ce le-a deschis ușa, femeia rămase pe loc.

— Eu sunt miss Yoshida, secretara domnului Sato, spuse ea. Vă rog să-mi scuzați impolitețea de a nu mă fi prezentat mai devreme, dar am considerat că-i mai bine să vă scot cât mai repede din aglomerație.

Nicholas zâmbi, în sinea lui, de stângăcia englezei auzite ; o văzu salutându-i cu o plecăciune, se înclină la rândul său drept răspuns, și murmură în japoneză :

— N-a fost nici o impolitețe, miss Yoshida. Atât domnul Tomkin cât și eu am apreciat înțelepciunea purtării dumneavoastră.

Dacă a fost cumva surprinsă la auzul propriei limbi în gura unui străin, în nici un caz nu a lăsat să i se citească pe chip. Ochii ei păreau de sticlă pe fața ovală

și inexpresivă. Ar fi putut face bani frumoși în oricare altă țară, dacă și-ar fi folosit această reținere în fața camerei de luat vederi. Dar nu și în Japonia. „Sato Petrochemicals" constituia a doua sa familie, și Nicholas știa că femeia datora mult devotament celor care o „înfiaseră". Executa ireproșabil și fără comentarii tot ce i se cerea. Și acest lucru făcea parte din tradiția ce descindea din timpul șogunatului lui Tokugawa.

— N-ați vrea să vă bucurați de confortul din interiorul limuzinei ?

— Cristoase, am în sfârșit parte de niscai confort, mormăi Tomkin aplecându-și capul pentru a intra în mașina neagră, strălucitoare. Călătoria asta scoate untul din tine.

Nicholas zâmbi, dând de înțeles femeii că e o glumă de *gaijin*, de străin, eliberând-o pe miss Yoshida de stânjeneala greu ascunsă. Zâmbi și ea pentru a-i ține isonul, cu un râs cristalin și melodios. Purta un costum destul de sobru, ca de serviciu, din mătase naturală, iar verdele acestuia, de culoarea ierbii, contrasta plăcut cu cremul bluzei și cu maroniul închis al cordelușei înnodate pe sub gulerul îngust. La unul dintre revere avea prins un ac discret, din aur și email, cu blazonul firmei gravat pe el. La urechi avea două smaralde strălucitoare.

— Probabil că vă simțiți bine întors din nou acasă, spuse ea, adresându-se lui Linnear.

N-ar fi fost o dovadă de bună creștere din partea lui Nicholas să dea de înțeles că i-a priceput insinuarea : fără să o spună direct, ea îi comunicase că fusese pusă la curent cu situația lui.

Nicholas zâmbi.

— Anii au trecut repede, spuse el. Parcă am plecat ieri și m-am întors azi...

Miss Yoshida își întoarse de la el fața frumoasă. Tânărul cu ochelari, care o însoțise la aeroport, ieșea acum de acolo, încărcat cu bagajele lor. Ochii ei se întoarseră spre Nicholas, iar vocea, ceva mai scăzută, deveni acum mai puțin oficială :

— O să ai o mașină la dispoziție, spuse ea, în caz că vei dori să aprinzi la cimitir un bețigaș aromat.

De data aceasta, Nicholas luptă din greu să-şi ascundă surprinderea. Îşi dădea acum seama până unde ajunseseră informaţiile despre el, puse la dispoziţia domnişoarei Yoshida. Îi spusese nu doar că Sato îi va pune la dispoziţie o maşină pentru un pelerinaj la mormântul părinţilor, dar şi că ar vrea ca el să aprindă beţigaşe aromate la piatra funerară a mamei sale. Nu toată lumea ştia că Cheong era chinezoaică pe jumătate; iar beţigaşele aromate aprinse la mormânt erau un obicei chinezesc, în timp ce japonezii, tot budişti, obişnuiau să aprindă tămâie la mormântul rudelor sau prietenilor.

Miss Yoshida îşi coborî privirile.

— Ştiu că nu am nici un drept să îţi fac această propunere, însă dacă ţi-ar fi mai uşor, mă pot oferi să te însoţesc...

— Eşti extrem de amabilă, spuse Nicholas urmărind pe furiş apropierea tânărului încărcat cu bagaje. Cred totuşi că nu-ţi pot cere un efort aşa de mare...

— Nici un efort, spuse ea. Soţul şi copilul meu sunt înmormântaţi tot acolo, la mică distanţă.

Privirile lor se întâlniră, însă el n-ar fi putut jura dacă spune adevărul sau foloseşte un gen de minciună specific japoneză, pentru a-i înmuia inima şi a-l face să accepte propunerea. În orice caz, într-una din pauzele negocierilor, ar putea-o lua cu el.

— M-aş simţi foarte onorat, miss Yoshida.

În maşină, în timp ce şoferul pătrundea în traficul intens conducându-i spre periferia oraşului, Tomkin se aplecă înainte privind prin parbrizul fumuriu la apariţia clădirilor de sticlă şi oţel, ridicate ca o pădure dincolo de câmpurile verzi ale fermierilor.

— Cristoase, spuse el. E ca la New York. Când naiba se vor opri din construit? Am străbătut douăsprezece mii de mile şi parcă tot n-am ieşit din America! se lăsă brusc pe spătarul canapelei, cu un zâmbet binevoitor pe figură. Numai că noi doi, eu şi cu tine, suntem fiinţele cele mai înalte, pe o rază de o mie de mile, nu-i aşa, Nick?

Nicholas schiţă o aprobare din cap către şeful său şi spuse către miss Yoshida, aşezată pe scaunul din faţă:

— *Gaijinii* sunt adeseori mitocani fără voia lor, nu?

apoi ridică din umeri : La ce să te aştepţi din partea copiilor prost-crescuţi ?

Miss Yoshida îşi acoperise buzele arcuite cu degetele-i subţiri, însă în ochi i se citea veselia pe care se străduia s-o înăbuşe.

— Ce dracu tot sporovăiţi acolo ? întrebă Tomkin iritat, simţindu-se cam pe-afară.

— Tocmai aduceam la cunoştinţa băştinaşilor că nu doar înălţimea e mai mare la diavolii străini, minţi Nicholas.

Atinsese astfel coarda sensibilă.

— Ha, ha, izbucni Tomkin în hohote. Hai c-ai zis-o ! Eşti de milioane, Nicky !

Abia după o oră şi mai bine, tustrei coborâră din ascensorul de mare viteză la ultimul etaj al clădirii triunghiulare cunoscută sub numele „Shinjuku Suiryu". Sub ei, întregul Tokyo sclipea ca apele unui diamant cu multe faţete. Suspendat la etajul 52, adică la 220 de metri înălţime, Nicholas rămase uimit de pădurea de zgârienori, ce se ridicase în lipsa lui. Izbucniseră din asfaltul străzilor asemeni unghiilor îngrijite ale unui mandarin chinez, înălţând cartierul Shinjuku până dincolo de tăriile cerului.

Tomkin se strâmbă la oprirea ascensorului şi, împingându-l pe Nicholas spre ieşire, şopti :

— De câte ori vin aici, parcă înghit untură de peşte. Când eram copil, tata mă forţa să iau două linguri în fiecare dimineaţă. Mă boscorodea că e spre binele meu, susţinând acelaşi lucru şi când mă bătea dacă mă prindea că scuip porcăria aia în W.C. După care trebuia să recurg la tot felul de şmecherii ca să scap. Se încruntă cu gravitate. Tu poţi să mănânci şi peşte crud cu sălbaticii ăştia, Nick, mie mi-a ajuns gustul de untură. Mi se întoarce şi-acum stomacul pe dos...

Miss Yoshida îi conduse printr-un şir nesfârşit de uşi masive de lemn, având pe clanţe sigla firmei lui Sato. Pe un coridor discret luminat de lămpi ascunse, atârnau stampe semnate de maestrul peisajelor cu ploaie din şcoala *ukiyo-e* din epoca Edo, pictorul Hiroshige, precum şi de Hokusai, maestrul peisajului rural. Erau şi stampe de Kuniyoshi, maestrul scenelor mitologice japoneze. Jos, servind de ştergător de picioare pentru personalul aflat

în permanentă forfotă, se afla o carpetă de culoare cenușie. Telefaxurile și teleimprimatoarele zumzăiau domol, iar dintr-un birou alăturat se auzea canonada mașinilor electrice de dactilografiat.

Miss Yoshida îi opri în fața unui alt șir de uși. Erau din scânduri masive de frasin bine finisat, și îmbinate cu pene de lemn, în stilul tradițional japonez. Mânerele broaștelor erau din fier forjat negru, amintindu-i lui Nicholas de acele *riakon*, hanurile rurale japoneze, la care trăsese de multe ori.

— Domnul Sato își dă seama că ați făcut un drum epuizant, spuse miss Yoshida. Un asemenea drum e obositor chiar și pentru cele mai tari constituții. De aceea însoțitorul meu de la aeroport v-a adus bagajele la hotelul Okura, unde vă va conduce la camerele ce vi s-au rezervat — ridică brațul, cu palma deschisă : era un gest simplu, dar elegant. Acolo vă veți putea odihni fără grijă. Buzele-i roșii ca o cireașă schițară un zâmbet. Vă rog să mă urmați !

Vocea supărată a lui Tomkin o luă la rost :

— Ce naiba se întâmplă ? avea privirile arțăgoase. N-am străbătut jumătate din glob doar ca să fac o baie fierbinte la cur, în timp ce barosanul ăsta japonez își vede de treburile lui, își lovi geanta-diplomat din piele de crocodil. Mai întâi să punem la punct fuzionarea, pufni. Cât despre mine, restul poate să aștepte.

Pe chipul domnișoarei Yoshida nu se putea citi nimic din ce simțea... Încă își păstrase zâmbetul pe buze, și, spre meritul ei, nu se putea crede că-i înghețase de uimire.

— Domnule Tomkin, începu ea, permiteți-mi...

— Sato ! acoperi el strident glasul ei calm și reținut. Vreau să-l văd pe Sato *acum* ! Nu mă ține el pe mine să fac bătături la călcâie ca un biet funcționar. Raphael Tomkin nu știe ce-i aia așteptarea !

— Vă asigur, domnule Tomkin, că aici nu este vorba despre lipsa de respect, sublinie apăsat miss Yoshida, încercând din răsputeri să-și domolească oaspetele nerăbdător. Am misiunea să vă stau la dispoziție, să vă ajut să vă odihniți după atâta drum, pentru a fi cu mintea limpede și într-o stare de spirit bună, în vederea...

— N-am nevoie să-mi spui tu, sau altcineva, în ce fel de stare de spirit trebuie să fiu ! izbucni Tomkin ca un tunet, înaintând și depășind-o cu un pas. Mi-l aduci pe Sato la vedere, sau...

Nicholas înaintă și el un pas, intervenind. Observase că, în ciuda tuturor strădaniilor și a fardurilor, fața domnișoarei Yoshida se albise. Mâinile îi tremurau.

— Tu ce vrei să faci, Nick ?

Nicholas nu-l luă în seamă pe Tomkin, împingându-l cu greu înapoi. În același timp își luă o nouă mască, ușor zâmbitoare, pentru a o liniști pe domnișoara Yoshida.

— Scuză-l pe *gaijin*, spuse el în japoneză, evitând să pronunțe numele lui Tomkin. A avut o călătorie lungă și obositoare.

Continuă să-l împingă, în timp ce se adresa femeii cu glas scăzut.

— Adevărul este, domnișoară Yoshida, că-l supără hemoroizii și asta-l face să stea ca pe un mușuroi de furnici. Îl irită orice și oricine, zâmbi ușor. Nu mai e în stare să fie curtenitor cu o floare atât de politicoasă, și o calcă în picioare fără a-și da seama, dar numai din cauza enervării.

Miss Yoshida îndreptă spre Tomkin o privire de înțelegere prudentă, apoi se înclină pentru a-i mulțumi lui Nicholas.

— Sato-san vă va primi îndată, spuse ea. Singura lui dorință este de a vă alunga încordarea înainte de a începe obositoarele negocieri.

— Vă înțeleg perfect, Yoshida-san — spuse Nicholas cu blândețe. E normal ca un om înțelept ca Sato-san să se gândească amănunțit la odihna noastră. Vă rugăm să aveți amabilitatea de a-i transmite considerația noastră, împinse un umăr în masa corpolentă a lui Tomkin. Cât despre *gaijin*, lasă-l pe seama mea !

Miss Yoshida se înclină din nou, ușurarea citindu-i-se pe față ; de astă dată nu se mai strădui să-și mascheze sentimentele.

— Mulțumesc, Linnear-san. Nu-mi pot imagina reacția lui Sato-san dacă ar afla că nu m-am comportat conform instrucțiunilor sale.

Aproape în fugă, se strecură pe lângă ei și dispăru în josul coridorului.

Tomkin simți că slăbește apăsarea umărului de urs al lui Nicholas. Fața îi era roșie. Ridică un deget imens :

— Îmi datorezi o explicație, Nick, și să nu dea dracu' să nu stea în picioare...

— Taci din gură !

Nu vorbise prea tare, însă o anumită tonalitate a vocii păru să zguduie simțurile lui Tomkin. Amuți.

— Ne-ai făcut deja destul rău la amândoi, spuse Nicholas, luptându-se să-și controleze pornirile la fel cum făcuse miss Yoshida puțin mai devreme.

— Rău ? Ce naiba vrei să...

— Ne-ai pus într-o lumină proastă în fața femeii aceleia. Ne putem considera norocoși dacă nu s-a dus direct la Sato să-i raporteze că am jignit-o.

Ultima frază era o minciună. Miss Yoshida se temea așa de tare să nu-și fi jignit oaspeții, încât n-ar fi scos o vorbă. Dar Tomkin n-avea cum să știe, și nu strica să-l sperie puțin.

Nicholas își croi drum pe lângă el. Se trezi într-o cămăruță slab luminată, cu podeaua din lemn de cedru. Pe unul dintre pereți observă un șir de dulapuri metalice destul de încăpătoare. Se apropie și deschise unul. Înăuntru găsi un halat de baie, pieptene și perii, tot necesarul pentru toaletă. În dreapta, pe sub o arcadă, o ușă dădea într-o cameră îmbrăcată în oglinzi, cu toaletă, dulăpioare și un șir de chiuvete.

Nicholas auzea zgomotul apei, care circula parcă prin pereți. În stânga vestiarelor metalice se afla o ușă de lemn, fără geam. Acolo, presupuse el, trebuie să fie cada. Aerul din cameră era umed și cald, foarte îmbietor. Începu să se dezbrace.

Tomkin își făcu apariția. Rămase înfipt în mijlocul camerei, cu privirile spre el, așteptându-l să se întoarcă cu fața. Dar Nicholas continuă preocupat acțiunea începută, arătându-și mușchii lungi și subțiri, lăsându-l intenționat pe Tomkin să fiarbă în suc propriu.

După un timp, Tomkin începu :

— Ascultă, ticălosule, te invit să nu mai faci figuri d-astea ! își îngroșă vocea, stăpânindu-și cu greutate furia. Mă auzi ? spuse în final.

— Scoate-ți hainele de pe tine !

Nicholas își netezi pantalonii, agățându-i într-un cuier de metal. Era gol acum, dezbrăcat de veșmintele pe care civilizația îl obliga să le pună pe el. Era evident că poseda o calitate animalică nativă, ce aproape inspira teamă. Justine și-a dat seama de asta din prima clipă, când l-a văzut gol prin casă, umblând ca un strigoi, ca un dansator abil, ca un animal de pradă nocturn. Chiar și când făcea o mișcare obișnuită își unduia corpul în perfectă armonie cu mișcarea, grațios și plin de forță.

— Fii om civilizat și răspunde-mi, dă-o dracu' de treabă !

Vocea lui Tomkin era aproape un țipăt, ca urmare nu atât a furiei, cât a fricii ce o simțea față de omul din fața sa. Părea calm de parcă n-ar fi avut sânge. În lumea sa, a industriașilor afaceriști, goliciunea era un semn al vulnerabilității. Însă, privindu-l acum pe Nicholas Linnear dezbrăcat, se simțea el însuși vulnerabil. Atât de puternică era această senzație, încât realiză bubuitul bătăilor propriei inimi, accelerația teribilă a pulsului.

Nicholas se întoarse să-l înfrunte pe Tomkin.

— M-ai angajat pentru o anumită misiune. Te rog foarte politicos să mă lași s-o îndeplinesc fără să te amesteci.

Nu se percepea nici o supărare în vocea sa, ținea totul sub control.

— Misiunea ta nu prevede să mă insulți, spuse Tomkin pe un ton mult mai normal, luptându-se acum să-și domolească pulsul rebel.

— Te afli acum în Japonia, spuse Nicholas cu modestie. Misiunea mea este să te fac să încetezi a mai gândi ca un occidental.

— Iar începi cu impresia proastă, Tomkin pufni și împunse un deget gros înspre ușă. Era numai o femeie, nimic altceva. Ce mă-sa îmi pasă mie ce crede ea ?

— Să știi că de fapt am avut de-a face cu reprezentantul personal al lui Seiichi Sato, spuse Nicholas pe un ton împăciuitor. De aceea e ea importantă — minciuna asta era necesară pentru a-l ține pe Tomkin în frâu, dacă ar fi avut vreo bănuială că au fost tratați cu dispreț, nimic nu i-ar fi putut opri accesele de furie. Prin

urmare, ea este o părticică din Sato însuși, deci o persoană la fel de importantă.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să mă ploconesc în fața ei și să-i fac temenele ? După ce Sato n-a catadicsit să ne întâmpine el însuși ?

— Ai mai fost la el de nenumărate ori, spuse Nicholas deschis. Mă surprinde că nu s-au lipit de tine cunoștințele despre manierele japonezilor, gesticulă. Acest tratament este rezervat numai celor mai înalți demnitari. Ai măcar cea mai mică idee cât costă urcatul apei calde la nivelul ăsta ? Nicholas oftă. Încetează cu ambiția ta de occidental și fii de înțeles. Mai avem de stat aici, printre ei.

Se duse spre vestiarul metalic, de unde luă un prosop alb, pufos, brodat cu trei cercuri albastre care se întretăiau, emblema firmei „Sato Petrochemicals".

O clipă, Tomkin amuți. După care, pe nepusă masă, încruntat, începu dezechiparea. Era cât pe-aci să dea drumul câtorva scuze. După ce se dezbrăcă și el, scoase prosopul și cheia vestiarului metalic.

— Las-o la loc, spuse Nicholas.

— De ce ?

Schimbară în fugă o privire, apoi Tomkin aprobă din cap înțelegător.

— Stricăm impresia, nu ?

Nicholas zâmbi, deschizând ușa de lemn din capătul șirului de vestiare metalice.

— Haidem, spuse el.

Pătrunseră într-o cămăruță de circa șase metri pătrați. Podeaua era pardosită tot cu scândură de cedru scump, însă pereții erau îmbrăcați în faianță albastră, strălucitoare. Tavanul, acoperit cu faianță mărunță, era un mozaic reprezentând cele trei cercuri, emblema companiei. Cămăruța era ocupată aproape în întregime de două căzi enorme, ambele pline cu apă fierbinte. De fiecare parte a lor aștepta câte o tânără.

Fără jenă, Nicholas păși gol înspre ele, dându-le voie să-l ude cu apă caldă, frecându-l apoi cu buretele săpunit din belșug. După un moment de buimăceală, Tomkin înaintă și el.

— Cu asta sunt de acord, spuse el, acceptând femeia care-l spăla. Mai întâi dăm jos jegul, apoi lăsăm căldura să ne scoată oboseala din ciolane...

Erau frecați cu grijă, săpuniți, apoi, cu apa scurgându-se de pe ei, cu pielea aburindă, se îndreptară spre căzile cu apă fierbinte.

Atât de fierbinte, că Tomkin se înfioră. În perete descoperiră o banchetă pe care să se așeze, stând cu capul afară din apă. Tomkin era roșu ca racul, broboane de sudoare i se prelingeau în lungul obrajilor. Descoperi că dacă încerca să se miște, căldura era de-a dreptul insuportabilă. Nicholas își ținea ochii închiși, relaxându-se. Nu se auzea nici un zgomot, în afara clipocitului apei din căzi, din cauza micilor unde produse de mișcarea corpului. Faianța pereților se aburise. Tomkin se sprijini cu capul de peretele nișei, înălțându-și privirile spre emblema din tavan.

— În copilărie, spuse el, mi-aduc aminte că nu-mi plăcea baia. Nu știu de ce. Credeam că nu e pe potriva unui bărbat, sau cam așa ceva. Aveam un coleg de școală, un tocilar, ăla mirosea mereu de parcă abia îl scosese mă-sa din cadă. Cristoase, ce mă călca pe nervi! L-am bătut măr într-o zi.

Respirând, pieptul i se ridica și apoi cobora încet.

— Îți dai seama, asta mă făcea să cred că voi deveni un erou în ochii celorlalți, dar n-a fost așa.

Înainte de a încheia, vocea îi scăzu. Picăturile de pe față i se scurgeau în cadă cu ticăieli de metronom.

— Îmi aduc aminte că a venit tata la școală, m-a luat acasă și m-a scufundat în cadă, frecându-mă cu un detergent, cred că era Ajax sau așa ceva. Ustură ca dracu', îți spun eu. „Urlă", mă întărâta el, parcă îl aud și-acum. „Are să-ți prindă bine, fii sigur. Mâine o să-ți faci singur baie, ca să nu te mai spăl eu așa." Da, clătină Tomkin din cap, sunt sigur că de la tatăl meu am deprins curățenia corporală. Închise ochii, ca și cum ar fi retrăit scena.

Nicholas se uită la el și-și revăzu prietenul mort. Lew Croacker fusese cât se poate de sigur că Tomkin aranjase să fie ucisă Angela Didion. Obsesia lui Nicholas era stârnită de mediul japonez, mai ales că, pentru Croacker, supunerea oarbă în fața legilor era o altă asemănare

cu Japonia. „Nick, îi spusese prietenul său odată, nu mă doare nici cât negru sub unghie ce făcea Angela Didion sau care-i era repertoriul. Era pentru mine o ființă ca noi toți, o bucată de lut în lumea asta. Ceea ce încerc eu să fac... În fine, cred că fac ceva ce merită făcut pentru ea. Dacă ea nu merită să i se facă dreptate, atunci nici noi nu merităm, nici unul..."

Ceea ce pentru Croacker era dreptate, pentru Nicholas era o chestiune de onoare. Croacker știa ce datorie avea, și în îndeplinirea acesteia și-a pierdut zilele. A murit ca un samurai. Nicholas realiza faptul, dar asta nu-i ușura tristețea din clipele de însingurare și nu făcea să dispară pustiul din el. Era ca și cum i s-ar fi îndepărtat brutal o parte esențială a ființei.

— Nick, tu te înțelegi bine cu Craig Allonge — Tomkin se referea la șeful compartimentului său financiar. Știi că am mare încredere în el. În afara mea, el cunoaște cel mai bine mersul afacerilor companiei „Tomkin Industries". El se află în miezul lucrurilor.

Dacă Tomkin intenționase să spună ceva important, nu și-a dus vorba până la capăt. În schimb, părea că a deviat.

— Craig trece prin momente deosebit de grele la ora actuală. A fost dat afară din casa în care locuia. Nu prea mai dă ochii cu nevastă-sa, de când dumneaei i-a mărturisit că are un amant.

Fără voie, Tomkin făcu o mișcare bruscă în cadă, inhalând o gură de abur fierbinte.

— E într-o situație de iad. Craig mi-a spus că ar dori să se mute într-o cameră de hotel dar eu nici n-am vrut să aud de așa ceva. Va rămâne în casa mea până va lua o hotărâre. I-am spus că dacă intenționează să divorțeze, îl pot ajuta. Dacă sunt șanse de împăcare, îi pot oferi în acest caz un avocat — închise ochii. Dar, ceea ce este mai important pentru el la ora asta, e nevoia de a avea un prieten adevărat. Eu sunt șeful, nu-i pot fi prieten și nu-i pot oferi prietenia de care are el nevoie. Tu ții la el, și știu că gândește despre tine numai de bine. Și tu știi ce înseamnă prietenia adevărată.

Nicholas se lipi cu spatele de marginea căzii fierbinți, gândind : Occidentalii sunt imprevizibili. Explodează într-o clipă, insensibili și disprețuitori față de politețea

curtenitoare, pentru ca în momentul următor să se arate foarte înțelepți și grijulii.

— Am să fac tot ce se poate imediat ce ne vom întoarce acasă, spuse el.

Tomkin întoarse instantaneu capul spre Nicholas, iar când deschise gura, vocea îi devenise neînchipuit de caldă :

— Nicky, spuse el, o să te însori cu fata mea ?

Încă pe jumătate visând, Nicholas simți totuși unda de disperare din glasul lui, fără a-și da seama de rostul ei.

— Da, răspunse el pe loc, desigur. Imediat ce ne vom reîntoarce în America.

— Ai discutat asta cu Justine ?

Nicholas zâmbi.

— Adică mă întrebi dacă am cerut-o în căsătorie ? Da, așa am făcut — îl auzi pe Tomkin răsuflând ușurat, după care se întoarse spre el. Ne dai încuviințarea ?

Tomkin se încruntă și scoase un soi de lătrat răgușit, în care Nicholas recunoscu un râs îngrijorat :

— O, da, cum dracu' să nu v-o dau, și să-ți aducă fericire. Dar să nu-i spui Justinei. Să dea naiba dacă n-ar fi în stare să nu se mărite cu tine numai pentru a-mi face mie în necaz.

— Cred că a depășit etapa aceasta.

— Te înșeli. Între mine și fiicele mele nu va mai fi nimic ca altădată. Au prea multă fiere în suflet, prea multă ură față de modul în care spun ele că m-am amestecat în viața lor. Chiar dacă am avut sau nu dreptate. Nici eu n-aș putea spune.

Era cazul să pună capăt unor eventuale discuții amare, gândi Nicholas, așa că se ridică din cadă și ieși afară încetișor. Tomkin îi urmă exemplul, și intrară amândoi în camera de aburi. Rămaseră în picioare pe gresia hexagonală, în timp ce conducta verticală începu să tușească și să împroaște apă. Apoi, cu un șuierat puternic, aburul izbucni la capătul țevii, iar discuția deveni imposibilă.

Exact la cinci minute de la intrarea lor în baia de aburi, sună un clopoțel de avertizare. Nu se mai puteau vedea unul pe celălalt, deși stăteau destul de aproape.

Din timp în timp, conducta ce cobora în lungul peretelui îmbrăcat în faianță bolborosea în stânga lor ca o bocitoare, pufnind un nou val de aburi, care le învăluia umerii în nori fierbinți.

Nicholas îl bătu pe Tomkin pe spatele masiv, și ieșiră amândoi în cealaltă cameră.

Ajunseră într-o încăpere foarte spațioasă, luminată difuz, mirosind discret a coajă de mesteacăn și a camfor mentolat. În lungul pereților se aflau patru mese nesfârșite, capitonate. Două din ele erau ocupate de niște mogâldețe ce se dovediră apoi a fi două ființe. În dreptul celor patru mese stătea în picioare câte o tânără.

— Domnilor... — un bărbat se ridică de la masa din dreapta lor, se înclină într-un salut. Cred că sunteți mult mai odihniți decât atunci când mi-ați călcat pragul.

— Sato! exclamă Tomkin. Ți-a trebuit... se întrerupse, simțind apăsarea mâinii lui Nicholas, la jumătatea frazei începute. E o primire... să dea dracu' dacă nu-i o primire a-ntâia. Nici la hotelul Okura nu ne-ar fi făcut o asemenea primire.

— O, nu ne putem permite luxul de acolo... — totuși Seiichi Sato se înclină în semn de apreciere a complimentului, Linnear-san, spuse el întorcându-se puțin, e o mare onoare să te pot întâlni în cele din urmă. Am auzit vorbindu-se mult despre dumneata, își încrucișă picioarele și se așeză iar. Spune-mi, te bucuri să te știi din nou acasă?

— Casa mea e acum America, Sato-san, spuse Nicholas prevăzător. Multe s-au schimbat în Japonia de când am plecat eu, dar cred că și mai multe au rămas neschimbate.

— Ți-ai greșit cariera, Linnear-san, spuse Sato. Trebuia să intri în politică.

Nicholas se întrebă cine stă la masa dinspre peretele îndepărtat.

— Vă rog să luați loc, domnilor, îi îndemnă Sato. Ședința de relaxare nu s-a încheiat...

Dădură curs invitației și, din penumbră, apărură ca prin farmec două tinere. Nicholas simți atingerea uleiului pe piele, apoi două mâini îndemânatice începură să-l maseze.

— Linnear-san, te întrebi probabil de ce nu sunt japoneze aceste două fete ? Să nu crezi că nu sunt naționalist. Cu toate acestea, sunt un om realist. Fetele sunt taiwaneze — hohoti. Sunt oarbe, Linnear-san ; îți vine să crezi așa ceva ? Explicația de bază constă în faptul că boala le-a sporit finețea pipăitului. Auzisem despre lucrul acesta, dar acum sunt înclinat să-l și cred. De la prima mea călătorie în Taiwan, în 1956, intenționam să aduc în Japonia maseuze taiwaneze. Ce părere ai, Linnear-san ?

— Superb, șopti Nicholas.

Cu degetele și palmele ei talentate, fata îi muiase mușchii, ca pe un aluat. Expiră îndelung simțind că-l cuprinde o amețeală toropitoare.

— Am fost nevoit să rămân în Taiwan zece zile ca să întocmesc actele unei noi societăți. Domnilor, vă asigur pe amândoi că singurele lucruri valoroase ale Taiwanului sunt bucătăria și maseuzele oarbe.

Un timp, nu se auzi decât lipăitul somnolent al palmelor pe piele, mirosul puternic al camforului pentru fricțiie sporind întrucâtva starea generală de picoteală.

Gândul lui Nicholas se întoarse la cel de-al patrulea om, cel misterios. Cunoștea bine hățișurile întortocheate ale tertipurilor japoneze în materie de afaceri, atât de diferite și de străine pentru occidentali. Știa că, în ciuda faptului că Sato era președinte de *keiretsu* — trust industrial —, mai exista pe lângă el o armată întreagă de oameni puternici pe care nici cel venit din afară și nici măcar japonezul get-beget nu-i văzuse la față, sau nu auzise vorbindu-se despre ei. Așa se întâmpla cu majoritatea celor mai puternici oameni ai Japoniei. Era Sato un astfel de om ? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Nicholas trebuia să țină cont de sfatul lui Tomkin de a fi cu ochii în patru de-a lungul călătoriei peste Pacific. „Această afacere cu Sato Petrochemicals e cea mai bănoasă dintre toate afacerile mele, Nick. Fuziunea sucursalei mele Sphynx Silicon cu *kobun*-ul Sato Nippon Memory Chip îmi va aduce profituri colosale în următorii douăzeci de ani. Cunoști cum sunt industriașii americani, se căznesc o mie de ani până să le vină o idee. De aceea m-am hotărât să înființez Sphynx-ul în urmă cu doi ani și jumătate. M-am săturat să mă tot încred în ticăloși.

Din cauza lor eram mereu în întârziere cu trei sau șase luni față de plan, iar când îmi livrau mărfurile promise, japonezii deja scoseseră ceva mai bun. Ca de obicei, furau de la noi schițele și planurile de bază, scoțând un produs mai bun și mai ieftin. Așa le-au făcut nemților cu camerele BETA-MAX, așa ne-au făcut nouă și europenilor cu automobilele. Așa vor proceda acum și cu noi, ne vor fura *chip*-urile de calculatoare, dacă nu ne va veni mintea la cap. Tu, Nick, știi mai bine ca oricine cât e de greu pentru o companie străină să pătrundă în Japonia. Dar acum am ceva pe care ei îl doresc — și-l doresc așa de mult, încât mi-au oferit 51% din profit. Cifră incredibilă pentru ei. Nici un străin n-a obținut-o până acum. Însă, când vor porni activitatea în Tokyo, vor pune IBM-ul cu botul pe labe."

Nicholas își amintea perfect întreaga afacere. Atotputernicul Minister al Comerțului Internațional și al Industriei, cunoscut mai ales ca MITI, apăruse după cel de-al doilea război, având rolul de a dirija economia japoneză spre o consolidare puternică. În anii '50, ministrul-șef al MITI, Shigeru Sahashi, a devenit samuraiul desemnat să descurajeze ceea ce el considera masiva invazie de capital american în Japonia.

Acesta a remarcat uriașul potențial al pieței mondiale în ce privește computerele. Japonia nu avea la acea dată nici urmă de tehnologie în acest domeniu. Sahashi a profitat de disponibilitatea IBM-ului de a-și deschide piețe de desfacere în Japonia, pentru a crea o industrie japoneză a computerelor eficientă.

MITI deja concepuse câteva strategii cu scopul de a limita sever implicarea companiilor străine în economia japoneză. Ministerul era așa de puternic, încât putea decide unilateral excluderea tuturor participanților străini, fără consimțământul lor.

Sahashi a aprobat înființarea companiei IBM—Japan, dar imediat ce noua societate a început să se înfiripeze, a început și el să le pună în vedere posibilele consecințe. Desigur, IBM-ul deținea toate componentele de bază necesare Japoniei pentru întemeierea industriei sale de computere.

La o ședință devenită istorică a IBM—Japan, cu participarea ministrului Sahashi, acesta le-a spus :

— Vom lua orice măsură posibilă ca să vă împiedicăm afacerile dacă nu veți oferi firmelor japoneze patente IBM, fără a le percepe un comision mai mare de 5%.

Când, pe bună dreptate speriați, șefii IBM-ului au acuzat Japonia de un complex de inferioritate, Sahashi a răspuns :

— Nu avem un complex de inferioritate față de voi ; avem nevoie numai de bani și de timp, pentru a putea ajunge competitivi în adevăratul sens al cuvântului.

Cu totul încurcați, americanii se confruntau cu dificila alegere între retragerea completă a IBM-ului de pe o bună parte a pieței mondiale, sau capitularea în fața condițiilor de-a dreptul despotice ale MITI-ului.

S-au hotărât în cele din urmă pentru a doua variantă, și ani întregi după aceea Sahashi și-a trâmbițat cu mândrie succesul negocierilor sale.

„Am tras învățăminte din acest fiasco", spusese Tomkin readucându-l pe Nicholas la realitate. „Nu sunt atât de lacom de bani încât să-mi pun lațul de gât înainte de a afla ce dracu' mă așteaptă. Am să mă folosesc de japonezi, atât și nimic mai mult. Până nu încheiem contractele așa cum trebuie, nu bag un dolar în afacere. Am obținut patentul, dar nu pot fabrica *chip*-ul în America decât la un preț care pe piață l-ar face prohibitiv. Sato mă poate susține : el controlează șase din cele mai mari concerne ale Japoniei. Poate fabrica *chip*-urile destul de ieftin pentru a transforma o aventură într-un mare profit. Râse. Chiar mare am spus, și nu glumesc, Nick. Crezi sau nu, ne așteptăm la un profit net de o sută de milioane de dolari în doi ani. Privirile i se înflăcărară. M-ai auzit bine : o sută de milioane !"

Nicholas aproape că adormise, când simți că mâinile care îi masau mușchii se opriseră. Se simțea mai bine ca oricând. Auzi în cameră zgomot înăbușit, apoi vocea poruncitoare a lui Sato :

— Acum vom face un duș și ne vom îmbrăca pentru a trece la afaceri. Peste un sfert de oră, miss Yoshida vă va însoți în biroul meu.

Se ridică, un strigoi grăsan și întunecat. Nicholas întoarse puțin capul pentru a-l vedea mai bine, dar nu reuși decât să-și dea seama că Sato nu era înalt. În spatele lui, umbra celui de-al patrulea bărbat se mișcă,

și se ridică în picioare. Nicholas își concentră privirile, dar masivul Sato se interpuse între ei, ascunzându-l pe enigmaticul străin.

— Astăzi vom discuta puțin despre afaceri, spuse industriașul japonez. Ați avut o călătorie obositoare și, la drept vorbind, s-a făcut târziu. Totuși — se înclină oficial spre amândoi — astăzi este luni, și preliminariile nu pot aștepta. Sunteți de acord, Tomkin-san?

— Să începem, fie ce-o fi. Cu toate că era aproape de Nicholas, acestuia i se păru că vocea-i sună ciudat de înfundat.

— Excelent, spuse Sato, scurt, iar capul său de viței se înclină. Ne vom revedea.

Când rămaseră singuri, Nicholas se ridică, ținând prosopul în jurul coapselor.

— Ai fost foarte tăcut, spuse el în semiîntuneric.

În scurta pauză, fetele plecaseră în grabă, foșnind ca trestiile bătute de vânt.

Tomkin se lăsă să alunece de pe masă.

— Am studiat numai terenul.

Se înveli și el cu prosopul cât un cearșaf.

— Sato părea foarte preocupat să vorbească cu tine. N-am vrut să mă amestec. Ce mă privește pe mine? Însă mă întrebam cine era însoțitorul său.

— Ai vreo idee? întrebă Nicholas pe când intrau în sala de dușuri.

Tomkin scutură din cap.

— Știi cum e industria japoneză. Numai Dumnezeu cunoaște modul lor de a-și conduce treburile, și nu m-ar surprinde să aflu că și pe El l-ar putea duce de nas.

Tomkin ridică din umerii masivi.

— Indiferent cine a fost tipul acela, fii convins că e un mahăr, altfel n-ar fi fost acceptat într-un astfel de sanctuar al lui Sato.

Seiichi Sato avea un birou cu aspect aproape în întregime occidental. Fotolii confortabile și scaune așezate în jurul unei măsuțe negre, lăcuite, pentru servitul cafelei, cu omniprezenta emblemă a firmei Sato pe tăblie, iar la distanță, spre ferestrele largi cu vedere spre Tokyo, se aflau un birou din lemn de trandafir cu intarsii de bronz și câteva scrinuri joase, acoperite cu broderii de

culoarea șampaniei. Gravuri pe lemn atârnau pe pereți, și Nicholas observă că aparțineau artiștilor din secolul XX. Însoțindu-l pe Tomkin prin încăpere, Nicholas văzu o ușă întredeschisă, dincolo de care se afla o *toko-noma*, o nișă tradițională în care se puneau zilnic flori proaspete, conform obiceiului, într-un aranjament simplu. Deasupra acesteia, pe perete, se afla o stampă veche, păstrând încă puțin din praful de aur al vremurilor îndepărtate. Nu putu citi inscripția de pe ea din cauza unghiului în care se afla, însă putea fi sigur că e un citat filozofic *zen*, scris de un maestru antic.

Seiichi Sato apăru îndărătul biroului său ca prin farmec, cu pași neauziți. Era, după cum bănuise Nicholas, un om destul de scund, deși nu tocmai pitic. Pe sub costumul comandat la casa Ralph Lauren, Nicholas își imagină ușor mușchii parcă puși cu lopata pe umeri și pe brațe, ca o manta de oțel, și gândi că omul își face exercițiile fizice cu mare scrupulozitate. Îi cercetă fața, parcă ciupită de vărsat, cu trăsături colțuroase, cu pometii obrajilor teșiți, ridicându-se până sub ochi, cu fruntea netedă, neridată, încununată de părul aspru, tuns perie. Fizionomia lui nu presupunea subtilitate. Nu era deloc un individ atrăgător, dar lipsa de frumusețe și subtilitate îi accentua forța sănătoasă a psihicului și neclintita voință. Avea o teribilă putere de caracter.

Zâmbitor, Sato își întinse larg mâinile spre amândoi, într-un salut foarte american. Dincolo de umărul său uriaș, Nicholas zări muntele Fujiyama. Știa că pe cer senin se putea vedea din vârful noului zgârie-nori International Trade Center de lângă gara Hamamatsucho, de la care se lua trenul monorai pentru Haneda. Dar de aici, din inima cartierului Shinjuku, priveliștea părea de-a dreptul fantastică.

— Poftiți, spuse Sato, fotoliul este locul cel mai potrivit pentru călătorul obosit.

După ce se așezară, Sato își drese ușor glasul, ca și cum ar fi tușit, și dinspre ușa pe jumătate deschisă de la *toko-noma*, nișa de alături, apăru imediat o figură bărbătească.

Omul era foarte înalt și subțire ca scândura. Avea ceva din nemișcarea și splendoarea mării de pe stampele japoneze. Putea să aibă cu circa zece ani mai mult ca

Sato, probabil vreo șaizeci, deși era greu de precizat. Avea părul sur și des, aproape lins pe creștet. Mustața era subțire din cauza tunsorii impecabile, iar marginea dinspre buza de sus era îngălbenită de tutun.

Se apropie de ei în pași legănați, părând somnambul, ca și cum i-ar fi lipsit controlul perfect al mușchilor. Ajungând în dreptul lor, Nicholas văzu că i se întâmplase ceva la ochiul drept, deoarece pleoapa îi stătea pe jumătate închisă, iar globul ochiului strălucitor, deși nu era din sticlă, era încețoșat și albicios, ca o agată spartă.

— Permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Tanzan Nangi.

Omul cu un singur ochi se înclină respectuos, iar Nicholas îi răspunse în același mod. Purta un costum cenușiu cu dungi subțiri, o cămașă albă scrobită, și o cravată gri, discretă. Nicholas realiză imediat că au în față un conformist de școală veche, precaut și suspicios față de orice afacerist străin, probabil un om din speța lui Sahashi de la MITI.

— Nangi-san e președintele Băncii de Dezvoltare Daimyo.

Spusese suficient. Atât Nicholas cât și Tomkin știau că aproape toate concernele din Japonia erau în proprietatea unei bănci, pentru că de acolo veneau banii, lucru cât se poate de logic.

Banca de Dezvoltare Daimyo deținea trustul Sato Petrochemicals.

Miss Yoshida aduse o tavă încărcată cu un vas de porțelan aburind și patru cești minuscule. Îngenunche cu grijă la unul din capetele măsuței joase și, cu un bețigaș din bambus, începu să prepare ceaiul verde.

Nicholas o urmări, observându-i priceperea, stăpânirea de sine, grația degetelor în mișcarea bețigașului. După ce toată lumea a fost servită, se ridică și părăsi încăperea în tăcere. N-a aruncat nimănui nici măcar o privire trecătoare.

Nicholas simți insistența din ochii lui Nangi, și fu conștient de faptul că este cercetat și cântărit. Nu se îndoia că bancherul știa deja totul despre el. Nu s-ar fi prezentat la o astfel de întrevedere fără a fi fost informat amănunțit. Și Nicholas mai știa, de asemenea, că, dacă ar fi fost atât de conservator pe cât se arăta la su-

prafață, nu i-ar fi plăcut nici pe departe unul de felul lui : jumătate oriental, jumătate englez. În ochii unui conservator, ar fi trecut drept un *gaijin*.

Potrivit obiceiului, ridicară tuspatru cești în aer, le apropiară de buze și sorbiră cu nesaț spuma verde. Amuzat, Nicholas observă că Tomkin face o grimasă, dând de amăreala băuturii.

— Și acum, spuse Tomkin lăsând jos ceașca și aplecându-se în față ca un mijlocaș din fotbalul american, gata să se repeadă la grămadă auzind fluierul arbitrului, să trecem la afaceri !

Nangi, care-și ținea bustul la fel de țeapăn ca picioarele, scoase cu grijă din buzunarul de la piept o tabacheră filigranată din platină, o deschise și luă o țigară, cu degetele lui lungi și fine ca o pensetă. Tot la fel de ceremonios aprinse bricheta și inhală profund. Întorcând capul, fumul șuieră pe nările-i largi.

— Încet, încetișor adunăm un bănișor, spuse el de parcă aceste cuvinte îi amărau gura. Nu așa zic englezii pe aici, prin Orientul Îndepărtat, domnule Linnear ?

Deși neliniștit, Nicholas se stăpâni. Nu i se putea citi nimic altceva pe față, în afara unui rictus răutăcios, atunci când răspunse :

— Cred că unul din coloniștii de altădată au împrumutat zicala de la chinezi.

— Și au corupt-o, îl corectă Nangi.

Nicholas încuviință cu o mișcare a capului. Așa se întâmplase.

— Asta a fost demult, Nangi-san. Vremurile s-au schimbat, aducând cu ele valori moderne, mult mai înțelepte.

— Într-adevăr, pufni Nangi, aparent înciudat că n-avea pe moment nici o replică la îndemână.

Sato interveni, pentru a preveni încordarea.

— Domnule Tomkin și domnule Linnear, dumneavoastră abia ați sosit la noi. Domnul Greydon, jurisconsultul dumneavoastră, nu va apărea până cel devreme mâine, la ora 11,15. Prin urmare, ne-am putea limita la trasarea unui plan general al fuzionării. Avem timp suficient pentru punerea la punct a detaliilor. Eu...

— Procentajul acordat în această țară firmei Nippon Memory este complet inacceptabil, se amestecă Nangi în discuție, aruncă mucul de țigară și aprinse alta. Pur și simplu, este jaf la drumul mare.

— Având în vedere caracterul revoluționar al *chipu*-lui pe care îl aduce Sphynx-ul în această fuziune, începu Nicholas înainte de a putea Tomkin deschide gura, cu greu am putea considera că procentajul de 51% — 49% este un preț prea mare. Gândiți-vă la enormele...

— Domnule Linnear, eu sunt bancher — vocea tăioasă a lui Nangi era rece ca și privirile-i încremenite. Deși *keiretsu* nostru deține multe tipuri de concerne, inclusiv trusturi și companii de asigurări, asociații comerciale și agricole, precum și grupul industrial Sato Petrochemical, toate acestea sunt unite prin doi factori — trase de câteva ori din țigară, convins că pusese din nou sub controlul său întreaga conversație. Unu : toate depind de banii pe care-i pune la dispoziție Banca de Dezvoltare Daimyo. Doi : toate au ca principiu de bază rentabilitatea, când le merge bine, desigur.

— Dar rentabilitatea este tocmai ceea ce vă oferă această fuziune, Nangi-san.

— Pentru asta nu avem un capital special, iar eu nu mă pricep la *chip*-urile de computere, spuse Nangi scurt, de parcă ar fi pus capăt discuției.

— Pentru a înțelege extrema importanță a produselor noastre, spuse deschis Nicholas, e necesară o privire de ansamblu. *Chip*-ul de memorie computerizată este o bucățică de siliciu și, ca să mă exprim mai tehnic, e compus din particule microscopice, în care sunt depozitați biți de informații. De exemplu, cel mai simplu *chip*, un 64 K RAM, e compus din 64 000 de biți, de particule ce stochează informația, pe o suprafață cam cât un buric de deget.

Nangi își puse picior peste picior, continuând să fumeze, ca și când s-ar fi aflat la o petrecere. Nu scotea o vorbă iar Nicholas continuă :

— *Chip*-ul RAM permite accesul instantaneu la memorie. *Chip*-urile sunt cel mai des folosite datorită vitezei lor de lucru, și e foarte important ca un computer să fie operativ. Problema principală este că, atunci când un RAM nu mai are curent, datele din memorie se șterg

și trebuie să fie reprogramat. Acesta este scopul pentru care a fost inventat ROM-ul. Sunt *chip*-uri stabile, pentru cititul memoriei. Fie că sunt încărcate sau nu, ele păstrează ce au. De aici cusurul lor. Pentru reprogramare, trebuie ștearsă informația și înlocuită cu alta. Acesta a fost timp de ani de zile visul specialistului în tehnica de computere : să elaboreze un RAM stabil, rapid, reprogramabil, fără a-și pierde memoria la întreruperea curentului.

Înainte de a continua, Nicholas se uită la toți cei de față. Nu dădeau semne de plictis.

— Recent, industria computerelor a venit cu o rezolvare parțială a problemei : *chip*-urile E^2 PROM, reprogramabile și stabile la întreruperea curentului. Defectul lor este încetineala : sunt prea lente pentru a înlocui RAM-ul din inima calculatorului. Unul dintre rivalii noștri, firma *Xicor*, a mers mai departe cu încă un pas. Au început să combine RAM-ul cu E^2 PROM, fără a se mai resimți efectul întreruperii alimentării electrice. Dar acestea sunt greu utilizabile, scumpe, și încă incapabile de toate operațiile. În continuare, sistemele cu disc sau casetă, cu multe componente mecanice, cu *RAM*-uri prevăzute cu baterii suplimentare, sunt mai eficace decât hibridul lor.

Nicholas își împreună mâinile și se concentră asupra bancherului.

— Cu alte cuvinte, Nangi-san, RAM-ul stabil care să schimbe fața industriei computerelor o dată pentru totdeauna, este încă așteptat. Mai precis, a fost așteptat până acum — ochii i se luminară. Sphynx are acest fel de *chip*. Chiar oamenii lui Sato-san au verificat valabilitatea lui, în urma probelor. Sunt dincolo de orice îndoială. Noi le avem, și vi le punem în mod exclusiv la dispoziție. Nicholas ridică resemnat din umeri. Desigur, o astfel de descoperire monumentală nu poate rămâne exclusivă mult timp : vor apărea cópii, în mod garantat. Dar până atunci Sphynx—Sato va avea avansul imprimat de start, ceea ce-i va permite să facă înconjurul pieței mondiale. Până când vor ajunge alte concernuri japoneze să facă un mic pas în cercetarea modelului, întreprinderile noastre vor avea producție maximă.

— Aceasta va fi baza rentabilității dumneavoastră, spuse Tomkin. În doi ani, ne putem aștepta la un profit net total de 150 milioane dolari. Ceea ce...

— Treizeci și șase de miliarde o sută șaizeci de milioane de yeni, spuse Nangi — își scuturâ agitat mucul de țigară, ca un profesor distant în fața unui grup de elevi recalcitranți și inferiori. Nu încercați să mă învățați pe mine problemele bănești, domnule Tomkin. Ceea ce spuneți e o chestiune de viitor, iar cifrele vă aparțin, noi n-am făcut calculele. Sunt cifre astronomice, tocmai asta e problema.

Tomkin părea sătul de motive de acest gen.

— Ascultă, Sato, spuse el neglijându-l intenționat pe bancher. Am venit aici ferm încredințat că vom face o afacere. Sunt pregătit să întâmpin probleme pe parcursul negocierilor, așa e în orice afacere — făcu un gest nervos. Dar nu mă așteptam la astfel de inepții, cum am auzit adineauri, de parcă m-aș afla într-o ședință a MITI!

— Nangi-san a fost ministru-adjunct la MITI — spuse Sato cu un soi de rânjet de lup pe buze — până acum șapte ani, când a ajutat ca *ronin* la întemeierea Băncii Daimyo și, desigur, a lui Sato Petrochemical.

— Nici nu mă miră, spuse Tomkin înfuriat. Dar i-ai putea atrage atenția că nu vă aflați în fața unui blestemat de străin care încearcă să destabilizeze balanța economică a Japoniei. Amândoi avem nevoie și vrem cu totul altceva. Eu am produsul și tu ai toate acareturile necesare pentru a-l fabrica la un preț convenabil. Avem cu toții profit — răsuci brusc privirile în direcția bancherului: S-a înțeles, Nangi-san?

— Înțeleg perfect, spuse Nangi, că ați venit aici cu gând să ne luați o bună bucată din terenul nostru de la Misawa, pe care îl rezervasem deja pentru Niwa Mineral Mining, aflată în extindere. Aici pământul costă enorm, dar voi habar n-aveți. În America vă întindeți ca niște nababi, cât și unde puteți în statele voastre nesfârșite, construind vile și piscine. Și ne cereți nouă să renunțăm la pământ. Întotdeauna vă așteptați ca noi să renunțăm la pretenții. Ochii săi aveau strălucirea pietrei de obsidian. Și cu ce ne alegem? Cu tehnologia viitorului. Dar noi întrebăm: această „nouă" tehnologie ne va rezolva

marea problemă a spațiului ? Va face Japonia mai independentă față de țările bogate în petrol, care ne sug și sângele ? Ne va elibera de odioasa datorie față de America de a fi avanpostul ei în fața expansiunii comuniste în Extremul Orient ?

Se ridică în picioare, drept, ca o cobră gata de atac.

— Timpurile s-au schimbat, într-adevăr, așa cum ați afirmat. Dar noi nu mai suntem acum dușmanul vostru învins, condamnat la supunere oarbă.

— Ascultă, spuse Tomkin, vă aduc cheia seifului cu milioane, și tu mă primești cu o politică reacționară — se împunse în piept cu degetul. Eu unul nu fac politică, înțelegi ? Eu sunt un om de afaceri, cu asta începem și cu asta încheiem, chiar acum. Dați cu piciorul unei afaceri, am s-o închei în altă parte. Poate la Mitsubishi sau la Toshiba...

— Ceea ce trebuie să încercați a înțelege, interveni Sato calm, e că ne aflăm într-un moment istoric complicat. Japonia nu are atâta spațiu și nu e cățelușul Statelor Unite. Prin urmare, există aici o diferență de opinii față de companiile străine care vor să ne ciupească din plăcintă.

— Tocmai aici e baiul, spuse Tomkin bosumflat. Nu mă interesează piața Japoniei. Anul trecut, dintr-o producție de 64 de structuri industriale ale celor trei mari companii americane de supercomputere, numai două au fost vândute în Japonia. Eu am în vedere piața *mondială*. Și voi ar trebui să procedați la fel. Vă preocupă atât de mult să ridicați stavila „protecționismului", încât nu priviți decât prin ochelari de cal, tot înainte. Așa-zisul „protecționism" nu este altceva decât o barieră în calea comerțului exterior mondial — era pe punctul de a-și ieși din fire. Cred că a sosit momentul crucial ca Japonia să iasă din zona copilăriei și să-și asume responsabilitatea de a fi națiune a lumii.

Nangi părea imperturbabil.

— Dacă, așa cum îl numiți, acest „protecționism" ar fi prematur retras, efectul asupra economiei japoneze ar fi dezastruos. Și, dincolo de asta exporturile americane în această țară n-ar crește cu mai mult de opt sute de milioane de dolari. Cred că și dumneata, domnule Tomkin,

îți dai seama că n-ar fi decât o picătură neglijabilă față de deficitul masiv al comerțului american.

— Cred că ar trebui să vă destupați la minte, spuse Tomkin începând să se înroșească. Politica voastră de insulari reacționari vă va îndepărta de restul lumii. Și sunteți prea dependenți de sursele de energie importantă ca să vă permiteți așa ceva. Nu ne mai invadați nouă piețele, atâta timp cât interziceți vânzarea produselor noastre aici, dacă nu vreți să ajungeți niște orfani proșperi în arena internațională.

— De ce trebuie să fie japonezul permanent pedepsit pentru că face produse de calitate ? spuse Nangi. Nu avem nici o influență asupra cumpărătorului american. Nimeni nu-i obligă să ne cumpere mărfurile. Simplul fapt — trist pentru voi — care justifică aceasta, este calitatea superioară și prețul scăzut. Americanii acordă mai mult credit tehnologiei noastre decât modernelor companii de la ei de acasă.

Însă Tomkin nu-și încheiase nici pe departe perorația.

— În momentul de față, spuse el tărăgănat, Sato Petrochemicals nu este în rândul primelor șase firme mari de calculatoare din Japonia. Din câte am înțeles, dorința voastră ar fi să vă faceți intrarea în acest cerc fermecat. Iar cheia o constituie tocmai *chip*-ul stabil al sucursalei Sphynx. Am fost informat că MITI a avizat de curând un proiect care urmează a fi gata prin 1990 : o mașină capabilă să execute 10 miliarde de operații pe secundă, cu alte cuvinte de o sută de ori mai rapida decât capodopera supercomputerelor firmei Cray Research, aflată acum pe piață. Pentru acest proiect, MITI a alocat circa două sute de milioane de dolari pe an.

Se opri. Nici unul dintre japonezi nu mișcase un deget, dar Tomkin realiză că scorul îi era favorabil.

— Mai mult, continuă apoi, știm că un alt proiect al ministerului de finanțe urmărește realizarea unui computer foarte ușor de utilizat, capabil să înțeleagă vocea omenească. Își împreună mâinile. Acum, să trecem la subiectul nostru, la partea sa esențială. *Chip*-ul nostru stabil va pune compania Sato în fruntea ambelor proiecte. MITI-ul va fi obligat să facă apel la ajutorul vos-

tru, ceea ce înseamnă că totuşi cele şase mari companii japoneze de calculatoare vor fi şapte.

Privi la japonezi pe rând : încruntat spre unul, cu o satisfacţie înţelegătoare spre celălalt. Am de-a face cu oameni de afaceri, îşi spuse el, şi cu nimeni altcineva. Nangi nu scoase o vorbă, ceea ce îi dădu lui Tomkin impresia că face progrese mari.

— Propunerile şi contrapropunerile nu trebuie făcute precipitat, spuse Sato. Adeseori, impulsivitatea firilor necalculate poate duce la pierderea luptelor. După cum, cu multă înţelepciune, spunea Sun Tzu : „Şoimul numai prin dresaj poate prinde prada".

Se ridică şi se înclină, în timp ce Tomkin şi Nicholas îl imitară automat. Nangi se ridică alene şi rămase în picioare clătinându-se. Sato reluă :

— La întâlnirea de mâine seară vom continua discuţiile, când prezenţa asociaţilor şi a juriştilor va spori înţelepciunea noastră. Acum însă, sper că veţi găsi puţin timp pentru a vă bucura de frumuseţile oraşului nostru.

Oaspeţii murmurară a aprobare, iar el reluă :

— Bun. Mâine, la două după-amiaza, maşina mea vă va aştepta în faţa intrării hotelului Okura, pentru a vă aduce aici.

Se înclină iar respectuos, la fel şi Nangi.

— La revedere, domnilor. Vă urez o seară tihnită.

Apoi îl luă pe Nangi afară din birou, înainte de a se mai rosti vreun cuvânt.

Tomkin trecu pragul camerei sale de la hotel.

— Al dracului ticălos Nangi : de ce nu m-or fi informat oamenii mei despre el ? În timp ce Nicholas îl urmărea cu privirile, reluă răspicat : Cristoase, parcă m-a lovit o schijă când mi-au spus că a fost adjunctul ministrului la MITI. Crezi că ăsta e în stare să ne blocheze fuziunea ?

Nicholas nu luă în seamă starea agitată a lui Tomkin.

Iar Tomkin îşi răspunse singur :

— Sunt convins că va căuta să-şi mărească procentajul.

Nicholas luase de pe un pupitru de scris o mapă mare, din piele, dându-i bobârnace cu unghia.

— Încetează joaca și spune-mi naibii ce părere ai ! Nicholas își ridică privirile.

— Răbdare, Tomkin, spuse el. Ți-am atras de la bun început atenția că realizarea fuziunii va cere răbdare — poate mai multă decât ai tu.

— Rahat ! Tomkin se apropie de Nicholas ; își coborî privirile. Vrei să spui că mă vor manevra cum doresc ei ?

Nicholas dădu din cap.

— Cel puțin vor încerca. Japonezii nu sunt niciodată deschiși față de negocieri. Nu vor cădea la înțelegere până în ultima clipă, deoarece caută să vadă ce se întâmplă între timp. În nouă din zece cazuri, ei simt că trebuie să intervină o întâmplare neprevăzută în favoarea lor. De aceea ne țin în șah până atunci.

— Cum face Nangi ? Înțeleg ce vrei să spui, observă Tomkin gânditor. Pune lupul paznic la oi.

— După care stă la pândă să vadă ce iese din asta, aprobă Nicholas. Așa e cum spui. Se gândesc probabil că încordarea te va îngrijora într-atât încât mâine sau luni, vor putea negocia în termeni mult mai favorabili pentru ei — izbi mapa de piele cu degetele. Japonezii știu că nimeni nu-și arată adevărata fire în afaceri. Pentru a încheia o afacere cu ei, trebuie ca mai întâi să-ți descopere firea. Asta se numește „mișcarea umbrei". Termenul e folosit de ghidul strategiei militare întocmit de războinicul Miyamoto Musashi. L-a scris în anul 1645, dar toți afaceriștii japonezi de clasă îi aplică principiile în practica tratativelor comerciale.

— Mișcarea umbrei, repetă Tomkin gânditor. Ce este asta ?

— Când nu poți vedea adevărata intenție a oponentului, simulezi un atac rapid și decisiv. După cum specifica Musashi, atunci își va da la iveală armamentul greu — astăzi, expresia poate fi înlocuită cu spiritul negocierii — crezând că-ți știe acum intențiile. Dar tu nu i-ai arătat de fapt nimic de o adevărată valoare, în schimb el ți-a dezvăluit propria strategie.

— Așa s-a întâmplat acum câteva minute cu Sato și Nangi ?

Nicholas ridică umerii.

— Depinde cât de departe te-au făcut să mergi.

, Tomkin se lovi cu buricele degetelor de frunte.

— Până acum le-am oferit apă de ploaie, spuse el cam gâfâit. Ești alături de mine, Nick, și amândoi o să-i băgăm la cutiuța pe care le-am pregătit-o, cu toată strategia lui Musashi al lor.

— Ca de exemplu, cifrele privind împărțirea profitului ? spuse Nicholas ironic. Îmi spuseseși că numai partea de profit a Sphynx-ului va fi o sută de milioane, iar cifrele date lui Sato se referă la un beneficiu de 150 milioane ce ar urma să fie împărțit în două.

— Ei, ce-nseamnă cincizeci de milioane în sus sau în jos ? spuse Tomkin masându-și tâmplele cu nădejde. Am o migrenă afurisită... îl privi pe Nicholas cu îngrijorare. Doctorul îmi spune că nu este decât rezultatul vieții pe care o duc. Zâmbi compătimitor. Știi ce mi-a prescris ? Vacanță permanentă la Palm Springs. Ar vrea el să putrezesc pe malul unei piscine, ca toți boșorogii care se duc acolo. Se crispă de durere. Dar probabil că știe el ce știe, desigur. Scrie acum o carte, *Cincizeci de moduri de a scăpa de migrenă.* Speră să ajungă un best-seller. „Toată lumea are migrene în ziua de azi", spune el. Dumnezeu să binecuvânteze stress-ul !

Tomkin se îndepărtă și se așeză pe canapeaua plușată. Deschise micul frigider din apropiere și își turnă o băutură într-un pahar.

— Ce ai acolo ?

— E o invitație. Și tu ai una.

Tomkin lăsă paharul.

— Ia să vedem.

Rupse plicul și scoase o carte-poștală din carton tare, gravată.

— Pe naiba, e un *kanji*, e în japoneză, spuse el enervat, returnându-i-o lui Nicholas. Ce spune acolo ?

— După câte se pare, suntem amândoi invitați la nunta lui Sato. Are loc sâmbătă.

Tomkin se încruntă, dădu peste cap restul de băutură și-și turnă alta.

— Cristoase, mormăi el, asta ne mai lipsea — pe când turna un nou pahar, se uită în sus spre Nicholas. Tu nu vrei un șnaps ? Nicholas refuză, iar Tomkin ridică umerii. Voiam numai să-ți antrenezi ficatul. Nenorociții

ăştia de pe-aici beau *whisky* de parc-ar bea apă. Decât să ieşi cu ei seara, mai bine te laşi călcat de maşină.

— Nu-mi fac griji, spuse Nicholas distant. Eu le cunosc obiceiurile.

— Sigur, sigur, spuse Tomkin. Voiam doar să te înviorez. Te-ai comportat de minune în discuţie cu ăia doi. Descrise un arc de cerc cu paharul. Dar cu Justine ai discutat că vii încoace ?

Nicholas clătină capul.

— N-a fost deloc de acord.

— Păi, e de înţeles. O să-ţi ducă dorul, sunt sigur.

Nicholas îl urmări cum îşi turna al doilea pahar de whisky, şi se întrebă dacă ăsta e leacul pentru migrene.

— Nu-i vorba numai despre asta, spuse el rar. Când a luat-o în stăpânirea forţelor sale, Saigō a folosit asupra ei *saiminjutsu*, o parte secretă a artelor marţiale, puţin cunoscută chiar şi printre ninja.

— Un fel de hipnoză ?

— E termenul occidental cel mai apropiat. Dar e mai puternică. Se aşează lângă Tomkin. A încercat să mă ucidă. Asta a fost comanda hipnotică a lui Saigō, nu intenţia ei. Scuturâ capul. Am vindecat-o şi am rupt vraja *saiminjutsu*-ului său, însă i-au rămas în suflet remuşcări profunde, pe care nu le-am putut şterge...

— Se auto-condamnă ? Dar n-a fost vina ei !

— De câte ori n-am încercat s-o conving !...

Tomkin îşi învârtea băutura în pahar fără astâmpăr.

— E o fată puternică. Ascultă-mă pe mine, ştiu bine. Va depăşi faza, sunt sigur.

Nicholas se gândea cu câtă greutate a acceptat Justine vestea că urma să lucreze pentru tatăl ei. Înţelegea amărăciunea cu care era obligată să suporte ceea ce numea ea manipularea vieţii ei de către tată, până acum câţiva ani. Simţea că erau doi oameni incapabili să comunice unul cu altul. Tomkin aşteptase anumite lucruri din partea ei, şi, negăsindu-le, a reacţionat în felul lui insuportabil. Iar Justine nu-i putea ierta amestecul în viaţa ei personală.

Folosise banul sau ameninţările pentru a pune pe fugă băieţii care voiau să-i devină prieteni. „Tata e un maestru în manipulare, Nick", îi spusese ea în repetate

rânduri. „E un ticălos lipsit de inimă și conștiință. Nu i-a păsat niciodată decât de propria-i ființă, nu i-a păsat nici de mine, nici de Gelda, nici chiar de mama."

Totuși Nicholas știa că Justine nu prea își alegea bărbații cu care se împrietenea. Toți erau niște intriganți, mai mari chiar decât tatăl ei, și mai răi. Nu-i de mirare că Tomkin îi arătase și lui ostilitate la prima întâlnire. Normal, bănuia că și el e unul din cârdul de profitori care se țineau după fata lui.

Îi era imposibil s-o convingă pe Justine că numai dragostea paternă îl obligă să se amestece într-un domeniu în care până acum ei îi fusese greu să se descurce. Aceasta nu-l absolvea pe Tomkin și nu-i aducea iertarea fetei, însă părea a fi un început valabil pentru o împăcare și o înțelegere între cei doi.

Tirada care a urmat după ce Nicholas și-a anunțat intenția de angajare, deși numai temporară, la Tomkin Industries, a fost urmată de zile întregi de muțenie jenantă ; pur și simplu, Justine nu mai voia să discute despre subiect. Dar în ultimele zile înainte de plecarea în Japonia, lui Nicholas i se păruse că-i mai trecuse supărarea, suportând ceva mai ușor decizia luată de el. „La urma-urmei, spusese ea la despărțire, n-o să dureze mult, nu ?"

— Ce ? întrebă el, alungându-și într-un cotlon al minții grijile pentru ea.

— Am întrebat cu cine se însoară Sato, spuse Tomkin.

Nicholas citi în invitație.

— Cu o femeie pe nume Akiko Ofuda. Știi ceva despre ea ?

Tomkin scutură din cap.

— Este cea mai recentă persoană de interes major din viața partenerului tău, spuse Nicholas sobru. Cred că ar fi cazul să-ți angajezi o nouă trupă de informatori.

Tanzan Nangi se răsuci cu foarte mare greutate. În spatele lui, muntele Fujiyama, cu povârnișurile sale înzăpezite, începuse deja să se cufunde într-o ceață aurie, deasă. Tokyo fremăta zgomotos la picioarele lor, ca un uriaș joc mecanic.

— Nu-mi place, spuse cu o voce hârâită, ca și când ar fi scris cu creta pe tablă.

— Te referi la Tomkin ?

Nangi înălță o sprânceană, în timp ce-și scotea o țigară din tabacheră.

— Știi foarte bine la cine mă refer.

Sato îi zâmbi cu bunăvoință.

— Desigur că nu-ți place, amice. Acesta a fost motivul pentru care ai însărcinat-o pe miss Oshida — *o femeie* — ca să-l întâmpine la aeroport ? Numește-mi vreun asociat japonez care să fi suportat asemenea insultă ! Nici unul, îți spun eu ! Chiar și pe mine mă dezaprobi că i-am dat prea multe responsabilități aici, întrucât, după cum spui, ne aflăm într-un domeniu al bărbaților și m-am îndepărtat de tradiție.

— Imediat ce ai înființat acest *kobun*, l-ai condus după bunul plac. Și nu-ți reproșez nimic, după cum știi. Dar în privința acestor *iteki* nu văd nici un motiv serios pentru a desemna pe oricare dintre oamenii personalului nostru să-și piardă prețiosul timp cu ei.

— Oh, desigur — spuse Sato. În ochii tăi, Tomkin este un *gaijin*, iar Nicholas Linnear e un nimeni. Doar pe jumătate oriental. Și nimeni nu poate stabili în chip satisfăcător cât de japoneză este jumătatea asta a lui.

— Vrei să insinuezi că sunt rasist ? replică Nangi, expirând fumul de țigară.

— Nicidecum — Sato se așează pe scaun. Mai degrabă un patriot. Ridică din umeri. Dar, în definitiv, ce importanță are pentru noi obârșia lui Cheong Linnear ?

— Poate fi un punct de sprijin. Avem nevoie de tot armamentul din arsenal ca să-i punem cu botul pe labe pe acești neobrăzați *iteki*, niște necioplți care cred că noi nu suntem decât o grămadă de orez pe care să-l înfulece ei. Din când în când, umerii lui Nangi tresăreau involuntar, fără control. Crezi că pentru mine are vreo importanță faptul că tatăl său a fost colonelul Linnear, „ochiul veghetor" al Japoniei ? Înălță bărbia satisfăcut. Spune-mi, Seiichi, cum ar putea vreun *iteki* să simtă ceva pentru noi ?

— Ia loc, bătrâne, îl îndemnă Sato calm, mutându-și privirile de la el, pentru a-și ascunde expresia nemulțumită. Ai produs destul rău până acum.

Nangi nu replică, însă, păşind agale, reuşi să se aşeze pe marginea scaunului din dreapta lui Sato ţinându-şi bustul drept.

Sato ştia că Nangi suferise mult, fiind o minune că mai trăia încă. Însă viaţa este ceva relativ şi enigma asta chinuitoare nu l-a părăsit niciodată, de treizeci şi opt de ani încoace. Putea el să mai creadă că viaţa are vreo importanţă, când trăia cu un plămân artificial? Uneori, Sato şi-ar fi dorit să pătrundă în mintea prietenului său fie şi pentru o clipă, ca să afle dezlegarea enigmei lui. În asemenea momente, îl cuprindea ruşinea; o ruşine asemănătoare celei din copilărie, când fratele său Gōtarō îl surprinsese excitat şi cu pantalonii umflaţi, în timp ce răsfoia revistele cu femei goale ale tatălui lor.

În Japonia se spune că nu există viaţă particulară. Aglomeraţia, datorată lipsei de spaţiu, simţită de-a lungul secolelor, materialele de construcţie ca lemnul şi cartonul asfaltat, impuse de frecventele cutremure şi taifunuri ce devastează periodic insula, pentru a se putea reconstrui mai uşor, toate acestea au contribuit în mare măsură la reglarea cursului vieţii sociale în Japonia.

Întrucât viaţa particulară, în înţelesul ei occidental, e imposibilă în Japonia, locuitorii şi-au creat o lume interioară, manifestată în afară printr-o politeţe extremă, ceea ce constituie însăşi viaţa lor, fiind singura pavăza împotriva prăbuşirii în haosul acaparator.

De aceea, intenţia de a pătrunde în mintea altuia, mai ales a unui prieten apropiat, îl făcea pe Sato să asude ruşinat. Aşa că se grăbi să aducă în discuţie propunerea lui Tomkin, pentru a-şi masca stânjeneala aproape vizibilă.

— În ce-l priveşte pe Tomkin, cred că n-ar trebui să-l subestimăm, Nangi-san — spuse el.

Nangi îl privi de parcă ar fi perceput o notă de îngrijorare în glasul mai tânărului său prieten.

— Cum adică?

— Modul său necioplit de a se purta nu-i poate ascunde inteligenţa, oricât ar dori el. A avut perfectă dreptate spunându-ne că suntem prea dependenţi de sursele energetice din import pentru a ne îngădui să devenim izolaţi de restul lumii.

Nangi flutura din mână, ca pentru a alunga vorbele lui Sato.

— Mare scofală! A vrut să ne jignească și nimic mai mult. E un animal, atâta tot.

Sato oftă adânc.

— Și totuși a avut dreptate. De ce oare am lucrat noi atât de mult și încordat ca să realizăm *Tenchi*, raiul pe pământ în Japonia, poți să-mi spui? E un proiect de refacere a țării care ne seacă resursele bănești, e jocul cel mai disperat în care a intrat Japonia de la Pearl Harbour încoace. În multe privințe, planul nostru de refacere e mult mai decisiv pentru viitorul țării decât a fost însuși războiul. Ne-am dovedit capabili de reconstrucție. Sato clătină din cap. Dar dacă planul *Tenchi* ar da greș — ferească-ne Buddha, — noi ne-am duce complet de râpă, și mă tem că atunci nu va mai rămâne din iubita noastră insulă decât cenușa produsă de bomba atomică.

— Tsutsumu e mort, la fel și Kusunoki.

Vocea erá inexpresivă și rece. Ar fi putut transmite în fel de bine constatarea: „Aici sunt 30 de kilograme de orez".

— Înainte, sau după? În contrast cu primul glas, această voce era gravă, groasă, cu accent străin. E singurul lucru care contează acum.

— Înainte.

Se auzi o înjurătură printre dinți, într-o limbă pe care celălalt n-o înțelegea.

— Ești sigur? Absolut sigur?

— Am fost așa de meticulos, că l-am căutat și-n fund. N-avea nimic asupra lui. Urmă o scurtă pauză. Vrei să mă retrag? Vocea era tot lipsită de orice emoție, de parcă nu știa ce este sentimentul.

— Bineînțeles că nu. Stai pe loc. Orice mișcare necugetată și bruscă din partea ta ar putea atrage atenția și suspiciunea, iar oamenii ăștia nu trebuie subestimați. Sunt niște fanatici. Periculos de fanatici.

— Da... Știu.

— Cunoști ordinele. Respectă-le. Cel puțin câteva zile de aici încolo *dōjō*-ul va fierbe. Deși le va trebui timp să se regrupeze. Nu l-au numit încă pe succesorul lui Kusunoki, nu-i așa?

— La unele întruniri nu am acces. Deși nu s-a anunța vreuna. Dar întregul *dōjō* e acum în tensiune.

— Bun. E timpul să ne ascundem. Apropie-te cât de mult îndrăznești. Intră în mijlocul confuziei, tacticile noastre sunt mai eficiente în astfel de împrejurări.

— Moartea lui Kusunoki i-a neliniștit ; până și umbra o iau drept dușman.

— Atunci, nu te teme, îndrăznește !

— Pericolul a crescut.

— Și, prin urmare, devotamentul tău față de Patrie a scăzut ?

— Nu voi abandona cauza, știi doar.

— Bun. Așadar, conversația noastră a luat sfârșit.

O lumină se proiectă pe pupitrul metalic zgâriat, palidă și pâlpâitoare, rece, provenind de la o veche lanternă rotundă, vopsită în culoarea kaki, urâtă și când era nouă, darămite acum.

Lumina vineție puse în evidență o față asemănătoare cu a unui contabil sau a unui profesor. Ochii negri, din orbitele unei fețe cu trăsături slave, erau deosebit de inteligenți ; indiscutabil, însă, părul subțire, mătăsos, petele de la proasta funcționare a ficatului, apărute pe fruntea înaltă, bărbia subțire, făceau ca omul să pară o ființă blândă, anodină. Nimic nu arăta contrariul. Mâna lui, cu degete subțiri, se îndepărtă de telefon ; mintea începuse să-i alerge. Nu-i plăcea uciderea pripită a *sensei*-ului. Cunoștea bine capacitățile lui Kusunoki și îl uimise faptul că cineva reușise asta. Dar era în stare să se folosească de orice împrejurare neprevăzută, profitând și întorcând-o în favoarea sa, iar lovitura sa rapidă și sigură își atingea ținta mai ales în situații confuze.

Contrar celor spuse de tovarășii lui de acasă, îi plăcea să lucreze cu acești oameni. Deși, dacă ar fi avut vreo fiică, n-ar fi invitat pe nici unul dintre localnici s-o ia în căsătorie. Le admira totuși priceperea, insistența încăpățânată, și mai ales fanatismul acerb. Aceste trăsături îl fascinau, fiind pentru el niște arme secrete împotriva asasinatelor politice de la el din țară.

Deși poziția sa printre tovarășii de acasă era dintre cele mai sigure — pur și simplu numai pentru că-i hrănea mereu cu teamă și secrete, două elemente care ori-

când îi umpleau de mirare — totuși socotea că e un exercițiu folositor să tulbure mereu apele și să lase o portiță de scăpare, găsind mereu o mică pată în viața particulară a vreunui superior, ceea ce-i permitea să răsucească mereu cheia lacătelor de la viitorul oricui. Cu greu învățase această lecție, dar o învățase temeinic.

Plecă de la telefon, activând terminalul de computere 512 K, portabil, însă foarte puternic, verificând mulțimea de date implementate programului original. Elementele fuseseră stocate.

În camera liniștită, mormăitul său indica satisfacția. Cu un oarecare efort, se ridică și se îndreptă greoi spre ușa masivă și impenetrabilă ca a unei subterane de bancă. Compunând cifrul necesar, ieși afară.

Nicholas părăsi hotelul cu luminile sale orbitoare — un adevărat oraș în oraș, — și luă metroul silențios în direcția cartierului Asakusa. Mulțimea îmbulzită în jurul lui în vagonul metroului, îmbrăcată modern, mirosind a parfumuri franțuzești, arăta complet diferită de „generația războiului". Cu tot aspectul lor, Nicholas nu putea uita ce se întâmplase în Japonia, ca și în Tokyo, de altfel, pe 9 martie 1945. Bombardamentul american.

Aici, în cartierul Asakusa, lumea obișnuia să vină în pelerinaj la templul budist al zeiței Kannon, răsplătitoarea milei. Construit în secolul șaptesprezece, rezistase marilor incendii din Tokyo, așa cum supraviețuise și celui mai dezastruos cutremur, cel din 1923. Totuși s-a întâmplat ca o dată să ia foc când era înțesat cu sute de oameni strânși sub grinzile bolților minunat lucrate de artizanii insulari din vechime. Acoperișul de șindrilă, sute de ani simbolul emblematic al districtului, s-a prăbușit în interiorul templului, strivind o parte din mulțimea ale cărei haine începuseră să se aprindă. Afară, secularii arbori *gingko* din grădinile înconjurătoare se transformaseră în imense torțe arzând cu trosnete, rotocoale de scântei învârtejindu-se în noaptea purpurie, năvălind pe străzile comerciale ca niște invadatori lacomi, puși pe pradă.

Ca și restul orașului, districtul Asakusa nu purta semnele trecutului. Japonezii fuseseră foarte grijulii în îndepărtarea rănilor. În această parte a orașului de jos,

poate mai mult decât în oricare alta, specificul național ce caracterizează epoca Edo cu splendorile ei, era încă foarte bine reprezentat.

Mulțimea împiedică intrarea prin porțile templului Kaminariman, vârstând cu umbrele ei ascuțite fațada de un roșu aprins, înaltă cât două etaje. O uriașă lanternă din hârtie de orez, colorată în roșu și negru, atârnă între fețele îmbujorate ale celor două statui de lemn reprezentând pe zeul vântului și pe cel al trăsnetului, străjerii zeiței Kannon care, deși își abandonase credincioșii în crematoriul celui de-al doilea război, încă mai era iubită și venerată.

Strecurându-se în pas grăbit printre localnici, Nicholas avansă pe aleea pavată Nakamise-dori, trecând pe lângă chioșcurile pline de suveniruri.

La voia întâmplării, se îndreptă spre o străduță laterală, micșorând pasul în întunericul ceva mai dens. Se opri brusc în fața unei prăvălii scunde, a cărei firmă informa în *kanji*: „Yonoya". Înăuntru, pe policioarele de sticlă, se aliniau piepteni din lemn de merișor, slab lăcuiți.

Nicholas și-o aminti pe Yukio pieptănându-și părul lung, cu mișcări ritmice și calme, folosindu-se de un astfel de instrument. Cât de moi, lungi și strălucitoare îi erau cosițele cu firul gros. O întrebase o dată dacă toate femeile Orientului au părul la fel, iar ea râsese stânjenită, împingându-l într-o parte.

— Numai cele care-și permit un astfel de piepten, spusese ea încă râzând și arătându-i pieptenul, impecabil sculptat manual. Pipăie-l, îl îndemnă ea.

— Din lemn, remarcă el instantaneu.

— Da, însă îți descurcă bine șuvițele, răspunse ea cu o voce melodioasă. Lemnul de merișor este adus tocmai din insula Kyūshū, din sud. Se taie și se îndepărtează nodurile, se aburește, apoi se usucă deasupra unui foc în care ard tot lemne de merișor. Bucățile se împreunează, se trec printr-un inel de bambus, la fiecare capăt, apoi se lasă la uscat timp de treizeci de ani, și numai după uscarea completă se începe sculptarea lor. Vânzătorul din Asakusa de la care l-am cumpărat a învățat această artă timp de douăzeci de ani. Artizanii aceștia stau la lucru câte zece—douăsprezece ore în șir

nemișcați, numai mâinile sunt neodihnite. Pentru a scoate un piepten.

Nicholas fusese uimit atunci, cum era și acum. Chiar și în privința unui obiect de folosință zilnică, precum un piepten, se gândea el, manifestăm o grijă ieșită din comun și un asemenea spirit artistic în realizarea lui manuală. Nici un occidental n-ar înțelege asta. Sau poate că ne-ar crede nebuni să irosim atâta timp și efort pentru fabricarea unui mărunțiș.

Tot dintr-o pornire instinctivă, intră în magazin cu intenția de a-i cumpăra Justinei un piepten. Așteptând vânzătoarea să-i lăcuiască unul, să-l ambaleze grijulie în hârtia de orez de calitatea întâi, așezându-l apoi în caseta lui de lemn de cedru, urmări cu privirile mulțimea de piepteni de pe rafturi, expuși cât se poate de artistic. În fiecare rotunjime a mânerului, în fiecare dinte lăcuit, vedea din nou chipul lui Yukio reflectat de oglindă, mâna ei albă ridicând și coborând părul negru ca valurile unui râu. Văzu cascada neagră a părului contrastând cu albul kimonoului, tivul roșu al manșetelor mișcându-se ca niște șuvițe de sânge.

Se aplecă încet spre ea, o luă plin de emoție pe după umeri și o întoarse domol, ridicând-o pe vârful picioarelor. Mătasea foșni ușor, asemeni căderii dulci-amărui a petalelor florii de cireș în mijlocul lui aprilie, când parcă se reîntorceau străvechii zei ai Japoniei, umplând aerul cu mireasma prezenței lor eterice.

Simțind-o, văzând-o, percepându-i parfumul, toate acestea îl purtară cu gândul înapoi, retrăind iarăși teama profundă a ceea ce stârnise Yukio în toată ființa lui : o intensă dorință sexuală. Abia împlinise optsprezece ani, era în 1963. Nu cunoscuse vreo femeie, mai cu seamă vreuna cu o personalitate atât de puternică precum Yukio.

Era ca și cum l-ar fi luat sub vraja ei ; palma îi mângâia obrazul, și el se înfiora la dorințele stârnite de mângâierea aceasta.

După cum se întâmpla de obicei, ea trebui să facă primul pas, ducându-și degetele în lungul trupului, lăsându-și kimonoul să-i alunece de pe umeri. Începu să caute, dând peste umflăturile sfârcurilor tari. Lui Nicholas i se puneau noduri în gât, iar stomacul i se contracta dureros.

Dintr-o mișcare, kimonoul alb și mătăsos îi căzu din mâini, tivul de material roșu pâlpâind ca flacăra. Era acum goală, scăldată într-o lumină care arunca umbre adânci peste rotunjimile excitante ale corpului ei, ascunzând tot atât pe cât dezvăluia.

Nicholas se simți cuprins de frică în timp ce ea, ca o vrăjitoare, îi înghețase întreaga dorință sexuală, înecând-o. În asemenea clipe, nu te mai poți preface.

Așa că ea fu profund întristată când întinse palma între coapsele lui, mângâindu-l ușor și oprindu-se să-l strângă cu mâna.

— Numai la asta te gândești ? întrebă el răgușit.

— Asta e tot ce am, răspunsese ea, luându-i mâna și plimbându-i-o pe trup.

Revenindu-și încet, Nicholas se uită la caseta pe care voia s-o dăruiască Justinei. Dar Yukio dispăruse din ea, la fel ca și pieptenul de lemn gravat.

Ochii i se fixaseră în spațiul gol, sporind neantul. Se întreba ce s-o fi întâmplat cu caseta magică a pieptenului lui Yukio. O aruncase oare Saigō după cadavrul ei, în strâmtoarea Shimonoseki ? O avusese oare cu ea când a lovit-o de moarte, aruncând-o în urma bărcii care plutea pe apele acelea învolburate ? Ori o fi găsit-o vreun copil, împreună cu celelalte lucruri ale ei ?

Nicholas se trezi cu ochii înlăcrimați. Cu toate că-și jurase să se abțină în fața demonicului său văr când îi adusese la cunoștință moartea lui Yukio, și atunci plânsese. Inima i se frânse acum din nou ; resimțea pierderea suferită la fel de acut acum ca și cu un an în urmă. Era probabil o rană pe care timpul n-o va vindeca vreodată.

Primi orbește pachețelul delicat ambalat, semnă o poliță eliberată de American Expres. Părea că spiritul lui Yukio își făcuse apariția, luându-l de braț și, stându-i alături, privea cutiuța odată cu el.

Și în acea clipă, moartea părea că fusese alungată din lume, necunoscutul devenind iarăși cunoscut și acceptat. Umbla cu un strigoi de braț sau înviase Yukio ?

Tresărind, Nicholas se găsi iarăși singur în magazin. Vânzătoarea se uita la el încurcată, neștiind dacă să zâmbească sau să se încrunte la ființa bizară din fața ei.

Revenind pe Nakamise-dōri, ajunse din nou la templul Sensōji, unde se vindeau biscuiți de orez și bețișoare de baga, la fel ca și cu o sută de ani în urmă. Ar fi vrut să rămână cufundat în trecut, neplăcându-i să se desprindă din brațele visului. Se opri la o dugheană să cumpere o mogâldeață făcută din aluat de făină cu ou, însiropată cu gem și având înfățișarea unei păpuși pe care bătrânul vânzător de acadele o vindea fără grabă în mișcări. Însă descoperi imediat ce o cumpără că nu avea nici un chef să mănânce, mai cu seamă dulciuri. Părea că mestecă cenușa propriului trecut. Crezuse că moartea lui Saigō va face ca ruinele tinereții sale să dispară și să se scuture ca pielea unui șarpe care năpârlește. Dar acum, la reîntoarcerea în Japonia, constata că nu-i așa. Nu putea să fie. O anumită continuitate a vieții nu putea fi ignorată. Asemeni Colonelului, tatăl lui Nicholas, își spusese adesea : aceasta este singura lecție adevărată a istoriei, și cine n-o ia în seamă piere în prostia sa.

Acum, aflându-se în pragul templului Sensōji, dădu prăjitura unui bătrân slab și aplecat de spate, ca un boschet în bătaia vântului puternic. Bătrânul, având o pălărie cu borurile rupte și îmbrăcat în haine occidentale, înclină capul a mulțumire, dar nu se străduí să schițeze un zâmbet.

Când intră în templu, ecoul și murmurele istoriei păreau să răzbată prin valul de tămâie urcat în înaltul bolților, rostogolindu-se pe dalele reci ale pardoselii, amintindu-i o dată în plus lucrurile pe care nu îndrăznea să le uite.

Ieșind afară, în noaptea înstelată a orașului de jos, numit de ei *shitamachi*, îl regăsi pe bătrân la locul său, ținând o mână pe vasul mare de bronz, folosit la ars tămâia.

Nicholas se săturase de vechea Japonie și de firele încurcate ale amintirilor pe care nu reușea să le mai îngroape în mintea și-n sufletul lui. Îi venise cheful de Tokyo cel luminat și orbitor, de clădirile sale ambițioase, urâte și atât de noi că nici zugrăveala de pe holuri nu li se uscase ; îi era dor de tineretul gălăgios al Japoniei, așa de modern îmbrăcat, în sacourile cu umeri largi, cu cămăși bogate și pantaloni cu talia înaltă.

La metrou, luă trenul nouă stații pe ruta Ginza, schimbându-l apoi cu cel de pe Hibyia, pentru o scurtă plimbare în Roppongi. Ieși din stația subterană și se îndreptă spre vest, către Shibuya. Urcă în ascensorul de sticlă ce funcționa la exteriorul zgârie-norului Ishibashi, ajungând la ultimul nivel. Intră pe ușile blindate ale localului *Jan Jan*. Prin ferestrele înalte din tavan până la podea, înspre sud-est se zăreau zidurile luminate de proiectoare ale ambasadei ruse.

Atmosfera era animată de ritmul sacadat al rock-ului, cântat de grupul Yellow Magic Orchestra și de formația britanică Japan. Era trecut de miezul nopții, iar veselia era în toi. Fumul țigărilor albăstrea pereții albi. Străfulgerările puternice ale orgilor de lumini din tavan brăzdau podeaua, transformând-o parcă într-o imensă piele vărgată de tigru. În jurul ringului de dans se aflau trei șiruri de mese din plastic transparent, cu canapele îmbrăcate în catifea bleumarin. Printre consumatori și dansatori, ospătărițele se mișcau în pas vioi. Era forfotă, agitație, căldură, valuri de glasuri. Electrizanta viață modernă.

Mintea lui Nicholas era preocupată, când traversă încet aglomerația agitată. Își trecu privirile peste marea de fețe tinere fardate strident, observându-le râsetele, discuțiile, coafurile zăpăcite, mâinile petrecute pe după mijlocul sau fesele fetelor, busturile ce se răsuceau vesel, îi zări pe stăpânii vieții de noapte, prinși de combinația dintre muzică, băutură stimulantă și, probabil, droguri interzise, dătătoare de senzația eternei tinereți. Gândul la moarte n-avea ce căuta aici, și chiar moartea în persoană să fi apărut, tot n-ar fi recunoscut-o nimeni

Numai pentru o clipă, Nicholas se întrebă ce căuta el acolo. Apoi se gândi la Justine, și fu sigur că nu aici o va găsi.

Când Akiko Ofuda îl văzu pe Nicholas intrând la *Jan Jan* pe ușile masive în stilul epocii Edo, își întoarse privirile în semiîntuneric. Inima îi bătea puternic. Perplexă, se întrebă ce căuta el acolo. Știa ceva? *Putea* să știe?

N-avea cum, se liniști singură. Era prea curând. Prezența lui trebuie să fie o pură întâmplare. O glumă a soartei. Se ridică de pe canapeaua uneia din mesele celui de-al doilea șir, pornind încet dar sprintenă, înconjurând ringul de dans luminat de orgile vărgate.

Nu-l slăbea deloc din priviri, urmărindu-l pe furiș, însă cu atenție. Îi vedea fața prelungă și colțuroasă, care nu vădea nici urmă de frumusețe clasică. Era prea ciudată și ieșită din comun. Ochii oblici alungiți îi trădau originea orientală, la fel și pomeții proeminenți ai obrajilor. Bărbia însă era anglo-saxonă, puternică, asemeni cu a tatălui său și la fel de occidentală.

Avea părul negru și era lat în umeri, cu bazinul neobișnuit de îngust, ca de dansator, și cu mușchii picioarelor puternici, ca ai unui atlet.

Akiko se trezi că-și dorește să-l dezbrace cât mai repede, să-i admire mușchii lungi și bine prinși pe oase. Însă, în afara acestei dorințe, ar fi fost greu să-i citești pe chip vreun gând în privința lui. Atât de multe emoții se luptau în ea, străduindu-se a se ridica la suprafață.

Cum îl ura! Fu din nou cuprinsă de forța acestei uri. Văzându-l așa de brusc, într-un fel și-ntr-un loc atât de neprevăzute, fu cutremurată de emoțiile tainice pe care le ascunsese în adâncul sufletului. Tremura de furie în timp ce ochii sorbeau cu nesaț forța care iradia din el. Era vizibilă chiar și de la distanța la care se afla: capul semeț, pasul ușor, imperceptibil, mișcările perfecte ale umerilor și brațelor. Toate acestea vorbeau clar despre extremul pericol încătușat în ființa lui.

Dar, pe când înainta, încercând să țină pasul cu el, se simți cuprinsă de o teribilă mândrie gândind: „Ce *Karma* puternică ar trebui să am ca să obțin din prima clipă avantajul asupra lui!“ Pulsul i se acceleră în timp ce-l sorbea din ochi și îi cântărea forța și tăria spiritului. O, cât tânjise după el, chiar de la prima întâlnire. Inconștient, își duse mâna la obraz și se ciupi ușor. Trăia o senzație aproape ametitoare de pe urma îndelungatei așteptări, și ceva din ea voia să o prelungească pe cât de mult cu putință. După atâta timp, parcă n-ar fi vrut ca sfârșitul să vină prea curând, și bineînțeles că nu înainte de a-și alege ea momentul.

Da, fusese o idee genială să-i sugereze lui să-l invite pe *gaijin* la nuntă. „Mai ales pe acest Linnear, îi șoptise ea la ureche într-o noapte. Povestea familiei lui este bine cunoscută. Gândește-te ce figură va face când îl vei invita la un asemenea eveniment!"

Da, Nicholas, îngâna ea încet pândindu-i mișcările, se apropie timpul când te voi privi în ochi și-ți voi vedea întreaga tărie sfărâmându-se și spulberându-se precum cenușa luată de vânt.

Se simțea otrăvită, gâtuită, mușchii coapselor tremurându-i în ritmul inimii, simțindu-se inexorabil atrasă de el. Însă își folosi întreaga capacitate de a se abține să nu distrugă, într-o clipă de extaz necontrolat, toate planurile atent și îndelung puse la cale.

Se rupse din zona lui de influență mărind pasul, ignorând privirile celor pe lângă care trecea, poftele bărbaților, invidia femeilor ; se obișnuise. Sosise timpul s-o găsească pe Yōki. Sato se va întoarce în curând de pe câmpul său de bătălie.

Akiko o urmărea pe Yōki cu coada ochiului, pe când se grăbeau spre centrul capitalei, și apoi mai departe. E o creatură minunată, gândea ea. Am ales-o bine. O găsise pe Yōki în urmă cu câteva săptămâni, iar când a fost sigură că nu va fi o alegere proastă, a intrat în vorbă cu ea. Faptul a dus la o prietenie bizară, cel puțin așa îi plăcea ei s-o considere. Începuse în noaptea primei lor întâlniri, când s-au plimbat ca două păsări nocturne.

Akiko o întrebase odată pe Yōki cu ce se ocupă în timpul zilei.

— O, cu nimicuri ; sunt vânzătoare la un magazin, îi răspunsese ea. Știi cum e cu magazinele astea. Parfumuri și cosmeticale. În rest, mă uit la televizor. Mă uit nu numai la filme sau piese de teatru, ci și la programele care să-mi perfecționeze caligrafia, cunoștințele în aranjamentele florale sau cele de pregătire a ceaiului.

Pentru o lume în care cel puțin 93% din populație urmărește programul TV, nu este un lucru surprinzător. Așa că Akiko nu fu surprinsă să afle că există în țara un program special pentru educație. Ea învățase de la mama sa cum decurge ceremonia ceaiului, și-și amintea cum îi urmărea fața îmbătrânită, ascultându-i glasul, ur-

mărindu-i mișcările precise ale kimonoului, hotărâtă să rețină fiecare amănunt oricât de lipsit de importanță, pentru că, așa cum și spusese o dată mama ei, aceste lucruri vor fi ceea ce va rămâne în cele din urmă.

Putea oare emisia unui tub catodic să înlocuiască o astfel de învățătură? Era sigură că nu, și începuse să fie dezgustată gândindu-se la numeroasele femei educate într-un mod atât de impersonal.

Dar nu-și exteriorizase niciodată disprețul în această privință. Iar Yōki era importantă pentru ea, cel puțin pentru următoarele câteva ore.

Lanterna pusă la streașina casei ei cu două etaje o aduse la realitate. Seiichi Sato locuia tocmai la nord de parcul Ueno, pe Uguisudani, în cartierul Taitō-Ku. La distanță de două blocuri, spre sud-vest, trecea Kototoidōri, largul bulevard șerpuitor în jurul a două dintre laturile parcului. Dincolo de locuința lui, coroanele zvelte și îngrijite ale chiparoșilor se înălțau viguroase și întunecoase, pe fundalul luminilor roz și galbene de la Ginza și Shinjuku. Chiparoșii erau însemnele naturale ale mormântului șōgunului Tokugawa, printre numeroasele bulevarde și străzi din cartierul Ueno.

Pentru standardele orașului Tokyo, casa lui Sato era înaltă, majoritatea având o înălțime de circa doi metri.

Era construită din bambus și chiparos, acoperișul la trei rânduri era din țiglă. Partea cea mai îndepărtată a casei se continua cu o boltă largă, veche de peste o sută de ani, ale cărei ramuri se întindeau până la drum, peste gardul viu înalt de aproape doi metri și jumătate.

Șoferul coborî, ocoli mașina până la ușa din spate, ajutând-o pe Akiko să-și ducă bagajul în casă.

Seiichi Sato bea sakē fierbinte dintr-o ceșcuță de porțelan, dus pe gânduri în contemplarea Neantului. Așa proceda când avea o zi obositoare. Dar recurgea la această metodă de limpezire mentală mai ales când era nerăbdător. Într-o țară în care răbdarea nu este atât o virtute cât mai ales un mod de viață, Sato fusese nevoit să învețe această atitudine ca și când ar fi fost străin de ceilalți oameni, care se născuseră cu răbdarea în sânge. Exersase cu vrednicie, chiar ca un obsedat, fiind convins

că numai răbdarea îl făcuse să câștige tot ce avea mai scump acum.

Se afla în camera de șase *tatami* — mărimea unei camere măsurându-se în Japonia după numărul de rogojini care se puteau așterne pe pardoseală — mobilată doar cu o măsuță joasă, un futon de bumbac pe jos și o sobă tradițională, *naga hibachi*, din lemn de esență foarte tare, datând de la începutul secolului XIX. O scobitură a ei permitea încălzitul sakē-ului și al mâncării.

Sato era îmbrăcat numai cu un kimono alb de bumbac. Croiala sa îndrăzneață imita kimonourile actorilor din teatrul *kabuki*. Părea calm și liniștit, ochii săi reci priveau un punct îndepărtat, dar nu în lumea materială.

O lovitură ușoară în *fusuma* îl făcu să tresară, dar în rest rămase nemișcat. Își ascunse gândurile într-un colț al sufletului, permițând simțului anticipației să-l învăluie, aidoma unei pelerine într-o zi vântoasă de iarnă.

Se întinse și trase ușa doi centimetri spre dreapta. Abia dacă apăru jumătate din ochiul lui Akiko sub fruntea ei curbată, privindu-l pe sub pleoape. Umbra cenușie ce-i învăluia pielea delicată părea un fragment dintr-un peisaj cu cerul în schimbare. Pupila sa neagră ca tăciunele părea miezul unei comori ascunse în adâncuri. Fără să vrea, Sato își simți inima bătând, căldura propriei respirații încingându-i gâtul.

— Ai întârziat. Aproape că gâfâia când își începură ritualul. Credeam că n-o să mai vii...

Akiko îi percepu răgușeala din voce și zâmbi.

— Întotdeauna voi veni. Nu se poate altfel, șopti ea.

— Ești liberă să pleci, spuse Sato cu o strângere de inimă.

— Îți dau dragostea mea de bunăvoie, și asta îmi place. N-am să te părăsesc niciodată.

Se înțeleseseră să se vadă timp de câteva luni înainte de nuntă, pentru a-și spori reciproc atracția, contribuind la aceasta prin tot felul de jocuri, în limitele flirtului decent. Desigur, în flirtul lor existau și aspecte — absolut fără mare importanță — pe care, dacă ar mai fi trăit mama lui Sato, categoric le-ar fi dezaprobat în limbajul cel mai vehement.

Sato înclină din cap și, deschizând și mai mult *fusuma*, se dădu înapoi sprijinindu-se pe genunchi și pe vârfurile

degetelor, pentru a-i face loc. Când Akiko intră, Sato păru să vadă cele două ideograme *kanji* pentru cuvântul frumusețe — *sōbi* — ca înscrise pe un drapel seniorial, pentru că fata era într-adevăr o splendoare. Și, în ciuda dialogului lor ritual, potrivit tradiției, el își dădea tot mai mult seama că trupul și sufletul său erau în stăpânirea ei, și nu invers.

Un timp rămaseră îngenuncheați unul în fața celuilalt. Sato își ținea palmele mari cu fața în sus, iar Akiko își pusese mâinile într-ale lui. Fascinați, ochii lor se cercetau până în străfunduri. Sato, admirând *karma* ce-i unise, simți spiritul fetei urcând ca un zmeu de pergament spre înalt, deasupra acoperișurilor, deasupra coroanelor zvelte ale pinilor și chiparoșilor. O rafală de vând îl umflă din înalturi și-l izbi de inima lui, rămânând acolo ca o aripă frântă.

— La ce te gândești ?

Întrebarea îl surprinse. Oare din cauza sunetului ce rupsese tăcerea inimilor lor, care parcă amuțiseră ? Din adâncul sufletului urcă o teamă ascunsă, care într-un anumit fel îi dădea impresia că mintea ei îi străpunsese pielea, pătrunzând apoi în tainele gândurilor. Și în acest scurt moment, o tresărire scurtă îi contractă mușchii spatelui și-l făcu să clipească des, ochii săi părând să aibă în față o străină.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, dezvăluindu-i dinții albi și impecabili.

— Ce serios ești în noaptea asta !

Ea izbucni în râs, și el văzu jocul luminii pe gâtul ei, o umbră mică întinzându-se peste golul de dedesubt ca o lacrimă.

Nu-i răspunse iar ea, luând seama la expresia de granit a feței lui, făcu o mișcare ce dădea de înțeles că ar vrea să se ridice.

— Am să...

Dar degetele lui o prinseră de încheietura mâinii, și o reținură ; ca o pasăre în laț, buzele ei se întredeschiseră :

— Sato-san...

Domol, el o făcu să se așeze din nou în genunchi, apoi se ridică în picioare. Kimonoul i se undui și i se

încreți pe spate când se înclină spre ea, și Akiko realiză brusc marea putere a omului.

— Noaptea asta e cu totul deosebită, spuse el răgușit. Va fi unică în viața noastră. Se opri un moment, căutând parcă să-și adune gândurile. În felul acesta, viețile noastre se vor uni în numele legilor lui Amida Buddha. Ochii lui o străpungeau. Asta nu-ți dă nimic de înțeles ?

— Toată ziua m-am cam gândit la asta...

— Atunci, rămâi...

Degetele îi eliberară încheietura din strânsoare, mâna ei căzând moale în poală. Împreunându-și degetele, unghiile ei perfect lăcuite sclipiră în ochii lui, ca un baraj de nepătruns.

— În această noapte cu totul deosebită, lasă cadoul ce mi l-ai adus deoparte...

Fața ei, ca o mască de porțelan, nu-i trăda sentimentele. Sato abia dacă percepea urcușul și coborâșul sânilor ei, în timp ce respira. *Wa*-ul ei era așa de netulburat, nemișcat ca oglinda unui lac de munte, care mai mult reflectă decât destăinuie.

Era descumpănit.

— Desigur, trebuie să știi că pe tine te doresc, și nu cadouri...

Akiko întoarse capul, ca și când ar fi primit o palmă.

— Înseamnă că nu-ți place cadoul meu. Niciodată nu ți-au plăcut cadourile pe care ți le-am adus de când...

— Nu ! Tremurând, Sato încerca să rupă gratiile cuștii în care singur intrase, de un timp încoace.

— Te-am jignit cu dorința mea de a-ți face o bucurie... Akiko își frângea mâinile ca o fetiță necăjită.

Sato se aplecă spre ea.

— Mi-au plăcut toate cadourile tale, de la primul până la ultimul. Pe toate le am la inimă. Reușise să-și stăpânească cel puțin vocea, dacă nu încă și emoția. Nu e nici o jignire, e numai o mare cinste în ceea ce mi-ai adus, având în vedere — ochii săi alunecară într-o parte, fixându-se pe *tatami*-ul dintre ei. Având în vedere că niciodată... n-ai umblat cu vreun bărbat, înțelegându-mi dorințele — inspiră profund — și dorind să-mi aduci fericirea în această privință...

Ea își lăsă capul în jos.

— E datoria mea. Eu...

Îşi puse din nou mâna peste a ei.

— Astăzi ne aflăm foarte aproape de legătura pe viaţă. Numai când te văd...

— Cum doreşti. Ridică privirile. Dar cum rămâne cu noaptea nunţii ? O să ne batem joc de tradiţie ? O să pângărim trecutul ? Asta vrei ?

Sato îi simţi unghiile înfigându-i-se în căuşul palmei, şi-i dădu dreptate. Fu iar cuprins de un val de dorinţă pentru ea, şi o înăbuşi. Capul i se înclină pe gâtul scurt, şoptind cu buzele uscate :

— Ai dreptate, adu-mi cadoul...

Akiko stătea lângă *naga-hibachi*, simţindu-i căldura puternică. Aproape că nu dădea atenţie la ceea ce făcea, mâinile mişcându-i-se automat în timp ce pregătea nişte tăiţei *soba* şi un sos de soia, punându-l în mici castroane de porţelan, turnând restul într-un tuci şi scoţând alături de pe un platou hrean verde şi felii de castravete.

Când *soba* au fost gata, le puse în porţii mici în tăviţe dreptunghiulare de pai, lăcuite în negru. În mod normal şi ea ar fi trebuit să fie servită la masă, la fel ca Sato. Dar era o parte din cadoul ei şi la această oră târzie a nopţii, servitorii aveau poruncă să se retragă în altă parte a casei.

Akiko îi servi mâncarea gătită cu mâna ei, şi-i mai turnă sakē. Luă seama că Sato şi Yōki vorbeau cu voce şoptită. O dăscălise pe fată cum se cuvine. Yōki ştia la ce întrebări să se aştepte şi ce răspunsuri să dea.

Akiko se ridică şi se îndreptă fără zgomot spre *fusuma*. Îşi puse o mână delicată pe rama subţire de lemn. După ce ieşi şi închise uşa nu se mai auzi vreun zgomot.

Dar nu ieşi din casă. Se îndreptă cu grijă spre stânga, intrând în camera mai mică, de doi *tatami*. Închizând uşurel *fusuma*, se strecură, mergând pe genunchi, până ajunse la *shoji*-ul care separa camera unde şedeau Sato şi Yōki.

Paravanul era făcut din mai multe panouri lungi şi dispuse vertical, plăcute privirilor. Cu câtva timp în urmă, când fusese acceptată în casă, Akiko reuşise să mestereasc unul dintre aceste panouri, pe care-l putea scoate cu uşurinţă din rama de lemn.

Prin gaura din paravan, privea acum la cei doi. Își terminaseră *soba;* sakeul aproape se dusese și el. Erau foarte aproape unul de celălalt. Îngenuncheată în fața postului său de spionaj, Akiko urmărea ce se va întâmpla.

Sato se afla cu spatele spre ea. Îi văzu mișcarea mâinii, apoi alunecarea kimonoului fetei — deoarece Akiko avusese grijă ca Yōki să vină în haine mai adecvate decât cele occidentale, — dezvelindu-i un umăr alb și cu carnea fragedă.

Akiko își ținu respirația când se ivi bustul planturos al fetei. Ochii lui Sato erau absorbiți de sânii ei. Kimonoul ei se afla acum pe *tatami,* înconjurând-o ca două aripi cafenii, dar încă mai acoperind-o în partea esențială. Apoi Sato se aplecă spre ea, în timp ce Yōki scoase un ușor țipăt, dând capul pe spate, mângâindu-i urechile cu degetele în clipa când limba lui îi trecu peste sfârcuri.

Akiko își acoperi instinctiv sânii, încrucișându-și mâinile la piept, simțindu-se ca friptă! I se uscase gâtul și simțea nevoia unui păhărel de sake, pentru a-și alunga uscăciunea gurii.

Fusese pe punctul de a-i ceda lui Sato în noaptea aceasta. Fusese lovită ca de un trăsnet picat din senin. Îi fusese oarecum ușor să-l țină la distanță săptămânile din urmă; însă adineauri fusese dezgustată de poftele ce-i încețoșau privirile. Și totuși, noaptea asta fusese deosebită.

Yōki era acum complet goală. Sato o mușca și o lingea cu atâta ardoare că Akiko își simțea propria piele arzând, fremătând ca și cum ea ar fi fost cea care făcea dragoste.

De ce? Ce i se părea deosebit? Akiko își cercetă gândul, așa cum învățase de la Sun Hsiung, cu mult timp în urmă: împarte-ți amintirile în patru, apoi în opt, apoi în șaisprezece, și așa mai departe. „E posibil, îi spusese el, să dai astfel peste amănuntul care constituie factorul principal al senzațiilor tale. Ele receptează și înregistrează totul; numai mintea filtrează ceea ce consideră a fi de importanță. Ceea ce trebuie să reții — și e cel mai greu lucru — este faptul că mintea ta conștientă face deseori o apreciere eronată."

Acum, cu ochii îmbătați de scena de dragoste pe care o vedeau dincolo de paravan, *shōji*, Akiko începu să-și împartă amintirile în patru, deoarece se afla în prada propriilor emoții, de parcă se transferaseră de la Yōki asupra ei.

În noaptea asta îi întinsese lui Sato cea mai bună capcană pentru a i se refuza, cum făcuse și în toate celelalte nopți, dar de astă dată el căzuse cel mai tare în laț. Fusese foarte mândră de sentimentul de frustrare pe care i-l producea. Dar mândria asta nu durase decât o clipă. De ce ?

Ritmul primitiv al muzicii rock, plin de mânie, agresiv, incitant, pătrunse în sângele ei ca o băutură alcoolică ; avu în fața ochilor o cameră încețoșată de fum albastru care transforma figurile, ștergându-le conturul, părând preoți într-un templu cufundat în tămâia arsă pentru morți. Pândea vânatul ca un tigru, sprinten și plin de puteri atavice. Victima era magnetizată, vrăjită.

Își depăși emoțiile sexuale păstrându-le pentru clipa când îl va înșfăca pe Nicholas Linnear ca un șacal hămesit. Reamintindu-și chipul lui în localul Jan Jan, simți din nou loviturile puternice ale inimii, zbaterea ușoară a mușchilor coapselor, și un impuls teribil de a-l căuta și a i se arunca în brațe.

Și acum, cum făcuse la local mai devreme, se ciupi de obraji, voind parcă să se asigure că nu visează. Nu va dura mult până atunci. Va trebui să și-o repete neîncetat. Va trebui apoi să nu se mai comporte ca o străină față de sine însăși, va trebui să-și devină cea mai bună prietenă. N-a reușit asta niciodată. Până acum. În ajunul acestei noi nașteri a sa, își jură că va încerca. Dar, până una-alta, mai sunt afaceri de terminat. Inclusiv Nicholas Linnear. Da, desigur. Inclusiv el.

Akiko se holbă la scenă. Sato și Yōki erau înlănțuiți pe *futon*. Pulpanele kimonourilor unduiau în jurul părților în mișcare ca valurile mării la țărm, umflându-se și scăzând brusc.

Gâfâiala respirației lor venea spre ea ca un stol de pescărușI gălăgioși, implicând-o parcă, făcând din ea un al treilea partener, care să-i stârnească și mai mult.

Văzu mădularul lui Sato, umflat și înroșit de atingerea stimulentă a mâinii partenerei. Yōki mijea ochii

de plăcere și sânii săi fragezi dispăruseră în căușul palmelor lui Sato, în timp ce el își cobora capul tot mai jos de-a lungul trupului ei până când gura lui întredeschisă atinse părțile ascunse între coapsele ei fierbinți.

Fără voie, Akiko se aplecă înainte și, văzând cum lucrează Sato cu limba, rămase cu gura căscată, amuțită. O picătură de sudoare fierbinte i se prelinse ca o coadă de șarpe pe șira spinării, până între fese, udându-i kimonoul, întărâtând-o. Descrise cu palmele o linie circulară între coapse, ținându-și picioarele depărtate, și, dând la o parte kimonoul, își pipăi propria piele.

Acum parcă nu mai simțea degetele mâinii sale ci limba încinsă a lui Sato, într-un du-te-vino îndrăcit, așa cum se mișca între coapsele lui Yōki, ținându-și o clipă mâinile pe genunchii ei, apoi ridicându-i picioarele.

Coapsele lui Yōki, coapsele lui Akiko.. La atingere nu putea fi vreo diferență. Ceea ce i se întâmplase ei nu afectase moliciunea de catifea a pielii. Dar, dacă s-ar fi aflat în locul lui Yōki, Sato ar fi observat probabil că-i lipsește ceea ce pentru el ar fi constituit „cadoul din noaptea nunții", și un asemenea risc nu și-l putea permite. După nuntă da, era cu totul altceva, nu va avea încotro și o va accepta.

Gura lui Sato se ridică, acoperind cârlionții negri ai colinei dintre coapsele lui Yōki. Akiko văzu șoldurile fetei tremurând de plăcere, prevestind orgasmul. Capul lui Sato se cuibări la căldura umedă, iar Yōki se lăsă pe spate, venele subțiri ale gâtului umflându-i-se, ținând gura deschisă, descoperindu-i dantura. Șoldurile îi zvâcneau, scăpate de sub control.

În tot acest timp, cu degetele, Akiko își depărtă labiile, urmărind și imitând cu blândețe mișcările circulare ale capului lui Sato. Îl simțea acolo, dar nu-i era suficient, își dorea ceva mai mult. Excitația o ajunsese, învăluind-o ca o ploaie. Dar ceea ce-și dorea cu înfocare era un torent, un val de pasiune care s-o ridice de pe pământ și s-o prăvălească în brațele extazului.

Iar dorința n-avea cum să i se îndeplinească, ceea ce o făcu să-și mărească apăsarea degetelor, începând să

pătrundă adânc în interior, depărtându-şi labiile, apăsându-şi tare clitorisul.

Sato ridică fruntea. Pieptul i se zbătea ca la un taur. Trupul lui masiv se aplecă asupra gingaşei Yōki, umbrind-o şi întunecându-i faţa, ca şi când ar fi avut un machiaj bizar.

Ea îl trase deasupra, strângându-l la piept până când nu mai avu altceva de făcut decât să-şi încolăcească picioarele în jurul lui, împingându-şi cu sălbăticie coapsele în sus, primindu-l cu o respiraţie grea şi întretăiată, sânii vibrându-i de senzaţia puternică ce o invadase.

Cât de mult nu-şi dorise Akiko să simtă ceea ce simţea ea acum : valul uriaş şi atotcuprinzător, ademenitor, gonind din adâncul nesfârşit al mării spre ea, ca un talaz de întuneric, alungându-i frământările, toate chinurile, toate amintirile, într-o revărsare de plăcere fremătătoare.

Sato împingea în trupul fetei ajuns în delir, coapsele lor fierbinţi atingându-se, sudoarea caldă şi sărată a lui Sato scurgându-se de pe muşchii masivi pe pielea unduitoare a fetei.

Ea începu să ţipe, braţele încolăcindu-l, trăgându-l spre ea, încât Akiko avea impresia că ar vrea s-o îngroape sub masa corpului lui. Gâfâitul ritmic se accelera, şi mişcarea coapselor deveni furibundă şi nedesluşită.

Yōki îşi vădea pasiunea în icneli prelungite, cu faţa descompusă şi încordată. Palmele ei se încleştară de fesele lui Sato, trăgându-l cât mai în adâncuri.

„Da, da, daaa..." Vocea lui Yōki ajunse la limita isteriei, apoi chiar o depăşi. Oricum ar fi fost, Akiko tânjea după aşa ceva, după cum ar fi dorit să scape de încordarea ce-i încleştase coapsele şi stomacul. Muşchii parcă i se crispaseră, iar durerea o cuprinsese, cum i se întâmpla mereu la şedinţele de felul celei la care era martoră. Îşi muşcă buza de jos în străduinţa de a nu ţipa. Inima îi bubuia, ameninţând să-i rupă pieptul, iar epiglota era pe cale de a-i exploda în gât.

Te rog, îşi murmura în sine. Te rog, te rog, te rog Deşi la început încercase o plăcere nemaipomenită, deşi se gândise că s-ar putea simţi eliberată de nori şi ploaie, noaptea aceasta nu se deosebea de celelalte... Auzea gâ-

fâiala animalică a lui Sato, când se afunda înflăcărat și cu viteză în profunzimile lui Yōki.

Pentru Akiko era prea mult, și căzu pe spate, lovindu-se cu umărul de *tatami*. Ochii i se învârteau în cap, în urechi îi vâjâia un vânt atât de ascuțit și de scurt, că nu era sigură dacă e real sau nu. Chinul și teribila dorință o duseseră la tortură. Îl auzea pe Sun Hsiung șoptindu-i ; „Trebuie să existe o cale — și dacă ai răbdare, am să ți-o arăt, — prin care să poți cerceta dușmanul după aparențe, pentru a-i putea analiza mintea și sufletul". Căzu într-o stare de inconștiență.

Nicholas se sculă prompt din pat, înainte de ora 6 dimineața, trezit de deșteptătorul său interior. Făcu la repezeală un duș, dând mai întâi drumul la apa fierbinte, apoi numai la rece. Ieșind din baie, cu pielea strălucindu-i după frecarea cu prosopul, se așeză în poziția lotusului, cu fața spre fereastra prin care zărea orașul. Inspiră profund de trei ori. Apoi căzu în contemplație. După aceea expiră, în timp ce ființa-i umplu universul, el însuși fiind o parte din fiecare lucru înconjurător al naturii.

O lovitură ușoară în ușă îl smulse din meditație ; așteptase acest semnal. Își fixă privirile asupra turnurilor orașului și, revenind la o respirație normală, se sculă de pe podea. Luă micul dejun — ceai și plăcinte cu orez — fără grabă. După aceea, îmbrăcându-se subțire, luând o geantă pe umăr, ieși din hotel. Trecuse puțin de ora zece.

Merse o distanță de două blocuri, mai întâi spre răsărit apoi spre sud, ajungând în Toranomonchō. Traversând micul parc excelent întreținut, la capătul bulevardului Sakuradōri, ajunse în Toranomon, al treilea *sanchōme* din Tokyo. În Tokyo nu se poate da o adresă exactă, ceea ce pentru un străin e un lucru de-a dreptul uimitor. Orașul e în primul rând împărțit în *ku* sau sectoare, ca bunăoară, Ginza ; după aceea, există *cho* sau cartierul ; un *cho* are mai multe subdiviziuni numite *chōme*, în care se poate căuta blocul de care ai nevoie.

După cel de-al treizecilea bloc, cu o arhitectură ciudată, Nicholas găsi ceea ce căuta. Clădirea privea către un mic templu antic, la poalele colinei Atago.

Înăuntru își schimbă hainele de stradă. Cotrobăind în geanta de umăr scoase o pereche de pantaloni albi de bumbac, cu croiala largă. Erau susținuți de bretele. Își puse o cămașă din același material și de aceeași culoare, închizând-o cu bentița neagră cusută la tivul de jos. În cele din urmă îmbrăcă o *hakama*, bluză neagră purtată astăzi doar de practicanții artelor marțiale — *kendo, kydu, sumo*, sau de deținătorii centurii negre la *aikido*. Și această bluză folosită din vremea samurailor, se încheie tot pe șolduri.

Îmbrăcat astfel, Nicholas urcă o rampă de scări din lemn, perfect finisate și lustruite. Auzea în sinea sa pocnetul săbiilor de lemn *bokken* izbindu-se la antrenament una de cealaltă. Și-i reveni brusc în memorie vara trecută. Se afla împreună cu Lew Croacker într-un *dōjō* new-yorkez, iar el își privea prietenul în ochi când Croacker văzu pentru întâia oară fulgerul luminos al sabiei.

Nicholas își făcea cu multă greutate prieteni, în primul rând datorită faptului că, în mentalitatea orientală, prietenia însemna mult mai mult decât pentru occidentali. Pentru el, ca și pentru toți orientalii, prietenia însemna devotament, susținerea cinstei și onoarei prietenului, îndatoriri ferme pe care nici un occidental nu le-ar fi putut înțelege. Însă Lew Croacker, așa cum îl vedea Nicholas, înțelesese aceste definiții, acceptând să-i fie prieten.

Își promiseseră unul celuilalt că, după ce se va întoarce Croacker de la Key West și va încheia cu cazul Angelei Didion, vor pleca la pescuit rechini în Montauk. Ceea ce n-avea să se mai întâmple. Croacker murise, iar Nicholas îi simțea lipsa atât de acut, de parcă era o durere fizică.

Știa că ar trebui să-și alunge celelalte preocupări și să-și limpezească mintea pentru ceea ce-l aștepta la capătul scărilor, însă nu-și putea șterge din amintire pe cel mai bun prieten. S-a dovedit că salutul lor de adio

a fost un moment cumplit de dureros, încărcat de sentimente reținute, exprimate la modul prieteniei japoneze, fără a se rosti vreo vorbă.

Fuseseră la Michita, restaurantul japonez din centrul orașului, frecventat ades de Nicholas. Își lăsaseră pantofii pe hol, la intrare, pantofii grei de lucru ai lui Croacker așezați lângă mocasinii ușori ai lui Nicholas. Se așezaseră în genunchi, unul în fața celuilalt. Aveau înaintea lor ceșcuțe cu ceai fierbinte și sake. Urma să li se aducă pește *sushi* împreună cu *tonkatsu*, șnițelul din cotlet de porc.

— La ce oră pleci ? întrebă Nicholas.

— Iau avionul de la miezul nopții. Croacker zâmbi în colțul gurii. E cel mai ieftin zbor.

Însă amândoi știau că voia să ajungă la Key West protejat de întunericul nopții.

Zumzetul din interiorul restaurantului trecea pe lângă ei, ca și cum n-ar fi avut nici o putere asupra lor. Erau o insulă de tăcere imperturbabilă.

Brusc, Croacker ridică privirile :

— Nick...

Sosise mâncarea, și așteptă să rămână singuri din nou.

— Nu-i mult, însă am ceva economii, obligațiuni bancare și chestii de genul ăsta ; le-am pus la păstrare într-o casetă încuiată. Puse pe masă o cheie minusculă, ținută într-un toc de plastic. Ai tu grijă de ele, în caz că... Ridică bețigașele și învârti bucățelele de pește. În fine, în caz că n-or să-mi iasă toate pasențele pe-acolo...

Nicholas luă cheița. Se simțea foarte onorat de încrederea lui Croacker. Începură să mănânce și atmosfera păru să se mai destindă. După ce terminară și mai comandă sake, Nicholas spuse :

— Promite-mi ceva, Lew. Știu ce gândești despre Tomkin. Cred că-l judeci cam orbește.

— Știu eu ce știu, Nick. E un rechin blestemat, sfâșie totul în calea lui. Vreau să-l opresc, și numai la asta mi-e gândul.

— Tot ce vreau să spun este că n-ar fi bine să te lași condus de... mânia asta a ta, ca un câțel dus de zgardă. Imediat ce ajungi acolo, așteaptă cu răbdare, cercetează totul, cântărește situația.

— Doar n-o să-mi dai lecții cum să-mi fac meseria.

— Nu fi așa țâfnos. Vreau numai să-ți aduc aminte că viața are mai degrabă nuanțe cenușii decât alb sau negru. Tomkin nu este mâna sau ochiul Satanei ; tu cam așa îl consideri. E foarte posibil să *nu* fi pus el la cale uciderea Angelei Didion.

— Crezi una ca asta ?

— Gândesc că nu contează ce *cred* eu.

Adevărul e că Nicholas nu mai era convins acum că a avut dreptate, întrucât el însuși fusese implicat în povestea asta. Acceptase moartea subită a lui Croacker, departe, în Key West ; dar acesta era motivul prezenței sale actuale în Japonia. *Giri.*

— La revedere, Nick.

Croacker zâmbi în luminile multicolore ale străzii, în fața restaurantului. Întinsese pe jumătate mâna spre el, însă, gândindu-se mai bine unde se află, o retrase și se înclină. Nicholas îi răspunse cu același gest, izbucnind apoi amândoi în râs, dorind parcă să alunge orice urmă de îngrijorare.

Ultimele lor clipe petrecute împreună fuseseră așa de degajate, la fel ca orice petrecere între bărbați. În ciuda cheiței înmânate lui Nicholas, nici unul dintre ei nu credea că avea să i se întâmple ceva rău polițaiului în Florida. Iar acum, lui Nicholas i se părea că degustaseră prea puțin clipele petrecute împreună. Pentru unul ca el, atât de atent, atât de ascuns în sine, asemenea întâmplări erau de-a dreptul o raritate. Descoperea acum că-i plăcea să-și reamintească timpurile când erau împreună, derulând în memorie scenele acelea, ca și cum ar fi urmărit secvențe din filmele preferate.

Ajuns în capul scării își scutură capul, mai sigur ca oricând că drumul ales era cel bun. Nu putea lăsa nerăzbunată moartea prietenului său. *Giri,* datoria, îl înrobise ; era, așa cum descoperiseră mulți înaintea lui, mai puternică decât însăși viața.

Sensei-ul *dōjō*-ului în care pătrunsese Nicholas era așezat pe *kamiza,* locul cel mai înalt din jurul rogojinii pentru luptele *aikido.* Era un om de vârstă mijlocie, greu de stabilit după figura lui aspră, cu gura prelungă și ochii ca de pisică. Avea umerii masivi, iar talia foarte îngustă. Părea că-i chel.

Îl chema Kenzo. Această infimă informație, împreună cu o scrisoare de recomandare, îi fusese furnizată lui Nicholas de către Fukashigi, *sensei*-ul lui din New York. „E un om tare, îi spusese Fukashigi, dar cred că nimeni nu te poate întrece în mulțimea de figuri *bujutsu*, lupta în care se permite orice lovitură." Antrenorul său știa că Nicholas este un *ninja*, precum și că existau o mulțime de subdiscipline în care elevul îi putea fi *sensei*. „Kenzo nu va ști de ce ești tu în stare, Nicholas, însă își va da seama de amploarea cunoștințelor tale, și va accepta să lucreze cu tine."

În spatele lui Kenzo, Nicholas observă o panoplie flancată de două *dai-katana*, cele mai lungi și mai mortale săbii de samurai, datând din secolul XVII, apoi o tobă tradițională de ceremonial și, atârnat de perete, un pergament din pai de orez, pe care scria :

Toate lucrurile se vădesc privirii, dar nu putem vedea și de unde vin. Oamenii apreciază ceea ce știu, dar de fapt nu știu nimic. Numai cei care descoperă ceea ce cunoașterea nu poate releva cu adevărat, aceia știu.

Nicholas recunoscu vorbele lui Lao-Tse.

Desculț, înaintă pe *tatami* și execută *ritsurei*, salutul acordat *sensei*-ului. Se înclină, apoi îi înmână scrisoarea lui Fukashigi.

Lui Kenzo părea că-i trebuie mult timp pentru a citi. Deseori ridica privirile spre Nicholas. În cele din urmă împături hârtiile cu multă grijă, punându-le înapoi în plic. Îl lăsă deoparte, apoi puse mâinile pe *tatami* și se înclină spre *zarei*, locul spectatorilor. Strângându-și picioarele sub el, Nicholas îi întoarse salutul.

Tocmai când se apleca, veni lovitura bățului. Era ca o umbră încețoșată pe care o văzu cu coada ochiului și, dacă ar fi stat mult pe gânduri, în mod sigur și-ar fi pierdut cunoștința. Însă nu stătu pe gânduri, ci ridică reflex brațul drept încordat, aplecându-și bustul spre dreapta, căutând să iasă din raza atacului abătut asupra sa.

Bățul îi izbi antebrațul de câteva ori, când cu un capăt, când cu celălalt, ca o roată dințată, după care Kenzo se afla deja în apropiere, aplecat asupra lui ; folosindu-se de mișcarea lui Nicholas spre dreapta, se postă

în stânga acestuia, recurgând la un *shomen-uchi*, o lovitură directă la cap, căutând să-l trimită lat la podea.

În procedeul său, Kenzo îl înșfăcă de încheietura mâinii drepte, iar Nicholas folosi o mișcare de imobilizare — un *yonkyo*, — răsucindu-și încheietura și reușind la rândul său să prindă antebrațul stâng al *sensei*-ului. Își apăsă degetul gros pe nervul central al antebrațului inamic. Dar, în loc să se retragă din apărare, ceea ce i-ar fi permis lui Nicholas să-l facă să-și întindă brațul complet, Kenzo se mișcă în sens invers, părând dispus să-și sacrifice un braț, numai să nu piardă lupta.

Ca din senin apăru un al doilea băț, izbindu-l puternic pe Nicholas peste umăr. Nicholas renunță la *yonkyo* și, în loc să treacă la un alt procedeu de imobilizare, după cum se aștepta Kenzo, recurse la un *atemi*, o lovitură de *aikido*, tehnică pe care dorise *sensei*-ul să i-o aplice.

Degetele încremenite ale palmei sale se înțepeniră sub porțiunea de sub gâtul lui Kenzo, căutându-i nervul. Capul *sensei*-ului se zvârcoli spasmodic când în față, când pe spate. Nicholas îl puse jos.

Acum, bățul se afla între ei, lovindu-l teribil pe Nicholas în cușca toracică. Încercă să se apropie de Kenzo, conștient că acesta va căuta să-l izbească în inimă, și nu trebuia să-l lase. Încercă două lovitură rapide *kite*, cu degetele împreunate, înainte de a încerca din nou o priză de imobilizare. Dar nu avură nici un efect, iar bățul se apropia încet de pieptul său. Puterea îl părăsea, iar concentrarea părea o entitate exterioară lui, îndepărtată și aproape inutilă.

Se înjură singur, știind că va pierde lupta. Amețeala și viteza ce-l surprinsese contribuiseră la ruinarea concentrării sale. Toate resursele pe care le mai avea erau repede epuizate de atacurile repetate ale ploii de *tambo*, loviturile de băț. Sângele îi vâjâia în urechi, denunțând semnele dezorientării. Slăbiciunea fizică urma curând, știa asta, numai dacă nu lua nici o măsură să o împiedice.

Apoi îi veni în minte o lecție de *kendo* și, reamintindu-și de „Tăierea frunzelor ruginite" a lui Misachi, se concentră cât putu să prindă bățul din mâna lui Kenzo.

Renunțând la apărare, se repezi în direcția atacului de *tambo*. Orbește, înșfăcă bățul lunecos, răsucindu-l în jos, și spre stânga, înmuind rigiditatea încheieturii *sensei*-ului, întrerupându-i fluxul de energie pentru un moment suficient de lung ca să-i aplice un *kite* la ficat.

Kenzo făcu o tumbă pe spate și se așeză în genunchi clătinându-se, iar Nicholas îl urmă, lovit de pumnul de piatră al *sensei*-ului. Îl fulgeră durerea, scrâșni din dinți, izbind puternic umărul lui Kenzo cu podul palmei, aplicându-i apoi o lovitură cu partea dorsală a piciorului.

În momentul în care umărul *sensei*-ului atinse *tatami*-ul, Nicholas se prăbuși. Bustul îi era lac de sudoare, inima îi zvâcnea, și la fiecare gâfâitură durerea îi mușca țesuturile.

Se gândea cât de aproape fusese de o înfrângere.

Ichiro Kagami era morocănos. Era de fel un om de un calm ieșit din comun și de o bună dispoziție reținută, virtute ce-l răsplătise cu titlul de vicepreședinte ale sectorului financiar la compania Sato Petrochemicals.

Însă astăzi fusese incapabil a se concentra asupra vreunuia din punctele dezbaterilor ce avuseseră loc între *kobun*-ul lor și compania americană de *microchip*-uri. A fost nemaipomenit de bucuros când Sato-san dăduse semnalul de încheiere a lucrărilor, înainte ca lipsa lui de concentrare să devină un obstacol.

După aproape o oră de privit pe fereastră la ploaia ce parcă vărga geamul, se săturase. Se răsuci pe călcâie, apăsând pe butoanele interfonului. Spuse secretarei să anuleze toate întrevederile ce urma să le aibă în cursul zilei. Îi spuse unde poate fi găsit, în cazul în care vreo urgență l-ar fi determinat pe Sato să-l caute.

Apoi se ridică de pe scaun. Tokyo părea posomorât și cenușiu, întreaga veselie la sărbătoarea celor trei zile a pomilor înfloriți, *hanami*, dispăruse la căderea ploii. Însă vederea cireșilor înfloriți nu-i adusese nici o bucurie lui Kagami în acest an.

Fața lui era o mască posacă, la ieșirea din birou. Lumina difuză de pe holuri, stampele *ukiyo-e* de pe pereți nu-l scoseseră dintr-ale lui. Se îndreptă spre ușa metalică și o împinse ca să intre. Acolo, în camera seifului, începu să-și schimbe hainele.

Dacă n-ar fi fost fratele său Toshiro — cumnat, de fapt, ca să punem adevărul — totul ar fi fost în ordine, își zise Kagami. Iar soția lui Kagami era *kera-mochi*, găsind cea mai mare bucurie în a se plânge tot timpul câte nu îndură ea din partea mamei lui Kagami. La ținea baierele pungii de cumpărături. Și le ținea cam strânse, gândi Kagami în timp ce traversă camera pentru a trece în baie.

În tinerețe, fața ei blândă și plată era repede scăldată de sudoare, din cauza căldurii sau a efortului. De multe ori se gândea la defectele ei, însă avea din partea ei multă înțelegere. N-o supăra faptul că avea o *geisha*, o amantă. Toate cheltuielile casei veneau pe numele ei, și se ducea să le plătească la timp, pe fiecare 15 ale lunii. Fără doar și poate, făcea tot ce trebuia să facă o soție gospodină. Deși modul în care obișnuia să mai ciupească din *oseibo* și din *ochugen*, primele oferite de firmă la jumătatea și la sfârșitul anului, îl cam amăra și-l îndemna să dea o raită prin cartierul Anmitsu, unde locuiau majoritatea subalternelor sale favorite.

În orice caz, Toshiro și nu propria nevastă i se vârâse pe sub piele, gândi Kagami la intrarea în cea de-a doua încăpere a băii.

Singur înăuntru, Kagami inhală aburul ce se degaja la suprafața apei. Apa era așa fierbinte că la cea mai mică mișcare a membrelor, acestea parcă luau foc.

Toshiro era fermier, deci cu mult mai bogat decât Kagami. Desigur, nu se bucura de marile ajutoare sociale acordate de Sato Petrochemicals salariaților săi. La sfârșitul anului, contul lui Toshiro la bancă atingea proporții supranaturale. Și nu mai înceta să se laude că, măcar în parte, el își susține cumnatul din punct de vedere financiar.

Kagami se gândi la idioțenia acestei afirmații. Populația rurală a Japoniei nu trecea de 30% din total, și continua să scadă. Totuși fermierii se bucurau de mare trecere în politică, la fel ca după cel de-al doilea război, când populația rurală reprezenta 70% din total. Faptul se datora lipsei de reorganizare electorală, iar Partidul democrat-liberal, care de la război încoace deținuse aproape neîntrerupt puterea, făcea tot posibilul ca să-și

păstreze votul fermierilor. Ceea ce însemna subvenționarea fermierilor cu rezultate slabe.

Kagami citise în revista *Time* că suprafața medie a unei ferme americane este de 450 acri. Comparativ, media în Japonia era de 2,9 acri. Ce rezultate se pot obține de pe o asemenea suprafață ? Kagami pufni în râs.

Și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, mai era și problema orezului. Japonezii produc anual mult mai mult decât necesarul pentru consumul intern. Întrucât varietatea de orez cu bobul mărunt produs aici nu avea căutare pe piața mondială, și cum exportul său implica noi cheltuieli subsidiare, anume prețul scăzut al produsului, excesul de orez pe piața internă era deosebit de mare.

Kagami știa că guvernul cheltuia anual circa douăzeci de miliarde de dolari pentru subvenții. Mare parte din cheltuială se acoperea prin vânzarea de făină la un preț exorbitant către întreprinderile de morărit și panificație. Dar nu era suficient. Mai erau apoi problemele taxelor insuportabile, a lipsei de spațiu locativ și a construcției de șosele în toată țara.

Acum, pentru el, cea mai mare insultă o reprezenta sosirea lui Toshiro, cu pălăria în mână, cerându-i lui un împrumut. Kagami știa că Toshiro este un risipitor. Cheltuia tot ce avea, ba și peste. Deseori umbla vorba că japonezii sunt economi. Asta în nici un caz nu se putea vedea în comportamentul lui Toshiro. Femeile — întrucât era văduv — și jocurile de noroc deveniseră pasiunea sa. Dăduse pământul pe mâna arendașilor, iar aceștia nu prea se străduiau.

Cel puțin așa susținuse Toshiro. Kagami pufni din nou. Mai degrabă a fost fraierit când și-a arendat pământul. Lui Kagami i-ar fi plăcut să audă asta din partea lui, mai ales dacă n-ar fi deschis gura să solicite împrumutul.

Desigur, nu se punea problema dacă să-l împrumute sau nu. Soția lui Kagami fusese categorică în această privință ; „N-ai de ales", spusese ea limpede seara trecută, după plecarea lui Toshiro. „Îți este cumnat. La legăturile familiale să te gândești în primul rând. Ai datoria s-o faci." Ochii îi sclipiră : „N-ar fi trebuit să-ți aduc eu aminte de asemenea lucruri primordiale."

N-ar fi avut nici un rost să i se replice că, dacă ar fi fost ei în locul lui Toshiro, n-ar fi văzut de la el o centimă, lui nu-i pasă decât de propria ființă. În definitiv, a trimis el măcar un cadou lui Ken la absolvirea școlii, sau când a împlinit Tamiko treisprezece ani ? Da. copiilor nu le-a spus. Au primit fiecare câte un cadou atunci, susținând că l-a trimis Toshiro. Însă Kagami știa că soția lui plecase în ascuns la Daimaru, cumpărându-le cadouri pe banii lui.

Kagami închise ochii ; își simți sângele circulând greu prin vene. Era într-adevăr prea de tot. Se depășiseră granițele datoriei familiale.

Oftând, se ridică și porni ud spre micul hol, intrând apoi în camera de aburi. Voia să fie complet odihnit înainte de măsaj.

Pe când stătea pe banca de bambus, rezemat cu capul de peretele umezit, se gândi la masajul ce i se făcuse odată în Coreea. Plecase acolo în tinerețe, în interes de serviciu, dar acum nimic nu l-ar mai putea determina să se ducă pe acele tărâmuri. La amintirea masajului de atunci i se făcu părul măciucă. Un chin, mai multe nu. Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte. Tot ce fac coreenii este barbarie curată. Șogunul Tokugawa îi numise „mâncători de usturoi". Asta în 1605, și de atunci până acum n-au progresat deloc. În afara faptului că au învățat cum să scoată șperț de la americani. Popor mizerabil, fără pic de mândrie.

Kagami scutură din cap, dorind să-și limpezească gândurile și să-i alunge pe coreeni din minte, și pe Toshiro, și orice altă influență negativă. Ziua începuse rău, dar se hotărâse s-o încheie altfel.

Conducta de abur din stânga lui șuieră și tuși ; începu să se încețoșeze în cameră. Începu să se încălzească, iar Kagami transpiră. Înainte de a intra la aburi, uitase să se răcorească la dușul cu apă rece. Tot lui Toshiro trebuia să-i mulțumească și pentru asta.

Totuși era bine. Își puse mâinile pe stomac. Cam multă grăsime, în zilele din urmă. Poate că transpirația îi va prii. Închise ochii. Era absolut relaxat.

Ușa se deschise. Kagami ținu ochii închiși, însă realiză ușoara scădere a căldurii din cameră și subțierea aburului cețos. După care norii calzi îl învăluiră din nou.

Nu-şi puse întrebarea cine a intrat. Mulţi dintre membrii conducerii intrau şi ieşeau din încăperile acestui etaj toată ziua, ba chiar şi noaptea târziu, când clădirea era goală şi cufundată în întuneric. Odată aflaţi aici, oamenii îşi vorbeau rareori, înţelegând că procesul acesta de primenire ducea în ultimă instanţă la o zi mai eficientă pentru ei toţi.

Kagami simţi prezenţa cuiva, ceva ca o fantomă. Trecând, mişcarea aburului îl făcu să deschidă ochii. Nu putu realiza imediat ce s-a întâmplat — probabil i s-a părut sau a avut loc o scurtă schimbare în atmosfera camerei.

Văzu o siluetă trecând prin cameră, însă aburul o estompa, o învăluia şi părea că-i schimbă forma, cu toată concentrarea privirilor lui Kagami.

Silueta se oprise un moment, iar acum înainta cu un pas alunecător, ciudat, parcă imaterial, ca şi când n-ar fi avut carne sau oase. Kagami îşi îndepărtă sudoarea din ochi. Simţi imboldul absurd de a se ciupi, pentru a se convinge că nu aţipise, îmbiat de căldură şi tăcere.

Acum putea distinge mai mult din acea siluetă, şi avu impresia că este o femeie. De bună seamă că nu! se mustră singur. Aici nu au voie nici măcar maseuzele oarbe taiwaneze!...

Kagami rămase cu gura deschisă şi ochii holbaţi. Prin aburul gros apăru triunghiul inconfundabil de păr negru al unei femei, negru ca noaptea, picături de apă căzând de acolo una câte una, ca nişte perle în mare. E ceva monstruos, gândi el indignat. Ce încălcare grosolană a protocolului... Va trebui să înmânez un protest lui Sato-san.

Şoldurile goale se mişcau înainte şi înapoi la fiecare pas elegant făcut, apropiindu-se de el, şi Kagami simţi primele senzaţii dedesubtul stomacului. Avea o percepţie intensă a sexualităţii, sporită de naturaleţe. Sexualitatea părea să existe ca entitate autonomă, transformând aburul într-un voal de dantelă astfel încât, fără voia sa, Kagami îşi simţi sângele pulsându-i în zona şalelor, fiind apoi trădat de îngroşarea penisului.

Şi tot timpul îşi biciuia mintea, deoarece, odată cu excitarea, veni şi inconfundabila — deşi neobişnuită

pentru el — senzație că era captivat de dorință împotriva propriei voințe.

Acum putea zări mai mult din bustul ei, sânii zvelți și conici, umbra sfârcurilor tari și dilatate, stomacul plat și ușor rotunjit.

Nu-și mai putu ascunde erecția penisului, așa că-și duse mâinile între picioare încercând să-și mascheze jena. Atunci simți pentru prima dată pericolul. Ea se opri în fața lui și, stând cu spatele drept, depărtă picioarele.

Rămase cu ochii holbați, înghițind în sec. Iritarea i se urcă din stomac la creier, încremenindu-l și luându-i mințile. Nu-și putea lua ochii de la ceea ce vedea între pulpele femeii, în timp ce erecția se stinse.

Apoi, încă uluit complet, își ridică privirile spre ea, văzând numai doi ochi misterioși, deasupra unui evantai desfăcut, decorat cu auriu, roșu și negru.

— Cine... începu el abrupt, revenindu-i glasul.

De data aceasta evantaiul se puse în mișcare, descoperind un zâmbet abia schițat pe fața ei. Frumoasă față! Îl făcu pe Kagami să ofteze, văzându-i linia frumoasă și tinerețea. Apoi, venind parcă de departe, chipul i se lumină a recunoaștere, ca învăluit de lumina unui reflector. Și, în ochii minții lui, fața ovală, cu pomeții ridicați, se transformă într-o mască pictată, de demon.

— Tu! — țipătul îi izbucni din gura deschisă ca jetul unui gheizer fierbinte.

Evantaiul îl lovi cu muchia, retrăgându-se în viteză, mânuit cu multă dibăcie. Îi penetrase pielea asudată, carnea muiată de căldură, atingându-i pometul osos al obrazului.

Kagami își revenea greu. Lovitura fusese atât de neașteptată, atât de precis administrată, și muchia evantaiului atât de ascuțită, încât abia dacă-și dădea seama ce s-a întâmplat.

Primul lui gând fu să-și protejeze organele genitale cu palmele, așa că nu opuse nici o rezistență. Marele evantai îl izbi din nou, și din nou, și iarăși. Țipa la fiecare lovitură tăioasă și dureroasă, însă se încăpățâna să nu-și ridice mâinile dintre picioare. Picături de apă i se prelingeau pe carnea tare. Kagami se aplecă fără voie înainte, holbându-se la cea mai frumoasă realizare a naturii.

Bustul femeii se mișca spre el ușor ca fumul dus de vânt pe un cer senin de vară. Părea că a umplut camera cu prezența ei, făcând să dispară și puțina lumină dinăuntru, și puținul aer. Părea că absorbise întreaga viață, lăsând în urmă doar vid și întuneric.

Kagami se făcu mic în fața ei, se chirci tremurând, curentat de șfichiuri dureroase. Era înspăimântat de cât sânge se scursese pe jos în jurul lui, de puterea cu care i se zbătea inima în urechi, de cât de mult i se micșorase penisul sub căușul palmelor.

Apoi evantaiul porni, cu un șuierat scurt. Ochii lui Kagami se dilatară și rămase cu gura căscată. Simți mușcătura sălbatică a oțelului în trahee, atingându-i vertebra gâtului.

Mintea îi urla cuprinsă de isterie, și înțelese în ultimul moment care era scopul acestui atac. Ridică mâinile, degetele căutând cu disperare să pareze loviturile. Un evantai ? bolborosea mintea lui. Un evantai ? Capul i se bălăngănea pe umeri, înainte și înapoi, și începu a se cățăra pe faianța lucioasă de pe perete, pentru a-și găsi scăparea. Să facă orice și oricum, numai să scape cu viață.

Problemele sale anterioare cu soția, cu Toshiro, îi păreau acum ridicole. Cât de mărunte și josnice preocupări față de lupta primordială pentru viață. Pentru viață ! Nu vreau să mor ! — îi striga mintea. Salvează-mă !

Își desfăcu larg brațele, căutând să-și lovească și el adversarul. Dar el nu avea nici un fel de cunoștințe în domeniul luptelor, iar imaginea ademenitoare a ceea ce văzuse între picioarele ei îi reveni pe dinaintea ochilor, ducându-l la disperare.

Știa ce este, deși toată logica lui, tot ceea ce se întâmplase până atunci striga din răsputeri că nu se poate una ca asta.

Kagami știa ce a pus stăpânire pe ființa lui. Se simțea în mijlocul unui coșmar, din care nu se putea smulge. Totuși continua să se lupte pentru că numai speranța îi mai rămăsese, susținându-l pe moment. Se agăța cu disperare de viață, căuta să și-o păstreze, simțind bucuria victorioasă că încă mai are zile în el.

După aceea, lamele de oțel ale evantaiului îl loviră din nou, și puținul oxigen care mai trecea prin plămânii

și sângele său, traversând epiglota strangulată, încetă să mai circule. Sângele își opri circulația, plămânii se mai umflară o dată, apoi zvâcniră într-un spasm, umflați cu bioxid de carbon, care trecu din fibrele poroase în tot organismul.

Kagami clipi des, ochii începură să privească în cruciș. Văzu pe dinainte o față îngrozitoare ; degetele lui neputincioase se întinseră cu greu spre pielea ei umedă, ca un copil care se joacă în nisip. Mintea lui, singura în stare să mai reziste, încerca să continue lupta, fără a înțelege că trupul său, de care era încă atașată, se prăbușea deja într-un somn fără vise.

Cu ultimul strop de putere, Kagami se concentră asupra feței femeii, transmițându-i întreaga ură plină de amărăciune, ca și cum s-ar fi folosit de o redutabilă armă materială. Adevărul e că simțea o ură furibundă, care îi convulsiona mușchii aproape vlăguiți. Degetele i se strânseră încleștate.

Însă gestul era complet inutil, deoarece stomacul i se contracta, ochii i se rostogoliră în orbite ștergându-i orice imagine, rămânându-i numai pupilele holbate fix asupra faianței umezite de pe pereți, asupra broboanelor ce se prelingeau, amestecate cu sânge, șerpuind apoi spre canalizarea din centrul camerei goale.

Nangi se ridică pe picioarele lui subțiri ca niște bețe, îndepărtându-se de masa tratativelor. Era semnalul unei pauze.

Pe când Tomkin se ridica greoi pentru a părăsi încăperea, Nicholas se îndreptă spre una din largile ferestre ce dădeau spre Shiujuku. Ploaia șiroia pe marea de umbrele forfotind în josul străzii, ștergând rămășițele florilor de cireș, ducând petalele la canal, sau transformându-le în covoare sub pașii trecătorilor prin parcuri.

Nicholas privea posac orașul cuprins de ceața ploii. În ultimele trei ore și jumătate fuseseră sechestrați în sală ca soldații pe câmpul de luptă ; Sato, Nangi, Suzuran, avocatul lor, Masuto Ishii, vicepreședinte cu planificarea și mâna dreaptă a lui Sato, însoțit de trei din șefii filialelor lui Sato, Tomkin, Greydon, jurist-consultul său, și el însuși. Acum sosise vremea aglomerației de pe

hol, când toți dădeau buzna să plece acasă sau să ia masa pe străzile laterale bine luminate din Tokio.

Dar aici, în spațioasele birouri ale lui Sato, nu era nici un fel de mișcare. În sinea sa, Nicholas oftă. Uneori, chiar și el căpăta experiență făcând afaceri cu japonezii. Aparenta lor tărăgănare în luarea deciziilor, deși în mod vizibil o tactică în cadrul negocierilor, era ades împinsă la extrem. Răbdarea îi era necesară, dar Nicholas începuse să aibă convingerea că de aici încolo, timp de săptămâni sau luni întregi, vor relua dezbaterile asupra unor puncte deja stabilite cu Sato și Nangi în prima oră și un sfert a primei întâlniri de afaceri.

Încă în urmă cu o oră se prevestea pauza de acum, când șefii sucursalelor, Oito, vicepreședintele cu aprovizionarea, Kagami, vicepreședintele cu finanțele, și Sosuro, vicepreședintele sectorului de cercetare și dezvoltare, scuzându-se politicos cu o înclinare repetată în două reprize, s-au retras.

Nicholas observase semnul discret făcut de Sato cu mâna în direcția acestora, ca încurajare. În acel moment, se putea crede că discuțiile atinseseră un nivel pe care japonezii obișnuiți să se înconjoare confortabil de un mare număr de reprezentanți ai executivului, îl consideraseră a fi lăsat în seama celor mai de vază, din eșalonul superior al conducerii.

Însă ceea ce a urmat a fost dezamăgitor ; încă una din discuțiile aparent interminabile în jurul acelorași arii largi de neînțelegeri. Una era problema împărțirii profitului între Sphynx și Nippon Memory. Cealaltă era pentru Nicholas cumva mai uimitoare, întrucât nu fusese dăscălit în prealabil asupra ei.

Se referea la locul de amplasare al întreprinderii Sphynx-Sato. Se pare că Tomkin irosise circa un an și jumătate cu estimarea cheltuielilor pentru construcție, comparând toate posibilitățile, analizând, luând măsurile de siguranță în vederea celei mai bune amplasări care să dea prețul cel mai avantajos de producție și încărcare navală, toate acestea ducându-l la concluzia că locul cel mai bun ar fi Misawa, unde *keirets*-ul deținea un teren, propice. În orășelul Misawa, situat în extremul nord-vest al principalei insule japoneze, Honshū, singurul ve-

cin al fabricii nu era decât o bază militară americană

Dar, după cum atrăsese Sato atenția chiar de la începutul negocierilor, acel teren fusese deja desemnat extinderii *kobun*-ului lor minier Niwa Mining.

Discuțiile se învârteau ca titirezul în jurul acestui punct, fără a se avansa un singur pas, dar și fără a fi scos din discuție. Înnebunitor nu alta, gândea acum Nicholas. Deși n-ar fi trebuit. În alte împrejurări, avea siguranța că i-ar fi convins pe Sato și pe Nangi ; răbdarea lui Nicholas o întrecea pe a lor, și i-ar fi biruit.

Își reaminti totuși discuția pe care o avusese cu Tomkin puțin înainte de a părăsi hotelul, deoarece jos îi aștepta limuzina trimisă de Sato.

Îl cam neliniștise paloarea feței lui Tomkin, însă acesta i-a alungat disprețuitor îngrijorarea :

— Sunt doar puțin abătut, îi spusese el. Dacă te-ar fi împuns și pe tine diareea toată noaptea, să-mi spui mie unde ți-ai fi ținut bujorii din obraji, oțelosule !

— Indiferent cum vor decurge lucrurile, încearcă să-ți ții firea, îl sfătuise Nicholas. Vor face tot posibilul ca să tărăgăneze, să ne amețească de cap cu situațiile echivoce, în care vor căuta cu șiretenie să ne înțepe. Vor încerca să ne străpungă zidul de apărare, pentru a ne putea studia strategia. De asemenea, vor căuta să vadă cât de departe ne pot împinge. Dacă trecem de astea, nu vor dori să lase o impresie proastă. Ridică din umeri ; Așta-i felul lor, ce să-i faci !

Fața rebegită a lui Tomkin se întoarse spre el și-ncepu să-i vorbească, în mirosul acru al intestinelor întoarse pe dos :

— Atunci, fă ceva și scoate-i din felul ăsta al lor, Nick. Nu mă privește cum vei proceda, dar fă-o. Eu nu sunt un găgăuță care să fi venit în Japonia cu mâna întinsă, la cerșit de licențe.

— Bun. În cazul ăsta, va trebui să-i întrecem în răbdare. Să-i lăsăm pe ei să se dezvăluie. E nevoie să-ți repet că acum și aici răbdarea înseamnă totul ? Este singura calitate de care nu-i cred în stare ei pe străinii împielițați. Fii fără grijă. Voi obține de la ei ceea ce-ți dorești.

Vocea lui Tomkin se schimbă pe când se agăța de brațul lui Nicholas ca un copil.

— Nu, nu, gâfâi el. Nu mă înțelegi, Nicky. N-avem timp la dispoziție. Afacerea trebuie pusă la punct până săptămâna viitoare cel târziu. Își dădu ochii căprui peste cap. Am... am niște angajamente de la care nu pot să mă sustrag... Mari sume de bani depind de fuziunea asta... împrumuturi, dobânzi... Plăți de făcut... în primul rând plățile... Datorii de achitat. Apoi revenindu-și, ochii îl fixară pe Nicholas. N-o să mă lași baltă, Nicky. Cel puțin, nu acum. Ce naiba, îmi ești doar ginere !

Nicholas întoarse spatele ploii de afară, auzind reîntoarcerea lui Tomkin. Într-o clipă îi simți prezența în spatele său.

— Acum e momentul, Nicky. L-am atins pe Nangi la punctul sensibil, acum câteva minute. Sunt niște catâri afurisiți cu toții.

— N-ai realizat mare lucru, începu Nicholas. Procedează întocmai după cum ți-am spus eu că vor proceda, nimic mai mult. E doar o chestiune...

Însă Tomkin îl prinsese de manșetă.

— Acum e momentul, Nicky. Nu ne putem permite așteptări îndelungi. Știi asta. Pentru Dumnezeu, ai văzut rapoartele ! Ne vor jupui de vii acasă.

— Atunci, lasă Misawa deoparte. Putem construi...

— Nu ! țipă Tomkin. Misawa e un punct asupra căruia nu accept negocieri — de nici un fel, înțelegi ?

Nicholas se uită bățos la șeful său.

— Nu te simți bine ? Poate că ar trebui să chem un doctor.

Tomkin se cutremură în urma unui frison.

— Ai dracului microbi japonezi. Mi-e rău pe dinăuntru, acum m-a luat și pe dinafară. Tuși scurt, ca și când ar fi vrut să-l distragă pe Nicholas de la gânduri negre.

— Ce naiba, Linnear, crezi că nu sunt în stare să-mi dau seama că am gripă ?

Nicholas îl fixă încă un minut, apoi dădu o dată scurt din cap.

— O. K. Așează-te la masă. Vin și eu imediat. Vreau să mă reîntorc cel din urmă la tratative. După aceea, lasă gura și dă-mi mie voie să discut cu ei.

— Ce le vei spune ?

— Nu-ți plac surprizele ?

— Nu cu o fuziune de multe milioane, ca în cazul de față, mormăi Tomkin, însă îi dădu ascultare.

Nicholas întoarse spatele peisajului citadin crepuscular și nu se mai gândi la nimic. În urma sa, tăcerea se așternuse în cameră. Simți mirosul de țigară proaspăt aprinsă de Nangi, apoi bâzâitul instalației de aer condiționat. Nimic altceva.

Strategie. Se reîntoarse cu gândul la Musashi, maestrul său. În situația dată, era vorba de o variantă a cazului „atitudine prezentă — lipsă de atitudine". Învățase că în luptă, când inamicul scoate *katana* și sare, taie, împunge sau parează cealaltă sabie, acesta trebuie tăiat cu aceleași mișcări. Dacă cineva recurge la aceste acțiuni, sare, împunge, lovește sau parează, fără a avea de gând să lovească, nu va fi nici un necaz.

Nicholas inspiră adânc de trei ori. Se întoarse și-și reluă locul în sala de conferințe, unde ceilalți cinci îl așteptau calmi. Știa acum ce are de făcut, însă îi trebuia cheia strategiei japonezilor înainte de a se hotărî în ce mod să procedeze.

Se uită la Nangi, care-și scutura țigara de marginea scrumierei de porțelan, ca un conducător care cere atenție de la subordonați.

— Se pare că astăzi am dezbătut cât se poate de multe aspecte, spuse el pe un ton neutru, iar Sato îl aprobă prompt din cap. Din câtă experiență am eu, tratativele în afaceri sunt adesea dificile. Cărările se închid de multe ori pe lungă durată, pentru a se deschide brusc. Cred că am putea continua.

Nicholas îi urmări șarada cu deosebită atenție. Mai întâlnise el tactica asta a ursului și a bursucului, cunoscând-o bine ; când lucrase la agenția publicitară a lui Sam Goldman la New York, acesta îi sugerase să aplice tocmai această schemă în cazul clienților recalcitranți. Dăduse rezultate bune. Atunci, Goldman era ursul — omul tare pe poziție. Cel care-și aducea clientul în stare să-și dorească ajutorul lui Nicholas. Nicholas juca atunci rolul bursucului, al omului maleabil și înțelegător, și nu-l întrecea nimeni în asta ; atingea perfecțiunea.

Înainte de a avea Tomkin ocazia să deschidă gura, spuse :

— După cum îmi dau eu seama, ne aflăm într-un impas total. Și sunt întrutotul de acord cu Nangi-san. Însă nu văd dacă va fi de vreun folos pentru oricare dintre noi continuarea discuțiilor, la ora actuală.

— Vreți să întrerupem negocierile ? — spuse Sato fără prea multă convingere și atât de speriat, încât uită să mai adauge veșnica formulă de politețe a japonezilor.

Nicholas dădu din cap.

— Dacă nu veți veni cu o sugestie mai constructivă, aș afirma că cel mai bun lucru pentru noi toți e s-o lăsăm o perioadă în suspensie. Intenția lui era să-i arunce în confuzie ; se alătura ursului, alungând bursucul.

— Am impresia, spuse cu calm Sato, că o întrerupere nu va avea ca rezultat decât întărirea fiecăruia pe pozițiile sale. Data viitoare când ne vom reuni, mă tem că vom fi și mai distanțați unul de celălalt, mai puțin înclinați să ajungem la o înțelegere.

— Eu unul bănuiesc că nimeni din cei de față nu-și dorește o confruntare, spuse Nicholas precaut. Noi am sosit aici să punem împreună la cale o afacere reciproc profitabilă. Făcu o pauză, timp în care fu ferm convins că Tomkin va interveni cu observația precedentă asupra urgenței începerii procesului de fabricație a *chip*-urilor. Însă acesta se abținu.

— Suntem cu toții convinși de necesitatea urgentării înființării *kobun*-ului Sphynx—Sato, sublinie Nicholas. Trebuie să vă aduc la cunoștință că deja s-au depistat anumite... activități clandestine în jurul sucursalelor noastre din Connecticut și din valea Silicon, unde se află Sphynx-ul. În fond, și noi ne aflăm într-o situație similară cu a voastră, la ora actuală. Suntem deficitari la capitolul dezvoltării potențiale. Dar în clipa de față, suntem studiați de trei sau patru giganți care și-ar pune la mijloc jumătate din profitul lor net pe ultimii cinci ani, pentru a obține secretele *chip*-ului nostru complet reprogramabil, Sphynx T-PRAM.

— Dacă aveți probleme de securitate, spuse Ishii prinzând momeala, cu siguranță că nu puteți spera la un ajutor din partea noastră. Mai ales după scandalurile ultimilor doi ani.

Se referea la membrii unui număr de companii dintre cele mai proeminente în Japonia, surprinși în acțiuni de spionaj în Silicon Valley.

— M-ați înțeles complet greșit, spuse Nicholas pe un ton la fel de conștient șlefuit pe cât îi erau cuvintele. Ceea ce intenționam să vă spun era faptul că, dacă activitățile de spionaj industrial sunt îndreptate de pe acum împotriva noastră în America, ar fi înțelept și prudent să ne așteptăm ca o atare situație să poată apărea și aici. Un alt teren decât cel din Misawa, și cred că ați reușit să vă convingeți că este cel mai propice pentru întreprinderea viitoare — desigur, numai dacă nu intenționați în mod irevocabil să extindeți acolo *kobun*-ul Niwa Mineral Mining — un alt teren disponibil ar fi în centrul centurii industriale din Keiyō, în prefectura Chiba. Deși e un spațiu restrâns, ar fi utilizabil.

Ishii încuviință din cap. Era un individ puternic ca un urs, un bărbat de o frumusețe frustă, cu părul aspru tuns scurt, cu ochii căprui deschis. Mușchii brațelor sale băgase de bunăvoie *gaijin*-ul.

— E cel mai potrivit loc al nostru.

Nangi zâmbi subțire, sesizând fundătura în care se băgase de bună-voie *gaijin*-ul.

— Ishii-san are dreptate. După cum cunoașteți, Keiyō e construit pe un teren sustras golfului Tokyo. E aproape de centrul orașului, deci în apropierea birourilor lui Sato Petrochemicals și a fabricilor sale. Încărcarea portuară și transportul vor fi mult simplificate și, prin urmare, se va compensa în acest mod marea diferență de cost a terenului, față de cel din Misawa.

Nangi se rezemă de spătar, mulțumit de cursul tratativelor.

Dar numai Nicholas putea citi ascunzișurile unei fețe ce părea complet senină. Își luă o mică pauză înainte de a se apleca peste masă și, adresându-se lui Nangi în mod deosebit, spuse :

— Dar asta mă îngrijorează cel mai mult. Keiyō este prea aproape de Tokyo. Această apropiere, combinată cu faptul că întreprinderea noastră va fi practic înconjurată de concurenții noștri, mai *mari* și mai *puternici*, mă umple de îngrijorare. Concernul lui Sato-san nu-și va putea permite să angajeze suficient personal în vederea

asigurării inevitabilei securități, și nici noi n-am dori să-i impunem așa ceva. Costul acesteia și activitățile adiacente vor scădea în mod sigur profitul *kobun*-ului. Pe câtă vreme construind în Misawa, un orășel în nord, depărtat de orice alt centru industrial, vom avea ca vecini numai Niwa și baza militară americană și, din câte pot realiza eu, nici una dintre ele nu reprezintă o amenințare la adresa securității secretelor *chip*-urilor Sphynx-ului.

Își coborî privirile asupra unui teanc de hârtii din fața lui, ca și când acestea cunoșteau ce intenționa să spună.

— Și, domnilor, în privința pierderilor provocate de cedarea terenului de către Niwa, am discutat cu domnul Tomkin și dumnealui a fost de acord, — întrucât Niwa va fi considerată o companie soră în momentul construirii societății mixte, revenindu-ne așadar o parte din răspunderea pentru terenul respectiv, — am hotărât să finanțăm cumpărarea unui alt spațiu pentru a se putea extinde, astfel încât planurile dumneavoastră de extindere a lor să nu sufere amânări de nici un fel.

Își depărtă mâinile, urmărind surprinderea de pe fețele japonezilor înmărmuriți.

— Spuneți-mi, vă rog, ce propunere mai corectă ar...

O bufnitură la ușa sălii de întruniri îl întrerupse. Se auzeau voci alarmate și supărate. Apoi, biruind vocile bărbătești, un glas de femeie se auzi, mult mai aproape decât celelalte. Avea tonalități aproape isterice.

Brusc, ușa fu îmbrâncită și miss Yoshida dădu buzna înăuntru aproape leșinată. Șuvițe din părul său negru se desprinseseră din coafura impecabilă, atârnându-i acum dezordonate peste ochi și urechi.

Era palidă la față, culoarea din obraji părând să-i fi dispărut.

Se aplecă la urechea lui Sato. La început Nangi, care încă era atent la remarcile lui Nicholas, n-o luă în seamă. Era mult prea enervat. Dar cum miss Yoshida continuă cu șoaptele la urechea lui Sato, făcându-l să îngălbenească și el, întoarse privirile brusc de la interlocutor.

Nu spuse nimic, dar după ce așteptă îngrijorat ca miss Yoshida să-și încheie văicărelile, se ridică în pi-

cioare. Își roti privirile prin sală ca o pereche de păsări înspăimântate, fără a se opri mai mult timp asupra cuiva, fără a se uita în ochii vreunuia dintre cei aflați la masă.

După un moment, Sato îi spuse lui Ishii :

— Informează-l te rog pe Koten că e necesară prezența lui. Apoi, după ce acesta plecă, se aplecă și-i șopti un timp ceva lui Nangi. Bătrânul înțepeni de spate, depărtându-se brusc de Sato, de parcă i-ar fi aplicat un șoc electric.

Întoarse capul.

— Ne veți scuza, domnilor. Mă văd nevoit să insist. Întrevederea de azi a luat sfârșit. Vă rugăm să o însoțiți pe miss Yoshida, care vă va informa asupra agendei următoarei noastre întrevederi.

Sato își puse mâna pe brațul lui.

— Dacă nu vă supărați, Nangi-san, l-aș ruga pe Linnear-san să ne însoțească.

— Cum ? — exclamația lui Nangi fu aproape o izbucnire, gata să continue prin observația că se va încălca iarăși eticheta de bronz a tradiției, ceea ce n-ar fi permis, însă se abținu la timp. Intenționase să spună că nu-l priveau nicidecum pe *gaijin* treburile lor, iar a-l lua alături într-o astfel de afacere personală ar fi însemnat un pericol. Dar era prea educat pentru a nu ști că nu trebuie să te certi niciodată cu un membru al „familiei" — ori rude, ori parteneri de afaceri — mai ales în fața străinilor. Astfel că, în ciuda impulsului abia reținut, se văzu obligat să tacă și să-și aplece numai capul, nervos.

— Vă rog, Linnear-san, spuse Sato în chip de explicație ; a avut loc o tragedie îngrozitoare. Vă cunoaștem priceperea. (Cum Nicholas încerca să protesteze ridică o mână în aer). Tăgada este de-a dreptul de prisos. Își puse palma pe masa de tratative. Înainte însă de a merge, trebuie să primim asigurările dumneavoastră că nu veți comunica mai departe ceea ce veți vedea și auzi.

Nicholas înțelese că i s-a făcut un favor deosebit și încuviință.

— Nici un membru al companiei mele nu-și va lua vreodată un angajament unilateral, spuse Tomkin abrupt. Ceea ce cereți dumneavoastră ar putea degenera într-o

acțiune potrivnică intereselor lui Tomkin Industries. Nu poate face o asemenea promisiune...

— Ba pot, spuse Nicholas, și o voi împlini. Sato-san, aveți cuvântul meu că nu voi dezvălui nimănui nimic.

— Nici poliției ?

— Ce naiba se petrece aici ? strigă Tomkin. Ce tot încercați să puneți la cale acolo ? Se ridică în picioare. Hai, Nick, să plecăm de aici !

Nicholas nici nu încercă să se ridice. Îl privea fix în ochi pe Sato.

— Îmi ceri enorm de mult. Vorbise cu glas scăzut, însă fusese auzit de toată camera.

Miss Yoshida ieșise din reveria sa îngrijorată, iar acum se afla în spatele lui Sato, privindu-i concentrată pe amândoi. Chiar și Tomkin amuțise.

— *Hai,* spuse Sato în japoneză. Da. Dar nu mai mult decât poate cere cineva de la partenerul său de afaceri ; de acum este vorba de una și aceeași familie, înțelegi ?

— *Hai,* răspunse Nicholas. Promisiunea mea rămâne în picioare, și include pe toată lumea.

— Ei bine, începu Tomkin, eu nu vreau să mă bag în chestia asta. Nick, dacă te gândești... Îngheță când ochii negri și plini de forță ai lui Nicholas îl făcură să se așeze tăcut.

După aceea, se întoarse către Sato :

— Promisiunea mea îl include și pe Tomkin-san.

Sato se înclină.

— Bun. Apoi se ridică. Vă rog să mă urmați.

La ascensor îi așteptau Ishii și un alt japonez, cu o statură de uriaș. Era îmbrăcat în *montsuki* și *hakama,* părul său brunet era împletit în *ichomage,* făcându-l să pară un *yokozuna,* un mare campion de *sumo.* Sato îl prezentă drept Katen, fără îndoială un om de pază personală.

Nicholas îi opri pe hol, în fața camerei de aburi. Robinetul de la conductă fusese oprit, dar Sato le sugeră totuși să se dezbrace de haine înainte de a intra. Miss Yoshida le înmână fiecăruia câte un prosop din cele ținute grijuliu de ea pe mâna stângă. Rămase afară la ușă, ca un paznic aiurit, cu ochii holbați. Nimeni altcineva nu se mai afla prin preajmă.

— Cristoase, exclamă Tomkin la vederea corpului atârnând de pe banca de faianță.

— Vă rog atenție la petele de sânge, spuse Sato, iar ei încetară mișcările. Kagami-san a fost găsit cu puțin înainte ca miss Yoshida să ne fi întrerupt convorbirile.

În picioare, sprijinindu-se ușor de bastonul său, Nangi nu scotea o vorbă.

— Îi vedeți obrazul ? întrebă Sato. Cel stâng.

Tomkin se uită la Sato ; se săturase să privească dezastrul din cameră.

— Fii sigur că nu singur și l-a spart, spuse el.

Sato îi replică :

— E mort, Tomkin-san. *Karma.* Și nu pot face nimic pentru a-l readuce la viață. A lucrat împreună cu noi ani de zile, și o să-i simt lipsa. Îndurerarea din noi e de înțeles în clipa de față.

Tomkin întoarse capul într-o parte, vârându-și mâinile în buzunare.

Sato mai privi un timp cadavrul, apoi își întoarse lent capul.

— Ce părere are Linnear-san ? Vocea îi redevenise calmă.

De când intrase în camera de aburi, Nicholas nu se mișcase din loc, studiind cadavrul. Atenția îi fusese imediat atrasă de cicatricea de pe obrazul stâng.

— Îmi pare o literă *kanji*, se auzi glasul lui Sato

— Eu nu văd decât sânge, spuse Nangi, sec. A fost lovit de cel puțin zece ori.

Fără o vorbă, Nicholas înaintă atent pe gresia umedă a pardoselii. Sârme ruginii se aflau pe jos, dar el călcă atât de grijuliu și grațios, că nici una nu fu mișcată din locul său. Tomkin îl mai văzuse pe Nicholas călcând în felul acesta, în noaptea când intrase Saigō la el în birou, ca să-l ucidă.

Cu o mișcare bruscă și la fel de ușoară ca atingerea unei insecte pe oglinda lacului, Nicholas scoase o batistă și șterse sângele pe jumătate închegat de pe obrazul stâng al lui Kagami.

Șuierând printre buze, Nangi spuse :

— *Este* o literă...

— Ce înseamnă ? întrebă Tomkin.

— *Wu-Shing,* răspunse Nicholas.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Sângele îi izbea tâmplele ca un ciocan pe nicovală. Simțea că-l cuprinde amețeala, ca și cum sentimentul realității îl părăsea

— E în chineză, știu, spuse Sato. În chineza veche. Dar nu-mi dau seama ce poate să reprezinte.

Nicholas se întoarse, palid la față. Făcea un efort de voință pentru a se smulge din fața literei însângerate, reflectând intențiile Răului. Îi privi pe cei din față.

— *Wu-shing*, îi lămuri el, este numele unor pedepse rituale în vechea legislație criminală a Chinei.

Un timp se lăsă tăcerea. Sato își plimba privirile de la Nicholas la cadavrul ciopârțit al prietenului și angajatului său. Apoi, revenind la Nicholas, spuse ;

— E ceva mai mult decât o pedeapsă, nu ? Mai e o literă...

Nicholas încuviință. Privirile îi erau posace. Nu crezuse că-i va fi dat vreodată în viață să vadă așa ceva. Se întoarse și privi litera din nou, imprimată în carne omenească, groaznică și batjocoritoare.

— E litera *Mo*, spuse el. Înseamnă tatuaj facial. Și este prima pedeapsă ce se predă la Tenshin Shoden Katori. Inima îi bătea puternic ; nu se mai putea uita la litera strălucitoare. Tenshin Shoden Katori este numele *ryu*-ului de ninja la care am învățat eu.

Nicholas se îndrepta spre camera lui Tomkin când se făcu legătura telefonică. Se auzea slab și cu întreruperi. Vocea Justinei, subțire și diluată de mijloacele electronice, părea schimbată, ca și când n-ar mai fi vorbit cu ea de săptămâni întregi.

— Mi-e tare dor de tine, Nick. West Bay Bridge nu mai e același fără tine. Aș vrea să fim împreună într-o țară străină.

— Japonia nu înseamnă străinătatea, spuse el fără să creadă. E așa de asemănător cu locurile de acasă...

— Chiar și acum ? După atâta timp ?

Cu întârziere, percepu frica din glasul ei, dar n-avea ce-i face.

— Sufletul mi-e japonez, zise el. Ți-am spus de la prima noastră întâlnire. Fizic, sunt probabil fiul tatălui meu. Dar înăuntru... înăuntru sălășluiește *kami*-ul mamei mele. Nu pot face nimic în privința asta, e ca și cum aș

încerca să dau norii jos de pe cer. Ceea ce nici n-aș dori.

Urmă un răstimp de tăcere, întrerupt doar de bâzâitul de pe linie, insuficient totuși să-i ascundă oftatul.

— Doar n-o să rămâi acolo, nu ? vocea îi fusese subțire ca a unui copil.

— Permanent ? — râse. Doamne, sigur că nu. Cum de ți-a venit o asemenea idee ?

— Lasă-mă să vin la tine, Nick. Pot să iau avionul la noapte. Îți promit că n-o să deranjez. Vreau numai să stau în preajma ta. Să te mai îmbrățișez o dată.

— Justine, spuse el cu toată blândețea de care era capabil, pur și simplu nu se poate, avem așa de multă treabă... N-am avea nici când să ne vedem măcar.

— Nici chiar noaptea ?

— N-avem aici un program fix, ca la fabrică...

— Cred că-mi plăcea mai mult de tine când nu erai angajat...

— Acum sunt mai fericit, Justine.

— Nick, lasă-mă te rog să vin. N-o să...

— Nu se pune problema. Mă voi întoarce destul de repede.

Pe fir se auzi un cântec, de parcă spiritele celor duși de pe lume ar fi fost stârnite.

— Adevărul e că mi-e teamă, Nick. Am avut iarăși un vis urât ; ceva ca o prevestire. Mi-e teamă că ți se va întâmpla ceva groaznic. Și eu să rămân aici... Vocea parcă i se sufoca. Dacă rămân singură și pățești ceva, eu mor !

— Justine, o liniști el, totul este în regulă și așa va rămâne. Imediat ce vin acasă, ne vom căsători. Nimic nu ne va sta în cale. Tăcere. Alungă din cap gândul la cadavrul din baie. Justine ?

— Te-am auzit.

Vocea îi era așa de stinsă, că el făcu un efort ca s-o audă.

— Te iubesc, îi spuse el înainte de a așeza receptorul în furcă.

Ce-ar mai fi putut să-i spună ? se întreba singur. Uneori, caracterul ei irațional scăpa de sub orice control. Frica de noapte. Fobii. Teama de beznă. Lucruri complet străine lui, și nu era în stare să înțeleagă cum pot lua în stăpânire pe alții.

— Nick, ce naiba se petrece aici ? Tomkin, pământiu la față, se afla în cadrul ușii dintre dormitor și baie Am venit la Tokyo să punem la cale o fuziune cât se poate de clară, și iată-ne acum amestecați într-o ciudată crimă rituală. Dacă aveam chef de așa ceva, păi mă duceam în sudul Californiei, ce nevoie era să vin până aici ?

Nicholas, așezat pe colțul patului cât un pachet de țigări, zâmbi ușor de ceea ce Tomkin vrusese să fie o glumă. Se aflau înapoi la hotelul Okura. Era seara târziu, și nici unul dintre ei nu mâncase de la masa de dimineață, care pentru Tomkin nu fusese decât un ceai cu pâine prăjită, pe care le vomitase imediat.

— Hai să mâncăm mai întâi, spuse Nicholas. Vorbim după aceea.

— Vorbim pe dracu', răspunse Tomkin în drum spre dormitor. Se pare că tu știi mai multe despre asta — cum zici că-i spune ?

— *Wu-Shing.*

— Da, te pricepi. Dar explică-mi și mie.

Nicholas își răsfiră degetele în lungul părului din cap.

— Conform tradiției, există cinci pedepse, fiecare aplicată la greșeli grave. Prin urmare, fiecare este mai dură ca precedenta.

— Dar ce legătură să aibă cu Sato Petrochemicals ?

— Nu știu.

Pentru un moment, Tomkin se uită în jos la tânărul său asociat, apoi se îndreptă agale către șifonier, din care scoase o pereche de jeans decolorați, și o cămașă albastră. Încălță o pereche de mocasini negri, artizanali.

— Cred că ți-e o foame de lup.

— Ție nu ? se uită la el Nicholas.

— Cinstit să fiu, numai vederea mâncării și-mi face greață. Am puțină febră, așa că nu mă surprinde. Am s-o las să-și facă de cap. Se oprî. Și nu te mai uita așa la mine. Parcă mi-ai aduce aminte de mama, când te văd. Mă simt bine.

Sună telefonul, iar Tomkin plecă să răspundă. Un timp vorbi în șoaptă, apoi închise.

— A fost Greydon. Cerea voie să plece la Misawa să-l vadă pe fiul său. Se pare că băiatul face armata la

baza de acolo. E pilot pe un avion de vânătoare, și urmează să facă un zbor pe un F 20 care tocmai a fost importat în Japonia. Bănuiesc că Greydon e îngrijorat că băiatul se expune pericolelor cu zborurile astea.

— Are dreptate, fir-ar să fie, spuse Nicholas. Avioanele astea parcate la Misawa se află doar la 375 mile distanță pe calea aerului de coasta rusească a Pacificului și de Vladivostok.

Tomkin ridică din umeri.

— Și ? Ce rău le-ar putea face ?

— F-urile 20 sunt echipate cu armament nuclear, răspunse Nicholas. Și rușii se tem de asta ca dracul de tămâie. De aceea și-au sporit numărul bazelor militare construite în Kurile, atingând în ultimul an un nivel alarmant.

— În insulele Kurile ?

— Da. Sunt un lanț de insule la nord de Hokkaido, cea mai nordică insulă japoneză, acolo unde s-au ținut jocurile olimpice de iarnă în 1976, la Sapporo. De fapt, aceste insule sunt ca niște piloni stâncoși care leagă Japonia de sud-estul Rusiei. Kurilele au fost teritoriu japonez până le-au fost luate — japonezii spun că în mod ilegal — în 1945, la încheierea războiului. Și, cum este firesc, acum le-ar vrea înapoi.

Nicholas se ridică de pe pat.

— Rapoartele de dată recentă ne spun că în Kurile se află peste 400 000 de soldați ruși, staționați în mod curent. De curând au trimis o escadrilă de MIG 21, avioane de vânătoare și bombardament, pentru a înlocui MIG-urile 17, cu viteză subsonică, dându-și seama că F-urile 20 îi vor depăși. Au o bază aeriană la Etorufu, sau, cum îi spun ei, la Iturup.

— Pari foarte bine pus la curent.

— E în legătură cu Japonia, Tomkin — recunoscu deschis Nicholas. Așa că situația mă interesează. Și e ceva serios ; Greydon are tot dreptul să fie îngrijorat. Sper că i-ai acordat week-end-ul care i se cuvenea. Mâine este zi de nuntă, iar negocierile nu se pot încheia luni.

— Acum își cumpără bilete de avion, nu te mai ambala atâta, spuse Tomkin strengărește. Ești de acord că am procedat omenește ?

— Dacă fiul lui Greydon nu se va mai întoarce din zbor, te vei simți fericit că tu l-ai lăsat să-și vadă odrasla și că n-ai nici un amestec cu restul.

Se lăsă un moment de tăcere. Telefonul sună din nou, dar nici unul nu schiță vreun gest. Se opri brusc, iar ledul roșu de pe aparat începu să clipească.

— Ți-am mai spus, reluă într-un târziu Tomkin, că bătrânul meu era de-a dreptul un ticălos. Nu-ți pot spune câți draci îmi făcea uneori. Își împreună mâinile, ca la rugăciune. Dar am ținut la el, Nicholas. Nu contează ce-mi făcea mie sau mamei, îmi era tată și țineam la el.. Mă înțelegi ? Era numai o întrebare retorică, așa că Nicholas nu răspunse.

Tomkin oftă.

— Cred că într-un fel i-am cam luat-o pe urme. Cu ani în urmă, n-aș fi crezut că se va putea. Dar, cu trecerea timpului... Vocea i se înmuie. Timpul are metodele sale de a transforma omul. Îl ții minte pe Chris — Justine trebuie să-ți fi spus despre el. A fost ultimul ei prieten, înainte de a te întâlni pe tine. Era cel mai ticălos dintre toți. Și frumos al dracului. I-a sucit capul, și au plecat împreună la San Francisco. Pe atunci folosea numele ei adevărat, Tomkin. A obținut o indemnizație lunară din partea mea, destul de substanțială. Și folosea toți banii acordați. Dar — ochii săi alunecară o clipă în lături, căutând parcă un loc unde să se ascundă. Respiră adânc, ridicându-și umerii și lăsându-i apoi în jos. Dar mă făcea să mă simt bine că-mi cheltuia banii. Îmi mai ștergea din vina de a-i fi acceptat ani la rând prezența doar când aveam eu timp de ea. La San Francisco se cotăiau ca iepurii ; singura lor relație asta era. Sau cel puțin așa îmi închipuiam eu. Justine voia tot mai mulți bani, și iarăși bani. În cele din urmă am angajat o echipă de detectivi, ca să aflu ce naiba se petrece acolo. Peste două săptămâni, am luat avionul companiei și am zburat la ei. I-am înfățișat dragei mele fiice toate argumentele și dovezile. Am împachetat-o frumos și am luat-o acasă, înainte de a se întoarce Chris din oraș.

Tomkin părea să respire tot mai greu, pe măsură ce-l cuprindeau emoțiile.

— Al naibii rahat, îmi toca banii. Se opri brusc, cu ochii dilatați și febrili. Adică pe ai Justinei, ca să învârtă

afaceri cu cocaină. El însuși se droga, și în plus... o înșela în fiecare zi. Scoase un sunet de dezgust. Și totuși, mă urăște că am intervenit. Să te prindă râsul, nu alta. O ucidea cu zile cu infidelitățile și nebuniile lui. A și bătut-o — răgușise de tot. Își petrecu degetele prin păr. Bine că cel puțin acum te are pe tine, Nick. Asta-i cel mai important lucru.

Pe parcursul întregului discurs nu-l slăbise pe Nicholas din ochi. Era un om șiret, cu o minte analitică, pătrunzătoare. Faptul nu putea fi nicidecum negat de intoleranța sa față de obiceiurile străine sau de lipsa răbdării.

— Acum e rândul tău. Te frământă pe tine ceva. Glasul îi părea liniștit, și mult mai stăpânit decât păruse de câteva zile încoace. Părea aproape părintesc. Cred că ai face mai bine să-mi spui despre ce este vorba, pentru că mie îmi spun bojocii că la mijloc e chestia aia cu Wo Ching, sau cum naiba îi spune.

— Tomkin...

— Nick, ai o îndatorire față de mine. Tre' să-mi spui tot ce ai pe suflet. Absolut totul.

Nicholas oftă.

— Speram să nu-ți spun...

— De ce, pentru numele lui Cristos ? Am dreptul să știu dacă-mi pun singur gâtul pe tocător, nu ?

Nicholas aprobă.

— Da. Ai dreptul. Îl privi în ochi. Dar purul adevăr este că nu dețin dovezi reale, clare, cum sunt faptele și cifrele despre rușii din Kurile. În cazul de față, cum se întâmplă adesea în Japonia, nu este vorba decât despre basme.

— Basme ? Tomkin râse stânjenit. Doar n-o să începi să-mi povestești un film cu vampiri ? (Ciuli urechea). Cristoase, aud lupii urlând pe-afară ! Și la noapte trebuie să fie lună plină, Nick. Mai bine să stăm în casă și să atârnăm peste tot funii de usturoi.

— Încetează, i-o reteză Nicholas hotărât. Tocmai din cauza asta nu voiam să-ți spun nimic.

Tomkin ridică palma în aer.

— Bine, bine.

Traversă camera în direcția patului, și se așeză.

— Îți promit să fiu băiat cuminte și ascultător.

Înainte de a începe, Nicholas îl privi un moment, suspicios.

— La școala Tenshin Shoden Katori am fost antrenat în artele *ninjutsu*, și acolo, unde se preda despre *Wu-Shing*, se spunea basmul ăsta, care era crezut... În vremurile străvechi, când insulele Japoniei erau locuite numai de populația *ainu*, iar civilizația nu pătrunsese încă spre sud-est venind din China, *ninjutsu* era încă la început pe continentul asiatic. Era prea devreme să se poată vorbi în această disciplină despre *sensei* — adevăratul maestru, — sau chiar și despre *jenin-ryu* — patriarhii artelor marțiale — din simplul motiv că școlile de acest gen nu erau încă organizate. Pe atunci era vorba mai mult despre un ritual, despre superstiție. Gândirea *sennin*-ilor — a adepților — era rigidă, necultivată, mai ales din cauză că forțele cu care lucrau erau noi, ciudate și cu o putere mortală. Prin urmare, orice abatere de la puținele cunoștințe de atunci însemna moartea.

Nicholas se opri pentru a-și turna un pahar cu apă. Bău pe jumătate, apoi continuă.

— După cum spune legenda, a existat odată un *sennin* mai puternic decât ceilalți. Îl chema Hsing, iar numele său are mai multe înțelesuri în *kanji*. În cazul său, însemna „formă".

Se spunea că Hsing umbla numai în beznă, care era singura lui iubită. Atât de mult se dedicase măiestriei artelor marțiale, că hotărâse să rămână celibatar. Și, tot spre deosebire de compatrioții săi, își luă doar un singur elev, un băiat cu părul neîngrijit din stepele îndepărtate ale nordului, unde sălășluiau mongolii. Umbla zvonul că acest elev al lui Hsing nu putea vorbi nici un dialect civilizat, și nici nu știa să citească. Și totuși conversa cu Hsing. Nimeni nu putea spune cum.

Iar ceilalți *sennin* începuseră să suspecteze că Hsing își lărgise treptat sfera cunoștințelor în *ninjutsu*, exersând în întuneric tehnici necunoscute, neîncercate de ei. Puterea îi crescuse tot mai mult și, în cele din urmă, din teamă, sau poate numai din simplă invidie, ceilalți *sennin* se uniră împotriva lui, ucigându-l.

Ochii lui Nicholas străluceau, și cu toată lumina slabă a lămpilor din încăpere, cu toată beznă nopții de afară,

Tomkin îl vedea clar, fiecare detaliu al trăsăturilor fiindu-i distinct. Pentru o clipă, aglomerata și gălăgioasa lume modernă dispăruse și trecutul învăluit în ceață al Asiei se înfiripă înaintea ochilor săi, cufundându-l într-o lume a tainelor profunde.

— *Sennin*-ii criminali, continuă Nicholas, erau mulțumiți că l-au pus pe fugă pe elevul cu părul vâlvoi, strigând în urma lui, ca să-l sperie și să se amuze. Îi spuneau să se întoarcă în stepele nordice de unde venise. Însă ei nesocotiseră puterea lui Hsing. Se pare că îl omorâseră prea târziu, deoarece reușise să facă din elevul său un *akuma*, un spirit al răului, un demon care poseda *jit-suryoku*, puteri supranaturale.

— O, Nick, te rog. Ce spui tu...

— Tu ai cerut să afli asta, Tomkin. Ai politețea și bunăvoința de a asculta întreaga legendă.

— Dar e chiar legendă ce-mi spui tu...

— Hsing îl învățase pe elev totul despre *jahō*, continuă Nicholas fără a-l lua în seamă. Un fel de magie. Și nu-i nimic supranatural în ea. Nu vorbesc acum despre vrăji și incantații, despre demoni scoși din cine știe care iaduri de mintea omenească.

Saigō studiase *Kōbudera*, adică modul în care se obține *jahō*. Practicase asupra fetei sale *saiminjutsu*, care este tot o formă de *jahō*.

Tomkin dădu din cap.

— O. K., cu asta sunt de acord, dar ce legătură are cu crima ?

Nicholas inspiră profund.

— Singura împrejurare cunoscută, singurul caz mortal având legătură cu prime'e patru pedepse *Wu shing* — a cincea *fiind* moartea — este pus pe seama elevului lui Hsing, care începuse un șir de astfel de omoruri în Kaifeng. Sângeroase, îngrozitoare, oribile, toate se înlănțuiau într-un șir neîntrerupt de pedepse împotriva celor care-i omorâseră profesorul. Ajunsese *mahō-zukai*, vrăjitor.

Akiko Ofuda era îmbrăcată într-un kimono alb ca zăpada, încărcat cu broderii manuale. Deasupra acestuia își pusese o rochie ușoară de mătase, în nuanța peta-

lelor de flori de cireș suflate de vânt deasupra capului său.

Părul îi era ascuns sub un fel de perucă. Zulufii erau încoronați de *tsunokakushi* — „ascunzătoare de coarne" — un soi de pălărie înaltă de ceremonie, albă la culoare, cu borurile largi, despre care se spunea că a fost creată pentru a ascunde orice trăsătură urâtă a unei femei.

Ochii îi erau mari și luminoși, cu un machiaj delicat. Avea tenul foarte alb, iar buzele păreau o pată roșie, uluind privirile. Nu purta nici cercei, nici inele, nici vreun alt fel de bijuterie. În mâna dreaptă ținea strâns un evantai.

Zorii de sâmbătă aduseră luminoși și senini, abia dacă mai aminteau de luna martie, de curând încheiată.

Nesfârșitele păduri roșiatice de camfor, numite *torii*, simbol al templului Shinto, se ridicau deasupra capetelor alaiului de invitați adunați acolo în număr de peste cinci sute.

Ceața dimineții încă se mai agăța de povârnișurile dealurilor, învăluind trunchiurile cedrilor și brazilor, estompând licărul lacului de jos din depărtare. În spatele invitaților se înălța suprastructura densă și strălucitoare a cartierului nord-vestic al capitalei.

Cele patru corpuri ale templului, dispuse în formă de potcoavă, acoperișurile lor din șindrilă de cedru, foarte înclinate, cu marginile răsfrânte în sus, se ridicau în lumina palidă și difuză a soarelui.

Invitații forfoteau prin tot locul, sporovăiau între ei, comentau vremea frumoasă, făceau observații asupra celor întârziați, sau, în câteva cazuri, puneau la cale afaceri importante. Se aflau de față bună parte din afaceriștii de frunte ai țării, precum și înalți funcționari.

Seiichi Sato își luă privirile de la frumoasa lui mireasă, îndreptându-le spre mulțimea forfotitoare a oaspeților. Cum dădea de vreun cunoscut din lumea afacerilor, îi spunea în gând numele și funcția, apoi construia în minte o piramidă pe care să-l așeze în ordine crescătoare. Această structură pe care și-o imagina avea o foarte mare importanță pentru el. Cu acea nuntă contribuia la sporirea prestigiului *keiretsu*-ului său. Deși părinții lui Akiko

muriseră, numele Ofuda încă se număra printre cele cunoscute și apreciate, trăgându-și obârșia cu mult în urmă, din vremurile lui Ieyasu Tokugawa.

Acel Ofuda dintâi — Tatsunosuke era numele său — fusese un mare *daimyo*, comandant de oști și ingenios tactician, la a cărui măiestrie pe câmpul de luptă făcea adesea apel Ieyasu, pentru a-și asigura victoria.

Îl durea faptul că Akiko nu apucase să-și cunoască părinții, că nu avea de fapt nici un fel de rudă, în afară de o mătușă grav bolnavă, pe care se ducea uneori s-o viziteze în Kyūshū. Pe Satò îl străfulgeră pentru o clipă imaginea feței zâmbitoare a lui Gōtarō. El știa bine ce înseamnă suferința de a-ți vedea neamul stingându-se.

Cum i-ar mai fi plăcut lui Gōtarō această zi! Cum ar mai fi alungat zâmbetul său ceața tocmai în fundul lacului! Cum ar mai fi sunat și răsunat râsul lui gâlgâit, asemănător unui strigăt victorios, prin pădurile înconjurătoare, de ar fi aflat orice vietate din scorburi despre bucuria acelei zile!

Sato își trecu repede mâna peste ochi, ștergându-și cu buricele degetelor broboanele de umezeală. De ce te amăgești singur? — își spuse el. Gōtarō s-a dus de pe lumea asta.

Kare wa gaikoku ni itte i masu, obișnuia să spună mama lui Sato. *S-a dus dincolo*. Și altceva nu mai adăuga Își pierduse soțul. Iar pierderea ulterioară a fiului celui mai mare fusese prea mult pentru ea. N-a supraviețuit războiului, deși n-a murit în urma bombardamentelor. Războiul a măcinat-o pe dinăuntru.

Nu, își spuse Sato. Să nu fii ca mama ta. *Kare wa gaikoku ni itte i masu*, așa spunea ea. Tu să spui: *Kare wa shinde shimai mashita*, a murit și s-a dus. Alungă spiritul lui Gōtarō. *E mort și bun dus*. Și se întoarse spre Masuto Ishii, vorbind cu el probleme de afaceri importante pentru amândoi, pentru a-și alunga tristețea sau a o îndepărta, cel puțin pe moment, în această cea mai fericită zi a sa.

Nu departe, Tanzan Nangi stătea sprijinit bățos în bastonul său, cu încheieturile mâinii strânse pe dragonul de jad care ținea loc de mâner. Începuseră să-l prindă durerile de atâta stat în picioare, dar nu se mișca din

loc. Fusese de datoria lui să sosească aici printre primii ; nimeni nu se așezase, nu se va așeza nici el.

Mai ales că voia să-i vadă pe preoți la față. Desigur, ar fi preferat ca Sato să-și aranjeze ceremonia într-o biserică creștină. Veșmintele, ritualurile, litaniile în limba latină erau lucruri pe care le înțelegea perfect, corespunzând cerințelor sale, pe când tainele shintoismului nu erau pentru el. Strigoii și spiritele nu făceau parte din felul lui de a fi. Îi părea un caraghioslâc să-ți irosești viața îmblânzind armatele de spirite rele. Credea cu ardoare în Cristos, în Înviere și în Mântuire.

Era însoțit de un bărbat mai tânăr. Se bucurau de o atenție constantă, atât din partea tuturor noilor sosiți cât și a celor de la început care, pândind un moment favorabil, veneau la Nangi după vreun sfat sau vreo noutate în privința lui Riuichi Yano, noul ministru al MITI. Acesta era protejatul lui Nangi, și ultimul lui act oficial înainte de a se retrage din minister în urmă cu șase ani fusese să se asigure că Yano îi va urma.

Vorbind și zâmbind, cumpănind cât se poate de mult răspunsul la întrebările puse, Nangi păstra permanent un ochi vigilent asupra *gaijin*-ilor. Își dorea să nu-i piardă o clipă din vedere, chiar de la sosirea lor. Se pot trage multe concluzii fie și din simpla urmărire a inamicului.

Dar și Akiko păstra un ochi asupra *gaijin*-ilor. Însă ea îl supraveghea numai pe Nicholas. Era un moment potrivit, iar ochii ei erau asemeni camerelor de luat vederi, gata oricând să înregistreze, să absoarbă expresii și emoții.

Își simțea pulsul crescând, bătăile inimii îi făceau kimonoul să i se zbată la piept. Își folosea toate metodele cunoscute pentru a se calma, pentru a-și regăsi resursele în vederea începerii acțiunii sale de răzbunare. Dar se străduia și să se concentreze asupra lui Sato, aflat lângă ea. Se uită spre el, dar îl văzu pe Ishii cum o privește atent, cu ochii mari. Acesta îi zâmbi și înclină capul pentru a o saluta, întorcându-se apoi ca să-și continue discuția cu Sato.

Printre invitați, se stârni o ușoară agitație, numai un susur abia sesizabil, însă Akiko, cu simțurile încordate, își concentră privirile. Un zâmbet fals îi încremeni

pe roșeața buzelor și pe fața albă, văzând cum lumea se pune în mișcare și pleacă din curtea templului.

— A, spuse Sato întorcându-se, Tomkin și Linnear au ajuns în cele din urmă!

Încet, ca într-un vis pe care îl știa pe de rost, Akiko ridică mâna și răsfiră evantaiul decorat cu auriu, roșu și negru, lăsând la vedere numai un colț al unui ochi. Restul feței rămase acoperit.

Ușurel, gândi ea, ușurel. Nu te dezvălui prea mult. Nu-i încă momentul. Lasă-l să se apropie. Hai, apropie-te, Nicholas! Îl dorea în preajma ei. Apropie-te și începe să-ți distrugi singur viața!...

Acum îi putea distinge pe amândoi *gajin*-ii, unul din ei mai corpolent, însă înalți amândoi, răsărind din mulțime.

Reuși să surprindă trăsăturile lui Nicholas, în timp ce-și croiau drum prin mulțime. Tomkin avea o haină pepit, cămașă albă și cravată. Nicholas optase pentru un costum mai puțin conformist, din lână verde ca marea, cămașă gri și cravată albastră ca adâncul oceanului.

Fața lui cu obrajii plați se afla încă în umbră când cei doi trecură pe lângă șirul bambușilor înalți, dar Akiko îi văzu deja ochii ciudați, nici complet europeni, nici orientali. Îi confereau o anume calitate pe care ea n-o putea descifra. Simți încă o dată unda de magnetism pe care o mai încercase la Jan Jan, și trebui să facă un efort de voință pentru a rămâne locului, alături de Sato.

Acum se aflau foarte aproape. Fața lui Nicholas apăru în lumina soarelui, parcă brusc focalizată în centrul unei lentile. O rafală de vânt îi desprinse o șuviță din părul negru, lăsându-i-o pe frunte. Automat duse o mână spre aceasta pentru a o aranja și o dungă de umbră trecu peste trăsăturile sale puternice, încrezătoare.

Nu pentru multă vreme, își șopti Akiko. Aproape că sosise momentul și ea știu că a lucrat totul la perfecție. O emoție intensă, aproape de extaz, izbucni în ea, aprinzând-o la gândul celor ce vor avea să se întâmple.

Își umezi buzele cu vârful subțire și roz al limbii în timp ce urmărea agilitatea mișcărilor lui, centrul de gravitație care îl împingea înainte cu o forță bine stru-

nită — rezultat al antrenamentului de la dans sau luptele *sumo*. În ochii minții ei, el se transformase într-un tigru, marele stăpân al pământului, păsind pe nesimțite și perfect controlat prin jungla deasă, pregătit în orice clipă de spectaculosul salt mortal în spatele oricărui animal mai mic, gata să o zbughească din fața lui.

Acum. A sosit în sfârșit momentul. Akiko îl așteptă să-și întoarcă privirile de la Sato spre ea. Era, firește, curios ; n-o mai văzuse și ar fi dorit să știe cu ce fel de femeie urma să se însoare Sato.

Îi percepu intensitatea privirilor. Se fixaseră asupra evantaiului, apoi asupra ochiului liber. Privirile lor se încrucișară și, pentru un moment infinit de scurt, Akiko se simți suspendată în timp și spațiu. Toate pregătirile ei, toți anii febrili care au trecut i se perindau acum pe dinainte în strălucirea intermitentă a montajului unui film care își atingea aici punctul culminant. Acum.

Cu o mână hotărâtă coborî evantaiul și-și descoperi fața.

Când Nicholas se dădu jos din limuzina care îi scosese din Tokyo, fu în primul rând șocat de frumusețea împrejurimilor. Pe drum, ocoliseră întinsul lac, îndepărtându-se apoi de suprafața lui liniștită, aburind sub ceață, urcând apoi spre masivul stâncos pe care se afla templul shintoist.

Nu-l surprindea faptul că preoții aleseseră acest loc pentru construcția lui. Shintoismul venera natura și drumurile vieții. *Karma*. Viața era, în concepția lor, un fir dintr-un mare ghem, în care fiecare ființă, om, animal, plantă sau mineral, juca un anume rol.

Spiritul lui Nicholas se dilată, inima i se înălță în zbor atunci când puse piciorul jos pe pământul argilos, acoperit cu ace de brad. Vântul adia prospețime, iar căldura începea să se înalțe în atmosferă. În curând, ceața va dispărea de pe trunchiurile pinilor și de pe oglinda lacului. Atunci va fi o priveliște de-a dreptul fantastică.

Simțea zborul păsărilor grăbindu-se pe deasupra capetelor, foșnetul marilor crengi, unduitul muzical al de-

sișului de bambus. Vântul ce-i atingea haina îi aducea în auz zumzetul gâzelor.

Apoi, în cele din urmă, zări forfota mulțimii. Era abia perceptibilă, și se cam îndoia că Tomkin și-a dat seama de rumoare. Însă Nicholas știa. Au sosit *gaijin*-ii. Inclusiv el era un *gaijin*. Nangi îi pusese deja în vedere cât se poate de clar că mulți nu-l consideră nici pe el un japonez.

Strecurându-se printre ei, privindu-le fețele, se întreba cum gândesc aceștia despre colonelul Linnear, tatăl său. Erau oare mândri de felul în care contribuise tatăl său la refacerea Japoniei, după ce fusese adus în țară de către forțele ONU, conduse de MacArthur ? Sau, în taină, îi blestemau amintirea pentru că fusese un diavol de străin ce uneltea în Japonia ? Nu avea cum să știe și lui Nicholas îi plăcea să creadă că măcar unii dintre ei — Sato, bunăoară — îi mai cinsteau încă amintirea. Nicholas știa că tatăl său fusese un om mare, că luptase din greu, pe viață și pe moarte, împotriva unei opoziții crunte, pentru a crea o suprastructură nouă și democratică, astfel încât generațiile postbelice să poată constitui o națiune puternică.

— Cristoase, ticăloșii ăștia sunt niște prichindei, îi șopti Tomkin din colțul gurii. Mă simt ca măgarul printre oi.

Se îndreptară spre Sato. Nicholas îl putea vedea acum clar, alături de el doar la câțiva pași distanță aflându-se Koten, uriașul luptător *sumo*, arătând caraghios îmbrăcat în costum. Alături, chiar lângă el, silueta subțire a unei femei elegante, învesmântată în rochia tradițională de mireasă. Nicholas căută să-i vadă fața, însă era acoperită de un evantai larg desfăcut, cum cerea o asemenea ceremonie. Pe cap purta un *tsunokakushi*, care-i ascundea coafura.

— Dacă asta ar fi altă țară și am da peste așa ceva, spuse Tomkin șoptit, n-aș fi acum aici. Mă simt ca un rahat.

— Ai grijă la impresie, șopti și Nicholas.

— Daa. Tomkin încerca să-și ascundă cu un zâmbet expresia sâcâită. Impresia o să mă dea gata într-una din zilele astea.

Străbătuseră aproape întreaga aglomerație pestriță. Nicholas îl putu vedea pe Nangi, spre dreapta, în mijlocul unui cerc strâns de bărbați în costume negre. Era de parcă ar fi fost de față șapte sau opt miniștri cu subordonații lor.

S-au oprit la oarece distanță de Sato și viitoarea lui mireasă. Tomkin înaintă un pas pentru a-l saluta pe Sato, adresându-i felicitările de rigoare. Nicholas se uita la Akiko, întrebându-se ce trăsături se află ascunse îndărătul evantaiului pictat cu aur. După aceea, aproape ca-ntr-o vrajă, evantaiul se lăsă în jos, și tot aerul din plămâni i se risipi. Se trase îndărăt un pas, împins parcă de o mână nevăzută. Ochii i se holbară, iar gura îi rămase căscată.

— Nu se poate !...

Șoapta i se păru un strigăt. Sângele îi invadă urechile fără a se mai putea controla, iar bătăile inimii parcă-i produceau dureri. În colțurile ochilor îi dădură lacrimile, tremurând la uriașa năvală a emoțiilor.

Trecutul se înalță ca un demon prigonitor, pentru o confruntare inexplicabilă cu el. Dar morții nu se pot scula din morminte. Trupul lor era înmormântat spre odihnă veșnică și se descompunea în elementele naturii : pământ, aer, foc, apă.

Saigō o ucisese, deoarece fusese iubita lui Nicholas, cu trupul și cu sufletul, neputând să fie și a lui. O înecase în apele strâmtorii Shimonoseki, unde *Kami* ai clanului Heike încrustau pe carapacea crabilor chipuri omenești. Era moartă de mult.

Și totuși iat-o că stă la un pas de el. Era imposibil, însă adevărat.

Yukio.

INSULELE MARIANE, ÎN NORDUL OCEANULUI PACIFIC

PRIMĂVARA, 1944

Impresia cea mai puternică păstrată de memoria lui Nangi despre război fusese cea a cerurilor înroșite. Părea că nu mai rămăsese în lume nici o altă culoare atunci când răsărea soarele peste Pacificul nesfârșit ; numai bucăți de portocaliu crud și de roșu, asemeni unor tentacule de monstru marin ieșeau la suprafața apei din adâncuri, la ivirea treptată a soarelui.

Nopțile îndelungate, în bâzâitul motoarelor, vibrația interminabilă a puternicelor elice ale cargoului ce se îndrepta din greu spre sud, spre cocoașele insulelor Bonin, îl făceau să-și amintească de zilele însorite, dar nu cu plăcere. Un șir de nori se lungea la linia orizontului, sfidându-l parcă.

Erau numai o sută de mile marine până la Tokyo, și totuși vremea era aici atât de diferită. Cât despre destinația călătoriei, pasagerii făceau tot felul de presupuneri. Nu era un vas al marinei militare, nu aveau escortă. Au fost chiar obligați să oprească o dată pe suprafața apelor, și asta în toiul nopții, când niște reflectoare răzlețe din jurul marelui port militar începuseră să-i caute pe cuprinsul oceanului destul de calm. Santinelele pitulate pe țărm vorbeau între ele șoptit, fără a-și da seama că vasul înaintează încet spre larg.

Se aflau în misiune secretă, atât le spusese căpitanul Noguchi. Intenționase ca astfel să nu dea naștere la discuții, însă efectul a fost contrar.

Încotro se îndreptau ?

Noaptea, după stingere, oamenii se adunaseră de-a valma în cabinele lor strâmte și fără geamuri, pentru a discuta sarcinile și destinația fiecăruia.

Gōtarō Sato era sigur că vor fi trimiși în insulele Mariane. Majoritatea celorlalți socoteau această idee drept o supoziție. Insulele Mariane se aflau mult prea aproape de Japonia pentru a fi război acolo, iar ei erau categoric trimiși într-o misiune de luptă de maximă prioritate, după cum le adusese fără echivoc la cunoștință căpitanul Noguchi.

Dar gândul că vor merge în insulele Mariane îl frământa pe Nangi, așa că, după ce oamenii se risipiră care încotro, se duse în căutarea lui Gōtarō. Gōtarō Sato era un zdrahon de bărbat, cu gâtul gros și fața rotundă. Ochii săi erau mari, șireți, fără a lăsa să i se citească în ei gândurile, și, plin de sensibilitate, dădea cel mai ades dovadă de un umor viguros. Era chiar un poznaș, iar umorul său uneori absurd liniștea spiritele încordate și alunga teama.

În acele zile triste, chiar în ultimele luni ale războiului, aveau parte din belșug și de încordare, și de teamă. Aliații câștigaseră deja două campanii lungi și extrem de grele, prima în insulele Solomon, înspre sfârșitul lui 1943, iar cealaltă mai de curând, în Noua Guinee. Toată lumea știa că se îndreaptă inexorabil spre Japonia și așteptau din partea comandanților acea supremă strategie care să amelioreze duritatea confruntării.

Ieșiră pe punte. Gōtarō scoase o țigară, apoi șovăi dacă s-o aprindă sau nu. Întinderea întunecată a Pacificului îi înconjura și, nu pentru prima oară, Nangi trăi acel fior rece, straniu. Era un om curajos, și gândul că ar putea muri în luptă — un sfârșit mândru, ca al unui samurai — nu-l frământa. Însă aici, înconjurat doar de apele adânci și nesfârșite, atât de departe de orice urmă de pământ, stomacul nu-i mai dădea pace.

— Ne îndreptăm spre insulele Mariane, spuse Gōtarō, privind către sud, încotro se îndreptau, și am să-ți spun de ce. Americanii nu au ajuns încă acolo, dar vor ajunge curând. Noi avem pe insule o bază aeriană. Distanța până la ele nu depășește 1.500 de mile marine, pornind de acasă.

Întoarse capul, când o altă pală de vânt sosită pe neașteptate se abătu asupra lui, ciufulindu-i părul.

— Îți poți imagina o bază mai bună pentru alimentat aviația Aliaților și pentru raiduri de bombardament asupra Japoniei ? Eu unul nu-mi pot imagina alta.

Acum, când își coborî privirile pe balustrada metalică a macaralei de bord, îi pieri orice urmă de umor. Marea susura în jos, departe.

Fără să vrea, Nangi simți cum îl cuprinde o mare disperare.

— Așadar, războiul este pierdut, nu există nici o îndoială. Indiferent de afirmațiile Ordinului Imperial...

Götarō se întoarse spre el, ochii strălucindu-i în umbra structurilor supraetajate ale vasului. Proximitatea acestei uriașe mase de metal degaja o senzație de răceală, mai cu seamă pentru cei care veneau dintr-o civilizație unde materialul principal de construcție era lemnul și rogojina de orez.

— Întărește-ți credința !

La început lui Nangi i se păru că îl înșelase auzul și nu înțelesese el bine.

— Credința ? întrebă după o pauză. Iar când Götarō înclină capul a încuviințare, întrebă din nou : Credință în ce ? În Împăratul nostru ? În Comandamentul Imperial ? În companiile noastre industriale, *zaibatsu ?* Spune-mi, pe care din icoanele tradițiilor noastre am s-o trântesc în seara asta de pământ ?

Își auzi amărăciunea din propriul glas, dar nu-i mai păsa. Noaptea aceasta, aflându-se așa departe de casă și atât de aproape de alinierea în formație de luptă, părea menită să-i ușureze emoțiile îndelung reținute.

— Lăcomia ne-a dus în războiul ăsta nebun, se grăbi el înainte ca celălalt să-i poată răspunde la întrebările lui retorice. Ambiția oarbă a *zaibatsu*-urilor de a convinge guvernul că Japonia nu este suficient de încăpătoare pentru imperiul lor. „Extindere, extindere, extindere“ îi sfătuiau ei pe guvernanți, iar războiul se arăta ca o excelentă scuză pentru lărgirea brezei îndelung căutate în Asia. Răspunde-mi însă la o întrebare, Götarō-san : înainte de lansarea ordinului de atac asupra Pearl-Harbor-ului, au făcut ei cea mai mică încercare de a cunoaște inamicul ? Scuturā din cap : nu și iarăși nu. Nici o picătură de cerneală n-au pus pe hârtie în această privință, n-au acordat cercetărilor nici măcar o secundă.

Zâmbi cu amărăciune. Asta-i istoria, Gōtarō. Dacă ar fi știut sau dacă ar fi înțeles măcar ceva din istoria Americii, ar fi fost probabil capabili să anticipeze replica la atacul lor. Nangi își coborî privirile, ura răzbătându-i în glas : Și acum, care ne va fi sfârșitul ?

— Întărește-ți credința, repetă Gōtarō. Ai încredere în Dumnezeu !

Dumnezeu ? Nangi începea să înțeleagă. Se întoarse spre Gōtarō :

— Tu ești creștin, nu-i așa ?

Zdrahonul încuviință.

— Familia mea nu știe. Nu cred că vor fi în stare să înțeleagă.

Nangi îl privi un timp.

— Dar de ce te-ai creștinat ?

— Pentru că, spuse Gōtarō încet, pentru mine nu mai există frica.

Pe 13 martie, ora 4,15 dimineața, Nangi fusese convocat în cabina comandantului, pentru un scurt instructaj. Îmbrăcat șic în uniforma sa călcată, înaintă pe coridoarele joase și cufundate în liniște, urcând apoi pe pasarela din fața cabinei comandantului. Părea să-i apese pe umeri întreaga greutate a carierei sale. *Kami*-ul șōgunului din vechime părea să pășească alături de el, o descendență neîntreruptă de samurai invincibili, șireți ca vulpea și tari ca tigrul.

Faptul că el, din tot echipajul de la bord, fusese chemat la raport, nu putea fi decât un semn clar al *Karmei* sale. Deși nu era de acord cu războiul, sufletul său aparținea totuși Japoniei. Acum, că se aflau în toiul luptelor, ceea ce-l înspăimânta era spectrul înfrângerii. Poate că noua strategie îl implica și pe el, poate că totuși războiul nu era încă pierdut.

Bătu încetișor în ușa albă a cabinei căpitanului, apoi intră. Fu surprins să-l găsească acolo și pe Gōtarō.

— Te rog să iei loc, domnule maior, spuse căpitanul Noguchi, după încheierea obișnuitelor formalități de salut. Nangi se așeză lângă Gōtarō. Îl cunoști pe maiorul Sato, spuse Noguchi, cu vocea lui repezită.

Apoi își înclină capul ca de viței. Bun. Apăru un steward, aducând o tavă cu sake. O așeză în mijlocul mesei lui Noguchi, apoi dispăru.

— E mijlocul lui martie în ceea ce ne temem să nu fie ultimul an de război.

Noguchi era cât se poate de calm, ochii săi, măriți de lentilele ochelarilor cu rame metalice, plimbându-se de la Nangi la Gotarō. Era un om de o constituție puternică, inspirând încredere și energie. Avea niște ochi inteligenți, sub sprâncenele groase, gura mare și cu buze cărnoase, niște urechi clăpăuge, care-i ieșeau imediat în evidență de sub cascheta ca o pălărie de ciupercă.

— Dramaturgul european Shakespeare spunea că aceste zile se numesc idele lui Marte, un timp nenorocos, zâmbi Noguchi. Cel puțin așa au fost pentru Iulius Caesar. Își răsfiră degetele lungi pe tăblia mesei. Probabil tot așa vor fi și pentru Aliați.

Avea obiceiul de a-și privi interlocutorii în ochi când le vorbea, și nu într-o parte, cum făceau majoritatea ofițerilor superiori. Nangi simți instinctiv că aceasta era una din sursele încrederii pe care o inspira oamenilor săi.

— Într-o lună, cireșii vor înflori din nou pe dealurile și văile patriei noastre. Ochii i se luminară. Dușmanul se teme de răspândirea florilor de cireș în toată țara, cum se teme de faptul că noi suntem în viață. Pieptul îi zvâcni, ca și cum i-ar fi trecut prin minte ceva greu și urât. Chiar în momentul de față, mecanicii pregătesc un fel de flori de cireș pentru voi doi, domnilor maiori. Vă citesc uimirea pe față, așa că mă voi explica.

Se ridică de la pupitru și porni să măsoare cabina în lung și-n lat, de parcă ar fi început să emane prea multă energie pe care nu și-o putea stăpâni stând pe scaun.

— Avem la bord exact o sută cincizeci de avioane. Toate — în afară de unul — sunt bombardiere Mitsubishi, de tipul G4 M2e. Cele pe care inamicul le numește „Betty", vrând astfel să râdă prostește de noi.

Izbi puternic cu pumnul în masă, făcând ceșcuțele să se cutremure și să salte, deși marea era liniștită.

— Dar nu vor mai râde! Acum am realizat avionul Oka!

Se întoarse spre ei.

— Unul din avioanele Mitsubishi a fost modificat. Sub fuselaj i s-a adăugat un al doilea, mai mic ; mai precis, un monoplan, cu aripile de anvergură medie ; lungimea fuselajului este de circa șase metri, iar anvergura cam de cinci. Oka va fi purtat în înalturi de un avion-mamă Mitsubishi. La o altitudine de 9 000 de metri cele două avioane se vor despărți. Oka are independență de zbor circa 50 de mile, la o viteză efectivă de 230 de mile pe oră. Când va ajunge în zona vizibilă a țintei sale, pilotul va conecta cele trei motoare cu reacție, care folosesc pentru propulsie combustibil solid. Aparatul va atinge atunci viteza de aproape 600 de mile pe oră.

Noguchi se înfipsese acum în fața lor, cu obrajii înroșiți de intensitatea emoției.

— Timp de nouă secunde, Oka va avea o greutate totală de circa 900 kg. O creștere grabnică a momentului inerțial, după care...

Ridică privirile, iar ochii îi dispărură complet în dosul lentilelor ce reflectau lumina din tavan.

— După care veți deveni sabia răzbunătoare a Împăratului, spintecând bordul navelor de război americane...

Nangi își aducea aminte perfect de această armă. Noguchi nu-l întrebase pe nici unul dintre ei dacă înțelegea despre ce era vorba. Desigur că înțelegeau. Oka era o bombă-rachetă condusă de oameni, pentru o maximă precizie.

— *Yamato — dama — shii,* spuse Noguchi. Spiritul japonez este de neînfrânt. Se reîntoarse la pupitru. Spiritul japonez va fi fortăreața noastră în fața superiorității forței materiale a Aliaților. Acesta, împreună cu avioanele Oka, vor demoraliza repede ofensiva inamică. Le vom devia atacul pe care îl pregătesc împotriva Filipinelor.

Noguchi începu să toarne sake, le înmână câte o ceșcuță de porțelan, după care ridică ceșcuța sa și ținu un toast :

— Omul moare o singură dată. Moartea lui poate fi mai grea ca muntele Fujiyama sau mai ușoară ca un fulg. Depinde de felul cum se folosește de ocazie. Stă în

firea oricărui japonez să iubească viața și să urască moartea, să se gândească la familie și să se îngrijoreze pentru soție sau pentru copii. Numai când omul este mânat de principii mai înalte — de *junsuisei*, bunăoară, de puritatea hotărârii sale — lucrurile se schimbă. Atunci există anumite lucruri pe care el trebuie să le facă.

Băură împreună. Nangi observă că Gōtarō avea lacrimi în colțurile ochilor. Atunci presupusese că erau cauzate ori de principiile creștinismului său, ori de ignoranță.

Ceea ce folosise căpitanul Noguchi drept un înduioșător cuvânt de rămas bun, făcând să pară a fi propriile sale vorbe, era, după cum recunoscuse Nangi, un pasaj dintr-o scrisoare celebră în istoria Chinei. Fusese scrisă în anul 98 înainte de Cristos, de către Su Ma Ch'ien.

Noguchi își puse ceșcuța jos.

— Voi doi sunteți cei dintâi privilegiați să încercați această nouă armă devastatoare împotriva aliaților. Voi sunteți primii doi recruți în ceea ce urmează a fi cunoscut sub numele *Shimpū Tokubetsu Kōgekitai* : Forța Specială de Atac a Vântului Divin. Vi se oferă ocazia de a păși pe urmele maiorului Oda, să deveniți o reîncarnare a vântului divin *shimpū*, care în 1274 și 1281 a scufundat hoardele invadatorilor mongoli, salvând Japonia de la distrugere.

Atât Nangi cât și Gōtarō — ca de altfel toți marinarii japonezi ai Flotei Imperiale, — auziseră despre pilotul Oda, care își condusese avionul său de tip Ki-43 în fuselajul unui avion american de bombardament de tip B-17, rupându-l în două și salvând astfel un întreg convoi de vase japoneze. În acel moment era sergent. După moarte, fusese avansat cu două grade.

— Domnule maior Sato, începu căpitanul Noguchi, ați fost ales să conduceți primul Ōka spre ținta ce-i va cădea pradă. Domnule maior Nangi, dumneavoastră veți pilota avionul-mamă. Își lăsă privirile asupra unui teanc de hârtii. Am fost informați despre o acțiune de recunoaștere întreprinsă de aliați : o navă de luptă și un distrugător, probabil avangarda unei flote mai mari, care se îndreaptă spre insulele Mariane. Distrugătorul este ținta dumneavoastră. Vasele se află acum — consultă iar hârtiile sale — la o distanță de trei sute cincizeci de mile

sud-vest de insula Guam. După ce plecați din cabina mea, veți urca direct pe puntea superioară. Avionul de luptă vă așteaptă. Veți decola la ora 5,30. Eu mă voi afla în turnul de control, pentru a vă urmări debutul.

Se ridică. Instructajul se încheiase.

Aerul de dinaintea zorilor era răcoros, mai ales din cauza rafalelor de vânt dinspre sectorul nord-vestic. Nangi și Gōtarō, echipați în costumele lor de zbor, traversau prelungirea punții vasului. În fața lor străluceau avioanele îngemănate, unul părând a fi înghițit sub burta umflată a celuilalt, desfigurându-l teribil.

— Eu am mai multe ore de zbor la activ decât tine, spuse Nangi. Pe mine ar fi trebuit să mă aleagă pentru Ōka.

Gōtarō zâmbi.

— Au mai rămas puțini de valoarea ta, Tanzan. Majoritatea piloților de acum sunt proaspăt recrutați, cu puțin antrenament sau fără. Dacă luăm seamă la asta, ținând cont că nu mai avem piloți experimentați - crezi că ar fi fost o hotărâre înțeleaptă să facă testările bombei aștea zburătoare cu un pilot veteran? Ridică din umeri. Ce vor avea de câștigat de pe urma unui asemenea sacrificiu dacă recruții cărora le va veni rândul — adevărații *Shimpū Tokubetsu Kōgekitai* — nu vor ști nimic? Nu, amice, își scutură el capul, au făcut o alegere potrivită...

Mergea înaintea lui Nangi; când se opri și se întoarse brusc, trupul lui făcu un paravan în calea vântului puternic care îi bătea lui Nangi în față.

Gōtarō scoase la iveală dintr-un buzunar un obiect pătrat alb, strălucitor în slaba lumină a punții.

— Ține, spuse el, ți-l dau ție. E un *hachimaki*, o emblemă de luptător — o prinse de casca lui Nangi. Așa. Cu acest străvechi însemn al hotărârii și cutezanței neînfricate arăți întocmai cum spune celălalt sens al lui *shimpū*. Știi care este?

Nangi neagă din cap.

— Zilele trecute am auzit la Tokyo că se folosește pentru a desemna în glumă pe șoferii de taxiuri care conduc nebunește. Înseamnă și *kamikaze*. Gōtarō izbucni în râs. Așa voiam să-ți spun în cabina lui Noguchi, dar

în mod sigur e un cuvânt prea ușuratic pentru a-l folosi în fața lui. Pentru el, momentul acesta e foarte serios.

Nangi se uită la prietenul său.

— Și pentru tine ar trebui să fie, Gōtarō, având în vedere deznodământul acestei misiuni...

— Eu am credința, amice, spuse uriașul. Nu mă gândesc decât să-mi slujesc țara.

— Aștia sunt nebuni dacă își închipuie că Ōka îi va speria pe americani. Cunoscându-le firea, e mult mai probabil că îi va apuca râsul. Habar n-au de *seppuku*, modul vitejesc de a muri al războinicului japonez.

— Cu atât mai rău pentru ei, spuse Gōtarō, pentru că în mod sigur ăsta a fost un război datorat neînțelegerii. Nu mă pot gândi la ceea ce ni se poate întâmpla, sau la ceea ce va veni mai pe urmă. Am o datorie de îndeplinit. În rest, îmi pun toată nădejdea în Dumnezeu.

Vântul începuse să înțepe pe măsură ce se mai lumina în înalturi, negrul profund trecând spre albastru. Departe, în zări, spre răsărit, acolo unde apa întâlnește cerul, apăruseră deja șuvițe rozalii.

Gōtarō se aplecă spre Nangi.

— Ascultă, amice, căpitanul Noguchi a avut dreptate. Cu toții iubim viața ; și asta face parte din datoria noastră. Dar sunt niște principii mai înalte decât dragostea de sine. Aceasta este una din învățăturile de bază ale creștinismului.

La sosirea lor, îi luară în primire mecanicii. Îi duseră la un tur în jurul aparatelor, explicându-le părțile componente. De fapt, pe din afară nu erau multe de văzut. Un avion bimotor Mitsubishi fusese tăiat în două pe toată lungimea, cu scopul de a permite atașarea avionului Ōka, scurt și gros ca un retevei mai mare. Se mai făcuseră unele transformări pentru a permite pilotului să se așeze comod în carlingă.

Sub el se afla *Floarea de Cireș*. Când și-a vârât nasul înăuntru, Nangi a trăit o spaimă cumplită. Părea exact un coșciug zburător, fără a avea aproape nici un fel de echipare. Numai un mecanism pe bază de pârghii, și un tub de comunicare cu pilotul de deasupra.

Mecanicii le explicară că Gōtarō va sta în carlingă alături de Nangi, până în momentul depistării țintei. Apoi se va strecura în jos, prin trapa ce-i permitea ac-

cesul în bombă. Le explicară amănunțit toate fazele misiunii lor, după care le cerură să repete și ei. Era ora 5,19. Urcară amândoi în Mitsubishi.

Marea era o pânză de flăcări, reflectând pe toată întinderea sa unduitoare răsăritul soarelui însângerat. Un timp, albastrul cerului dispăruse, transformându-se în purpuriu pe măsură ce soarele urca.

Pentru Nangi și Gōtarō nu mai exista altceva decât huruitul monoton al celor două motoare, însoțit de veșnica trepidație. Nangi începu să-și dea și mai bine seama de disperarea la care ajunsese țara sa. Era un avion cu care se familiarizase, pilotase de atâtea ori Mitsubishi, însă cel de față era cu mult diferit în zbor. Fusese ciopârțit în mai multe părți decât le spuseseră mecanicii. De bună seamă, nu avea armament — asta îi fusese clar încă de la prima inspecție la sol. Dar căptușeala izolantă din interior dispăruse în mare parte. Nangi presupuse că era necesar pentru a-i permite avionului să care întreaga povară — circa 2 300 kg — a aparatului atașat dedesubt, care avea în bot mai mult de 1200 kg de explozibil puternic.

Și, pe măsură ce pilota acest avion „nou", își dădea tot mai mult seama că se scoseseră din el destule lucruri necesare. Se gândea la cuvintele lui Gōtarō despre trista situație în care se afla Japonia cu materialul uman afectat războiului. Dar oare nu însemna că și cu materialul tehnic stăteau tot la fel de rău? Au ajuns până într-acolo încât să fabrice avioane-canibal! Oare până la sfârșitul anului, vor trimite adolescenți cu flinte în mâini, îmbarcați în bărci cu vâsle, ca să înfrunte flota aliaților? Nangi ridică din umeri la acest gând și făcu o corectare cursului de zbor.

În spatele său, Gōtarō, lucrând momentan ca însoțitor de bord, cerceta harta aeriană a Pacificului de nord. Aruncă o privire asupra ceasului și, aplecându-se pentru a fi sigur că Nangi îl va auzi în ciuda vuietului sălbatic al motoarelor, spuse:

— Îi vom intercepta peste cel mult zece minute, la aproximativ 250 de mile sud-vest de insula Guam.

Se uită iar pe hartă.

— Și noi și ei ne vom afla atunci deasupra Gropii Marianelor, care se spune că e cea mai adâncă depresiune de pe Pământ.

— Știu, urlase Nangi pentru a se face auzit. Și încerc să nu mă gândesc la asta. Am citit undeva că specialiștii socotesc că are o adâncime de 11 000 m. Apoi ridică din umeri.

— Nu-ți face griji, nici eu și nici tu nu vom avea de furcă cu apa în misiunea de față.

După numai șase minute, Gōtarō îl bătu pe Nangi pe umăr, și-i indică direcția sud. Oglinda nemișcată a Pacificului arăta așa de calmă și neatinsă că o puteai lua drept o fâșie de bronz masiv, solidă și compactă. După care, urmărind direcția indicată de arătătorul lui Gōtarō, Nangi zări două pete minuscule. Făcu o nouă corecție a traiectoriei.

— A sosit timpul, strigă Gōtarō în urechea lui.

Nangi reduse viteza de zbor.

— Așteaptă ! strigă el. Dar când își întoarse capul, prietenul său dispăruse deja. Nangi și-l putu imagina strecurându-se prin tunelul de dedesubt, în carlinga întunecoasă, strâmtă ca un sicriu.

— Sunt gata !

Nangi auzi vocea lui Gōtarō urcând la el pe la capătul tubului de comunicație cu pilotul. Coborî flapsurile aripilor, reducând altitudinea. Îl informa pe Gōtarō asupra oricărei faze a zborului.

— Altitudine 1000 de metri. Pot să disting vag țintele.

— Distrugătorul e în mâna mea, n-o să-mi scape, spuse Gōtarō. Ai numai grijă să mă duci la el la timp... De restul mă ocup eu !

Mâinile pricepute ale lui Nangi erau ocupate cu manevrele de scădere a altitudinii. Simți apăsarea însemnului *hachimaki* pe cascheta sa de pilot, și spuse :

— Gōtarō-san...

— Da, amice !

Ce avea să-i spună ?

— 900 de metri altitudine. Ne apropiem. Suntem deasupra țintei.

Își duse mâna la cap, spre eșarfa albă de sub cascheță, fluturând în vântul rece.

Cerul era fantastic. Departe, la stânga, nori cumulus întunecoși se îngrămădeau pe linia orizontului, iar Nangi trebui să aibă grijă să redreseze avionul, în urma unei schimbări de direcție a vântului. Suprafața unde se aflau țintele încă era expusă razelor soarelui. Apele se întindeau la nesfârșit.

— 860 de metri altitudine, spuse Nangi și prinse cu ambele mâini manșa de eliberare a avionului de sub el. Am să-ți fac o numărătoare a secundelor.

Gōtarō trebuie să-i fi perceput emoția din glas, deoarece răspunse :

— Caim, amice, calm. Nu-ți face probleme !

— Spre deosebire de tine, eu nu mai am în ce să-mi pun credința.

Nangi își stăvili emoția. Altimetrul cobora spre punctul în care trebuia operată desprinderea. Curând, Ōka nu va fi decât o floare în picaj rapid, prăvălindu-se spre pântecul Pacificului.

— E timpul să ne luăm la revedere...

Se auzi vuietul vântului, apoi, urcând pe tubul de comunicație, veni vocea lui Gōtarō :

— Astăzi sunt în floare, mâine-s luat de vânt... Așa e viața noastră înfloritoare. Cum de ne putem amăgi cu veșnicia miresmelor ei ?

În ochii lui Nangi apăru o lacrimi atunci când trase manșa de desprindere.

— Adio ! șopti el.

Un moment mai târziu, porniră reactoarele avionului. Brusc, Mitsubishi se înclină înfiorător. La început, Nangi crezu că au fost loviți de focul dușmanului. Însă se aflau totuși mult prea departe de raza lor de bătaie, iar pe cer nu se zărea nici urmă de avion inamic.

Apoi, cu o aripă înălțată spre ceruri, cu botul în jos, avionul se prăbușea spre ape, și își dădu brusc seama ce se întâmplase. Vântul gemea prin fuselajul rupt, în timp ce el se apleca să strige în tub :

— Gōtarō ! Gōtarō !

— Sunt înțepenit aici, încă nu m-am dezlipit de fuselajul tău.

— Reactoarele au pornit când nu trebuia ! Nu pot să-l redresez cu botul în sus !

Febril, robotea asupra comenzilor, însă era conștient că se zbate zadarnic. Avionul nu era conceput pentru a se redresa dintr-un asemenea picaj, cu o încărcătură de circa 1200 kilograme asupra sa.

Scăpaseră totul de sub control, prăbușindu-se spre masa apelor oceanului, cu viteza năucitoare de 600 de mile pe oră. Totuși Nangi nu încetă să mai spere, și făcu tot posibilul pentru a încetini măcar viteza de prăbușire. Reactoarele se opriră după nouă secunde, însă tot răul le venise din partea exploziei inițiale a acestora.

— Urcă imediat înapoi, urlă Nangi căutând întruna să pună avionul sub control. Nu vreau să te știu acolo când ne vom izbi de suprafața apei !

Nu primi nici un răspuns, dar Nangi era mult prea concentrat asupra comenzilor ca să-și mai repete urgentul mesaj. Acum, când reactoarele nu mai ardeau, părea că avusese loc o ușoară modificare. Însă se găseau periculos de aproape de suprafața apei, iar Nangi își dădu seama că nu putea spera într-o redresare a mișcării de rotație în care intraseră. Cele două motoare de pe Mitsubishi fuseseră incapabile a se opune acțiunii mai puternice a reactoarelor.

Fuselajul scârțâia amenințător din toate încheieturile și, din cauza unghiului ascuțit al căderii, se temea să nu-și rupă vreo aripă. Dacă s-ar fi întâmplat aceasta, știa că nu mai avea absolut nici o șansă de supraviețuire.

Nenorocitul de avion s-ar fi prăbușit ca un bolovan, iar apa ar fi devenit tare ca un zid, strivindu-i pe loc.

Așa că Nangi renunță la imposibila încercare de a se opri din picaj, căutând în schimb să-și îndrepte atenția asupra corectării unghiului de cădere. Dacă ar reuși o corecție cât de neînsemnată, poate ar mai avea șanse de supraviețuire. La cădere, Ōka ar fi probabil ruptă în bucăți, însă dacă Gōtarō ar reuși să urce lângă el, n-ar fi nici o pagubă — reteveiul de avion ar prelua tot șocul în momentul contactului cu apa.

Prin geamul parbrizului, cerul se învârtea ca o roată cu multe spițe, părând o imagine din parcul de distracții pentru copii. Fuselajul scârțâia sub presiunea aerului asupra îmbinărilor. Marea nu vădea nici urmă de nave

inamice, iar la orizont nu era altceva decât îngrămădirea de nori prevestitori de furtună, un amestec de vineţiu, roşu şi galben.

Se aflau acum foarte aproape de suprafaţa apei, iar Nangi începu să perceapă un geamăt ascuţit, mai puternic decât toate celelalte zgomote care-i invadau, şi îl trecură transpiraţiile. Aripa înclinată nu-şi revenise la normal, iar presiunea asupra ei era teribilă.

Le mai rămăseseră câteva secunde până la impactul dezastruos, care să-i ducă la moarte. Nu-şi dorea să fie strivit înăuntrul coşciugului de oţel, aşa că lucră cu şi mai multă înfrigurare la comenzile de bord.

Simţi o apăsare în spate, după care mâna ca o cazma a lui Gŏtarŏ i se aşeză pe umăr, făcându-l să gândească : „I-a trebuit destul de mult timp". Era înciudat pe sine şi pe Gŏtarŏ, care îi pusese în cârcă o îngrijorare în plus.

Apa oceanului se îndrepta spre ei cu viteză, ceea ce-l făcu să-şi modifice gândurile : „Acum nu mai contează. Dacă nu vom muri din cauza impactului direct, explozivele din botul lui Ŏka ne vor ucide în mod sigur".

Şi totuşi continua să-şi dea silinţa, şi aripa ridicată într-o rână începu să revină cu greu la orizontală.

Se aflau acum la o distanţă nu mai mare de 300 de metri faţă de suprafaţa apei, iar Nangi se întrebă dacă nu a reuşit performanţa prea târziu, deoarece cădeau întruna, se prăvăleau ca o frunză dusă în jos de vârtej, spre imensitatea apei, care urca acum în valuri şi apoi cobora, albastrul închis părându-i aproape negru, şi-i trecu prin minte gândul cel de pe urmă : „Suntem deasupra Gropii Marianelor şi, dacă apucăm să ne scufundăm, s-ar putea să nu ne mai oprim în veci".

Apoi Pacificul li se ridică în faţă şi îi izbi atât de puternic încât tot aerul din plămânii lui Nangi izbucni afară, ca dintr-un balon care a plesnit. Auzi în timpane ţipătul a zece mii de diavoli, apoi dogoarea unei limbi de foc care-l frigea, şi universul strâmt în care se afla îl strivi înăuntru, înfigând în el cuie dureroase, ţintuindu-l pe crucea agoniei.

Trebuie să fi fost Gŏtarŏ cel care l-a tras afară din carlinga strivită şi răsucită în fel şi chip, deoarece Nangi nu-şi amintea să fi ieşit de acolo singur. Mulţi ani după

aceea trăise clipe de coşmar, de pe urma amintirii acelor clipe confuze, fără a-i reveni în gând o imagine clară ci numai impresii vagi ; neliniște, groază, senzația că se va sufoca, încremenirea în carlingă.

Apoi apăru deasupra cerul luminos, un vânt aspru biciuindu-i obrajii, iar în depărtări se zărea numai învolburarea valurilor. Deschise ochii spre o atmosferă înroșită de soare. Durerea îi împânzea tot capul, iar când vru să se miște constată că e neputincios.

— Stai cuminte, îi spunea cineva din apropiere. Stai cuminte, samuraiule.

Respirația îi producea chinuri și făcea eforturi teribile ca să vorbească. Ceva părea să-l apese pe corzile vocale. Părea că gâtul îi este înfășurat în limbi de foc, iar gura îi e plină de vată. Din nou îl cuprinse un val de căldură, flăcări învăluindu-i obrajii, fierbinți ca niște lacrimi. În urechi îi răsună o bubuitură și își simți nările înfundate de fum arzător, înăbușindu-l. Vomită, iar cineva îi ținu capul, apoi îl șterse la gură cu eșarfa albă pe care și-o înfășurase în jurul frunții.

Privirile începură să i se limpezească și văzu în spate, acoperindu-le imaginea oceanului, un obiect pe care îl luă la început drept coada unui uriaș monstru marin. Începu să tremure, o spaimă irațională făcându-l să asude înfrigurat. Apoi mintea i se lumină, și realiză despre ce era vorba : partea din spatele avionului Mitsubishi se ridica deasupra apei. Închise ochii și-și pierdu cunoștința.

Când ajunse să deschidă ochii din nou, primul lucru pe care-l remarcă fu că pierduse ceva din profunzimea percepțiilor vizuale.

— Un ochi s-a dus pe apa sâmbetei, spuse Gōtarō din spate. Și stai liniștit ! Ai pățit ceva și la picioare...

Nangi rămase un timp liniștit, rumegându-i cuvintele. În cele din urmă rosti un singur cuvânt :

— Explozivul...

Gōtarō îi zâmbi.

— Asta mi-a luat atâta timp în carlinga lui Ōka. Am robotit de zor ca să-l eliberez din botul său. L-am aruncat când ne aflam la 6000 de metri altitudine. Mamă, ce explozie a fost !

— N-am remarcat.

Gōtarō scuturā din cap.

— Erai prea ocupat.

Zâmbetul său flutură din nou prin fața lui Nangi, ușurându-i durerile.

— Tu ne-ai salvat, să știi. În clipa când au explodat reactoarele înainte de termen, eram sigur că s-a zis cu noi. Nu eram acum în viață dacă n-ai fi fost tu...

Nangi închise ochii. Câteva cuvinte rostite, și toată puterea ce mai rămăsese în el dispăruse.

Când se redeșteptă, Gōtarō stătea aplecat asupra picioarelor lui, încercând să-l ajute cumva.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Nangi.

Gōtarō se întoarse repede de la ceea ce făcea.

— Îți controlam rănile.

Își întoarse apoi privirile de la Nangi spre apele unduitoare.

— Nici urmă de uscat.

— Ce spui ? întrebă Gōtarō. Nu, nu e nici urmă. Credeam că ne-am putea afla destul de aproape de vreuna din insulele Mariane, dar nu cred că mai este cazul să sper așa ceva.

— Noguchi ne va găsi curând.

— Da, spuse Gōtarō. Cred că da.

— Va dori să afle ce n-a funcționat cum trebuie. Toți vice-amiralii și amiralii Flotei Imperiale vor dori să afle. Așa că vor trebui să ne ducă acasă vii și nevătămați.

Gōtarō nu spuse nimic. Privirile îi călătoreau pe întinsul apelor.

— Unde-i furtuna pe care o zărisem mai înainte ?

Lui Nangi îi venea îngrozitor de greu să vorbească, și se simțea teribil de însetat. Totuși nu va renunța. Dacă tăcea, gândul că îngrozitoarea Groapă a Marianelor se căsca sub ei îi umplea mintea de frământări lugubre, iar stomacul i se zvârcolea începând să-l cuprindă greața, într-o groază irațională.

— Vântul n-a încetat încă să bată, spune Gōtarō dus pe gânduri. Încă mai bate din nord-vest.

În mod vizibil era cu gândul în altă parte. Unde anume, Nangi nu putea să ghicească. Și nici nu l-ar fi întrebat.

Apoi tăcerea îi învălui pe amândoi. Numai vântul sufla, o forță invizibilă dar solidă ca un zid, și legănatul mării în sus și în jos, înnebunitor de cadențat. Nangi aștepta nerăbdător apariția unui pescăruș, urcând și coborând, prevestind prezența uscatului.

Era ud tot, și vântul care răzbătea prin rupturile și găurile uniformei îi făcea pielea ca de găină. Vezica i se umflase și-l deranja și, gemând de efort se întoarse cu greu dinspre Gōtarō, urinând din toți rărunchii. Spera că vântul și mișcarea apei vor îndepărta urina de ei.

Era adevărat, ceva se întâmplase cu picioarele sale. Încercase să le miște și nu reușise. Se ridicase cu greutate pe șezut, înfigându-și degetele în carnea picioarelor. Nu simțea însă nimic ; picioarele parcă-i erau de lemn.

Pentru a-și alunga gândul dezarmant că l-a cuprins paralizia, începu să-și rotească privirile împrejur. Pentru prima dată realiză pe ce se aflau călare. Era o parte din capul umflat din fața avionului Mitsubishi. În această privință, modificările le fuseseră de folos. Toată izolația protectoare la frecarea aerului sau la impactul cu pământul, care i-ar fi putut trage în apă, fusese scoasă și înlocuită cu un amortizor împotriva presiunii atmosferice.

Nangi își șopti în sine : „Noguchi și amiralii se vor bucura la aflarea veștii acesteia. Chiar dacă neprețuita lor *Floare de Cireș* s-a încăpățânat să nu cadă".

Epuizat, se așeză la loc cu ochii închiși, dar clipocitul apelor nu îmbia la somn. Se uită la Gōtarō. Stătea cu picioarele încrucișate, nemișcat ca o statuie. Probabil că se ruga. Probabil că nu simțea nici o teamă. Dacă așa stăteau lucrurile, Nangi îl invidia.

Oboseala și șocul i-au făcut mintea s-o ia razna. Nu mai era conștient dacă era treaz sau dormea. În lumina amețitoare a crepusculului, toate spaimele lui inimaginabile se aflau la limită, luptându-se care mai de care să pună stăpânire pe mintea sa, asaltând-o neîncetat.

Era conștient de propria însingurare, de sinele său pendulând în beznă, complet expus și lipsit de apărare. Se văzu pe pluta providențială, simți rănile dureroase, chiar și valurile de căldură ce-l cuprindeau, în ciuda necruțătorului vânt rece.

Și dintr-odată nu mai era singur, deoarece din străfundul apelor se înălță spre el o formă înspăimântătoare. O, și cum se mai ridicau în jurul lui valurile înalte, ca și cum se pornise o furtună, invizibilă pentru alții. Se formau piramide uriașe, cu creasta amenințătoare, împingându-l în jos, trăgându-l spre tuneluri nesfârșite.

Îngrozit, se prinse de marginile aspre ale plutei, cu inima bătându-i din răsputeri ca un ciocan pneumatic, provocându-i dureri în piept, pe când aștepta să se întâmple ceea ce știa că trebuie să vină.

Apoi, vedenia lui izbi puternic apa ; o creatură imensă ivită din adâncurile de beznă ale oceanului, atât de imensă încât acoperea și stelele de pe cer ; o arătare cu ochii înflăcărați, cu fălcile căscate, cu dinți lungi ca niște cabluri de înaltă tensiune.

Ochii lui Nangi îi ieșiră din orbite și începu să urle.

Gŏtarŏ îl scuturâ ca să se trezească.

— Tanzan ! Tanzan ! — strigă el în urechea delirantului. Trezește-te ! Trezește-te imediat !

Ochii lui Nangi clipiră, deschizându-se. Era scăldat în sudoare, iar vântul rece, suflând spre el, îi trimitea fiori de gheață în tot corpul. Îi trebuiră câteva minute pentru a-și concentra privirea singurului ochi sănătos. Percepu apoi figura prietenului său.

— Avem necazuri...

— Ce anume ? Nangi vorbea din vârful limbii, care părea că nu-l mai ascultă. A venit inamicul ?

— Cred că *am zărit* ceva, spuse Gŏtarŏ. Nu contează că-i dușmanul, ori ai noștri. Brațul său, petrecut strâns în jurul lui Nangi, îl încălzi și-i potoli tremurul aproape neîntrerupt. Nu ți-am spus până acum pentru că speram să pot face ceva. Însă... Ridică din umeri. Ai câteva răni. Nu pot ști să-ți spun cât sunt de grave. Dar ai pierdut ceva sânge.

Desigur, se gândi Nangi, înciudat că nu-și dăduse și el seama. Asta explica slăbiciunea sa, precum și fierbințelile care îl cuprindeau intermitent.

— Am încercat tot ce știu despre oprirea sângerării, am și apăsat pe răni, însă...

Ochii i se întristară.

— Nu înțeleg, spuse Nangi. Sunt pe moarte ?

În acel moment, pluta lor provizorie se zgâlțâi din încheieturi. Se părea că Gōtarō se așteptase la așa ceva, întrucât îl prinse pe Nangi puternic cu un braț, sprijinindu-l cu celălalt. Cu toate acestea, forța loviturii îi mișcă pe amândoi din loc pe suprafața tare a plutei.

Fața lui Gōtarō se afla foarte aproape de cea a lui Nangi. Acesta mai că își putea percepe trăsăturile în pupila amicului său.

— Privește acolo !

Pentru Nangi, vocea lui Gōtarō suna ca un dangăt de înmormântare, însă privirile îi urmară direcția indicată.

— Nu se poate !

Vocea îi era ca un lătrat ascuțit, tresărire de groază. Pentru că, la dreapta lor, apăruse triunghiul negru al aripii unui rechin ucigaș. Privindu-l, lui Nangi i se urcă stomacul în gâtlej. Aripa neagră, ușor curbată, se răsuci și se îndreptă direct spre ei. Se arăta a fi mare, foarte mare, și Nangi își închipui mărimea bestiei de sub ea. Zece metri, poate mai mult. Și ce fălci hrăpărețe...

Ochii i se strânseră la următoarea izbitură, iar stomacul i se întoarse pe dos, vomitând și puținul pe care îl mai avea, răspândind totul și pe el, și pe Gōtarō.

— Nu, murmură el cu jale. Nu se poate.

Era prea slăbit ca să mai fie în stare să urle. Cel mai chinuitor coșmar al său devenise realitate. Moartea nu-l speria. Însă dihania asta...

— De aia am încercat să-ți opresc complet sângerarea. Ne-a reperat în urmă cu o oră, când sângerai în șuvoaie. Credeam că am să-ți pot opri sângele până va obosi el să ne tot urmărească și să plece după altă pradă. Însă n-am reușit...

La a treia trecere a rechinului o porțiune din cele trei amortizoare se desprinse, deja slăbită în urma șocului. Cam la trei metri în fața aripii dorsale a rechinului, amortizorul fu rupt în două dedesubtul suprafeței agitate a oceanului.

Nangi începu să tremure din nou, și de data aceasta nici căldura mâinii lui Gōtarō nu mai putu să-l oprească. Dinții începură să-i clănțăne, și simți cum din ochiul lovit i se prelinge sângele.

— Nu așa moare un războinic, șopti el.

Vântul însă îi risipi cuvintele, ducându-i-le în depărtări, ca și cum ar fi fost un copil părăsit. Își puse capul obosit pe umărul lui Gōtarō, izbucnind în cele din urmă :

— Nu mai pot, Sato-san. Mi-e frică ! Nu de moarte, propriu-zis. Ci de modul în care va veni. Încă de când eram copil m-au înspăimântat adâncurile mării. Am o teamă de neînfrânt...

— Chiar și pe un războinic îl încearcă frica. Vocea profundă a lui Gōtarō îi răsuna lui Nangi în urechi. Un samurai trebuie să se răzbune, tot așa cum trebuie să se și lupte.

Își cuprinse prietenul cu brațele în momentul când epava fu izbită și clătinată. Metalul scârțâi, apoi tăcu. Marea creștea în jurul lor. Aripa rechinului se îndepărtă de ei, descriind un arc de cerc scurt.

— Această răzbunare poate veni în multe forme, în variate chipuri, continuă Gōtarō ca și cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Poate fi un dușman în carne și oase. Sau poate fi sub forma unui *kami* puternic și răzbunător. Sau poate fi chiar un demon...

Lumina părăsea în grabă cerul, noaptea ce se apropia părea vastă și strânsă în jurul lor totodată, astfel că răspândea neliniștitoarea senzație de absolută însingurare și claustrofobie. Norii erau la o înălțime prea mică pentru a se vedea vreo stea prin grosimea lor. Când se va lăsa noaptea, va fi o beznă de smoală.

— Lumea este plină de demoni, spuse Gōtarō cu ochii spre aripa rechinului ce se apropia, deoarece viața este bântuită de creaturi care nu pot trăi ca noi. Întrucât invidia lor se transformă în ură, se înrăiesc și mai mult.

Întinse o mână ca o rangă de oțel și se prinse de amortizor cu toată nădejdea.

— Cel puțin așa îmi povestea bunica noaptea. Nu mi-am putut da seama niciodată dacă o făcea pentru a mă speria sau pentru a-mi da eu seama că în viață trebuie să lupți mereu. Întotdeauna trebuie să lupți pentru a obține ceea ce-ți dorești.

De data aceasta, epava se înclină scrâșnind, și aplecându-se în unghi ascuțit, încât fură acoperiți de un val învolburat. Nangi simțea că amândoi alunecă, iar în spa-

tele său Gōtarō se chinuia să împiedice alunecarea. Nangi se străduia și el cât putea. Nu-i părea acum un efort de care să nu fie capabil.

Când reveniră la suprafață, Gōtarō îl trase pe Nangi spre el, grijuliu ca o mamă care-și duce copilul la piept. Epava încă se cutremura și scârțâia, bocindu-se în înserare.

Gōtarō, căutând să se apuce de crăpătura de sub ei, spuse :

— Mulțumesc lui Dumnezeu că acum fratele meu mai mic, Seiichi, o are în grijă pe bunica. E foarte bătrână, însă foarte înțeleaptă. Cred că este singura capabilă să-l oprească pe Seiichi să se înroleze voluntar. Fratele meu abia a împlinit șaisprezece ani, și Dumnezeu știe dacă nu-l va înghiți războiul și pe el, devorându-l pe loc.

Brusc, vocea i se schimbă și continuă :

— Tanzan, trebuie să-mi promiți că vei avea grijă de Seiichi când vei ajunge acasă. Casa bunicii mele se află în cartierul Higashi-yama-ku din Kyoto, chiar în sudul parcului Maruyama.

Privirile lui Nangi percepeau imaginile, apoi le pierdeau. Simțea în cap o mare durere, ca și când i s-ar fi bătut ținte în creștet, și numai cu mari eforturi se ținea conștient.

— Cunosc locurile. Parcul...

Revedea arbuștii și cireșii, tineri și fremătători, cu mulțimea frunzelor tremurând în adierea caldă a brizei de vară. Cămășile deschise la culoare ale copiilor, contrastând cu kimonourile impecabil croite și cu umbrelele de pergament. Muzica rostogolindu-se peste iarba îngrijit tunsă, amestecându-se cu râsetele.

— Domnul este păstorul meu, și nu voi îngădui...

Nangi auzi ciudata litanie ca venind din mari depărtări, deși simțea vibrația glasului lui Gōtarō pătrunzându-l ca și cum ar fi fost conectați la aceeași rețea, și ceva din înfricoșare îi mai pieri, conștient că zdrahonul se află lângă el. Și se gândi: „Cumva, fie cum o fi, o să scăpăm cu zile, până ne va găsi Noguchi".

— Roagă-te pentru mine, prietene...

Și, dintr-odată, Gōtarō nu mai era lângă el. Nangi simți vântul rece șfichiuindu-l necruțător și se prăvăli

singur peste amortizor. Percepu o lipăitură înfundată, și ochiul său cel sănătos începu să-l doară când își mișcă gâtul în stânga și-n dreapta. Era însă suficientă lumină afară pentru a zări spuma iscată de loviturile puternice ale brațelor lui Gōtarō, care se îndepărta înot de epavă.

— Vino înapoi ! strigă Nangi. Gōtarō-san, vino te rog înapoi !

Apoi căscă gura, respirația lui accelerată arzându-l în piept la vederea aripii dorsale de rechin care se ridica din valuri. Îl atrăgea și îl respingea totodată, și teama și repulsia i se opriră în gât, ca și cum mușcase ceva greu de înghițit. Nu-și dorea nimic altceva pe lumea asta decât să omoare dihania, și urlă, izbindu-se puternic peste coapsele neputincioase, cu privirile ațintite asupra formei negre ieșite din valuri.

Gōtarō se înălță o dată deasupra apei, în timp ce monstrul lovi, ridicându-se și răsucindu-se, pe jumătate scos afară din apă de forța naturală dezlănțuită în el.

Privirile lui Nangi se întunecară de lacrimile durerii, izbindu-se întruna cu palmele peste tot, până când lăsă capul în jos epuizat, vântul jelindu-i-se în urechi, ca niște glasuri de condamnați la moarte.

După mult, mult timp, începu să se roage unui Dumnezeu necunoscut și neînțeles de el, spre care se îndrepta acum pentru a-și găsi mângâierea și continuarea zilelor vieții.

CARTEA A DOUA

CHUW HSING

(Felul armatei)

WASHINGTON — NEW YORK — TOKYO — KEY WEST

PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

Colonelul Gordon Minck, șeful Stației Roșii, stătea cocoțat la amețitoarea înălțime de 2,5 metri de la podeaua de ciment, pe scaunul său reglabil, al cărui șurub îl desfășurase la maxim. Putea cădea ușor la podea, însă tocmai asta constituia plăcerea lui Minck ; când știa că îl paște vreun pericol, gândea mai bine și era mai creativ.

Deținea singurul birou din clădirea aflată cam la șase blocuri distanță de Casa Albă, fără a avea vreun vecin lipit de zidurile sale. Aceasta deoarece Minck nu-și dorea ca vreo altă clădire să-l perturbe cu zgomotele. În privința celor șase simțuri, era un fanatic al păstrării lor cât mai acute, și nu de ieri, de azi, ci de când absolvise, ca șef de promoție, Academia Fairchild din îndepărtata și rurala Virginie. Majoritatea celor care absolviseră această dură academie militară o numeau „ruperea de oase".

Minck era permanent întrebat despre importanța acuității celor șase simțuri, iar răspunsul său era întotdeauna invariabil : „Intuiția este totul". În timp ce mulți dintre colegii săi cu funcții de conducere în cadrul stației își petreceau din ce în ce mai mult timp în fața pupitrelor de comandă, la calculatoare tot mai sofisticate, Minck o făcea din ce în ce mai puțin.

Și își putea da seama de diferență. Ceilalți deveneau niște șoareci de bibliotecă, posomorâți, cu fețele ridate și îmbătrânite de luminile fosforescente ale ecranelor, cuprinși tot mai des de dureri de cap, după care, dându-și seama de efectele insidioase și maligne ale pupitrelor, începeau să recurgă la asistenți cărora să le încredințeze munca lor. Se părea că nu-i deranjează prea

mult ca, o dată la șase luni, să-i înlocuiască pe acești asistenți. Se părea că nu-i deranjează nici creșterea cheltuielilor datorate sanatoriului ce-i adăpostea cu securitate maximă, o imensă clădire de piatră datând de peste două sute de ani, la o aruncătură de băț distanță de Grădina Zoologică. Anual, Institutul Smithsonian se străduia să deschidă publicului vechea clădire reprezentând un monument de arhitectură, fără a-i cunoaște actuala destinație. Erau desigur respinși tot anual.

În toate birourile lui Minck, computerele terminale erau interzise cu desăvârșire. Exista, totuși, un număr de stații de imprimare, una din acestea aflându-se chiar în biroul său spațios. Doi pereți de sub tavanul înălțat la 5,50 metri fuseseră înlocuiți cu uriașe panouri dreptunghiulare, semănând leit a ferestre de sticlă. Așa se intenționase. În realitate însă, nu erau decât ecrane de proiecție speciale, capabile să preia holograme, care le făceau să pară imagini de o extraordinară verosimilitate. Desigur, din timp în timp se proiectau diferite holograme, nu se lăsau mereu aceleași, însă cel mai adesea se întâmpla ca acum : se proiecta o imagine din Moscova. Mai exact piața Dzerjinski, uriașa piață aglomerată de pietoni înfofoliți în astrahanuri, pe strada din spatele lor fiind filmată o limuzină Zil, tocmai în momentul intrării în curtea rotundă și întunecoasă a clădirii cunoscute sub numele temut în toată lumea de închisoarea Liubianka și sediul K.G.B.

Pe celălalt perete se proiecta o altă latură a pieței. Minck știa cât se poate de bine că unele dintre celulele închisorii Liubianka aveau ferestre înspre clădirea din partea opusă a pieței, unde se plimbau părinți cu copii de mână, prea tineri pentru a fi aflat sau pentru a înțelege cât de aproape se aflau de o adevărată întruchipare a Răului pe pământ.

Minck medita acum îndelung, privind la cel de-al doilea edificiu. Făcu din nou apel la memorie, la amintirile sale, încercând să găsească vreo urmă din ura sau din teama pe care le simțise privind odată această imagine. Desigur, nu atât de mărită ca acum. Ferestruicile celulelor de la Liubianka nu sunt nici pe departe atât de largi ca ferestrele de hotel.

Minck totuși își reamintea. Era iarnă atunci, iar norii se întindeau în fâșii pe cerul cenușiu. În imensul oraș luminile ardeau permanent, vreme de optsprezece ore, începând de la căderea serii, dinspre stepele înghețate ale nordului. Și pretutindeni zgomotul orașului era înăbușit de zăpada atotstăpână, deformând până și cel mai normal sunet, făcându-l să pară ciudat și ireal, sporindu-i lui Minck însingurarea. Cât de mult ura zăpada, care îl adusese la Liubianka încătușat la mâini! Zăpada acoperise pojghița de gheață formată pe trotuarul străzii pe care o străbătuse el. Altfel cu siguranță ar fi scăpat de urmăritori, deoarece mintea lor funcționează după legi matematice, sunt înclinați spre exactitate dar, ca tuturor lacheilor K.G.B.-ului, conceptul intuiției le lipsea.

În mintea lui Minck, intuiția era egală cu libertatea. Dacă ar fi avut și el intuiție, ar fi scăpat de noaptea aceea friguroasă moscovită. N-a intuit c-o să ningă. Ninsoarea trebuia prevăzută. *Snieg* spun rușii la ninsoare. În orice limbă ar fi, Minck ura ninsoarea.

Continuă să țintuiască din priviri acea clădire, ultima lui imagine asupra Moscovei înainte de a-l scoate din celulă în vederea „cercetărilor". De atunci înainte, căminul lui avea să fie un loc fără ferestre, nu mai mare de cinci metri pătrați, cu un pat de scânduri prins cu balamale în perete, cu o gaură în podea, pentru fecale. Duhoarea era teribilă, la fel și frigul. În celule nu se cunoștea cuvântul „căldură".

Orbit, ca un șobolan scos din întuneric la lumină, Minck lupta din răsputeri să-și țină cumpătul în fața efectului paralizant produs de anchetatorii săi. Și în cele din urmă, își aminti imaginea celulei sale, convins un moment că aceasta fusese ultima frântură de lume văzută de el.

Privi la perechile de tineri ruși aflați la plimbare, la familiile care se zbăteau prin nămeți să ajungă acasă, și simți clar în sine golul interior, jăraticul urii înfierbântate și al groazei ce-l torturau, astfel încât, atunci când a trecut granița pe teritoriul unei țări neutre, a rămas un moment pe loc în cumpănă, gândindu-se să se întoarcă precum un sălbatic și să-i omoare pe toți cu propria-i mână.

Și, ca un cow-boy precaut pe o câmpie uscată și prăfuită, Minck îngropă rămășițele focului său lăuntric transformat în cenușă, conștientizându-și esența urii : Protorov. Acordă toată atenția construcției crenelate din hologramă, devenită pentru el mai importantă decât sinistra clădire geamănă de peste drum : magazinul moscovit „Lumea Copiilor".

Ochii i se închiseră, copleșiți de gânduri. Desfăcu cu unghiile o pioneză înfiptă în brațul stâng al fotoliului.

— Tania, murmură el în camera goală, ai două sarcini. Una : fă-mi legătura telefonică cu doctorul Kidd — care-i numele lui de botez, Timothy ? Dacă nu e în cabinetul din Park Avenue, încearcă la spitalul Muntele Sinai ! Dacă e de serviciu, cheamă-l.

— Ce pseudonim să folosim ? — vocea care venise din sistemul telefonic secret era puternică, însă avea un ușor accent străin.

— O, azi va trebui să fim ingenioși, nu-i așa ? Să zicem „Departamentul Tarifelor pentru Export".

— Foarte bine.

— Doi : întrucât timpul nostru se pare că se scurge repede, spuse Minck, dă buzna cu telefonul peste ARRTS și pune-mă pe fir cu Linnear NMN Nicholas.

Era prima zi de lucru a Justinei și se simțea asemeni unei pisici pe un acoperiș de tablă fierbinte. Timp de peste trei ani o dusese binișor lucrând pe cont propriu, colaborând la conceperea de reclame pentru unele firme de mărime mijlocie. Deși nu agonisise o avere, se descurcase destul de bine chiar și atunci când lucrurile scârțâiau.

Desigur, uneori primise și propuneri de asociere din partea unor agenții publicitare, dar confortul de a lucra de una singură fusese întotdeauna precumpănitor față de siguranța sporită pe care i-ar fi dat-o munca într-o agenție.

Însă întâlnirea cu Rick Millar începuse să schimbe totul. Cu numai șase săptămâni în urmă, Mary Kate Sims îi telefonase Justinei, anunțând-o că are mare nevoie de un proiectant. Mary Kate lucra pentru Millar, Soames & Robberts, una din cele mai noi agenții, cu un profil superior și cu un venit net anual destul de substanțial.

Doi dintre cei mai buni desenatori ai lor se îmbolnăviseră de gripă, așa că n-ar fi Justine dispusă să ia parte la un proiect al agenției American Airlines? Era o treabă ce trebuia executată urgent, însă Mary Kate i-a spus că i-ar putea garanta niște bani frumoși dacă ar livra lucrarea la timp.

Justine a luat partea ei de proiect, lucrând câte optsprezece ore pe zi, aproape o săptămână încheiată. Dar zece zile mai târziu, cufundată în niște proiecte de-ale sale — unul dintre acestea scoțând-o de-a dreptul din fire — uitase complet de Mary Kate și de lucrarea pentru American Airlines.

Și-a amintit abia când a sunat-o Rick Millar, șeful agenției. Se părea că American Airlines apreciase foarte mult ideile Justinei, așa că tranformaseră o campanie locală, restrânsă la New York, într-una națională. Firma lui Millar, Soames & Robberts a primit un onorariu fabulos și un contract pe termen lung cu American Airlines.

Rick spunea că apreciase ideea Justinei înainte de a fi văzut-o American Airlines. Justine nu știa dacă trebuie să-l creadă sau nu. Au stabilit să ia masa împreună.

Săptămâna următoare se întâlneau în restaurantul La Côte Basque, local franțuzesc despre care Justine citise în revista *Gourmet*, fără însă a-l fi vizitat vreodată.

Totuși mâncarea delicioasă era lucrul cel mai puțin remarcabil al întâlnirii lor, cum avea să se dovedească ulterior, fiindcă Millar avea în minte ceva mai mult decât simpla dorință de a o întâlni.

— Justine, spuse el chiar de la început, pe când își beau aperitivele, eu sunt un om care se încrede și se bazează pe angajați ca pe propria ființă. Am convingerea că o atmosferă plăcută va face ca angajații să lucreze din toate puterile. Ba, mai mult decât atât, permit unor anumite persoane să depășească limitele departamentale, atunci când talentul lor dovedește că nu pot greși nimic. Luă o gură de whisky. Și cred că tu ești o astfel de persoană. Angajându-te la noi, vei duce același mod de viață ca și când ai lucra pe cont propriu. Se încruntă. Exceptând, desigur, cazul în care câștigi o găleată de bani și ești cunoscută în lumea marilor afaceriști prosperi; atunci, te cred că nu prea ai vrea să vii la noi...

Justine își puse pentru o clipă paharul deoparte, inima începând să-i bată.

— Vrei să spui că-mi faci o propunere deschisă de angajare ?

Millar înclină din cap.

— Doar nu crezi că te-am întrebat despre sufleul de adineauri ?... Râse. Am făcut o glumă, însă angajarea e o treabă serioasă.

Ea îl iscodi un timp cu coada ochiului. Părul lui avea firul gros, destul de lung pentru a-i ajunge până la guler. Era de un blond strălucitor, pieptănat peste cap, arătând ca un sportiv care practică surfingul la Redondo Beach. Avea o față plăcută, cu un început de riduri la colțurile exterioare ale ochilor inteligenți, albaștri-verzui. Avea un nas care te făcea să presupui că este proprietar de Mercedes, că se îmbracă în jeans roz și joacă polo pe vreo pajiște cu iarbă bine îngrijită din statul Connecticut, pe lângă litoral. Însă manierele sale dezmințeau aceste presupuneri.

— Văd că sucești și învârtești propunerea mea, spuse el când erau serviți cu primul fel, stridii albastre. Se încruntă din nou, zâmbi apoi, apărându-i pe față o expresie însorită și liniștitoare, arătându-și dinții albi și sănătoși. Nu m-am născut nici eu pe o saltea cu bani. Am muncit din greu ca să ajung acolo unde mă aflu.

Dar ea își dădu seama că-i dispăruse pofta de mâncare, pentru că știa că-i va accepta oferta. Astfel de vise îți apar rareori în viață. Deși ideea o enerva, învățase de timpuriu să înhațe ocaziile până nu alunecă din mâini.

De fapt, era așa de pasionată de munca ei, că îl întrebă pe Rick dacă n-ar putea începe de a doua zi. Să înceapă, cu alte cuvinte, vineri, să nu mai aștepte să treacă week-end-ul. După plecarea lui Nicholas, nu mai avusese nici un fel de planuri, iar trei zile monotone, petrecute în așteptare, erau prea lungi pentru răbdarea ei. Așa că apăru puțin după ora opt — cu un ceas înainte de începerea programului — la intersecția dintre Madison Avenue și Fifty-fourth Street. Birourile firmei Millar, Soames & Robberts se întindeau pe trei etaje nemaipomenite, ca de secol XXI, mobilate cu tot ce putea banul să cumpere mai strălucitor, cu ferestre de la podea până în tavan în toate birourile de conducere, cu sectoare me-

canice și de producție care ar fi lăsat-o cu gura căscată, fiind ea atât de obișnuită să lucreze totul de una singură. Aici, după cum îi spusese și Rick la restaurant, putea să se concentreze asupra ideilor creative, lăsând pe alții să-i facă desenele sau schițele.

Rick personal i-o prezentă Justinei pe Min, care avea să-i fie secretară. Nu avea mai mult de douăzeci de ani și, cu o meșă verde în părul ei brunet, părea să fie concesia făcută de agenție extravagantei mode punk. Dar Justine află foarte curând că sub părul acela ciufulit se afla o minte foarte ascuțită, bine pusă la punct asupra tuturor problemelor organizatorice.

Biroul lui Justine se afla cu un etaj mai jos decât al lui Mary Kate, și, întrucât prietena ei deținea funcția de vicepreședinte, era mai mic, însă luminos și suficient de spațios. Pe birou, în afară de telefon, se mai găsea doar o floare exotică proaspătă într-o glastră, având agățată de ea o panglică pe care scria „Succes". Încăperea părea mobilată cu câteva obiecte risipite ici și colo, neglijent.

Rick își ceru scuze pentru starea în care găsise biroul, datorată faptului că societatea se afla tocmai în toiul reorganizării departamentelor, secretara ei, Min, urmând să-i prezinte un catalog cu mobilierul necesar, „așa că toate astea vor dispărea, în câteva săptămâni".

Îi mulțumi lui Rick pentru floare și, așezând-o la fereastră, luă loc la noul ei birou. Primul ei gând se îndreptă spre Nicholas, uitând în euforia ei că el se află la Tokyo, unde acum era miezul nopții. Cei de la hotel tergiversau stabilirea legăturii, centralista întrebând-o dacă avea o problemă urgentă. Când îi explică ce oră era la Tokyo, Justine se gândi să-i lase un mesaj, fără să știe că el umbla haihui prin restaurantul Jan Jan.

Când puse însă receptorul în furcă, trăi o tristețe amarnică. Nu simțise niciodată până acum mai profund lipsa lui Nicholas, niciodată dorința de a-l avea aproape nu fusese mai mare. Se luptase cu disperare împotriva fricii și îngrijorării ce o invadaseră când îi spusese că va lucra pentru tatăl ei.

Erau doar niște sentimente irațională sau ceva real? Când era vorba de tatăl său, era întotdeauna cuprinsă de emoție. Cursul vieții ei fusese dictat de Raphael Tom-

kin. Pe când avea douăzeci de ani, relațiile ei cu iubiții erau brusc întrerupte, fără să știe din ce motiv ; în adolescență, văzuse cum brutalitatea și amestecul lui în toate treburile mamei ei îi ruinaseră viața ; în copilărie, afacerile cărora el se dedicase o făcuseră să crească asemeni unei fete orfane de tată.

Chiar dacă noua slujbă a lui Nicholas avea caracter temporar, începuse a se îngrijora că va deveni permanentă. Doar știa foarte bine cât de convingător putea să fie tatăl ei când își punea în gând să obțină un lucru. O înspăimânta și plecarea lui la mare distanță. Atât de curând după coșmarul în care Saigō aproape că reușise să-l omoare pe Nicholas prin mâna ei, simțea că singurătatea era un fel de agonie perfectă.

Știa că, orice ar fi fost, ceea ce îi făcuse Saigō o speriase pe viață, în ciuda tuturor eforturilor lui Nicholas de a exorciza demonul acela din ea. Într-adevăr, se eliberase din posesia tainică a lui Saigō, dar nu se putea elibera nicidecum de amintirile obsedante.

În beznele profunde ale nopții, când Nicholas se afla alături, dormind liniștit ca un copil, se trezea tresărind, cutremurată de coșmare.

Era cât pe-aci să-l omor, se trezea ea repetându-și în gând, de parcă în trupul său ar fi sălășluit un străin, căruia trebuia să i se împărtășească. Cum am putut ? Iar îi revenea în minte toată scena. Nu sunt în stare să ucid o muscă, dar un om, și încă pe propriul iubit...

Desigur, aceasta ar fi putut să-i fie salvarea ; *nu era în stare să ucidă,* prin urmare nu era vinovată. Însă coșmarul continua s-o hăituiască. Dacă n-ar fi oprit-o Nicholas la timp, în mod sigur l-ar fi ucis. Exact după cum o programase Saigō. Nu era preocupată de responsabilitatea faptei. Numai de o vină mai mare ca oricare alta pe care s-o fi simțit vreodată.

Și vai, jinduia după el chiar și când se temea pentru fiecare clipă pe care o petrecea el în Japonia, fiecare moment alături de tatăl său, deoarece era conștientă de faptul că, printr-un milion de tertipuri, Raphael Tomkin obține întotdeauna ceea ce-și dorește. Putea să folosească încăpățânarea sau subtilitatea, în funcție de împrejurări. Te putea convinge tocmai când erai mai sigur că nu va reuși.

Ridică acum din umeri, între pereții noului său birou. O, Nicholas, se gândea ea, numai de-aș reuși să te fac să-i cunoști adevărata față. Nu vreau să mi te răpească.

Gândul legăturii permanente a lui Nicholas cu Tomkin Industries îi era insuportabil. Dorea ca tatăl ei să nu i se mai amestece în viață ; toți anii adolescenței sale luptase din răsputeri pentru aceasta, mergând până acolo încât își schimbase chiar numele de familie în Tobin. Și era convinsă că, dacă ar fi existat chiar și cea mai mică posibilitate ca el să i se amestece iarăși în viață, ar fi fost în stare să răstoarne cerul și pământul pentru a împiedica asta.

Furioasă pe cât era de singură, ceru legătura cu Mary Kate. Dacă s-ar fi întâmplat să sune Nicholas în acel moment, l-ar fi scuipat prin telefon pentru că o adusese într-o situație imposibilă, făcând-o să se îngrijoreze pentru el și pentru ea deopotrivă.

I se spuse că prietena ei se afla într-o ședință, așa că-i lăsă un mesaj, gândind că, după întrunire, vor putea merge la masă la restaurant ca să-și sărbătorească succesul. Apoi o chemă pe Min, secretara. Începură să se consulte asupra aprovizionării, a organizării și a altor chestiuni de serviciu, care să-i permită realizarea primelor proiecte pentru Millar, Soames & Robberts.

Nicholas trebui să recurgă la toate mijloacele dobândite printr-un lung antrenament pentru a-și ascunde adevăratele sentimente. Șocul fusese atât de puternic, atât de neașteptat, încât făcu un pas șovăielnic înapoi, pierzându-și pe moment echilibrul, îngălbenindu-se puțin la față, nările vibrându-i scurt, cuprins parcă de un instinct animalic ; era totuși sigur că nimeni nu băgase de seamă. Trăsăturile feței îi încremeniră ca ascunse sub o trapă de oțel, în timp ce zumzetul de voci din jurul său dispăruse...

Și se afla acum la New York, cu lunga sabie *dai-katana* în mână, lama acesteia, sclipitoare și curbată, îndreptându-se către Saigō. Înaintă un pas, iar vărul său spuse :

— Crezi că Yukio este în viață, pe undeva, cu gândul mereu la zilele petrecute împreună cu tine. Dar nu, nu este așa ! râse în timp ce continuau să-și dea târ-

coale unul celuilalt cu intenții ucigașe. Îl privi pe Nicholas în ochi și-i spuse : Zace acum pe fundul strâmtorii Shimonoseki, vere, adică exact acolo unde am aruncat-o eu ! Să știi că te-a iubit. Cu fiecare gură de aer respirată, cu fiecare cuvânt rostit, ea te-a iubit. Și asta m-a scos în cele din urmă din minți. Pentru mine ea era singura femeie... în afara ei, existau numai bărbați. Ochii îi sclipiră ca diamantele, roșii și turbați. Sângera abundent. Tu m-ai făcut s-o omor, Nicholas ! izbucni el într-o acuzație furioasă.

Luni întregi trăise Nicholas cu durerea în el, cu fierea aceasta neagră a chinurilor, și rareori și-o dădea pe față. Pentru ca acum s-o vadă... Nu se putea amăgi că Akiko Ofuda doar semăna cu Yukio, că ar putea fi o rudă de-a ei, vreo soră necunoscută. Fața ei *era* fața lui Yukio. Desigur, avuseseră loc unele mici transformări, doar o văzuse ultima oară în iarna lui 1963, în acea lungă și teribilă călătorie în sudul țării, la Kumamoto și la Saigō. Și după ce se întorsese la Tokyo în cele din urmă, singur și năuc, totul se schimbase. Satsugai, tatăl lui Saigō, fusese ucis. Apoi a murit colonelul, tatăl lui Nicholas. La scurt timp după aceea, Cheong, mama sa, își făcuse *seppuku*, având-o ca secundant pe cumnata ei, Itami.

Acum, cu privirile ațintite asupra lui Akiko Ofuda, Nicholas se întreba înciudat dacă nu cumva și Saigō mai trăiește ? Era oare cu putință ? Era doar maestru în răstălmăcirea adevărului. Îi spusese atunci lui Nicholas că e pe moarte. Ce să mai creadă ? Mințea, sau spunea adevărul, pentru prima și ultima dată în viață ? Asta îl frământa pe Nicholas cel mai mult în clipa de față. Adevăr sau închipuire ? Nu putea să știe.

Și totuși, ce priviri îi arunca Akiko din momentul în care se apropiase de ea !... Deși împrejur se aflau peste o sută de oameni, ochii ei se fixaseră într-ai lui. Își crease o aură de mister, ascunzându-și fața până a ajuns el aproape. Se folosise intenționat de evantai. De ce ? Dacă nu ar fi fost ea Yukio, ce interes ar fi avut să se ascundă astfel ? Și în plus, ce interes o făcea să apară în calitate de viitoare soție a lui Sato ?... Teribila coincidență a celor două întrebări nu-i scăpa. Pe bună drep-

tate, Nicholas nu credea în coincidență ca într-o forță a naturii, însă...

În timpul ceremoniei, când tradiționala ceașcă de sakè trecea de la Sato la Akiko, Nicholas era frământat de enigma sa. Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât se afunda în neștiință, într-un noian de întrebări fără răspuns. Îi era din ce în ce mai clar acum că nu va ajunge la nici un rezultat până nu va izbuti să stea de vorbă între patru ochi cu Akiko. Dar mintea lui nu se putea totuși opri să nu întoarcă totul și pe față și pe dos : era ea, nu era ea ?... Își fixă ochii triști asupra ei. Fața asta, fața ei. Părea că intrase într-o casă bântuită de stafii, și acum, aiurit la culme, nu mai era capabil să iasă afară. Se simțea ca și când i-ar fi fugit pământul de sub picioare.

Va dura mult ceremonia, sau va ține puțin ? N-avea cum să știe. Era suspendat în agonia neștiinței. Speranță, teamă, furie și înciudare, toate se învălmășeau în el. Gândurile și amintirile îl sustrăseseră de la evenimentele din jur. Corpul său se mișca asemeni unui robot.

Și îi întâlnea mereu privirile. Ochii aceia pe care îi cunoștea atât de bine, pe care îi iubise la disperare, cu toată ființa, cu atâta pasiune, în zilele grele prin care trecuseră împreună în tinerețea lor. Încercă să citească vreo emoție în ei, întrucât era foarte priceput la așa ceva, precum și la foarte multe alte lucruri, însă, spre dezamăgirea lui, îi găsi pustii. Să fie bătaie de joc, sau dragoste ; dorință, sau trădare ? Află că nu avea cum să știe, ceea ce pentru el era la fel de înspăimântător ca și acest *kami* înviat din propriul său trecut.

Singurul lucru la care se putea gândi era să caute ocazia de a-i vorbi lui Akiko. Dar văzu foarte repede cât de greu ar fi fost așa ceva, neexistând speranța de a o prinde acum singură, cu atâta lume prin preajmă. La încheierea ceremoniei, grupuri de prieteni se strânseră imediat în jurul cuplului, urându-le cele bune și adresându-le felicitări.

Alții începură să se îndrepte pe poteca îngustă de pământ spre malul lacului din vale, unde, cu o noapte înainte, fuseseră ridicate pavilioane din șipci.

El nu-și mai găsea locul. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să-i felicite la rândul său. Sato zâmbea radios,

dovedindu-se în această privință foarte american, strângând mâinile mai abitir ca un senator diplomat, aflat la a doua candidatură.

Punând o mână pe cotul lui Nicholas, Tomkin glumi :

— Aproape că-mi vine să-i bag un trabuc în gură. Întoarse capul într-o parte. Continuă tu să ne reprezinți. Burta tot mă mai doare. Mă întorc la hotel. O să trimit mașina înapoi să te ia.

Rămas singur, Nicholas începu să se plimbe pe cărarea ce înconjura stâncile. În fața lui putu să-i vadă pe Sato și Akiko, încă înconjurați de invitați. Acum, că scăpaseră de solemnitatea ceremoniei, se auzeau numai râsete și veselie.

O văzu coborând prin jocul de lumini și umbre al copacilor care îi pictau pe spate tot soiul de figuri abstracte. Mergând în urma ei, îi remarcă unduirea ușoară a umerilor și coapselor, apărând și dispărând printre arbori.

Nunta, mulțimea de invitați, pălăvrăgelile zumzăitoare dispărură în urmă. Se aflau numai ei doi în mijlocul naturii. Era conștient de jocul luminilor și al umbrelor, de mirosul de rășină și de cedru, de tămâie și parfum de lămâie, dar numai pentru că veneau din direcția ei.

Trecerea ei părea reîntoarcerea unui stol de ploieri după o iarnă lungă și uscată, când pământul este numai brumă înghețată și numai inimile oamenilor emană căldură.

O dată Nicholas o întâlnise pe Yukio sub căderea petalelor palide de cireș, în ultima din cele trei zile de *hanami*. Deși multă lume era de părere că în ziua culminantă a sărbătorii, cea de-a doua zi, florile de cireș erau cele mai frumoase, totuși pe cei mai mulți japonezi îi impresiona cea de-a treia zi, a căderii petalelor. Deoarece numai în această a treia zi înțelegeau cu toții că frumusețea inefabilă a naturii este trecătoare.

Dar acum ce să creadă ? Tot simțul realității îi fusese dat peste cap. *Era* Akiko, sau Yukio ? Dacă era Yukio, cum de mai putea fi în viață ? A mai făcut Saigō o ultimă vrajă de acolo, din mormânt ? Îl ținuse departe de ea tot acest timp, deși ea era în viață, și...

Nu-şi putu continua acest gând ; ideea îi făcea rău de la stomac din cauza intensităţii dorului şi a frustrării amarnice. Apoi reuşi să se stăpânească. Îşi dădu seama unde se află şi ce are de făcut pentru a găsi răspuns la întrebările sale. Va trebui să lase cale liberă acelei părţi orientale din firea sa. Timpul va lucra... şi răbdarea. Ştia că va trebui să se folosească de amândouă dacă avea de gând să reuşească în dezlegarea delirantei enigme.

O urmărise pe Alix Logan de mai mult de cinci luni. Pe străzile scăldate în soare ale Key West-ului, în lungul plajelor drepte şi înguste, înăuntrul sau în jurul buticurilor cu îmbrăcăminte şi bijuterii, peste tot o urmărise. Chiar mersese alături de ea, când îşi plimba câinele, un Doberman uriaş, pătat. Se făcuse mititel la vederea unei inscripţii fără echivoc, negru pe alb, atârnând de un stâlp la intersecţia aleilor : „Şcoala de Instrucţie din Gold Coast", iar sub aceasta cu litere mai mici : „Specialişti în probleme poliţieneşti şi de atac". Şi lucrul pe care îl aflase după atâta amar de vreme, era că n-avea cum să se apropie şi s-o abordeze.

Alix Logan era o frumuseţe de femeie. Avea un corp suplu de manechin, un păr lung şi des de culoarea mierii, splendid luminat acum de soarele Floridei. Ochii îi erau de un verde profund. Îi văzuse doar de la distanţă, printr-un binoclu tip Nikon 7×20, măriţi de lentile încât numai pupilele păreau cât soarele de mari.

Pentru mai bine de cinci luni, constituise universul lui, al acestui om cu umerii largi şi cu faţa îndrăzneaţă ca a unui cow-boy. O însoţise atât de mult timp, ca un câine în lesă, şi atât de intens, că păreau a duce o viaţă comună. Ştia ce mănâncă, ce gusturi avea la îmbrăcăminte şi bărbaţi. Ştia acum ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea.

Preferinţa ei era un desert din cremă fondantă cu îngheţată de cafea şi două cireşe deasupra. Ceea ce-i displăcea cel mai mult erau doi monştri, care se ţineau scai după ea, la tot pasul. Cel puţin asta era impresia ei. Odată o auzise chiar strigându-i unuia din ei : „Monstrule !" — după ce-l acostase pe un chei într-o după-amiază senină, alergând în umbră, pentru a-i transmite mesajul său înfuriat, lovindu-l cu pumnii în pieptul mătăhălos, pentru a-şi accentua cuvintele.

Monstrul o studia pe sub pleoapele întredeschise.

— M-am săturat! țipa ea la urmăritor. Nu vă mai pot suporta! Am crezut că-mi va fi bine aici, dar nu-i așa. Nu mai pot lucra, nu mă mai pot odihni, nu mai pot nici dragoste să fac, fără să-mi suflați voi flăcări în spate, monștrilor. Părul îi flutura în briza sărată. Vă rog, vă rog, vă rog, lăsați-mă în pace!

Monstrul își întoarse capul într-o parte și, încrucișându-și harpoanele de mâini la pieptu-i masiv, începu să fluiere o melodie dintr-un film de Walt Disney.

Omul cu față îndrăzneață de cow-boy urmărea întreaga scenă din barca în care se postase, legănându-se la marginea cheiului, prefăcându-se că robotește la undiță. Pe cap își tuflise o pălărie murdară de pânză, acoperindu-și fața sub borurile ei largi. Pe aici era cunoscut sub numele de Bristol, ceea ce-i făcea plăcere. Răspundea de asemenea și la numele de Tex, o poreclă destul de banală pe care i-o dăduse Tony, căpitanul docului, cu aluzie la figura lui de cow-boy texan.

„Tex" Bristol. Dacă te gândeai la acest nume mai mult de o secundă atunci îl găseai o idioțenie. Dar, gândi el, toată chestia asta în care se implicase era parcă desprinsă din romane.

Termină cu moșmondițul la undiță, pregătindu-se s-o strângă. Pe chei, Alix Logan, cu lacrimile tremurându-i în ochi ca niște diamante, se îndepărta bătoasă de monstru, în direcția unui debarcader la care era trasă o barcă de agrement.

Se lăsă păgubaș, auzi cele două elici ale motorului vâjâind în apă în spatele său. Luă viteză, cu gândul la pescuitul de marlini.

Departe de țărm, îl apucă râsul. Pentru un om mort și îngropat ducea o viață destul de aventuroasă.

Akiko Ofuda Sato simți apăsarea mâinii soțului său, pe când se aflau alături în limuzină și se îndreptau spre casă, după încheierea ceremoniei de la templu. Simțea căldura emanată de corpul lui, apăsarea dornică atât de aproape de ea. Nu făcea vreo altă mișcare, dar sub toate aspectele îi simțea electricitatea scoțând scântei din el, pe măsură ce se apropiau de casă.

Nenumărate imagini, pătrunzându-i până în adâncul minții, se învălmășeau una peste alta, nopțile de pândă după paravan, toate cadourile ce i le adusese lună de lună o făceau să răsufle adânc, cu o atâtare studiată. Îl strânse pe Sato de mână, vârfurile unghiilor ei înfigându-se ușor în carnea caldă a palmei lui.

Odată intrați în casă, ea plecă imediat la baie și, lepădându-și kimonoul, își scoase toate podoabele de pe dedesubt. Goală, își puse grijulie kimonoul înapoi, se înnodă cu *obi*, verificându-și machiajul în oglindă. Se mai rujă o dată, și-și accentuă rimelul de la ochi.

Dormitorul principal se afla în *omoya*, departe de camera de șase *tatami* unde îi înmâna ea darurile mai înainte. Femeile, când veneau la ei în vizită, nu erau primite în *omoya*; în definitiv, nu făceau parte din familie.

Pe un piedestal, nu departe de *futon*-ul gros, se afla o statuie de-a lui Ankoku Doji, o figură îngrozitor de încruntată, ținând un picior ridicat, în poziția consacrată. Ankoku Doji era un ajutor al împăraților infernului și, făcând un semn cu pensula pe o scândură acoperită cu pergament, avea misiunea de a înregistra păcatele fiecărui oropsit care intra în iadul cel blestemat, pentru a-i fi judecate netrebniciile făptuite pe pământ.

Acest Ankoku Doji fusese sculptat în lemn de camfor, și data din secolul XIII.

Akiko nu-l putea suferi. Ochii lui sculptați păreau s-o urmărească mereu, păreau să știe ce-i plănuise ea stăpânului lui. De îndată ce se va stabili mai bine în casă și va prinde rădăcini, era hotărâtă să-l mute într-un alt loc, de preferință undeva pe unde să treacă cât se poate de rar.

Sato îi ură bun-venit pe *futon*-ul său. Băură saké fierbinte, și el făcu câteva glume. Ea se asigură că a râs deși abia dacă auzise cuvintele lui.

Se temea oare, sau o revolta perspectiva de a se culca cu dușmanul său de moarte? Își folosi toată îndemânarea pentru a face să scadă fluxul negru ce încerca să-i înece mintea. N-ar fi vrut să se gândească acum la vorbele lui Sun Hsiung, însă n-avea încotro.

Sato o atinse, și ea tresări. Clipi puternic din ochi, abia acum dându-și seama că-i închisese, ca și cum, procedând astfel, și-ar fi putut alunga amintirile.

„Ești un vas gol, pe care am să-l umplu acum", îi spusese Sun Hsiung. Ai venit la mine de bunăvoie. Trebuie să-ți amintești asta în zilele și săptămânile și lunile ce vor veni. Vei sta mult aici. Nu este exclus să simți dorința de a pleca. Îți spun de pe acum că nu vei putea îndura. Iar dacă ai vreo bănuială că nu vei putea îndura greutățile, caznele epuizante, durerea — atunci trebuie să pleci imediat. Acum ai ocazia — singura ocazie. Am vorbit destul de clar ?"

Cu groaza umplându-i inima ca un torent vijelios, ea dăduse din cap și spusese : „Voi îndura". Cuvintele ei parcă ar fi fost un legământ de căsătorie.

Și da, într-adevăr așa au fost, așa le considera acum.

Kimonoul de mătase alunecă foșnind de pe umărul ei, sub mâna lui îndemânatică. Apropierea de el, liniștea totală din casă înconjurându-i — toți servitorii primiseră liber toată noaptea, având posibilitatea să doarmă la hotelul cel mai șic, drept dar de nuntă oferit de Sato, — asta o făcea să-i simtă prezența în mod foarte asemănător unei vulpi care simte apropierea masculului. Nu era nimic mai mult decât perceperea poftei, a furtului unui moment din imensitatea timpului.

Ceea ce urma să facă avea comun cu dragostea tot atât cât au două bacterii microscopice când se unesc. Adevăratele ei sentimente față de el nu și le putea exprima decât în momentul răzbunării. Nările i se dilatară enorm, percepându-i mirosul.

Kimonoul îi alunecase de pe ambii umeri, și își duse mâinile la piept, cum ar face o școlăriță jenată că abia acum au început să-i crească și ei sânii.

Sato se aplecă înainte, și-și trecu limba peste gâtul ei, Akiko se închise în sine, ascunzându-și partea sufletului la care ținea cel mai mult, acceptând să cedeze fizic doar.

Simți mâinile lui alunecându-i pe umeri, și-și dori să se trezească din stupoare îndepărtându-și singură kimonoul, dând la iveală toate ascunzișurile.

El se dezbrăcase cu mult înainte, ea simțindu-i cu degetele căldura cărnii. Era pur și simplu spân, pielea

îi era netedă și perfect întinsă. Își lipi obrazul de stomacul lui, simți pulsul vieții cum bate înăuntru, ca o creastă de val plutitor în zarea mării. Dar puțin îi păsa. Era ca și cum și-ar fi pus urechea pe un trunchi de copac.

O ridică deasupra lui și acum stăteau întinși trup lângă trup. Picioarele ei erau apropiate, în timp ce el și le depărtase. Părea că-i mai apăruse o inimă acolo jos, pulsând însă în propriul ritm. Îi simțea împingerea insistentă pe măsură ce creștea, strecurându-se printre pulpele ei ca un șarpe.

Își lăsă mâna în jos și-i atinse scrotul. El gemu de plăcere, iar ea se gândi să-i dea o replică palpitantă. Îi mângâie rădăcina mădularului.

Ușor, el începu s-o aplece pe spate, rostogolindu-se deasupra ei. Niciodată nu fusese mai conștientă ca acum de propria-i anatomie, de fiecare porțiune a corpului. Interiorul locului dintre coapse o ardea de parcă s-ar fi apăsat de un cuptor, făcându-i carnea să se zvârcolească, ca și când ar fi fost cuprinsă de spaimă.

Dacă el și-ar fi dat seama că nu este fecioară și dacă dragostea n-ar fi fost destul de puternică pentru a-i sustrage atenția, în mod sigur ar respinge-o. Și-l închipuia cum o s-o arunce în stradă, se vedea alungată din oraș, așa cum se întâmplase cu sute de ani în urmă, sub domnia șogunului, care nu permitea femei de acest gen în patul unui samurai, să nu mai vorbim despre patul conjugal.

Înțelegea că în clipa de față nu era nici o diferență între ea și mama sa. Faptul o îngrozea dincolo de orice închipuire, și începu să tremure ca frunza plopului. Soțul însă îi luă teama drept pasiune, și gemu zgomotos.

O întinsese pe spate. Ea simțea dedesubt mătasea moale a kimonoului, ca pe o mângâiere excitantă a pielii. Sato se aplecă peste ea, corpul său musculos acoperindu-i sânii și pântecul.

Ea ridică mâinile, mângâindu-i cu palmele și cu degetele conturul bine reliefat al mușchilor.

— Îți plac brațele mele ? — șopti el.

Ochii ei, două jaduri negre, se uitau în sus la el fără să clipească, dându-i astfel răspunsul ce și l-ar fi dorit

— Da, îți plac, gâfâi el. Foarte bine...

Capul său coborî, iar buzele întredeschise îi prinseră un sfârc. Se mută apoi la celălalt, lingând și sugând. Akiko însă nu simțea nimic. Își spuse doar că este o mare diferență între buzele moi și degetul aspru care o freca. Nu știa dacă să țipe sau să plângă. Nu făcu nici una nici alta, doar își mușcă buza de jos, care începuse să se zbată necontrolat. Își vârî degetele în gură, apoi se umezi cu salivă între coapse.

Apoi simți cum e întoarsă pe-o parte, corpul încins al lui Sato aflându-se acum în spatele ei. Mâna lui îi ridică ușor piciorul de deasupra, potrivindu-se în mijlocul coapselor. Ea gâfâi când îl simți înăuntru, în triunghiul pubic acoperit cu păr.

Degetele lui o făceau să țină gura căscată, iar ei îi trecură prin minte cu viteză toate talentele lui, simțindu-l între coapse ca o bară de oțel încins.

Începu să plângă. Răsuflarea lui îi șuiera la urechi, și-i simți încordarea strânsorii brațelor în jurul său. Își încordă fesele la pătrunderea lui, pentru a-i întâmpina mișcările de rotație, ceea ce-l făcu să nu mai poată rezista.

Cu un geamăt puternic și cu o opințeală violentă, intră complet. Ochii lui Akiko se deschiseră atât de mari, aproape să-i iasă din orbite. În piept i se porni o mașinărie incandescentă, care o împiedica să mai răsufle. Simți o sfâșiere între coapse, apoi o umplere și o apăsare interioară, de parcă ar fi înghițit ceva cu acea parte a corpului.

Senzația o copleșise, și țipă puternic. Sato, înșelându-se din nou, pătrunse și mai profund, încercând să stabilească un ritm erotic.

Mintea lui Akiko era plină de vedenii întunecate. Toate oștile de demoni ale iadului păreau să se fi sculat din ascunzișul lor de hibernare, pentru a dansa în rugul aprins al minții sale. Nopțile petrecute la castel treceau cu fiecare detaliu prin fața închipuirii ei, arătând-o ca pe o curvă nerușinată. Capul i se ducea când în față, când pe spate, iar părul despletit îl atingea pe Sato, înfierbântându-l și mai mult.

Kyöki. *Sensei*-ul întunericului. Numele lui o făcu să ofteze și să-și muște limba împotriva amintirilor desfă-

șurate ca un prapor de îngropăciune. Pentru că așa se considera acum : moartă.

Înaintau și se retrăgeau acum asemeni corăbiilor pe marea tumultuoasă cuprinsă de furtună. Buzele ei se umeziseră, în inimă avea numai ură. Până acum, niciodată nu-și dăduse trupul fără voie ; și n-ar fi dorit-o niciodată, deși era conștientă că trebuie să păstreze căsătoria asta cât va dura, până la sfârșitul ei sângeros.

Însă știa cum să procedeze : putea oferi plăcere, dar fără să și primească. Și aceasta făcea parte din rolul pe care și-l asumase. Încă plângând, se aplecă atât cât să se poată prinde cu mâna de labii. În același timp își încordă mușchii interni. Șoldurile i se mișcară într-o rotație de șurub, însă rapid. Îl susținu apoi cu mâna.

Îi auzi geamătul profund, îi simți mușchii palpitând în jurul ei spasmodic, și realiză că orgasmul lui era iminent. „Nu-mi pot permite să-l las acum, gândi ea cu înfrigurare. Mâine sau în noaptea următoare. Însă nu acum."

Cu un scâncet scurt, se retrase și-l scoase afară din ea, întorcându-se și aplecându-se cu buzele deschise către penisul lui umed, palpitând, mângâindu-l cu atingeri mai ușoare ca fulgul, făcându-l s-o apuce de păr și s-o roage de o dulce ușurare.

Abia atunci începu ea să-l mângâie, excitându-l tot mai mult cu degetele. Cealaltă mână și-o dusese la pubis, ținându-și picioarele strânse de parcă ar fi avut acolo o rană.

Apăsă tare în momentul în care el se descărcă înfiorat, cum apasă un copil pe rană pentru a-și alunga durerile. După aceea își îndemnă noul soț să se culce, urmărindu-l cum bâjbâie pe coridorul întunecat al propriilor amintiri din trecut, descoperind-o.

Akiko se răsuci și se ridică din patul ei nupțial. Un moment rămase tot goală, într-o tăcere profundă, privind în jos la Seiichi Sato, somnoros și satisfăcut.

Era imposibil să poată citi cineva sentimentele ei, numai privindu-i frumoasa față enigmatică. Probabil că Sun Hsiung avusese dreptate când îi spusese : „Nu-ți înțelegi pe de-a-ntregul sentimentele". „Și dacă ar fi așa",

își spunea ea, „n-aș fi ajuns niciodată să învăț ceea ce știu. N-as fi putut trece niciodată de *kujikiri* și de *kōbudera*, disciplinele tainice în care Saigō era maestru. Și apoi, (gândea ea victorioasă) nu l-aș fi putut ucide niciodată pe vulpoiul ăla inteligent de Masashigi Kusunoki". Folosise asupra lui *jaho*, și dăduse rezultate, ascunzându-și intențiile atât de bine că nici el nu-și dăduse seama, măcar că era priceput în toate.

Dar extazul ei fu de scurtă durată. Își scutură capul, iar părul său lung se revărsă în cascade peste umeri și pe spate. Se aplecă și-și ridică kimonoul multicolor. Era același pe care-l purtase mai devreme, la ceremonia nunții.

Și-l puse pe umeri, așa cum ia un copil un halat gros de baie încălzit pe calorifer, pentru a se feri de răceala nopții. Se înfășurase în kimono ca să se apere de ce socotea ea că ar fi un atac. Deseori și-o repetase că trebuie să se retragă, pentru a-și pregăti răzbunarea. Însă în gură simțea un gust dulce-sărat, ca de sânge. Era sângele ei.

Niciodată până acum nu-și urâse așa de mult propria *karma*. Era antrenată să se apere împotriva unor asemenea sentimente, și tocmai de aceea era acum atât de surprinsă și dezarmată la gândul că ar trebui să se considere pur și simplu violată. Ceea ce pentru altele ar fi fost un lucru fără prea mare importanță. Așa că începu să plîngă din nou, în tăcere.

Desculță, părăsi dormitorul și porni pe coridorul întunecos, până când găsi *fusuma* care dădea înspre grădina de meditații Zen.

Acolo era întotdeauna liniște. Deasupra unui copac bătrân, stelele străluceau puternic, sclipind ca dinții deși, într-un rânjet de animal de pradă nocturn. Un răstimp îndelungat, ea îndepărtă de la sine toate opreliștile conștiinței. Gândul la Nicholas îi reveni în minte, răspândindu-se în creierul ei ca un fum. Pentru scurtă vreme, o emoție deosebit de puternică izbucni la suprafață, copleșind-o, până se simți ca încinsă de foc și, cu capul dat pe spate, cu privirile ridicate spre cer, o duse gândul la pieire. Acolo, la un milion de mile de tot și de toate, acolo ar putea fi liberă. Călătorind prin bezna desăvâr-

ştită a spaţiului, ar putea în sfârşit să-şi găsească odihna, departe de zbuciumul care o tortura.

Însă acest sentiment fu ca un fulger, după aceea coborî iar pe pământ. Lăsă capul în jos, iar ochii ei negri admirau acum grandoarea geometrică a grădinii. Era mai mult decât atât, era ceva legat de estetica japoneză.

Pietrişul aleilor fusese sortat manual, după mărime, formă şi culoare. Era greblat cu grijă de două ori pe zi, pentru a menţine ordinea precisă la care tinsese creatorul grădinii.

Îndepărtate una de cealaltă, două vârfuri de stâncă se ridicau ca din pământ. Spre deosebire de pietriş, ele erau unice în felul lor, fiecare crăpătură şi fiecare contur impresionând privitorul în mod diferit, de parcă ţineau cont de starea în care se afla el.

Locul era liniştit şi totodată reconfortant.

Akiko întoarse capul şi se aşeză pe banca rece de piatră, strângându-şi picioarele sub ea. Îşi pusese mâinile în poală, ţinându-şi degetele puţin îndoite. Poziţia ei era aşa de feminină, încât cu greu ţi-ai fi putut da seama ce acumulare de energie reţinută era în stare să posede corpul său.

Era deosebit de conştientă de umbra din sufletul ei, mai precis un hotar între umbră şi lumină, a cărui lamă era la fel de ascuţită ca a celei mai reuşite săbii *katana*. În întunericul grădinii, simţi valurile interioare de ură, nerăbdarea de a-şi duce la îndeplinire îngrozitoarea răzbunare. Trupul îi tremura în aşteptarea acelui moment, un huruit înfundat îi chinuia creierul, făcând-o să geamă ca de o durere reală.

Apoi simţi o adiere de vânt mângâindu-i obrajii, răcorind-o. Sudoarea i se zvântă la rădăcina părului, simetria perfectă a grădinii o cuceri, iar acum era calmă din nou. Oftă ca în ajunul unei mari furtuni, şi închise ochii. Îşi simţea capul greu, şi, în timp ce pulsul îi revenea la normal, revăzu în gând evenimentele după-amiezii.

În liniştea grădinii de meditaţii Zen, cu pietriş pe aleile perfecte, Akiko mulţumea Cerului că n-avusese ghinionul să stea împreună cu soacra. Deoarece mama lui Sato, ca toate mamele japoneze, ar fi condus casa.

Doar din acest motiv se numea corpul principal al caselor mari *omoya,* tradiționala casă a mamei. Akiko ridică din umeri. Cum i-ar fi fost ei cu putință să îndure ordinele de la *heramochi,* stăpâna poloniculuí pentru servit orezul, capul casei ? Nu. Mai bine că murise și era îngropată împreună cu fratele lui Sato, cel care căzuse eroic în război.

Singură cu arbuștii înalți, mai întunecați decât noaptea însăși, cu umbra celor două stânci care îi stârneau emoții, Akiko se ridică și, sub privirile ascuțite și nepăsătoare ale stelelor, își aruncă kimonoul de pe ea, cu un gest spasmodic.

Goală, sub lumina îndepărtată a neoanelor ce răzbăteau dinspre Shinjuku și chiar de mai departe, dinspre Ginza, bulevarde care nu dormeau niciodată, înaintă pe aleile cu pietrișul bine greblat. Sub tălpile ei desculțe, păreau răcoroase și netede.

Între cele două stânci ivite ca din pământ, se întinse pe jos și se contopi cu natura înconjurătoare.

Era de-a dreptul o ironie a soartei s-o folosească pe Tania împotriva rușilor, o simetrie eliptică ce-l impresiona pe Minck în același fel ca picturile lui Thomas Hart Benton. Când se afla în fața pânzelor sale, își spunea că simpla lor existență face ca viața să merite a fi trăită.

După experiența închisorii moscovite, Minck avea nevoie de multe lucruri care să-i demonstreze în mod direct nobilele, elegantele și înălțătoarele trăsături ale vieții omenești. Închisoarea îi vlăguise partea din memorie care îi prezentase astfel fenomenul vieții. În schimb, în America a trebuit să învețe din nou că neamul omenesc are numai calități.

Simțind acum apropierea Taniei, își ridică privirile tresărind. Era o altă deformație căpătată în închisoare. Un strat nevăzut al creierului său îi fusese desființat de permanenta urmărire sub care fusese ținut și, ca sub acțiunea unui glaspapir, dedesubt îi rămăsese numai o hipersensibilitate la prezența ființelor omenești.

Minck privi în ochii ei albaștri și reci, bătând spre cenușiu. Erau mari și te priveau direct în față, și erau primul lucru care îl atrăgea ca un magnet, de fiecare

dată când își ridica ochii spre ea. Erau pentru el ca un fel de purgatoriu.

Avea aceiași ochi ca Mihail. Fratele ei. Mihail, dizident politic, era principalul pion care-l infiltrase pe el în trebările Moscovei. Pe când se afla acolo, Mihail trimisese un mesaj în Occident : se afla în posesia unor informații vitale pentru sistemul serviciilor secrete americane.

Minck fusese desemnat prin computer — atât datorită ușurinței cu care vorbea rușește cât și datorită aspectului său fizic tipic slav — și îl trimiseseră cu misiunea de a-l scoate pe Mihail din Rusia sau, dacă acest lucru se va dovedi imposibil, să încerce să scoată informațiile pe care i le va da el.

Dar, când încercase să primească informațiile, fusese trădat. Îi turnase cineva din celula lui Mihail, iar întâlnirea lui Minck cu dizidentul se sfârșise cu o rafală de mitralieră, care îl spintecase pe Mihail literalmente în două, Minck fiind descoperit de reflectoare în timp ce încerca să se ascundă la întuneric, și ningea, și tot ningea... Zgomote înfundate, sânge împroșcat pe zăpadă ca niște cioburi de diamant, datorită exploziei înciudate a gloanțelor, lanțuri de cătușe clincăindu-i în urechi în timp ce fugea din fața răgetelor urmăritorilor, țevile armelor împroșcând flăcările morții ascunse în spatele răutăcioaselor lumini de reflector. Alergând prin frigul tăios ca briciul, fulgii de zăpadă lipindu-i-se de gene, orbindu-l, făcându-l să se gândească brusc la Katia, fosta lui iubită din școală, acum soție. Ce mult îi plăcea ei zăpada, ridicându-și palma subțire în calea fulgilor, râzând bucuroasă când îi aterizau în palmă, topindu-se numai după ce i s-au destăinuit, ei și nimănui altcuiva.

Alunecase pe gheața ascunsă sub stratul de zăpadă, sucindu-și glezna și se prăvălise, simțindu-se apoi înhățat de mâini puternice. O lumină puternică i se fixase în priviri, mirosul de varză călită și borș îi umpluse nările la auzul unor voci răgușite și guturale :

— *Gde bumaghi ? Kak vas zavut ?* Unde îți sunt actele ? Cum te numești ?

Cuvinte repetate la infinit, și iar repetate de la capăt, reducându-i viața la o singură secvență plicticoasă de timp. Acum opt ani.

— Carroll ?

Era singura care știa ce înseamnă litera C. din numele lui ; și singura care și-ar fi permis să-l folosească, în cazul în care ar fi fost cunoscut de toți ceilalți. Însă aceasta era singura manifestare de apropiere pe care o îngăduia, având în vedere marea diferență dintre gradele lor.

— Da, Tania !

Ea aruncă o privire asupra raportului pe care tocmai îl citea el. Întrebă :

— Dosarul lui Nicholas Linnear e complet ?

— Nici un dosar al vreunei persoane nu poate fi vreodată complet. Aș dori să ții minte treaba asta.

Spusese aceste cuvinte fără rost, deoarece Tania ținea minte orice.

Privind-o din nou, Minck fu iar izbit de marea ei asemănare cu Mihail. Amândoi aveau obrazul fin, cu pometii înalți, fața rusului alb pur-sânge, deosebită de a slavului plat și grosolan la figură. Amândoi aveau părul la fel de des, cu firul drept, deși în anii mai de tinerețe Tania obișnuia să și-l vopsească în blond-roșcat, spunând că așa ceva ajută la păstrarea memoriei.

După ce scăpase de la închisoarea Liubianka, cu mâinile tremurându-i mânjite de sângele unui colonel, ceea ce i-a pus pe urme grosul forțelor redutabilului K.G.B., cu miliția snopind cu gârbacele peste ceafă pe toți dizidenții, pentru a smulge informații încotro a fugit el, Tania îl scosese din Moscova, contribuind probabil și la părăsirea Rusiei.

Îi era foarte mult îndatorat, și l-a mâhnit enorm momentul în care „Familia" — pe atunci nu se înființase încă „Stația Roșie" — a îndepărtat-o de el și, într-o celulă întunecoasă, a început s-o descoasă cu aceleași metode pe care le folosise și K.G.B.-ul. El a pus însă repede capăt unor astfel de interogatorii, riscându-și propria piele. Însă acesta era doar primul lui pas șovăielnic în căutarea unei vieți despre care credea că-i fusese amputată cu siguranță și profesionalismul rece al unui doctor ce se folosește de scalpel pentru a tăia în carne vie.

Din cauză că fusese închis, la început trecea și el drept suspect. Dar când le-a predat informațiile de la

Mihail, au considerat normal să nu-l mai bănuiască a fi omul lor. Totuși trecuse sub tăcere faptul că primise informațiile de la Tania, cu mult după moartea lui Mihail, în timpul atacului armat de pe străzile Moscovei, împărtășindu-i-le cu glasul înghețat, în clipele petrecute împreună în lungile nopți amare ale refugiului lor, când moartea bântuia cu coasa primprejur. După statul în închisoare era sleit de puteri, și ea fusese cea care să continue lupta în locul lui, scoțând pe furiș capul din ascunzători, peșteri sau mlaștini, pentru a spinteca vreun soldat aflat prea aproape, întorcându-se la el ca un strigoi plin de sânge după fiecare incursiune mortală, spre a-l conduce neabătut către libertate. Era o femeie puternică și rezistentă, salvându-l de nenumărate ori, drept răsplată pentru că și el o scosese din închisoarea Liubianka. Și, curând avea să afle că, pe deasupra, mintea îi era la fel de iute și puternică pe cât îi era trupul. Memoria ei era depozitul tuturor secretelor deținute de Mihail, acesta fiind mult prea inteligent pentru a așterne pe hârtie asemenea lucruri deosebit de periculoase.

Când, cu trei ani în urmă, Minck avansase rapid în ierarhia „Familiei" propusese înființarea „Stației Roșii" care să se ocupe cu problemele create de ruși și de țările satelit ; i se acordase apoi un răgaz de optsprezece luni în care să ducă la îndeplinire ceea ce promisese Însă el avusese nevoie doar de optsprezece săptămâni, după care o mare parte a bugetului anual al „Familiei" le era asigurată. Negociase problemele financiare ale secției sale la fel de bine ca un impresar al unei vedete de baseball în fața președintelui de club. Contractul obținut le tăiase alor săi respirația. Era însă valabil numai în cazul în care descoperirile lui vor continua să fie valabile. Și Minck îi asigurase că așa va fi.

Dar nu la buget, la Tania sau la „Familie" se gândea Minck acum. Se cufundase profund într-un soi de reverie ciudată care sporea întruna, devenind în ultimele câteva luni o adevărată obsesie.

De fapt se întreba singur cât de inteligent, cât de bine antrenat putea să se considere ofițerul Carroll Gordon Minck când se afla la ananghie.

Pe undeva se simțea șocat, deoarece nu-i mai fusese dat până acum să trăiască asemenea situație de când scă-

pase de la Liubianka. În acele zile negre și crude, amintirea Katiei fusese singurul lucru către care își lăsase gândul să zboare. Tot ceea ce privea „Familia" era interzis pentru memoria lui, de vreme ce, în orice moment, putea fi smuls din patul de fier și îndopat cu Dumnezeu știe ce medicamente — stimulenți psihici — după care, odată aflat în transă, ar fi vorbit chiar înainte de a-și da seama că a deschis gura.

Rușii ajunseseră s-o cunoască pe Katia la fel de intim ca și el însuși. Dar nu aflaseră astfel mai multe despre „Familie" decât știau în ziua în care zăpada l-a sabotat și l-a dat pe mâna lor.

— *Gde bumaghi ? Kak vas zavut ?*

Când se întorsese în America, relațiile lui cu Katia erau ireparabil deteriorate. Împărțise cu prea mulți alții momentele lor cele mai intime, cu oameni față de care el nu putea simți decât teamă și scârbă. Era ca și cum ar fi fost invitat să ia loc la aceeași masă și să discute despre viața sexuală a propriei soții cu omul care i-o răpise. În capul său se produse o explozie surdă. Nu o iubea mai puțin pe Katia acum când se întorsese din iadul arestului, dar știa că a o atinge din nou ar fi însemnat să fie smuls clipei de față și reazvârlit în celula sa jilavă și îngrozitoare din inima Moscovei. Ceea ce mintea lui nu putea concepe, așa că rămăseseră în continuare despărțiți până în noaptea în care au ucis-o. Și, din acel moment, avusese convingerea că reușiseră să-l facă să nu mai simtă vreodată plăcerea actului sexual

După care au început nenorocitele de încurcături. Și încă era dincolo de capacitatea lui de înțelegere cum de putuse scăpa și fugi aici, îndrăgostit până la disperare de femeia pe care nu trebuia — *nu putea* — s-o iubească. Trecuseră două săptămâni de când n-o mai văzuse ? Cristoase, păreau doi ani. Își îndreptă privirile pustii asupra mâinilor, râzând de el însuși. Simțea nevoia s-o facă, sucindu-și încheieturile. Cât de prost fusese ! Și totuși nu se putea împiedica s-o iubească, la fel cum nu se putea împiedica să-i urască pe ruși. Câtă bucurie nu-l umpluse gândindu-se la darul adus de ea — o plăcere destul de modestă, însă pe care era sigur că n-o va mai avea vreodată. Cum ar putea s-o uite și să renunțe ?

Şi cât ar fi vrut să se destăinuie în faţa Taniei ! I-ar fi putut şopti fără teamă la ureche toate secretele lumii, dar nu şi pe al lui. Nu. Aşa ceva n-o putea lăsa să ştie.

Ar fi fost o dovadă evidentă de slăbiciune din partea lui. După aceea s-ar fi uitat în ochii lui, cu acea privire severă tipic slavă, spunându-i expeditiv ce are de făcut. Iar Minck ştia ce are de făcut ; ştia că ar fi trebuit s-o facă cu luni de zile în urmă. Femeia pe care o iubise — *a trebuit* să moară, din motive de securitate a statului. Cu orice zi din viaţa ei, se prelungea posibilitatea ca vreun agent de legătură s-o contacteze.

De câte ori, în ultimele câteva luni, nu ridicase telefonul, începând să formeze numărul ! Şi de câte ori nu îi murise glasul în gât, cu gustul amar al cenuşii în el ! Nu putea s-o facă. Deşi era conştient că trebuie.

— Sunt aici...

Ridică privirile.

— Scuză-mă, eram...

— Ştiu : dus pe gânduri, spuse Tania. Da, îmi dau seama. Ochii ei, ochii lui Mihail, îl fixau nemişcaţi. Cred că e cazul să dai o fugă la bazinul de înot.

El o aprobă, oftând. Ei îi plăcea să spună că mişcarea fizică duce la punerea în mişcare a creierului

Tania comută legătura cu ARRTS — *Active Retrieval Realtimeter System*, un dispozitiv modern pe care îl instalase „Familia" pentru „Staţia Roşie", fiind la dispoziţia directorului său. Sistemul monitoriza toate convorbirile de la şi înspre ei. Fusese astfel programat de către Minck încât să-i afişeze primele trei nivele de date care-l interesau. În timp ce nivelele de la patru la şapte erau menite să menţină circuitul până va fi contactat Minck, oriunde s-ar fi aflat, pentru a da instrucţiuni asupra a ceea ce aveau de făcut.

Luară ascensorul principal până la al treilea etaj, unde se aflau toate dotările pentru recreere, trecând prin două zone de verificare electronică. Păşind afară din lift, Minck îşi simţea corpul uşor, mai tânăr cu cel puţin zece ani. Părea un corp perfect normal, însă de aproape se puteau observa amănunte, precum cicatrici şi zgârieturi pe care nu mai crescuse părul, lăsându-i pielea albă şi lucioasă. Liubianka fusese un chin pentru el.

Se scufundă în apă după o săritură înaltă și lungă. Suprafața bazinului abia dacă se tulbură la plonjonul său. Într-o clipită îl urmă și Tania, intrând în bazinul de dimensiuni olimpice. Amândoi aveau slipuri înguste, din nailon. În asemenea ocazii — probabil și în altele — Minck se surprindea admirându-i corpul sprinten și totodată musculos. Atât de frecvent se încredea el în mintea ei impecabilă, în priceperea fără greș în a-i prinde pe ruși în propria lor capcană, încât aceste rare momente când o vedea în slip îl surprindeau ca din senin, de parcă atunci ar fi întâlnit-o prima oară. Avea umerii largi, ca înotătoarele, și șoldurile înguste ca o atletă profesionistă, deși nu avea absolut nimic bărbătesc în ea. În afară de forță. Iar Minck nu făcuse niciodată greșeala tipic bărbătească de a le considera sinonime.

Înotară zece lungimi de bazin, dus-întors, străduindu-se să-și bată recordurile.

Câștigă și de data asta ea, cum făcea mereu, însă diferența dintre ei se redusese față de ultima întrecere.

— Mă apropii, spuse el printre gâfâituri. Își șterse apa de pe față. Cât p-aci să te ajung din urmă.

Tania zâmbi.

— Te-ai antrenat mai mult decât mine. Pe viitor am să te țin minte.

Apucându-se de bordură, ieși afară din apă și se așeză pe marginea pardosită cu gresie. Apa i se scurgea din creștet și de pe față, părul negru lipit de frunte făcându-l să pară un senator roman. Ochii lui cenușii erau de o mărime neobișnuită, evidențiindu-se pe toată fața. Își răsese de curând mustața groasă cât vrabia, arătând acum uimitor de tânăr, în ciuda celor 47 de ani ai săi.

Tania, călcând încă apa în bazin, îl aștepta să înceapă. El avusese întipărită pe chip o expresie dură, chiar după convorbirea cu doctorul Kidd din New York. Ei nu i se permisese s-o asculte, iar Minck părea să evite subiectul acesta. Tocmai asupra acestui punct spera ea că vor discuta.

Era un om de care, în împrejurări mult mai diferite, s-ar fi simțit atrasă. Avea acea calitate pe care o admira cel mai mult la oameni : expresia de intelectual pe care o degaja întregul său fizic.

— E vorba de afurisitul ăla de Nicholas Linnear, începu Minck pe nepusă-masă, cum îi era obiceiul. Cred că vom avea de-a face cu el mai devreme decât credeam.

Acum își dădu ea seama cam cum fusese convorbirea cu doctorul Kidd, dar se abținu de la comentarii.

Ochii cenușii ai lui Minck se ridicară spre ea.

— Nu cred că mă dau în vânt după ticălosul ăla ; e al naibii de independent, și asta îl avantajează. Și, bine-nțeles, pe deasupra este foarte periculos.

— I-am citit dosarul, spuse ea trăgându-se afară din apă, lângă el. E de o agresivitate foarte calculată.

— Da, o aprobă Minck. Exact așa e. Și ăsta va fi punctul forte în favoarea noastră. În ce privește treburile noastre, este un naiv. Trebuie să-l ținem mereu pe teritoriul nostru, pentru a-l putea învârti după bunul plac, după ce am obținut de la el ceea ce am dorit.

Își puse brațele pe picioarele aproape lipsite de păr.

— Întrucât, odată întors în apele lui, Dumnezeu să ne păzească. Îl vom pierde, îi pierdem și pe ruși, și se duce totul de râpă.

— Alo ?

— Nick ! Nick, unde ai umblat ? Am încercat să te găsesc toată ziua.

În receptor se auzi o mormăială. I se lipeau ochii de somn.

— Nick ?

Tot felul de imagini îl învăluiau. O visase pe Yukio. O nuntă desfășurată în fața mormântului lui Tokugawa, un zmeu negru de hârtie rotindu-se în zbor, stoluri de ploieri cenușii mișcându-se ca norii în înalturi. Yukio, îmbrăcată într-un kimono alb, cu tivurile roșii, amândoi în fața unui preot budist. Psalmodieri îngânate cu glas scăzut învăluind crengile pinilor.

— Nick, ești acolo ?

O lua de mână, psalmodierile creșteau în intensitate, auzindu-se acum tare, capul ei se întorcea — imaginea teribilă a unui craniu îngălbenit și uscat de vânt. Retrăgându-se uimit, clătinându-se pe picioare, vedea apoi că era Akiko. Akiko sau Yukio... Care din două ? *Care din ele ?*

— Scuză-mă, Justine. Ieri am fost la nunta lui Sato. A durat până...

— Nu contează, spuse ea. Am niște vești fantastice

Abia acum percepu bucuria din glasul ei, ca bâzâitul unei linii de înaltă tensiune.

— Ce s-a întâmplat ?

— Am vorbit cu Rick Millar în ziua când ai plecat. Îți amintești că încercase să mă atragă cu slujba aia de vis ? Ei bine, m-am angajat ! Am fost așa de bucuroasă, că am început de vineri.

Nicholas își plimbă mâna prin păr. Aproape se crăpase de ziuă, zorii stăteau să răsară. Era încă sub influența evenimentelor de ieri, ca și cum zorii nu mai aveau să apară vreodată : era cumva tras înapoi și blocat de acel moment uluitor când Akiko și-a coborât evantaiul din fața ochilor ? Fața aceea ! Se simțea hăituit, alungat din fața timpului, condamnat să retrăiască permanent acel moment, la infinit... până va găsi răspunsul.

— Nick, tu ai auzit ce-am vorbit eu cu tine ? Vocea îi era acum ascuțită, toată bucuria îi dispăruse.

— Credeam că ție-ți place să lucrezi independent, Jutsine, spuse el cu mintea încă aiurea. Nu văd de ce te-ai lega la cap...

— Uf, Dumnezeule, Nick !

Vocea îi era un țipăt supărat, izbucnind în timpanul lui. Brusc, totul devenise mai mult decât putea ea suporta : slujba nesuferită alături de tatăl ei, depărtarea, singurătatea din timpul nopților nesfârșite, când strigoiul lui Saigō se reîntorcea să planeze asupra ei, și acum neatenția lui, amintindu-i de felul în care tatăl său se adâncea în treburi, tocmai când avea mai mare nevoie de el. Și vai, câtă nevoie avea acum de sprijinul lui Nicholas !

— Felicitări ! Asta așteptam de la tine, nu ? Mă bucur pentru tine, Justine ! Era așa de greu să-mi spui astfel de cuvinte ? — îl mustră ea.

— Ei, mă bucur... însă credeam...

— Cristoase, Nick ! explodă ea năvalnic, ca un stăvilar care lasă apele să se reverse. Du-te la dracu', înțelegi ?

Nu se mai auzi nimic la capătul liniei, iar când el încercă s-o sune, era ocupat. „Asta-i bună, se gândi întristat. Nu prea mă simt nici eu în toane bune ca să încerc nişte scuze reuşite."

Se culcă înapoi în pat, întinzându-se gol peste aşternuturi, întrebându-se până când îl va trăda memoria

Miss Yoshida ciocăni discret la uşa camerei lui de la hotel, exact la ora 9 dimineaţa. Fusese punctuală.

— Bună dimineaţa Linnear-san, spuse ea. Sunteţi gata de plecare ?

— *Hai.* Dar mărturisesc că n-am avut timp să-mi cumpăr...

Mâna ei desfăcu geanta de umăr cu care venise, scoţând la iveală un pachetel.

— Mi-am luat libertatea de a vă aduce eu beţigaşe aromate. Sper să nu vă fi jignit...

— Dimpotrivă, spuse el. Mă bucur nespus de mult. *Domo arigato,* Yoshida-san. Mulţumesc.

Era duminică. Greydon se afla la Misiwa în vizită la unitatea fiului său, iar Tomkin stătea încă la pat, încercând să scape de febra cu care-l cadorisise răceala. Sosise vremea să-şi facă datoria faţă de familie.

În limuzina cu geamuri fumurii, îndreptându-se spre ieşirea din oraş, Nicholas observă că femeia îşi schimbase machiajul. Arăta ca la douăzeci de ani, însă el îşi dădu seama că era greu să-i stabileşti vârsta exactă.

Era foarte liniştită, adâncită în propriile-i gânduri. Se aşezase pe canapea la celălalt capăt, lângă uşă, lăsând intenţionat un loc liber între ei, considerându-l ca o barieră.

De mai multe ori Nicholas încercase să spună ceva, însă văzându-i privirile preocupate, îşi schimbase gândul. În cele din urmă, miss Yoshida îşi întoarse umerii şi faţa spre el. Avea ochii foarte mari. Îşi alesese pentru această ocazie o vestimentaţie tradiţională japoneză şi, într-o anume măsură, kimonoul strâns la brâu cu *obi* şi *geta* din picioare o transformaseră vizibil, făcând-o să pară mai tânără.

— Linnear-san, începu ea, rămânând apoi cu gura întredeschisă, aparent copleşită. O văzu inspirând pu-

ternic, ca pentru a-și face curaj, pregătindu-se să vorbească. Linnear-san, vă rog să mă scuzați pentru cele ce urmează să vă spun, însă e jenant pentru mine să vă aud adresându-vă cu „dumneavoastră" — *anata*. V-aș ruga să vă adresați cu *omae* — tu ; ar fi mai normal.

Nicholas luă în seamă observația. Voia să-i spună prin aceasta că, indiferent cât de departe ajunseseră femeile în Japonia cu emanciparea, și cel puțin aparent se făcuseră unele concesii de dragul modernizării, femeile și bărbații încă foloseau pronume diferite de adresare unii către ceilalți. De fapt, când vorbeau, bărbații porunceau iar femeile rugau. *Anata* și *omae* însemnau practic același lucru. Bărbații se adresau cu *omae* — tu, în discuție cu cei deopotrivă cu ei sau inferiori. Desigur că femeile intrau în această categorie. Femeile foloseau întotdeauna *anata* — dumneavoastră, forma cea mai politicoasă de adresare, atunci când vorbeau cu bărbații. Dacă li se îngăduia vreodată o formulă mai puțin politicoasă decât aceasta, puteau în cel mai rău caz să spună *omae-san*, domnule.

Și, indiferent ce ar fi spus cineva, Nicholas știa că modul acesta de adresare inducea femeilor o gândire servilă.

— M-aș simți foarte bucuros Yoshida-san, dacă ne-am adresa amândoi unul celuilalt în același fel, spuse el. Nu poți fi de acord că amândurora ni se cuvine același termen ?

Capul lui miss Yoshida se aplecase, ținându-și ochii în poală. Singurul semn exterior al agitației sale era răsucitul neastâmpărat al degetelor.

— Vă rog, Linnear-san, să vă răzgândiți. Dacă îmi cereți una ca asta, nu v-aș putea refuza, desigur. Însă vă rog să aveți în vedere consecințele. Cum oare i-aș putea eu justifica lui Sato-san o astfel de încălcare a politeții ?

— Yoshida-san, vremurile feudalismului au trecut, spuse Nicholas pe un ton cât se poate de blând. Cu siguranță că Sato-san e un om destul de luminat ca să înțeleagă.

Ea își ridică privirile, și el observă în colțurile ochilor două sclipiri ce păreau a fi un început de lacrimi.

— Linnear-san, când m-an angajat la Sato Petrochemicals eram Domnișoară de Birou. Așa se numea funcția mea, indiferent ce făceam. Una din principalele cerințe pentru angajarea unei Domnișoare de Birou era frumusețea — *yoshitanrei*.

— Frumusețea ? Cred că asta ți se cerea acum zece ani, dar acum n-aș mai crede că e valabil.

— Așa este, Linnear-san, spuse ea slab, clătinându-și capul a aprobare. Nu-și mai putu continua ideea.

— Bun, spuse Nicholas după un timp, atunci vom stabili amândoi un compromis. Între noi ne vom tutui, atunci când suntem între patru ochi. Să nu audă nimeni cât de nepoliticoși putem fi.

Un zâmbet fugitiv trecu pe buzele lui miss Yoshida, clătinându-și din nou capul.

— *Hai*, sunt de acord !...

După un timp își întoarse iar capul într-o parte, încercând să cuprindă cu privirile peisajul rural încețoșat din jurul lor.

— Ești foarte amabil. Vocea ei fusese o șoaptă catifelată.

În depărtare, miss Yoshida abia se vedea, o siluetă subțire prin ceață. Nicholas se întoarse și privi pietrele de mormânt ale părinților săi. Atâtea amintiri, atâtea morți cutremurătoare. Tresărirea umerilor mamei sale, după care scurta sabie pentru *seppuku* își făcuse datoria. Apoi cumnata lui Cheong, Itami, mânuind *katana* cu pioșenia datoriei, pusese capăt pe vecie chinurilor mamei sale.

— A fost o ființă mândră, îi spusese Itami.

Nicholas îngenunche și începu să aprindă bețigașele parfumate, dar nici o rugăciune nu-i trecu prin minte. Se gândea că-i va veni totuși vreuna, fără să se străduiască. Însă îl copleși un alt noian de amintiri.

Ca adolescent, obișnuia să bată pantele abrupte și împădurite ale muntelui Yoshino, îndrăgite de toți *jonin*-ii *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori. Acolo exista, după cum începuse el să-și dea seama, o strânsă legătură mistică între aceste locuri și oamenii practicilor tăinuite, care își făcuseră din ele un al doilea cămin.

O ceață albastră plutea printre chiparoși și criptomeri ca un voal, culorile zorilor umbrindu-se în verde albastru, rozaliu și alb, ca niște crizanteme, pierzându-se în depărtare. Un sturz cu ochiul ager îi urmărea, aterizând din copac în copac, iar petele albe de pe aripile sale se vedeau fugitiv, părând că un evantai se închide și se deschide repede, zburând din creangă în creangă.

Nicholas și Akutagawa-san mergeau alături, primul îmbrăcat în *gi*, costumul negru și simplu purtat de studenți, iar celălalt în kimonoul cenușiu ca perla, tivit cu maro închis, cum purtau *jonin sensei*-i. În spatele lor, zidurile de piatră și olanele de țiglă verzi ale acoperișurilor *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori se înălțau la vedere tot mai clar, pe măsură ce soarele se ridica la răsărit. Raze oblice pătrundeau printre ramuri, dezvăluind conurile și acele brazilor, părând pictate de un penel de maestru.

Akutagawa-san se afla încă în umbră când spuse :

— Singura noastră greșeală când am venit aici a fost noțiunea de civilizație, și așa greșesc toți cei care vin aici. Istoria, etica, însuși conceptul de lege în sine, toate depind de această temelie importantă.

Fața lungă și melancolică a lui Akutagawa-san, cu buze subțiri și nas destul de lung, cu ochii ca de mandarin chinez, era chiar mai serioasă ca de obicei. În rândul elevilor care, conform obiceiului din lumea întreagă, scornesc o poreclă *sensei*-ului lor, cel puțin pentru motivul că în felul acesta nu se vor mai simți așa de dominați, Akutagawa era numit „omul fără zâmbet". Probabil că cei doi își găsiseră unul cu celălalt destule puncte comune și de aceea umblau împreună.

Amândoi, fiecare în felul său, trăiau izolați într-un *ryu* rupt de lume, iar legenda spunea că ninja a apărut tocmai de la astfel de oameni de jos pe scara socială, numiți de japonezi *hinin*. Și, pe toate nivelurile societății japoneze, deseori legenda devine istorie. Nu părea de prea mare importanță dacă la origine stătuse un sâmbure de adevăr sau nu, atâta timp cât toți luptătorii ninja întorseseră legenda spre propriul avantaj, folosind-o pentru a spori misticismul celor care deja erau suficient de superstițioși.

Akutagawa-san era pe jumătate chinez, așa umbla vorba printre băieții de la școală, iar inițiații se întrebau cum de putuse fi el acceptat într-o societate atât de secretă. Întrebarea primea răspuns numai pentru cei care știau că *aka-i-ninjutsu* era originar din vechea Chină.

— Adevărul în privința civilizației, își aminti Nicholas răsunând cuvintele lui Akutagawa-san, este că așa ceva nici nu există. E un concept inventat de chinezi — sau, dacă preferi moda occidentală, de către greci — numai pentru a da un credit moral încercărilor lor de a domina alte popoare ale lumii.

Nicholas scuturâ din cap :

— Nu înțeleg. Cum rămâne atunci cu aspectele cotidiene ale vieții japoneze : ceremonia ceaiului, atât de complexă, arte ca *ukiyo-e, ikebana, haiku,* conceptul onoarei, datoria filială, *bushido, giri,* lucruri care ne reprezintă și ne particularizează de celelalte popoare.

Akutagawa privi la fața deschisă a tânărului și oftă. Pe vremuri avusese și el un fiu, care murise în Manciuria, în mâinile rușilor. Făcea anual un pelerinaj în China, ca să fie mai aproape. Mai aproape de cine sau de ce, n-a știut niciodată. Dar acum credea că a aflat.

— Ce spui tu, Nicholas... toate aceste lucruri sunt sedimentări ale *unei culturi.* Nu au nici o legătură cu *civilizația,* în afara faptului că în ziua de astăzi trebuie să se supună condițiilor existente.

Urcară povârnișul, sturzul ca un evantai ținându-se după ei, așteptându-se probabil să găsească micul dejun în urma celor două umbre.

— Dacă o societate ar fi cu adevărat civilizată, continuă Akutagawa-san, nici nu ar fi nevoie de samurai, și în mod sigur războinici de felul nostru nu ar fi îngăduiți. Pur și simplu n-ar fi nevoie de asemenea oameni, pricepi ? Însă conceptul de civilizație este la fel cu cel de comunism. Numai în imaginație, în realitate neputând exista. E un concept prea absolut pentru ființa omenească. Ca și teoria relativității e doar un ideal la care să reflectezi, o hrană pentru contemplație, pentru că un om *civilizat* n-ar manifesta tendințe războinice. N-ar spiona pe altul, n-ar comite adultere, crime, distrugeri

Akutagawa-san își puse mâna pe brațul lui Nicholas ca să-l oprească din mers. Scrutară împreună valea în parte ascunsă privirii, din care vârfurile copacilor se înălțau deasupra cetei, aidoma unor pietre de pe tabla de *Go*.

— Pentru majoritatea oamenilor, Nicholas, în asta constă viața : vizibil și ascuns, cognoscibil și tainic. Dar pentru noi, la școală, lucrurile stau altfel. Când dăm la o parte conceptul de civilizație, ne eliberăm. Și intrând în negură, învățăm să călărim vântul, să umblăm pe apă, să ne ascundem neavând nici o ascunzătoare, să vedem în lipsa luminii, să auzim fiind legați la urechi. Vei învăța că o respirație îți va ajunge ore în șir, și vei ști cum să înfrunți dușmanii. Și nici unul dintre aceste lucruri nu se învață cu ușurință. Știu că mă înțelegi. Dar tot îți repet : trebuie antrenament. Deoarece, odată cu înțelegerea vieții, vine și răspunderea față de o divinitate. Controlul este esența acestor lucruri. Fără el totul este haos și, imediat ce s-a ivit ocazia, acest soi de anarhie malignă va devora cu lăcomie întreaga cultură, toate culturile.

Nicholas era tăcut, cu corpul nemișcat și atent, încercând să priceapă tot ce-i spunea Akutagawa-san. Pentru moment, multe i se păreau dincolo de înțelegerea lui, mai necuprinse ca însăși viața, și prin urmare de nepriceput. Dar reținu totul în memorie, dându-și seama că, dacă va da dovadă de răbdare, totul i se va lămuri.

Akutagawa privea în zare la peisajul străvechi, inspirându-i mirosul puternic și curat, de parcă ar fi fost un amestec din toate parfumurile curtezanelor celor mai desăvârșite.

— Ceea ce trebuie să înțelegi tu acum, până nu e prea târziu, și când mai ai încă timpul să iei o hotărâre, e faptul că *aka-i-ninjutsu* reprezintă doar o parte a unei întregi discipline. Și, ca în toate disciplinele de acest gen, există și aspecte negative. Își întoarse capul spre Nicholas, iar ochii săi negri și reci ca piatra îl fixară : Îmbrăcând mantia acestor cunoștințe, poți deveni ținta atacurilor acestor... forțe negative. Unul din motivele pentru care mă aflu în fruntea școlii este faptul că sunt *sennin* într-o serie de asemenea cunoștințe. Ai auzit vreodată despre *kuji-kiri*, tăietura cu nouă mâini ?

Lui Nicholas era să-i stea inima în loc. *Kuji-kiri* era disciplina cu care îl învinsese Saigō la Kumamota, acum un an, făcându-l de rușine și luându-i-o pe Yukio de lângă el, dispărând apoi împreună cu ea, ca și când nici n-ar fi trecut pe acolo.

Buzele i se uscaseră, și trebui să încerce de două ori înainte de a reuși să-și articuleze cuvintele.

— Da... Fusese un șuier răgușit. Da, am... auzit.

Akutagawa înclină capul. Avu grijă să nu-l privească direct în ochi, ca să nu observe lupta sa interioară și să nu-l fasă să se simtă rușinat.

— Fukashigi-san bănuia și el asta. Considera că ți-ar fi necesar un astfel de antrenament ne... neortodox, pentru a putea supraviețui în caz de nevoie. Și tocmai arta supraviețuirii se predă aici, la Tenshin Shoden Katori.

Akutagawa își întoarse privirile de șoim, ochii săi de obsidian lovindu-l parcă pe Nicholas. Nu numai șocul privirilor, ci electricitatea dindărătul lor îl făcu pe Nicholas să-și încordeze mușchii, ca un reflex al unei ființe primitive și conștiente de propriul ei corp.

În mod straniu, mintea îi rămase calmă, absolut netulburată, și asta pentru prima oară de când se întorsese din călătoria la strămtoarea Shimonoseki, un fel de Styx al său unde îl căutase pe Saigō printre tâlharii practicanți de *kan-aku na ninjutsu*.

Akutagawa zâmbi subțire.

— Pe aici sunt mulți chinezi de origine. Însă știi felul japonezilor. Transformă totul, rafinează potrivit sensibilității lor.

Era pentru prima oară când Akutagawa îi vorbea astfel lui Nicholas, sau oricui altcuiva, o dovadă că recunoștea un punct comun amândurora : amalgamul moștenirii lor, rezultat din culturi diferite.

— Cunoști acum care sunt pericolele, riscurile. Fukashigi-san era de neclintit și susținea că trebuie să ți se predea și lecții de asemenea lucruri interzise.

— Ceea ce n-ați făcut, totuși... spuse Nicholas, ca răspuns la o ezitare trecătoare din glasul *sennin*-ului.

— Să nu crezi că n-o să am grijă. Eu și Fukashigi-san gândim la fel în multe privințe. În orice caz, nu cred că ai nevoie de avertismente asupra pericolelor...

— Așa este. Nicholas inspiră profund. Vreau să mă învățați, *sensei*. Nu mă tem de *kuji-kiri*.

— Nu acum, spuse Akutagawa-san cu tristețe, însă cu timpul vei învăța că trebuie să te temi. Întinse mâna și-l prinse pe Nicholas de palmă. Acum, hai să mergem. Vocea i se schimbă. Întunericul și moartea se vor alătura numelui tău, pentru totdeauna.

Coborâră dealul. Curând, ceața îi ascunse complet.

Trebuia să le dea un nume monștrilor. Nu se țineau amândoi odată după Alix Logan, însă făceau cu schimbul la douăsprezece ore. În timpul zilei îl văzuse numai pe cel mai haidamac, iar Bristol îl botezase Roșul. Celălalt, subțire, lungan, „monstrul" de noapte cu gâtul lung și nasul turtit, primi porecla Albastrul!

Prima întrebare pe care se gândi că le-o va pune apropiindu-se și abordându-i era: ei fuseseră în mașină?

Trecuseră multe luni de când trăise noaptea aia întunecoasă, ploioasă, când un vânt îndrăcit îndoia palmierii înalți din Key West aproape de pământ. Mergea cu aproape o sută la oră pe autostradă când au venit ei în viteză, cu luminile stinse.

Simți șocul puternic al izbiturii venite din față, și spuse: „Ce dracu'!" adresându-se nimănui, mulțumit că-și pusese centura de siguranță. Opriseră în apropiere și, conștienți că el se va uita în oglinda retrovizoare, aprinseră toate farurile.

În acel moment de maximă buimăceală, se apropiau să-l ucidă. În această sclipire fulgerătoare își dădu seama ce deștepți erau și, din experiența anilor săi, realiză că nu mai avea timp de pierdut făcându-și planuri: el nu era un James Bond, și ce vedea nu era un film. Așa că făcu singurul lucru pe care-l putea face. Se concentră la propria supraviețuire.

În scurtul moment dinainte să lovească din nou, deblocă portiera din dreptul său și o lăsă întredeschisă. Își desfăcu centura. Nu-l mai interesa să cerceteze acum ce voiau să facă sau cum voiau să facă; știa numai că dacă nu se va concentra asupra propriei ființe, în mod sigur îl vor ucide.

A doua izbitură a mașinii veni în plin. Ezitaseră destul înainte de a porni spre el, așa că amândouă mași-

nile se învârtiră și se îndreptară spre dreapta. Dincolo de gărduleţul scund din stânga, terenul se înclina într-o râpă, adâncă de circa 25 de metri. Pământul nu era tocmai tare. De fapt ploile recente îl transformaseră într-un covor noroios și alunecos. Era o porţiune periculoasă, mai ales pe o asemenea vreme, și din trei în trei metri de autostradă se puseseră indicatoare cu ochiuri roșii reflectorizante.

Părea că o dihanie uriașă smulsese o bucată din mașină. Partea dinapoi se răsuci, și scăpă volanul din mână. Nu căută să-l prindă, încercă numai să-și mențină echilibrul. Forța centrifugă și momentul de impact al vehiculului lucrau împotriva lui, iar întunericul nopții îi sporea dezorientarea.

Scoase mâna prin ușa întredeschisă și îi trebui o mare prezență de spirit să rămână locului, în ciuda vacarmului de nedescris al fiarelor ce scrâșneau și huruiau, în ciuda fricii și a imposibilității de a controla mișcările mașinii și mai cu seamă, în ciuda senzației limpezi că atârna la buza prăpastiei.

Dacă totuși ar fi sărit înainte ca mașina să se prăvălească în râpă, tot degeaba. Botul celeilalte mașini l-ar fi luat din plin, călcându-l apoi fără a se putea apăra.

De data aceasta, partea din spate a mașinii izbi puternic balustrada autostrăzii, cu un scârțâit metalic, ridicându-se apoi, sărind în lături, iar el fu aruncat înainte, nevoit să pună podul palmelor pe bord amintindu-și că trebuie să-și îndoaie coatele pentru a amortiza șocul și a nu-și rupe mâinile în două.

Apoi botul mașinii se ridică în aer, scaunul scârțâind din încheieturi. Ploaia intra prin ușa întredeschisă, udându-l și orbindu-l, iar în acel moment se simți cuprins de panică, temându-se că în cele din urmă vor reuși.

Mașina se smuci înainte, ca izbită din spate, ridicându-se de bot, roțile vâjâind în căutare de teren solid, dar fără să găsească. De mult își luase picioarele de pe frână și de pe accelerație. Lăsă mașina în marșarier, deși probabil ar fi fost mai bine s-o ducă la punctul mort. Nu voia să lase nici o urmă despre felul în care avea de gând să-și afle scăparea, pentru a nu da apă la moară

detectivilor care cu siguranță vor veni să-și facă meseria, dacă marea nu i-ar fi fost mormântul.

Își dorea moartea.

Începu să se prăvălească, lăsând în urmă marginea drumului asfaltat. Auzi cum se smulg bulgări de pământ, în ciuda zgomotului motorului, iar roțile dindărăt derapau slăbite din saboți, și fu din nou strivit cu umărul de ușa din față, tăindu-i-se respirația. Încă un centimetru dacă mai ieșea pe ușă, și ar fi căzut de-a berbeleacul. Tot drumul, în cădere, își sucise gâtul și-și forțase ochii neputincioși din cauza întunericului și orbiți de ploaie, pentru a distinge fețele criminalilor.

Nu reuși deloc. Continuă să reziste, urmând acum o tăcere stranie, bruscă, după toată nebunia și tot zgomotul dinainte. Vântul sufla prin fereastra deschisă pe jumătate, după care automobilul bufni pentru prima oară, la contactul cu stâncile colțuroase. O izbitură era mai puternică decât cealaltă, și începu să se balanseze. Cu rând, își dădu el seama, hurducăielile vor fi așa de periculoase — poate după a patra sau a cincea izbitură — că nu va mai avea nici o șansă.

Nu văzu cum s-ar putea salva. Se afla într-un tunel vertical întunecos, într-un sicriu metalic, știind că va trebui să se lase cu totul în seama simțurilor : ale stomacului, mâinilor, picioarelor, inimii.

Acum ori niciodată.

Ca să nu-i fie prinse și zdrobite, își ridică picioarele atât de sus, că-i ajunseră genunchii la gură. Se lăsă repede pe spate, ducându-și picioarele spre ușa întredeschisă.

Ieși afară. Urmări căderea buimac, fără să-i pese de ceea ce-i va scoate întâmplarea în cale, șocul și durerea îl transformaseră într-un spectator dezinteresat, văzu cum se duce mașina în apă cu botul înainte, dispărând apoi în adâncuri, fără nici cea mai mică urmă.

Bristol nu se gândea prea mult la noaptea aceea, în afara faptului că încerca să facă presupuneri în privința identității atentatorilor săi.

La început crezuse că fusese Frank, omul lui Raphael Tomkin. Însă impresia asta o avusese mai înainte, când încă nu-i întâlnise pe „monștri". Acum, nu mai era chiar sigur în ce-l privea pe Frank.

Venise la Key West ca s-o găsească pe Alix Logan. Aflând că deja fusese pusă sub supraveghere, se întreba: „Cine puteau fi monștrii aceștia, care n-o slăbeau nicicând de sub ochi? Erau oamenii lui Tomkin? Aveau ei misiunea de a mușumaliza uciderea Angelei Didion? N-avea cum să afle răspuns la toate astea până nu va vorbi personal cu Alix Logan. Când se reîntorsese la New York, Matt Guralivul îi furnizase numele ei. Bristol știa că existase un martor al crimei, și dacă voia să-l bată în cuie pe Tomkin, atunci trebuia să găsească martorul, care fusese o femeie. Guralivul îi furnizase numele fetei și al locului, pretinzând o sumă de neînchipuit. Însă n-a plătit degeaba. Informațiile s-au dovedit folositoare. Știa acum că se află foarte aproape, și-i spusese lui Matty să părăsească orașul pentru un timp. Măcar atât era și el dator să-l anunțe.

În Key West, după prezumtivul său deces în apele oceanului, după ce i s-a înzdrăvenit brațul rupt, se pusese la pândă. Avea timp liber la dispoziție, berechet, și nu-i rămăsese altceva decât să aștepte, mișcându-se sau stând. În întuneric sau pe lumină. Numai asemenea lucruri mai existau pentru el. Și Alix Logan.

Urmărind-o, gândul îl ducea adesea la Gelda, însă fără a o implica în caz. Și oricum, n-o putea contacta. Trebuia să rămână mort în continuare, pentru a avea posibilitatea să n-o slăbească din urmărire pe Alix Logan, nedescoperit și nepăruit. Era o misiune destul de dificilă să urmărești pe cineva și să rămâi totuși în umbră; iar când știi că cineva încearcă să te trimită pe lumea cealaltă, este aproape imposibil.

De câte ori, pe parcursul atâtor ore încremenite de așteptare, nu căutase Bristol să se obișnuiască cu noul său nume?! Adevăratul nume dispăruse complet, o fotografie îngălbenită dintr-un album, uitată de timp și de lume.

Devenise acum Tex Bristol, și așa gândea acum despre sine la fel ca toți cei care îl cunoscuseră după accident. O singură persoană știa că nu-și pierduse viața în prăbușirea pe stânci a mașinii, dar ea n-ar fi spus nimănui. Îi rămăseseră doar atâția bani cât să plece la San Antonio. O cunoscuse pe Marie cu mulți ani în urmă, la New

York. Pe atunci, ea se afla de cealaltă parte a legii, dar acum nu mai era tocmai sigur de care se află.

Însă era o femeie inteligentă și tare, cunoscând multă lume. Ea îi dăduse ajutor medical, și-i furnizase toată maculatura necesară noii identități : certificat de naștere, carte de asigurări sociale, permis de conducere, chiar și un pașaport uzat, vizat de mai multe ori pentru Europa și Asia. Se gândea că e o treabă pe cinste, deși nu-i va folosi. Totuși luase pașaportul, împreună cu 30 000 de dolari bani gheață.

Marie nu-l descususe prea mult, iar când el a ocolit explicațiile, ea și-a văzut de treburile ei, fără a mai insista, schimbând subiectul discuțiilor. Părea chiar să-i facă plăcere să-l vadă. Reîntorși la New York, o duseseră amândoi într-o dulce trândăveală ; pentru prima dată în viață procedau astfel, și a fost o experiență plină de învățăminte. Se putea spune că într-un anumit fel se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Când a plecat, obligat de misiunea sa, Bristol știa că l-a îndatorat mai mult decât ar putea-o el răsplăti vreodată.

— Domnule ?

Ochii pătrunzători, negri ca abanosul, se ridicară în lumina mov-palidă, iar umbrele jucau pe pereții goi ca niște pisoi care se hârjonesc.

— Ce s-a întâmplat ? Vocea fusese mai mult decât bruscă ; în mormăitul său gutural se percepea ceva mai mult decât o nuanță de superioritate, care îl făcu pe tânărul ofițer abia intrat în cameră să se simtă cumva mic, de parcă s-ar fi aflat în prezența unei ființe superioare, de pe altă planetă.

Tonul era calculat, însă foarte eficace. Artificiul, gândi omul care îl primise pe tânărul locotenent și-l poftise mai aproape cu o mișcare a capului, a condus lumea dintotdeauna. Numai simpla dregere a glasului său era suficientă pentru ca toate treburile să meargă ca pe roate în camera seifului.

Numai experiența lui și-i băga pe toți în sperieți, iar perspectiva de a-l ști dușman — fie că era vorba de un tânăr locotenent nerăbdător de a fi avansat, sau de vreun paznic bătrân al casei sale — îi asigura totul. Îl

scăpa de griji și putea trece la treburile urgente.

— Ultimele imprimări transmise de pe Sahov IV, domnule, îl informă tânărul locotenent, întinzându-i un teanc de hârtii tipărite cu grafice.

— Câte treceri avem înregistrate aici, locotenente? întrebă Viktor Protorov, șeful Direcției a noua a K.G.B.-ului.

— Mai mult de șase, domnule.

— Înțeleg. Privirile lui Protorov se aplecară peste hârtii. Simțea ușoara relaxare a tânărului din fața lui. Și oare în ce măsură mă privesc astea pe mine?

— Nu știu, domnule.

— Ei, hai, se uită Protorov în sus la el. Bătu teancul de hârtii cu vârful unghiei sale lungi. O nouă serie de imprimante de pe Sahov IV, pe care guvernul îl numește de obicei „un satelit de recunoaștere prin transmitere de date digitale", focalizate asupra acelei porțiuni din oceanul Pacific cuprinse între — insulele Kurile și nordul Japoniei, unde ne aflăm noi acum, în Hokkaido, — o suprafață asupra căreia ne concentrăm de... câte luni?

— Șapte, de când am plecat de pe aerodromul din Iturup.

— Acestea apar pe grafice... Dacă nu te-ai uitat bine și cu amănuntul la astea, locotenente, ori ești prost, ori incapabil. Protorov se lăsă pe spătarul scaunului. Spune-mi, te încadrezi în vreuna din aceste două categorii?

Un moment, tânărul locotenent rămase tăcut; începuseră să-l treacă sudorile sub privirile dure ale superiorului său.

— Mă puneți în cea mai imposibilă situație, domnule. Dacă spun da, cariera mea în Direcția IX s-a încheiat. Dacă spun nu, voi fi acuzat că în mod intenționat mi-am mințit superiorul.

— Ei, locotenente, dacă ar veni ziua în care să presupunem că ai cădea pe mâna dușmanului capitalist, poți fi sigur că vei fi pus în situații și mai insuportabile.

Discutau în englezește.

— Scuzați-mă, domnule, îndrăzni tânărul locotenent, dar am spus insuportabilă și nu absurdă.

— Răspunde-mi la întrebare, îl presă Protorov parcurgând graficele transmise de satelitul echipat cu aparatură video în infraroșu, extrem de puternică. Îl cu-

prinseră fără voie fiorii, gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă ar avea americanii o asemenea dotare. Își reveni și se învioră ușor, numai reamintindu-și că bazele antisatelit ale țării sale utilate cu laser ar putea îndepărta — și o făcuseră de curând — o asemenea amenințare.

Trecu la cea de-a treia filă.

— Timpul e pe terminate. E lucru sigur că americanii nu te vor lăsa să răsufli atât de mult.

— N-o să vă dați seama din graficele acelea ce căutăm noi, spuse locotenentul în cele din urmă, de parcă s-ar fi sufocat.

Privirile lui Protorov îl fulgerară.

— Prin urmare, înseamnă că *te-ai uitat* prin ele.

— Domnule, regulamentul securității cere ca ofițerul de serviciu să-mi aducă mie mai întâi toate documentele „pasionante".

„Pasionant" era termenul ironic pe care îl folosea Protorov de regulă, atunci când se referea la documente cu prioritate maximă în cadrul Direcției.

— Vrei să spui, documentele la care se poate arunca o privire iscoditoare, mormăi Protorov. Ridică o mână, teatral. Bun. Sper că te vei descurca la fel de bine și cu americanii, când va veni ziua aia.

— Mai mult mi-e frică de dumneavoastră decât de americani, domnule.

— Atunci bagă la cap că trebuie să te temi și de ei, locotenente. Își ridică iar privirile. Pentru că ei vor să distrugă tot ceea ce ne este nouă drag.

Totuși îi plăcea să discute cu tânărul ; era singurul care se prindea de cursele întinse de Protorov. Își dăduse seama și de greșeala intenționată a lui Protorov. Odată locotenentul plecat, mai răsfoi de la capăt fotografiile computerizate ale satelitului.

Trecând peste ele a doua oară, se simți nevoit să se dea bătut. Nu observa nici o anomalie. Încă o dată. Desigur, nu știa exact ce căuta în ele, știa numai un nume : *Tenchi*. Cuvântul japonez care însemna „rai și pământ".

„Unde ești ? se gândea el, privind neputincios la fotografiile detaliate de pe birou. Ce ești tu ? Și de ce ești așa important pentru japonezi ?".

Tenchi devenise de mult timp un dosar de rutină pe biroul său de la Moscova. Îl tiraniza mereu ca un miraj,

îl prinsese în plasă și, odată ajuns aici, se lăsa pradă tuturor zvonurilor. Atât de mult îl obseda găsirea răspunsului. Pentru puținul pe care îl aflase „pe teren" era convins că *Tenchi* va însemna pentru el marea lovitură, după ce se va întoarce acasă.

Cu câtă amărăciune aflase că Fedorin — un om al K.G.B.-ului, — nu era mai bun decât fuseseră ceilalți diplomați de carieră ai Kremlinului, de dinaintea lui. Da, la început crezuse că reușise să pună în mișcare colosul îndărătnic care se numea Uniunea Sovietică. Se vedeau semne de urnire ici și colo.

Dar, în cele din urmă, totul se dovedise a fi o prefăcătorie, o manevră aservită propriului interes politic, al cărui scop nu se putea mușamaliza îndelung : curățirea ierarhiei comuniste de toți cei care se opuneau noului premier.

Și era de la sine înțeles că Protorov nu se putea aștepta ca Fedorin — sau altcineva în măsură s-o facă — să găsească o soluție pentru a trezi URSS-ul, deoarece Rusia nu reprezenta o țară, ci un amalgam de Rusii, aflate toate sub protectoratul țării-mumă. Ce-i păsa unui uzbec sau unui kirkiz de ceea ce se întâmpla la Moscova ? Îi păsa vreunui bielorus sau azer câte rachete descoperiseră americanii că au dizlocat rușii la Vladivostok ? Iar lituanienii, estonienii, georgienii, ca să nu mai pomenim și alte nații ne-slave, cum ar fi tătarii, bașchirii, mordvinii, udmurții sau komii, gândeau ei altfel ? Ce putea să-i țină uniți ?

Protorov cunoștea răspunsul la această întrebare : nimic.

Primul pas pentru a pune Rusia sovietică în mișcare consta în unirea acestor neamuri diferite. Iar aceasta odată înfăptuită, nimic nu mai putea opri URSS-ul. Nici o națiune și nici o coaliție de națiuni n-o va putea opri.

Fedorin avusese norocul să descopere dedesubturile noii revoluții. Dar și eu, asemeni celorlalți birocrați de care e plină țara, n-avea capacitatea intelectuală și viziunea necesară pentru a face marele pas, pentru a trece deci Rubiconul, cu apele sale periculoase și necunoscute. Astfel că a permis indolentului gigant să cadă înapoi în hibernare.

Protorov știa foarte bine că trecea o lungă perioadă de timp până să se schimbe un premier. Nu avea răbdarea necesară pentru a aștepta să-i vină și lui rândul sau poate că era suficient de inteligent pentru a-și da seama că s-ar putea să nu-i vină niciodată. Prin urmare, începuse să lucreze pentru scurtarea mandatului actualului premier.

Iar acum credea că *Tenchi* va fi bagheta magică a puterii necesare pentru a convinge clica generalilor rebeli și a ofițerilor KGB că trebuie să-și exercite împreună influențele.

Protorov știa însă că trebuie înfierbântate lucrurile, până se va ajunge la punctul de aprindere. El va trebui să construiască o punte între KGB și GRU. În acest scop, își pierduse mai mult de șase ani cu „pregătirea" unui tânăr colonel GRU.

Puternic și ambițios, Evgheni Mironenko va avea curând posibilitatea de a fi el însuși o punte între facțiunile GRU.

Și numai prin unirea acestor doi pumni înzăuați din afara Kremlinului își va putea Protorov asigura succesul loviturii. Fără ei, ar fi un om pierdut. Iar fără el, Rusia ar fi pierdută. Îi lipsea un element forte pentru a-i avea pe amândoi în palmă. Și acest element era planul japonez *Tenchi*.

Interfonul de pe biroul său bâzâi ca o insectă înfometată, și concentrarea sa se risipi un moment. Întinse un deget lung și apăsă pe buton.

— Da ?

— Subiectul este gata.

— Bun. Adu-l.

Se întinse și suci un comutator, făcând lumina mov mai intensă, întunecând deci biroul și mai mult. Biroul n-avea nici o fereastră, și numai o singură deschidere : ușa blindată de oțel, groasă de treizeci de centimetri.

Protorov se lăsă pe spătarul scaunului, luptându-se din răsputeri să nu-și aprindă o țigară. Mâinile însă îi trădau nervozitatea, căci își frângea întruna degetele Auzi zgomote afară. Ușa grea se deschise gemând din greu, acționată de sistemul pneumatic, și trei bărbați păși ră pragul.

Un moment, lumina puternică de pe hol pătrunse înăuntru, aruncând o fâşie galbenă pe linoleumul cauciucat de pe jos, iar după ce uşa se închise, nici nu mai putea fi observată din cauza întunericului.

Fără să-i vadă, Protorov ştia cine a intrat : tânărul locotenent, doctorul, specialist în neurofarmacie, şi „subiectul". Protorov şi doctorul lucraseră asupra subiectului în ultimele trei zile. Americanul era un om foarte încăpăţânat. Protorov trebuia s-o recunoască. Nu-şi dăduse drumul la gură şi, la drept vorbind, Protorov nici nu se aşteptase s-o facă. Se aştepta mai degrabă să-l vadă mort.

Într-un fel, lui Protorov îi părea rău de el auzindu-i băiguielile provocate de injecţiile fără număr administrate de doctor. Nu era deloc un mod de tratare a unui prizonier de război din zilele noastre, ţinut treaz zi şi noapte, astfel încât săptămânile păreau ore, provocându-i permanent stări de ameţeală. Potrivit teoriei preconizate, corpul va trebui să le răspundă dacă el refuza, rupând blocajele minţii asaltate de traume.

Protorov nu credea în eficacitatea metodei. În zilele noastre există metode de a-l face pe cobai să vorbească, dacă el nu vrea : hipnoză, implanturi electronice. Iar dacă astea nu aveau efectul scontat, putea să se sinucidă, fără a scoate nici o informaţie.

Tristeţea îl copleşi pe Protorov la auzul zgomotelor tot mai intense produse de animalul din faţa lui. Nu acesta era sfârşitul pe care l-ar fi vrut pentru oricare dintre ei. Prefera să fi avut ocazia unei lupte corp la corp, feroce, animalice, pline de ură, cu instinctele primare în funcţiune maximă, pentru a-şi salva viaţa cu orice preţ.

Mintea lui Protorov se duse în urmă, când a simţit el pentru prima oară „rece" în viaţa lui. „A simţi rece" era o expresie nătângă a KGB-ului, însemnând activitatea fructuoasă pe teren, adică uciderea. Această amintire a primei acţiuni se înrădăcinase adânc într-un ungher al minţii sale. Era pe atunci proaspăt locotenent, bine antrenat la complexul KGB de lângă Sevastopol. Se credea un fel de zmeul-zmeilor, bătăuşul lumii. Însă greşise la calculele „de teren", ceea ce i-a dezamăgit pe toţi.

A fost trimis în Siberia. O serie de experienţe americane cu caracter strict secret se declanşase acolo, cu scopul de a devia vânturile puternice din nord, provocând mari tulburări aviaţiei şi climei.

La Verhoiansk, cea mai friguroasă localitate de pe glob, îl depistase pe „subiectul" infiltrat, îl scosese din vizuină şi, mărşăluind unul în spatele celuilalt prin tundra nesfârşită şi geroasă, ajunseseră în stepele îngheţate. Doi nebuni de legat.

La Verhoiansk, numai vântul stăpâneşte atotputernic. Omul nu este nimic, un firicel de praf în nesfârşitul ocean de zăpadă. Mereu şi mereu zăpadă. Te orbea, te îngheţa, te paraliza. Era moarte curată.

Singurul lucru la care se putea gândi Protorov era prima lui misiune. Căreia însă nu-i înţelegea rostul. Nicicum. Concentrat, îşi urmărea vânatul, încercând să fie totuşi calm.

Umblau amândoi prin zăpadă, alunecau, iar ninsoarea îi acoperea. S-au încăierat în cele din urmă. Ca un nesăbuit, Protorov luase cu el un pistol cu surdină. Dar gerul, bătându-şi joc de el, îi îngheţase toate mecanismele, deşi fuseseră bine unse. La fel cuţitul, refuza să se deschidă. Nu-i mai rămăseseră decât mâinile goale.

Aproape o jumătate de oră se tăvăliră, fără nici un rezultat decisiv prin zăpadă, alunecând pe gheaţa de dedesubt. Hainele groase făceau lupta corp la corp dificilă şi greoaie. Gerul le irosise între timp puterile şi, în cele din urmă, Protorov reuşi să priceapă că numai rezistenţa încăpăţânată îl va face să câştige. El nu era mai inteligent, mai puternic sau mai iute, aşa cum fusese orice sovietic învăţat să se considere. Astea erau simple minciuni. Însă a rezistat mai mult decât americanul.

Cât de puţină satisfacţie simţise când i-a zdrobit capul brunet de zăpada înroşită de sânge, în timp ce respiraţia i se liniştea încetul cu încetul, până când s-a oprit cu totul aducându-i la cunoştinţă că el, Protorov, era încă viu, deşi pieptul i se zbătea, gura i se uscase, pulsul îi bubuia, fierea i se urcase până în gât, amară şi arzătoare ca acidul.

Brusc, mâinile, picioarele, capul, toate începură să-i tremure, ieşite de sub control, frigul invadându-l. Privi buimac spre mogâldeaţa din zăpadă pe care o biruise, şi

se gândi nedumerit : „A fost o ființă vie. Un dușman al poporului, așa mi s-a spus. Da, își reaminti el, un dușman al poporului. Un dușman... s-a terminat."

Cu o tresărire pe care ceilalți n-o percepură, Protorov își îndepărtă amintirile.

— Ce este ?

Vocea îi fusese ascuțită, dând doctorului de înțeles că, dacă nu îl auzise, vina era a sa, nu a lui Protorov. Altădată să vorbească mai clar.

— Nu mai avem timp, tovarășe !

— Am obținut ceva ? — vru Protorov să afle. Nimic ?

— Mașinile de scris au înregistrat fiecare cuvânt, spuse doctorul, iar Protorov gândi : Am numărul tău, tovarășe !

— Un lucru bun tot am aflat.

Protorov își îndreptă atenția spre tânărul locotenent, văzând ceva din el însuși oglindit în acela.

— Am aflat acum că americanii nu se găsesc mai aproape de planul *Tenchi* decât noi. La drept vorbind, mi-aș permite să cred că la ora actuală noi am ajuns mai departe ca ei.

Protorov luă faptul în seamă. Locotenentul avea desigur dreptate. Iar Protorov știa că mai există și un al doilea element pozitiv, iar acesta era însuși „subiectul". Sau mai precis, cei către care i-ar putea duce „subiectul"

— Bun, spuse Protorov pe un ton din care ceilalți trebuiau să înțeleagă că se pot pregăti să părăsească biroul, luați cobaiul de-aici și trimiteți-l înapoi în Honshū, la cotețul lui. Vreau ca americanii să afle imediat ce greșeală au comis.

Când se găsi din nou singur în biroul învechit, fără ferestre, cuplă ventilatoarele pentru a alunga duhoarea de medicamente și hoit. Apoi aprinse o țigară.

Aprinzându-și lanterna, se mai cufundă o dată în studiul hărților trimise de satelitul Sahov IV. Acum era mai aproape ca oricând de planul *Tenchi*. Simțea el asta. Ochii săi parcurseră filele pliate. Era deja acolo ? Dar atunci de ce nu putea să-l vadă ?

Cu un mârâit de dezgust profund aruncă teancul de hârtii nefolositoare într-o cutie de tablă aflată în spatele biroului, apoi apăsă pe butonul de punere în funcțiune

a tocătorului. Vaietul jalnic al cuțitelor de oțel se auzi în cameră.

Gândul la frig și la „coletul" îngrozitor pe care-l vor depune la ușa americanilor îi readuse în minte satelitul Sahov IV. În ciuda echipamentului său ultrasofisticat, îl găsi totuși un jalnic eșec. În plus, era o simplă mașină incapabilă. Putea face numai ceea ce o programa omul să facă. Atât și nimic mai mult. Or, în interiorul ei, s-ar fi putut ivi pe undeva o eroare de funcționare a circuitelor scumpe de milioane de dolari.

Dar nu contează. Protorov avea satelitul său omenesc, care încă funcționa la perfecție.

— Acum, spuse Akutagawa-san din ceață, din negura memoriei lui Nicholas, vom începe.

— Dar cum ? întrebă Nicholas. Nu văd nimic !

— La *ryu*-ul din Kansatsu n-ai încercat niciodată legat la ochi ?

— Ba da. Însă numai în cadrul *dōjō*-ului. Spațiul ne era cunoscut și era destul de restrâns, iar în sală nu erau copaci, bolovani sau boscheți, cu care nu m-am obișnuit.

— Bezna în care te afli, continuă Akutagawa ca și când Nicholas nici n-ar fi vorbit, este ca întunericul natural, însă prin acesta din urmă te descurci mai ușor. În întunericul din natură te poți orienta după o albeață, după argintul lunii, după dâra lăsată de o lanternă, chiar după sclipirea stelelor. Însă în cazul legării la ochi, bezna este completă.

— Nici nu vă văd...

— Dar mă auzi...

— Da. Și încă bine. Vă aud ca și când mi-ați vorbi în urechea stângă, însă n-o să iau în seamă efectele acusticii.

— Niciodată să nu spui asta. Trebuie să ții cont de acustică, îl sfătui Akutagawa-san. Mai degrabă luptă-te să înțelegi orice sunet, și astfel vei mai adăuga o armă la arsenalul tău.

Nicholas nu spuse nimic, dar se străduí să se orienteze față de valea din Yoshino. În cele din urmă ajunse la concluzia că dacă n-ar fi de față *jonnin*-ul său, ar fi un om pierdut.

— Îmi închipui că ai auzit că mare parte din forța *Kuji-kiri* stă în *jahō*, în magie. Spune-mi Nicholas, tu crezi în magie ?

— Cred în ceea ce există, *sensei*, și nu iau în seamă ceea ce nu există.

Urmă un timp de tăcere.

— Mi-ai dat un răspuns foarte înțelept pentru un tânăr de vârsta ta. Acum aș dori să mă urmărești cu atenție. Fiecare om are în sine un strat, stratul mijlociu al ființei, care se găsește între conștient și subconștient. Este tărâmul în care domnește imaginația. Acolo se produc visele când ești cu ochii deschiși, acolo se nasc temerile fulgerătoare. Acolo se nasc grijile zilnice. Nu este un strat magic, și nici unul extrasenzorial. Originile lui sunt mai degrabă primitive. Strămoșii noștri au recurs la întrebuințarea acestui strat pentru a-și ascuți percepțiile, ca să poată fi capabili de supraviețuire ; împotriva animalelor, împotriva bandelor de răufăcători care voiau să le fure femeile sau peșterile de locuit. Da, peșterile. Așa de mult ne-am întors în timp. Și, odată cu apariția civilizației, acest strat mijlociu al existenței a început să se atrofieze. Cu casele și apartamentele încuiate și zăvorâte, cu dominația omului asupra tuturor celorlalte forme de viață de pe pământ, ce rost mai avea acest strat ? El totuși a refuzat să dispară. A devenit acum creatorul fricilor mărunte : a stârnit grijile zilnice, teama de a fi respins în dragoste, teama de a fi părăsit, micile invidii față de realizările altora, toate exagerările sau minimalizările, toate acestea au acum darul de a menține organismul în stare de alertă, în maximă funcțiune în vederea supraviețuirii. Cu toate că supraviețuirea nu mai constituie principala temă a luptei zilnice. Ceea ce este mai degrabă o îmbunătățire. În acest fel, presupusa agerime s-a transformat în îngrijorare, forma modernă a suferinței. Am să-ți repet acum, Nicholas-san, că nu este nimic mistic în privința acestui strat. Și nici metafizică nu este. Nu vorbim acum despre situația omului sfânt, pentru că în mod sigur nici tu și nici eu nu facem parte din categoria aceasta. Suntem amândoi niște oameni de rând, și nu avem nici timpul necesar și nici înclinația de a renunța la nenumăratele pofte lumești de care omul sfânt se leapădă pentru a atinge zonele exaltării. *Getsu-*

mei no michi sau drumul luminat de lună ți s-a relevat acuma, Nicholas. Trebuie să-l găsești și să te dedici lui. Nu te pot ajuta altfel în această privință, decât încunoștiințându-te de existența lui, dar s-ar putea ca visarea cu ochii deschiși să-ți fie de folos, așa că încearcă să meditezi acasă.

— Spuneți-mi, *sensei*, cum voi reuși să recunosc *getsumei no michi?*

— Prin două lucruri. În primul rând îți vei da seama că simțurile ți-au sporit în volum și acuitate.

— Vreți să spuneți că voi auzi mai bine?

— Da, însă numai într-un anumit fel. Să nu confunzi volumul sunetului cu amplitudinea. Nu vei auzi, așa cum te-ai exprimat tu, mai bine. Vei auzi *în alt fel*. A doua senzație va fi conștiința luminii când te afli în întuneric deplin.

— Iertați-mă, *sensei*, dar nu pricep.

— Nu e neapărat nevoie să înțelegi, Nicholas. E mai bine să-ți aduci aminte.

Spre sfârșit, vocea lui Akutagawa-san începu să se reducă, și simți că parcă se teme să nu fi rămas singur pe coasta muntelui. Se afla la mare distanță de *ryu*, iar ceața îi micșorase capacitățile lui normale de orientare.

Simți primele strângeri de inimă urcându-i în piept. Constată că simțea un imbold nestăvilit să urle după Akutagawa-san, însă ar fi stricat nu numai impresia asupra lui, ci și asupra lui Kansatsu, primul lui *sensei*, cel care l-a îndrumat să vină aici. Își mușcă buzele, îndurând.

Printre bătăile inimii, își reaminti o fărâmă din poveștele lui Akutagawa-san: să se concentreze și să plece acasă. Se așeză pe pământul umed în poziția florii de lotus și închise ochii. Se lupta să-și controleze respirația și intensa pulsație a sângelui în vine. Își ținea mâinile pe genunchi, cu palmele îndreptate în sus.

Își deschise mintea spre prima imagine care-i ieși la suprafață. Yukio. O alungă instinctiv din gând, spunându-și: „Nu, e încă prea dureros, nu vreau să mă gândesc la pierderea ei, voi încerca altceva."

Dar nu voia să vină nimic altceva. La Yukio voia să

mediteze și, cu un efort de voință, reuși să se relaxeze și să se gândească la ea.

O cascadă de păr negru, ochii aceia cu pleoape grele, atât de plini de promisiuni erotice. Își aminti prima lor întâlnire de la petrecerea dansantă a militarilor, coapsele ei tari apăsate pe piciorul lui, apoi, uluitor, perceperea frecării ei erotice de osul lui pubian, privirile acelea cu subînțelesuri, dansând în mijlocul perechilor care se învârteau în jur.

Își aminti dușul pe care îl făcuse, umbra corpului ei prin geamul ferestrei, ușa deschisă brusc și apariția ei în baie, complet goală, alături de el. Picături de apă căzând în lungul umărului ei, pe o porțiune din sân. Fiorul de fierbințeală cuprinzându-l când se apropiase de el. Atingerea caldă, îmbrățișarea mătăsoasă, gustul de piersică al gurii ei, lovitura limbii înfierbântate. Și îmbrățișarea lor febrilă sub ploaia de apă, alunecarea extaziată a corpurilor, în timp ce apa argintie le stropea umerii și gâtul într-o cascadă de...

Lumină !

Își dădu capul pe spate și deschise ochii. Văzu dintr-o singură privire cum Akutagawa-san stătea alături de el, tăcut, cercetător. Nicholas simți o apăsare pe piept, o ciudată senzație erotică. Era ca și cum coborâse într-o depresiune, din care putea totuși vedea întreaga lume. Era cu mult mai conștient decât dacă ar fi văzut totul clar, în sensul obișnuit al cuvântului.

Scuturâ din cap. Oare pe Akutagawa-san îl vedea el în clipa aceasta, sau îl simțea ? Deschise gura și rosti întrebarea.

— Nu am ce să-ți răspund, Nicholas, în afara faptului că nu contează. *Getsumei no michi* este alături de noi, și ne folosim de ea. Și am să-ți spun aspectul cel mai important în această privință : este vorba despre senzația corpului mai degrabă decât a ființei. Numai partea neorientală din tine caută înțelegerea minții. Partea orientală îți permite libertatea ființei, ceea ce nici un occidental n-ar putea face vreodată, pentru că frica nu-i permite. Se teme să-și dea frâu liber spiritului deoarece, pentru mințile primitive, acesta este pe veci legat de moarte. Occidentalii, după cum știm, caută să înțeleagă moartea pentru că se tem de ea, foarte mult. Nu o pot

accepta, așa cum facem noi ; ei nu au conceptul de *karma*, și nu sunt capabili să-și dea seama de lucrul cel mai vizibil pentru noi, anume faptul că moartea face parte din viață.

Akutagawa-san începu să umble, și atunci Nicholas avu impresia că picioarele lui încălțate în sandale nu atingeau pământul.

— Acum, că ai aflat calea clarului de lună, este cazul să-ți folosești energia și să o invoci în vederea primelor etape ale *Kuji-kiri*. Acest minim început îți va cere multe luni, și la acest stadiu îți va veni foarte greu, pentru că vom păși într-un domeniu al terorii psihice și, dacă nu te obișnuiești cu așa ceva, poți să mori. Coșmaruri îți vor bântui somnul, și te vor ține apoi treaz ore în șir. Ți se vor întuneca privirile, și la cea mai mică deprimare, te va duce gândul să-ți faci *seppuku*.

— Nu mă veți speria, *sensei*.

Privirile crunte ale lui Akutagawa-san nu se luminară.

— E bine. Însă adu-ți aminte ce-ai spus acum, atunci când vom coborî în vârtejul iadului.

Zorii zilei de luni, umede și cețoase, i-au adus pe toți la realitate. Sistemul de alarmă antipoluare funcționa, și Nicholas ieși din hotel pentru a vedea ce se întâmplă. Aerul de pe străzile înguste era cenușiu-maro și, pe măsură ce se ridica, părea atât de dens că nu mai putea zări nimic dincolo de etajul 12. Nici nu mai exista speranța de a întrevedea crestele muntelui Fujiyama astăzi, din birourile companiei Sato.

Tomkin, alăturându-i-se în limuzină pentru a porni prin traficul aglomerat spre Shinjuku, părea să se fi întremat după răceală, deși era încă palid, și-i spuse că fumul poluant îi dădea dureri grele de cap.

Când coborâră din limuzină în fața clădirii companiei Sato, Tomkin îl luă de braț și-i spuse cu un glas scăzut, dar hotărât :

— Să nu uiți, Nick. Săptămâna asta este hotărâtoare. Va trebui să te străduiești să se realizeze fuziunea.

În ochi încă mai purta urmele febrei, iar respirația îi duhnea ca de obicei.

Miss Yoshida îi întâmpină în fața ascensorului și îi conduse în enormul birou al lui Sato. La această înălțime ferestrele păreau cufundate în întuneric ; parcă se lăsase noaptea. Toate luminile erau aprinse ca și cum s-ar fi încercat alungarea norului negru al fumului poluant.

După ce s-au așezat cu toții în fotoliile confortabile — în afară de Ishii, care stătea sprijinit de perete ca o santinelă — Sato începu :

— Înainte de a încheia negocierile, aș dori să vă explic motivul pentru care am cerut consilierilor noștri să ne lase singuri un moment. Nu am avut intenția de a-l desconsidera pe Greydon-san, însă atât eu cât și Nangi-san am considerat că e bine să rămână între noi această parte a discuțiilor.

Își drese glasul, în timp ce Nangi își aprinse o țigară cu o nepăsare studiată.

— Întâlnirile de mâine după-amiază vor trebui reprogramate ; mă tem că așa vom fi obligați să procedăm, în vederea funeraliilor devotatului nostru prieten Kagami-san. Făcu o scurtă pauză, șovăind parcă să meargă mai departe, neștiind cum să procedeze. Ați considera aceasta o cerere grosolană din partea noastră, probabil, însă cred că se impune să găsim răspuns la unele întrebări.

Se aplecă ușor înspre Nicholas și Tomkin, care se așezaseră unul lângă celălalt, pe canapea.

— Linnear-san, trebuie să vă spun că suntem de-a dreptul nedumeriți de împrejurările morții lui Kagami-san. Nu cunoșteam nimic în privința acelui *Wu-shing* despre care ați vorbit vineri, și nu vedem motivul pentru care s-ar fi putut comite aici o crimă. Având în vedere aceste lucruri, am încredere că dumneavoastră, fiind ceva mai puțin ocupat decât noi și cu ceva mai mult timp la îndemână pentru a rumega presupunerile pe îndelete, ați fi în măsură să descoperiți ce s-a întâmplat cu sărmanul nostru coleg și prieten.

Fusese un discurs elegant, și Nicholas îl aprecie. Dar nu putea tocmai să jure că mintea lui era foarte concentrată asupra morții lui Kagami. Putea jura însă că, de când o văzuse pe Akiko la nuntă, mintea îi era aca-

parată numai de imaginea arzătoare a chipului ei, și de întrebarea înnebunitoare : „Este Yukio ?“

Se simțea acum ușor rușinat de faptul că-și ocupase atât de mult week-end-ul. Era total contrar obiceiului său și tocmai aceasta îl necăjea cel mai mult.

Grăbindu-se să-și amintească dosarul observațiilor sale asupra petelor de sânge risipite în baie, își puse deoparte îndoielile și temerile.

Își împreună mâinile, lovindu-și policarii unul de celălalt.

— Dincolo de semnul tatuajului *Wu-shing* de pe obrazul lui Kagami-san, cred că un mare număr de anomalii ar indica faptul că nu-l putem considera victima atacului unui descreierat, sau ceva de genul acesta.

— A fost o crimă premeditată, îl întrerupse Ishii. Asta vreți să spuneți ?

— Da, spuse Nicholas. Cel puțin pentru simplul motiv că asasinul nu a lăsat nici cea mai mică urmă dincolo de ușă, deși pardoseala este foarte adesea umedă.

Sato mormăi ceva și se întoarse către Nangi. Văzând că celălalt nu l-a observat, Sato se ridică și porni spre bar. Cu toate că abia trecuse cu puțin de ora 10, își puse un pahar cu băutură, dovedindu-și marea agitație în care se afla, deoarece uitase complet de bunele maniere, neglijând să mai servească și pe altcineva.

Bău îndelung, apoi rămase cu privirile în gol ațintite asupra oglinzii din spatele barului. Își drese glasul și spuse :

— Linnear-san, ai spus că există *mai multe* anomalii.

— De ce nu așteptați să vină poliția ?

Desigur, un occidental i-ar fi răspuns, dar Sato îl fixă numai pe Nicholas. Iar privirile sale dădeau de înțeles : „Acesta este motivul pentru care ți se permite implicarea în afacerile lui Sato Petrochemicals, pentru că nu vrem nici un fel de intervenție a poliției“.

Nicholas pusese întrebarea de mai înainte deoarece voia să se lămurească în privința lor. De ce nu doreau ei implicarea poliției nu-l interesa ; de ce îl implicau pe el însă, îl privea personal.

— Mi-e teamă că Kagami-san n-a avut o moarte fulgerătoare.

— Scuzați-mă, dar ce vreți să spuneți ? întrebă Ishii.

— A fost lovit de mai multe ori, cu lama ascuțită a unei arme.

— Știi ce fel de armă a fost ? întrebă Sato.

— Nu sunt sigur, răspunse Nicholas, dar e posibil să se fi folosit un *shuriken*.

Sato băuse jumătate din whisky-ul său. Alt semn de agitație nu dezvăluia însă.

— Linnear-san, spuse el, când ai pomenit prima dată de *Wu-shing*, ai spus că există mai multe pedepse în cadrul său. Am putea deduce, din pricina literei *Wu*, că acestea sunt în număr de cinci ?

Nicholas păru pus în încurcătură.

— Da, așa este. *Mo* este cea dintâi pedeapsă, prin urmare cea mai ușoară.

— Ce poate fi mai crunt decât moartea ? spuse Nangi, cam supărat.

— Mă refeream la *Mo* în sine. Nicholas se uită la el. Strict vorbind, ar fi trebuit să i se aplice numai tatuajul pe obraz.

Bocănitul bastonului lui Nangi pe porțiunea de pardoseală unde parchetul nu era acoperit cu covoare îi anunță apropierea dinspre biroul lui Sato, spre sala de ședințe.

— Prin urmare, uciderea victimei este neobișnuită. Se grăbi să adauge imediat : Total neobișnuită.

— Da, spuse Nicholas. Așa este.

Stătea liniștit, cu mâinile împreunate între genunchi. Se străduia să-și afișeze un calm absolut, pe figură și în întreaga atitudine a corpului. Ultimul lucru pe care și-l dorea ar fi fost să-și dezvăluie sentimentele sau gândurile în fața lor. Mintea lui se învârtea încă în jurul gândului că cineva din *ryu*-ul său pătrunsese în tainele *aka-i-ninjutsu*-ului și se amestecase în această crimă. Era de-a dreptul incredibil. Și totuși așa se întâmplase. Văzuse înspăimântătoarea dovadă și realizase că nu puteau exista dubii. Se ruga cu ardoare ca nimeni să nu-i adreseze întrebarea care ar fi aruncat în aer întreaga situație actuală.

— Eu totuși nu înțeleg ceva, spuse Tomkin, iar Nicholas se pregăti să răspundă ceea ce se temuse că nu va putea ține ascuns. Ai spus că acest Wo-ching sau cum s-o fi pronunțând este o pedeapsă specifică legilor chi-

nezești. Ce legătură să aibă chinezii cu japonezii, în cazul de față ? Credeam că aceste două culturi sunt distincte și diferite. Credeam că până și ignoranții de occidentali își pot da seama de asta.

Telefonul sună în liniștea ce se lăsase, iar Ishii se repezi de la bar ca să ridice receptorul. Îl așteptară să-și încheie discuția șoptită. Dăduse dispoziții să nu fie deranjați.

Apăsă pe un buton, apoi așeză receptorul în furcă.

— Aveți un apel telefonic, Nangi-san, spuse el. Se pare că e urgent.

Nicholas își puse întrebarea ce fel de gânduri întunecate îi pluteau în priviri lui Ishii ?

Nangi înclină capul.

— Voi răspunde din biroul de alături.

Traversă camera, îndreptându-se spre *tokonama,* nișa în care-l văzuse Nicholas pentru prima dată.

Atmosfera în sală era încordată, iar Nicholas își puse acum la bătaie tot antrenamentul său pentru a găsi calea să alunge tensiunea celor de față, cât și pentru a abate discuția din zona ce trebuia evitată.

— De ce se predă un mod de pedepsire *chinezesc* într-o școală japoneză, e un lucru simplu, începu el. Se spune, și eu cred că pe drept cuvânt, că *ninjutsu* este originar de pe continentul asiatic, mai precis din nord-estul Chinei. În mod sigur a luat naștere acolo cu mult înainte de civilizarea Japoniei. Așa că japonezii au împrumutat multe obiceiuri de pe continent, încă din acele vremuri.

Se ridică și traversă camera, cu mișcări de panteră. Se mișca asemeni dansatorilor pe care îi văzuse Tomkin, cu centrul de greutate foarte coborât, ca și cum pardoseala ar fi fost elastică precum o saltea umplută cu iarbă uscată.

Reașezându-se pe canapea alături de Tomkin și având-i pe Ishii și Sato în stânga, continuă :

— De fapt, China și Japonia sunt mai apropiate una de cealaltă decât i-ar plăcea vreunei alte țări să admită, de vreme ce vrajba dintre ele durează de mult timp și e crâncenă. Totuși, nu vă rămâne decât să luați anumite

aspecte de bază ale vieții, cum ar fi vocabularul, de exemplu, pentru a vă convinge de spusele mele. Limba chineză este foarte asemănătoare cu japoneza.

Se opri un moment, pentru a vedea dacă japonezii protestau.

— Până în secolul V n-a existat deloc o limbă japoneză scrisă. Își încredințau cunoștințele numiților *kataribe*, acei oameni desemnați de la naștere să se ocupe de memorarea lucrurilor importante, care au pus bazele unei istorii orale amănunțite a Japoniei timpurii. Însă faptul, privit din actualul nostru punct de vedere, pare un semn de civilizație rudimentară. Scrierea cu caractere chinezești a fost introdusă în Japonia în secolul V, însă obișnuința de a recurge la *kataribe* era așa de înrădăcinată într-o cultură refractară la înnoiri, încât aceștia au mai activat încă cel puțin trei sute de ani.

— Există totuși diferențe între cele două limbi, interveni Sato. Părea cenușiu la față și dezamăgit ca de pe urma unei înfrângeri. Ishii nu părea capabil decât să respire, nimic altceva.

— O, da, spuse Nicholas. Desigur că trebuie să existe. Chiar din vremurile îndepărtate, japonezii au fost fideli caracterului lor. Niciodată înclinați spre inovații, au excelat totuși în îmbunătățirea modelelor altora. Problema cu scrierea chinezească a fost abundența de neimaginat a caracterelor. Au câteva mii de caractere, și, de când a fost folosită la consemnarea edictelor emise de Curtea Imperială și de către funcționarii publici, nu s-a adaptat evoluției limbii vorbite. Japonezii au început așadar lucrul la un silabar fonetic, cunoscut nouă sub numele *hiragana*, capabil să facă scrierea chineză *kanji* mai potrivită pentru termenii japonezi care nu aveau echivalenți în chineză. Și, pe la mijlocul secolului IX, lucrul a fost încheiat. Era cam pe când, cu totul întâmplător, țările din estul Europei dezvoltau alfabetul chirilic. Ceva mai târziu, s-a introdus un nou silabar, *katakana* — în vederea transcrierii limbii vorbite și a cuvintelor străine împrumutate în Japonia, ca o îmbunătățire a celor 48 de semne din *hiragana*.

Însă, ca o curioasă reminiscență a datinilor chinezești, care nu permiteau femeilor să folosească literele *kanji*,

nici aici, în Japonia, pentru o japoneză nu era un semn de distincție această scriere. Așa că acestea s-au îndreptat spre *hiragana* și *katakana*, creând cu timpul prima literatură adevărată scrisă în japoneză. *Însemnările doamnei Seishonagon* și clasicul *Genji Monogatari*, ambele datând de la începutul secolului al XI-lea.

Dincolo de peretele despărțitor, Nangi stătea în spatele unui birou, care nu avea pe el nici o hârtie și nici un dosar. Lemnul de cedru strălucea, lustrul său aproape ca o oglindă reflecta o parte din chipul lui Nangi.

— Da? spuse el în aparat.

— Nangi-san — vocea se auzea subțire și ciudată, transformată parcă de mijloacele electronice, depersonalizată — la telefon Anthony Chin.

Chin era directorul băncii All-Asia din Hong Kong, pe care Nangi o cumpărase în urmă cu circa șapte ani, când, din cauza unei proaste administrații financiare și a unor serii de fluctuații nefericite pe piața dolarului în cadrul Coloniei Coroanei, era amenințată cu dispariția.

Nangi zburase la Hong Kong și, în zece zile, pusese la punct un plan, care permitea *keiretsu*-ului său un maxim de capital lichid și un minim de risc, după primul an și nouă luni de activitate.

Totuși, începând cu primăvara lui 1977, prețul terenurilor au crescut așa de mult în minuscula colonie, atingând proporții greu de imaginat.

Anthony Chin fusese printre cei mai activi în privința tranzacțiilor funciare și, cu acceptul lui Nangi, investise cea mai mare parte a capitalului băncii All-Asia. Și atât banca, precum și *keiretsu*-ul au prosperat uimitor odată cu creșterea prețurilor la terenuri, care pe la sfârșitul anului 1980 se împătrise.

Cu aproape un an înainte, Chin îl sfătuise pe Nangi să se extindă.

— Trebuie să continuăm, spunea el, nu avem încotro. Nu mai există nici un teren disponibil pe insulă, și nici în port. S-au trasat niște planuri pentru înălțarea cartierului Sha Tin în noul Hong Kong, destinat clasei mijlocii. Am văzut planurile a 16 mari complexe de zgârienori, toate îngrămădite pe o lungime de o milă sau două.

Dacă intrăm acum în afacere, în doi ani ne dublăm capitalul.

Însă Nangi optase pentru prudență. La urma-urmei, își spunea el cu rațiune, concesia Noilor Teritorii ale Hong Kong-ului pe 99 de ani se apropia de sfârșit. Desigur, nici un cetățean al Coloniei Coroanei nu îndrăgea China comunistă, susținând că Hong Kong și Macao sunt singurele ei ferestre orientate cu adevărat spre Occident, care aduceau Chinei Roșii o atât de mare cantitate de bani lichizi, încât nu se vor arăta prea dornici de a suspenda concesionarea către Marea Britanie, din contră, se vor grăbi să o reînnoiască.

Nangi avusese însă multe afaceri cu chinezii comuniști și le cunoștea felul de a gândi. Și se gândea, la începutul anului 1980, că aceștia ar putea avea nevoie de altceva, mai mult decât de bani.

Prezisese fără să se înșele căderea lui Mao, urmată apoi de căderea Bandei celor Patru. Era simplu pentru el să vadă în China modernă exact aceleași împrejurări care duseseră în Japonia la căderea șogunatului lui Tokugawa, care ținuse trei sute de ani, ducând la restaurația perioadei Meiji. Pentru a supraviețui în vremurile noastre, conducătorii chinezi au ajuns în cele din urmă la dureroasa concluzie că trebuie să se deschidă către occident. Se vedeau nevoiți să iasă singuri din izolaționismul autoimpus în care îi aruncase Mao, o adevărată epocă de beznă în care industria s-a atrofiat odată cu comerțul, cultura, exprimarea artistică, totul de dragul unui plan cincinal și pe baza unor represiuni intense.

Din ce în ce mai clar, Nangi își dădea seama că, mai mult decât de profituri, China avea nevoie de două lucruri pentru a se pune pe propriile picioare ; amândouă îi inspirau grijă și groază : industria grea și capacitatea nucleară. China avea nevoie de transplant masiv de tehnologie, dar nu existau suficienți bani pentru a o cumpăra. Puteau merge pe un singur drum : schimburile barter. Și singura posibilitate de a plăti niște sume astronomice era Hong Kong-ul. Dacă ar putea amenința Anglia cu expulzarea din această colonie, ruinând astfel complet tot ceea ce Marea Britanie clădise cu atâta trudă și atâția ani pe pintenul din litoralul asiatic — și dacă ar reuși să-i facă să creadă că sunt fermi pe poziție —

atunci ar putea scoate de la ei tot ce și-ar dori. Bineînțeles, Anglia avea întreaga tehnologie la care ar putea spera China.

În acest scop, își dădea seama Nangi, China va face în curând primul pas. Fără îndoială, acest lucru va implica o declarație dată publicității, anunțând că documentul de concesionare devenise un act care pentru ei nu mai prezenta nici o valoare. Apoi va sosi și inevitabila încunoștiințare că, în curând, desigur că nu vor specifica data, vor începe reinstaurarea controlului Chinei asupra coloniei.

Asemenea dezvăluiri, știa el bine asta, vor ruina toate afacerile dintr-o lovitură. Care investitor străin ar fi dispus să-și îngroape banii în niște nisipuri mișcătoare? Rezultatul inevitabil: atât averea imobiliară a Hong Kong-ului cât și stocurile se vor scufunda rapid. Iar Nangi nu voia să fie prins într-un asemenea dezastru. Așa că se opuse tuturor cererilor de extindere înaintate de Anthony Chin.

— Lasă-i pe alții să se bage, spusese el. Noi ne vom mulțumi cu ce avem.

Iar evenimentele transformaseră în realitate cele mai pesimiste temeri ale sale. Chinezii și-au făcut public anunțul pe la sfârșitul lui 1982, fapt care a adus-o pe Majestatea Sa Regina Elisabeta la fața locului în pas alergător. Poporul său i-a cerut să inițieze runde lărgite de convorbiri cu comuniștii, sperând astfel că se rezolve imediat principalele divergențe, împiedicând astfel faliментul total prevăzut pentru economia coloniei.

Nangi a trebuit să zâmbească la aflarea acestei știri, după cum a zâmbit plin de sine gândindu-se la perspicacitatea și la prudența sa. Chinezii, care aveau acum atuul în mână, vor căuta să strângă lațul cât vor putea, bucurându-se pe poziția favorabilă în care se aflau. Era esențial pentru ei să-i facă pe englezi să fiarbă cât mai mult posibil, pentru a aduce la cunoștința întregului Occident strâmtoarea în care se află China.

Runda de convorbiri s-a întrerupt fără rezultate clare. Iar Hong Kong-ul s-a apropiat de prăbușire. De la un indice comercial al pieței asiatice de 1730 în iunie 1981, s-a ajuns la un indice Hang-Seng de 740 în decembrie 1982. La începutul lui 1983, unele companii mici cu ca-

pital privat și-au început declinul, urmate în al treilea trimestru de două sau trei companii mai mari.

— Dar, spunea John Bremidge, ministru de finanțe al Hong Kong-ului, adevărata îngrijorare o reprezintă sectorul financiar și bancar. La ora actuală sunt amândouă în panică.

Acum, primind telefonul lui Anthony Chin, Nangi mulțumi încă o dată Cerului pentru cursul inteligent și ponderat al acțiunilor sale.

— Cum merg treburile în grădina chinezească ? Era o glumă numai a lor, dar de data aceasta Chin nu reacționă.

— Mi-e teamă că am vești proaste, Nangi-san...

— Dacă este vorba despre mersul băncilor, nu-ți face griji, spuse Nangi. Putem depăși căderea cursului. Știi doar că dispunem de mult capital.

— Tocmai aici este problema, răspunse Chin. N-avem capital suficient. Nu ne va permite să ne menținem nici pe linia de plutire.

Nangi își aduse pulsul la normal, printr-un efort conștient, deoarece un moment inima îi tresărise. Se străduia să se calmeze și, pătrunzând cu gândul în neant, unde era lăcașul Sfintei Treimi, chiar reuși acest lucru.

Mintea îi era un furnicar de mii de întrebări, dar, înainte de a deschide gura, și le ordonă în funcție de importanța lor.

— Adică unde sunt banii noștri ?

— În șase din întreprinderile Sha Tin, aflate în extindere, spuse Anthony Chin pe un ton de milog. Știu că nu astea au fost dispozițiile dumneavoastră, însă nu v-am găsit ca să vă cer sfatul. Am fost stăpân pe situație, zi de zi. Mi-am dat seama că vom face bani mulți. Acum nu mai găsim pe nimeni dornic să vină cu chirie. Cu climatul ăsta instabil, cu frica de comuniști... Toată lumea tremură aici, toți *tai-pan*-ii. Chiar și...

— Ești concediat, i-o reteză Nangi. Ai zece minute ca să părăsești clădirea. După asta, oamenii de pază vor primi ordin să te aresteze. Tot la fel vor proceda în cazul în care iei legătura sau alertezi vreo iscoadă de-a ta.

Puse receptorul în furcă și formă repede centrala băncii, cerându-l pe Allan Su, vicepreședintele acesteia.

— Domnule Su, Tanzan Nangi la telefon. Te rog să nu pui întrebări şi să mă asculţi cu atenţie. Începând cu clipa de faţă, te numesc preşedinte al băncii All-Asia, Anthony Chin nu mai lucrează pentru mine. Te rog să dai ordin oamenilor noştri de pază să-l evacueze imediat. Pune-i să se asigure că nu pleacă din bancă având asupra sa ceva care să nu-i aparţină. Şi acum, la muncă...

Va trebui să-l înlăture pe unul din ei. Pe care, pe Roşu sau pe Albastru? Cu ochii duşi pe valurile albastre şi verzi ca jadul transparent, Bristol se gândi că Albastrul va fi primul la rând.

Stătea comod într-un balansoar cu spătarul de pânză, obiect ce prinsese odinioară vremuri mai bune, demodat acum, şi aştepta ca vreun peşte să vină şi să muşte nada care se mişca la o adâncime de cinci metri. Nu mai departe de o sută de yarzi distanţă de port, o barcă de agrement cu două motoare, suplă, îi plimba pe Alix Logan şi vreo şase prieteni de-ai ei, precum şi pe Monstrul Roşu care, pentru a se arăta băiat zglobiu, se băgase cu picioarele în apă.

Mersese până acolo încât se dezbrăcase de cămaşă, iar Bristol considera faptul o greşeală, deoarece îşi expusese astfel albeaţa pieptului său nebronzat, a spatelui şi braţelor. Era totuşi musculos şi puternic, ceea ce Bristol luă în seamă pentru viitor. Se întreba prin ce minune ajunsese el să fie prezentat prietenilor lui Alix Logan.

Firul se întinse şi începu să se deruleze de pe mulinetă. Bristol urmări cum se îndoaie vârful undiţei şi apoi vibrează, aşa că începu să mulineze. Dacă ar fi fost vorba să tragă la sorţi, Bristol l-ar fi dat deoparte pe Monstrul Albastru, deoarece era mult mai solid ca ei; însă oricum, pe Bristol îl mânca palma după o mardeală.

Dar până acum nu avusese loc nici o bătaie. În lunile pierdute cu urmărirea, ajunsese să-l urască pe Monstrul Albastru. Cel puţin pentru motivul că acum avea o privire care arăta limpede că n-o mai urmărea pe Alix numai din interes de afaceri. Într-un anumit fel, pe măsură ce trecuse timpul, Albastrul dezvoltase la Bristol simţul proprietăţii.

Pentru Monstrul Roşu, ea era doar o „bucăţică", o misiune ca oricare alta din cele pe care le îndeplinise

cândva și avea să le mai îndeplinească : să izoleze și să apere ; și-a procurat lista pe care o comandase, cuprinzând numele prietenilor ei apropiați, pe care îi verificase și îi găsise demni de compania ei.

Albastrului, omul de noapte, îi plăcea să o privească. Fusese acceptat și în apartamentul ei. Desigur, nu pentru a-și petrece noaptea acolo, însă pentru un timp destul de îndelungat după ce se întorcea ea din plimbare, ca să verifice minuțios locul. Apoi ușa se trântea în urma lui și el cobora apăsat treptele, cu o scobitoare jucându-i în colțul gurii. Traversa strada, îndreptându-se spre vitrina de crom și sticlă a rotiseriei din apropiere. Cumpăra un pui rumenit la rotisor, suficient de mare pentru o familie de patru inși, și-l deșerta într-o pungă portocalie de plastic. Cu buzele unsuroase, cu obrajii mânjiți de resturi, se uita la fereastra luminată, dincolo de care Alix Logan se dezbrăca, și se lingea pe buze. Bristol însă considera că nu din cauza mâncării.

O smucitură puternică la capătul firului aproape îi smulse undița din mână. Situația devenea serioasă. Își propti tălpile și trase puternic de undiță. În ape se afla probabil forța lui Dumnezeu, deoarece smucitura care urmă mai că-l dădu jos de pe scaun. Peste ce naiba să fi dat ? Mușchii săi dorsali se încordară în încăpățânarea de a se opune jivinei din apă.

La circa o sută de metri, peste spuma de diamante a mării fremătătoare, Alix și prietenii ei se dezbrăcaseră în slipuri, pielea lor bronzată strălucea, își țineau fețele spre soare, părul le flutura în vânt. Cutii de bere de la ghețuă umblau din mână în mână. Râsetele răsunau pe întinderea apei.

Bristol se lupta cu peștele, deși privirile îi erau atrase spre barca de agrement, iar mintea îi era încă preocupată de Monstrul Albastru.

Mușchii i se încordară și simți adrenalina sporindu-și circulația prin corp, îndârjindu-l. Să dea naiba, că bine e să fii în viață ! Uneori, spectrul mormântului pe care i-l pregătise Tomkin îl mai bântuia încă. Noaptea aceea, când mașina se prăvălise, neputința de a interveni, zborul liber, întorcându-i stomacul pe dos, stâncile care veneau spre el ca din pământ, întunericul atotputernic, învârtejeala, ieșind din mașină, flăcări mari șuierând victo-

rioase dinspre sicriul său ca un meteor arzând, ce aproape îi ştersese obrazul. Apoi se prăvălise, şi tot învârtindu-se, fusese martor la propria-i moarte.

Strâmbându-se încordat, Bristol înfăşura firul pe mulinetă, fiind perfect conştient acum de fiecare celulă a fibrelor sale musculare. Simţea întregul puls al vieţii înconjurătoare. Simţea legănatul bărcii de agrement pe valurile agitate, inspira profund aerul sărat şi curat, iuţit pe alocuri de mirosul de păcură, simţea fierbinţeala soarelui pe braţe şi umeri. Culorile apei îi străluceau în ochi ca nişte brazde, când albastru închis, când bleu, turcoaz, sau, în depărtare, câte o dungă verde palid.

Dar simţea mai ales viaţa de la celălalt capăt al firului undiţei, lupta, îndârjirea de a aduce peştele cel mare mai aproape, cât mai aproape de copastia bărcii. În timpul lungilor ierni friguroase din New York, se gândise la asemenea momente, iar acum le trăia.

Peştele era aproape. Îi vedea dâra înspumată ori de câte ori se ridica la suprafaţă, ştia că e cazul să se opintească, să deblocheze siguranţa mulinetei şi să permită dihaniei să se scufunde în adâncuri. Rezultatul nu ar fi altul decât că ar permite cârligului să i se înfigă şi mai mult în fălci, însă instinctul îi spunea că astfel va scăpa, că se scufundă.

Mulineta scrâşni la desfăşurarea firului în viteză, şi Bristol ştia că dacă ar încerca s-o ţină încordată, firul s-ar rupe din cauza forţei enorme a peştelui care se dădea la fund.

Ajunsese la capătul firului şi, înălţând undiţa într-un arc lung, începu să înfăşoare încet, continuu, cu multă răbdare. Va avea o după-amiază lungă aici, şi el nu avea unde să se ducă dacă barca de agrement va continua să rămână pe ape.

Tot timpul arunca ocheade într-acolo. Era important, îşi dădea seama, să nu devină un observator pasiv. Mai ales să nu îl ia somnul şi să-i scape din vedere. Fusese învăţat să folosească timpii morţi pentru a-şi observa şi cunoaşte subiectul. Obiceiurile şi starea de spirit sunt chestiuni importante, deoarece în mod sigur vine odată şi-odată timpul în care observator şi subiect se vor întâlni faţă în faţă, iar în această confruntare, cunoştinţele

observatorului îi oferă un ascendent în susținerea conversației.

Peștele începuse a obosi, și, pe când Bristol înfășura firul mai repede, observă silueta înaltă a lui Alix pășind cu o grație studiată pe puntea din față a ambarcațiunii. Monstrul Roșu, bând bere, își întoarse capul o clipă, ca și când ar fi vrut să prindă orice mișcare. Însă nu se întâmplă nimic demn de atenția lui, așa că își reluă băutura liniștit.

Alix se prinse de balustrada de aluminiu a provei și se aplecă spre apă, ținându-și mâinile întinse. Privi marea îndelung. Linia nesfârșită a orizontului abia distingea apa de cer. Apoi ochii i se îndreptară spre apa care clipocea sub ea. Privirile îi erau nemișcate. Părea hipnotizată la vederea unui obiect de sub undele transparente.

Într-o ultimă izbucnire de energie, peștele cel mare se avântă spre fund și, numai pentru un moment, întreaga lui atenție și energie se concentră să nu-l scape.

Când își ridică privirile, Alix dispăruse. Bristol mătură puntea cu ochii. Nu era pe punte. Probabil fusese nevoie să-și pună mintea la contribuție. Iar soarele fiind prea puternic...

Bristol fu cuprins de remușcări. Privirile acelea fixe ale ei, concentrate. Mai văzuse așa ceva când o întâlnise prima oară pe Gelda. Își îndreptă privirile spre pravă. Părul ei auriu plutea pe apă, un umăr bronzat se balansa la suprafață. Oare înoată, sau e pe cale de a se îneca ?

Monstrul Roșu se uită înainte, dar n-o observă. Puse berea jos și se ridică. Deschise gura și spuse ceva comandantului ambarcației. Acesta scuturâ capul în semn de negație, apoi arătă spre balustrada provei.

Monstrul Roșu se năpusti în acea direcție, iar Bristol se gândi că ar trebui să se grăbească, deoarece Alix începuse să se îndepărteze de vaporaș, și nu mai era nici o îndoială acum. Nu depunea nici un efort să plutească, iar curentul o îndepărta destul de repede.

Alergând spre pravă, Roșul o reperă și se aruncă în apă. Loviturile puternice și hotărâte ale brațelor sale îl apropiară imediat de ea. Pe puntea ambarcațiunii co-

mandantul scosese barca pneumatică de salvare. Mai mulți bărbați bronzați îl ajutau. Femeile priveau cu gura căscată.

Comandantul coborî barca, iar Monstrul Roșu, ținând mâna pricepută pe sub bărbia lui Alix, înotă încet spre aceasta.

Ridicară pe punte trupul lui Alix, iar peștele lui Bristol ieși la suprafață. Era un merlin, care în mod sigur ar fi fost capabil să-l smulgă din scaun și să-l tragă în apă în timpul luptei.

Bristol privi la arcuirea trupului ei lung, ridicat spre punte ca un curcubeu. Părul ei, ud și din această cauză închis la culoare, atârna ca iarba de mare, acoperindu-i un umăr.

Puțin mai târziu, după ce Monstrul Roșu îi aplică respirația gură la gură, se întoarse. Apa îi șiroia din plămâni ca un torent. Cineva se apropie și-i puse pe cap o pălărie de pai, pentru a o proteja de soare. Comandantul îi întinse un prosop pe umeri, iar Monstrul Roșu o duse jos, în cabină.

Bristol privi în jos . la ochii uriași și strălucitori ai merlinului. Corpul său lung zvâcni, iar coada îi împroșcă apă rece în obraz.

Peștele era foarte aproape acum și, pe când se apleca să-l tragă afară cu cangea, văzu în el ceea ce era în realitate : o altă formă de viață, nu un trofeu de pescuit sportiv, care să-i împodobească panoplia apartamentului.

Se gândi iar la mașina în flăcări, la lupta în urma căreia reușise să sară dinăuntru și să scape de moarte, și văzu că lupta disperată a merlinului nu fusese diferită de a lui. Erau amândoi niște soldați bine instruiți și manierați, și nici această creatură nu și-ar fi meritat moartea mai mult decât Bristol.

Mai privi o dată în ochiul rotund, atât de impasibil și totuși atât de plin de viață. Nu-i putea lua zilele. Lăsând cangea jos, căută briceagul prin buzunare. Îl găsi și tăie firul dincolo de cârlig.

Pentru numai o clipă, merlinul rămase locului, plutind și privindu-l. Apoi, cu o izbitură a cozii lui puternice, se îndepărtă încovoindu-și spinarea albastru-ver-

zuie, soarele făcându-i solzii să sclipească, după care rămase din el numai o dâră înspumată, o mică bulboană care îi marca prezența de o clipă.

Tengu era numele pe care, conform tradiției, i-l dăduse *sensei*-ul său. Era unul dintre agenții lui Viktor Protorov infiltrat în *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori. Era cât se poate de prudent și de vigilent. Până și în somn stătea de veghe, astfel că nu putea fi prins. Cum fusese Tsutsumu.

Întotdeauna fusese conștient că se află într-un stup cu albine supărate, bâzâindu-i pe la urechi. Știa foarte bine că această supărare nu aștepta decât un cuvânt de acuzare la adresa lui ca să se dezlănțuie. Niciodată nu mai trăise asemenea emoții contradictorii precum cele produse de moartea neașteptată și inexplicabilă a lui Masashigi Kusunoki, fostul șef al *ryu*-ului de ninja.

Tengu provenea dintr-o familie numeroasă din Kyūshū, și nu uitase niciodată moartea tatălui său. Familia se întrunise în tăcere, comportându-se ca o comunitate perfect unită. Dar nici această comunitate nu se putea compara cu voința unanimă ce se observa aici, aproape la orice nivel de pregătire. *Jonin*-ul, *sensei*-ul șef, *chunin*-ii, șefii de tactică ai grupelor, și *genin*-ii, precum și toți elevii de gradul lui erau cât se poate de afectați.

Ceva se petrecea în *dōjō*, ceva de care Tengu nu-și dădea seama clar, un fel de vârtej subconștient, un fel de fierbere din care el nu făcea parte. Încercă să intre și el în miezul lucrurilor, arătându-le că nu-l pot exclude din rândul lor pe unul care aparține școlii, însă știa că nu avea nici un rost. Se simțea pierdut și nu-și putea explica motivul. Dacă ar fi fost în stare să-și iasă din sine și să observe totalitatea împrejurărilor în care se afla, și-ar fi putut da seama că pur și simplu îi lipsea înclinația pioasă, concentrarea energiilor care l-ar fi alăturat celor îndurerați de moartea lui Kusunoki.

Pe timpul acestor zile trecătoare, Tengu fu cuprins de tot felul de temeri, care-l obligară la teribile cheltuieli de energie internă, pentru a le ascunde celor din jur adevărata sa misiune la Tenshin Katori. Și nimic nu era

mai puternic și nu-l vlăguia mai mult decât teama față de Phoenix.

Aproape de valoarea lui Kusunoki, Phoenix era cel mai puternic *jonin*. De fapt, în felul de a gândi al lui Tengu, Phoenix era mai periculos ca însuși Kusunoki. Pe de o parte, pentru că era mai tânăr, și în deplinătatea puterilor. Pe de altă parte, pentru că avea un fel de a iscodi trecutul la care, i se părea lui Tengu, Kusunoki renunțase de multă vreme. Ca un prost.

De asemeni, Phoenix obișnuia să-și petreacă mai mult timp decât Kusunoki în preajma *genin*-ilor, cel puțin atât cât vedea Tengu când se afla la școală. Bătrânul *sensei* părea să se dedice tot mai mult contemplației retrase, și își redusese lecțiile la câțiva elevi favoriți, printre care se afla și singura femeie, Suijin.

Așa s-a întâmplat până în zorii zilei în care Tengu dormea dus în cămăruța lui, epuizat fizic după o noapte pe care și-o petrecuse căutând și ascunzându-se. Inima îi bătea puternic ori de câte ori simțea pe cineva apropiindu-se.

Teroarea îl consuma. Se temea permanent că Phoenix va descoperi activitățile lui clandestine. Se gândea că-i va deveni imposibilă orice mișcare sub privirile lui suspicioase. Mult mai ușoară i s-ar fi părut moartea de propria-i mână decât de răzbunarea unui asemenea om.

Pentru Tengu, care fusese crescut în superstițiile și ritualurile populare, era ca și când s-ar fi luptat împotriva unui *kami*.

Phoenix era ca o fantomă, ceva pe care nu-l putea pricepe. Văzându-l, văzându-i tatuajul feroce reprezentând un tigru care i se urca pe umăr și pe spinare, Tengu a fost pentru prima oară în viață atins de paralizie. Așadar, în ciuda tuturor sfaturilor lui Protorov, evita să se arate prea îndrăzneț, ferindu-se să fie descoperit, însă continuându-și misiunea.

Când se întoarse în sala de ședințe, fața lui Nangi nu trăda nimic. Pentru moment, făcuse tot ce se putea face. Acum totul era pe mâna lui Allan Su și a personalului său; vor scotoci prin documentele lui Anthony Chin, pentru a descoperi dacă All-Asia se dusese de râpă, pentru a vedea dacă banca încă mai poate fi salvată. Allan

Su propusese ca ușile să rămână închise până la elucidarea cazului, însă Nangi, știind ce zvonuri umblau prin colonie, ordonă ca banca să-și continue activitatea, având grijă să se născocească o poveste despre demiterea lui Anthony Chin, plauzibilă pentru severele ziare englezești și chinezești. Nu avea nici un fel de remușcare față de distrugerea carierei omului care-i dusese banca în pragul falimentului.

Nangi îi spusese lui Su că apele în Hong Kong trebuie să fie tulburi acum.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a câștiga timp, îi spusese el. Nu vreau să transfer din capitalul de aici pentru a nu da apă la moară temerilor. Și n-o să dau vrabia din mână pe cioara de pe gard. Reține, domnule Su. Slujba dumitale și a celor din jur se află în mâna dumitale. Te rog să te comporți la înălțime.

Continuând activitatea băncii era sigur de redresare. Însă totul se află în mâna Divinității. Ea să hotărască soarta băncii All-Asia. Desigur că nu-i spusese lui Su despre faptul că *keiretsu*-ul nici nu-și putea permite un transfer major de fonduri. Iar dacă banca nu-și putea asigura fondurile, acestea trebuiau totuși să vină de undeva.

Mulțumit pentru moment, își concentră întreaga atenție asupra discuțiilor din sala de ședințe a lui Sato. Își aduse aminte ce intenționase să-l întrebe pe Linnear înainte de a-l întrerupe telefonul. Se opri în spatele canapelei pe care stăteau Nicholas, Sato și Ishii. Tomkin se mutase într-un fotoliu din fața lor, lățindu-se cât putea.

— Linnear-san, începu el după ce scoase o nouă țigară și bricheta, înainte de a fi fost întrerupt spuneai că e foarte neobișnuit ca litera *Mo* să fie asociată cu moartea.

Palid la față, Nicholas nu răspunse, iar Nangi, fără să-l slăbească din ochi în timp ce-și aprindea țigara, se întrebă dacă l-a atins unde trebuie, pentru a-și asigura superioritatea asupra *gaijin*-ului.

— Mă întreb, continuă Nangi, suflând fumul albăstrui printre buzele întredeschise, dacă ai fi destul de amabil să ne spui care este scopul legilor *Wu-Shing*...

Nicholas avea de ales între a face o impresie proastă sau a produce o posibilă panică printre japonezi, peri-

clitând astfel negocierile, a căror finalizare fusese subliniată de Tomkin în mod clar ca fiind absolut necesară săptămâna aceasta. Îi împărtășise ceva lui Tomkin pe când se aflau la hotel, vineri, iar acum urma să spună ceva mai mult. Dar numai el, Nicholas, știa mai mult, adică totul, iar implicațiile erau atât de îngrozitoare, încât cel puțin pe moment prefera să nu se gândească la ele. Și totuși inteligentul Nangi, încăpățânatul Nangi, era pe punctul de a-i forța mâna și, procedând astfel, putea să spulbere câți ani din planurile lui Tomkin ?

Gândul îi alerga de colo-colo, dezbătând dilema în care era pus, când capul i se întoarse parcă singur. *Harugei*, cel de-al șaselea simț, îl avertizase... despre ce ? Tomkin ! Ce s-a întâmplat ? Nicholas se puse în mișcare, mai înainte de a trage o concluzie coerentă.

Ochii căprui ai lui Raphael Tomkin, de obicei atât de șireți și de o prefăcătorie ascunsă, erau acum limpezi și zglobii, de parcă îi pierise toată culoarea din ei. Pupilele i se dilataseră și părea că greu se mai poate concentra.

Nicholas puse ușor mâna pe el, simți tremurul clar al trupului, aritmic, spasmodic, anormal.

— Repede, spuse el, chemați un doctor !

— Avem unul în clădire, spuse Sato îndreptându-se către Ishii care deja ajunsese la jumătatea drumului spre ușă. E doctorul nostru, și e un bun specialist.

Tomkin încercă să deschidă gura, dar nu putu vorbi. Degetele i se încleștaseră de haina lui Nicholas, rupând-o. În ochi îi apăruse roșeața fricii și a torturii.

— Nu-i nimic, îl încurajă Nicholas pe un ton liniștitor, vine imediat doctorul.

Ceva în mintea lui încerca să iasă la suprafață, o jumătate de amintire firavă, plutitoare, părând totodată fără importanță. Ce anume era ?

Fața lui parcă se pătase și, aflat așa aproape de el, lui Nicholas i se păru că-i simte pulsul ca o mașină care merge razna. Își puse degetele pe încheietura mâinii lui tremurânde. După un moment și le ridică, repetând figura. Nu-i venea să creadă : nu-i mai simțea pulsul !

Însă gura lui Tomkin clămpănea, și-l trase pe Nicholas aproape, vrând și având probabil nevoie să-i șoptească ceva. Nicholas își apropie urechea de buzele lui

Tomkin și se concentră. Respira din greu de parcă gâfâia înainte de a-și da duhul. Amintirea îngropată ieși la lumină, dar, când să prindă contur, auzi vocea lui Tomkin, strangulată, uscată, nepământeană.

— Greydon, auzi Nicholas printre gâfâieli. Pentru — numele lui Cristos — adu-l — pe — Grey — don. *Acum !*

Reflexiile rozalii iradiate de *kanzashi*-urile din părul lui miss Yoshida făceau să strălucească pietrele de pe fundul bazinului ca niște geme prețioase. Stătea în genunchi într-o încăpere la etajul 15 al clădirii Shinjuku Suiryū, care găzduia sediul firmei Sato Petrochemicals. Fusese decorată de un maestru arhitect de interioare, după care un *sensei* al grădinăritului crease acolo un sanctuar al cugetării meditative în mijlocul balamucului din Tokyo.

În atmosfera diafană pătrunse o boare de vânt, trecând peste capul femeii. La dreapta trandafirului se aflau bambuși verzi și unduioși ca salciile, înalți, tineri, cu o suplețe nemuritoare, calitate atât de prețuită de japonezi, a căror prezență împrospătează spiritul obosit.

Îmbrăcată într-un costum roșu modern, miss Yoshida îngenunchease la marginea bazinului. Deși ocupa funcția de asistent al administrației lui Sato, tradiția tot o mai considera pur și simplu o Doamnă de Birou. Luptase ani întregi să scape de această etichetă, însă fără succes, și într-adevăr, dacă n-ar fi deținut acest post, în alte împrejurări ar fi fost o femeie de casă, ducându-și la bun sfârșit îndatoririle de soție și de mamă, păstrându-și căminul într-o ordine desăvârșită.

Însă în urmă cu șase ani soțul ei fusese strivit de un camion, în timp ce încerca să urce pe trotuarul aglomerat, în miezul zilei. Țeasta lui fusese zdrobită fulgerător. Prin moartea lui ea rămăsese singură să aibă grijă de fiul lor Kozo, care abia începuse cursurile liceale la prestigioasa școală Tōdai. Împreună cu soțul ei se zbătuse din greu și îndelung, pentru a reuși să-l înscrie la respectivul liceu — apelase chiar la ajutorul influentului Sato. Și fuseseră total dezamăgiți să-i vadă nerecunoștința pentru cât se zbuciumaseră ei ca să-l vadă ajuns un pas mai departe.

Amintindu-şi acele vremuri, miss Yoshida oftă şi-şi încovoie umerii, ca sub o povară.

La început acceptase invitaţia de a veni să locuiască împreună cu soacra sa. Dar nu i-au trebuit mai mult de câteva săptămâni pentru a-şi da seama că a schimbat un iad cu altul. Trăind în casa soacrei sale, însemna să se pună sub directul control al bătrânei. Aceasta era o *hera-mochi* dură, ţinând cu orice chip să dirijeze autoritar banii de asigurare ai copilului, şi toate socotelile cu banca. Iar robia în care intrase miss Yoshida devenise insuportabilă.

Îl luă pe Kozo şi plecă întristată de la *hera-mochi*, reîntorcându-se în cartierul favorit al copilăriei sale, unde-şi închirie un apartament.

Şi, cum în viaţa ei rămăsese numai Kozo, deveni o *kyoiku mama*, o mamă dedicată educaţiei, lucrând continuu la promovarea lui, ca să poată intra în rândul acelui *juku*, grup de elită format din elevi care se întruneau duminicile şi de sărbătorile naţionale, în timp ce restul şcolii îşi vedea de învăţătură. Miss Yoshida dorea să-l ştie pe Kozo într-o şcoală *juku*, deoarece cunoştea nivelul mediocru al şcolii de atunci. Elevilor nu li se permiteau corijenţele sau repetenţia, erau obligaţi să treacă clasa, aşa că nivelul de predare se afla la înţelegerea celor codaşi, ceea ce miss Yoshida considera a fi sub capacitatea fiului său.

Şi la insistenţele ei şi ca rezultat al inteligenţei lui Kozo, fiul a fost curând rugat să intre într-o prestigioasă şcoală particulară *juku*, la Tōdai.

Miss Yoshida era deosebit de fericită, amintindu-şi de propriile vremuri de şcoală. În clasele primare, în care avusese aproape numai colege, învăţase cum să se comporte în societate, cum să-şi trateze viitoarea soacră, cum să-şi educe copiii, şi cum să se pregătească în faţa miliardelor de necazuri ale căsniciei. Fusese o şcoală făcută de dragul de a o termina, şi-şi jurase că atunci când va ajunge la maturitate, altfel îşi va educa ea copiii.

Dar *karma* ei se îndreptase în altă direcţie, iar când doctorul îi spusese că nu va avea decât acest singur copil, se resemnă să ştie că fiul său primeşte cea mai aleasă educaţie din toate şcolile Japoniei, deschizându-i-se ast-

fel toate drumurile spre lumea afacerilor. Deoarece toată lumea știa că, fără a absolvi cel puțin câteva facultăți, tinerii erau aruncați într-o mare neproductivă a singurătății.

Așa că nu luă în seamă plângerile lui Kozo în privința faptului că profesorii de la școala de stat regretau că l-a înscris la *juku*. Susținea, după cum spunea el, că *juku* nu le trasează nici un program precis de învățătură, slăbindu-le astfel controlul asupra elevilor, ceea ce-i deranja enorm. Viața lui în școală devenise nesuferită.

— Fleacuri, îi răspunsese mama sa. E doar o scuză din partea ta, ca să te sustragi de la studii. Știi tu cât mă costă școala ta *juku*, în fiecare lună ?

Bineînțeles că nu-i spunea cât o costă, dar în sinea ei mulțumea Cerului că avusese un soț chivernisit, banii lui fiindu-i de folos și ajungându-i mult timp după ce murise.

În urmă cu doi ani — așa de repede au trecut ? se întreba ea — Kozo era pe punctul de a termina liceul. Tot semestrul învățase din greu, strădaniile sale vizând admiterea la școala din Tōdai. Palid la față și îngândurat, pleca dimineața devreme de acasă, pentru a se întoarce de la bibliotecă abia seara târziu.

Apoi, în cele trei săptămâni de vacanță acordate cu ocazia Anului Nou, începu „îndoparea" contra-cronometru cu studiul necesar la *shiken-jigoku*, examenele iadului. Miss Yoshida se înfiora și acum la auzul acestui termen.

Îi rezervă lui Kozo o bună parte din apartament, în care să-și poată face studiile nederanjat. Însă într-o bună dimineață...

Pe miss Yoshida o trecu un fior, cutremurându-i umerii pe când ofta la marginea grădinii desăvârșite, printre foșnetul frunzelor, peste susurul apei care se rostogolea pe pietrele cafenii de pe fundul pârâiașului artificial.

Nu ! — strigă în ea un glas. *De ce să te chinui singură din nou ? De ce să-ți aduci aminte ?*

Știa însă de ce își aducea aminte. Pentru a se pocăi. Lacrimi tăcute i se prelinseră pe obrajii rotunzi, pătându-i bluza de mătase, picurând și pe taiorul de olandă.

Ah, Buddha ! Cum voi putea uita clipa când am intrat în camera lui și l-am găsit spânzurat cu cearșaful, cu scăunelul răsturnat sub el ? Se legăna încoace și-ncolo ca un metronom îngrozitor. Când era copil își înfășura în somn cearșaful în jurul picioarelor și zâmbea misterios. Și-l înfășura în jurul picioarelor, nu al gâtului.

Sărmanul Kozo !

La trei luni după ce-l îngropase într-un loc de veci alături de al tatălui său, citise într-un ziar un articol semnat de profesorul Soichi Watanabe de la facultatea de filozofie din Tokyo. Parțial, se plângea de „asprimea vieții dedicate învățăturii" pe care tinerii se vedeau obligați s-o îndure, „o sentință a soartei de care nici un copil nu poate scăpa". Și o apucase din nou plânsul, realizând de această dată cât de puțină înțelegere avusese ea față de asprimea vieții de studiu a lui Kozo.

De când îl născuse, îl crescuse pe Kozo potrivit cu dorința ei de a-l vedea ajuns bine. Însă vedea acum că nu luase în seamă personalitatea lui. Îl considerase mai degrabă ca o oglindă a propriei voințe. O oglindă foarte importantă, desigur, însă care reflecta numai o parte din ea.

Acum, stând cu capul îngropat în mâini, se legăna înainte și înapoi plângând de durere, copleșită de dor și de milă înciudată pe propria persoană.

Și în această stare a găsit-o Moartea, căzând asupra ei ca o fantomă, venind ca o gheară ascuțită, neagră ca smoala, apărută din senin, sfâșiindu-i șira spinării încovoiate, destrămându-i taiorul, spintecând-o în două, ca pe o neînsemnată ființă a Neantului.

Miss Yoshida nu-și dădea seama de nimic altceva în afară de durerea și întristarea sa, și își amintea cum l-au găsit pe Kagami-san în baia de aburi, scăldat în sânge. Fără s-o părăsească amintirea de neșters a lui Kozo. Chiar și duhoarea groaznică răspândită de Tomkin-san, rezultatul, bănuia ea, regimului alimentar occidental bazat pe carne, se pierdu în pieptul umflat al disperării ei totale.

Simți apoi o mână ușoară pe umăr, și percepu o voce de femeie îngânând ceva, așa că se destinse ușor, ridică umerii, își îndreptă spinarea și înălță capul spre cea care încerca s-o aline.

Avu numai timpul să zărească kimonoul colorat, strălucirea părului negru și bogat, coafat ca al unei gheișe, înainte de a auzi șuieratul ascuțit și de a vedea cum marele evantai strâns ca o lamă metalică o lovi fulgerător și-i zdrobi osul și cartilagiul de la baza nasului.

Miss Yoshida urlă în urma șocului, invadată de durere. Sângele din rană îi izbucni pe față, împroșcându-i bluza și taiorul. Căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea. Ochii i se deschiseră larg, întunecându-i-se înmărmuriți, deoarece recunoscuse chipul din fața ei, iar inima i se contractă de groază.

— Mă tem că acest caz mă depășește, spuse doctorul. Era palid-cenușiu la față, părând îmbătrânit cu zece ani față de momentul când intrase pe ușa biroului.

— Singura speranță rămâne spitalul.

Oftă profund, ridicându-și ochelarii cu ramă metalică pe fruntea lucioasă, după care își frecă ochii cu degetele.

— Mii de scuze. Zilele acestea am avut dureri de cap pricinuite de sinuzită. Scoase din buzunar un flacon de plastic, îi desfăcu dopul și mirosi pe rând cu ambele nări. Am fost sfătuit să părăsesc orașul ăsta cât mai curând. Puse flaconul înapoi în buzunar. Poluarea, înțelegeți...

Era un japonez ceva mai răsărit decât media lor, cu umerii așa de subțiri că i se puteau vedea omoplații prin haina șifonată. Avea ochii buni și inteligenți. Oftă din nou :

— Dacă totuși țineți să aveți părerea mea, deși nu valorează mare lucru...

Își roti privirile pe toate fețele îngrijorate ale celor din jur. Nicholas, Sato, Nangi, apoi la Tomkin, prăvălit pe canapea.

— Nu este inima, spuse el. Nu știu exact *ce anume* este.

— I-am luat pulsul în timp ce erați anunțat, spuse Nicholas. Nu l-am perceput deloc.

— Întocmai, își mijì doctorul ochii, ca o bufniță ziua, privind prin lentilele groase. Și tocmai aici e principala ciudățenie. Ar trebui să fie mort, vă dați seama. Se uită în direcția celui prăbușit pe canapea.

— Știți cumva dacă a urmat vreun anume tratament, Linnear-san ?

Nicholas își aminti cu greu că văzuse o sticluță de plastic în camera lui Tomkin la hotel.

— Lua Prednison.

Doctorul păru să se clatine un pas înapoi, iar Nicholas se repezi să-l sprijine. Se albise la față, dar nu scoase nici o exclamație, ci vorbi numai cu o voce atât de stinsă, că Nicholas se văzu nevoit să aplece urechea spre el.

— Prednison ? Ești absolut sigur că lua Prednison ?

— Da.

Doctorul își scoase ochelarii.

— Mă tem că ambulanța va fi inutilă acum... spuse el încet.

Își puse grijuliu ochelarii înapoi, privind la cei de față. Se schimbase la chip de parcă era artist. Avea ochii negri peste care se lăsase un fel de cortină a superiorității profesionale, despărțindu-l de cele din jur. Nicholas văzuse destul de des asemenea priviri la doctori, precum și la soldații întorși de pe front. Era un fel de mecanism de autoapărare, o îmbărbătare voită a inimii, pentru a o apăra de săgețile amărăciunii. Într-adevăr, doctorul nu mai putea face nimic, și ura atât de mult înfrângerile.

— Mă tem că Tomkin-san suferă de sindromul Tsakayasu, o inflamare a arterelor, boală malignă și fatală. Este cunoscută și sub numele de boala lipsei de puls. Cred că motivul vă este cunoscut tuturor.

Miss Yoshida era convinsă că va muri. Nu-i părea o întâmplare tocmai înspăimântătoare, deoarece îi aducea sfârșitul suferințelor și-i ștergea rușinea de a fi fost prea lașă ca să ia sabia scurtă *wakizashi* a soțului ei și să-și spintece pântecele.

Dar modul în care murea — aceasta era cu totul altă problemă. Murea ca un câine, ca un animal amărât călcat pe stradă, lovit cu piciorul și cu pumnul, viața părăsind-o la fiecare scurtă respirație sacadată.

Desigur, nu așa trebuia să moară o femeie-samurai, își spunea ea, cu mintea pe jumătate întunecată de contactul dureros cu lama ascuțită a evantaiului.

Iar vederea figurii aplecate asupra ei — fața aceea demoniacă, albă ca de mort, cu buze portocalii, machiată ca demonii din teatrul *kabuki* — o înmărmuri.

Îi părea că a fost aruncată în tunelul groazei din basme, ca și cum Tokyo cu aglomerația și îmbulzeala lui, cu poluarea abundentă, cu toate luminile lui de neon, a dispărut complet. Iar în locul lui apăruseră case de lemn și carton, desișuri de bambuși verzi și unduioși ai unei Japonii din vechime, misterioasă și încețoșată, plină de magie și de fapte eroice.

Toate acestea se aflau concentrate pe figura aplecată asupra ei, pregătindu-se să-și continue pedeapsa.

Sunt totuși o femeie-samurai ! — strigă o voce dinlăuntrul minții ei tulburi. *Dacă va fi să mor, cel puțin acordă-mi privilegiul să mor în luptă !*

Și astfel, miss Yoshida își întinse mâinile cu degetele răsfirate ca niște gheare, zdrelindu-le în întâmpinarea evantaiului ucigaș, care nu-și mai contenea loviturile. Începu să se ferească de lovituri, depunând eforturi teribile, folosindu-și antebrațele și coatele, sângele fierbinte șiroindu-i pe brațe și pe la subsuori.

Buzele i se întredeschiseră, dezvelindu-i acum dinții încleștați într-un rânjet înverșunat și mârâit, iar înverșunarea îi înălță inima din sumbra toropeală, cântând imnuri spiritelor strămoșilor ei samurai, care o îmboldeau către un sfârșit glorios.

— Confirmarea diagnosticului e de dată relativ recentă. Cred că a avut loc la clinica Mayo, la începutul anului 1979.

— Nu poți să faci nimic, Taki-san ? întrebă Sato.

Doctorul ridică umerii săi firavi.

— Pot să-i dau un sedativ. Îi vor dispărea durerile. Atâta tot.

— În mod sigur însă, spitalul are posibilitatea de a...

Toki deja scutura din cap.

— E aproape gata, Sato-san. Dacă îl vom mișca, îi vom spori durerile. Cât privește spitalul... ei bine, eu unul n-aș dori să mor acolo, dacă mi-ar fi dat să aleg.

Sato clătină de câteva ori din cap, lăsându-se păgubaș.

Nicholas îi părăsi, considerându-i o adunătură jalnică a zilelor noastre, neputincioasă în fața forțelor primitive ale naturii, și se apropie de Tomkin îngenunchind lângă el. Îi privi fața palidă, pătată. Altădată citise forța în aceste trăsături brăzdate de ridurile provocate de severitatea lui, accentuându-i caracterul și puterea spiritului.

Acum aceste riduri începuseră să se extindă și să se adâncească. Timpul părea să se fi strecurat în el, îmbătrânindu-l cu zece ani în tot atâtea minute. Dar, spre deosebire de doctorul Taki, nu-și va mai reveni vreodată. Procesul regenerării fusese întrerupt de boală.

Lui Nicholas i se părea o ironie absolută a soartei să îngenuncheze acum în fața muribundului, pe care-și jurase să-l distrugă. Dar nu-și mai bătu capul cu așa ceva. Tomkin avusese *karma* lui. Nicholas acceptă aceste evenimente ca pe oricare altele de până acum, cu indiferență și calm. Numai această calitate nemaipomenită a lui îi permisese să-și înfrâneze dorința arzătoare de a discuta cu Akiko și uimirea la vederea ei. Tot această calitate i-a permis să-și revină așa de repede de pe urma gravelor implicații ale morții lui Kagami-san.

Era un oriental prin naștere, deși numai o infimă parte din trăsăturile feței îi trăda sângele mamei. Colonelul, dacă ar mai fi fost astăzi în viață, și-ar fi recunoscut în trăsăturile feței fiului său propriul chip din tinerețe, numai că părul lui Nicholas era negru ca al mamei sale, iar privirile nu-i erau așa de fățișe, ca ale occidentalilor.

În Nicholas se împleteau acum mai multe emoții diferite. Recunoscu ura față de Tomkin, care l-a îndemnat să vină și să se angajeze la el, chiar să se împrietenească cu el pentru a se apropia de dușman ca să-și sădească sămânța răzbunării prietenului ucis din ordinul lui. Cu toate acestea... Omul avea unele calități care începuseră să-l înmoaie pe Nicholas. În primul rând, era un om de cuvânt. Și ar fi fost în stare să meargă până la capătul pământului pentru oricare din oamenii lui aflați la ananghie. În al doilea rând, dragostea sa statornică față de cele două fiice, și mai ales pentru Justine, era de-a dreptul mișcătoare. Era însă în firea lui să nu-și poată mereu exprima foarte bine această dragoste. Însă era lăudabilă

înțelegerea de care dăduse dovadă față de necazurile nezinei sale și, tot la fel de importantă, recunoașterea amestecului său în viața ei sentimentală.

Deși Tomkin părea uneori zgomotos și necioplit, aceste asperități de caracter ascundeau un om foarte sensibil. Într-adevăr, în momentele de intimitate, din care prefera să împartă mare parte cu Nicholas, când gorila lui era jos la intrare și el se odihnea, se dovedea un companion vorbăreț și foarte plăcut chiar.

Nicholas își coborî privirile asupra feței cenușii, tumefiate. Fără urmă de viață, Tomkin părea o păpușă uzată, de ceară. Își reaminti întristarea provocată de prieteniile Justinei, câtă durere nu-l încercase când o exploatase Chris ; cea din urmă supărare a lui, care a salvat-o pe Justine, dar a și îndepărtat-o de el.

Nicholas recunoscu că Justine s-ar fi cuvenit să fie de față ; poate că numai el era capabil să înțeleagă câtă mângâiere i-ar fi adus prezența ei acum. În definitiv, singurul punct slab al lui Tomkin fusese familia. Părea într-adevăr o cruzime a soartei ca el să moară aici, atât de departe de casă și de fiicele sale, singurele ființe iubite. Înfruntând moartea în asemenea clipe, Nicholas simțea că devine din ce în ce mai insignifiant. Își dădea vag seama că aceasta era o fațetă a caracterului său occidental, moștenire din partea colonelului. Jumătatea orientală a personalității sale înțelegea pe deplin că moartea este o componentă a vieții, ca două părți ale unui întreg. Dacă faci parte din întreg, faci parte și din lumea morții. Ceea ce, în clipa de față, era pentru el un soi de consolare.

Nicholas îl văzu clipind ; pupilele căprui se decoloraseră și deveniseră aproape cenușii. Respira cu un efort enorm, buzele uscate îi rămăseseră întredeschise.

— L-am chemat pe Greydon, spuse el. E afară.

Însă ochii săi pierduți păreau să nu recunoască pe nimeni în rotirea lor prin cameră. Afară, lumina zilei dispăruse, iar splendoarea nopții în Tokyo era o explozie de neoane, punând întunericul pe fugă.

Tomkin își întoarse capul, și Nicholas îi urmări privirile. Nu vedea nimic într-acolo, doar un zid alb. Ce putea să fi văzut Tomkin care să-i atragă pentru ultima

oară atenția ? Numai pisicile stau și privesc atent în gol.

Apoi o umbră trecu de-a lungul zidului și, ca și cum ar fi fost legată de el, Tomkin se scutură o dată, iar Nicholas strigă :

— Doctore ? deși era inutil, doar știa dintr-o singură privire când are de-a face cu moartea.

— Domnule Linnear ?

Nicholas se ridică încet și se întoarse să vadă fața îngrijorată a lui Greydon, avocatul lui Tomkin.

— Cum se simte ?

— Îți va spune doctorul.

Nicholas se simți brusc epuizat.

Doctorul Taki îngenunchease lângă Tomkin cu stetoscopul, ascultând concentrat.

— Mă tem că a decedat.

Se ridică și începu să consemneze în carnețel.

Greydon își ștergea fruntea cu batista.

— Așa de repede, spuse el. Niciodată... eh, niciodată n-aș fi crezut că va fi așa de curând...

— Știai de boala lui ? întrebă Nicholas.

Greydon dădu din cap absent.

— Doctorul lui, doctorul Kidd, și cu mine, numai noi doi știam.

După care privirile i se concentrară, fixându-se asupra lui Nicholas :

— Tomkin a trebuit să vină la mine pentru testament, așa că mie trebuia să-mi spună. Respiră profund. S-ar supăra cineva dacă mi-aș dori un whisky cu sifon ?

— Vă rog să mă scuzați, spuse Sato. Împrejurările actuale...

Se repezi spre bar, îi pregăti lui Greydon băutura și i-o întinse. Îi prepară și lui Nangi un pahar, căci arăta foarte palid.

Greydon luă o înghițitură zdravănă și-l atinse pe Nicholas pe cot.

— Te rog să mă urmezi, îi șopti el.

Departe de ceilalți, Nicholas se opri în loc.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el sec. Dar mintea îi era aiurea.

Greydon deschise geanta diplomat din piele neagră de șopârlă.

— Sunt unele chestiuni care trebuiesc...

— Nu acum, spuse Nicholas punându-și palma pe brațul lui. Va fi destul timp pentru formalități, mai târziu.

Avocatul se uită la el în sus, cum stătea așa, pe jumătate aplecat în față.

— Mă scuzați, domnule Linnear, dar am primit dispoziții speciale, iar domnul Tomkin a fost cât se poate de explicit asupra lor.

Vârî mâna în geantă, și scoase un plic pântecos. Pe față era tipărit numele lui Nicholas. Era lipit și sigilat cu un strop de ceară roșie. I-l înmână.

— Domnul Tomkin a cerut ca acest plic să vă fie înmânat personal, imediat după moartea sa, să-l citiți și să-l semnați în prezența mea.

Stupefiat, Nicholas își lăsă privirile asupra plicului.

— Ce conține ?

— E un codicil.

— Un codicil ?

— La testamentul domnului Tomkin. Greydon părea din nou îngrijorat. Îl prinse pe Nicholas de încheietura mâinii. Trebuie să-l citiți pe loc, domnule Linnear. Aceasta a fost dorința expresă a domnului Tomkin. Ochii lui păreau dilatați și umezi. Vă rog !

Nicholas întoarse plicul și-i rupse sigiliul. Îl deschise și scoase un teanc de hârtii. Cea dintâi era mâzgălită cu scrisul inconfundabil al lui Tomkin. Începu să citească :

Nicholas,

În mod sigur trebuie să fii uluit de evenimentele recente. Este cât se poate de normal. Trebuie să-ți mărturisesc că îmi dau seama ce fel de gânduri te pasc acum. Știu însă că, dacă m-aș afla acum alături de tine, nu ți le-aș putea citi pe față. În nenumărate privințe ai fost pentru mine o enigmă chiar mai mare decât fetele mele însele. Cred că este firesc, din moment ce ajunseseși să-mi fii ca un fiu.

De fapt cred că totul se potrivește. Nu a încercat Oedip să-și ucidă tatăl ? Da, știu. Pentru că ajun-

sesem să te cunosc. În viața mea am făcut multe lucruri nebunești pe care n-aș fi prea dornic să le discut.

Am fost înrobit de dorința măririi și pentru asta, am distrus oameni, chiar companii întregi. Dar în cele din urmă s-a dovedit că viața are modul ei de a-și bate joc de oameni, și de ce aș fi fost eu o excepție ?

Nu pot să neg, întâlnirea cu tine mi-a schimbat viața. O, nu chiar de la bun început. Eram prea căpos pentru așa ceva. Dar îmi aduc aminte de noaptea aceea lungă când l-am așteptat amândoi pe Saigō. Tu veniseși să mă aperi, în timp ce eu, în frica și disperarea mea, am început să vorbesc cu el, propunându-i viața ta pentru a mea.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de nesăbuit am putut să fiu. Deși bănuiam că tu m-ai auzit. Așa a fost, nu ? Ei bine, pentru mine nu mai are așa de mare importanță acum. Voi spune numai că, după noaptea aceea, am început să te înțeleg. O anume calitate a ta, pe care mi-e încă imposibil s-o definesc, a început să-mi apară ca prin ceață. Mă bucur că ai venit să lucrezi pentru mine, precum mă bucură faptul că te vei însura cu fata mea. Vă potriviți.

Există probabil multe motive pentru care ai dori să mă ucizi. Dintre acestea, poate că cel mai puternic ar fi ceea ce s-a întâmplat cu prietenul tău, Lewis Croacker. Credea că eu am ucis-o pe Angela Didion, iar tu credeai că eu l-am ucis pe el.

Greșești. Dar ai și dreptate.

Sincer să fiu, îmi pare rău, dar nu pot să fiu mai explicit. Am spus probabil deja mai mult decât ar fi trebuit. Să trecem la afaceri.

Următoarea filă este un document autentificat Îți acordă 60% din acțiunile firmei Tomkin Industries. Cu ele, te poți așeza comod la conducere ; poți chiar schimba consiliul de administrație, dacă așa consideri. Deși Justine și Gelda vor deține fiecare câte 20%, tu vei avea toate prerogativele, adică

mă vei înlocui. Semnează actul și ai ajuns președintele companiei Tomkin Industries. Nu sta prea mult pe gânduri, lasă-te în voia instinctului. Însă trebuie să înțelegi că asta îmi este dorința, Nick, din toată inima și din tot sufletul, dacă există așa ceva. În curând te vei însura cu Justine. Mă bucur că vă iubiți. Nimeni nu poate înțelege mai bine ca mine ce alinare reprezintă acest lucru în vremurile de azi. De acum, precum vezi, faci parte din familie.

Dacă semnezi, m-aș simți foarte fericit. Voi ști compania pe mâini bune. Dar reține asta : trebuie să faci un singur lucru, imediat după înmormântarea mea. Greydon, care probabil se află acum lângă tine, îți va spune care este acesta.

La revedere, Nick. Spune fetelor că le iubesc.

Raphael Tomkin.

În dreptul martorului semnase Greydon, pe data de 4 iunie 1983.

Nicholas se așeză pe brațul fotoliului lui Sato. Îl vâjâia capul și se lupta cu disperare să-și revină. La antrenamente nu fusese pregătit pentru asemenea situație.

— Domnule Linnear ?

Nicholas ridică privirile încet, dându-și seama că Greydon se lupta de câtva timp să-i atragă atenția.

— Domnule Linnear, veți semna codicilul ?

Prea mare învălmășeală de evenimente. Nicholas se simțea copleșit. Emoția îl asalta dinspre partea lui occidentală, în timp ce jumătatea orientală lupta cu disperare să-și suprime emoțiile care, dacă ar fi reușit să răzbată la suprafață, cu siguranță i-ar fi periclitat buna impresie pe care o făcuse celorlalți. Nicholas se simțea pentru prima dată în viață prins la mijloc, stânjenit de oricare dintre jumătățile originii sale. Deoarece voia să le dea ascultare amândurora, să simtă și în același timp să nu simtă. Sato avusese perfectă dreptate. În țara asta durerea era o emoție privată, ascunsă și față de cei care îți sunt apropiați. Și totuși simțea puternic prezența colonelului, îndemnându-l să se întristeze, spunându-i că

era normal să-l doară, că plânsul este un dat omenesc, simțirea la fel, ca și nevoia de consolare în momente de durere ; toată lumea are nevoie de ele.

Totuși trăsăturile feței nu-i dezvăluiau frământările. Poate numai Nangi, cu mintea lui ascuțită, ar fi putut vedea durerea în ochii lui Nicholas, zbătându-se ca niște zvârlugi întunecate. Însă Nangi n-ar fi fost atât de necuviincios încât să stânjenească intimitatea cuiva. Încă din momentul atacului suferit de Tomkin, japonezii se strânseseră laolaltă, privindu-se numai între ei, așa că el nu se putea îngrijora că ar face impresie proastă.

— Domnule Linnear ?

Brusc, Nicholas se trezi că ia poziția de atac. Mușchii i se încordară, șoldurile și genunchii se mișcară instinctiv, impulsul ucigaș năvălindu-i în creier pe când tocmai se pregătea să ridice mâna.

— Da ?

Greydon clipi des îndărătul lentilelor stând nemișcat și cât se poate de pașnic, făcându-l pe Nicholas să-și spună în gând : „Ce m-a apucat ?“ — îngrozit de emoția sa greșit direcționată, care-l îmboldise să reacționeze ca la antrenamentele de *aka-i-ninjutsu*. Părea că tot timpul petrecut de el în America nu mai avea nici un efect și, reîntors la elementul său natural, rațiunea ceda locul instinctului, așa cum fusese învățat. Pentru că *jahō*, forța magică din niia, impunea absoluta eliminare a legilor și constrângerilor așa-zisei civilizații.

Dar aici nu se afla în prefectura Nara, între zidurile reci de piatră de la Tenshin Shoden Katori. Acum nu mai era elev, era *sensei*. Ar fi trebuit să aibă în vedere acest lucru. Însă nu era pe de-a-ntregul un oriental, așa cum încerca singur să se convingă.

Și, exact în acel moment, ca și când un uriaș sloi de gheață, care îi blocase calea o veșnicie, reflectând lumina pe suprafața sa încrețită, s-ar fi rupt din locul lui, înțelese ura latentă pe care o avea față de Colonel, pentru că-i dăduse viață și-i transmisese genetic reacțiile și instinctele occidentale, adăugându-le un mod îngust de a privi lumea. Nicholas își dădu seama că respectul neclintit față de tatăl său fusese numai o mască a dezaprobării ce mocnea în el. Și, brusc, știu cum trebuie să procedeze.

Își relaxă corpul, transferându-i uniform adrenalina solicitată de *kokyu suru*, poziția de luptă pe care o luase câteva clipe mai devreme. Înapoind hârtiile lui Greydon, spuse :

— Vă rog să-mi acordați un timp.

Traversă apoi camera, trecând pe lângă cei patru japonezi care nu i se uitară în ochi, discutând treburi mărunte pe un ton scăzut și agitat.

Trecu din nou pe lângă canapeaua lui Tomkin, părând că-l vede așezat pe năsălie. Simți un gust amar pe limbă și un foc în priviri. În ziua când a murit Colonelul, noul lor grădinar — tot bătrân ca și predecesorul său, și cunoscător al zen-ului, — începuse să dea zăpada de pe aleile grădinii casei lor de la periferia capitalei. Și văzu acum din nou dungile albe și negre, ale zăpezii și ale pământului, simbol al tristeții de iarnă, transpuse acum, prin tragedia lui, în altarul morții.

Îngenunche în dreapta lui Tomkin, înclinându-și capul cu respect, ca unul care are în față pe șeful propriei familii. După revelația de adineauri în privința Colonelului, părea să nu mai existe nici o diferență între acest cadavru și cel pe care mama lui, împreună cu Itami și cu el, îl îngropaseră cu ani în urmă.

Numai că acum durerea din sufletul lui, de neînțeles și atotputernică, dispăruse la vederea barbarului cu ochii rotunzi. Deși Colonelul ajunsese să iubească Orientul cu pasiune, rămăsese totuși un *gaijin*, și Nicholas suferise de pe urma acestui fapt tot timpul copilăriei și adolescenței petrecute în Japonia. Sângele, sângele. Japonezii nu puteau trece peste acest lucru, nu puteau, în străfundurile inimii lor, să-i ierte această maximă trădare, deși în public îi arătau semne de afecțiune.

Undeva în subconștient, Nicholas percepea la Tomkin trăsăturile tatălui său, cumva modificate. Realiza acum că o parte din ura față de Tomkin era ura față de tatăl său, pentru ceea ce fusese el, fără a se putea schimba. Un oriental ascuns într-un trup de occidental. Așa este *karma*. Și Nicholas înțelegea acum că nu fusese în stare să accepte așa ceva, că ani de zile luptase inconștient împotriva acestei *karma*, la fel de încăpățânat precum refuzase să-și cerceteze și să-și înfrunte propria ură.

Însă acum putea. Moartea lui Tomkin îi arătase drumul, și-i va rămâne veșnic îndatorat pentru acest serviciu. Însă știa că față de Tomkin simțise mult mai mult decât ură. Nu-l socotise niciodată monstrul care susțineau fiicele lui că ar fi. Întotdeauna dintr-o bucată, uneori necioplit și crud, nu se putea totuși preface în dragostea nemaipomenită față de fetele sale. Nicholas simți durerea cum sporește, eliberată în cele din urmă de chingile tari ale moștenirii lui orientale.

Jeli un timp moartea lui Raphael Tomkin, îl jeli pe tatăl său, Colonelul. Lacrimile îi picurau din ochi grele ca piatra, ca pietrișul îngrijit din grădina Zen a sufletului său, mult micșorată de pierderea celor doi.

După un timp, Nicholas se ridică. Calmul îi era întipărit pe fața lui bine controlată, iar mintea și-o simțea limpede, eliberată de șireangul restricțiilor pe care le trăise în urmă cu o jumătate de oră. Se reîntoarse la Greydon, care avea încă documentele în mână, și i le luă. Mai citi o dată scrisoarea, fascinat iarăși de istețimea lui Tomkin — înțelesese cu mult mai mult decât lăsa să se vadă înfățișarea lui urâtă de american.

Când ajunse la paragraful privitor la Angela Didion, se opri. Avusese Croacker dreptate, sau nu? Se întrebă și el. Cum putea să aibă și să nu aibă dreptate? Șoc după șoc. Cercuri concentrice. Întregul ton al scrisorii era ciudat de oriental, prin profunda introspecție, prin ramificațiile către care te îndrepta.

Mult timp, Nicholas rămase cu ochii țintuiți în scrisoare. Încetase de mult cititul. Pentru un observator neperceput, părea că privirile îi rătăcesc în gol. Însă el se uita de fapt dincolo de cuvinte, pornise în căutarea Neantului și, cufundându-se în acel gen de meditație cunoscut numai războinicilor eroi ai trecutului, căuta răspunsul la cea mai mare schimbare care probabil se ivise în viața lui.

Își ridică brusc privirile, și, când întâlni fața lui Greydon, ochii îi erau concentrați și pătrunzători. Împături scrisoarea și o puse în buzunarul de la piept al hainei.

— Și ce se întâmplă dacă nu semnez? întrebă el calm.

— Tot este specificat în testament, răspunse Greydon. Nu vă pot da amănunte, îmi încalc astfel prerogă-

tivele. Sunt împuternicit numai să vă spun că, dacă nu semnați, consiliul director al companiei îl va alege pe noul președinte.

— Cine va fi acesta ? întrebă Nicholas. Va fi un om capabil ? Va fi în favoarea fuziunii ? Va conduce compania potrivit dorinței lui Tomkin ?

Greydon zâmbi subțire.

— Ce ați vrea să vă spun, domnule Linnear ? E clar că domnul Tomkin dorea să vă hotărâți înainte de a afla asemenea lucruri. Îl privi un moment pe Nicholas. Totuși, simplul fapt că îmi puneți asemenea întrebări, mă face să trag concluzia că ați ajuns la o hotărâre.

Scoase un stilou și-i desfăcu capacul. Penița lui aurie străluci ca o lamă de sabie.

— Tomkin spunea că trebuie să fac ceva... în cazul în care semnez. Trebuie să știți ce a vrut să spună...

Greydon dădu afirmativ din cap.

— Aveți dreptate. Ca nou președinte al companiei Tomkin Industries, vi se solicită o întrevedere cu un om din Washigton. Se numește C. Gordon Minck. Am numărul lui de telefon de acasă.

— Cine este omul ?

— Nu am idee.

Stiloul aștepta în aer. Nicholas îl luă, remarcându-i perfectul echilibru și greutatea ideală din fabricație. Puse codicilul pe biroul lui Sato și semnă pe linia rezervată lui.

Greydon înclină capul.

— Bun. Luă codicilul și-l flutură prin aer pentru a se usca cerneala, apoi îl împături. Veți primi o copie a testamentului. Îi întinse mâna. Succes, domnule Linnear ! Mai dădu o dată din cap. Acum e momentul să anunț compania, și să mă ocup de funeralii.

— Nu ! se repezi Nicholas. De funeralii mă ocup eu. Și, Greydon, vă rog să amânați încunoștiințarea companiei până când le voi anunța pe fete.

— Desigur, domnule Linnear. Cum doriți.

Părăsi biroul.

Nicholas se uită din birou spre sala de ședințe. Discreți, cei de acolo evitau să-l bage în seamă.

Se duse la ei și spuse :

— Sato-san, Nangi-san, Ishii-san... apoi se înclină politicos. Am fost desemnat să preiau funcțiile lui Tomkin. Compania lui îmi aparține acum.

Își ridică privirile pentru a urmări reacția produsă, însă japonezii se arătară precauți și bănuitori. Deja se întâmplaseră prea multe pe ziua de azi.

Sato luă cuvântul cel dintâi.

— Felicitări, Linnear-san ! Regret totuși că vă datorați averea unor împrejurări tragice...

— Mulțumesc. Și vă apreciez atenția.

Ishii își arătă și el îngrijorarea sincer, însă fără a pune întrebări. Nangi se abținu. Bine făcea. Era cazul să se treacă mai departe.

— Din nefericire, voi fi obligat să mă reîntorc în America imediat, pentru înmormântare. Discuțiile noastre trebuie amânate.

Se înclinară cu toții pentru salut.

— *Karma,* spuse Sato.

— Nu am însă intenția să revoc fuziunea noastră, spuse Nicholas. Am să revin imediat ce va fi posibil, într-un moment propice. Și, până atunci, găsesc că trebuie să vă dau unele lămuriri înainte de a vă părăsi, oricât de ciudate vi se vor părea. Acum, erau cu toții atenți la el. Bun, gândi el, așa trebuie. Mă hotărâsem să nu vă dau toate detaliile, deoarece mi-am dat seama că nu sunt dovezi suficiente. Mi-am zis că pot da totuși o mână de ajutor. Împrejurările actuale îmi dictează însă altfel. Deoarece plec, deoarece respect pactul nostru mutual și nu vreau să-l încalc sub nici un motiv, trebuie să-i răspund acum în întregime întrebării lui Nangi-san. Dumnealui m-a întrebat dacă știu ceva în legătură cu moartea prin *Wu-shing.* I-am răspuns sincer că n-am mai văzut așa ceva. Deși am auzit vorbindu-se.

— În ce împrejurări ? întrebă Sato. Ce s-a întâmplat de fapt cu Kagami-san ? Trebuie să știu.

Și Nicholas le repetă vechea legendă pe care i-o povestise lui Tomkin. O atmosferă electrizată se simțea creându-se în cameră.

— Cred că e timpul să plecăm toți, spuse Nangi după ce se lăsase tăcerea.

Sosiră asistenții medicali chemați de doctor, și începură să-l învelească pe Tomkin într-un fel de scutece de plastic gri-argintii.

Ishii plecă. Apoi Sato și doctorul se strecurară pe lângă Nangi, a cărui față, pudrată parcă cu făină de orez, ca a gheișelor, se întoarse, oprindu-și ochii asupra lui Nicholas.

Stăteau unul lângă celălalt.

— În trei zile, spuse Nangi, florile de cireș înfloresc, izbucnind în copaci asemeni norilor fermecați, raiul coboară pe pământ pentru o clipă. În înflorirea lor, noi găsim o bucurie, la scuturarea lor, ne consolăm cu bogăția amintirilor.

— Nu așa este toată viața noastră ?

Cu un foșnet sec, plasticul gri-argintiu acoperi fața lui Raphael Tomkin întru tăcerea veșnică.

KYOTO — TOKYO

PRIMĂVARA, 1945 — TOAMNA, 1952

Când Tanzan Nangi fusese lăsat la vatră scăpă de necazurile războiului, părăsind spitalul militar după ce se restabilise. În timp ce țara lui pierduse treptat lupta disperată împotriva Occidentului, a căutat să se reîntoarcă acasă.

Fusese externat din spital pe 11 martie 1945, la aproape un an după ce fusese recuperat din epava plutitoare. Avusese absolută nevoie de spitalizare, bisturiul chirurgului îl cutreierase de nenumărate ori în încercarea de a-i remedia nervul și mușchiul atins în urma naufragiului. Ochiul lovit își pierduse complet vederea. Nu putuseră face mai mult decât să-i coasă pleoapa, pentru a-i opri ticul cu care rămăsese în urma accidentului.

Cu picioarele era o cu totul altă problemă. Trei operații pe lungimea mușchiului l-au făcut din nou capabil să meargă, însă numai parțial. Și, în ciuda temerii inițiale a doctorilor, a scăpat de amputarea picioarelor. Dar, i-au spus, va trebui să învețe din nou să meargă și progresul va fi îndelungat și dureros. Nangi nu s-a speriat. Îi mulțumea lui Cristos, căruia i se închina în bezna disperării pentru că rugile îi fuseseră auzite și viața îi fusese salvată.

În acele timpuri, pentru un civil era greu să călătorească, fie el erou de război sau nu. Dacă nu erai echipat în uniformă, dacă nu te aflai în drum spre centrul de mobilizare pentru front, erai complet ignorat. Aflată la strâmtoare, Japonia avea griji mari pe cap. Hegemonia birocratică a mașinăriei de război asupra întregii țări era mai puternică decât oricând.

Dar spiritul fraternității se întindea pretutindeni sub norii agitați ai războiului, așa că Nangi găsi în cele din urmă mijlocul de a ajunge la Tokyo cu un tractor rablagit al unui fermier, care sălta prin toate hârtoapele și gropile de pe drumuri, părând că se oprește după fiecare cotitură ca să lase drum liber unor trupe ale armatei.

Cum totuși înaintau, nu-și făcea prea multe griji. Deasupra capitalei cerul era întunecat și atmosfera era densă și înțepătoare la respirat, total diferită de norii deși de ploaie din înalturi. În aer plutea o cenușă înăbușitoare, care se așeza pe față și pe mâini, pe gură și în nări.

Intrând în oraș, Nangi tremura tot în remorca tractorului săltăreț. Părea că din oraș n-a mai rămas nimic. Tokyo fusese devastat. Vânturile puternice te împiedicau să vezi normal, iar el trebuia să clipească întruna, pentru a-și scutura cenușa de pe pleoapa singurului ochi teafăr. Fuseseră complet arse nu numai case sau blocuri, ci cartiere întregi. Pe locul unde se găsea casa familiei lui Nangi se aflau acum echipe de săpători și măturători, croindu-și drum din greu spre ruinele negre de fum. Nimeni nu scăpase cu viață, după cum i se spusese. Temperatura ridicată a napalmului împreună cu vânturile puternice — aceleași vânturi care extinseseră incendiul din Tokyo în 1920 — arseseră orașul pe jumătate.

Nu avea unde se duce decât la Kyoto. Nangi nu-și uitase promisiunea făcută lui Gōtarō de a-l vedea pe fratele mai mic al acestuia, pe Seiichi.

Fosta capitală a Japoniei scăpase cu mult mai bine de distrugerile care transformaseră Tokyo într-un schelet negru, arzând mocnit, însă aprovizionarea era o mare problemă, iar foametea devenise amenințătoare. Nangi obținuse o bucată de pâine neagră, un borcan de marmeladă și o fărâmă de unt, precum și șase *daikon*, ridichi albe. Le adusese special cu sine, ca să nu intre în casa lui Sato cu mâna goală.

Găsi acolo numai o bătrânică încă dreaptă de spate, cu buze subțiri și încleștate, păr alb-cenușiu legat la spate într-o coadă și ochii ce păreau întrebători ca ai unui copil, pe o față plină de zbârcituri.

— *Hai?*

Întrebarea fusese întrucâtva defensivă, iar Nangi își aminti cuvintele lui Gōtarō despre bunica sa. În familia aceasta fusese multă suferință și moarte, și-i venea greu să mai adauge și el o povară în plus printr-o astfel de veste. Cu actualul haos al războiului, era puțin probabil să fi aflat de moartea nepotului ei.

Se înclină politicos și, înmânându-i pachetul cu alimente, îi spuse că i-l adusese din partea lui Gōtarō, împreună cu urările cele mai calde.

Bătrâna pufni pe nas, nările i se umflară ușor, apoi spuse :

— Gōtarō-chan nu mi-a arătat niciodată prea mult respect cât a locuit aici.

Însă era vizibil încântată de mesajul primit, așa că se înclină, dându-se la o parte din ușă, pentru a-i permite să intre în casă.

Lui Nangi îi era încă greu s-o anunțe, iar bătrâna se retrăsese din ușă atât de natural și de manierat, că nu-și putea da seama dacă n-o făcuse cumva ca să-i dea curaj să se destăinuie.

Obā-chama, bunica — deoarece acum și Nangi îi putea spune la fel ca ceilalți — plecase să-i pregătească un ceai, un semn de mare onoare în aceste vremuri teribile. Stăteau unul în fața celuilalt, având între ei obișnuitul *tatami* pentru asemenea ocazii, așezat între gazdă și oaspete, între *sensei* și elev, bătrâna turnând apa clocotită peste frunzele care în mod vizibil mai fuseseră folosite cel puțin încă o dată.

Obā-chama vorbea și Nangi o asculta respectuos, răspunzându-i din când în când la întrebările ei pătrunzătoare, străduindu-se să fie la înălțime, plăsmuind minciuni ori de câte ori venea vorba despre Gōtarō.

— Războiul a distrus familia asta, spunea ea oftând, la fel cum a distrus toată țara. Ginerele meu a fost înmormântat ; fiica mea este internată pe veci într-un sanatoriu. Indiferent ce ne vor face americanii, Japonia nu va mai fi niciodată aceeași. Ochii săi deveniră sclipitori și nemișcați, dându-i lui Nangi impresia că este privit ca un dușman. Totuși nu de americani mă tem eu. Oftă din nou și, legănându-și capul dintr-o parte în alta, sorbi o înghițitură de ceai.

Tocmai când Nangi crezu că și-a pierdut șirul gândurilor, reîncepu discuția.

— Rușii au intrat în război împotriva noastră. Rostise fraza ca pe o condamnare la moarte. Au așteptat până în ultimul moment, până când rezultatul a devenit clar și pentru mințile lor încete de urși. Acum au tăbărât și ei cu săbiile, vrând desigur o bucată din noi.

Mâinile ei albe, cu pielea transparentă ca porțelanul, ridicară ceșcuța fără toarte, tremurând vădit.

— Prietene al nepotului meu, vezi tu ceșcuțele astea?

Nangi se uită supus; erau frumoase, neînchipuit de rafinate, astfel încât lumina ce pătrundea pe fereastră trecea prin ele, transformând materialul parcă în unt strălucitor. Nangi dădu din cap.

— Sunt minunate.

Obă-chama pufni din nou.

— De curând le-am primit cadou. De la o rudă îndepărtată de-a mea. Era tot ce i-a mai rămas în familie. Se oprise aici, în timp ce părăsea Tokyo pentru a se refugia la țară. Devenise *sokaijin*, adică refugiat, la țară. L-am îndemnat să rămână, dar bombardamentele l-au speriat, da, statul în oraș îi devenise insuportabil, și-i era greu să mai sufere chiar și suburbiile orașului. Și ale oricărui oraș. Sărmanul de el, nici măcar nu mai știa de ce fuge, și avea totuși zâmbetul pe buze.

— „*Obă-chama*, îmi spunea el, raidurile aeriene asupra capitalei m-au obligat să-mi schimb domiciliul de patru ori în ultimele trei luni, prima dată din propria casă, care acum nu mai există, apoi dintr-un loc într-altul. La fiecare mutare colecția mea de obiecte din timpul dinastiei Tang s-a micșorat. Colo focul mi-a ars din papirusuri, dincolo o explozie pe stradă mi-a spart o vază. Apoi mi-a încredințat ceșcuțele acestea. Văd că aici, *obă-chama*, ai un trai liniștit. Te rog să le iei. Sunt cele din urmă obiecte din colecția mea de antichități. Mă simt ușurat să reîncep o nouă viață, fără să mă văd înhămat la căratul colecției, ca pe o cocoașă în cârcă. Războiul m-a învățat să prețuiesc în viață și alte lucruri."

Bătrânica întoarse ceașca în lumină, ținând-o numai cu două degete.

— Imaginează-ți ! Țin în mână o antichitate din dinastia Tang !

Nangi îi percepu admirația în glas și nu fu surprins. Privi din nou la ceșcuța din fața lui, minunându-se de măiestria execuției și de vechimea ei. Nutrea și el, asemeni majorității japonezilor, un respect deosebit față de această cea mai venerată dintre toate dinastiile chineze.

Obā-chama puse grijulie antichitatea pe covoraș, închizându-și o clipă ochii.

— Dar ce rost are să vorbim acum despre artă și antichități ? Rușii vor sosi în curând, împreună cu americanii, și atunci vom fi cu adevărat terminați.

Sub disperarea ei, Nangi percepu suflul profund și reținut al urii față de Soviete. Simțea violentul impuls de a încălca distanța impusă de tradiție și politețe, care pe majoritatea japonezilor îi reținea în astfel de împrejurări, ca să întindă mâna pentru a o mângâia și a o îmbărbăta, spunându-i că totul o să fie bine. Însă nu putea face asta. Cuvintele i se opriră în gât ca niște ace, dându-și seama că nu va veni nimic bun pentru Japonia.

Era pe punctul de a deschide gura ca să spună ceva, orice, pentru a întrerupe tăcerea dureroasă, încordată, când se auziră bătăi puternice în ușă. Ochii bătrânei se limpeziră și, înclinându-se, își ceru scuze.

Nangi rămase pe loc, fără a-și întoarce măcar capul. Stătea cu spatele spre ușa principală și nu putu auzi decât un murmur de voci urmat de tăcere și apoi reluându-se. Apoi ușa se închise, glasurile încetară și bătrânica reapăru în cameră.

Se așeză iarăși în fața lui. Își coborâse capul în piept, astfel că ochii îi erau adumbriți.

— Am primit știri despre Gōtarō-chan.

Vocea îi era ca o pală de fum, înălțându-se delicat, ca o scoică transparentă, și goală pe dinăuntru.

— Nu se va mai întoarce acasă.

Poate că întotdeauna vorbea așa despre moarte, cu o durere poetică în glas, însă Nangi presupuse că nu. Gōtarō trebuie să fi fost și în ochii ei o ființă deosebită, după cum fusese și pentru el, în scurta dar incredibil de intensa perioadă cât Nangi îl cunoscuse.

Spațiul dintre ei le juca în fața ochilor, plin de firele de praf ce se învârtejeau în lumina fierbinte a soa-

relui. Viața lor searbădă nu făcea decât să sporească golul dintre ei. O veșnicie li se perinda prin fața ochilor, un cortegiu funerar încet și greoi, încărcat cu trandafiri negri. Izul trecutului plutea pretutindeni, însoțit de incertitudinea sumbră a viitorului necunoscut.

Un fel de disperare răzbătea din partea bătrânei, deși se lupta din răsputeri să se stăpânească și să-și redobândească liniștea interioară.

Deznădejdea ei îl afecta profund pe Nangi când se priveau în ochi. Fața ei ca de pergament învechit era sfâșiată de *karma*, iar inima o durea la aflarea noii pierderi, încă una adăugată întregului șir.

Apoi lui Nangi îi trecu prin gând un poem, nu tocmai un *haiku*, însă cât se poate de emoționant, compus în secolul XVIII de Chiyo, considerată cea mai mare poetă a Japoniei. Îl scrisese după moartea copilului său. Era memorabil nu numai prin ceea ce spunea ci și prin ce lăsa să se înțeleagă.

Îl recită :

„Vânătorul dragonului zburător —
Astăzi
Astăzi spre ce loc
A plecat — mă întreb "

Se trezi brusc amândoi în lacrimi, iar *obā-chama*, îngrozită de propria-i lipsă de maniere, se întoarse cu spatele, așa că Nangi nu-i mai văzu decât umerii scuturați de plâns.

După un timp îi spuse liniștit :

— *Obā-chama*, unde îl pot găsi pe Seiichi-san ? Ar fi trebuit să dau de el aici...

Ochii ei se lăsară în podea, căutând probabil imperfecțiunile bambușilor din *tatami*. Nu voia deloc să-i ridice. Apoi își mișcă trupul, ca și când ar fi vrut să-și facă curaj pentru a vorbi.

— E plecat în pelerinaj, la mausoleul șogunului Tokugawa din parcul Nikko.

Nangi se înclină politicos.

— Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, *Obā-chama* voi duce să-l aduc aici. Trebuie să fie de față în aceste clipe. E un moment important pentru familie.

Bătrâna își ridică acum capul, iar Nangi observă un ușor tremur al feței.

— V-aș fi foarte... recunoscătoare dacă mi-ați aduce acasă nepotul...

Colțurile ochilor ei străluceau ca două diamante, dându-și toată strădania să-și înfrâneze lacrimile.

Nangi consideră că era momentul s-o părăsească în singurătatea durerilor ei. N-ar fi plâns în prezența lui. Se înclină politicos, mulțumindu-i pentru ospitalitate în asemenea vremuri grele, și se ridică nu fără efort, pentru a pleca.

— Tanzan-san ! Era pentru prima dată când îi rostea numele. Când te vei întoarce împreună cu Seiichi — își ținea capul foarte drept ; o șuviță de păr îi căzu peste o ureche, accentuându-i atitudinea — rămâi la noi ! Vocea îi era hotărâtă. Orice tânăr are nevoie de un cămin unde să tragă.

Verdele închis al copacilor exotici făcea să mai dispară din cenușiul predominant al capitalei arse de incendii, unde legiuni întregi de civili scormoneau neîncetat printre mormanele de moloz și printre scheletele ruinelor rămase de pe urma Nopții Roșii, iar grădinarii cu greblele lor încercau să dezgroape o recoltă a disperării.

Rămășițele vânturilor năprasnice din urmă cu o săptămână erau acum o adiere ușoară, o briză ce se întârea rareori într-o rafală mai intensă, aplecând vârfurile copacilor și făcându-i să scârțâie. Împreună cu bâzâitul insectelor, aceste mișcări aduceau o anumită armonie, pentru care parcul era pe vremuri foarte căutat.

Nangi traversă pârâul din parc pe un pod îngust de piatră, îndreptându-se apoi pe poteca șerpuită ce urca pe deal printre tufișurile dese, ducând la poarta încrustată în aur Yomei, în apropierea mormântului șogunului Tokugawa. Neavând timp și nefiind un moment prielnic, nu-i spusese bătrânei că și el petrecuse ore minunate în timpul școlii, pierdut în profundă meditație, la căpătâiul celui din urmă loc de odihnă al celor care făcuseră Japonia mare.

Șogunatul lui Ieyasu Tokugawa începuse istoria modernă a Japoniei, ceea ce Nangi cunoștea foarte bine,

însă abia în ultimii ani, plini de greutăți și evenimente, prinse a reuși să aprecieze pe de-a-ntregul realizarea acelor oameni. Acest șogun fusese primul, într-o familie cu o obârșie de peste două sute de ani, care reușise să aducă la supunere pe *daimyo*, marii latifundiari războinici, singurul cu suficientă forță armată și inteligență pentru a se face ascultat și a-și impune voința.

Procedând astfel, desigur că Ieyasu a stabilit o domnie a păcii pe timp de două sute de ani, transformând pe veci drumul pe care urma să pășească Japonia. În fond, el distrusese samuraiul. Războinicii nu-și mai găseau rostul în timp de pace, nu-i mai folosea nimeni. Și, în acest interval, samuraiul s-a transformat treptat în funcționar al aparatului administrativ, constituindu-se astfel „nobilimea serviciilor publice".

Nangi auzise deseori la școală spunându-se de către niște minți iscoditoare și îndeajuns de tinere cât să nu fi fost pe de-a-ntregul mutilate de acea analiză obiectivă de la care vârsta și implicarea în sistem i-ar fi îndepărtat, că tipul de guvernare japonez era bazat pe separarea puterii și a autorității.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, Nangi a trebuit să revină asupra studiului istoriei, documentându-se în lecțiile pe care profesorii le trecuseră cu vederea, în zelul lor de a mai încheia încă un trimestru. Acolo, în cărți, a găsit el răspunsurile la întrebările sale despre istorie și politică.

Puterea feudală îngemănată a familiilor Choshū și Satsuma a pus capăt șogunatului inițiat de Tokugawa. Dar corupția guvernamentală a provocat un asemenea protest public, încât și ei au fost la rândul lor detronați de oligarhia familiei Meiji. Astfel a început Restaurația.

Intrigile și împărțirea funcțiilor ar putea fi comparate cu guvernarea similară a lui Bismarck în Germania. Faptul că mulți dintre guvernanții de atunci ai Japoniei aveau legături strânse cu guvernul german poate fi un răspuns parțial al acestui sistem deosebit. Un alt motiv ar fi faptul că, în ascuns, își doreau să păstreze controlul asupra unui guvern care, cel puțin la suprafață, părea să dea curs nevoilor maselor largi.

În acest scop își creaseră o așa-zisă birocrație civilă. Pare o ironie faptul că oligarhii familiei Meiji, atât de suspicioși în privința samurailor tradiționali, încât i-au desființat ca clasă socială, s-au văzut nevoiți să recurgă la serviciile rămășițelor clasei dizgrațiate de ei, pentru a-și încropi o nouă birocrație.

Însă era o măsură la care ajunseseră în mod deliberat, asigurându-și astfel un mare și puternic tampon de birocrați înainte de anul 1890, când Dieta Națională — noul Parlament — și-a deschis porțile candidaților partidelor politice, care-și începură campania propagandistică pentru obținerea sprijinului popular și a puterii.

Sistemul bismarckian al „monarhiei constituționale" le-a fost de un real folos oligarhilor Meiji în alegerea primului ministru și a comandamentului armatei, răspunzător nu în fața Parlamentului ci a Monarhului. Astfel a rezultat o Dietă slabă și ineficientă, precum și o birocrație presărată cu susținătorii oligarhilor Meiji. Așa se împlinise voia poporului.

Însă, în ciuda tuturor subterfugiilor și ițăriilor ilegale ale puterii, creșterea rândurilor birocraților apolitici ca nucleu central al guvernului a găsit un mare ecou la japonezi, deoarece amintirea amară a celor două familii, Satsuma și Choshū încă le mai ardea în fața ochilor ca un foc nestins. Ceea ce apreciau în legătură cu apariția acestei pături de birocrați era faptul că era deschisă tuturor cetățenilor harnici și onești care posedau aptitudinile necesare pentru trecerea unor examene grele și imparțiale, în vederea promovării în această categorie socială.

Și totuși, rezultatul de ultimă instanță n-a fost probabil scontat de oligarhii Meiji. Deoarece, odată cu consolidarea puterii birocratice, aflate în centrul guvernului și odată cu sfârșitul ultimului oligarh, întreaga putere a guvernului a fost transferată în mâinile birocraților, atât civili cât și militari.

Și toate acestea se datorau cu adevărat lui Tokugawa. O lecție de istorie importantă, mai ales pentru un tânăr hoinărind printr-o țară ce urma să fie în curând înfrântă, și care trebuia să se gândească la viitorul său foarte nesigur și neclar.

Schimbările se apropiau, iar vederea mausoleului lui Tokugawa apărut în capătul scărilor ce urcau colina împădurită spre care se îndrepta Nangi îi dovedi cât de mult își dorea și el să participe la înnoiri. Fiindcă alternativa era prea îngrozitoare ca să se gândească la ea : înghițirea lui de către un tribunal militar străin, care să judece crimele de război.

Nangi se opri, aruncând împrejur priviri iscoditoare. Părea să fie singur. Se întoarse și părăsi poteca, afundându-se în tăcere printre copaci. Îngenunche într-o mică dumbravă și, scoțându-și uniforma ostășească dintr-un rucsac în care își pusese întreaga avere, o făcu pachet și o aprinse cu un băț de chibrit. Trecu un timp până arse complet. În cele din urmă se ridică anevoie, risipind cenușa cu piciorul.

Odată treaba încheiată, se reîntoarse pe potecă pentru a-l căuta pe Seiichi Sato, ca să-l readucă acasă.

Seiichi nu semăna deloc cu fratele căzut pe front. În primul rând, îi lipsea simțul umorului, care făcea din Gōtarō un tovarăș plăcut. În al doilea rând, nu era creștin. Seiichi era un băiat ajuns repede la maturitate, care lua viața foarte în serios.

Pe de altă parte, Nangi îl găsi foarte ascuțit la minte și un bărbat — îi era imposibil să se gândească la el ca la un băiat — deschis la idei'e noi și neobișnuite. Mai ales din cauza acestei calități — complet diferită de umorul zdravăn și exploziv — cei doi formau un cuplu solid, încrezători unul în celălalt.

În ce-l privește pe Seiichi, acesta primi cu bărbăție vestea morții fratelui mai mare. Nangi îl zărise mai întâi ca o siluetă întunecată, postat în cadrul umbrit al ușii. I se prezentase, și stătuseră îndelung de vorbă.

Apoi, cu intuiția caracteristică a multor tineri, Seiichi miji ochii și spuse :

— Ai venit să mă anunți că Gōtarō-san a murit...

— A murit ca un samurai viteaz, spuse Nangi.

Seiichi îl privi iscoditor.

— Nu cred că moartea ca un samurai l-a făcut tot atât de fericit pe cât mă face pe mine.

— La urma-urmei, a fost japonez, spuse Nangi. Credința lui într-un alt dumnezeu nu l-a împiedicat să

moară ca un samurai. Întoarse capul, ca pentru a schimba subiectul. Știi, el mi-a salvat viața...

În cele din urmă, ceea ce i-a apropiat a fost dorința comună de a nu muri tocmai la sfârșitul războiului. Nici unul dintre ei nu era acum soldat de-al Împăratului ; nu se considerau nicidecum niște *kamikaze*, căzând ca petalele florilor de cireș în a treia zi de la înflorire. Și totuși amândoi erau patrioți. Și tocmai dragostea de țară îi îmboldea la acțiune. Nangi avea vederi destul de largi pentru a-și dori să vadă Japonia ridicându-se din ruina în care o transformase acest război stupid și prost coordonat ; Seiichi era destul de tânăr pentru a mai crede în idealurile lumii. Împreună, gândea Nangi, ar putea ajunge de neînvins.

În acest scop, începu să-l educe pe Seiichi în arta numită *kanryōdō*, un fel de cod *bushido* al samuraiului modern, îndrumarul birocratului japonez, pe când Seiichi se afla în ultimul an universitar în Kyoto. Nangi socotea că Seiichi are nevoie de un exemplu practic pe care să se bazeze în noul său fel de a gândi. Îl întrebă pe Seiichi dacă știa care este drumul cel mai eficace către puterea politică în Japonia.

Seiichi ridică din umeri :

— Cu siguranță că Dieta Națională, spuse el cu convingerea absolută a tânărului pripit. Nu acolo se experimentează toți politicienii ?

Nangi dădu din cap.

— Ascultă-mă, Seiichi-san, nici unul dintre miniștrii cabinetului Tōjō nu a activat vreodată în Parlament. Toți au fost birocrați de profesie, înainte de a intra în viața politică. Te sfătuiesc să-ți amintești permanent de acest lucru.

— Dar eu nu am nici cea mai mică intenție să devin slujbaș public, se plânse Seiichi. Și nici dorința ta nu o înțeleg în această privință.

— Ai auzit vreodată expresia *tennō no kanri* ? Nu ? Este definiția birocratului japonez ca oficialitate imperială. Autoritatea imperială îl investește cu statutul de *kan*, un cuvânt de origine chinezească semnificând, în vremurile de demult, „casă a mandarinului care prezidează un oraș". *Kan* înseamnă putere, Seiichi, crede-mă.

Și, indiferent ce se va întâmpla cu țara asta sub ocupația forțelor americane, în cele din urmă *kan* va conduce din nou Japonia, ducând-o iarăși la măreție.

Bineînțeles că mersul istoriei a dovedit adevărul spuselor lui Nangi. Cu toate că forțele internaționale de ocupație ale generalului MacArthur au schimbat profund birocrația în următorii șapte ani, cu începere din 1945, nu au eliminat-o complet, pentru că nici n-au putut s-o facă. De fapt, fără să-și dea seama, aceste forțe au întărit un singur domeniu : ministerele resortului economic.

Forțele de ocupație au demilitarizat țara complet. Au fost obligați să procedeze astfel, însă, neînțelegând natura fundamentală a guvernului japonez, n-au fost capabili să realizeze repercusiunile măsurilor luate, întrucât armata era principalul rival al ministerelor economiei.

Și, cum tribunalele desemnate judecării crimelor de război o cam luaseră razna în zelul lor, au fost chemați în instanță anumiți membrii influenți ai *zaibatsu*-urilor, mari'e concerne industriale deținute de câte o familie potentă, acuzându-i că în primul rând mâna lor puternică a împins Japonia în război.

Odată cu transformarea *zaibatsu*-urilor și cu inevitabila slăbire a influenței lor, ca urmare a căutărilor asidue ale ofițerilor tribunalului spre a trece toată lumea prin ciur pentru descoperirea eventualilor criminali de război dați acum la fund, s-a creat un vid de putere care a antrenat cu sine încă o dată ministerele economiei.

La scurt timp după ce Ministerul Comerțului și Industriei a fost purificat de patruzeci și doi de membri — unul din cele mai scăzute procentaje din tot guvernul — Tanzan Nangi obținu un post în *kōsan kyoku*, Departamentul Minereurilor. Aceasta s-a întâmplat în iunie 1946, iar Shinzo Okuda, ministrul adjunct de atunci, s-a bucurat de sosirea lui acolo. Nangi urmase școlile necesare și, lucru la fel de important, venise în minister fără nici o tinichea de coadă de pe urma războiului. Nu ajunsese în armată la vreun grad înalt și periculos și nu se remarcase în vreo acțiune de pe urma căreia să atragă atenția forțelor de ocupație străine, oco-

lînd astfel judecata tribunalului. Fusese chemat sub arme doar cu puțin înainte de încheierea războiului, fiind obligat să-și întrerupă activitatea în cadrul Corporației de Ajutorare a Industriei, o fundație birocratică de management, numită în Japonia *eidan*.

Nu i-a trebuit mult timp ca să se adapteze în noua funcție. Întrucât MacArthur fusese sfătuit să-și aleagă o funcție marginală, adică să contribuie mai bine la funcționarea guvernului japonez așa cum era el, în loc să-l distrugă complet, miniștrii cei șireți găsiră un mod de a se pune la adăpost : *menjū fukuhai*. Okuda i-a explicat lui Nangi situația în amănunt, atunci când era în serviciu de destulă vreme ca să-și fi impresionat superiorii prin capacitate și seriozitate, câștigându-le încrederea.

— Ceea ce ne străduim noi să facem zilnic, îi spuse ministrul adjunct aflat în mijlocul micului său birou, este să urmăm dispozițiile americanilor atâta timp cât suntem supravegheați, după care, când am ieșit de sub privirile lor, *să facem tot ca noi*.

Și, după cum îi spunea Okuda lui Nangi, birocrația trecuse deja de primul său punct critic.

— Într-o zi, ministrul Hoshijima m-a chemat la el în birou. I se citea agitația de la o poștă. Umbla de colo-colo, ca un leu în cușcă. „Okuda-san, mi-a spus el, MacArthur ne amenință că trece de partea gloatei și îi instigă să ratifice acest nou act, pe care americanii îl numesc Constituție." Se întorsese pentru a mă privi. „Îți dai seama ce poate să însemne asta ? Nu ne putem permite să acceptăm participarea directă a maselor la conducere, dacă vrem să nu ne pierdem complet puterea. Un plebiscit ar însemna pentru noi începutul sfârșitului. Acum e momentul să ne unim puterile și să respingem acceptarea imediată a constituției lui MacArthur."

Okuda zâmbea.

— Ceea ce s-a și obținut.

În lunile următoare, Nangi și-a dat perfect de bine seama că soarta birocrației japoneze fusese pe veci consolidată. În primul rând datorită faptului că nevoia disperată a țării de a se reface economic impunea neapărat extinderea armatelor de tehnocrați. În al doilea rând, pentru că liderii politici scăpați întâmplător din ciurul

neatent al forțelor de ocupație, care oricum pentru japonezi părea absurd, erau complet incompetenți în fața situației actuale. Forțele de ocupație repuseseră în funcții o sumedenie de politicieni care nu mai activaseră de peste douăzeci de ani. De nenumărate ori, Nangi s-a văzut pus în situația de a se confrunta cu miniștrii care fuseseră obligați să-și aducă miniștri adjuncți, la care făceau apel aproape ori de câte ori li se punea vreo întrebare.

De asemeni, îi apăru cât se poate de clar că puterea Dietei era foarte șubredă. Aproape că numai la ministerul în care lucra Nangi se elabora politica necesară, după care se înainta legislativului spre ratificare.

În noua sa funcție, Nangi a fost însărcinat să pună la punct numeroase strategii ale Ministerului Comerțului și Industriei, deoarece ministrul adjunct era mult prea ocupat pentru a le acorda atenție personal. Una dintre aceste strategii era în legătură cu prelucrarea minereurilor.

Morozumi Mining era doar una dintre numeroasele companii abia înfiripate care necesitau o restructurare completă, lucru ce intra în sarcina lui. Aproape întregul executiv fusese epurat în urma acuzației de criminali de război de gradul unu, deoarece Morozumi se reprofilase în grabă, în anii '40, pe producția de trinitrotoluen, ajungând unul dintre principalii furnizori ai produsului în timpul războiului. Directorul lor de atunci fusese decorat personal de către Tōjō în câteva rânduri, în 1945, pentru bogata producție a companiei.

Însă Morozumi mergea prea bine pentru a o elimina complet, și, după ce tribunalul străin închisese trei dintre sucursalele sale, ceru Ministerului Comerțului și Industriei să restructureze conducerea concernului. Ceea ce-i prilejui lui Nangi bucuria de a-l numi pe Seiichi în funcția de șef de producție, funcție care, în vremuri normale, ar fi stârnit suspiciuni asupra unui bărbat abia trecut de optsprezece ani. Dar Seiichi era excepțional de dotat și de școlit. Mai departe, instinctul l-a învățat cum să procedeze în fața celor mai vârstnici, așa că numirea lui a trecut aproape neobservată de biroul ministrului adjunct.

Cu banii pe care-i obținuseră din vânzarea serviciului de ceai al dinastiei Tang — chiar și în vremurile cele mai grele se găsesc ceva întreprinzători în căutare de obiecte prețioase — cei doi reușiră să închirieze un apartament frumos în Tokyo. Sato știa că prietenul său renunța cu greu la asemenea comori ; lui Nangi îi plăcuseră ceșcuțele de ceai din prima clipă când i le arătase *obă-chama*. Însă n-au avut încotro și au trebuit să le vândă.

Imediat ce au obținut ceva bani, Nangi l-a trimis pe Seiichi după *obă-chama*. Fiica acesteia murise la scurt timp după ce-l adusese pe Seiichi acasă. Și, cu toate că-i plăcea în căsuța ei din liniștitul Kyoto, vârsta o făcea să se simtă tot mai greu în singurătate.

Într-o dimineață a anului 1949, Nangi se întorsese acasă cam devreme. Ca de obicei, obă-chama îi deschise ușa. Fără a-i lua în seamă protestele, se duse să-i pregătească ceaiul. Împreună cu ceșcuțele de ceai adusese și trei plăcinte proaspete de orez, o tratație deosebită pentru vremuri așa de grele.

Nangi o urmări cu gândurile pierdute cum desăvârșea ceremonia ceaiului, iar când spuma verde se învârtoșă atât cât trebuia, ea scoase bețigașul și-i întinse ceșcuța. După ce luă și ea ceșcuța și sorbi prima înghițitură, constată că a trecut un timp prea îndelungat fără ca ea să scoată o vorbă.

— Dacă te dor picioarele, o să-ți aduc pastilele.

Vârsta o făcuse mai vorbăreață. În orice caz, nu se mai simțea rușinată de exprimarea durerilor provocate de război. Se simțea mulțumită că cel puțin ei fuseseră cruțați, spre deosebire de Gōtarō, de fiica și de nepotul său.

— Picioarele nici nu mă dor, nici nu se simt mai bine ca de obicei, *obă-chama*.

Afară, zgomotul traficului urca și cobora în funcție de orarul trupelor de ocupație.

— Dar atunci, ce necazuri ai, fiule ?

Nangi își ridică privirile spre ea.

— Am necazuri la Minister. Muncesc din greu, însă știu că ideile mele sunt progresiste și inovatoare. Și totuși nu am perspective de avansare. Obi-san, care este mai nou ca mine cu ceva mai mult de un an și nu are

nicidecum isteţimea şi cunoştinţele mele, deja a fost avansat ca şef de birou. Această *sotomaw-ari* a lui, această avansare rapidă, l-a pus deja în rândul elitei.

Nangi îşi închise ochii, în încercarea de a-şi stăpâni lacrimile.

— Nu e corect, *obă-chama*. Eu fac mai multe ore suplimentare decât majoritatea de acolo. Eu rezolv problemele. Ministrul adjunct se foloseşte de mine pentru rezolvarea unor încurcături, şi niciodată nu mă invită după program să-mi facă cinste, niciodată nu-mi arată încredere. În propriul meu birou sunt un refugiat.

— Acest Obi-san, spuse bătrâna stând jos asemeni unei statui a lui Buddha, a absolvit Universitatea Tōdai, la fel ca ministrul adjunct, nu-i aşa ?

Nangi încuviinţă înclinându-şi capul.

— Iar tu, fiule, ce facultate ai absolvit ?

— **Keiō.**

— Aha. *Obă-chama* dădu de câteva ori din cap, ca şi când Nangi i-ar fi dezlegat tainele scrierii hieroglifice egiptene. Totul se explică, prin urmare. Nu eşti dintre ai lor. Ai uitat aşa de repede istoria, în care nepotul meu nu se mai satură să-mi spună că eşti *sensei ?* Poziţia samuraiului-birocrat depindea numai de investitura imperială, nu de capacitatea sa reală. Sorbi încă o gură de ceai. Ce te-ar face să crezi că lucrurile s-au schimbat în vremurile noastre ? Crezi că amestecul vreunui *iteki* — barbar — ne poate schimba aşa de mult ?

Pufni într-un râs zeflemitor.

— Iar tu, fiul meu, trebuie să te obişnuieşti cu lucrul sistemului existent.

— Îmi dau toată străduinţa, spuse Nangi aproape revoltat. Însă nu pot înota contra curentului. Keio nu este o universitate renumită. Cunosc numai un singur om la minister care a absolvit-o. Nu mi-a fost coleg, deoarece e mult mai tânăr, deci nu-mi foloseşte la nimic.

— Uf, nu te mai smiorcăi atâta, îl apostrofă *obă-chama*. Parcă ai fi un copil. Nu admit un asemenea comportament în casa mea, e clar ?

Nangi se şterse la ochi.

— Da, *obă-chama*. Îmi cer scuze. O clipă mi-a fost greu să mai îndur nedreptatea.

Obă-chama pufni din nou și Nangi tresări, deoarece bătrâna îl lua la rost cu ironie.

— Ce știi tu despre îndurarea necazurilor, a dezamăgirii sau suferinței ? Ai numai douăzeci și nouă de ani. Când vei ajunge de vârsta mea s-ar putea să ai puțin habar despre ele, deși — Buddha să te aibă în pază — nu ți-o doresc.

Bătrâna se îndreptă de spate.

— Să revenim. Vom proceda așa cum se cuvine. Ceea ce exclude bocetele în privința nedreptăților unui sistem pe care trebuie să-l suporte orice tânăr. E clar : *gakubassu* * prima și cel puțin ochii miniștrilor, cea mai puternică dintre relațiile care te-ar putea ajuta în viață, nu-ți este de nici un folos aici. Dar există și alte căi. Vom exclude *zaibatsu*-urile, de vreme ce relația cu ele se bazează pe bani și tu ai puțini de tot pentru moment. Mai rămân așadar *keibatsu*-urile, avansările rezultate prin căsătoria cu o partidă din lumea bună, și *kyōdobatsu*-urile, ajutorul din partea unuia sus-pus, care să se fi născut în aceeași prefectură cu tine. În ceea ce privește primul caz, mi-ai spus că nu ai rude nici de sânge și nici prin alianță în rândul miniștrilor sau adjuncților acestora, iar șansele de a te însura cu o fată din lumea lor sunt pentru tine aproape nule. Am dreptate ?

— Așa e, *obă-chama*, spuse Nangi cu vocea stinsă. Izbucnirea provocată de nedreptățile suferite pe parcursul ultimilor luni nu-i adusese ușurarea. Mai degrabă simțea o depresiune posacă.

— Tanzan-san ! Capul sus ! spuse bătrâna. Vreau să te privesc în ochi când vorbesc cu tine. Nangi se supuse ascultător. Arăți de parcă totul este pierdut, fiule. Și nu-i așa. Își schimbă tonul, muindu-și puțin glasul. Mi-ai spus că la minister ai idei ingenioase. Ar trebui să mai aduci din ele și pe acasă, pentru a te conduce în viață. Am înțeles că, pentru a fi promovat, orice tânăr are nevoie de un om mai vârstnic care să-l sprijine. Tu ai vreun *sempai*, vreun tutore, fiul meu ?

— Până acum nu am, *obă-chama*.

---

* Relație de amiciție care începe între colegii de școală și se menține și în afaceri.

— Vai... Bătrâna puse ceşcuţa jos şi îşi împreună mâinile albe în poală. Aşadar, iată că ajungem la miezul problemei. Trebuie să-ţi găseşti un *sempai*. Se încruntă, ochii i se apropiară unul de celălalt, concentrându-se într-o atitudine *mie*, ca a personajelor din portrete sau din teatrul *kabuki*. Eliminăm primele trei posibilităţi şi ne mai rămâne *kyōdobatsu*. Există din întâmplare vreun ministru adjunct care să provină, ca şi tine, din prefectura Yamaguchi ?

Nangi căzu puţin pe gânduri.

— Singurul funcţionar care mi-ar putea fi *sempai* este Yoichirō Makita. S-a născut în Yamaguchi, pe aceeaşi stradă cu mine.

— Atunci e bine.

— *Obā-chama*, Makita-san a fost şeful Ministerului Muniţiilor în timpul războiului. A fost clasificat în rândul criminalilor de război de gradul unu, aşa că acum se află în închisoarea Sugamo.

De data aceasta *obā-chama* zâmbi.

— Atât de preocupat eşti cu munca la minister, că nici timp să citeşti ziarele nu mai ai. De curând s-au publicat ştiri despre Makita-san al tău. Află că, în timp ce era ministru al muniţiilor, a primit şi funcţia de ministru de cabinet al lui Tōjō.

Nangi se uită la ea cu ochii holbaţi. Părea că s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Ce avea bătrâna de gând ?

— Când americanii au ocupat insula Saipan în 1944, Makita-san şi-a exprimat în public opinia că războiul s-a încheiat pentru Japonia, şi că ar trebui să depună armele şi să capituleze. Tōjō s-a înfuriat nespus. Şi într-adevăr, cine l-ar putea acuza ? În acele zile, cuvântul capitulare fusese eliminat din vocabular, şi astfel, în spiritul patriotismului înflăcărat, toţi ne-am alăturat lui Tōjō.

— Dar Makita-san a avut dreptate, spuse Nangi.

— Desigur. Îşi înclină capul a bit. Întocmai. Dar Tōjō l-a chemat la ordine. Ministru de cabinet sau nu, nu mai voia să audă o vorbă din concepţiile lui defetiste. Ca şef al *Kampeitai*-ului, l-ar fi putut executa pe Makita-san. Însă n-a făcut-o. Întâmplarea făcuse ca minis-

trul să aibă numeroşi prieteni influenţi în rândul Caseï Imperiale, al Dietei şi chiar al birocraţilor, aceştia toţi fiind destul de puternici pentru a-l opri pe Tōjō de la pronunţarea unei pedepse prea aspre. *Obā-chama* luă ceşcuţa şi-şi mai turnă puţin ceai. Aceste lucruri au ieşit abia de curând la iveală. Săptămâna trecută sentinţa lui Makita-san a fost comutată de la acuzaţia de criminal de război iar la ora actuală s-a pus în funcţiune o întreagă maşinărie care să-l scoată basma curată. Ochii negri ai bătrânei îl urmăreau pe Nangi din dosul ceşcuţei de ceai. Sorbi şi spuse : Ştii, fiule, Makita-san a activat ca ministru adjunct al comerţului şi industriei în trei cabinete, şi ca ministru plin în al patrulea. Ceea ce l-ar face un excelent *sempai,* nu crezi ?

— *Hai.*

Obā-chama îi zâmbi încântată.

— Şi acum, fiule, pune mâna şi mănâncă plăcintele cu orez. Le-am copt special pentru tine !

Închisoarea Sugamo era un loc deprimant. Nu avea nimic în comun cu aspectul exterior, o clădire altminteri destul de obişnuită. În fapt, dacă n-ar fi fost celulele, ar fi putut să găzduiască foarte bine oricare dintre nenumăratele birouri ministeriale din capitală.

Indiferenţa celor care conduceau Sugamo îl înspăimântă mai mult ca orice pe Nangi. Da, existau şi barbari de străini, *iteki,* cum i-ar fi numit *obā-chama.* Însă Nangi avu impresia că întreaga conducere a închisorii fusese încredinţată complet japonezilor, şi tocmai comportamentul compatrioţilor săi îl afecta cel mai mult. Atitudinea lor faţă de un om căruia i se ridicase ruşinoasa şi nedemna acuzaţie adusă de forţele de ocupaţie, care îi făcuseră să întemniţeze pe unul din acelaşi neam cu ei. Răutatea zilnică în timp ce hrăneau, puneau la exerciţii fizice, observau, şi, mai ales, pedepseau pe aşazişii criminali de război se imprimase pe feţele lor ca un tatuaj.

Lui Nangi i-au trebuit trei săptămâni pentru a reuşi să străbată prin labirintul formalităţilor birocratice şi să treacă porţile închisorii ca pe un nod gordian. Ministrul adjunct căruia îi era subordonat îi fusese de un oarecare ajutor, deşi omul n-avea cum să ştie că semnătura pusă

de el pe un formular în trei exemplare îi permisese de fapt să i se deschidă porțile blindate ale închisorii.

Înăuntrul acesteia plutea mai degrabă o atmosferă a înfrângerii decât a disperării. Pretutindeni se zăreau gratii și, după câteva ore petrecute acolo, soarele sfârtecat de zăbrelele groase îi părea lui Nangi cât se putea de firesc.

Deoarece lui Makita-san i se suspendase pedeapsa și se afla în proces de reabilitare, i se permisese să vină la vorbitor fără să stea după grilajul despărțitor.

Nangi își aminti că-l văzuse pe Yoichiro Machita numai o dată într-o fotografie de ziar, atunci când fusese numit ministru al munițiilor. Omul era viguros și rotofei ca un chinez, cu o față deschisă și fină, cu umerii lați, ca de erou. Dar cel care-i apăru acum în față era cu totul schimbat. Părea să fi slăbit mult. Acum se vedea că are o constituție masivă a oaselor, peste care rămăsese doar un strat subțire de mușchi, acoperiți cu piele. Era palid ca un bolnav, ceea ce-l făcea să pară hepatic.

Și cel mai ciudat lucru din toate, fața nu-și pierduse deloc rotunjimea. Dacă în rest slăbise, fața îi era ca o lună plină. Parcă se umflase în mod inexplicabil, schimbându-i trăsăturile. În afară de ochi, care păreau cufundați în pungile tumefiate ale obrajilor.

Nangi nu-și manifestă consternarea prin vreo tresărire sau prin timbrul vocii ; se înclină doar politicos, prezentându-se.

Makita dădu absent din cap, și spuse :

— Frumos din partea ta că mă vizitezi. Ca și când ar fi știut exact motivul lui Nangi. Tocmai urma să trecem la exercițiile de gimnastică. Flutură mâna fără vreun scop anume. Sper că nu va fi nici un inconvenient pentru tine dacă mă vei însoți afară.

La Sugamo, echivalentul expresiei „afară" era un culoar îngust dintre două clădiri din curte. La unul din capete culoarul era barat de un zid de cărămidă prea înalt pentru a-l putea sări vreun om, și apărat de sârmă ghimpată. La celălalt capăt era un foișor înalt, cu ferestre de sticlă, dindărătul cărora privea un gardian. Culoarul pe care porniră era tare și pietros.

— Te rog să-mi scuzi tăcerea, spuse Makita. M-am dezobișnuit să vorbesc cu oamenii. Vorbesc doar cu mine însumi.

Pășea cu mâinile împreunate la spate, ținându-și capul masiv lăsat în jos. Deja începuse să-i șovăie piciorul, ca la un om bătrân.

Nangi începuse să-și piardă încrederea în propriul viitor. Ar putea uscătura asta putredă să-i fie lui *sempai*? Văzându-l acum, faptul îi părea puțin probabil. Zilele glorioase îl părăsiseră de mult. Nangi era pe punctul de a se scuza, spunând că a fost o greșeală, resemnându-se să facă o impresie proastă, când Makita se întoarse spre el.

— Așadar, ce legătură am eu cu vizita aceasta a ta în adâncurile tenebrelor, tinere dragă?

— *Kanryōdō*. Nangi rosti cuvântul în mod automat, fără a mai sta pe gânduri. Îmi caut și eu locul în noua Japonie.

— Înțeleg. Pe moment, Makita nu spuse mai mult, însă își îndreptă spatele. Începură să umble din nou.

— Pentru care minister lucrezi?

— Pentru Ministerul Comerțului și Industriilor, Makita-san, la Biroul Industriei Extractive.

— M-da. Makita părea dus pe gânduri, însă Nangi observă că nu mai era același bătrânel care-și târâia picioarele, cum fusese la începutul plimbării lor. Am să-ți spun ce mi se pare mie cel mai interesant, Nangi-san. Americanii sunt mai interesați la ora actuală de înlăturarea pericolului comunist decât de noi, o forță înfrântă. Când forțele de ocupație s-au instalat mai întâi aici, erau de neclintit asupra unui punct. Susțineau că, din moment ce ne-am făcut-o cu propria mână, aliații nu sunt în nici un fel răspunzători de refacerea noastră economică. Și mi se pare interesant, Nangi-san, deoarece, imediat ce și-au dat seama că, datorită prăbușirii noastre totale și mai ales a comerțului exterior, se va asigura și aici calea către o revoluție comunistă, și-au schimbat atitudinea cu 180 de grade și au insistat ca statul să preia întregul control asupra tuturor ramurilor economiei. Lucru avantajos pentru noi, care ținem la mare cinste *kanryōdō*, arta birocrației. Mai mult chiar, ne-au scos din spate ghimpele numit *zaibatsu*. După cum știi,

aceste uriașe carteluri erau cei mai mari rivali ai noștri, înainte și după război. Ei ne smulseseră nouă, birocraților, puterea din mână, imediat ce li s-a ivit ocazia. Dar, comportându-se astfel, și-au asigurat propria prăbușire. Forțele de ocupație au stabilit corect că *zaibatsu*-urile sunt răspunzătoare de activitatea războinică a economiei noastre, așa că le-am desființat. Ca urmare, miniștrilor li s-a acordat o putere nemărginită părându-li-se că au ajuns în pământul făgăduinței. La ora actuală, Japonia este privită ca un bastion al Americii care să stăvilească răspândirea comunismului în această parte a lumii. Astfel că atenția mi-a fost atrasă de faptul că forțele ocupante caută în primul rând să facă viabilă economia noastră. Makita se opri și se întoarse către Nangi. Și știi tu, tinere, cum și-au propus ei să realizeze aceasta ?

— Teamă mi-este că nu știu, domnule.

— Prin comerțul exterior, desigur. Continuară să umble pe culoar, sub privirile gardienilor și ale cerului luminat de fulgere. Și, așa stând lucrurile, mie unuia îmi pare clar că Ministerul Comerțului și Industriilor și-a dovedit necesitatea.

Un timp se instaură tăcerea. Lui Nangi i se păru că vântul se intensificase în afara zidurilor închisorii, deși era greu să-ți dai seama. Însă era sigur că soarele fusese acoperit de un strat dens de nori cenușii. Înghiți în sec, conștient că barometrul scăzuse mult. Se pregătea o furtună.

— Întregul MCI este divizat în două tabere, spuse Nangi. Jumătate se încred în *seisan fukko setsu*, reconstrucție prin producție, în special prin refacerea industriei grele ; cealaltă jumătate pledează pentru *tsūka kaikaku setsu*, pentru punerea inflației sub control și refacerea industriei ușoare, care ar scoate imediat profit de pe urma mâinii de lucru numeroase și ieftine.

Makita izbucni în râs :

— Și tu de ce parte ești, susținător de kanryōdō ?

— La ora actuală, de nici una.

— Ei, cum asta ? Makita se opri în loc și-l fixă pe Nangi cu privirile, în umbra culoarului. Te rog să te explici, tinere.

Nangi se îndârji în sine. Asemenea idei personale nu fuseseră până acum dezvăluite nimănui din Minister. Iar acum urma să verifice dacă *obā-chama* nu se înșelase trimițându-l la Makita.

— Părerea mea este că trebuie să ne concentrăm asupra dezvoltării industriei grele, fie și numai pentru simplul motiv al prețurilor bune ce s-ar putea obține de pe urma produselor acesteia. Însă consider că ignorarea reformei monetare ar fi o gravă eroare deoarece, dacă se permite scăparea inflației de sub control, nu va mai conta ce fel de industrie vom repune pe picioare. Totul se va prăbuși ca o casă șubredă la cutremur.

Makita se îndreptă de spate, iar Nangi avu impresia că-l privește ca și când l-ar fi văzut pentru întâia oară. În momentele de tăcere care au urmat, se auzi doar bubuitul înfundat al tunetelor, parcă stăvilite de zidurile înconjurătoare. Când erau mai puternice și depășeau zidul, păreau amplificate de reverberațiile ecoului, sunând ca un gong în templu, anunțând zeii că li s-au adus jertfe. Acum se întunecase bine, era o seară asemenea unui început de eclipsă. Totuși ochii lui Makita sclipeau precum stelele îndepărtate, oglindite în apele unei fântâni.

— Nangi-san, îmi expui o teorie interesantă. Da. Însă pentru îndeplinirea ei ar fi nevoie de un alt minister, mai presus de MCI sau de Ministerul Muncii, sau de oricare altul existent la ora actuală, ești de acord? Nangi încuviință. Am avea nevoie de un minister cu puteri mult mai lărgite. Un minister puternic, a cărui funcție de bază să fie organizarea comerțului exterior. Capul său se roti, de parcă ar fi fost un animal de pradă. Îți dai tu seama de asta, Nangi-san?

— *Hai. So desū.* Mulțumesc.

— De ce?

— Mulțumesc Cerului pentru americani, se grăbi Nangi să adauge. Dacă au, așa deodată, o nevoie disperată de a face din noi iarăși o țară puternică — pentru a-și asigura protecția flancului lor extrem-oriental — atunci comerțul lor exterior ne va propulsa. Nimic nu va fi mai rapid și mai bine dus la îndeplinire.

— Da, Nangi-san. Pe americani trebuie să ni-i apropiem, de voie-de nevoie, pentru a ni-i face aliați în marea aventură a reconstrucției. Deoarece numai forțele

străine de intervenție ne pot ajuta să creem un minister capabil să mânuiască *denka no hōtō*, sabia de samurai. Odată acesta obținut, vom avea în mâinile noastre atât guvernul cât și întreaga industrie.

Ploaia izbucni într-o perdea de stropi mărunți și deși, fără urmă de vânt, din cauza protecției zidurilor. Fură imediat făcuți ciuciulete, dar niciunuia nu-i păsa. Makita se apropie de Nangi și-i spuse :

— Nangi-san, amândoi suntem din același prefectură. E ca și cum am fi din același sânge. Nu, e chiar mai mult. Dacă nici în tine nu mă pot încrede, atunci nu mă pot încrede în nimeni, nici măcar în soția mea, deoarece un văr de-al ei s-a căsătorit în urmă cu două săptămâni cu unul dintre marii mei rivali. Gâfâi. Asta este loialitatea unei familii.

Ploaia împroșca pavajul, udându-le până și șosetele, iar când pășeau, încălțările musteau de apă.

— La ora actuală, sunt două probleme. Una : atâta timp cât mă aflu aici, nu pot fi așa de bine informat pe cât ar trebui. Întoarce-te la slujba ta la MCI, Nangi-san, și caută să aduni în timpul liber câte dosare de miniștri sau miniștri adjuncți vei putea. Știu unde lucrezi, ești foarte aproape de cei mari. A doua problemă mă privește pe mine : urmează să fiu grațiat de omul cel mai dificil, un înalt membru al forțelor de ocupație, un colonel britanic pe nume Linnear. E un mare tipicar, și tocmai minuțiozitatea cu care cercetează el amănuntele îmi întârzie eliberarea de aici. Makita zâmbi. Dar, într-o bună zi, am să-l fac să-mi plătească întârzierile astea. Își puse mâna pe brațul lui Nangi, un gest nobișnuit pentru amândoi. Când voi fi în cele din urmă liber, fii convins că acest *iteki* îmi va furniza informațiile necesare pentru a începe noi *mabiki*, procesul nostru de epurare.

Ministerul Muncii menționat de Makita era o instituție fascinantă. Datorită prevederilor Tratatului de la Potsdam, pe care Japonia le acceptase ca parte învinsă, nici un japonez nu se putea angaja ca persoană particulară în comerțul internațional. Totul trebuia să treacă prin filtrul forțelor internaționale de ocupație.

Prin urmare, aceste forțe creară o organizație japoneză însărcinată cu contabilizarea importurilor stabilite de ocupant și cu distribuirea exporturilor produselor autohtone.

Nangi nu auzise niciodată și nu avusese legături cu Ministerul Muncii, iar când Makita i-a pomenit despre el, abia atunci a aflat de existența lui. Oricum, reîntorcându-se la slujba lui din cadrul MCI, Ministerul Muncii a devenit pentru el o forță majoră.

Întâmplător, primul ministru Yoshida, vechi dușman al MCI-ului din momentul când aflase de legăturile acestuia cu foștii miniștri din timpul războiului, îl numise pe consilierul său Torazō Ōda la cârma Ministerului Muncii cu trei luni în urmă, în decembrie 1948.

Și, cum Ōda începuse epurările sub pretextul că descoperise acolo unele neregularități, umbla zvonul că Yoshida plănuia să treacă treptat mai multe ministere sub propriul control, în scopul de a diminua puterea MCI-ului.

Un asemenea lucru nu putea fi tolerat de influenții miniștri ai MCI-ului, și în aceeași zi în care Nangi părăsise închisoarea Sugamo după întrevederea cu Makita, avu loc o convocare urgentă la nivel înalt în cadrul MCI-ului.

Miniștrii stabiliră că se impunea înlăturarea lui Ōda și Yoshida, despre care știau că unelteau împotriva lor. În acest scop conchiseră de comun acord că trebuiau să-și infiltreze un om în rândul Ministerului Muncii, pentru a ține sub supraveghere activitatea lui Ōda, urmând să raporteze apoi fiecare mișcare a acestuia. Astfel, considerau ei, vor fi permanent cu un pas înainte, putând să-l contracareze.

Aveau puțini candidați la îndemână din rândul cărora să aleagă, în principal datorită lipsei mari de calități pe care trebuia să le îndeplinească un asemenea om. Trebuia să fie foarte inteligent, și foarte iute la minte. Și, tot la fel de important, știau că trebuie să fie un om foarte tânăr și fără obișnuitele legături *gakubatsu*, care l-ar fi adus în mod inevitabil în atenția lui Ōda, ca pe un posibil rival. Pe scurt, candidatul la această misiune ar fi trebuit să se strecoare acolo neobservat.

Au ajuns cu toții la un singur nume : Tanzan Nangi.

Când Nangi a fost convocat în biroul ministrului adjunct, Hiroshi Shimada, s-a trezit exact în mijlocul comisiei de epurări. De fapt, tot atunci descoperise și el unele mișmașuri din timpul războiului ale activității ministrului adjunct de curând numit.

Ascultă imperturbabil expunerea lui Shimada. Propunerea lui nu-i lăsa loc refuzului. Și avea deja aprobarea birocraților, precum și datoria impusă de *aisha seishin*, devotamentul față de cei pentru care lucra. Era ceva de importanță majoră în *kanryōdō*. Și chiar dacă Nangi ar fi avut de ales, tot ar fi speculat momentul, întrucât văzuse în asta ceea ce Sun Tzu numise deschiderea ușii. Așa că se hotărî la repezea'ă să se strecoare prin deschizătura ivită, mascându-și în umilință nerăbdarea de a avansa, precum și dorința ardentă de a se pune complet la dispoziția ministrului adjunct Shimada, și a biroului acestuia.

În realitate însă, devotamentul față de Yoichirō Makita îl impulsiona pe Nangi. *Kanryōdō* era pentru Nangi o lege, la fel cum era și pentru Makita. Amândoi recunoscuseră unul în celălalt propria trăsătură de spirit : conștiința că se trăgeau din casta de luptători de elită ai șogunatului lui Tokugawa, din speța samurailor birocrați.

Numirea lui Nangi în funcția de șef al Sectorului Comercial din cadrul Ministerului Muncii nu l-a intrerupt decât pentru scurt timp de la întocmirea de dosare suspecte. De fapt, această numire era pentru el o nouă ocazie de a căpăta informații cu caracter secret. Astfel încât, în momentul în care Makita a fost grațiat, se afla în posesia unui teanc de dosare gros de 10 centimetri, cuprinzând mici matrapazlâcuri — dar și mai mari — huții, mituieli, aprobări tacite ale douăzeci și cinci de birocrați de mâna întâi sau a doua.

În ziua următoare eliberării lui Makita, înainte de a avea amândoi ocazia să se delecteze cu trecerea în revistă a acestor fapte ilegale, Nangi fu convocat în biroul lui Torazō Ōda. Ceea ce avea în cap ministrul muncii s-a dovedit a fi un șoc pentru Nangi.

Ceaiul le-a fost servit pe o tavă de argint filigranat european, ceșcuțele erau chinezești, iar ceainicul era

înalt, din argint gravat. Setul părea ridicol de neasortat și cam grosolan, cum i se păreau de fapt lui Nangi toate lucrurile europene, însă zâmbi cu slugărnicie și-l complimentă pe înaltul funcționar pentru gustul său deosebit, deși cuvintele erau pe punctul de a i se înțepeni în gât, făcându-l să gafeze. Nici ceaiul nu-i plăcea. Era un amestec nepriceput din toate frunzele de ceai, în care predomina soiul Pekoe Oranj, fără a reuși să se impună complet asupra celorlalte sortimente. Parcă bea spălătură de vase.

După ce primi complimentul din partea lui, Ōda îl încunoștiință că era un import american, numit Lipton.

— Importanța Americii nu poate fi îndeajuns apreciată, Nangi-san, spuse Ōda.

Era un bărbat voinic, burtos ca un luptător de *sumo*. Purta un costum impecabil, cu vestă, totul pepit, făcut de comandă la Saville Row din New York. Pantofii săi negri cu placheuri luceau ca oglinda.

— A sosit timpul să renunțăm la kimono și la *geta*, la coafura și tunsoarea de altădată, să începem să ne gândim și la altceva decât la amenajarea grădinilor și la ceremonia ceaiului.

Il urmări o clipă pe Nangi ca și când i-ar fi cântărit răspunsul pe care ar intenționa să i-l dea.

— Avem o misiune de îndeplinit aici, și de când *gaijin*-ul Joseph Dodge ne-a oprit inflația galopantă prin reducerea cererilor, va trebui să ne preocupe din nou propriul viitor. Iar viitorul nostru, Nangi-san, salvarea noii Japonii, se află într-un singur loc : comerțul exterior. *Tsūshō daiichi — shugi* — superioritatea produselor noastre ne poate salva.

Făcu o mică pauză, pentru a sorbi din ceaiul execrabil.

— Spune-mi, Nangi-san, vorbești englezește ?

— Nu, domnule.

— Atunci consider că a sosit momentul să înveți. Primul ministru a înființat câteva cursuri pentru personalul de birou. Le recomandă tuturor, și eu mă alătur lui.

— Am să mă înscriu și eu imediat, domnule.

— Bun. Ōda părea sincer satisfăcut. La plecarea de aici, secretarul meu îți va da toate informațiile necesare.

Bău din nou ceai. Încetă să-l mai urmărească pe Nangi cu privirile-i pătrunzătoare, întorcându-se spre străzile forfotind de lume și circulație ce se zăreau pe geamul din spatele biroului său. *Tsūshō — daiichi — shugi*, șopti el, uitând pe jumătate de prezența lui Nangi. Un țel admirabil... și foarte necesar. Însă mie de fapt mi se pare că în actuala atmosferă, pe care o numim ritm rapid de dezvoltare, vom avea neapărată nevoie de un nou minister.

Se întoarse brusc pentru a surprinde expresia lui Nangi, cu ochii lui negri și pătrunzători :

— Ce părere ai despre ideea asta, Nangi-san ?

— Ei, bine... ar trebui să aud mai multe în această privință, domnule — spuse Nangi, mascându-și cu greu șocul.

Ōda flutură o palmă cărnoasă.

— O, știi, ar fi vorba despre un minister a cărui principală funcție ar consta în supravegherea și controlul întregului export, și a tehnologiei. I-ar trebui puterea de a înlătura finanțarea preferențială stabilită de guvern pentru anumite ramuri, și de a micșora taxele acelor industrii necesare exportului, pentru a le ușura progresul și a-l grăbi (îl privi iar scrutător pe Nangi). Ți se pare realizabil un asemenea minister, Nangi-san ?

Acesta era prins între ciocan și nicovală. Cum să răspundă ? Ōda-san era prieten, sau dușman ? Desigur, era un dușman al superiorilor lui Nangi din cadrul MCI, însă nu-i venea să-l judece după asta, deoarece ei și Makita discutaseră în curtea închisorii între patru ochi, iar Nangi încetase de atunci să mai lucreze pentru MCI. Cel puțin în sinea lui.

Întrebarea se punea acum astfel : era sau nu Ōda dușmanul planurilor lor ? I-ar putea fi lui Nangi de un uriaș folos, lui Makita la fel, în cazul în care s-ar alătura acelor planuri. Totuși, dacă Nangi ar înclina spre acest plan iar Ōda ar fi potrivnic, ar distruge totul din față. Cum să procedeze ?

— Pentru mine pare să fie clar, spuse Nangi precaut, că, până la părăsirea Japoniei de către forțele de ocupație, vom fi legați de ei în orice mișcare. Totuși, am auzit că în Coreea au loc tulburări. Dacă vor reuși comu-

niștii să revendice întreaga țară, cred că americanii ne vor târî și pe noi în acest conflict.

— Așa ? Ochii lui Ōda se dilataseră, iar lumina puternică de deasupra capului său făcea imposibilă percepția expresiei lor. Nangi aștepta totuși să vadă efectul cuvintelor sale asupra lui. Cum adică ?

— Cred că nu vor avea altă soluție, domnu'e. În mod sigur vor avea nevoie de tot calabalâcul necesar la război : uniforme, vehicule, echipament de transmisiuni, muniție și celelalte. Coreea este departe de America. Noi suntem mai aproape. Părerea mea e că se vor folosi de industria noastră și ne vor pune la muncă.

— Ceea ce ar fi convenabil pentru noi.

— Și da, și nu, spuse Nangi, conștient că se apropie de o zonă riscantă.

— Ce vrei să spui ?

Pe fața lui Ōda nu se putea citi nimic, iar Nangi înjura becul de deasupra.

— Atâta doar, domnule, că vor fi binefăcătoare pentru noi comenzile primite, deoarece profiturile vor înflori asemeni florilor de cireș în aprilie. Totuși, există un pericol chiar în graba impusă. Toate companiile noastre duc lipsă de capital, și cred că o întârziere de șase luni a plăților le-ar duce la faliment. Afacerea asta ne-ar putea fi fatală.

— Mai vrei ceai ? Ōda își umplea ceșcuța sa. Nangi refuză scuturând din cap. Băuse atât cât cereau bunele maniere.

Ōda își amestecă ceaiul cu o linguriță încrustată.

— Spune-mi, Nangi-san, cum ai evita dumneata... părțile negative ale unei asemenea situații ?

— Noul dumneavoastră minister ar fi mult mai capabil, domnule.

De-acuma gata, o spusese, gândi Nangi străduindu-se să nu transpire. Însă fusese un răspuns evaziv. Era rândul lui Ōda-san acum și, în funcție de reacția lui, va da și el replica.

— Îți dai seama, tinere, că ministrul adjunct Shimada, căruia îi ești subordonat, se va opune creării unui nou minister.

— Nu-i mai sunt subordonat, domnule, spuse Nangi ocolind clar capcana.

— A, înțeleg. Ōda puse ceșcuța jos. Așa este, desigur. Însă pe moment uitasem.

Acum, Nangi avea inima ușoară și răspunsul pe buze. Însă își înfrână cu grijă bucuria.

— Miniștrii MCI-ului au renunțat la mine probabil din exces de zel pentru a-și menține puterea.

— Probabil că au dreptate să fie zeloși în această direcție, Nangi-san. Cei care se tem cel mai mult de pierderea propriei puteri sunt, cum să zic, poate cei mai grijulii față de siguranța ministerului.

Nangi gândi : va să zică el și Yoshida doresc dizolvarea MCI-ului ! Era singura explicație pentru întregul curs al discuției.

— Dacă ai fi în locul meu, spuse Ōda cu indiferență, pe cine ai numi tu în fruntea noului minister ?

Acum Nangi trebuia să se hotărască. Adică trebuia să stabilească din puținele indicii de până acum dacă Ōda era prieten sau dușman, știind că, odată răspunsul dat, pentru el nu mai era cale de întors.

Nangi era conștient că în cadrul MCI-ului nu mai avea la cine să apeleze ; de asemeni știa că, oricât de mulți prieteni ar fi avut Makita, nu va putea fi propulsat în noul minister fără binecuvântarea lui Ōda și Yoshida.

Se simți dintr-odată ușurat, hotărârea venindu-i de la sine.

— Eu l-aș alege pe Yoichirō Makita, spuse el fără ezitare.

Un timp, în birou se așternu tăcerea. Ōda se izbea cu linguriță peste buza de jos. În cele din urmă spuse :

— Ministrul adjunct Shimada n-ar accepta în ruptul capului așa ceva.

— Dar dumnealui n-ar accepta nici formarea noului minister, sublinie Nangi.

— O, e o cu totul altă problemă ce spui dumneata, Nangi-san. Shimada și Makita sunt dușmani de moarte. Crearea noului minister e o problemă. A-l numi pe Makita ca șef e cu totul altă problemă.

— Pot să vă întreb însă, domnule, ce se întâmplă dacă Makita-san va primi aprobarea dumneavoastră ?

— Ei, trebuie să înțelegi, Nangi-san, că și acest lucru de-abia dacă va putea să conteze. Sunt pe lume o mul-

țime de lucruri pe care ni le dorim cu toții, dar pe care abia le putem avea. Fiecare trebuie să se deprindă să navigheze în lungul curentului, dacă nu vrea să fie tras în larg și îndepărtat de pământ.

În întunericul ce se lăsa afară, Nangi se gândi la dosarul său de epurări posibile, și la mulțimea de dovezi acuzatoare împotriva lui Shimada.

— Vă rog să mă corectați dacă greșesc, domnule, însă în *kanryōdō* există un permanent proces de epurare.

— La un nivel mai coborât, da, există, spuse Ōda. Fostul ministru adjunct își alege continuatorul în funcție, iar ceilalți funcționari din minister demisionează de bunăvoie, pentru a-l lăsa pe noul venit să-și exercite pe deplin autoritatea.

— Totuși, spuse Nangi precaut, și în eșalonul superior există de asemeni *mabiki*, epurarea cadrelor.

— Desigur, spuse Ōda, însă importante sunt scandalurile de mari proporții. Îmi aduc aminte de vremurile când asemenea lucruri se puteau pune la cale... Un zâmbet șters i se așternu pe față. În acele vremuri, existau meșteri pricepuți în orice domeniu (deveni serios și se înfioră). Însă la ora actuală există Forțele de Ocupație, așezate ca șoimul de vânătoare pe umărul nostru stâng, atent la orice mișcare. Răsfoi câteva hârtii. In orice caz, toți meșterii cei vechi au pierit.

— Dacă vă înțeleg corect, spuse Nangi al cărui puls crescuse pe măsură ce se apropiau de miezul problemei, îmi dați de înțeles că se pune la cale un scandal ca din senin.

— Poetic spus, Nangi-san. Dar așa-i.

— Atunci, spuse Nangi reținându-și tremurul vocii, trebuie să înțeleg că Forțele de Ocupație nu ne vor face greutăți în cazul unui scandal *adevărat*.

Undeva într-un birou alăturat sună un telefon, iar câteva glasuri înfundate se auziră vorbind ca din dosul ușii. Ochii migdalați ai ministrului Ōda străluceau ca pietrele prețioase îndărătul lentilelor de ochelari.

Tăcerea din încăpere deveni așa densă, că Nangi se crezu înfășurat în bandaje. Fiecare mișcare, fiecare cuvânt, fiecare privire erau acum hotărâtoare în această întrevedere.

— Scandal, Nangi-san, îmi pare un cuvânt cu sensuri diferite pentru mulți. Cred că... ar fi absolut necesar să i se stabilească definiția.

Nangi se uită în ochii ministrului și spuse :

— Căderea în dizgrație a dușmanilor noștri !

După un moment, Ōda se aplecă și scoase la iveală o sticlă plină pe jumătate cu un lichid gălbui.

— Pot să te servesc cu un brandy ?

Nangi încuviință, și iar se lăsă tăcerea cât timp băură. De afară răzbătea țăcănitul unei mașini de scris muncită cu spor.

Încet, Ōda își așeză ceșcuța jos.

— Nangi-san, am impresia că Shimada-san s-a dovedit foarte generos cu mine, transferându-te aici.

— Posibil, dar a făcut o prostie, spuse Nangi cu o candoare puțin obișnuită la el.

Ōda ridică din umeri :

— Se spune despre chinezi că le este imposibil să creadă că cineva le poate vorbi limba, așa că, auzind un străin vorbind-o, nu-l iau în seamă. Ministrul adjunct Shimada îmi amintește de chinezi. Turnă din noua băutură. Poate că nu-l duce mintea prea departe, însă are mulți prieteni și multe relații.

Nangi știa ce voia să dea de înțeles ministrul.

— Însă nici unul dintre ei, interveni el iute, nu are puterea de a-l salva de propriile greșeli. Hiroshi Shimada este un birocrat foarte lacom.

— Nu însă în felul dorit de americani.

— Nicidecum, spuse Nangi, intrându-și în rol. Nici pe departe.

— Bun. Dar poate că vom trage unele foloase din relații'e cu americanii. Torazō Ōda își frecă mâinile. Cât privește afacerile, ei, am încredere că vom ajunge la o înțelegere reciproc avantajoasă.

— Scuzați-mă, domnule, dar eu cred că mai avem de stabilit un lucru.

Ōda, pregătindu-se să se ridice ca să-i dea liber lui Nangi, făcu o pauză. Fața îi arăta calmă.

— Și care ar putea să fie acest lucru ? Ai permisiunea de a continua.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, cred că trebuie lămurită și poziția mea în cadrul ministerului...

Aşezându-se la loc, cu umerii proptiţi de spătarul scaunului, Ōda izbucni în râs, burdihanul fiindu-i parcă scuturat de convulsii. În spatele lui, picăturile de ploaie începuseră să se prelingă pe geam, aburind imaginea trecătorilor de afară, grăbiţi să se pună la adăpost.

— Tinere, cred că abia acum îţi realizez adevărata valoare. Râse înfundat. N-am să te mai subestimez vreodată. Hai să vedem. Se bătu peste buze cu arătătorul său cel gros. Este clar că eşti mult prea inteligent pentru a rămâne în Ministerul Comerţului. Vei fi ochii şi urechile mele în noul minister. Makita-san te va numi şeful Secretariatului. Acolo vei plivi toate buruienile din rândul noilor funcţionari, adică pe cei care se vor dovedi ostili politicii mele şi a lui Makita. Încetul cu încetul, vom transforma faţa întregii birocraţii. Treptat, îi vom înlătura pe cei care ni se opun, pe cei care nu vor înţelege importanţa produselor de maximă competitivitate. Va fi renaşterea şogunatului de două sute de ani al lui Tokugawa!

Nangi percepu sclipirile sălbatice şi reci din ochii ministrului transformat într-un far călăuzitor, şi se pomeni întrebându-se ce funcţie îndeplinise Ōda în timpul războiului.

„Makita-san şi eu va trebui să fim foarte precauţi în privinţa lui", gândi el în timp ce se ridica, înclinându-se politicos pentru a părăsi biroul.

— Vă mulţumesc, domnule.

Se întoarse spre uşă, dar vocea lui Ōda îl reţinu.

— Nangi-san, ai avut perfectă dreptate asupra ministrului adjunct Shimada. Însă a comis două prostii. Una : a folosit în prea mică măsură minunatul dumitale creier ; a doua : din toţi oamenii lui, tocmai pe dumneata s-a găsit să te trimită ca să mă spionezi!

MCI-ul nu a dispărut, aşa cum presupusese Nangi, însă crearea Ministerului Exportului şi al Industriilor începuse să-i tragă clopotul de înmormântare.

Nangi şi Makita umflau de zor dosarul indezirabililor şi, după cum stabiliseră, Makita îi raporta oficial lui Ōda toate informaţiile primite de la Nangi. Întrucât Shimada era totuşi ministru adjunct şi la cea mai mică răsuflare totul se putea transforma urgent într-un scandal public, Ōda se simţi dator să înainteze toate dovezile acuzatoare direct primului ministru. La şase zile după ce Yoshida

primise dosarul infracțiunilor lui Shimada, printre care se aflau și deturnări de fonduri, folosirea influenței ministeriale pentru obținerea de posturi de către unii membri ai propriei familii, precum și descoperirea unei amante, deși era însurat, acesta se văzu obligat să-l destituie pe ministrul adjunct și să facă publice circumstanțele demiterii. Forțele de Ocupație impuseseră o asemenea procedură pentru a nu se pierde sprijinul acordat guvernului de către popor, și pentru a-i convinge pe toți japonezii că trăiau cu adevărat într-o democrație care nu are nimic de ascuns.

Yoshida ar fi fost desigur împotriva unei astfel de umiliri în public, de aceea se zbătu să o evite, deși era conșuent că în cele din urmă nu va reuși. Și el trebuia să se supună directivelor Forțelor de Ocupație și, dându-și seama că, încăpățânându-se, s-ar compromite și el, înaintă în cele din urmă documentele către oamenii presei.

După mai puțin de douăzeci și patru de ore de la aceasta, Hiroshi Shimada, îngenuncheat pe *tatami*, îmbrăcat într-un kimono cenușiu cu cercuri brune, își ducea sabia scurtă *wakizashi* spre pântece tăindu-se de la stânga la dreapta și apoi de jos în sus. Trupul i se chircise, însă se ținuse demn. Kaziko, soția lui, fu găsită alături de el, sângele lor scurs pe podea unindu-se în aceeași baltă, într-un ultim legământ.

— Mă întreb cât de mult îl ura Colonelul Linnear pe Shimada.

Yoichiro Makita îngenunchease pe *tatami*, în timp ce, în fața lui, Nangi se înclina simțind o ușoară durere în oase, sprijinit cu spatele de *futon*.

Nangi era surprins.

— Te referi la *gaijin*-ul care te-a destituit ? În ce măsură are el vreun amestec aici ?

Makita arăta cu mult mai bine decât la Sugamo. Începuse să se îngrașe întrucâtva, păstrându-și însă rotunjimea feței. Semăna acum mult mai mult cu fotografia văzută de Nangi în ziare cu ani în urmă, o figură aproape legendară de samurai puternic și agresiv.

— Cât am stat în apropierea colonelului englez timp de mai multe săptămâni, am aflat de la el unele lucruri,

spuse Makita gânditor, deși alți *gaijin*-i ar fi fost mai secretoși. Omul ăsta avea din plin darul răbdării.

— Vorbești de parcă l-ai admira.

Makita zâmbi.

— O, desigur nu chiar așa. Totuși, pentru un *gaijin*...

Glasul i se muie un moment, iar privirile parcă i se interiorizară.

— Crezi că l-a cunoscut personal pe Shimada, așa cum l-ai cunoscut tu? întrebă Nangi după o pauză.

Privirile lui Makita își reveniră, acordându-i iar atenție lui Nangi.

— O, sunt sigur că a fost ceva între ei. Nu am îndoieli în această privință. Colonelul Linnear a fost omul lui MacArthur care a luptat cel mai zelos pentru aducerea scandalului la cunoștința publicului.

— Exact ca un *gaijin*.

— Din contră, Nangi-san. Exact ca un japonez.

Nangi se relaxă, pentru a se putea concentra.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Spre deosebire de majoritatea *iteki*-lor din Forțele de Ocupație, care nu au habar de repercusiunile unei umiliri în public — deoarece o socotesc o dezvăluire a adevărului — colonelul Linnear știa ce avea Shimada de făcut. Da, Nangi-san, colonelul Linnear dorea moartea lui Shimada tot atât cât o doream și eu.

— Ce înseamnă pentru un *iteki* viața unui japonez?

Makita desluși amărăciunea din glasul prietenului său și se întrebă câte motive nu-și poate plăsmui mintea omenească pentru a se apăra împotriva traumelor psihice. Lui Nangi îi era, pare-se, ușor să accepte că cineva precum colonelul Linnear ar pune la cale moartea unui japonez doar pentru simplul motiv că era un străin barbar. Dar oare realiza Nangi că el era ministrul Justiției în momentul ivirii acestui caz, și că el a dat sentința de moarte, în scopul de a grăbi refacerea Japoniei sub controlul direct al noului minister? „Cine să mai judece asemenea lucruri?", se întreba Makita.

In orice caz, nu se îndoia asupra inteligenței lui Nangi. Shimada murise potrivit estimărilor lui, la fel cum prezisese și războiul Coreei. Americanii au pus Japonia la o muncă intensă pentru a le furniza materiale de

război iar multe dintre companiile nou-născute s-au trezit fără capital.

Forțele de Ocupație au sesizat imediat situația la care s-a ajuns, permițând Băncii Naționale să acorde împrumuturi la douăsprezece bănci din Tokyo, care au transferat banii companiilor sărăcite. Câteva săptămâni, Makita se tot gândise la găsirea modalității de a finanța investițiile acestor companii, dându-și seama că, lăsându-le în voia soartei, le-ar fi putut împinge pe mâna străinilor. Ceea ce își dădea perfect de bine seama că nu trebuie să se întâmple. Trecu la extinderea puterii noului ministeriu în acest domeniu, astfel încât orice străin care ar fi dorit apropierea de vreo companie să n-o poată face fără permisiunea lor.

— Cum se descurcă prietenul nostru Sato-san ? întrebă el.

— Destul de bine, răspunse Nangi, servindu-se cu o plăcintă de orez, coaptă pentru ei de *obā-chama*. Era a treia zi din anul 1951, zi de sărbătoare tradițională a noului an japonez.

— A reușit să ajugnă vicepreședinte al concernului de minerit, monopolizând toate acțiunile de extracție a cărbunelui.

Makita se încruntă.

— Ai grijă să bei cât mai multă apă după plăcinte, îl sfătui el. Fratele meu a fost doctor, și Anul Nou îl speria mereu, deoarece trebuia să alerge de la un pacient la altul, constipați fiind de pe urma plăcintelor cu orez și brânză.

— Nu ți-aș dori să te audă *obā-chama*, spuse Nangi servindu-se cu o altă bucățică. Dar ca să fiu prevăzător, am să beau totuși puțin ceai. Se aplecă după ceainic.

— Să știi că-i simte lipsa lui Sato-san, spuse Makita după ce văzu cești pline. Face o mulțime de bani, și devine tot mai renumit. Însă e plecat departe, în nordul țării, și rareori i se ivește ocazia de a o vedea pe *obā-chama*. I-ar prinde bine un birou aici, în Tokyo. Însă deocamdată sunt prea mici ca să și-o poată permite. N-ar fi rentabil. Numai banca de care sunt subvenționați ei se află aici.

În mintea lui Nangi sună un clopoțel de alarmă. La prima vedere, se părea că nu există nici o legătură între

spusele lui Makita și problema care-l frământa pe el. Și totuși se încredea suficient în propriul fler pentru a ști că, străpungând aspectul de suprafață, va găsi veriga de legătură.

Problema se învârtea în jurul banilor, și cine putea să-i aibă dacă nu banca ? Nangi nu se mai gândi la nimic, însă după aceea angrenajul ideilor îl prinse atât de puternic, încât se prăvăli pe spate. Da, desigur ! Ochii i se luminară.

— Makita-san, spuse el aproape șoptit, îți pot solicita sfatul ?

— Cu mare plăcere. N-ai decât să mă întrebi ce vrei.

— Iată ce trebuie făcut, Makita-san. Ministerul Exportului și Industriilor trebuie să refacă *zaibatsu*-urile.

— Dar ne-au fost potrivnice, nu crezi ? Din capul locului au încercat să ia puterea din mâna ministerelor. Și, în orice caz, Forțele de Ocupație au stabilit desființarea lor o dată pentru totdeauna.

— Da, spuse Nangi cu înflăcărare, au stabilit asta pentru fostele *zaibatsu*-uri. Însă eu am în vedere ceva nou, *kin-yu keiretsu*, concernele bazate pe legături strânse cu finanțarea bancară. Vom lua ca nucleu inițial o bancă, deoarece numai banca este capabilă de o asemenea întreprindere. Capitalul băncii va finanța câteva firme industriale, să zicem din domeniul metalurgiei, electronicii și extracției, precum și o companie comercială care să se ocupe cu desfacerea produselor. În vremuri de extindere, ca acum, banca va fi în stare să-și subscrie propriile companii, și invers, în vremuri de recesiune economică, care vor fi inevitabile, Makita-san, compania comercială va fi capabilă să importe materie primă pe credit, urmând să lanseze produsele *keiretsu*-urilor pe piața mondială, evitându-se astfel suprastocările pe piața internă destul de restrânsă.

Ochii lui Makita se înviorară și-și frecă din nou mâinile.

— Telefonează-i lui Sato-san imediat. Vom începe cu banca de care este finanțată compania lui. Îl vom face puternic, și-l vom readuce acasă. E extraordinar, Nangi-san ! Extraordinar ! La anul, Forța de Ocupație va pleca, iar Ministerul Exportului și al Industriilor va acționa după cum consideră necesar pentru propulsarea

Japoniei în fruntea comerțului internațional.

— Dar cum îi vom ține sub control ? — întrebă Nangi. Trebuie să ne asigurăm că ceea ce s-a întâmplat cu *zaibatsu*-urile nu se va întâmpla și cu *keiretsu*-urile. Va trebui să-i legăm de minister printr-un decret prevăzut și în statutul lor de funcționare.

Makita zâmbi.

— Chiar așa vom proceda, Nangi-san. Întrucât Ministerul Exportului și Industriilor impune politica economică, întrucât putem aproba subvențiile pentru anumite ramuri și interzice pentru altele, întrucât putem autoriza plăți ridicate pentru asigurări în caz de nerespectarea termenelor de plată stabilite prin contract, putem avea un control complet asupra companiilor comerciale. Și, fără companiile comerciale, *keiretsu*-urile vor fi moarte. Orice bancă ne va da dreptate.

— Până și prim-ministrul va constata acuratețea cu care va trebui să lucreze *keiretsu*-ul, deoarece este modul perfect de a direcționa capitalul disponibil pe canalul economic cel mai potrivit. Păreau doi copii care se bucură în fața unei jucării minunate. Este cel mai bun plan cu bătaie lungă. Întrucât companiile particulare din cadrul *keiretsu*-urilor vor depinde strict de finanțarea bancară, nu se vor putea concentra decât asupra pătrunderii pe piață, livrând cele mai bune produse cu putință, renunțând al cererea de acțiuni ce aduc doar un mic profit de moment.

Makita se avântă și el :

— Treaba asta trebuie sărbătorită, dragul meu ! Mâine va fi vreme destulă să luăm legătura cu Sato-san. Noaptea asta o vom petrece într-un loc pe care-l știu eu în *karyukai*. O noapte sub sălcii ne va prii enorm la amândoi. Hai să mergem la *Fuyajo*, Castelul zilei fără de sfârșit, unde curge sake-ul în valuri până în zori de zi, să ne așezăm pe perne moi ce ne vor da o desfătare nesfârșită !

Zburdălnicia ciocârliilor printre crengile împodobite cu lanterne luminoase ale unui arțar străvechi dintr-o margine a parcului Ueno îi atrăsese de fapt pe Nangi și Sato încă din vremurile când abia se cunoscuseră. Vânturile reci de octombrie cutreierau văzduhul, alungând

norii subțiri din depărtarea orizontului, lăsând în urmă cerul curat, ca un cristal.

Îmbrăcat într-un kimono negru cu modele gri, Nangi urmărea zborul ciocârliilor din arțarul cel bătrân, închipuindu-și că se afla pe bordul unui vapor ce brăzdează Pacificul. Apoi, asemeni Forțelor de ocupație, stolul de păsări dispăru în cerul azuriu fără de sfârșit, transparent ca un porțelan chinezesc dintre cele mai fine.

Deși anul 1952 se apropia de sfârșit iar Japonia era din nou o țară liberă, fără *iteki* pe teritoriul său, Nangi nu simțea totuși nici o bucurie în suflet. Îngenunchease în fața ușii-paravan *fusuma* care era deschisă, și admira peisajul grădinii, ținându-și mâinile împreunate în poala kimonoului. Frumusețea grădinii aproape că atingea perfecțiunea. Desigur, perfecțiunea nu poate fi atinsă, dar filozofia Zen îndeamnă la permanenta ei căutare, pe parcursul întregii vieți.

În spatele său, Nangi putea auzi vocile șoptite ale lui Makita, Sato și a proaspetei lui soții, Mariko, o femeie fragilă ca o păpușă, cu un curaj și cu o inimă deschisă pe care Nangi le admira. Era tocmai potrivită pentru Sato, completând la el un gol pe care Nangi îl sesizase aproape de când îl întâlnise pentru prima oară.

Nangi păstra acum un moment de reculegere pentru *obă-chama,* care trecuse în lumea cealaltă. El fusese cel mai îndurerat de pierderea ei. Desigur, Makita o cunoscuse numai scurtă vreme. Pentru Sato fusese și mamă și tată, și fusese bolnav o săptămână întreagă după înmormântarea ei.

Obă-chama murise cu mai mult de o lună în urmă, iar Nangi încă îi simțea lipsa, ca și cum ar fi avut un gol în suflet. Pentru el fusese mai mult decât o mamă, îi fusese confesor și *sensei*, tocmai în momentele în care avea nevoie de aceste lucruri. Împărțiseră împreună succesele lui, la fel necazurile dezamăgitoare. Îi dăduse întotdeauna sfatul potrivit în vremuri de restriște, și-l îmbărbătase din răsputeri atunci când se afla pe punctul de a renunța la luptă.

Era bătrână, chiar foarte bătrână. Iar Nangi știa că toată lumea trebuie să se întoarcă în cele din urmă în țărâna din care s-a născut. Însă sufletul lui era amărât

și veștejit fără ochii ei luminoși și fără ciripitul glasului ei.

Deși pe atunci nu-și dăduse seama în întregime, moartea bunicii lui Sato îi marcase soarta, sau cel puțin o bună parte a vieții. După moartea lui Gōtarō, Nangi luase în sinea sa hotărârea de a nu-și deschide prea mult sufletul — ca să nu devină vulnerabil — în fața nimănui. Iar *obā-chama* îl vrăjise, cumva, scoțându-l din acest pact cu sine însuși, rezultatul fiind modificarea felului lui de a fi.

Deși Nangi se culcase în viața lui cu multe femei, în adâncul inimii nu simțise nimic pentru ele. Cele două decese trăite de el cu întristare îi băntuiau mintea ca niște strigoi, reamintindu-i întotdeauna cât de crudă și nedreaptă poate fi viața. Desigur, acestea erau concepții occidentale, însă Nangi nu s-ar fi putut condamna în vreun fel pentru ele. *Karma* lui era completă. Lupta dintre naționalismul său japonez și acea minusculă parte din el pe care o suspecta a fi în ultimă instanță motivul aderării la Creștinism îl va chinui toată viața, probabil ca o pedeapsă veșnică pentru că a acceptat sacrificiul lui Gōtarō, că i-a lipsit curajul de a-și depăși groaza și a face el pentru Gōtarō ceea ce acesta făcuse pentru el.

Păsările dispăruseră, dar splendoarea autumnală a frunzișului încorona arțarul cu o manta de culori pastelate. Vocile pluteau în spatele lui Nangi ca niște duhuri. Mariko era preocupată cu pregătirile în vederea sărbătorii religioase *tsukimi*, Crai-nou, când se fac daruri de mâncare, și când toți sunt puși pe meditație și împăcare.

Nangi își plimbă privirile peste coroana unduitoare a arțarului spre cerul luminos, înnoit de vânturile ce măturaseră norii din înalturi. Curând va răsări luna, scăldând spațiul acesta restrâns cu lumina ei argintiu-albăstruie. Iar prin *fusuma* deschisă va pătrunde răcoarea nopții târându-se încet în casă.

CARTEA A TREIA

K'AI HO

1. Şansă, posibilitate neaşteptată
2. Spioni

Când o văzu, inima îi tresări. Ea străpunse cordonul de lume îmbulzită, alergă spre el și i se aruncă în brațe.

— O, Nick, strigă ea cu capul înfundat în pieptul lui, credeam că n-o să te mai întorci niciodată acasă!

Nick îi ridică fața în sus, astfel încât să-i poată sorbi culoarea minunată a ochilor mari, combinația de căprui cu verde ca sticla. În pupila ochiului stâng îi jucau scânteii pâlpâitoare. Își dădu seama că plânsese.

— Justine...

Văzându-l, fata izbucni iarăși în plâns iar el simți cum i se preling încet lacrimile în momentul când buzele li se împreunară, ea deschizându-și gura, respirațiile lor calde contopindu-se și îndemnându-l să gândească: „E bine totuși să fii din nou acasă..."

— Îmi pare rău pentru finalul convorbirii noastre telefonice de atunci, spuse ea.

Trecătorii îi atingeau cu cotul sau cu umărul, iar el își dădu seama că barau trecerea celor adunați să iasă din aeroport. Așa că-și croi drum printre ei împingându-i din greu la o parte.

— Și tu trebuie să mă scuzi pe mine, spuse el. Eram foarte aiurit — aveam atâtea pe cap acolo, că de-abia mai știam pe ce lume trăiesc.

Observă o transformare la părul ei. Era coafat neîngrijit, aproape ciufulit, semănând cu o coamă de leu. Ici-colo, arunca sclipiri de granate în bătaia luminii neoanelor.

— Îmi place, spuse el ținându-și încă brațul în jurul ei.

— Ce anume? — se uită la el mirată.

— Părul tău.

Pornind spre ușile de sticlă, ea îi zâmbi.

— Important e că te-ai întors acasă, viu și nevătămat.

Își puse capul pe umărul lui, obligându-l să-și salte bagajele pentru a le cără mai bine.

Îi păru ciudat și oarecum jenant faptul că nu-i punea nici o întrebare despre tatăl ei. Însă, văzând prin ce aglomerație trebuie să treacă, se gândi că n-ar fi tocmai timpul potrivit să-i pună întrebări.

— Vorbește-mi despre noua ta slujbă. Te simți bine la ei ?

— Sigur că da, răspunse ea lansându-se imediat în descrierea celor trei mari proiecte la care lucra împreună cu Rick Millar.

Devenise iarăși fetița volubilă pe care o cunoscuse deseori în asemenea discuții. Era o plăcere să vezi cum îi dispărea pe loc orice sfială în astfel de situații. Părea foarte încrezătoare în propriile-i puteri, și foarte matură. Nicholas se întrebă ce fel de slujbă era aceea care o schimbase într-un răstimp atât de scurt.

După ce încheie prezentarea proiectelor, deveni iarăși reținută. Era capabilă să exprime din priviri mult mai multe decât oricare dintre ființele cunoscute de el, și, când își ridică ochii spre el, îi recunoscu umbra temerilor și nevoia de a fi aprobată. În profunzimea ochilor ei se învolbura acea răceală deosebită pe care o remarcase de la prima lor întâlnire, și care însemna ceva mai mult decât un avertisment verbal de a păstra distanța necesară.

O ridică cu un braț și râse :

— Bineînțeles că e o treabă minunată ! Ar fi cazul să mai ieși din carapacea ta.

— Ascultă, Nick, să nu crezi că e un serviciu pe care țin neapărat să-l păstrez, sau...

El o puse iar cu picioarele pe pământ.

— Doar mi-ai spus că-ți place, nu ?

Brusc, ea se întristă și luă un aer așa de fragil și aerian, că el se simți obligat s-o tragă spre pieptul lui, ca pe un copil pierdut de părinți.

La ieșirea pe ușile de sticlă, o limuzină argintie și strălucitoare era oprită în așteptarea lor. Nicholas se opri, însă Justine îl trase de braț ca pe un îndărătnic.

— Hai, spuse ea, vreau să toc o parte din banii noului meu salariu. Fii te rog înțelegător !

Nicholas îi dădu șoferului bagajele și, aplecându-se, intră în mașină, așezându-se pe canapeaua de pluș din spate, alături de Justine. Ea dădu șoferului instrucțiuni în privința direcției, și porniră prin aglomerația traficului încetinit, îndreptându-se către Long Island.

— Înțeleg că Gelda a decis să nu-și vadă tatăl.

Justine își întoarse privirile de la el.

— Nici pe mine nu m-ai auzit cerându-ți să mă uit la sicriu.

— Problema asta a fost rezolvată de mult timp. N-avea rost să fim acolo. În mașină tăcerea coborî între ei ca o cortină.

— Tatăl tău...

— Nick, te rog să nu începi iar, spuse ea pe un ton categoric. Întoarse din nou capul, iar el îi pricepu supărarea din priviri. N-am înțeles nici o clipă motivul care te-a făcut să lucrezi pentru el. Din atâta lume, tocmai la tata te-ai găsit ! Era un om așa de abject...

— Și-a iubit fiicele...

— Nu-și iubea nici propria ființă ; n-a știut să iubească nici pe alții...

Nicholas își duse mâinile între genunchi și-și pocni degetele. Se gândi că n-ar fi momentul potrivit să-i spună. Dar poate că un asemenea moment nu va veni niciodată. Avea dreptul să afle ; nu era el orientalul perfect, care să-i țină ascuns acest lucru.

— Tatăl tău mi-a dat controlul complet asupra companiei lui...

Se auzea numai huruitul profund al motorului puternic și se vedeau casele rare din cartierul Queen's defilând prin geamurile laterale. Domnea un sentiment de dezamăgire.

— E o glumă proastă, Nick. Nu trebuia făcută, spuse ea.

El oftă în sinea lui, pregătindu-se să înfrunte furtuna.

— Nu e o glumă, Justine. Cu șase luni în urmă a adăugat un codicil la testamentul său. Cele șaizeci de procente pe care mi le-a lăsat mă fac noul președinte al companiei Tomkin Industries. Bill Greydon a fost luat ca martor, și tot el m-a pus să semnez codicilul, la Tokyo.

— *Ai semnat* tu așa o porcărie ? se întoarse brusc, spatele ei drept lipindu-se de colțul din spate al mașinii. Ai fost prin urmare de acord !... Își scutură capul a neîncredere, lipsindu-i o clipă cuvintele. Cristoase, asta-i curată nebunie !

Glasul îi era răgușit, de parcă emoțiile îi înăbușeau cuvintele. Își duse mâinile la față, ca pentru a nu-l mai vedea atât de aproape, ca pentru a șterge spusele lui de adineauri.

— Doamne, nu ! Nu se poate !

Își smulse mâinile de pe față și se uită fix la el, gâfâind de furie.

— Credeam că s-a încheiat. Credeam că moartea tatei a pus capăt amintirii acestei ființe, că mă va scuti de amintirea felului cum și-a trăit el viața. Pentru că, Nick, cum te văd și cum mă vezi, Tomkin Industries a fost clădită pe sângele și amarul tuturor celor peste care a călcat tatăl meu în drumul lui spre vârf — zâmbi amar și păru că vrea să scuipe. Care vârf ? Ai putea tu să-mi răspunzi, Nicky ? Ce era atât de important pentru el ca să-l determine să ne considere pe mine, pe mama și pe Gelda drept niște obiecte ? Ne vedea numai când avea nevoie de noi, iar când era prea ocupat, nici nu existam — exista numai drumul lui spre culmi.

Nicholas tăcea, conștient că nu putea câștiga decât dacă o va lăsa să-și verse tot oful.

— Iar acum — pufni din nou rece, de parcă s-ar fi aflat la limita isteriei — acum, când credeam că în sfârșit am reușit să-mi ordonez puțin viața, vii tu să-mi spui că sunt din nou legată *trup și suflet* de Tomkin Industries...

— Am spus numai că am semnat codicilul.

— Da, desigur, asta nu are absolut nici o legătură cu mine ! țipă ea. Urmează să ne căsătorim peste o lună, sau poate plecarea de acasă te-a făcut să uiți asta ?

— Justine, pentru Dumnezeu...

— Nu, nu ! Asta mă privește în aceeași măsură ca și pe tine. Dar, ticălos ce ești, nici măcar nu te-ai gândit la mine, nu-i așa ? Recunoaște naibii că am dreptate !

Ochii îi deveniseră sălbatici iar obrajii i se înfierbântaseră de supărare.

— Știi ce simțeam eu pentru tata ; știi ce reprezenta pentru mine compania lui. Credeam că vei lucra pentru el numai temporar. Credeam... o, Cristoase ! — își ascunse fața în mâini, mânia izbucnindu-i în lacrimi disperate. O, cât te urăsc ! Uite ce-ai putut face din noi !

Nicholas își lăsă capul pe plușul canapelei și închise ochii.

— Și *eu* presupusesem că voi lucra temporar, Justine.

Vocea îi fusese moale, blândă, încurajatoare, exact reversul strigătului de luptă *kiai*.

— Însă viața n-o poți face după cum vrei, evenimentele ne schimbă planurile. Există un șuvoi...

— Of, să nu-mi începi iarăși cu *karma* ta, izbucni ea biciuitoare. Nu mai vreau să aud de parascovenii de-astea obscure. Vinde-le prietenilor tăi japonezi, nu mie !

— Justine, spuse el deschis, suntem obosiți amândoi. M-am gândit îndelung înainte de a mă hotărî, și...

— Dar la mine și la cum o să mă simt *eu* nu te-ai gândit !

— E vorba de ceva mai mult decât doar de ceea ce vrei tu, Justine — spuse el, brusc scos din fire.

— Ascultă bine ce-ți spun. Toată viața mi-am petrecut-o ascultându-mi tatăl, ascultându-mi prietenii. Și am ascultat așa cum trebuie s-o facă o fetiță cuminte. Dar acum s-a terminat. Pentru că, vezi tu, *nu există* altceva decât ceea ce vreau *eu*. Niciodată în viață n-am avut ce am vrut *eu* ; mereu mi-a fost frică să încerc să obțin ceea ce vroiam, datorită lucrurilor pe care mi le spuneau tata sau prietenii ; cum să mă comport, ce să fac, ce să spun. Acum nu mai vreau să ascult decât de mine însămi. Sunt stăpână pe viața mea ; sunt stăpână pe destinul meu, eu și nimeni altcineva. Nici măcar tu, Nicholas.

Se aplecă spre el, ieșind din ungherul ei. Se înroșise toată, iar buzele ei, de obicei senzuale, acum deveniseră subțiri și încordate.

— În sfârșit sunt liberă, și nimeni n-o să mă mai pună iar în cușcă. N-o să mă mai lege nici un lanț, mai ales de ceva așa odios cum e Tomkin Industries.

— Atunci, se cheamă că ne aflăm în impas, spuse Nicholas.

Dar Justine își scutura deja capul :

— Nu, Nicholas. Asta e definiția pe care o dai tu situației. Însă adevărul e ăsta : atâta timp cât ai de-a face cu compania tatălui meu, eu n-am să te mai văd, și nici nu vreau să mai schimbăm vreo vorbă. Nu vreau să știu nici măcar că exiști.

În marea sală de antrenament pentru arte marțiale aflată la etajul 38 al blocului Shinjuku Suiryu, Masuto Ishii lucra de-l treceau sudorile. În timp ce alții își petreceau ora pauzei de prânz la un sandviș sau la un whisky, Ishii folosea acest timp pentru desăvârșirea condiției fizice.

De trei ori pe săptămână se trezea înainte de ivirea zorilor, pentru a alerga zece mile pe străzile încă întunecate, după care se reîntorcea în apartamentul său strâmt, de burlac, din districtul Ryogoku, ud de transpirație, făcea un duș și îmbrăca apoi costumul negru și impecabil, cu care pleca la lucru.

Celelalte patru zile din săptămână le petrecea în sala de antrenamente. Acordând 45 de minute șefilor de secții subordonați lui pentru masa de prânz, se simțea obligat să se conformeze și el cu strictețe aceluiași program. Nu avea timp suficient pentru a isprăvi întreaga serie de exerciții, așa că la prânz se dedica repetării unor manevre dificile, alese din diverse discipline în care era familiarizat.

Astfel încât, când Akiko intră în sală, îl găsi în mijlocul unor variante *irimi* ale figurii din *aikido* numită *jo-waza*. În sală nu mai era nimeni altcineva, personalul companiei Sato năvălind afară din clădire exact la ora 12,30. O clipă, Akiko îl urmări atentă.

Mușchii lui erau încordați ca niște șerpi, acoperiți cu o peliculă subțire de transpirație ca și cum s-ar fi uns cu ulei ; capul oval era aplecat, iar pieptul lui de taur abia dacă lăsa să se vadă vreo mișcare, din cauza intensei concentrări. Ea își aminti privirile lui zăbovind îndelung asupra ei în ziua nunții. Percepuse atunci dorința ascunsă din ochii lui și se întrebase : pe ea o dorea, sau numai ce simboliza ea, aparținând de-acum superiorului lui ? Deoarece Akiko sesizase setea de putere a lui Ishii pândind în el ca un animal de pradă. Pentru el nu exista mulțumirea interioară de a avea un cămin sau o

familie, și nu conta poziția lui ca numărul doi în cadrul companiei Sato. În sinea lui nu se considera mâna dreaptă a nimănui, tot ceea ce l-ar fi interesat era să-i vadă pe toți sub conducerea lui, de la cel mai de sus până la cel mai de jos.

La astfel de lucruri se gândea ea când traversa pardoseala netedă și alunecoasă sub șosetele din picioare. Își lăsase la ușă sandalele și mantaua ușoară, după care încuiase broasca cu cheia. Nimeni nu mai era înăuntru, nimeni nu putea intra, acum se aflau doar ei doi între patru ochi.

Ishii își dădu seama de prezența ei numai când se afla foarte aproape. Exercițiile *irimi* erau așa de grele încât nu reușise niciodată să le ducă la perfecțiune, deși le repeta cu sârguință de câteva luni încoace. Totuși nu se descurajase și nu se încîudase. Tocmai se hotărâse să treacă la alte variante când, întrerupându-și concentrarea, o zări pe Akiko.

Își ridică fruntea, transpirația prelingându-i-se din părul lins pe creștet. Se înclină imediat la vederea ei, adresându-i tradiționalul salut :

— *Ikagadesuka*, Oku-san.

Cam distantă, Akiko îi întoarse salutul :

— *Hai. Okagesamade. Arigatogozaimasu.*

Răspunsese automat, ca o școlăriță.

— Spune-mi, îl întrebă ea, tot așa de silitor ești la treburile companiei cum ești la exercițiile de *aikido* ?

— Fac ceea ce mi se cere, Oku-san.

La vederea creștetului lui, Akiko zâmbi tristă. Printre firele de păr ude, îi putea zări pielea, roșie ca arama.

— Asta-i tot ce faci ?

La auzul inflexiunii din glasul ei, își înălță capul, ochii lui căprui privind-o dezamăgiți. Un moment, Akiko i se păru ca o fotografie ștearsă, în curs de developare. Clipi, iar imaginea ei deveni normală.

— Nu sunt un robot, dacă la asta vă referiți, spuse el deschis. Eu deservesc compania în mod creator.

— În ce fel ?

— Gândind.

— Ești un impertinent, spuse ea rece.

— Scuze, Oku-san. Se înclină încă o dată. Vă rog să mă scuzați.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet forțat, întinse o mână și-l înșfăcă de braț. Îl trase spre ea, iar el se apropie un pas ; dându-și seama de feminitatea care emana din atitudinea ei, așa cum își ținea capul, îi amintea de momentul în care o privise în ziua nunții. I se vârâse în suflet.

— Asta doreai, nu-i așa ? îi șopti ea în ureche.

Îl simțea înfricoșat de agresivitatea ei și râse în gând. Mintea lui era frământată de prejudecata convenienței, dar căldura ei îl subjuga. Se pierduse cu firea, era nedecis.

Folosindu-se de împrejurări, ea îi suci brațul pe după umărul drept cu o variantă a figurii *iai*, atât de repede că nici nu avu timp să-și dea seama. Mintea lui încremenise, corpul îi fusese imobilizat.

O parte din ea îl compătimea. Îngenunche at, aplecat și frânt în fața ei, fără a scoate nici cel mai mic crâcnet de protest ; unde-i era bărbăția, superioritatea de altă dată ? Acum era un nimic ; îi dispăruse atitudinea severă de protector sau de patron. Nici măcar dușman nu putea fi numit. Părea un îndemn la a-i pune capăt zilelor.

Își ridicase capul spre ea. Încă mai era acoperit de sudoare. Se adăugase și sudoarea fricii. Respirația lui agitată scădea, ca și cum ar fi fost o mașină gata să-și dea duhul.

Akiko se uita îndelung în jos spre el, în timp ce gândurile îi veneau în minte ca o perdea de ploaie. Apoi scoase sabia, văzând în ochii lui reflectarea lamei lungi de oțel sclipitor. Îi percepu groaza din priviri și gândi : „Nu mai sunt pe lumea asta luptători adevărați...“

Apoi, din câteva lovituri puternice și precise cu *katana*, îi reteză piciorul.

Când marele Mercedes negru se opri, șoferul coborî, ocoli prin spatele mașinii pentru a deschide ușa, iar Seiichi Sato păși prin roua dimineții. Alături de șofer se mai aflau alți doi oameni, după cum se obișnuia în cazul personalităților foarte importante ale Japoniei ; nu pleca nicăieri fără ei. De astă dată însă, le ordonă să rămână pe locurile lor.

Singur, urcă încet pe poteca acoperită cu ace de pin, îndreptându-se către templul shintoist la care avusese loc ceremonia nunții sale. Vizita aici făcea parte din pelerinajul lui săptămânal. Dacă se întâmpla să fie la Tokyo, indiferent de vremea de afară, tot se îndrepta spre templul de pe malul lacului.

Departe, în vale, zărea lumina reflectată de apă, prin desișul brazilor și al criptomeriilor.

Până să ajungă în interiorul sanctuarului, Sato trecu pe sub poarta lăcuită *Myōjin torii* și, imediat ce o depăși, se opri să pună bani în cutia milelor. Aplecându-se deasupra cutiei, trase de frânghia ce bătea clopotul, a cărui menire era să trezească spiritele *kami,* pentru a le anunța prezența unui închinător.

Intrând în clădirea principală a sanctuarului, Sato îngenunche în fața meselor încărcate cu pomeni. În jurul acetora se aflau statui de arcași, lăncieri și samurai ce mânuiau *katana.*

În fața ușilor închise ale camerei interioare în care sălășluia *kami*-ul templului se afla un *gohei,* un baston de lemn de care atârnau hârtii îndoite în zigzag. În spatele lui se afla *Haraigushi,* toiagul purificării, o creangă scurtă, cioplită din arborele sfânt *sakaki.*

Deasupra atârnau prapuri cu nori pictați și luna pe cer, desemnând prezența *kami*-ului. Înfășurată într-unul din prapuri se afla o bucată de pânză brodată, în care se țineau sabia și alte odoare, precum scutul și halebardele templului. Acestea simbolizau puterea *kami*-ului în materie de înțelepciune și dreptate, precum și protecția templului împotriva celor rele.

Așezată direct sub prapuri, pe o masă, se afla oglinda, elementul cel mai important și mai tainic al religiei shintoiste. Se presupunea că reflectă cea mai neîntinată lumină, fiind capabilă să arate lucrurile așa cum sunt, și nu cum și-ar dori omul să fie.

Oare nu se spunea în *Jinno Shōtōki,* cartea de căpătâi a shintoismului, că „Oglinda nu ascunde nimic. Reflectă fără vreun gând egoist. Binele și răul, adevărul și greșeala sunt reflectate întocmai". Oare spiritul divin al Zeiței Soarelui nu era captat tot într-o oglindă, așezată în fața criptei acesteia ?

Sato îngenunche în fața oglinzii și, cercetând apele ei profunde, se lăsă scăldat de lumina clară. Și atunci își dori numai pace și liniște sufletească, se gândi la sanctuarul profund al minții, simbolizat de oglinda lacului din vale. Invocă spiritul *kami* al templului.

Uneori, simțea cum o parte din liniște îi fusese furată, sentiment cu care se obișnuise aproape din copilărie. Simțea apoi un fel de punte întinsă între sufletul său și cel al tatălui, pe care-l respectase atât. Bătrânul Sato venea zilnic la acest templu, iar când Seiichi începuse să meargă, îl lua împreună cu Gōtarō în pelerinaj.

Încă din copilărie Seiichi fusese atras de acest loc. În timp ce fratele său se agita și bâzâia ținându-se de mâna tatălui lor, Seiichi începuse deja să se simtă învăluit de lumina reflectată de oglindă.

Iar când respectabilul lor tată a murit, începu să facă singur pelerinajul în aceste locuri, pentru îndeplinirea ritualurilor de pomenire a celui dispărut, coborând pe poteca îngustă și pietroasă, pe care el și însoțitorii lui la cea de-a doua nuntă o coborâseră cu mulți ani mai târziu, până pe malul lacului. Ceața încă se ridica de pe lac, lăsând impresia că te aflai cu multe milenii în urmă, în zorii preistoriei japoneze.

Numai când percepea oglinda ușor unduitoare a apei se întâlnea Seiichi cu *kami*-ul tatălui său. Așa că venea aici în mod regulat, pentru a putea fi cât mai aproape de istoria propriei familii.

Avea acum nevoie de întreaga lor înțelepciune pentru a-l conduce prin vâltoarea vieții. Îi părea că toată lumea s-a prăbușit în jurul său. Treizeci și șapte de ani i-au trebuit să-și înalțe o lume a lui, pentru ca în mai puțin de un an s-o vadă în pragul ruinei. Cum se putuse întâmpla una ca asta ? Nu-și dădea seama, chiar cu presupusul ajutor al unei întregi retrospective. Poate că în primul rând n-ar fi trebuit să se lase implicat în *Tenchi*, planul de dezvoltare rapidă. Însă guvernul arătase în mod explicit marea recompensă, în caz de reușită. Sato se gândea acum că *keiretsu*-ul lor, situându-se în afara invidiatului cerc al celor șapte companii frunțașe ale Japoniei, nu va putea rezista.

Și, cu toate că guvernul pompa banii țării în planul *Tenchi*, încă mai rămânea o mare parte din cheltuieli pe

care *keiretsu*-urile trebuiau să le suporte. Asemenea cheltuieli nu ar fi căzut în obligația guvernului ci a numitelor companii, așa că nu putea fi vorba de a apela la banii publici. În paisprezece luni, peste șaizeci de milioane de dolari fuseseră cheltuiți de către *keiretsu*-uri, o sumă teribil de mare pentru orice corporație economică, indiferent de potențialul ei.

Sato presupunea că planul *Tenchi* fusese unul dintre motivele majore pentru care Nangi aprobase extinderea lor în băncile Hong Kongului. La ora actuală însă, el s-ar fi împotrivit cu tărie unei asemenea hotărâri. Se gândea la capriciile finanțelor din Colonia Coroanei, ceea ce-i dădea palpitații. Afacerile cu Hong Kongul ar fi echivalat cu punerea picioru'ui într-o capcană de urs, așteptând apoi să se declanșeze.

Însă insistența lui Nangi îl făcuse pe Sato să se simtă întrucâtva obligat să consimtă. Și, în definitiv, aveau nevoie de bani, atât pentru a susține planul *Tenchi* cât și pentru a contrabalansa pierderile suferite în producția de oțel. Aveau multă mână de lucru neproductivă, pe care erau obligați s-o plătească, deși fabricile mergeau la 70% din capacitate. Acum lui Sato i se ivise ocazia de a vinde *kobun*-ul. Prețul obținut va fi foarte puțin profitabil, însă vor ieși astfel din încurcătura în care se aflau.

Însă nu pe de-a-ntregul. Până la întoarcerea lui Linnear, afacerea cu Tomkin rămânea în suspensie și, de când primise Nangi telefonul de la banca All-Asia din Hong Kong, Sato simțea un gol în stomac.

Nu știuse nimic despre conținutul convorbirii, însă plecarea lui subită în Colonia Coroanei îl făcuse să prevestească numai rele.

Sato citea ziarele și își dădea seama ce vrea să însemne pentru Hong Kong repudierea tratatului cu Marea Britanie de către China comunistă și scrâșnea tot mai mult din dinți cu fiecare zi care trecea, întrucât temerile i se adevereau. Posesiunile imobiliare și bancare constituiau cele două puncte forte ale economiei Hong Kongului, și era conștient că, din moment ce primul a căzut, falimentul celui de-al doilea era numai o chestiune de timp.

Cât de mult ne-a înglodat Tony Chin ? se întrebă el. O, Amida ! Mă rog ţie să-l fi făcut destul de prevăzător. Mă rog ţie să nu ne fi prins în capcana ursului !

Dar Sato ştia că el şi Nangi se aflau deja într-un fel de capcană, care se va închide în urma lor în mod inexorabil, cu o viteză îngrozitoare. Se gândea la ceea ce Linnear-san numise *wu-shing*. Sato se cutremură în sinea sa. Trei crime : Kagami-san ucis cu tatuajul *Mo ;* Yo*shida*-san prin *yi,* tăierea nasului, iar acum Masuto Ishii, găsit în sala de antrenamente cu un picior tăiat. Sato se concentră pentru a-şi aduce aminte. Cutremurându-se din nou în sine, cu gâtlejul uscat, îşi aminti : *yueh.* Ideograma chinezească era rezultatul îmbinării a două semne : cuţit şi picior.

Ce se întâmpla cu *kobun*-ul ? Compania murea cu el de faţă, şi dacă Linnear-san nu găsea o modalitate de a opri aceste crime, şi el şi Nangi erau terminaţi. Deoarece în ritualul *wu-shing* mai rămâneseră numai două feluri de crime, şi nu-ţi trebuie o minte genială pentru a ghici pe următorii doi condamnaţi care să încheie lista.

Cine voia să-i pedepsească, şi de ce ? Dintr-odată, în acest loc plin de fantome şi *kami,* Sato avu intuiţia tot mai fermă că trecutul său şi al lui Nangi ieşise cumva la lumină, părându-i-se că un cadavru a înviat din morţi, cu carnea încă putredă pe el, clătinându-se pe picioare şi înaintând spre ei neabătut. În curând, nu vor mai avea cu ce se implica în planul *Tenchi.* Ce se va întâmpla atunci ? Îşi înclină capul şi se rugă să fie salvaţi, sau cel puţin scoşi din coşmarul ce-i cuprinsese, distrugând pe cei mai capabili conducători ai *kobun*-ului, chiar inima imperiului pe care el şi Nangi se luptaseră atât de mult timp să-l edifice. Nu trebuia să îngăduie aşa ceva. Nimic nu trebuia să întârzie planul *Tenchi.* Nimic. Însă în jurul inimii lui se încleştase o mână rece, strângându-l până îi dădură lacrimile. Durerea îi frigea cerul gurii.

Şi se gândi : „Să ne pedepsească ? Pentru ce ? Ce le-am făcut ?"

Viktor Protorov ar fi trebuit să se afle în Orientul Mijlociu. Cu trei săptămâni în urmă se impusese prezenţa

lui în sudul Libanului, pentru a pune capăt unor certuri ce durau de atâta timp, încât se transformaseră într-o vrajbă neîmpăcată.

Totuși nu părăsise insula Hokkaido, și nici casa lui sigură, pentru a cărei construcție cheltuise patru ani de viață. Cât timp se afla acolo, nimeni din URSS nu știa unde poate fi găsit, și nici nu reușeau să îi dea de urmă. În această privință Protorov era sigur. Câțiva dintre cei mai buni oameni ai lui se aflau infiltrați printre superiorii celor opt Direcții ale Securității, fără a lăsa de bănuit. La cererea superiorilor lor de a-l găsi, toți dăduseră greș.

Iar în privința celor din Direcția a noua, care asigurau paza casei lui, era absolut sigur pe ei. În primul rând îi erau fideli lui ca om, apoi Direcției, și în al treilea rând Mamei Rusia. Desigur că el nu lăsa asemenea lucruri vitale la voia întâmplării. O dată la fiecare două săptămâni, întregul personal era supus, asemeni întregului serviciu operativ din Japonia, unui examen medical atent, pentru a se asigura că erau perfect sănătoși, iar casa se steriliza.

Un singur bărbat nu era spionat astfel de către oamenii lui datorită faptului că se afla într-o poziție extrem de delicată. Numai pe el îl vizita Protorov personal, pentru a-și asigura propria securitate și pentru a verifica dacă informațiile primite erau corecte, sau „în întregime albe": „În întregime albe erau numite rapoartele detaliate de maximă importanță și cele absolut veridice.

La drept vorbind, informațiile de acest gen erau o raritate. Protorov lucra de prea mult timp într-un domeniu al minciunii pentru a nu-și da seama că majoritatea rapoartelor nu erau „albe", ci mai mult cenușii. Conțineau, cu alte cuvinte, și dezinformări. Și datoria lui era să separe grâul de neghină, să înlăture minciunile, pentru a descoperi adevărul. Acesta era doar unul dintre marile lui talente.

Japonia era o excepție care întărea regula. Mulți dintre operativii Direcției a noua erau firi așa de fanatice că prezentau aproape mereu numai rapoarte „în întregime albe". Și omul la care se ducea Protorov era unul dintre aceștia.

Însă problemele din sudul Libanului nu se rezolvaseră, și chiar de dimineață Protorov însărcinase pe unul din oamenii săi de cea mai mare încredere să aibă grijă în locul lui de vrajba de acolo. La ora actuală îl preocupa mult mai mult planul *Tenchi*. Deși un concept încă destul de confuz, sirena lui magică îl chema din depărtări, promițându-i o recompensă nemaipomenită.

Însă, pentru a spune lucrurilor pe nume, Protorov nu era tocmai încântat să revadă îmbâcsitul Liban. Mirosul permanent al fecalelor de cămilă și al uleiului de motor încins plutea mereu prin aer. Și cum ajunsese să-i urască pe arabi ! Da, acum nu se mai îndoia câtuși de puțin de infidelitatea lor față de Uniunea Sovietică. Și credulitatea lor, adică prostia lor naivă, care ducea la inutilitatea lor, îl scosese din fire. Ce mai, nu-i mai putea suferi ! Erau niște sălbatici nerușinați, și se simțea mult mai bine implicat în urmărirea planului *Tenchi* decât ca mediator între arabi și ruși.

Aroganța, gândea acum Protorov, era defectul de care sufereau rușii albi, de aici le va veni sfârșitul. Dar și nenorociții de arabi suferă de același defect. Se înstrăinase mult de ei ; și trecuseră destule luni de zile de când își scuturase nisipul de pe haine.

Corpolentul Koten ieșise în cartierul Shinjuku. Pelerinajul săptămânal al lui Sato îi dăduse ceva timp liber. Sato considera că violența nu are ce căuta în apropierea templelor, așa că nu-i îngăduia lui Koten să-l însoțească.

Luptătorul de *sumō* prinse trei stopuri la rând pe verde, apoi o coti pe bulevardul Kudanshita, conducând către marea stație de metrou Nihonbashi. În metrouri toată lumea se holba la el, însă se obișnuise. Ignora intenționat atenția privitorilor, chiar dacă în sinea sa se împăuna de mândrie. Lucrase asiduu pentru cucerirea fiecărui *dan* și, cu toate că de mult timp nu mai avusese vreun meci oficial, încă își mai consuma mult timp cu antrenamentul și uneori chiar se amesteca în vreo încăierare, pentru a arăta ce poate. Nu-l bătuse nimeni în ultimii cinci ani.

Ieși pe Eit-dōri și o luă spre dreapta. Strada era înțesată cu tarabe de negustori ambulanți. După primul

bloc aşteptă să se facă verde, apoi traversă şi intră în magazinul Tokyū.

Interiorul era aşa de spaţios şi de bogat încărcat cu mărfuri, că părea un oraş întreg. Un prieten de-al său cumpărase de aici toate cele necesare pentru nuntă, altul pentru o înmormântare. Dar nu pentru astfel de mărfuri intrase Koten aici.

O vânzătoare cu mănuşi albe îi făcu semn de la baza scării rulante. Se uită atent la faţa ei fardată din plin, până o obligă să întoarcă privirile în altă direcţie.

La subsol, căscă gura cum se pregăteau plăcintele şi rulourile de peşte *sushi* cu orez, cum se făcea pasta de fasole îndulcită. Gustă pe gratis din fiecare farfurioară, luând astfel masa de prânz.

Când ajunse la concluzia că a mâncat suficient, se îndreptă spre scara rulantă de la urcare. Urcă puţin, şi simţi că mai are încă loc în stomacul său încăpător.

Urcă numeroase etaje de croitorie, mobilier şi bunuri casnice, jocuri şi jucării, săli de spectacol, policlinici şi cabinete dentare, galerii de artă cu tablouri şi sculpturi, săli de cursuri în care învăţai arta ceaiului, a îmbrăcăr i unui kimono, a aranjamentelor florale, aproape la fiecare etaj aflându-se un restaurant sau mai multe.

Pe terasa ultimului etaj se găsea o ceainărie, împodobită cu lampioane de pergament din orez de culoare roşie, neagră sau albă, legănându-se în adierea vântului. În mijlocul boschetelor îngrijit tăiate cu foarfeca se afla o mică grădină zoologică, în jurul căreia se îmbulzeau mulţime de copii, ale căror mame se aflau un etajdouă mai jos, la cumpărături.

Koten îi dădu la o parte, pentru a privi mai bine la babuini şi giboni. Ceva mai departe se aflau maimuţele pitice din munţii înalţi ai nordului, de pe lângă Nagano Koten se apropie de ele printre copii, cu toate că, fiind mai puţin exotice, locul din faţa cuştii lor nu era prea aglomerat. Koten era de fel din Nagano, iar apropierea de aceste simboluri ale locului său natal îi amintea că trecuseră mai mult de zece ani de când nu mai fusese pe acasă.

— Ai văzut ceva interesant ?

Nu fu nevoit să întoarcă privirile pentru a-l vedea pe micul îngrijitor, deşi nu-i putea distinge faţa.

— Astea se ciorovăiesc pe limba mea de acasă, spuse el.

— A, răspunse omul posac de alături. Munții. Cei care s-au născut la munte nu acceptă în ruptul capului să stea departe de ei.

Koten aprobă remarca, apoi își făcu raportul. După ce încheie, răspunse la întrebările posacului cu atenție și cât mai pe ocolite posibil.

— Trebuie să mă întorc, încheie el, Sato-san se va întoarce de la rugăciuni cât de curând.

— Rugăciunile, spuse Viktor Protorov cu dispreț, sunt bune doar pentru cei deja învinși.

De trei ori se văzuse „Tex" Bristol nevoit să renunțe la planul său de a pune mâna pe Monstrul Albastru, și asta mai cu seamă din pricina lui Alix Logan decât a paznicului ei de noapte. După încercarea fetei de a se sinucide, Monstrul Albastru nu mai risca nimic și se mutase la ea acasă chiar și pe timpul nopții.

Acum, luminile din apartamentul ei nu se stingeau toată noaptea, deoarece paznicul casei veghea având la îndemână arma cea mai vizibilă : lumina.

Dar lumina din toiul nopții nu putea constitui pentru Bristol un element care să-l avantajeze Trebuia să sconteze pe o acțiune surpriză. Remarcase ușor că cei doi monștri nu erau foști polițai : erau mult mai deștepți. Și aveau un comportament aproape milităros. Bristol își petrecuse ore îndelungate bronzându-se, fără să facă altceva decât s-o urmărească pe Alix Logan de la distanță, întrebându-se unde fuseseră antrenați cei doi monștri. Se deșteptase oare Tomkin la bătrânețe ? Începuse el oare să-și angajeze gorile cu înaltă calificare pentru a-i îndeplini ordinele mizerabile ? Era singura explicație pe care o putea găsi.

După a treia încercare nereușită de a pătrunde noaptea în apartamentul lui Alix Logan, Bristol renunță la primul său plan. În asemenea situații trebuie să dai dovadă de flexibilitate, își spunea el mereu. Orice plan trebuie dublat de alt plan de rezervă, care la rându-i, trebuie să aibă o rezervă. Numai așa poți reuși, deoarece orice situație în care ai de-a face cu oameni este schim-

bătoare. Dacă nu ai în vedere acest lucru, te trezești imediat pe alt traseu.

Astfel că Bristol puse în aplicare un plan pe care nu sperase niciodată că-l va urma. Îi plăcea să pescuiască, îi plăcea pe apă. Dar *pe* apă era una, iar a fi *în* apă, departe în largul mării, era alta.

Totuși, își cumpără un costum de scafandru probându-l pe un băiat pistruiat de vreo optsprezece ani, manechinul magazinului. Se cam dezobișnuise de scufundări — învățase sportul acesta în urmă cu circa cinci ani — însă nu uitase noțiunile de bază. Și, după două ore de antrenament intens în bazinul din fața hotelului de peste drum de magazin, pistruiatul puștan îl bătu pe umăr și-i dădu semnalul de plecare, urându-i succes.

Bristol își pusese tot calabalâcul în barca pe care o găsise legănându-se în apropierea docurilor. După cum învățase, verifică totul de două ori și tocmai se apleca deasupra motorului când o văzu cu coada ochiului pe Alix Logan, care tocmai dădea colțul străzii, urmată de Monstrul Roșu.

Inima lui Bristol se porni să bată mai repede când o văzu îndreptându-se spre bărcuța ei. În după-amiaza aceasta nu mai era vorba despre o plimbare de agrement în compania prietenilor ei găunoși. Erau numai ea și Roșul.

Acesta desfăcu frânghiile de amaraj și împinse barca la apă, după care urcă. Alix îi urmă exemplul, și porni imediat motorul, care pufni pe țeava de eșapament un fum albăstrui. Suci din greu de volanul cârmei, și începură să iasă din zona portului.

Bristol, cu sufletul la gură, așteptă răbdător, să-și pornească și el motorul. Ridică ancora și se îndreptă în direcția luată de ei, mijindu-și ochii din cauza razelor puternice ale soarelui reflectate de valuri. Cu mâna liberă își puse o pereche de ochelari negri, legați pe după gât cu un șiret.

Planul actual era mult mai simplu decât cel inițial, însă îl și îngrijora mult mai mult. Îi trebuiseră circa șase luni pentru a găsi curajul să înceapă lecțiile de scufundare, și numai ordinul superiorilor l-a urnit din loc. În multe privințe era un om curajos. Dar nu și în aceasta.

Mâinile îi tremurau așa de tare că scăpă de două ori pușca subacvatică cu harpon, după ce o scosese din husă. Pușca nu o închiriase, o avea dinainte. De fapt, când vânzătorul îl întrebase dacă mai dorea să închirieze și alte obiecte pentru sportul subacvatic, îi spusese că față de puștile cu harpon simțea o deosebită oroare.

Bristol cumpărase pușca de la Boca Chica, într-o dimineață când Alix Logan era încă imobilizată la pat. A plătit-o în numerar, fiind îmbrăcat într-un costum ieftin și având pe cap o pălărie veche de pai, niște ochelari tot ieftini, cu lentile reflectorizante, mascându-i perfect fața, ca de altfel și mustața falsă pe care și-o lipise special pentru această ocazie.

Pe drumul de întoarcere spre sud, a ales una dintre cele trei uzine de produse chimice în care se extrăgeau nitrați de guano; a pătruns înăuntru cu ușurință și a luat tot ce avea nevoie. Restul zilei l-a petrecut în barca sa, la distanță de ambarcațiunea lungă în care urcase Alix Logan, continuându-și planul.

Și acum, când sosise timpul să-l pună în aplicare, era nervos ca un începător. Nu-i plăcea deloc și, cu tuburile grele de oxigen în spate, se opri cu picioarele depărtate pe punte, căutând să-și domolească bătăile inimii.

Însă privirile îi fugeau permanent, ca ale unui copil, spre zările albastre, apoi spre adâncurile cu care va avea de furcă în curând. Își întinse mâinile orizontal, le observă tremurul și-și spuse: „La naiba!" Vorbise atât de tare, de parcă și-ar fi scos tot aerul din plămâni. Se aplecă și-și luă pușca, examinând atent săgeata ascuțită a harponului.

Puse la brâu două tuburi cu soluție ce respinge rechinii, își verifică din nou busola de la mână și potrivi acele compasului în direcția bărcii lui Alix, care se deplasa puțin lateral. Va trebui să țină cont de deplasările ei, și să nu se încreadă în întregime în busolă.

Se duse la pupa bărcii și-și încălță labele grele, din fibră de sticlă. Apoi, montându-și regulatorul la tuburile de oxigen și punându-și furtunul la gură, se asigură de buna lui funcționare. Își repetă în gând lista procedeelor pe care i le înșirase puștiul pistruiat înainte de a se despărți, pentru propria siguranță și pentru a-și în-

depărta gândul de la abisul care începuse deja să îi înghită gleznele.

Întinse mâna după mască, o udă cu apă de mare, apoi scuipă zdravăn în ea și își frecă ochelarii bine, pentru a nu se aburi. Fixându-și masca pe figură, cu mintea înghețată de teamă, se lăsă să alunece în adâncuri.

Apa rece îl înghiți. Prin cauciucul protector al costumului simțea totuși răceala urcând dinspre fundul oceanului ca un monstru marin.

Ușurel, nătărăule, își spuse. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este să-ți lași gândul s-o ia razna. Ești în siguranță în scutecele tale, las' că vine acum mămica și te ia în brațe să te legene !

Bristol plutea fără țintă în adâncul albastru-verzui, căutând să-și aducă respirația la normal și să se obișnuiască cu acel fel deosebit de a respira sub apă.

Razele solare se cerneau spre el pieziș, dându-i ciudata impresie că se află într-o catedrală, și se gândi la vremurile îndepărtate, dinainte ca tatăl său să fi fost măcelărit noaptea, pe o alee mizerabilă din apropierea casei.

Apoi comise greșeala de a se uita în jos, în direcția în care se pierd razele soarelui fără a mai putea răzbate, unde domnea bezna, și-și dădu seama că dedesubt se află un hău fără fund.

Se uită agitat la busola de la încheietura mâinii pentru a se orienta în direcția bărcii lui Alix Logan. Înotă încet, aproape lenevos, însă era numai impresia lui, deoarece labele enorme îl propulsau în zvâcniri lungi. Se simțea acum într-o formă excelentă și-și depășise teama și agitația care pot deveni cei mai mari dușmani ai scufundătorului, provocându-i greața și transformându-l într-un țânc smiorcăit, oricât ar fi el de puternic.

La o treime din drumul spre barcă se forță să urce spre suprafață, pentru a se orienta după ceea ce va vedea. Îi trebuiră mai puțin de trei secunde pentru a urca și a se scufunda iar, văzând după busolă că avea o deviere de circa opt grade. Așa că-și modifică direcția de deplasare. Continuă să dea din labe însă numai cu jumătate de forță, fără să descrie o mișcare completă,

după cum îi spusese pistruiatul că e mai puțin obositor, și contrar cunoștințelor lui anterioare.

Tocmai coborâse după a doua explorare vizuală la suprafață, corectându-și iar direcția, când percepu o umbră aproape deasupra capului. Încetă vâslitul labelor imediat, rămânând nemișcat în apă. Dacă ar fi fost vreun rechin, nu și-ar fi dorit să-i atragă atenția prin mișcarea produsă de labe în apă.

Însă percepu clar deasupra silueta alungită a bărcii lui Alix, pe lângă care se încorda firul unei undițe. Nu-l putea distinge, însă era sigur că se afla acolo. Monstrul Roșu prinsese un pește mare. Și asta era ceea ce vedea Bristol.

Peștele se prinsese cu nădejde în cârlig, zvârcolindu-se și smucindu-se. Iar umbra lui îi atrăsese inițial atenția.

În gând, Bristol îl înjura pe Monstrul Roșu. Și, uitându-se din nou în jos, văzu foarte aproape un rechin. Nu era un specialist, însă știa să deosebească un rechin obișnuit de unul albastru, un rechin nordic de un rechin tigru.

Cel de acum avea o lungime de vreo patru metri și, după comportament, era în mod sigur un tigru, un carnivor nesățios. Sosise la fața locului atras de sângele scurs din peștele ce se zbătea în undiță la o sută de metri de el.

Bristol văzu cum joacă razele de lumină pe animalul preistoric, în timp ce-și croia drum spre suprafața apei. Nu-și putea da seama dacă a fost sau nu perceput de bestie, însă se străduia să-i urmeze drumul spre suprafață, ținându-se la distanță și deasupra acestuia. La un moment dat avea de gând să se oprească urmărindu-i reacțiile.

Rechinul-tigru se ridica încet, aproape nepăsător, așa de încet că Bristol îi putea număra dungile ce-l vărgau pe laterală. Brusc, vira într-o parte, lansându-se ca o torpilă în imensitatea verzuie a apei. Se întoarse, și Bristol înțelese că a fost reperat.

Cu inima bătându-i nebunește în coșul pieptului, se concentra să rămână nemișcat. Rămase suspendat, uitându-se cum trece pe lângă el o trâmbă de plancton.

„Cap sec, prada ta se află în partea cealaltă!“, se adresă în gând bestiei. Să nu-ți dorești vreo halcă din carnea mea. Am să-ți înțes creierii în șira spinării!

Tigrul se întorsese spre el, așa că se aflau acum față în față, ca doi gladiatori într-o arenă imensă, tăcută. Lentila apei oceanului îl mărea nespus.

Împotriva oricărei așteptări, se îndreptă spre el. Nu în viteză, ca atunci când îl descoperise, ci cu multă precauție. Simțurile îl puseseră totuși în gardă că de fapt nu se află în fața unei ființe disperate. Iar în apropiere se afla sânge și disperare, și el voia să se înfrupte fără necazuri.

Deși Bristol avea două tuburi cu beligașe ce respingeau rechinii, n-avea el prea mare încredere în chimicale. Oricum, duse mâna dreaptă spre centură. Se gândi în treacăt la pușca-harpon, însă respinse repede posibilitatea unei asemenea acțiuni. Văzuse prea mulți rechini cu harponul înfipt în cap, repezindu-se la atac, iar el avea doar o singură săgeată.

Tigrul se afla acum foarte aproape, iar Bristol îi văzu gura în formă de seceră, despicată sub ochii ca de porc, depărtați unul de celălalt. Planctonul rozaliu îi atârna de botul ascuțit ca un gât de sticlă, iar două smocuri sus și unul jos îi accentuau fiecare mișcare.

Tot înainta întruna, iar Bristol luă un beligaș cu mâna înmănușată, și-l întinse încet în față. Îl trecură sudorile. Cristoase, își spunea el, nenorocitul ăsta tot vine încoace!

Se lăsă mai jos cu vreo opt metri și întinse beligașul ca pe o armă. „Hai, țicălosule“, își șopti în gând. „Am o surpriză pentru tine!“

Botul urât al tigrului se înălță, iar Bristol prinse viață imediat, ridică beligașul și-l lovi peste nas.

Bestia zvâcni vertical, stând parcă sprijinită pe coadă. Apoi se răsuci atât de brusc, încât smocurile de plancton se desprinseră și se duseră la fund, stârnite de cele două izbituri ale cozii lui puternice.

Un timp, Bristol rămase suspendat în nemișcare, așa cum stătuse, simțindu-și transpirația rece prelingându-i-se pe sub costumul strâmt, în lungul șirei spinării. Apoi, punând la loc tubul pentru respins rechinii, se orientă spre barcă după busolă, și porni în direcția ei.

La o înălțime de circa opt metri și la o distanță de circa șaptezeci și cinci de locul unde înota Bristol, Jack Kenneally își scosese liniștit peștele din apă. Monstrul Roșu nu era pescar profesionist, însă se născuse în Florida, și în adolescență pescuise destul. Acum însă misiunea lui erau peștii mai mari și se gândea cu amărăciune la datoria lui enervantă de dădacă a fetei.

Kenneally scuipă într-o parte, dezgustat. Îi salvase o dată pielea din lumea celor dați uitării și se întreba de câte ori va trebui să mai repete figura înainte să-și încheie această corvoadă de rahat. Se întreba în sinea sa pe cine călcase pe bătături pentru a se fi pricopsit cu asemenea slujbă de ocară. El făcea parte din eșalonul celor sus-puși și făcuse gălăgie pentru a primi altă misiune, rugându-i să-l trimită în bătaia puștii și nu la mânerul undiței.

Aruncă o ocheadă spre Alix Logan, care se întinsese la soare în cei mai strâmți bikini posibili, admirându-i pielea bronzată și unsă împotriva insolației, înjurând în fundat. Cine dracu' mai era și asta la urma-urmelor, se întreba el, ca să-mi risc eu gâtul s-o țin în viață și departe de restul lumii ?

Kenneally n-avea să primească niciodată răspuns la această întrebare deoarece, chiar în acel moment, lumina soarelui străluci pe vizorul unui scufundător apărut brusc din ape, iar Monstrul Roșu rosti : „Ce dracu' ?" — întinzându-se după pistolul său Magnum. Primind apoi o lovitură în piept, mai înainte de a auzi vibrația șuierătoare, de a sesiza curentul produs de înălțarea în zbor a obiectului negru, urmat de usturătoarea durere.

— Aaaah ! urlă el dându-se înapoi de durere și sub forța loviturii, undița sărindu-i din mână și dispărând în valuri. Se chirci de durerea arzătoare, căutând să-și smulgă săgeata din carne, fără a reuși însă altceva decât s-o înfigă și mai adânc.

Pieptul i se umfla spasmodic și, de pe puntea de scândură se uită spre soarele fierbinte. Silueta subțire a lui Alix Logan apăru deasupra lui, cu mâna dusă la gură pentru a-și înăbuși uimirea. Ochii ei minunați erau larg deschiși. Îl izbi brusc asemănarea teribilă cu fiica sa. Cum de nu observase asta până acum ?

Degetele i se umflară ca niște crenvurști și începu să-l cuprindă o paralizie îngrozitoare, care-l sufoca și-i înțepenea brațele, înfierbântându-i creierii. Kenneally zări atunci marea umbră care ieșea din apă într-o latură a bărcii. Pe pielea neagră și netedă a bestiei se prelingea apa oceanului.

Apoi ochii i se dilatară enorm și îl bușî sângele pe nas, pe gură și pe urechi în șuvițe roșii, iar corpul îi zvâcni de două ori, după care nervii îi încremeniră pe vecie.

Cățărându-se peste bordul bărcii, Bristol își smulse labele din picioare, își trase masca pe vârful capului și spuse :

— Alix Logan, sunt detectivul Lewis Jeffrey Croacker de la Poliția din New York și sincer să fiu, am nimerit momentul cel mai nenorocit ca să te întâlnesc.

După care vomită pe toată puntea.

Justine era buimăcită. Cortegiul funerar i se părea o halucinație pe care era obligată s-o urmărească, fără a lua însă parte la ea. Coloanele de angajați ai firmei tatălui ei care se adunau din toate părțile o amețeau. Murmurele lor de condoleanțe presupus sincere o învăluiau ca o perdea de ploaie. Deseori, nici nu mai era atentă ce-i spuneau.

Mintea îi era în altă parte, iar când norii gândurilor îi dispăruseră în zare, lăsându-i răgazul să acorde o clipă și trecerii în neființă a tatălui, nu simți decât o mare ușurare.

La un moment dat, realiză prezența unui bărbat în apropierea sa. Ridicându-și capul, cu inima bătându-i puternic, gândi că, în ciuda a ceea ce-i spusese, ar putea fi Nicholas, însă avu surpriza de a da peste Rick Millar. Acesta îi zâmbi și o prinse de mână. Justine ar fi vrut să-l întrebe unde este Mary Kate, însă renunță, deoarece, dacă i-ar fi răspuns, tot n-ar fi fost în stare să-l audă.

Părea ruptă complet de restul lumii. Nici măcar minunata priveliște a plajei din apropierea casei de pe Gin Lane, la est de Southampton, unde copilărise împreună cu Gelda, nu o încălzea acum. Se simțea parcă anesteziată în felul său, după cum era și sora ei, care

zăcea aproape leșinată în apartamentul din Sutton Place, după ce băuse Dumnezeu știe câte sticle de vodcă în acest an, de la moartea lui Lew Croacker încoace. El fusese singurul bărbat capabil să pătrundă dincolo de carapacea în care-și închisese ființa, lăsând-o atât de vulnerabilă. După dispariția lui, Justine aproape că n-o mai văzuse deloc. Numai o minune o putea salva, iar Justine nu avea la îndemână nimic de acest fel. Nu-și putea conduce propria viață cum ar fi dorit, dar pe a Geldei ?

Cât de trădată se simțea ! Parcă i s-ar fi căscat pământul sub picioare, prăvălindu-se în hăul nimicniciei. Acum, când Nicholas îi făcuse una ca asta, acum când ajunsese un alt bărbat din lista celor care o înșelaseră, nu putea simți decât disperare. Până și ura o părăsise. Parcă dispăruse din ea o scânteie vitală.

Capul i se plecă în jos, părul îi acoperi fața. Fără să-i înțeleagă adevărata durere, cei care se întâmplau s-o vadă n-o luau prea mult în seamă.

Chiar dacă nu ar fi primit tulburătoarea telegramă din partea lui Sato, Nicholas simțea cu atâta intensitate nevoia de a se reîntoarce în Japonia, că ar fi făcut-o cu primul avion pe care l-ar fi găsit după încheierea funeraliilor lui Tomkin.

Vârî o mână în buzunarul pantalonilor și simți iar bucata subțire de hârtie galbenă. Nu era nevoie s-o recitească pentru a-și aminti textul :

CĂTRE LINNEAR-SAN, VICEPREȘEDINTE. MASUTO ISHII, A TREIA VICTIMĂ PRIN WU-SHING. PICIORUL TĂIAT. OBRAZUL TATUAT CU IDEOGRAMA YUCH. KOBUNUL ÎN MARE PERICOL. CEREM AJUTORUL DUMNEAVOASTRĂ. SATO.

Da, se gândea acum Nicholas, nu mai încape nici o îndoială. *Yuch* era cea de-a treia pedeapsă folosită de *wu-shing*. Mai rămâneseră doar două. Și lui Nicholas tare îi era teamă că știe care aveau să fie următoarele două victime.

Acum era mai mare nevoie ca oricând să se reîntoarcă la Tokyo. Ultima dorință a lui Tomkin fusese să se încheie cât mai repede posibil fuziunea Sphynx-ului

cu Sato. Lucru de care Nicholas era sigur că se va realiza. Dar trebuia mai întâi să rezolve cazul individului care îndeplinea ritualurile criminale, deoarece își dădea seama că, dacă pericolul nu era înlăturat, nu se va încheia nici o fuziune. Avea datoria de a duce la bun sfârșit dorința lui Tomkin, și înțelegea acum ceea ce deja întrevăzuse de la primul semnal *wu-shing* : că el era cel căruia îi revenea misiunea de a se opune agresorului.

Venise ziua cea grea de care se temuse Akutagawasan și pe care o prevestise pe când se antrena Nicholas în domeniul secret din artele *ninjutsu*. Și își dădea acum seama instinctiv că trebuia să lupte din greu, punându-și în aplicare întregul arsenal de cunoștințe însușite ani la rând, numai pentru a ieși viu dintr-o asemenea confruntare.

Înainte de înmormântare își petrecuse aproape tot timpul cu întâmpinarea delegațiilor filialelor celor mai îndepărtate ale lui Tomkin. Bill Greydon le trimisese câte un telex și se îngrijise de toate cele necesare în vederea întrevederii lor cu noul președinte al firmei.

Nicholas se gândise o singură dată la Justine, și numai atunci când o zărise în fugă, alături de un bărbat blond și prezentabil, care era parcă scos dintr-o pagină de revistă de modă. Probabil era Rick Millar, noul ei boss. Nicholas făcuse această constatare cu un fel de indiferență forțată. Știa că se află acum așa de prins de oamenii și de evenimentele din cealaltă parte a lumii, încât putea într-adevăr să considere că a rupt-o cu Justine. Sentimentele lui față de ea erau ca peștii într-un acvariu : le urmărea cu o curiozitate rece, îndepărtate de căldura interioară.

Nici nu putea fi vorba să renunțe la Tomkin Industries. Pentru nimic și pentru nimeni în lume. Nici pentru mama lui n-ar fi renunțat la companie. Dar Cheong, mama lui, l-ar fi înțeles cu siguranță. La fel și Colonelul. În viață, *giri* trebuia să te conducă. Iar simțul datoriei morale era mai presus de oricare alt considerent... Chiar și de propria viață.

Acum nu i se mai părea deloc o ciudățenie că numai cu șase luni în urmă fierbea de dorința de a se răzbuna pe omul față de care simțea acum *giri*. Forțele vieții sunt într-o permanentă mișcare, și lovesc necruțător pe cel

care stă nemișcat ca o stană de piatră și e neclintit în hotărâri.

Tomkin fusese răspunzător de moartea lui Croaker... și totuși nu fusese. Ce voise să spună prin asta? Nicholas nu-și putea încă da seama, însă un lucru îi era clar acum. Oricât de implicat ar fi fost Tomkin în acest caz, nu fusese vorba de o vendetă personală. Cel puțin asupra acestui lucru se înșelase Croacker. Dar care era totuși adevărul în toată învălmășeala asta?

Directorii executivi din Silicon Valley, San Diego, Montana, Pennsylvania, statul New York, Connecticut, Manila, Amsterdam, Singapore, Berna — era de față chiar și un domn mărunțel, cu părul argintiu, sosit tocmai din Burma, unde compania se implicase în industria cherestelei — discutau cu el într-un cortegiu ce părea că nu se mai termină. Toți erau cordiali și nici unul nu-i era cunoscut.

Veni apoi la el Craig Allonge, șeful sectorului financiar al birourilor new-yorkeze.

— Slavă Domnului, dau și eu în sfârșit peste o figură cunoscută, spuse Nicholas. Stai aici și nu te mișca din loc. Am o misiune pentru tine, după ce se termină cu balamucul.

În limuzina care îl ducea înapoi spre Manhattan, Nicholas formă numărul de telefon pe care i-l dăduse Greydon. Vorbi câteva clipe, apoi puse receptorul la loc. Se întoarse spre Allonge.

— Ne oprim întâi la birou, spuse Nicholas. Să-mi ții un curs rapid de lucru pe calculator, apoi mă lași de unul singur. Adu-ți pașaportul — sper că viza pentru Japonia e la zi. Bun. Fă-ți un mic bagaj. Vreau să mă pui la punct cu afacerile companiei în ultimii cinci ani, așa că nu te gândi să dormi în avion.

Nicholas avea o minte mult mai iute decât Allonge și, pe când uscățivul texan își răscolea încă dosarele, în timp ce, patru ore mai târziu, se pregăteau de decolare, se cufundă în *getsumei no michi*, cu ochii închiși pentru a alunga tot ceea ce l-ar fi putut distrage.

La nivelul mijlociu al conștiinței, la fel de plină de sentimente pe cât de plină de rațiune, expansiunea intuitivă devenea predominantă.

Ocoli imensul val de evenimente dezastruoase de pe parcursul ultimelor zile. Cufundat pe drumul „luminii de lună", începu să analizeze miezul dilemei ce-l frământa. Partea orientală din el, atât de predominantă în aceste zile, se rupsese de fluxul principal al gândurilor, îngrădindu-le grijulie cu un zid opac, prin care nu putea răzbate nici un sentiment. Și nici să pătrundă nu putea. Numai așa era capabil să-și desfășoare activitatea zilnică, abundentă în hotărâri, fără a-și afecta judecata cu tot soiul de emoții nedorite.

Și, în cele din urmă, la orizontul imaginației, apăru citadela inefabilei emoții care îl hărțuia din clipa în care Akiko Ofuda Sato își îndepărtase evantaiul de față, arătându-și chipul. Numai conștiința n-ar fi fost în stare să-l aducă în acest punct, și nici visele. Doar *getsumei no michi,* canalul tuturor emoțiilor, l-a putut duce până la acest țărm îndepărtat.

Simți de-a dreptul un tremur pe care căutase să-l învingă, și teama în fața unui fel de pâlnii absorbante, care încerca din greu să-i smulgă controlul. Numai pentru o clipă, avu certitudinea că, asemeni unui grec din antichitate căruia i-ar fi fost dat să privească fața Meduzei, și el ar fi paralizat dacă ar fi zăbovit prea mult să vadă ceea ce presupusese a se afla în interiorul citadelei.

Apoi, reamintindu-și una dintre lecțiile de bază luate prin ceața de pe muntele Yoshino, își răpuse frica. Trecu pur și simplu dincolo de ea.

Și acolo, atunci, descoperi că dragostea lui pentru Yukio nu murise nicidecum.

Cu puțin înainte de apusul soarelui, Sato ședea cu picioarele încrucișate în sala rezervată studiului și meditațiilor. Panourile *fusuma* fuseseră trase la o parte, dezvăluind privirilor o grădină mică înverzită, grijuliu întreținută, în funcție de fiecare anotimp. Avea peste o sută de specii de mușchi.

Deschis la culoare, auriu și strălucitor la coborârea soarelui dincolo de crengile întinse ale copacilor, sau fixat de pietre ici și colo, mușchiul conferea grădinii un aspect aproape diafan.

Auzi mișcare în spatele său, dar nu se întoarse.

— Domnule ?

Era vocea pițigăiată a lui Koten. În casă nu se afla altcineva. Akiko plecase în sudul țării pentru a-și vedea mătușa bolnavă, incapabilă de a veni în nord la nunta lor, iar Nangi se dusese acasă, pregătindu-se pentru călătoria în Hong Kong. Atât el cât și Nangi rămăseseră perplecși la descoperirea cadavrului lui Ishii-san, după numai câteva ore de la plecarea lui Nicholas Linnear în America. Ca și când plecarea lui provocase mânia zeilor.

Sato încercase să-i împărtășească vechiului său prieten câteva din temerile ce-l frământaseră când se afla la templu, însă Nangi era *sempai*-ul său, așa cum fusese Makita-san pentru el, și anumite lucruri trebuie evitate în discuțiile cu cei mai vârstnici.

— Domnule ?

— A, da, Koten-san, spuse el. Ce s-a întâmplat ?

— Sunteți chemat la telefon, domnule.

— Nu vreau să fiu deranjat.

Sato rămase un moment pe gânduri. Probabil sunase chinezul pe care îl angajase la Hong Kong, pentru a „supraveghea" mișcările lui Nangi-san. Întrucât acesta era ferm hotărât să păstreze tăcerea asupra situației, Sato găsise prudent să-și ia propriile măsuri pentru a descoperi ce se întâmpla în Colonia Coroanei.

Se ridică, dădu din cap aprobator către Koten, apoi ieși din cameră. Deoarece acest loc era destinat meditației, nu se afla înăuntru nici un telefon. Intrând în birou, se duse și ridică receptorul.

— Da ? Seiichi Sato la telefon.

— Aici e Phoenix, Sato-san.

— O ! inima lui Sato începu să bată mai repede. Așteaptă puțin.

Puse receptorul pe birou și se îndreptă fără zgomot spre ușă. Se uită repede pe hol, apoi se reîntoarse la telefon.

— Ce ai de raportat ?

— Mă tem că veștile mele nu sunt bune.

Stomacul lui Sato se contractă. Mai întâi banca All-Asia, acum din nou vești proaste. Riscuri mari, câștiguri mari. Atât el cât și Nangi, intrând în afaceri, cunoșteau dictonul. Iar planul de dezvoltare *Tenchi* le va

aduce un câștig inimaginabil. Însă situația părea să se răstoarne cu o viteză infernală.

— Kusunoki a fost asasinat.

— Am aflat.

Sato era nerăbdător. Riscul pe care și-l asumase îl făcea să fie așa. Se gândea acum la un eșec.

— Știați însă că a fost ucis de unul din propriii săi elevi ?

Linia telefonică dintre Sato și Phoenix era plină de voci care parcă se certau pentru a se impune.

— Cred că mai bine mi-ai relata totul, spuse Sato scrâșnind din dinți la bănuiala celor ce aveau să urmeze.

— Bineînțeles, *muhon-nin*-ul găsit alături de el mort a fost bănuit de uciderea *jonin*-ului său. Însă acum s-a descoperit că n-a fost așa. Spionului sovietic îi lipsea curajul necesar unei asemenea isprăvi incredibile.

— Atunci *cine* l-a ucis ?

Din îndepărtata tăcere, Phoenix spuse :

— Dacă am ști, de mult și-ar fi primit pedapsa.

— Înseamnă atunci că există un alt sovietic... infiltrat.

— Sunt de acord cu această posibilitate.

Sato deveni dintr-odată furios.

— Tu ești cel mai bun. De asta te-am angajat — să păzești secretele planului *Tenchi*. Dacă aș fi avut nevoie de oameni care să execute ordinele fără să gândească, mi-aș fi ales unul din familia Yakuza, din Tokyo. Amida, ce păzești tu acolo ?

— Aveți încredere, răspunse Phoenix. Totul este în regulă. Mă ocup personal de acest caz.

Sato își aminti și se mai înmuie.

Asemeni lui Kusunoki, Phoenix era un *sensei* ninja.

— Am să vă sun zilnic, tot la numărul acesta.

— Excelent. Fii sigur că mă vei găsi.

Sato puse la loc receptorul și, în celălalt capăt al casei, casetofonul miniatural activat automat de vocea omenească, conectat de Koten la sistemul de ascultare ascuns în biroul lui Sato, se decuplă, îmbogățindu-și stocul de informații.

Nicholas și Allonge urmau să decoleze de pe aeroportul internațional Dulles din Washington.

— Domnul Linnear ?

Îl strigase o blondă bine făcută, cu picioare suple și tari ca de atletă.

— Dumneavoastră sunteți domnul Linnear ?

Accentul ei european ar fi trebuit să fie aspru, dar nu era. Reușise întrucâtva să înmoaie vocalele, evitând astfel o pronunție guturală care ar fi fost normală la o europeancă. Se gândise că reușise așa ceva numai în urma școlarizării.

— Da.

Categoric, femeia avea un accent est-european, iar Nicholas începu să-i studieze trăsăturile feței, pentru a o putea cataloga.

Ea își duse mâna la buzunarul pardesiului impermeabil și scoase un portvizit de piele, pe care îl deschise.

— Vreți să mă urmați, vă rog ?

— Tatăl sau mama dumitale sunt originari din Bielorusia ?

Observă că avea ochii albaștri ca azurul cerului. Se citea în ei inteligența. Și se pricepea de minune să tăinuiască lucrurile. Descoperi că, în ciuda stânjenelii pe care i-o provoca, o plăcea foarte mult.

Îi luă portvizitul din mână, îl deschise și se uită la el.

„*Gospoja* Tania Vladimova *vstrecaiete* Craig Allonge. *On rabotaiet dlia Tomkina Industrii.*"

Se observă un șoc pe fața ei, în clipa când înclină capul să-l salute pe Allonge, care rămăsese cu gura căscată. Își îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz, iar Nicholas observă că avea unghiile tăiate scurt, deși le dăduse cu oją. Va să zică lucra cu mâinile, ceea ce-i stârni interesul.

— Tata s-a născut în Bielorusia, răspunse ea cu același ton.

— Și, în afară de înfățișarea exterioară, îi semeni și în alte privințe ?

— Era un om foarte conștiincios, răspunse fata. Extrem de tenace la nevoie. A fost miliția comunal. Mama era din Birobidzan.

În ochi îi străluci imediat o lumină ca un bliț fotografic, un fel de provocare la a continua discuția.

Nicholas își imagina cum o duceau ei acolo în Rusia. Cu un tată rus alb și o mamă evreică-rusoaică, nu putuseră să aibă prea mult de ales. Tatăl ei luase o hotărâre ; ce hotărâseră oare ceilalți membri ai familiei lor ?

— Câți din familia ta ați fost dizidenți ? întrebă el șoptit.

Ea îl privi îndelung și fără plăcere, făcându-l să se simtă nelalocul lui. Privirile-i deveniră apoi luminoase și, ca un terminal de computer pregătit de lucru, începu iar :

— Destul de mulți pentru a-l întrista permanent pe tata.

— Scuzați-mă, interveni și Craig Allonge în engleză. Ce se întâmplă, Nick ?

Nicholas zâmbi.

— Nimic deosebit. Miss Vladimova are grijă să îndeplinesc o clauză din testamentul lui Tomkin înainte de a pleca în Japonia. Își puse o mână pe umărul celuilalt și îl strânse ușor.

— Du-te la aeroport. Relaxează-te, ia-ți ceva de mâncare. Mă întorc cât se poate de repede.

— Domnul Linnear, spunea C. Gordon Minck patruzeci și cinci de minute mai târziu, cu o voce clară și vioaie, mă bucur că ați venit așa de repede. Știu că acum aveți o groază de treburi pe cap.

Nicholas fusese condus într-o clădire de pe strada F., nu departe de pasajul subteran de pe Virginia Avenue. Un ascensor privat îi dusese într-o grădină botanică înaltă de patru etaje. Nicholas reușise să-și ascundă uimirea. O încăpere din cărămidă albă fusese construită chiar în mijlocul copacilor acestei păduri artificiale. Tania, fără să ia aminte la nimic din jur, îl condusese înăuntrul clădirii acesteia inutile și, din punctul de vedere al lui Nicholas, nelalocul ei plasată.

— Tomkin a fost categoric în această privință, în testamentul lui.

— Oricum, îmi face plăcere să te văd.

Nicholas zâmbi, iar apoi își strânseră mâinile.

Porniră prin clădire, trecând pe lângă numeroase încăperi pardosite cu gresie sau parchet. Covoare nu existau deloc, iar zgomotul pașilor se auzea clar.

— N-am auzit niciodată despre Departamentul Internațional al Tarifelor la Export, spuse Nicholas. Ce faci aici ?

Minck râse ;

— M-ar fi surprins dacă-mi spuneai că ai auzit de noi până acum.

Ridică din umeri.

— Suntem o a cincea roată la căruța pe care Congresul, cu nemărginita lui înțelepciune, consideră necesar s-o țină încă în funcțiune. Zâmbi fără prefăcătorie. Avem rolul de a urmări importul și exportul de licențe, pe care le anulăm în anumite cazuri.

Nicholas observă că Minck îi răspunsese la întrebare fără însă a-l lămuri.

Îl conduse apoi într-un patio acoperit cu sticlă. Tania se afla deja acolo, turnând suc proaspăt de portocale în pahare cu picior. Minck îl invită pe Nicholas spre un scaun de răchită, acoperit cu o pătură haitiană. Erau înconjurați de palmieri plantați în vase de ceramică, de ierburi înalte și înguste ca sabia, de palmieri pitici.

— Ciudat loc pentru niște birouri guvernamentale.

Minck ridică o mână :

— O, aici este numai o parte din birouri. Primim o mulțime de oaspeți de peste hotare. Zâmbi. Vrem să-i facem să se simtă ca acasă.

— Așa să fie ?

Nicholas se ridică din scaun. Făcând câțiva pași, se uită la Minck și la Tania.

— Este aproape de miezul nopții și în clădirea asta e activitate ca la ora zece dimineața. Cred că dacă departamentul ăsta ar fi ceea ce susții că este, tu te-ai afla în dosul unui birou metalic, într-o cămăruță luminată cu neoane. Iar la ora asta târzie ai fi în pat, dormind neîntors. Tare aș vrea să știu cine sunteți voi doi, unde mă aflu de fapt, și ce caut eu aici...

Minck dădu din cap :

— E normal să dorești asta, Nicholas. Pot să-ți spun Nicholas ? Bun.

Sună un telefon, auzindu-se înfundat prin pereții clădirii, iar Tania se scuză și plecă să răspundă.

— Te rog să iei loc. Minck își descheie vestonul. Acest departament este cunoscut sub mai multe nume: Departamentul Internațional al Tarifelor la Export este doar unul dintre ele. Și costă aproape la fel de mult cât construirea și întreținerea unui crucișător, însă cu mult mai puțin decât un bombardier de tip B-1. Mi-au trebuit șase luni de memorandumuri încâpățânate și de amenințări pentru a obține în sfârșit aprobarea pentru constituirea lui. Zâmbi din nou. Mințile birocratice nu pot concepe necesitatea departamentului, dar eu îmi dau seama de marea lui utilitate. Este primul loc unde se aduce un dezertor rus după ce a fost descoperit.

— Spioni? întrebă Nicholas cam neîncrezător. Raphael Tomkin era în legătură cu spioni? Nu cred asta.

— De ce nu? Minck ridică umerii. Era un patriot. Și un bun prieten de-al tatălui meu. Turnă încă un rând de suc de portocale. Dă-mi voie să-ți explic. Tata a fost unul dintre membrii fondatori ai Biroului Serviciului Strategic, iar Tomkin era specialist în explozibil — lucru deprins de el de la Marină, unde s-a întâlnit cu tata. Era capabil să smulgă aripa unui cintezoi fără să-i atingă vreo pană de pe piept. Spre sfârșitul războiului din Europa, tata i-a încredințat mai multe misiuni riscante de străpungere a liniei inamicului. Pe atunci se cam aflau la ananghie. Aveau de-a face cu o mulțime de șiretlicuri de-ale naziștilor, având totodată sarcina secretă de a-i ține pe ruși la distanță. În orice caz, era o misiune a naibii de complicată și de periculoasă. Din câte am putut eu afla, au ratat din vina lui Tomkin, deși tata nu l-a vorbit niciodată de rău. Și-a pierdut pur și simplu controlul nervilor din cauza încordării. Trei mine au explodat din greșeală, detonate înainte de termenul stabilit.

Minck își goli paharul.

— Fostul tău boss era un om cât se poate de onorabil. Cred că nu și-a iertat greșeala toată viața lui și, cu toate că tata îl retrăsese din focul războiului, a rămas fidel... organizației. Tata nu dorea ca prietenul său să poarte stigmatul rușinii pentru ceea ce el considera o

greșeală omenească, și presupun că Tomkin nu dorea să se despartă de ei.

— Așa că tu l-ai moștenit.

— Să zicem. Minck își drese glasul. Nu sunt un om fără inimă. Așa că, având în vdere circumstanțele existente, l-am lăsat pe Tomkin să hotărască personal ce vrea să facă, după ce a murit tata.

Înainte de a continua, trebuia formulată o întrebare.

— Spune-mi, începu Nicholas șovăitor, Tomkin Industries s-a constituit pe banii Biroului Serviciului Strategic ?

— Doamne ferește, nicidecum. Minck părea sincer șocat. Nu aveam de-a face cu ei, în nici un caz. Poți să fii liniștit în privința asta.

Nicholas dădu din cap și se ridică din nou. Se duse la ușa de sticlă și se uită afară. Întrucât începuse a se neliniști în privința insistenței lui Tomkin de a-l pune să vină în acest loc, se codea să intre direct în subiect.

— Ce se întâmplă când vin ei pentru prima dată aici ? întrebă. Mă refer la ruși.

— Sunt dezorientați, răspunse Minck. Ai rămâne cu gura căscată dacă ai vedea câte cărți occidentale reușesc să citească acasă. Majoritatea se așteaptă să fie duși într-un conac, undeva în pustietățile sălbatice ale Virginiei. Râse. Par dezamăgiți când nu sunt interogați de Alec Guinness sau de vreun actor american de talia lui.

Minck se ridică. Ajunge cu bagatelele, se gândi el.

— Motivul pentru care te afli aici, spuse el, este legat de fuziunea cu Sato Petrochemicals.

— Da ? Nicholas se întoarse spre el. În ce privință ?

— E o problemă de securitate națională, spuse Minck.

De când plecase Nicholas, Akiko nu mai avea somn. Există un ritm anume al vieții, al tuturor acțiunilor, un ritm care, așa cum o învățase Kyōki, îți mărește forțele de o mie de ori.

Ce avea să facă acum, când Nicholas plecase în America ? Existau trei posibilități, dar numai una era de acceptat deoarece prima — să renunțe complet la întregul său plan ar fi fost de neconceput, iar a doua — să-l

urmeze în America — ar fi însemnat să se pună singură în aceeași situație dezavantajoasă în care se aflase Saigō.

Se întinse pe singurul *futon* din cameră. Pe jos sau pe pereți nu se aflau covoraşe sau carpete, şi nici vreun semn de lux. Se putea simți ca într-o baracă de lemn din secolul şaptesprezece, numai că acelea erau pline de lume, pe când ea era singură. Contrar celor spuse lui Sato, nu fusese în vizită la mătuşa sa, pentru simplul motiv că nu avea nici un fel de rudă în viață.

Se ridică încet şi, întinzându-se, îşi începu obişnuitele exerciții rituale, de dimineață. Patruzeci de minute mai târziu, după ce se şterse de sudoare şi făcu un duş rece în fugă, pentru a-şi închide porii dilatați, se reîntoarse în cămăruța ei şi începu calmă ceremonia ceaiului, având mare grijă la fiecare mişcare.

Îndeplinea această ceremonie într-o meditație solitară în fiecare dimineață, oriunde s-ar fi aflat. Era singura legătură cu mama ei, de la care învățase amănuntele preparării ceaiului şi ritualul legat de servirea lui. Mama ei fusese o *chano-yu sensei*, o maestră în arta ceaiului.

În gesturile mărunte se găsea o fervoare aproape religioasă. Elementul perfecțiunii în fața Neantului din filozofia Zen conferise artei ceaiului, ca şi multor activități zilnice din Japonia, o concentrare ce o transformase şi o ridicase de la rangul unei ocupații banale, până la înălțimea artei, cerând atât pasiunea sufletului cât şi a minții sau mâinii.

Realizând spuma verzuie în ceşcuța fără toartă, Akiko se ridică şi deschise *fusuma*. Dincolo de veranda spațioasă se zărea grădina cu prundişul ei luminat, cu cele trei stânci vulcanice amplasate armonios.

Şi chiar în mijlocul grădinii se înalța trunchiul rămuros al cedrului gigantic. După ce-şi turnă ceaiul, Akiko îşi îngădui să arunce o privire spre jocul de lumini şi umbre din grădină. Zăbovise atât de mult privind încântată, încât nici nu-şi dădu seama că soarele urcase destul, schimbând în alt unghi luminile şi umbrele.

Pierdută astfel în Neant, auzi din nou în gând cele două note tânguitoare ale flautului de bambus, prelungi şi jalnice. Era singura muzică pe care o auzise — în afară de cântecul păsărilor care însoțea schimbarea ano-

timpurilor — atunci când își petrecuse alături de Kyōki câțiva ani fără de sfârșit.

Cântecul dulce-amărui începea la vremea amiezii, tocmai când îi servea ceaiul lui Kyōki, prosternându-se în fața lui cu respect, după tradiția chinezească la care ținea el foarte mult. Parcă simțea și acum răceala pardoselei de piatră pe buze, întrucât în vechiul castel nu se obișnuia să se pună *tatami*.

Deseori, după-amiază, între antrenamente, arunca o ocheadă printre zăbrelele de verdeață ce acopereau ferestrele înguste, în speranța că va reuși să-l zărească antrenându-se. Era un *komuso*, un adept al sectei budiste Fuke. Pe cap purta un coș împletit fără fund, corpul îi era acoperit cu o sutană simplă vărgată, iar în picioare avea saboții *geta* de lemn. Era un cântăreț desăvârșit, așa că ei îi dădeau lacrimile de nenumărate ori, fără alt motiv decât durerea celor două note muzicale, ieșind în aer și topindu-se ca fulgii de zăpadă.

Cum era o fată deșteaptă, nu-și arătase niciodată lacrimile față de Kyōki. Dacă ar fi văzut-o plângând măcar o singură dată, fără îndoială că ar fi pedepsit-o. Iar pedeapsa lui însemna bătaia cu ciomagul.

Sus, peste crenelurile castelului, flutura steagul de luptă *sashimono*, țesut chiar de el. După cum impunea tradiția, era dominat de emblema comandantului de oaste, în cazul de față stilizarea unui *mempo* — o mască de luptă, din oțel. Astfel de măști puteau avea diferite chipuri, însă a lui Kyōki era cea mai fioroasă, reprezentând un *okuryo*: o față de demon al răului, pe un fond negru.

În timpul zilei, Kyōki o așeza pe Akiko în așa fel încât să aibă în față acel *sashimono*. Nu scăpa nici noaptea de imaginea lui, iar în somn îl visa și-i auzea plesnetul pânzei în bătaia vântului.

Frica îi intrase atât de mult în oase, încât îl bănuia pe Kyōki în sinea ei că i-ar fi furat inima în timp ce dormea în chilia ei și, folosindu-se de prafuri vrăjite, i-ar fi înlocuit-o cu alta de cristal, în care putea să privească oricând voia el.

Akiko clipi uitându-se în jos la ceşcuţa din mâini. Lacrimile îi picuraseră peste frunzele de ceai, schimbându-le poziţia.

Clipi din nou de mai multe ori, expirând îndelung. Dincolo de *fusuma* deschisă, dincolo de grădina prunduită în care se legănau brazii sub adierea vântului, văzu peretele verde al povârnişurilor cu văi ceţoase ale muntelui Yoshino.

Alix se retrase din faţa lui. Avea ochii aşa de dilataţi, încât i se putea vedea în întregime pupila verde. Îşi întinse mâinile în faţă ca pentru a se apăra şi, când atinse cu pulpele copastia, se clătină aşa de tare încât el crezu că se va prăvăli peste bord în apa oceanului.

Se precipită spre ea, dar fata începu să ţipe răsucindu-se din faţa lui, alunecă şi se juli la genunchi.

— Să dispari din ochii mei! ţipă ea, cu o urmă de isterie în glas. Pentru numele lui Cristos, cine eşti tu?

— Ţi-am spus doar. În glas îi răzbătea îngrijorarea şi agitaţia, pe care nu se străduí să le ascundă. Sunt Lewis Croacker de la Poliţia new-yorkeză. Se aşeză pe cealaltă parte a copastiei. Stomacul începu să i se calmeze.

— Uite ce mi-ai răvăşit barca! Apoi, parcă răzgândindu-se: Ai ucis un om!

El se uită la ea ca la o nebună:

— Dacă m-ar fi văzut el întâi, m-ar fi omorât fără să stea pe gânduri.

Arătă spre un obiect căzut pe punte, între ei doi. Pistolul celui ucis zăcea acolo, ca un peşte cu solzii lucioşi.

— Avea de gând să-mi zboare creierii.

— Pute îngrozitor, spuse ea întorcându-şi capul.

— Aşa pute moartea, replică Croaker făcând pe deşteptul, însă luă găleata şi spălă puntea pe care vomitase.

Apoi ridică pistolul Magnum şi-l studie atent. Nu avea marca fabricii pe el, iar seria îi fusese ştearsă. Era nounouţ, prin urmare nu i se putea găsi proprietarul.

Ea începuse acum să dârdâie ţinându-şi braţele încrucişate la piept, înfigându-şi unghiile în umeri aşa de tare că i se albise pielea. Buzele i se mişcau fără voie, de parcă rostea o rugăciune.

El își aruncă masca pe punte, alături de labe, apoi dezbrăcă și costumul, așezând tuburile grele de oxigen sprijinite de marginea bordului.

— Ce vei face acum, știindu-te liberă ? o întrebă el aproape în șoaptă.

Alix tot mai tremura.

— Ce... Părea să nu poată rosti o vorbă ; înghiți un nod și o luă de la capăt : Ce ai tu de gând să faci cu ei ? Făcu doar un semn cu capul, fără a se uita la cadavru.

— Se va duce la fund împreună cu barca — iar când ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, continuă : Barca nu ne mai e de nici un folos acum, așa că trebuie să dispară, n-avem încotro.

— Dar a mai rămas celălalt. Abia dacă reușise să vorbească.

Croaker știa că se referea la celălalt Monstru.

— Dispariția bărcii îl va ține departe destulă vreme, cât să ai tu timp să părăsești statul.

Era clar că-l ascultase cu atenție, deoarece își întorsese capul ca să-l privească în față.

— Ai spus ca să părăsesc, nu ca să părăsim.

El o aprobă.

— Cum vine asta ?

— Ai stat destul în stare de arest, și nu vreau să ți-l prelungesc, o lămuri.

— Dar vrei totuși ceva de la mine, nu-ți trebuie multă minte ca să-ți dai seama. De asta doar sunt cu ei, pentru asta m-ai urmărit mereu. Îl privi în ochi.

Croacker întoarse capul.

— Știi cine sunt ei ? Ea neagă mutește din cap. Știi de unde sunt ei ? Ea își scutură din nou capul. Cine te apără pe tine, știi ?

— Nu.

— Dar *știi* totuși care este acel lucru pe care nu trebuie să-l divulgi.

Din nou își luase un ton înțepător.

Mormăi ceva când văzu că nu primește nici un răspuns, apoi porni preocupat pe punte. Când se întoarse, ea se afla tot în același loc. Arătă spre Monstul Roșu.

— Tipul ăsta n-are nici un nume, nici un buletin de identitate, nimic. E curat ca un porc într-o cocină mizerabilă.

Se uită la ea, în așteptarea vreunei reacții. Apoi, întinzându-se și ridicând una din mâinile Monstrului, spuse : E curat, în afară de asta...

Alix scoase un țipăt scurt când observă ceva ca un degetar ieșind de pe pielea buricului unuia dintre degete, pe care el se străduia să-l curețe. Făcu la fel și la celelalte nouă degete, adunând zece degetare în palmă.

— Știi ce-s astea, Alix ? Fata își scutură capul cu hotărâre. Se numesc „Idioți". Sunt niște schimbători de amprente. E o marfă tare sofisticată. Vreau să spun că majoritatea oamenilor de rând se află la o distanță de ani-lumină de astfel de lucruri.

Deși nu voia s-o arate, stomacul i se contractă în crampe când zări că „Idiotul" din palma sa începea să se albească. La început nu-i venea a crede, însă apoi își dădu seama că se încăpățânase doar să nu creadă ceea ce vedea.

Intrarea cu idei preconcepute pe un domeniu interzis însemna pentru un detectiv cea mai mare greșeală posibilă. Și Croacker trebui să recunoască acest păcat și în cazul lui greșise de la început, măcinat de idei preconcepute. Avusese atât de înrădăcinată în minte părerea că Tomkin nu este decât un viclean și nimic mai mult, încât exclusese orice altă posibilitate.

Având însă acum dovada „Idioților" și lipsa oricărui alt act de identitate, metodologia celor doi tâlhari îi apărea mult mai complicată, și întrevăzu conturarea altei posibilități, ceea ce nu-l bucura deloc.

— E dezgustător, spuse Alix. Aruncă-l în apă ; parcă ar fi un limax.

Aruncă „Idiotul" din mână și traversă puntea spre ea.

— Alix, cine naiba sunt ăștia ?

— Nu... nu știu. Nu... își întoarse capul într-o parte. Sunt pur și simplu uluită. Nici nu-mi mai dau seama ce e bine și ce e rău.

Îi observă teama și șocul în ochi, și se gândi să renunțe pe moment. Dacă o strângea așa cu ușa, n-ar fi obținut nici un rezultat. Ridică ancora, porni motorul,

apoi răsuci barca spre barca lui, descriind o voltă largă.

Odată ajunși acolo, puse motorul în punctul mort, aruncă ancora pe bordul bărcii sale pentru a le ține remorcate, apoi trecu și el pe punte, întinzându-i lui Alix mâna ca să-l urmeze.

Îi întinse și ea mâna încet și, ca și cum s-ar fi aflat în transă, trecu în barca lui.

— De ce nu cobori în cabină să te întinzi puțin? spuse el cu blândețe, însoțind-o pe punte. Odihnește-te puțin.

După plecarea ei, se întoarse la treburile lui, ducând pe barca lui Alix bidonul de doi litri cu benzină, coborând cu el în cală. Revenind, luă cadavrul și tăie frânghia harponului cu cuțitul pescăresc. Aruncă apoi harponul în apă. După aceea puse cadavrul pe volanul bărcii.

În cele din urmă ridică pistolul și se reîntoarse în cală, trăgând trei focuri în scânduri. Prin găuri, apa începu să țâșnească. Deșurubă apoi capacul bidonului și stropi interiorul cabinei. Urcă pe punte și aprinse un băț de chibrit, abia reușind să se ferească de izbucnirea flăcărilor.

Sări repede pe puntea bărcii sale și aruncă înapoi la bord ancora, apoi înfășură lanțul ancorei în jurul gleznelor Monstrului. Ambală motorul la maxim, puse cârma drept înainte, apoi sări în barca sa, ținând bidonul gol în mână. Împachetă costumul de scufundător și bidonul de plastic. Apoi coborî în cabină, unde se afla fata.

Alix se întinsese pe un pătuț îngust, ținându-și mâna dreaptă la ochi. Îl auzise apropiindu-se și rosti:

— Am auzit zgomote. Păreau împușcături...

— Motorul tău dădea rateuri. N-avea rost să-i descrie totul, deși ar cam fi trebuit s-o facă, pentru a evita orice încurcătură.

— S-a dus cu bunul Dumnezeu...

Vorbise cum vorbește o fetiță cu ursulețul ei de catifea.

— S-a inclus în prețul eliberării tale.

Își luă brațul de la ochi și se uită la el.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci n-am plătit nimic. Barca aia nu era a mea.

Croacker dădu înțelegător din cap și se așeză pe bancheta de vizavi.

— La mijloc se afla povestea cu prietena ta, Angela Didion.

— Da, oftă Alix. Mereu e Angela la mijloc.

— I-am auzit țipătul, spuse Croacker. Apoi am găsit-o moartă. Și vreau să-l prind pe ucigașul ei.

Alix mijii ochii :

— Și asta-i tot ?

— Cineva vrea să mă împiedice să-l găsesc. Cu orice preț.

Șovăi acum, la un pas de întrebarea care îl frământase de peste un an de zile, întrebare pentru care apelase la informațiile lui Matty Guralivul, întrebare care îl îndreptase spre Key West din momentul când șeful său îl încunoștiințase despre acest caz.

Gâtul îi era uscat, iar corzile vocale păreau să-i zvâcnească. Atâta timp îi luase întrebarea aceasta, atât de mult îl îndârjise. Iar acum, răspunsul îi venea dindărătul a doi ochi verzi ca jadul, aflați în fața lui.

— Raphael Tomkin a ucis-o ? Părea că aude o voce străină, dar știa că este a lui.

— Tomkin a fost atunci de față.

— Asta nu-i un răspuns.

Ea se uită la el îndelung, încercând să se hotărască Barca se legăna lent sub ei, pe valuri, și mirosul vag de pește uscat, vechi de câteva săptămâni, încă mai dăinuia pe lemnul spălat al punții. În cele din urmă fata se mișcă, ridicându-se în capul oaselor.

— Hai să ajungem la o înțelegere, îi șopti ea. Mă duci departe de Florida și-mi găsești un loc unde să mă știi în siguranță — făcu o pauză ca și cum ar fi ezitat în fața ultimului hop — iar eu am să-ți spun tot ce știu despre moartea Angelei Didion.

Dacă Minck se așteptase la o reacție din partea oaspetelui său, atunci se simți complet dezamăgit, deoarece Nicholas răspunse :

— Departamentul acesta are legături cu Rusia Sovietică. Ce legătură are însă cu Japonia ?

— Probabil cunoști destul de bine că, încă imediat după încheierea războiului, Japonia a devenit bastionul

nostru anticomunist în Extremul Orient. Am făcut presiuni enorme asupra lor pentru a-i determina să-şi mărească bugetul pentru apărare, ceea ce, trebuie să adaugi, au şi făcut, încet dar sigur. Ridică din umeri. E totuşi ceva. Iar anul acesta au aprobat să instalăm la baza noastră marină de la Misawa un număr de 150 de avioane F 20 Tiger-Shark.

Discuţia începuse să semene cu cea susţinută de Nicholas cu Tomkin în urmă cu o săptămână.

— Ultimele noastre informaţii ne arată că fiecare dintre insulele Kurile se află pe mâna a cel puţin două divizii sovietice de infanterie motorizată. Un efectiv de 28 000 de oameni. Şi, pe una din insule, se află un comandament astfel dotat încât să coordoneze activitatea unui întreg corp de armată. Mink se apleacă în faţă. De la sosirea MIG-urilor lor, s-a depistat o intensificare a activităţii pe insule. Însă eu personal nu cred că aceasta se datoreşte avioanelor nou-sosite. MIG-urile au fost aduse pentru a face faţă F-urilor noastre superioare. Dacă informaţiile din ce în ce mai bogate pe care le primim sunt corecte, lucrurile sunt mult mai serioase. Cercetările noastre impun confirmarea temerilor mai multor membri de Stat Major. Minck mai sorbi suc de portocale. La ora actuală credem că întărirea acestor forţe reprezintă o parte din planul special de constituire a unei perdele militare în această parte a lumii, în spatele căreia submarinele ruseşti purtătoare de rachete nucleare balistice cu rază lungă de acţiune, putând atinge America, să poată opera fără teama vreunei intervenţii.

Nicholas se înfioră fără să vrea.

— Ceea ce-mi spui este o nebunie. E curată nebunie. Am putea muri cu toţii, fără să rămână urmă de noi. O treime din lumea întreagă ar putea să dispară. Îşi scutură capul. Nu-mi vine să cred. Chiar şi dinozaurii o duceau mai bine.

— Dinozaurii n-au fost suficient de inteligenţi ca să descopere fisiunea atomică, spuse Minck ironic. Aşa că ai face mai bine să mă crezi. Nicholas îi citea acum o anume înflăcărare în priviri. Deoarece informaţiile noastre ne arată că exact aşa stau lucrurile.

Un timp, Nicholas amuți. Se auzeau doar aspersoarele automate țăcănind, udând grădina cu o ploaie artificială.

— Desigur, aceasta este o problemă a „ochilor și urechilor statului". De ce mi-o aduci mie la cunoștință? Eu sunt un civil.

Minck se ridică, ținându-și picioarele depărtate ca un cocor. Se așezase între două uși de sticlă, sprijinindu-se cu o mână la stâlpul de lemn care le despărțea. Atenția lui părea concentrată la frunzișul copacilor.

— Comitetul Uniunii Sovietice pentru Securitatea Statului, cunoscut mai ales sub inițialele KGB, se compune din nouă direcții, începu el. Vocea își schimbase timbrul, iar lui Nicholas i se păru că încă era cu gândul dus departe. Fiecare direcție are misiunea sa proprie, în cadrul planului general. De exemplu, prima Direcție este însărcinată cu afacerile interne. Dacă te-ai afla în Rusia și ai fi arestat, membrii acestei Direcții te-ar lua la întrebări, imediat ce ai ajuns în clădirea de cărămidă galbenă din Piața Dzerjinski. Minck se opri aici, cufundându-se parcă în propriile gânduri. Continuă, cu un efort vizibil. Pe de altă parte, Direcția a patra conduce operațiunile în Europa Occidentală; a șasea în America de Nord, a șaptea în Asia. Se întoarse brusc. Sunt sigur că îți faci o idee cum stau lucrurile astea. Kurilele, aflându-se în imediata apropiere a Japoniei, sunt și întotdeauna au fost sub controlul Direcției a șaptea.

Minck se întoarse și se postă în fața lui Nicholas. Era prea agitat pentru a se așeza.

— Cu numai zece zile în urmă, unul dintre cei mai talentați oameni ai mei de la descifrări a dezlegat cheia unuia din cifrurile sovietice din seria Alfa-3. Acestea se schimbă săptămânal, așa că utilizarea lor este de scurtă durată. Și totuși omul meu lucrează la aceste cifruri, deoarece mesajele de cea mai mare prioritate se transmit codificate în cifrul Alfa 3.

Minck își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, ca și când n-ar fi știut ce să facă cu ele.

— Înainte de a-ți spune ce conținea mesajul descifrat, trebuie să-ți aduc la cunoștință că în ultimele nouă luni ne-am intensificat la maxim eforturile pentru a afla cine conduce operațiunile în insulele Kurile. Trebuie să

fie Rullcek, Anatoli Rullcek, șeful direcției a șaptea. Și într-adevăr, după ce am reușit să-i urmărim mișcările, ne-am dat seama că nu ne-am înșelat. Deși, sincer vorbind, ceva nu se potrivea. În același timp erau prea multe activități ale GRU-ului pe insule. Eu îl cunosc bine pe Rullcek și știu că nu-i poate înghiți deloc pe cei de la GRU, simțind împotriva lor o ură fanatică, asemănătoare celor care au lucrat sub vechiul regim comunist. De asemeni, primeam informații despre un anumit colonel Mironenko, ofițer însărcinat cu preluarea conducerii activității pe insule cât timp era plecat Rullcek la Moscova, pentru a-și controla birocrații. Începusem să mă întreb : ce se întâmplă acolo de trebuie ținut în așa mare secret ? Oare chiar *gospodin* Rullcek era șeful operațiunilor ? Dacă așa era, de ce să fi cedat el, fie și numai parțial, în fața celor de la GRU ? Pentru că, trebuie să-ți mărturisesc, Nicholas, se cocea planul unei fuziuni între KGB și GRU, ceea ce m-a lăsat cu gura căscată. Iar atunci, ideea că numitul colonel Mironenko era șeful operațiunilor în Kurile mi s-a părut răsuflată. Pe de altă parte, insulele sunt de o prea mare importanță pentru a fi lăsate pe mâna unui colonel tânăr.

— Atunci, care era adevărul ?

Minck își scoase mâinile din buzunare și le împreună pe brațul unui fotoliu de răchită. Nicholas observă că se umezise puțin. Vorbind, își balansa un picior ca un metronom.

— Să ne reîntoarcem acum la mesajul interceptat de noi. Era vorba despre cineva cu numele Miira, care e infiltrat și transmite regulat informații. Ceea ce întărește puterea celor de la Centru.

— Mesajul fusese transmis de undeva din nordul insulei Hokkaido și fusese recepționat de postul de control al Kurilelor. Aceasta s-a întâmplat pe vremea când colonelul Mironenko se afla la conducere, și *nu gospodin* Rullcek.

Nicholas se gândi că se cam tărăgănează discuția.

— Mesajul era semnat ?

Pentru un moment, metronomul piciorului lui Minck încetă să mai bată, și-și înclină capul fără o vorbă, ca un profesor care aprobă întrebarea unui elev.

— Da, desigur. Dar voi reveni imediat asupra acestui punct. Să-mi spui însă mai întâi dacă acest cuvânt, Miira, îți zice ceva.

Nicholas se gândi o clipă.

— Mi-ar fi de folos să văd semnul în *kanji*, pentru a fi sigur că nu mă înșel asupra sensului său. Luând seama la context, bănuiesc că e vorba de cuvântul japonez „mămica".

— Hm... Mămica. Minck părea să rumege cuvântul, de parcă îl auzise pentru prima dată. Mămica, spui tu.

N-avea ce să-i răspundă.

Minck își ridicase privirile.

— Aș zice că mai degrabă înseamnă „Îngroapă săpătorul".

— Îngroapă săpătorul ?

Minck părea să se bucure că mai dă o explicație.

— Un joc de cuvinte. Cu două etaje mai jos avem o bogată arhivă de dosare asupra personalului nostru. Scopul „îngropării săpătorului" este de a scormoni și de a tot scormoni în viața cuiva până în adâncul pământului, pentru a găsi orice informație despre el.

— Vrei să spui că cel numit Miira este o „cârtiță" care scormonește dosarele ?

— De fapt, așa este. Textul are sens dacă îl interpretăm astfel, nu ? Miira este agentul infiltrat și furnizează informații — în mod regulat. Desigur că se menține astfel sub un control.

— Dar unde este această cârtiță ? întrebă Nicholas. Mesajul îți dă vreun indiciu ?

În loc de răspuns, Minck se ridică. Își șterse mâinile umezite în lungul pantalonilor.

— Spune-mi, te-ai întrebat vreodată de ce insistă Tomkin ca locul de amplasare al fuziunii Spynx-ului să fie la Misawa ?

Nicholas dădu din cap.

— Desigur. Mai ales atunci când devenise un subiect de controversă pe timpul negocierilor. L-am sfătuit să renunțe la ideea lui ; se întârzia astfel încheierea contractului de colaborare. Apoi mi-a expus faptele și cifrele pentru care ne trebuie terenul de la Misawa pentru amplasarea noii uzine.

— Fleacuri, spuse Minck cu blândețe.

— Cum ?

— Ceea ce ți-a spus el ție și oamenilor lui Sato n-au fost decât fleacuri. Ridică palma. O, desigur, calculele proiectului și toate cifrele erau reale. Însă nu și interesul lui Tomkin pentru Misawa.

— Nu te înțeleg.

— Motivul insistenței lui Tomkin în privința terenului de la Misawa era unul și același cu motivul încăpățânării lui Sato de a-l ceda. Compania lui e implicată într-o operațiune a ei. Nu știm care, dar îi știm numele : *Tenchi*. Înseamnă Cer și Pământ, și ne dăm seama că trebuie să fie ceva foarte important.

— Și *Tenchi* ăsta, se desfășoară în Misawa ?

— Da, așa presupunem. Deși *keiretsu*-ul lor deține birouri în Misawa, ni s-a confirmat informația că la ora actuală extracția minereurilor din zonă nu justifică cheltuielile lor de acolo. Minck, ca un maestru în profesie ce era, își permise să lase puțin remarca aceasta inofensivă în suspensie, înainte de a adăuga : părerea mea este că și rușii dețin această informație.

Nicholas sări ca ars :

— Miira ?

— Chiar în clipa de față, nu putem fi siguri.

Minck se uită fix în ochii lui Nicholas, și nu era greu să-i citești intenția.

— O, nu, spuse Nicholas. Ăsta nu-i stilul meu de lucru.

— Ba dimpotrivă.

Privirile lui Minck nu-l slăbeau.

— Doar aveți oameni antrenați în acest domeniu. Folosiți-i pe ei.

— Am făcut-o, spuse Minck deschis. Vreme de nouă luni. Ultimul ne-a fost trimis ramburs într-o stare irecuperabilă. N-are sens să mai trimit pe altul dintre ai mei ; am fost descoperit. În plus, sunt foarte presat de timp.

Nicholas rumegă o clipă spusele lui.

— Ai convingerea că Miira este infiltrat în *keiretsu* ?

— Unde în altă parte și-ar putea plasa sovieti ii „săpătorul" pentru a obține maximum de informații despre *Tenchi* ?

— În acest caz, se pare că ei sunt mult mai aproape de descoperirea misterului decât ești tu.

Pauza care urmă fu mult mai grăitoare decât orice replică ar fi putut da Minck.

— Mai știi altceva în legătură cu „mămica"? întrebă Nicholas, dându-și seama că era la un pas de acceptarea propunerii disperate a lui Minck.

— Din nefericire, nu.

— Cristoase, de ce nu mă legi la ochi și să mă pui de-a-ndăratelea pe un măgar și să-i dai bice?

Minck se uită la unghiile lui strălucitoare.

— Am auzit spunându-se că un ninja... poate ucide un adversar chiar și pe întuneric, fiind legat la ochi. Poate apărea și dispărea în noapte după bunul plac. Se poate deghiza în cele mai incredibile feluri.

— Toate astea sunt adevărate, răspunse Nicholas. Dar tot n-am să fac asta pentru tine.

— O, dar nu pentru mine o s-o faci, Nicholas. Nicidecum. Există acel lucru pe care tu îl numești *giri*. Tomkin te-a pus pe tine la cârmă. Consider că ai datoria asta față de el. Sunt sigur că dacă ar fi fost de față, și el ți-ar fi cerut-o. În plus, fuziunea noastră nu va mai avea nici un sens în caz că sovieticii reușesc să descopere planul *Tenchi*.

Acum Nicholas știa că nimic nu mai contează. Adică ce credea el despre Minck și ceea ce dorea acesta din partea lui. La mijloc intervenise *giri*. Și, fără simțul datoriei, viața n-ar fi altceva decât un talmeș-balmeș de vacarm și acțiune. Când intrase aici în urmă cu aproximativ o oră, nici prin cap nu-i trecuse să se lase implicat în vreo afacere care nu-l privea. Însă Minck îl abătuse cu mult tact de la această hotărâre. *La mijloc era giri*. El nu-i datora nimic lui Minck, și acesta o știa. Însă cu Tomkin era o cu totul altă problemă. Față de el era dator.

Acum, în lumina noilor informații căpătate, ce trebuia să facă Nicholas cu cele trei crime de la Sato Petrochemicals? Ar putea fi aici mâna acelui Miira? Îi părea neverosimil, deoarece activitatea lui Miira implica anonimatul, așa că nu-i dezvălui acest fapt lui Minck. În plus, își dăduse cuvântul lui Sato că nu va pomeni nimănui o vorbă despre crime. Deși, la urma-

urmei, legământul său se referea numai la prima dintre ele.

— Ce știi despre *Tenchi*? întrebă el după un răstimp.

— Patru sute de miliarde de yeni a îngropat guvernul japonez până acum în acest proiect, fără a se întrevedea încă un rezultat anume.

— Doamne, ce fel de plan o fi ăsta?

— Probabil că același lucru te pot întreba și eu.

— Doamne...

Minck se ridică.

— Numai el poate s-o știe, și nu te mint.

Se înapoie la ușa de sticlă. Aspersoarele se declanșaseră din nou, ploaia pulverizată împroșcând geamurile la fiecare trecere prin dreptul lor.

— Iar acum, cred că trebuie să trecem la acel care a semnat mesajul.

Minck se îndreptă de spate, ca și când ar fi adulmecat apropierea dușmanului.

— Da. Așa e. Ai o memorie bună. Mesajul era semnat «Protorov».

Se întoarse, lumina umbrindu-i fața.

— Viktor Protorov, dragul meu, este șeful Direcției a noua din cadrul KGB-ului.

— Care este domeniul lor de activitate?

— Depinde cine te informează asupra lor. Unii îți vor spune că Direcția a noua este capul întregului K. G. B., câinele lor de pază. Cred însă că așa ceva și în fața rusului de rând ar părea o exagerare. Pe deasupra, GRU-ul n-ar îngădui una ca asta, așa că nu vom lua în seamă varianta întâi.

— Bun, mai departe.

— Teoria mea este că Direcția a noua conduce și verifică întreaga rețea mondială de teroriști susținuți de Soviete. Deși de multe ori le scapă de sub control.

— Pare foarte periculos acest *gospodin* Protorov, remarcă Nicholas.

Îl urmărea pe Minck foarte atent, deoarece bănuia că s-au apropiat de esența chestiunii.

Abia clipind, Minck spuse:

— E extrem de periculos. Și foarte activ. Extraordinar de inteligent. Și, ceea ce-i mai rău pentru noi, nu

este un birocrat.

— Prin urmare îi va veni și lui sfârșitul, observă Nicholas. Îl vor aranja ei, scutindu-te pe tine.

— Cred că vor încerca.

— Adică ce ?

Minck se îndepărtă de ferestre.

— Ani la rând, Protorov a fost șeful Direcției întâi. Apoi, în urmă cu aproape șase ani, a fost avansat. Eu cred că deja acest *gospodin* a devenit un om mult prea puternic,

— Prin urmare, va trebui să am în vedere că-mi trebuie extrem de multă precauție.

— A, făcu Minck. Îl privi apoi pe Nicholas. Ți-aș fi îndatorat dacă ai face-o. Mai ales având în vedere că Protorov simte o plăcere diabolică să prindă „dihorii" și să-i chinuie.

— Asta voi fi eu de acum încolo ? Dihor ?

— Sato Petrochemicals este galeria subterană în care te voi vârî, spuse Minck prinzându-l de mână. Ai numai grijă să dai semnale la fiecare mișcare.

Ieșiră pe culoarele ciudatei clădiri.

— Tania îți va înmâna un cod de acces care te va pune în rețeaua noastră 24 de ore pe zi. Ne vei putea suna oricând, vom fi la post.

Într-un târziu, zâmbi ușurat.

— Și aș aprecia, Nicholas, dacă n-ai să uiți să ne suni...

Începea să se întunece când Tengu socoti că a sosit timpul să părăsească *dōjō*-ul. Încă de când fratele său întru arme, Tsutsumu, fusese găsit ucis la picioarele *sensei*-ului său Kusunoki, devenise tot mai neliniștit în acest castel cu ziduri groase, care îi ținea loc de cămin de peste un an de zile.

Cum de-l descoperiseră pe Tsutsumu ? Începuse a-și pune această întrebare înspăimântătoare imediat ce a primit vestea morții lui. Dacă l-au descoperit pe Tsutsumu, de ce nu l-ar descoperi și pe el ?

De când se afla el aici, ajunsese să înțeleagă că în lume există mult mai multe forțe decât își închipuia el. Fusese martorul unor fapte de bravură pe care le crezuse până atunci imposibile, fără să-l ducă măcar gân-

dul la ele. Poate că și lui i-ar fi dat să comită asemenea vitejii dacă ar mai rămâne aici. Însă nu avea să se întâmple așa ceva.

Semnalul de la Centru îl asigura de contrariul dorinței sale. Tengu se întreba acum de cine se teme el mai mult, de cei de la Centru, sau de lumea asta ciudată din jurul său? Deși trăise printre ei, era suficient de inteligent ca să-și dea seama că nu făcea parte din rândul lor. El se învârtea pe o orbită diferită, în afara lor, ca luna față de soare, absorbind energia pe care o putea culege în imensul spațiu dintre ei.

O parte din el nu se dădea dusă, însă acea parte nu putea fi cercetată și Tengu își îndreptă cu putere gândul în altă direcție.

Oricum, dacă n-ar fi găsit „seiful", tot nu s-ar fi gândit să plece. Fusese o simplă întâmplare, însă după ce l-a găsit, Tengu își spuse că era locul cel mai ascuns pe care l-ar fi ales cineva, dar pe care nimeni nu l-ar fi găsit.

Tuturor novicilor le venea rândul să culeagă dimineața crinii acoperiți de roua de pe coastele muntelui Yoshino, dincolo de zidurile castelului. De dimineață îi venise și lui rândul, foarte în zori — așa cum făcea și Kusunoki când era încă în viață — așa că urcă pantele în căutarea celor mai desăvârșite flori.

Reîntorcându-se în *dōjō*, intră în camera de studiu a *sensei*-ului. Era goală. După cum era obiceiul în *dōjō*, acea încăpere era destinată exclusiv contemplației spirituale a maestrului, care era la rândul său spiritul întregii învățături practicate în școală.

Tengu îngenunche în fața vazei de porțelan pe care o coborâse de pe etajera sub care se afla *tokonoma*, nișa contemplării din camera de studiu a lui Masashigi Kusunoki. Turnând apă proaspătă de izvor prin gâtul îngust al vazei, începu apoi să aranjeze crinii cu multă grijă.

De fapt, mintea îi era dusă departe. În loc să se concentreze la spiritul florilor din mână, gândul i se reîntorcea la căutările sale din ultima săptămână, pentru a descoperi taina *sensei*-ului. Ce avea să facă el cu acel secret nici nu știa — și nici nu-i era îngăduit să știe prea mult.

Desigur, căutarea lui era stânjenită de faptul că trebuia să fie cu mare băgare de seamă printre aceşti oameni foarte periculoşi. Şi în acel moment îl frământa întrebarea unde călcase el strâmb de-l puteau bănui cât de puţin.

Şi, deoarece mintea lui căuta sensul filozofiei Zen, mişcările îi deveniseră stângace. Şi, culmea ironiei, tocmai stângăcia l-a ajutat să facă acea descoperire. Pe când aranja crinii, câţiva stropi de apă se prelinseră pe podeaua impecabil lustruită. Încercând să le şteargă cu mâneca, observă o fisură părelnică precum o umbră. La început crezu că este o crăpătură provocată de diferenţele de temperatură din timpul anului, care produc dilatări şi contractări. Se concentră din nou şi observă atunci că linia de pe podea era ca un vârf de săgeată, lungă de circa 13 centimetri. Unul dintre capete se unea în unghi drept cu o altă linie. Pulsul începu să i se accelereze şi se uită repede împrejur, temându-se că a fost văzut. Însă totul era cufundat în nemişcare.

Lungindu-şi gâtul observă că vaza de porţelan se afla chiar în mijlocul unui fel de uşă secretă. Îngrămădi florile în vază, o ridică foarte atent, şi o puse mai într-o parte.

Scoase o lamă de cuţit aşa de subţire încât părea făcută din sârmă. Îndreptă vârful lamei spre umbra ca un fir de păr şi începu să râcâie cu cea mai mare grijă deoarece, dacă ar fi lăsat cea mai mică zgârietură sau semn pe podeaua lustruită, se putea considera un om terminat. De-ajuns că fratele său de arme fusese descoperit şi distrus, prin ce mijloace nu-şi putea da seama. Nu trebuia să se mai găsească nici cea mai mică urmă care să semnaleze prezenţa unui alt trădător în *dōjō*.

Ciuli urechile pentru a percepe şi cel mai îndepărtat zgomot din clădire, apoi începu să lucreze cu siguranţă şi meticulos, bucurându-se când văzu că bucata din podea se mişcă, mulţumindu-se însă să fie răbdător în continuare.

În cele din urmă fu răsplătit. Nu exista nici o balama, bucata de lemn se putea ridica în întregime. Tengu dădu satisfăcut din cap. Având în vedere felul şi locul ascunzătorii, sistemul acesta era cu mult mai sigur de-

cât dacă *sensei*-ul i-ar fi pus balamale, care s-ar fi putut observa.

Sub bucata de lemn se afla o adâncitură de circa șapte-opt centimetri, apoi un capac metalic cu broască automată. Folosindu-se iar de cuțitul său multifuncțional, reuși să deschidă broasca. Înăuntru găsi hârtiile. După ele venise el în *dōjō*, nu pentru antrenamente. Cât se poate de repede, îndesă ghemotocul de hârtie de orez în sânul bluzei lui de bumbac pe jumătate descheiată. Le simți fluturarea ușoară, ca și cum o pasăre din colivie i s-ar fi zbătut pe piele. Apoi se îngriji să închidă cele două capace ale seifului.

Concentrându-se din răsputeri, își mai pierdu câteva minute cu aranjamentul florilor în modul cel mai simplu și mai atrăgător posibil. L-ar fi admirat și un *sensei* de *ikebana*.

Apoi, în lumina slabă, încheie împachetatul puținelor sale lucruri punându-le într-un săculeț cilindric de pânză, pe care și-l săltă pe umeri. După aceea își pipăi ghemotocul de hârtii prins lateral sub centură, și ieși pe holul gol.

Repede, cu toate că își păstra calmul, porni prin labirintul de săli al *dōjō*-ului, trecând nestânjenit de porțile cu stâlpii vechi de piatră. Trecu pe lângă *torii*, porțile rituale, lăcuite în roșu, care vegheau asupra împrejurimilor, și porni pe poteca șerpuind în pantă spre versanții bogat împăduriți ai muntelui Yoshino. Șiruri zvelte de chiparoși, cedri, tuia, răspândind în aer miresmele lor plăcute, se întindeau aproape până la bolta cerească, opunându-se ca un zid negru și impenetrabil în fața ultimelor strălucir ale apusului.

Spre est, deja puteau fi zărite primele stele mari, adâncind pocalul nopții ce se pregătea să se coboare. Rândunele și ploieri cenușii o zbugheau în zbor spre marginile ruginii ale ogoarelor din vale, grăbindu-se spre cuib înainte de a-și face apariția prădătorii de noapte cu ochiul ager și aripa puternică.

În spatele lui, luminile din fortăreața *dōjō*-ului se aprinseseră, pâlpâind palide. Scăpase de ele Tot timpul ședерii lui acolo fusese nevoit să-și înfrâneze gândurile. Era obositor pentru unul ca el deoarece, la o privire atentă, își dăduse seama că *dōjō*-ul nu era profilat numai

pe numeroasele subdiscipline ale tainicului *bujutsu* care cerea multe exerciții fizice, dar se practicau acolo și destule exerciții ale spiritului.

Urcând pe poteca șerpuitoare spre panta împădurită, Tengu se gândea la aceste lucruri. Era întrucâtva deprins cu tehnicile *ninjutsu* cele mai avansate. Dar aici, pe muntele Yoshino, i se părea că intră pe un domeniu în care nu se simțea tocmai liniștit.

Rotindu-și din nou privirile cercetătoare, observă că a pierdut din vedere bastionul care-i ținuse atâta timp loc de cămin. Simți că i s-a ridicat de pe inimă o greutate ce până acum îl apăsase din plin. Și, așa cum o bufniță cu gheare ascuțite și aripi puternice se înalță în zbor cu prada înfășcată, simți un fel de exaltare sinistră șuierându-i prin vine.

Și odată cu această senzație fu cuprins de o curiozitate pe care nu și-o putea stăpâni. Căutând o dumbravă cât de mică printre tufișurile de pe coasta muntelui, pe partea stângă a potecii, se îndreptă spre direcția aleasă, mergând pieziș. Ascuns acum de cedrii cei groși, se așeză pe o piatră acoperită cu mușchi, încrucișându-și picioarele sub el. Alesese acea piatră deoarece semăna cu Tokubei, broasca legendară care scotea foc pe gură.

Așezându-se pe ea, se simțea și mai plin de eroismul de care fusese în stare. Vârî mâna prin deschizătura bluzei.

Se uită în susul și în josul potecii aproape cufundate în întuneric, apoi spre valea cea largă din zare, presărată din loc în loc cu luminile caselor scunde. Simți un miros iute de fum, și se gândi la un ceaun de supă pus la fiert. Scutură apoi capul și, scoțând o lanternă subțire, de forma unui stilou, despături hârtiile furate din ascunzătoarea lui Kusunoki.

Aplecând puțin capul, începu să citească rândurile verticale. De ce să nu le citească ? Desigur că i se cuvenea acest privilegiu. Întârzie asupra lor mai mult de o jumătate de oră, căutând să traducă literele alfabetului chinezesc *kanji* și, pe măsură ce descifra textul, inima începu să-i bubuie în piept, pulsul îi crescu și se strădui din greu să-și recapete răsuflarea. „Buddha !" gândi el. „Peste ce-am dat ?" Începură să îi tremure mâinile când

își dădu seama că hârtiile acelea aveau o importanță covârșitoare pentru Japonia.

Atât de absorbit fusese, încât nu observă decât târziu luminița mișcătoare, plutind ca o nălucă printre cedri. Stinse imediat lanterna, însă luminița se oprise deja pe poteca din fața lui, nemișcată și înfricoșătoare.

Blestemând emoțiile care îi slăbiseră simțurile atât de acute de obicei, strânse la loc hârtiile, îngrămădindu-le iar în sân. Ascunse lanterna și coborî spre potecă. Se gândi că era mult mai bine să apară singur, din pădure, decât să-l lase pe celălalt să-l caute. Mai ales dacă era un *sensei* din *dōjō*.

Tengu se cutremură, gândindu-se la o astfel de posibilitate. Dar se concentră cât putu asupra *ki*-ului, ca să fie gata în orice clipă pentru lupta pe viață și pe moarte.

Ieșind însă pe poteca șerpuită, observă imediat că lumina pe care el o zărise din pură întâmplare nu o adusese nici un *sensei*, ci o fată.

Era îmbrăcată într-un kimono verde-cenușiu, iar în picioarele goale purta niște *geta* din pânză groasă. Într-o mână ținea un felinar cu gaz, iar în cealaltă o umbrelă *janomegasa*, confecționată din pergament de orez viu colorat.

Începu să simtă burnița pe față, abia acum dându-și seama că plouă. Până atunci fusese protejat de adăpostul cedrilor înfrunziți. Observă cum se scurgeau picăturile alene pe pământ, de pe umbrela de hârtie ceruită.

— Scuzați-mă, doamnă, zise el înclinându-se, mai mult pentru a nu i se citi ușurarea de pe față. Sper că nu v-am speriat. Tocmai pornisem după ciuperci în pădure când...

Fata înaintă în viteză un pas spre el, ridicând felinarul atât de sus că-i putea distinge acum fața.

Cu o strângere de inimă dureroasă, o recunoscu. Era Suijin, eleva de la *dōjō*. Ce căuta ea aici ? — se întrebă

el, scoțând repede cu mâna dreaptă lama lungă și subțire a pumnalului.

Dar felinarul se și lăsase la pământ, iar mâna liberă a lui Suijin strânsese deja umbrela în jurul tijei de bambus, cu o mișcare pe care abia dacă o observase.

Ochii săi percepură doar transformarea inofensivei tije de bambus într-o lamă de oțel înainte de a-i străpunge pieptul și a-i despica inima.

Suijin îi urmărea fața descompunându-se, în timp ce se prăvălea ușor la pământ, împroșcând totul în jur cu sânge. În ochi i se citea uimirea, furia, rușinea; apoi privirile lui se uitară cruciș, și orice emoție omenească îi dispăru din trăsăturile feței. Se prăbuși asemeni soldățelului mic și inofensiv pe care și-l făcuse ea cândva în copilărie, din lemn, lut și buruieni, pierzându-și orice control, orice lumină din ochi. Ca și atunci, în copilărie, își puse palma pe pântecul încordat, întrebându-se ce vrajă meșterește acolo această încordare, ca înainte de naștere.

La picioarele sale se afla acum doar un maldăr neînsuflețit, o mumie caraghioasă de ceară, o parodie a unei ființe vii. Înfipse în pământ vârful lamei din capătul umbrelei, atât pentru a-și elibera mâinile cât și pentru a o șterge de sânge.

Aplecându-se, stropii de ploaie începură să cadă tot mai grei în jurul său. Inspirând aerul pădurii, nările i se dilatară ca ale unui animal de pradă care adulmecă vânatul. Ploaia cădea grea, iar obrajii trădătorului păreau acum un bot de chit.

Bănuise încă de la moartea lui Tsutsumu că trebuie să mai existe un alt trădător. La drept vorbind, asta n-ar fi trebuit să fie treaba ei. Izbânda ei în fața *sensei*-ului Masashigi Kusunoki reprezentase absolvirea cursurilor în *dōjō* și experiența o învățase că nicidecum nu trebuia să mai privească în urmă. Reușitele erau o problemă strictă a prezentului. Cei care se opresc pentru a se lăsa încântați de reușite mor cel mai ades în bucuria lor prostească.

Dar, în ciuda celor învățate, ea se întorsese cercetând conținutul buzunarelor trădătorului și resimțind indignarea care o înfierbântase de dimineață când, văzându-l scotocind prin tainele *sensei*-ului, realiză că în-

anume fel Kusunoki fusese diferit. O cucerise într-un fel pe care ea nu și-l putea explica. Îi simțea acum lipsa din plin, și, dintr-odată, în inima munților împăduriți pe care el îi îndrăgise atâta, singură doar cu vânturile vijelioase și cu ploaia deasă, începu să plângă mută, cu durerea în piept și cu inima plină de o tristețe de nedescris, simțind deodată o povară de nesuportat.

După ce momentul de criză trecu, începu cercetarea amănunțită a cadavrului. Găsi șomoiogul de hârtii din bluza trădătorului și, cu infinită grijă, le dezlipi de pielea udă.

Repede, ferindu-le de ploaie, le strânse grămadă și le puse la adăpost, sub kimono. Nu răsfoi hârtiile, nu era treaba ei ce conțineau. Aparțineau *sensei*-ului ei, și, viu sau mort, locul lor era acolo unde le pusese el.

Se ridică și scoase lama din pământ. Era curată și strălucitoare din nou. O puse din nou în capul umbrelei și dispăru în pădurea de deasupra, ca să se îmbrace pentru ultima dată în costumul ei *gi* de discipol.

Luminile *dōjō*-ului o chemau spre el. Sau era *Kami*-ul lui Kusunoki? N-avea cum să știe. Hârtiile se aflau la ea în siguranță, și în curând își vor relua locul cuvenit.

În dimineața imediat următoare înmormântării tatălui ei, pe Justine o aștepta o surpriză la firma Millar, Soames & Robberts. Mary Kate Sims nu mai era în biroul din colțul clădirii. Mary Kate Sims nu mai era vicepreședinta firmei de reclame.

Era gata să iasă din birou și să intre după explicații la Rick Millar, deoarece nici Min și nici altcineva nu știa ce s-a întâmplat, când acesta apăru în biroul gol.

— Am auzit că ai venit, spuse el citindu-i-se îngrijorarea pe față. Credeam că ți-am spus să-ți iei liber vreo două zile. Nu e nevoie ca tu...

— În clipa de față, munca e pentru mine cel mai bun leac, îl întrerupse ea. Nu-mi place să mă învârt prin casă zgâindu-mă la stafii. Întotdeauna mă tem că o să mă transform într-o pisică.

Rick dădu din cap politicos.

— O.K. E bine că ai venit, oricum. Am să-ți arăt ceva.

Începu să o conducă spre ușă.

— Stai puțin, începu ea, am...

— Mai târziu, spuse el însoțind-o pe hol, spre ascensoare. Ce-ți arăt eu e mai important.

La etajul de deasupra, o conduse după un colț.

— Iată despre ce e vorba. Ce spui ?

O, Cristoase, gândi Justine, nu se poate !

— Ce naiba caută numele meu pe ușa lui Mary Kate ?

— E noul tău birou acum, Justine. Biroul ăla mic de jos era numai temporar. Desigur că știai asta.

Ea se întoarse spre el, fulgerând :

— Temporar până te-ai descotorosit de Mary Kate, nu ?

— Aici greșești crunt ! A plecat de bunăvoie. Și-a înaintat demisia ieri, la încheierea programului.

— Nu te cred, spuse Justine înfierbântată. Dacă avea de gând să plece, m-ar fi anunțat. Suntem doar prietene, sau ai uitat ?

— Vrei să intrăm în birou ? — o îndemnă Rick. Închise ușa după ce intrară.

— Dacă nu te grăbești să-mi spui naibii tot adevărul, plec imediat de aici ! — urlă Justine.

După toate câte se întâmplaseră, moartea tatălui ei, schimbarea hotărârii lui Nicholas, asta i se părea prea mult ca să mai suporte. Parcă ducea în spate tot pământul. Capul începuse să i se învârtească, și se trezi că se sprijină de marginea biroului de lemn.

— Adevărul este că Mary Kate... nu mai voia să-și facă datoria. Intrase în conflict cu majoritatea superiorilor ei. Desigur, nu numai o dată i-am atras atenția... însă... în fine, știi cum era Mary Kate.

— Știu că nu dădea două parale pe măruntușurile voastre, Rick, clătină Justine din cap, amărâtă. Nu cred nimic din tot ce-mi spui. Mai bine ai recunoaște că aveai de gând s-o pui pe liber din seara când am cinat împreună. Mă puneai la încercare pentru a-i lua locul !

Rick ridică din umeri.

— Întotdeauna se întâmplă așa, Justine. Oricum, de ce să te înfierbânți atât ? A câștigat cea mai bună. Poți să-ți iei gândul de la Mary Kate. Ar trebui să...

— Ce ticălos ai fost să-mi faci una ca asta !

Se apropie de el și-i trânti o palmă pe obraz.

— Și mie și ție ți-ai făcut!

Își luă poșeta și mapa.

— Mai bine ai găsi pe altcineva să intre în rahatul vostru, pentru că eu am să ies!

— Frumoasă lovitură! — spuse Rick zâmbind. Dacă urmărești să obții mai mulți bani, am să ți-i pun la dispoziție. O să trebuiască să mă cam zbat pentru ei, dar nu va fi nici un...

— Ai luat-o razna? Justine îi întoarse spatele, îndreptându-se spre ușă. Nu-mi trebuie un dolar de la firma ta. Să dispari naibii din viața mea!

Ajunsă pe trotuarul din fața clădirii, își dădu seama că nu avea unde se ducă. Nu se putea reîntoarce în apartamentul său gol și însingurat, și mai ales nu putea da ochii cu lucrurile și fotografiile lui Nicholas. Nici la Gelda nu avea de gând să se ducă; criza în care se afla ar fi dus-o pe marginea prăpastiei. Iar a-și relua munca dinainte ca liber profesionistă îi părea pe moment de neconceput.

Încurcată, traversă drumul și intră într-o cafenea. Nu putu gusta cafeaua, cu toate că probabil era bună. Pe obraji i se prelingeau lacrimile, în timp ce culoriile hainelor trecătorilor prin fața vitrinei deveniseră șterse. „Trebuie să fac ceva", își spunea ea.

Se duse la cea mai apropiată sucursală a băncii sale și scoase cinci mii de dolari. Păstră jumătate din ei, iar restul îi transformă în cecuri turistice. După aceea își cumpără câteva articole de îmbrăcăminte, oprindu-se și într-un magazin pentru bagaje, de unde cumpără o valiză ușoară. Puse îmbrăcămintea înăuntru. Cosmeticele nu reprezentau o problemă, însă își dădu în cele din urmă seama că tot va trebui să se întoarcă în apartament, pentru a lua unele lucruri necesare, pe care nu avea cum să le mai cumpere. Întârzie acolo cât de puțin posibil. Suficient însă pentru a-și da seama de schimbare: Părea că nu mai e casa ei. Totul părea mutat de la locul său, unele lucruri dispăruseră. Neliniștea și tristețea înlocuiseră tihna obișnuită. Își șterse lacrimile și ieși trântind ușa, încuind-o ca și când renunțase la gândul de a se mai întoarce acolo vreodată.

Abia când se afla în avionul spre Honolulu și de acolo spre Maui își dădu seama că, într-adevăr, din cameră lipsea un obiect.

Teaca lăcuită în care-și ținea Nicholas *dai-katana*, sabia cea lungă de samurai, pe care o câștigase ca premiu, dispăruse din locul unde era agățată în perete. Arma din ea dispăruse desigur, odată cu teaca.

Fără voie, ceva în ea începu să geamă.

La întoarcerea de la aeroport, unde îl condusese pe Linnear la zborul spre Japonia, Tania îl privi pe Minck cu o față îngrijorată. Auzise și văzuse totul din camera alăturată, stând în dreptul oglinzii, care era de fapt o fereastră prin care te puteai uita în voie, fără însă a fi văzut de cei din spatele ei.

— Carroll, nu înțeleg ce pui la cale, spuse ea. Trimițându-l împotriva lui Protorov numai cu puțina lui pregătire, e ca și când l-ai fi trimis la moarte sigură. Altul era planul... doar dacă n-am scăpat eu ceva din vedere.

În ciuda reușitei sale cu Nicholas, Minck nu era în apele sale.

— Urmează-mă, spuse el brusc.

O conduse în capătul celălalt al casei-labirint. Aici, într-o porțiune interzisă până și pentru propriul personal, Minck o conduse prin mai multe laboratoare fără ferestre, ajungând într-o cămăruță metalică. Înăuntru era foarte rece. Aprinse lumina neonului din tavan.

Tania se strădui să vadă prin lumina violetă. Zări totuși repede cadavrul învelit în pânză. I-ar fi fost de altfel imposibil să nu dea de el, deoarece, voluminos cum era, ocupa aproape toată cămăruța.

Se îndreptă încet spre capul mortului, și trase pânza albă în lături.

— O, Doamne ! — exclamă ea în șoaptă. E Tanchistu'. Desigur, nu acesta îi era adevăratul nume. Se întoarse spre Minck : Când l-au adus ?

— Cât ai fost tu la aeroport.

Ea se îndepărtă de cadavrul învinețit.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce l-ai „botezat" așa. Știe doar toată lumea că în mesaje se codifică numele, nu se transmit cele adevărate.

— Atunci să ne bucurăm că Linnear nu știe asta, spuse el înțepător. Din cauza acestui „pachețel" pe care mi l-au depus la ușă în Honshū, voi avea acum de furcă tocmai cu serviciile fraților noștri, care s-au simțit datori să ni-l ramburseze pe Tanker.

Stăteau acum pe holul întunecos, cu ușa închisă în spatele lor.

— Știm acum că numele conspirativ al lui Protorov este Cressus.

— Tanker era cel mai aproape de ei, spuse ea.

— E clar că s-a apropiat prea mult, replică Minck închizându-și ochii. Acum, vrând-nevrând, trebuie să mergem pe mâna lui Linnear.

— Crezi că e cea mai înțeleaptă soluție ?

— Asta rămâne de văzut. De altfel, soluție înțeleaptă sau nu, timpul nostru se cam epuizează. Mă tem că, dacă nu l-am fi trimis noi pe Linnear în gura lupului, ar veni lupul la noi să ne servească la masa de prânz.

— Chiar și așa ar putea veni.

Un timp, Minck tăcu.

— Prin urmare, înțeleg că-mi dezaprobi improvizația la care am fost nevoit să recurg.

Tania pricepu că pășea pe un teren minat, și își căută atentă cuvintele.

— Cred numai că este un novice. În trecut, amatorii s au dovedit de foarte puțină încredere și deconcertant de imprevizibili. Pentru că nu cunosc disciplina.

— Hm. Destul de adevărat. Însă există totuși și un mare avantaj. S-ar putea ca Protorov să nu-i bănuiască legătură cu noi, așa cum a făcut-o cu Tanker sau cum probabil ar face-o cu tine.

Minck se purta ca un țăran sfătos, stând duminica la poartă și tăifăsuind alene cu vecinul său. Ca și cum situația încordată ce plutea în aer nu-l afecta cu nimic.

— Și la urma-urmei, e un om care te bagă în sperieți, știi ?

Părea că visează, dus pe gânduri.

— Până într-atât, încât îmi vine să cred că și pe dracu' l-ar băga în sperieți.

Deschise ochii și o privi :

— Și, la nevoie, l-ar ucide și pe dracu'. Dacă el sau cei din jurul lui — mă refer la cei dragi lui — s-ar afla în pericol. Linnear îmi pare un camarad foarte cinstit și devotat, la fel cum îmi pare un pericol de moarte pentru dușman.

— Și crezi că va avea destule motive pentru a-i frânge gâtul lui Protorov ?

Tania realiză că acesta fusese de la început gândul lui Minck.

— Da, spuse el. L-am trimis pe Linnear acolo — cu multă înțelepciune, aș adăuga — pentru a-mi aduce pe tavă capul lui Viktor Protorov ; pentru a pune un sfârșit fricțiunilor noastre, o dată pentru totdeauna. Nu-mi place deloc legătura asta a KGB-ului cu colonelul Mironenko. De fapt, mă sperie ca un schelet care mi-ar ciocăni la ușă. Încep să cred legătura dintre Protorov și Mironenko ca fiind de o extremă importanță. Paranoicul din mine își închipuie un scenariu în care KGB-ul și GRU-ul ajung la un fel de fuziune.

— Imposibil ! — explodă Tania, însă fața ei devenită acum cenușie îi trăda frica. Între cele două organizații sunt prea multe divergențe, a curs prea mult sânge între ele.

— Sigur, sigur, draga mea Tania. Așa ne-am obișnuit cu toții să credem. Minck simțea o neobișnuită mulțumire de sine. Însă îmi pot închipui că s-ar face o încercare de alianță ; mi-l pot chiar imagina pe Protorov ca avangardistul acestei încercări. Are o minte deformată ; nu este un birocrat. Ceea ce pentru un dușman este o armă periculoasă.

Începu să se agite.

— Oricum ar sta lucrurile, fie închipuiri, fie înspăimântătoarea realitate, a sosit timpul ca Protorov să dispară. Linnear va fi sabia mea fulgerătoare. Am încredere în el, chiar dacă tu nu ai.

— N-am spus asta.

— Nu cu atât de multe cuvinte.

O privi ca pe un mizilic la masă. Apoi se ridică.

— Dar, dacă se va dovedi că ai avut dreptate, peste câteva zile am să te trimit după el. N-avem timp de pierdut, așa că vei începe imediat pregătirile. Pagerul o să-ți dea de știre dacă mai e ceva, după ce pleci de aici.

Biletele-ți vor fi rezervate la PanAm. Restul, sunt obișnuitele informații.

— Dar ce va face Linnear ?

Minck o privi cu cinism.

— Prioritatea numărul unu — absolut numărul unu — va fi Protorov. Dacă tu și Linnear vă veți înțelege și veți forma o echipă, cu atât mai bine.

— Și dacă nu ?

— Dacă nu, spuse Minck îndepărtându-se, dacă Linnear va ajunge un obstacol, va trebui să te descotorosești de el.

Seiichi Sato avea o mare *hara.*

Îngenunchind în fața mesei la care se afla Nicholas, luă capacul de pe una din farfurii și începu să-și servească musafirul, pe care îl ținea la loc de mare cinste.

Strict vorbind, *hara* însemnă în japoneză stomac, însă cuvântul are și semnificația de „om bine integrat în toate aspectele vieții".

Una din primele lecții de arte marțiale cerea elevului să-și găsească acel izvor interior de resurse, care este situat în corpul omenesc sub nivelul ombilicului. Acest loc este cunoscut la chinezi sub numele *tan tien*, iar la japonezi *tanden.*

Acolo se află și puterea fizică, și cea intelectuală. Un om cu o mare *hara* este centrat în sine, sprijinindu-se pe elementele naturii. Japonezii au observat adeseori că occidentalii „se leagănă" când merg, semn că elementul principal al „centrării" lor este mintea, nefiind așadar armonizați cu lumea înconjurătoare. Japonezii dimpotrivă, merg cu un pas apăsat, mersul lor articulându-se în mișcarea cursivă a membrelor inferioare, fluentă și naturală, un semn că posedă *hara.*

Nicholas era uimit de marea *hara* pe care o poseda Sato, și asta constituia cel mai mare compliment la adresa unui japonez. Zburase cu avionul „o noapte fără de sfârșit", după expresia japoneză, alungându-și somnul timp de douăzeci și una de ore, părăsind Washingtonul noaptea și sosind pe aeroportul Narina în aceeași noapte, deși în Japonia era o zi mai târziu, din cauza fusului orar.

Domnul Sabayama, unul dintre numeroșii favoriți ai lui Sato, îl așteptase câteva ore pe aeroport, cu ochii împăienjeniți. Murmură ceva pentru a pune capăt scuzelor lui Nicholas și, luându-le bagajele din mână, îi conduse spre ieșirea unde îi aștepta o mașină. Nicholas îl întrebă pe Sabayma dacă nu s-ar putea îngriji de Craig Allonge la hotelul Okura. Domnul Sabayama îl liniști, asigurându-l că la hotel se află deja cineva care să se îngrijească de toate nevoile lor ; iar el îl va însoți pe Nicholas personal la casa lui Sato-san, la marginea capitalei.

În fața hotelului, Nicholas îi spuse calm lui Allonge :

— Câteva zile s-ar putea să nu iei legătura cu mine, Craig. Poate chiar o săptămână. Vreau să știi însă legătura cu New York-ul și să te îngrijești de mersul liniștit al treburilor. Am avut deja destul balamuc până acum.

Nicholas auzea loviturile crengilor de merișor în pereții casei de lemn. Aerul de afară era curat. Pe străzile udate de ploaie, trecătorii se încovoiau în fața vântului, ieșind de sub adăpostul umbrelelor *ama-gassa*. Când traversaseră râul care se varsă în Sumida, observase în treacăt arcul înalt al podului de pe bulevardul Nihon-bashi. Umbrele trecătorilor i-au amintit atunci de stampele lui Hiroshige, ducându-l cu gândul la alte epoci.

Convocarea lui acasă la Sato nu l-a suprins, având în vedere tonul urgent al telexului primit de la el. Trei crime, inexplicabile și ciudate, erau mai mult decât un bun motiv de a-l chema la o întrunire în creierul nopții. Japonezii sunt un popor practic și, în cazuri de extremă urgență, obișnuita lor politețe este uneori lăsată pe plan al doilea, pentru a-și asigura eficiența acțiunilor.

Însă pentru Nicholas convocarea avea alte rezonanțe, pe care Sato nu le putea ști sau înțelege. Ducându-se în casa industriașului, însemna s-o poată vedea iar pe Akiko și, cu puțin noroc, să poată vorbi cu ea.

Își aminti de evantaiul ornat cu auriu și roșu, tremurând ca o frunză, o clipă, înainte de a-l îndepărta de la ochi, pentru a schimba pe veci cursul vieții lui.

Deoarece acum îi părea c'ar că tot ceea ce făcuse după vederea lui Akiko, orice hotărâre luase, totul avea drept scop s-o reîntâlnească.

Era atras de ea ca un fluture de flacără, fără vreun motiv logic, având chiar conștiința vagă că acest drum al lui peste ocean s-ar putea sfârși fatal pentru el.

Nicholas nu mai era aceeași ființă ca pe vremea când dragostea lui pentru Yukio atinsese culmea. Însă o parte din nebunia de atunci încă mai ardea în el. Și era conștient că nu va mai avea o viață liniștită, nu-și va mai putea împlini *karma*, până nu-și va lămuri mai întâi punctul acesta obscur al ființei lui. Își petrecuse întreaga viață căutând să înlăture bezna. Descoperise că poate supune haosul vieții folosindu-se de măiestria artelor marțiale. Prin acest comportament puternic, aflase nu numai cum să canalizeze forțele naturii, pe care le considera până atunci înfricoșătoare — deoarece îi răpiseră tatăl și mama — ci și cum să-și folosească propriile forțe interioare.

Puterea lui Yukio asupra lui era evidentă. Ea vorbise spiritului său încă înainte ca el să știe de existența lui. Atracția ei îi ocolise mintea conștientă, sectorul rațional însărcinat cu luarea hotărârilor, în care se încredea atât de mult. Era atras de ea fără să știe din ce cauză. Începuse să se teamă și de ea, și de el. În mod straniu, faptul contribuise la adâncirea dragostei lui, imprimându-i în inimă un tatuaj negru, greu de șters.

Alergând cu mașina pe străzile umede ale capitalei, prin noaptea în care sclipeau neoane roșii și portocalii, avea în cap numai gândul că se apropie din nou de Yukio. Incredibil, dar adevărat. Ce era vis și ce era realitate în toate acestea ? Trupul îi fu scuturat de un frison, la gândul că în curând va afla răspunsul.

Dar, spre marea lui dezamăgire, Sato îi aduse la cunoștință că Akiko era încă plecată în Kyushū, la mătușa ei bolnavă. Îl văzu numai pe Koten, gorila de *sumo*, mișunând prin fundul curții ca un Dobermann dresat.

Mai întâi sosiră băuturile, apoi mâncarea. Japonezul modern obișnuiește să bea băuturi alcoolice după ceaiul de seară. Și pentru acest obicei, tot Occidentului trebuie să-i fie recunoscător.

Nicholas găsi whisky-ul Suntory destul de prost, însă totuși bău, bucuros că Allonge, pe jumătate scoțian, nu era de față ca să vadă și el cum mai arăta marfa de categoria întâi care adusese țării lui atâta renume.

După cum le era obiceiul, japonezii sporovăiau despre orice, în afară de lucrurile care-i frământau. Acestora le venea rândul mai târziu. Sato pomeni în treacăt că Nangi-san plecase în Hong Kong pentru a încheia o afacere importantă.

— Ai considera o impolitețe din partea mea, întrebă Nicholas, dacă ți-aș spune că am impresia că Nangi-san nu vede cu ochi buni această fuziune?

— Desigur că nu o iau drept impolitețe, răspunse Sato. Bem amândoi, Linnear-san, și asta ne leagă întru prietenie. Asta ne leagă mai mult decât afacerile. Știi doar că afacerile nu sunt precum căsătoriile. Urcă și coboară în funcție de fluctuațiile pieții. Factorii economici nu depind mereu de noi.

Sato îi aruncă o privire, iar bețigașele îi rămaseră în aer.

— Trebuie să încerci însă a-l înțelege pe Nangi-san. Războiul și-a lăsat amprenta asupra lui ca o gheară de tigru. Se trezește zilnic cu amintirea soarelui atomic. Înțelegi ce vreau să spun. Efectele radiațiilor atomice par că nu se vor sfârși niciodată. El nu are copii, așadar nu are familie, și asta din cauza radiațiilor. Mă are doar pe mine.

— Regret mult, Sato-san. Mult de tot.

Sato îi aruncă o privire, bețigașele rămânându-i în aer, deasupra farfuriei aburinde, în care se aflau trei feluri de pește *sashimi* la cuptor, orez fiert, tăiței, castraveți și arici de mare, toate stropite cu oțet îndulcit.

— Da, sunt sigur că regreți, replică el în cele din urmă. Văd în dumneata o bucățică din tatăl dumitale. Dar mai este și cealaltă parte, cea pe care nu o cunosc.

Continuă să-și servească musafirul.

Un răstimp mâncară tăcuți, cu mișcări scurte și repezi. Sato bău mai mult decât mâncă. Se vedea că-l încolțise dorința de a discuta deschis, fără rezerve. Era ceva neobișnuit pentru un japonez. Dar, afumat de băutură, orice gest și orice cuvânt erau îngăduite și iertate. Prin urmare, Nicholas bău și el. Întâlnirea n-ar

îi ajuns la nici un rezultat dacă îl putea lăsa pe Sato să bea singur și, în plus, îl insulta, pentru că asta ar fi dat de înțeles că Nicholas îi refuza fățiș prietenia.

Din clipa când Sato l-a întâmpinat la ușă și-a dat seama că omul avea nevoie de prietenia și sprijinul lui, deși era mai tânăr ca el. Indiferent de ceea ce s-ar fi aflat îndărătul crimelor prin *wu-shing*, acestea erau mult mai importante pentru el decât să se găsească din nou în impas cu încheierea fuziunii, așa cum se întâmplase la început cu Tomkin. Oricare va fi fost teama în legătură cu pedepsele rituale, care îi stăpânea pe Sato și Nangi, ea era mai presus de obișnuita precauție și de preferința lor pentru tratative îndelungate.

Nicholas, priceput în a analiza fiecare situație după elementele care au produs-o, văzu în înmuierea atitudinii lui Sato un început de slăbiciune.

Nu considera însă deloc nobil sau onorabil să folosească această slăbiciune în propriul avantaj, cu toate că avea absolută nevoie să pătrundă în misterul planului *Tenchi*. Știa prea bine că în alte condiții ar fi fost în stare să dărâme și un zid de piatră, dacă ar fi aflat că acolo se află secretul. În orice caz, la o privire din afară, munca secretă a *keiretsu*-ului părea acum vulnerabilă. Sato se exprimase clar că nu dorește amestecul poliției. Nicholas fusese singura persoană acceptată din afară pentru a rupe lanțul crimelor *wu-shing*, deținând astfel atu-ul unui punct forte în privința tratativelor.

— Puah ! izbucni Sato, atrăgându-i atenția lui Nicholas. Aruncă apoi ceșcuța la podea.

Purta un kimono cu modele ruginii de toamnă. Îi oferise unul și lui Nicholas, cel cu modele *nōh*, folosite în teatrul tradițional japonez, pe care i-l adusese Akiko în noaptea premergătoare nunții lor, iar oaspetele era acum îmbrăcat cu el. Stropi de whisky îi zburaseră pe manșetă, îmbogățindu-i decorațiile țesăturii.

— Whisky-ul ăsta nu e o băutură adevărată !

Întoarse către oaspete ochii săi încercănați.

— Linnear-san, alege tu băutura pentru seara asta.

— Mulțumesc, Sato-san, se înclină politicos Nicholas. Aș vrea foarte mu't niște sake. Fiert, dacă se poate.

— Se poate ! izbucni Sato. E modul cel mai indicat de a-l bea !

Se clătina tare pe picioarele încălțate cu șosete scurte, albe, îndreptându-se către barul așezat pe peretele cel mai lung al camerei. După standardul japonez, era o cameră foarte spațioasă, de șaisprezece *tatami*. Lângă bar se găsea o sobă *naga-hibachi*, de lemn și oțel, mai mică decât cea din partea opusă a casei. Nu fusese niciodată folosită de către femeile din gospodărie, fiind destinată exclusiv stăpânului casei.

Ducându-se să fiarbă rachiul de orez, Sato murmură un cântec vechi, pe care îl învățase împreună cu Gōtarō de la *obā-chama*, când erau copii. Cântecul său părea să umple camera cu o căldură ireală, ca și când Sato reușise să atragă asupra sa influența unor *kami* buni.

Dar când se întoarse la măsuță cu băutura, fața lui devenise serioasă.

— Mi-e teamă că peste noi au venit vremuri grele, Linnear-san, spuse el turnând în ceșcuțe. *Acest wushing...* Se cutremură. Eu sunt samurai, iar asta e... e pur și simplu o barbarie. Nu mă miră că își are originea în China. Cât de lipsiți de discernământ putem fi noi, japonezii, să luăm de la ei ceea ce-i mai rău împreună cu ce-i mai bun ! *Yakuza*, Mafia noastră, nu este decât Treimea lor respectabilă ; și *ninja* tot de la ei ne-au venit.

Se încruntă o clipă, ca și cum ar fi uitat ceva, apoi lăsă capul în jos.

— Scuză-mă, Linnear-san. Limba unui om bătrân o ia de multe ori razna la ceas târziu.

Linnear ridică o mână pentru a-l opri, dar mâneca kimonoului atinse buza delicatei ceșcuțe de porțelan, plină cu sake. Spărgându-se, făcu un zgomot ușor. Lichidul incolor curse pe masă.

Nicholas sări în picioare.

— Mii de scuze, Sato-san. Iartă-mi te rog stângăcia mea occidentală !

Sato șterse repede masa, adunând cu pricepere cioburile.

— N-am de ce să te iert, prietene. Akiko nu este acasă pentru a ne servi dintr-un porțelan mai de soi.

Asta era un serviciu vechi și demodat, care de mult trebuia aruncat la gunoi. Numai lenea mea de a nu da un astfel de ordin l-a mai ținut prin casă. Puteam să-l arunc chiar eu.

Cerându-și scuze pentru stângăcia sa, Nicholas apăru în fața gazdei drept un om foarte manierat, eliberându-l totodată de jena penibilă în care se aflase.

Întorcându-se de la sobă cu alt sake, respectul din ochii lui crescuse. Împingând ceșcuța spre Nicholas, se aplecă politicos.

— *Domo arigato,* îi răspunse Nicholas la plecăciune.

Sato puse vasul cel mare cu sake pe masă, înainte de a relua :

— Părerea mea este, Linnear-san, că *wu-shing* ne vizează direct, pe mine și pe Nangi, cu toate că cele trei crime au subminat serios eficacitatea concernului. E ceva cu tâlc în fiecare din cele trei crime. Cu fiecare nouă crimă — Kagami-san, Yoshida-san, apoi Ishii-san, — avansăm spre vârfurile conducerii companiei. Într-adevăr, e înfricoșător să privim ce ar putea urma.

Își lăsă ochii asupra ceșcuței golite, iar Nicholas, cu tot alcoolul băut, realiză că momentul era dificil. Nu putea decât să rămână mut.

— M-am gândit îndelung la aceste ritualuri de pedepsire ; Sato își ridică privirile. Iar acum îmi dau seama că suntem vânați de propriul nostru trecut. Poți să mă înțelegi ? Da, așa m-am gândit. Din toți oamenii, tu poți să mă înțelegi.

— Ai discutat cu Nangi-san asupra posibilei... origini a pedepselor ?

— Nu, Nangi-san este *sempai,* și nu pot discuta cu el asemenea lucruri.

— Da, înțeleg.

— În plus, recunoscu Sato, Nangi-san nu prea vrea să-și amintească de trecut. Multe lucruri ar fi bucuros să le uite, unele pentru că au fost întâmplări prea crude, altele pentru că l-ar emoționa prea tare. L-ai crezut probabil pe Nangi-san un om rece și fără inimă, dar nu este așa. Nu, nu. Sentimentalismul este chiar partea lui caracteristică. A plâns amarnic la moartea bunicii mele. L-a luat durerea de inimă când a fost nevoit să vândă un serviciu de ceai din timpul dinastiei Tang pe care i-l

dăruise ea. Din nefericire, a trebuit să-l vindem după terminarea războiului, pentru a putea veni la Tokyo, unde am intrat amândoi în afaceri. Înțelegi, ceștile acelea erau o adevărată întrupare a geniului artizanilor chinezi, fiind confecționate dintr-un porțelan transparent aproape ca un izvor de munte. Dar, dincolo de incontestabila lor valoare estetică, cred că o parte din atașamentul lui Nangi-san față de ele se datora împrejurărilor emoționante în care le primise *obă-chama*.

Îi relată lui Nicholas povestea rudei îndepărtate a bunicii, care se refugiase la ea în timpul bombardamentului din Tokyo.

— Cred că această întâmplare i-ar arătat lui Nangi-san, mai mult ca oricare alta, inutilitatea cruzimii războiului. El ține mult la trecut, și cred că înțelegi de ce nu dorește să discute despre acest subiect. (Sato își scutură capul). Mi-e teamă că nu putem conta pe el în ceea ce ne interesează acum, deoarece e dureros să-și mai aducă aminte. Nici măcar cu mine nu va vorbi despre trecut.

— Atunci rămâne la latitudinea dumitale, Sato-san. Depinde de memoria dumitale.

— Știu, răspunse acesta amărât, dar până acum n-am reușit să-mi amintesc nimic deosebit. Știi cum a fost Japonia după război. Au fost vremuri nemaipomenite. Pentru a supraviețui, trebuiau luate măsuri extraordinare. Regimurile se perindau la conducere. Se formau în pripă alianțe, și tot în pripă se rupeau.

Sato mai turnă sake. Nicholas interveni :

— Înțeleg. Pe atunci îți puteai face tot atâția prieteni pe câți dușmani.

Sato îl aprobă:

— Erau vremuri încordate. De multe ori îmi spun că zece ani treceau într-unul singur, și anii într-o săptămână. Realizam atât de multe într-un timp atât de scurt, ne reveneam din prăpastia înfrângerii, recăpătându-ne încrederea în propriile puteri. Părea că trebuie s-o luăm mereu de la capăt. Măcelul războiului a făcut ca societatea să fie condusă adeseori de cei mai răi dintre noi. Ca pasagerii din Arca lui Noe, am pus piciorul pe muntele Ararat, pregătindu-ne să întemeiem o nouă societate. Și am reușit. Am depășit inflația galopantă,

prin Ministerul Industriilor și Exportului ne-am dezvoltat industria, permițând anumitor ramuri să cunoască cel mai rapid ritm de dezvoltare din lume.

Se uită la Nicholas și zâmbi.

— Am reușit să transformăm eticheta „Made in Japan" dintr-un motiv de zeflemea într-un motiv de mândrie. Și nimic din toate acestea nu a fost întâmplător. *Karma* noastră e măreață și continuăm să progresăm, în ciuda necazurilor prin care trecem uneori.

Mai turnă sake, picurând puțin și pe masă.

— Dar știi singurul lucru pe care nu-l putem accepta, Linnear-san ? Este faptul că, într-o epocă devoratoare de energie, tancurile petroliere ce vin și pleacă din Japonia zi și noapte sunt atât de numeroase încât au împânzit Pacificul. Lumea trebuie să ne hrănească, pentru a fi în stare să supraviețuim. Asemeni unui copil care scâncește pentru că nu-și poate pregăti singur hrana, stăm înfipți în niște insule lipsite de cea mai mică urmă de petrol. Înțelegi cât de rău e pentru noi, Linnear-san ?

Dădu singur din cap.

— Desigur că înțelegi. Doar ești unul dintre ai noștri, la urma-urmelor. Chiar dacă alții nu-și dau seama, eu îmi dau. Și cunoști adevărul zicalei potrivit căreia nici un necaz nu poate dura o viață.

Oftă din greu.

— Îți mărturisesc însă că uneori devin șovăielnic.

Părul îi era acum lins pe cap din cauza căldurii, iar kimonoul i se descheiase puțin, zărindu-i-se o bună parte din pieptul fără păr, și marginea unui sfârc.

— Adevărul este, spuse el cu glas șters, că uneori simt lipsa soției mele. Nu, nu despre Akiko vorbesc. Înaintea ei am fost însurat cu Mariko. Frumoasa Mariko. Când ne-am cunoscut, era foarte tânără. Zâmbi din nou, și Nicholas desluși o lumină adolescentină, răzbătând prin anii de necazuri adunate grămadă. Dar eu ? Ei, și eu eram pe atunci mult mai tânăr. Îl cunoșteam deja pe Nangi-san. Lucra la Ministerul Industriilor și Exportului, iar eu intrasem în afaceri. Aveam pe atunci câteva *kobun*-uri și toate erau prospere. În unele privințe mă încredeam în părerile lui Mariko. Ea m-a sfătuit să cumpăr compania Ikiru Cosmetics. S-a întâmplat în 1976 ; Ikiru fabrica produse cosmetice și, când am cumpărat-o

eu, industria de acest fel se afla în plină ascensiune. Investiția a fost fantastică. Într-un singur an de activitate *keiretsu*-ul și-a scos banii investiți în cumpărarea lui, și chiar un mic profit. Se întrevedea un al doilea an strălucitor.

Urmându-și datoria de membră a familiei, Mariko începu să folosească ea însăși produsele Ikiru, altfel nu și-ar fi putut convinge prietenele să le cumpere.

Deoarece pielea ei perfectă, ca porțelanul, era mândria ei. Folosea cremele de față de două ori pe zi, așa cum făcuse și cu cele vechi, înainte de a cumpăra eu compania. După câteva luni a început să se plângă de dureri de cap puternice. Deseori durau câteva zile. Pe parcursul acestor perioade o cuprindeau amețelile.

Am dus-o la doctor. Nu i-a găsit nimic în neregulă, însă i-a sugerat să-și petreacă o săptămână într-o stațiune de odihnă. Urmându-i ascu'tător sfatul, am trimis-o în liniște la țară. Însă în stațiune Mariko a fost cuprinsă de febră. Când au chemat un alt doctor, acesta i-a găsit pulsul neuniform și accelerat.

La cererea proprietarilor vilei unde stătea ea, doctorul m-a chemat la telefon. M-am dus imediat și am luat-o de acolo. La Tokyo a fost consultată de un specialist, care, după o sumedenie de teste, a informat-o că va avea necazuri cu fierea. I-a dat o rețetă. Însă febra a persistat și a început să-și simtă carnea de sub pielea feței întărindu-se, așa că folosea soluția demachiantă cu mai multă cunștiinciozitate ca înainte, după fiecare machiaj.

Până într-o dimineață când, trezindu-se, a descoperit că toată pielea corpului îi era netedă și tare ca a feței. Ducându-și mâna în lungul piciorului, i s-a părut că a atins o păpușă de ceară, nu propriul membru.

Mai revoltată ca oricând, s-a reîntors la doctorul ei, care a supus-o unui nou control medical. De data aceasta a asigurat-o că pancreasul era de vină. I s-au prescris și mai multe medicamente, pe care le-a luat.

După o săptămână, Mariko s-a trezit lac de sudoare. S-a ridicat din pat ca arsă, inima bătându-i ca un ciocan de forjă. Visase. Visase sânge. Și, privindu-și perna, a observat pe ea o pată roșu-maronie.

Și-a dus automat mâna la obraz și a retras-o mânjită de sânge și puroi. Isterizată, a trimis după mine, și de data aceasta am insistat să se interneze în spital.

Slăbise foarte mult, și avea probleme cu respirația. Deși doctorii n-au fost în stare să-i descopere nimic la plămâni sau în sistemul respirator. Continuau s-o supere obrajii, și abia se abținea să nu se scarpine. Repeta întruna că are ceva sub piele.

Ceea ce-i ieșise prin pielea obrazului a fost trimis la laborator pentru analiză, însă tehnicienii erau foarte aglomerați, iar analizele cer mult timp.

Între timp Mariko slăbea întruna, deoarece nu putea să mănânce. Încet, se îndepărta de mine, căzând într-o comă la fel de inexplicabilă pentru doctori ca de altfel toate celelalte simptome ale bolii ei.

La mai puțin de o săptămână a murit, trecând din comă la somnul de veci, fără a-și fi recăpătat vreun moment cunoștința. Nu-mi aduc aminte dacă i-am zis vreodată la revedere sau că o iubeam, în timpul acestor zile și nopți lungi.

Terminaseră și mâncarea, și băutura. Farfuriile cu resturi așteptau să fie deșertate la gunoi.

— Puțină consolare am găsit, spuse Sato, când laboratorul mi-a transmis rezultatul analizelor chimice. Crema de față pe care o folosise conținea un polimer asemănător parafinei, din felul celor utilizați la vopsele emailate. Soluția demachiantă dizolvase acest polimer, permițând astfel pătrunderea lui în sânge. Ajunsese să-i închidă porii pielii, sufocând-o treptat și afectându-i o serie de organe, printre care fierea și pancreasul. Uluit și îndurerat, am trecut imediat la schimbarea formulei produselor Ikiru și, odată lucrul realizat, am început să înregistrez toate ingredientele din cosmetice, chiar pe ambalajul lor. Abia după 1979 Ministerul Sănătății a cerut înregistrarea legală obligatorie a componentelor chimice din cosmetice, după protestele neîncetate venite nu numai din partea mea, ci și de la mii de persoane afectate de *kokuhi-sho*, sindromul pielii negre, provocat de colorantul Roșu 219, bazat pe gudron de cărbune, folosit la unele creme de față pentru femei. La șase luni după moartea lui Mariko, după ce mi-am

revenit la normal, am fondat *keshohinkogai higaisha no kai*, Organizația victimelor de pe urma produselor cosmetice, folosind o parte din profiturile de la Ikiru.

Pe Nicholas îl durea inima auzind câte necazuri avusese de îndurat Sato. Dar Mariko nu fusese singura victimă a sindromului pielii negre. Suferințele și moartea altor ființe îl vor fi afectat de asemeni, într-o anumită măsură. Iar ispășirea, știa Nicholas prea bine, nu era tot una cu a nu fi păcătuit deloc.

Sato întoarse ceșcuța cu fundul în sus și puse palma pe ea.

— Spune-mi, Linnear-san, în afară de plăcere, ai mai găsit ceva în dragoste ? Își legănă capul moleșit de căldură. Da, Buddha știe că acolo unde sunt certuri există durere și suferință uneori, când supărarea ține câteva zile. Însă e ceva trecător. Dispare ca zăpada iernii, în fiecare an, după care soarele de primăvară face din nou să înflorească totul. Mă refer acum la ceva cu totul diferit. Capul i se legăna pe piept, ca și cum i-ar fi fost prins direct pe umeri. În această privință, experiența nu ajută la nimic. Linnear-san, te-ai simțit vreodată prizonierul dragostei ? Ca și cum ai iubi fără să vrei, nu din proprie dorință. Pentru că *trebuie*, înțelegi ?

Își luă mâna de pe masă și Nicholas observă că ceșcuța de sub ea dispăruse.

— Ca și când o inimă răuvoitoare a trimis o vrajă asupra ta...

În amurgul zilei, Lew Croacker stătea cufundat în scaunul mașinii care îi dusese de-a lungul coastei estice a Floridei. Alte mașini goneau pe lângă el, cu luminile roșii ale stopurilor aprinse, ca niște ochi iscoditori. Alix tocmai se dusese la toaleta unei cofetării de pe marginea autostrăzii.

Simțea acum vibrațiile drumului ca și când ar fi făcut parte din ființa lui. Lăsaseră în urmă fluviul Savannah. În față se întindea statul Georgia, apoi Carolina de Nord și celelalte, după cum șerpuia autostrada 195 în drumul său spre nord-est. Nu mai mâncaseră de la Jacksonville, deoarece nu avea rost să oprească în vreun orășel și să lase urme pentru eventualii urmăritori. Marile

oraşe îi înghit pe noii sosiţi sau pe cei aflaţi în trecere, fără a le da cineva importanţă.

Alix îi ceruse să încetinească imediat ce vor fi trecut de hotarul Floridei, dar Croacker îşi înfundă piciorul în acceleraţie. Ea crezu că o face din încăpăţânare, însă el nu-i spusese ce găsise în Fordul Sedan al Monstrului Roşu. Era un aparat Phoenix de transmisie-recepţie codificată a mesajelor, despre care el aflase până acum numai din citite. Vederea lui îl îngheţase până în măduva oaselor. Nu se gândise până acum că vreunul din mercenarii lui Raphael Tomkin ar şti să lucreze cu un Phoenix.

Dispozitivul Phoenix era o invenţie relativ recentă, care transforma cuvintele rostite într-un mesaj codificat prestabilit. Între două aparate de acest gen se transmitea numai codificat, aşa că mesajul rapid era practic indescifrabil pentru eventualii intruşi.

Acum, singur în noapte în statul Georgia, în faţa drumului nesfârşit, cu bâzâitul motorului în urechi, Croacker se întreba unde l-a dus obsesia privind uciderea Angelei Didion. Îşi părăsise slujba, prietenii..., şi o femeie pe care abia apucase s-o cunoască şi să se îndrăgostească de ea. Întreaga lui viaţă fusese întoarsă pe dos. Şi pentru ce ?

Pentru a se răzbuna pe Raphael Tomkin. Deoarece, în ciuda tuturor evidenţelor, Croacker era încă ferm convins că industriaşul o ucisese pe Angela Didion. Cum şi de ce, asta rămânea de stabilit. Dar acum dăduse de cheia rezolvării problemei. Alix Logan era singurul martor şi, în ciuda tuturor aşteptărilor, era încă în viaţă. Şi din nou se întreba : „De ce ?"

Înfiorându-se, îşi continuă analiza. În mod firesc, ar fi trebuit să fie de mult oale şi ulcele. O văzu ieşind pe uşă şi acceleră motorul. Era în viaţă. Şi ţinută cu grijă în viaţă de două creaturi foarte înfricoşătoare. De ce ? Şi de ce îi fixaseră un domiciliu forţat ? Desigur că ar fi putut s-o ducă în altă parte. De cine o apărau ei ? de Croacker ? Dar numitul Croacker era mort pentru toată lumea, izbit cu maşina când mergea pe drumul din afara Key West-ului, şi înecat de i se pierduse urma. Cine pusese la cale toate astea ? Tomkin ?

Tresărind, Croacker îşi aminti de Matty Guralivul. El fusese pasărea nevăzută din cer care-i ciripise numele şi

adresa lui Alix Logan. Pe bani grei, firește, dar o scosese la capăt, nu-i așa ?

— Stai aici, îi spuse el lui Alix, repezindu-se apoi spre cafenea.

Înăuntru schimbă niște bani în mărunțiș, apoi efectuă o convorbire interurbană. Îi răspunse o femeie. La început, aceasta susținu că n-a auzit în viața ei de nici un Matty Guralivul. Croacker reuși însă s-o convingă să vorbească, priceput cum era el la asemenea treburi.

Matty era plecat, femeia nu știa unde, și nici când se va reîntoarce nu știa. De la întoarcerea din Aruba, nimeni nu mai știa mare lucru despre Matty. Se dăduse la fund. Croacker îi spuse că înțelege situația, deoarece la fel i se întâmplase și lui. Nu avea ce număr de telefon să-i lase femeii și, în situația dată, chiar dacă ar fi avut, tot nu i l-ar fi comunicat. Așa că spuse că va suna el mai târziu.

— Hai să mergem, spuse strecurându-se la volan și îndreptând mașina pe șosea.

— Sunt obosită, se plânse Alix de pe scaunul alăturat. Se ghemui de oboseală.

Având-o alături, se simțea ca după un vis ce devine realitate. Zveltă, blondă, frumoasă. Croacker văzuse asemenea femei numai de la distanță. De aproape se așteptase să se transforme, ca în basme, într-o broască râioasă. Cum acest lucru nu se întâmplă, fu surprins. Nu simțea față de ea tocmai pofta pe care o arătase Monstrul Albastru, deși nu putea să nege că nu-i treceau prin cap unele gânduri erotice.

Și mai mult însă, avea un sentiment protector. Știind-o vie, alături de el, se simțea înduioșat și parcă trăia mai intens. Nu voia să se culce cu ea, însă, la fel ca un tată căruia îi place să-și vadă fata goală când ea a ajuns la pubertate, își dorea și el să-i mângâie goliciunea cu privirile. I se părea că, dacă ar avea-o goală sub ochi, jenată și lipsită de apărare, sentimentele i-ar spori și s-ar simți satisfăcut.

Însă în noaptea aceasta nu-i era gândul la fata blondă, ghemuită ca o pisică alături de el în mașină. Mintea lui reconstituia clipa când văzuse pentru prima dată Phoenix-ul și fusese scăldat de o sudoare rece.

Scopul final al unui japonez beat este reciprocitatea din partea partenerului său. Deoarece este clar că libertatea pe care o găsesc japonezii la beție le îngăduie să-și descătușeze spiritul, aceasta nu se poate realiza de unul singur. Descătușarea reciprocă, strânsul mâinilor cu căldură prietenească, este ceea ce contează cu adevărat.

Nicholas realiză că Sato așteaptă. Era pentru amândoi un moment crucial; multe vor depinde de comportamentul și spusele lui Nicholas. Dacă acum l-ar minți, necrezând spusele lui Sato că este unul de-al lor — s-ar putea ca relațiile lor să se rupă iremediabil. Cu toate că Sato afirmase că se pot considera prieteni. Erau doar vorbe, iar japonezii nu pun prea mare bază pe vorbe. La ei, ceea ce contează cel mai mult, constituind principalul lor element de respect, sunt faptele. Deoarece faptele sunt întotdeauna grăitoare, ele nu mint niciodată.

Nicholas bănuia că, de bine, de rău, la ora actuală el și Sato trebuiau să se încreadă unul în celălalt. Intraseră amândoi la apă până în gât, iar înaintea lor se găsea un hău adânc. Dacă nu se încredeau unul în celălalt, însemna că dușmanul comun se putea considera de pe acum învingător.

— Eu cred, Sato-san, că într-o anumită măsură ne asemănăm. Probabil că acesta este motivul pentru care Nangi-san nu mă agreează. Probabil că a sesizat asemănarea noastră. Când eram eu tânăr... tânăr și fără minte — cei doi izbucniră într-un hohot puternic, privindu-se reciproc — am cunoscut o femeie. Părea mai în vârstă decât era; și era mai în vârstă ca mine, bineînțeles. Și atunci, faptul că trebuia să merg la școală m-a împiedicat să mă inițiez mai devreme în experiența principală a vieții.

Sato, cu ambele mâini pe obrajii îmbujorați, era captivat; se vedea că se bucură imens ascultându-l.

— Avea o putere pe care nu mi-o puteam explica — și nici acum nu pot, deși cred că acum o înțeleg mai bine. Însă era ceva, după cum foarte just ai spus dumneata. Era ca și cum o inimă rea aruncase o vrajă asupra mea. În fața ei mă simțeam neputincios. Și nu era mai mult decât un animal de pradă, Sato-san. Încă

nu-mi pot da seama cum pot exista asemenea creaturi. Și totuși trebuie să recunosc că tocmai asta mă atrăgea spre ea. Îți dai seama că nu-mi putea oferi nici un fel de fericire. Și nici ea nu era o ființă fericită. Cum putea să fie fericită? Dacă nu făcea dragoste, o cuprindea nimicnicia. Nu, nu se scufunda în Neant; știm amândoi că Neantul reprezintă o forță, și că are un fel de pace esențială care duce la împlinirea spiritului. Însă atunci când nu făceam dragoste, Yukio parcă se diminua. Nu i-am luat în seamă acest aspect până într-o zi de aprilie, când ne plimbam prin parcul Jindaiji. Preferam acest loc tuturor parcurilor din Tokyo, deoarece acolo obișnuia tata să mă ducă în copilărie, și nu în parcul Ueno. Cred că îl prefera din cauză că era un fel de rezervație dendrologică. Lanternele de hârtie *bonbori* încă mai atârnau printre crengi, deși trecuse vremea înfloririi cireșilor timpurii *someiyoshino*. Era târziu, în *hanami*, a treia zi a sărbătorii scuturării florilor de cireș. Intenționasem să mergem acolo cu o zi mai înainte, când petalele sunt încă în floare; însă Yukio răcise și a trebuit să ne petrecem timpul urmărind programul T.V. În a treia zi ne plimbam pe aleile întortocheate ale parcului Jindaiji, și aveam impresia că mă aflu pe pantele muntelui Yoshino, cu o sută de mii de cireși în jurul nostru, foșnind în bătaia vântului. Nu mai plânsesem niciodată la *hanami*, deși mama plângea adeseori și chiar în ochii tatei am văzut o dată lacrimi. Și atunci se întâmplase asta tot în cea de-a treia zi, și mă întrebam ce-i cu el, ce l-a emoționat așa de tare, doar florile fuseseră mai frumoase cu o zi înainte. Acum plângeam și eu, înțelegând ce văzuse tatăl meu, iar eu, un puștan, nu. Deși *sakura*, florile de cireș, începeau să se treacă, toți știau că pentru ele nu va mai fi ziua de mâine, ceea ce le înfrumusețea și mai mult în ochii celor care-și luau acum adio de la ele. Tristețea inefabilă a momentului devenea aproape palpabilă. Și atunci, pentru prima dată, m-am trezit luminat de înțelegerea profundă a nobleței căderii, pe care noi japonezii o respectăm aproape cu religiozitate. Deoarece mi-am dat seama că în tristețea momentului simțeam imbol-

dul de a fi erou. În caz de nevoie, căderea trebuie să fie eroică.

Nicholas făcu o pauză. Și el era acum dus pe gânduri asemeni lui Sato, la amintirea vremurilor trecute. Era răpit cu totul de ocazia de a se destăinui.

— Apoi s-a întâmplat ceva straniu. M-am întors s-o privesc pe Yukio. Își ridicase frumosul ei cap spre norii alb-rozalii de petale plutind în zbor. Îi puteam vedea aproape în întregime gâtul, și scobitura dintre clavicule. Două petale albe i se opriseră pe bluza ei de mătase, ca și cum s-ar fi reîntors la stăpâna lor. Și am văzut că erau una, acele minunate petale de pe urmă și Yukio. Și ea avea aceeași calitate, care o făcea cumva deosebită. Nu mă refer la nimicnicia ei din clipele când nu făcea dragoste, ci la tristețea teribilă, dureroasă, nepotolită, care trecea pe plan secund tot ceea ce vedeam în parc. Și toți anii următori m-am întrebat dacă acesta fusese motivul pentru care o iubeam și o doream mai presus de orice. Fiindcă eram întrucâtva conștient că, treptat, eu puteam fi singurul capabil să-i alunge tristețea.

— Vorbești numai la timpul trecut despre ea, prietene...

— A murit în iarna anului 1963. Înecată în strâmtoarea Shimonoseki.

— A, făcu Sato. Așa tânără... Ce păcat! Dar Heiké este cu ea. *Kami*-ul acelei familii de protectori ai morților va avea grijă de ea.

Își lăsă privirile în jos, ștergând cu mâneca kimonoului câteva picături de sake de pe masă.

Sato părea la fel de mătăhălos ca un urs din Hokkaido. Între ei era o mare diferență de gabarit, însă în acest moment erau foarte apropiați. Întrucât îi legau aceleași triste ți, unindu-i ca pe doi frați de sânge. Îi apropiau atât cele spuse, cât și cele rămase nerostite.

— Linnear-san, spuse el cu o voce caldă, paternă. Ți s-a întâmplat să te gândești vreodată că, dacă și-ar fi pierdut inefabila tristețe, n-ai mai fi iubit-o? Că poate ea însăși n-ar fi putut trăi fără ea. Probabil asta îți va fi de folos când te vei mai gândi la ființa ei.

Dar Nicholas nu se gândea acum la asta. Știa că următorul lui pas logic va fi destăinuirea că Akiko era stra-

nia dublură a lui Yukio. Și încercă de câteva ori să vorbească. Zadarnic însă, nu-și găsea cuvintele potrivite. Parcă îi paralizaze gâtul.

Prin dreptul ușii deschise trecu o umbră, și Nicholas distinse silueta masivă a lui Koten, numai pentru o clipă. Își urmărea stăpânul, gândi Nicholas. Să vadă dacă nu l-am sugrumat încă, zgâriindu-i pe obraz o literă chinezească. Se înfioră la acest gând, revenindu-și repede. Pentru o clipă trăiseră amândoi într-o lume lipsită de răzbunare și de crime misterioase.

În fața lui, Sato se clătină pe picioare.

— Urmează-mă, prietene...

Îi făcu semn cu mâna și, împleticindu-se până în celălalt capăt al camerei, deschise *fusuma*.

Briza nopții pătrunse înăuntru. Urmându-l, Nicholas se trezi cu o treaptă mai jos, pe o alee prunduită, luminată doar de lună. Împrejur se legănau bujori umbroși, printre bucheţele de stânjenei și nalbe de grădină se răspândea miros de trandafiri. În depărtare, lângă trunchiul merișorului, zări silueta crizantemelor.

Sato rămase în mijlocul grădinii, umflându-și pieptul cu aer proaspăt. Ultima furtună alungase norii poluanți, cel puțin pentru cele câteva ore rămase până în zori. În zare, deasupra coroanei merișorului, cerul era galben-rozaliu, presărat cu luminile de neon de la blocul Shinjuku.

— Viața e frumoasă, Linnear-san.

Ochii lui Sato străluceau, sub lumina combinată a lunii și a celei ce venea prin ușa deschisă.

— Este ca un covor bogat ornamentat, și nu vreau s-o părăsesc înainte de vreme, urmă el.

Ochii îi clipiră greu, ca ai unui beţiv.

— Linnear-san, ești un adevărat vrăjitor. Ai apărut în viața noastră cât se poate de neașteptat. Învățătura desprinsă este că omul nu se poate sustrage *karmei* sale, nu ?

Se cuprinse singur cu brațele.

— Spune-mi, Linnear-san, ai absolvit facultatea de istorie ?

— Tatăl meu a fost absolvent, răspunse Nicholas, și mi-a transmis pasiunea lui pentru acest domeniu.

— Atunci îți amintești desigur de Împăratul Go-Daigo, cel care, la începutul secolului XIV, a căutat să înlăture regimul Hōjō. Și-a dat repede seama că singurul mod de a reuși era distrugerea grabnică a „sălbaticilor orientali", cum îi numea el. Totuși nu-și stabilise un plan și nu era un comandant militar. Nu știa cum să procedeze. Până într-o noapte, în care se visă stând sub coroana unui pin rămuros, mai bătrân decât văzuse vreodată. Sub aceleași ramuri se mai aflau trei dintre miniștrii lui, fiecare privind în altă direcție. În partea dinspre sud a copacului se afla un teanc de rogojini. Era locul de onoare.

Lui Go-Daigo îi apărură în față doi copii, care îi spuseră că nu-și va găsi siguranța niciunde în țară. Și îl puseră apoi să se așeze un timp sub copac, în marele Scaun al Țării.

Trezindu-se, împăratul realiză că luminații Nikkō și Gakkō încercaseră să-i transmită în vis un mesaj. Își dădu seama că, alăturând semnul grafic desemnând sudul cu cel pentru copac, ieșea cuvântul „arbore de camfor".

Drept urmare, îl chemă la el pe șeful templelor, întrebându-l dacă se află la curte vreun maestru războinic, supranumit Kusunoki, „arbore de camfor". Preotul răspunse că singurul războinic pe care îl cheamă Kusunoki locuia în vest, în provincia Kawachi.

— Numele său era Masashigi Kusunoki, care se trăgea din rudele ministrului Tachibana no Moroe, spuse Nicholas. Împăratul l-a chemat la Curte, iar Kusunoki s-a prezentat imediat. A ajuns strategul armatei lui Go-Daigo, și cel mai fervent susținător al lui. Sub conducerea lui, armata împăratului a pierdut în 1333 bătălia de la râul Minato, cam unde se află Kobe azi. La sfârșitul luptei de șapte ore, a părăsit câmpul și și-a făcut *seppuku* într-o fermă din apropiere.

— Noblețea căderii, nu-i așa, prietene ?

Sato se așează pe o piatră rotundă.

— Întâmplări ca acestea și *oamenii* asemeni lui Kusunoki fac urzeala covorului numit istorie.

Se aplecă și-și strânse kimonoul desfăcut pe genunchi din bătaia vântului.

— Linnear-san, noaptea trecută am visat un arbore de camfor. Înțelepții întru Buddha nu erau de față, însă erau totuși prezenți doi inși, învăluiți în umbră. Îmi poți tălmăci visul acesta, prietene?

— Trăim într-adevăr vremuri crunte, Sato-san, spuse Nicholas prudent.

Sato îi oferise ocazia de care avea nevoie. Dar nu era oare o cursă? Înainte de a continua, revizui în minte situația.

— Noi — și mă includ aici și pe mine, deoarece odată cu fuziunea devin un membru al familiei, prin urmare și mie îmi revine o parte de răspundere în privința supraviețuirii și prosperării *keiretsu*-lui — suntem atacați și dinăuntru, și dinafară.

Sato îl aprobă dând din cap.

— Da. De către cel care îndeplinește pedepsele *wu-shing*, și de cei care încearcă să smulgă de la tine secretul *chipurilor* T-PRAM.

Nicholas așteptă puțin.

— Nu tocmai. De fapt, sunt unele breșe foarte serioase, care amenință în clipa de față atât fuziunea cursalelor noastre, cât și stabilitatea de până acum a *keiretsu*-lui.

Observând că Nicholas nu spusese *keiretsul tău*, Sato zise:

— Prin urmare, scurta vizită în America trebuie să-ți fi furnizat unele informații...

— Da, încuviință Nicholas. Ca să mă exprim pe scurt, Sato-san, în interiorul *keiretsu*-lui se află un trădător, un *muhonin*.

Sato încremeni. Privirile lui păreau două pumnale de oțel. Își pierduseră lumina confuză produsă de alcool.

— Așa. Și pentru care din concurenții dumitale lucrează acest *muhonin*?

— Pentru nici unul, îl informă Nicholas. Trădătorul se află mai degrabă în serviciul unuia dintre... concurenții *dumneavoastră*. KGB-ul.

În sfârșit, Nicholas putu vedea o reacție limpede pe fața lătăreață a japonezului. Sato păli. Mâinile începură să-i tremure scăpate de sub control, și se văzu nevoit să și le împreuneze.

— Rușii...

Fusese aproape o șoaptă. Dar câtă emoție nu trăda !

— Da, înțeleg acum. Rușilor le-ar place să pună mâna pe prototipul *chipului* T-PRAM.

— Sau poate, spuse Nicholas urmărind îndeaproape reacția mai vârstnicului său prieten, poate cu totul altceva caută ei...

Sato ridică din umeri.

— De pildă ?

Nicholas îl urmărea în continuare cu atenție.

— Kusunoki era un om de mare fidelitate. Ca și mine. Împăratul său ceruse mult de la el, și nu a ezitat să execute ordinul. Nicholas începuse negocierile. Nu voia să furnizeze nici cea mai mică fărâmă de informație înainte de a obține garanțiile necesare. *Wu-shing* e o chestiune de viață și de moarte. Și, după cum ai spus dumneata, Sato-san, viața e frumoasă. Nici eu nu am chef să mi-o pierd prea repede.

Se întoarse și deschise caseta de lemn cu compartimente. Descuind trei încuietori, scoase *dai-katana*, sabia lui cea lungă, plămădită în urmă cu vreo două secole. Era lungă de aproape un metru.

Dând cu ochii de ea, Sato se holbă, ridicându-și privirile de la casetă la fața lui Nicholas. Apoi se aplecă înmărmurit, îngenunchind și atingând prundișul cu fruntea.

Nicholas îi răspunse la salutul plin de venerație și i se adresă :

— Tatăl meu numea sabia aceasta *Iss-hogai*, adică „cea dedicată vieții". După cum știi, o astfel de sabie era sufletul samuraiului.

Cu multă atenție, Nicholas ridică sabia și o așeză între ei.

— *Kami*-ul meu sălășluiește în ea, Sato-san.

N-a fost nevoie să-i spună celuilalt pentru ce adusese *dai-katana* cu el în Japonia : nu pentru a i-o arăta, ci pentru a o folosi.

— Întrucât *wu-shing* este o chestiune de viață și de moarte, fuziunea dintre *kobun*-urile noastre nu este mai puțin importantă pentru viitor. Te-aș ruga să...

— Fuziunea ! Fuziunea ! izbucni Sato. Îmi vine rău să mă tot gândesc la ea. Ai cuvântul meu că imediat ce

se va reîntoarce Nangi-san din Hong Kong, vom încheia contractul, potrivit înțelegerii deja stabilite.

Un moment, Nicholas fu atât de cuprins de uimire, că uită ce intenționase să spună. Așteptase din partea lui reluarea dezbaterilor, nu o capitulare.

— Atunci ne-am înțeles : prin fapte și prin cuvinte.

Sato ridică fără ezitare mâna dreaptă. Nicholas ridică și el stânga, iar cu dreapta legă cele două mâini cu o sfoară, în jurul încheieturilor. Legați în acest fel, puseră amândoi mâna liberă pe sabie.

Nicholas desfăcu apoi sfoara. După o clipă, Sato îl întrebă :

— Cu puțin în urmă erai pe punctul de a-mi spune ce caută trădătorul KGB-ului, dacă nu *chipul* T-PRAM al Sphynx-ului. Sau a fost doar o vorbă în vânt, fără acoperire cu informații solide ?

— Implicarea KGB-ului este destul de adevărată, răspunse Nicholas. Am informații de la o sursă de mâna întâi, care nu poate fi pusă la îndoială.

— Așadar, ce urmăresc ei să descopere ? aproape că țipă Sato.

— *Tenchi.*

În același moment, amândoi percepură un zgomot în casă și, întorcându-se, o văzură pe Akiko scăldată în lumina camerei, coborând apoi pe aleea cu pietriș pe care îngenuncheaseră ei.

Întorcându-se din misiunea ei de la Yoshino, unde împlinise ultima promisiune făcută lui Masashigi Kusunoki, Akiko simțea fiorul fricii cum îi aleargă prin tot trupul ca un jet de apă rece.

Fusese complet luată prin surprindere ; nimeni nu crezuse de cuviință s-o anunțe de întoarcerea așa de rapidă a lui Nicholas Linnear, iar acum îl blestema pe Koten pentru că nu dăduse dovadă nici de minimum

de politețe pentru a o înștiința că Sato se întreținea cu un musafir, oricare ar fi fost el.

— Akiko ! — Sato sări ca un cățeluș care caută mângâierea stăpânului. Nu mă așteptam să te întorci până mâine după-amiază.

— Mătușa se simțea foarte rău, răspunse ea mecanic. N-avea rost să mai întârzii la ea.

— Ți-l amintești pe Linnear-san, nu ? V-ați întâlnit la nuntă.

Înaintând pe pietrișul luminat de lună, atât de strălucitor față de întunecimea umbrei ei, Akiko își lăsă privirile în jos.

— Desigur. Îmi pare foarte rău de dispariția lui Tomkin-san. Primește, te rog, condoleanțele mele.

Părea că încearcă să-și țină cât mai mult privirile în negură. Nu acordă aproape nici o atenție tulburării lui Sato care nu se deranjase să-i ofere băutură și o gustare, după un drum atât de lung și de obositor. Avu impresia că soțul ei se simțea stânjenit de prezența ei și ar prefera să-i lase singuri. Se întrebă despre ce putuseră ei să discute când îi întrerupsese.

Spre ciuda lui Sato, se așeză pe piatra pe care șezuse el mai devreme. Purta un kimono brodat, de călătorie, cu bățlani imprimați pe un fond albastru închis. Orice japonez se îmbracă la drum cu cele mai bune haine din garderoba sa. Ținea în mână o umbrelă *janomegasa*, al cărei vârf era îndreptat spre pietrișul aleii.

Sato întreținea conversația, însă părea că o aură îi înconjurase, pe ea și pe Nicholas, ca și când numai ei doi ar fi existat pe lume. Iar în suprapunerea câmpurilor lor magnetice *wa*, se întâmpla ceva ce Akiko nu putuse prevedea.

Se simțea amețită și mai ușoară ca aerul. Părea că *hara* a părăsit-o ; nu putea reveni cu picioarele pe pământ și era complet lipsită de putere, vlăguită.

Simți primul fâlfâit al aripilor fricii cum se zbate în ea, și se hotărî să acționeze imediat, pentru a înlătura ruperea legăturilor ei cu Neantul. Ce i se întâmpla ?

Cu cât privea mai mult la fața atât de bine cunoscută, pe care o ura cu o patimă aproape neomenească, cu atât îi sporea sentimentul de neajutorare. Își pierdea stăpânirea de sine. De ce ? Ce-i făcea el oare ?

Amețită, puse jos ceșcuța goală în care Sato îi adusese puțin sake, și se trezi că mai cere unul, cu un glas așa de stins și strangulat, că abia și-l mai putea recunoaște. Dădu peste cap și a doua ceșcuță, aproape dintr-o dată.

Continuă însă să-l urmărească din priviri, studiindu-i fiecare trăsătură, ca și cum l-ar fi pipăit. Se simțea parcă îmbrățișată, iar coapsele începură să-i tresară și să-i tremure, și se simțea sufocată. Ceafa o ardea ca și cum ar fi mângâiat-o cineva în acel loc, iar părul i se zburlea ca la un animal înfuriat.

Închise ochii forțându-se să se abțină, dar constată că și așa tot pe el îl vede. Deschise brusc ochii. Sato turuia neîncetat, numai Buddha știa despre ce anume.

Anii se perindau prin fața ochilor ei ca niște văluri îndepărtate unul de celălalt de suflul vântului. Anii ei de antrenament asiduu, de preocupare obsesivă. O inimă plină de dragoste consumată de flăcări și, din cenușa acestui amar, setea de răzbunare, atâtată de ură, izbucni ca o vâlvătaie. *A mea va fi răzbunarea,* își spunea ea. În timpul anilor necăjiți ai copilăriei, de câte ori nu-i dăduse fraza aceasta curajul de a închide ochii să doarmă, pentru a apuca și ziua de mâine ? Fără această frază, care o îmbărbăta și o conducea ca o flamură prin noapte, poate că n-ar fi fost capabilă să mai apuce ziua de azi.

O săgeată îi străpunse inima, pentru a o readuce la prezent. A, Amida ! strigă ea în gând. Începu să tremure de-a binelea, dându-și seama ce sădise Nicholas în sufletul ei. Urmări cu sălbăticie calea descoperirii acesteia, pentru a putea evita ceea ce deja bănuise a fi un adevăr de care îi era imposibil să scape.

O, Buddha, se gândi ea, îl doresc ! Îl doresc atât de mult, că m-am pierdut cu firea !

TOKYO

TOAMNA, 1942 — TOAMNA, 1963

Ikan locuia între pereții crem și verzi ai bordelului numit poetic de japonezi *Fuyajo*, „Castelul ce nu cunoaște noaptea". Acesta fusese căminul ei încă de la vârsta de opt ani.

În acel an, cu mult timp în urmă, în toată țara se făcuseră prevestiri rele și recoltele fuseseră slabe. Țăranii gârboviți sărăciseră complet, și nu aveau speranțe de câștig până la sfârșitul anului.

În Japonia se spune că vremurile grele sunt binefăcătoare pentru tradiție, deoarece în aceste momente lumea se reîntoarce cu gândul cel mai profund către strămoși.

Așa s-a întâmplat în acel an și cu familia lui Ikan. Recoltele tatălui ei nu fuseseră mai bune ca ale vecinilor săi, adică fuseseră slabe de tot.

Ikan și-a dat seama pentru prima dată că ceva nu este în regulă când s-a întors de la câmp cu o legătură de trestii în mână, și a surprins-o pe mamă-sa plângând.

A doua zi de dimineață, Ikan se îndrepta spre clădirile cartierului *Yoshiwara*, pentru a deveni o *geisha*. Mergea într-o căruță rablagită, care mirosea a varză și roșii, ținându-și jalnicul calabalâc într-o desagă și mai jalnică, urmând drumul hărăzit de tatăl său, pentru a-și salva familia.

Ca multe alte fete înaintea ei, Ikan urma să fie vândută în lumea prostituției de către ai ei, pentru a evita falimentul.

Trebuie spus că, spre deosebire de lumea occidentală, prostituția este privită de japonezi ca un gest nobil și dureros. După cum procedase cu numeroase alte obi-

ceiuri, şogunul Ieyatsu Tokugawa legalizase *baishun*-ul, dreptul de a-şi vinde „primăvara", cum e numită în Japonia fecioria fetelor.

Fiind obsedat de menţinerea propriei puteri — singura capabilă să ţină în frâu numeroasele învrăjbiri ale nobililor *daimyo* războinici care ţinuseră Japonia într-un permanent război civil, ani îndelungaţi, cât a avut loc ascensiunea lui, impuse fiecărui *daimyo* să facă un pelerinaj bienal la Edo, noul Tokyo, în compania samurailor, unde urmau să-şi petreacă un an încheiat. Acest *sankinkotaiseido* urmărea două scopuri. În primul rând se împiedica întărirea nobililor *daimyo* în *ryochi*-ul lor de baştină, apoi se avea în vedere că lunga călătorie era destul de costisitoare, aşa că lăzile cu averi, adunate de multe ori cu forţa, se cam goleau.

Nobilul *daimyo* şi bogatul samurai puteau evita serviciile gheişelor. Însă samuraii săraci erau obligaţi să recurgă la acestea deoarece, aşa cum susţinea Ieyatsu, prostituţia era necesară, pentru a se evita posibilitatea adulterului.

În 1617, la un an după moartea şogunului, un nobil din Edo ceru guvernului stabilit la Tokugawa să-i permită înfiinţarea unui cartier în oraş, pentru *baishun*. Găsise un teren viran, năpădit de trestii, de unde i s-a dat numele *Yoshiwara*. În anii următori, numele „terenul trestiilor" devenise echivalent cu „terenul fericirii".

Cartierul originar luminat de felinare roşii a fost mistuit de un incendiu şi, în anul 1656, a fost reconstruit în districtul Asakusa din Edo, rămânând acolo până în aprilie 1958.

În anul în care Ikan îşi începuse ucenicia la *sensei*-ul său, guvernul a hotărât ca orezul ţăranilor cultivatori să fie confiscat de către samuraii împăratului. În locul acestuia, li se spusese că vor primi mei.

Loviţi crunt, ţăranii îşi puseră nevestele să coasă sau să ţească, şi-şi trimiseseră copiii la muncă la oraş. Însă nu puteau trăi numai dintr-astea, şi cel mai ades fetele erau destinate bordelurilor încă din copilărie, pentru a-şi ajuta familia.

În astfel de obiceiuri nu era nici un motiv de ruşine. Dimpotrivă, acestor fete li se acorda un fel de respect

pentru a se fi supus datoriei filiale. Era însă un respect amestecat cu milă, deoarece în general se știa că o prostituată avea foarte rar ocazia ca, odată păşind pragul unei case din *Yoshiwara*, să ajungă amanta vreunui samurai bogat, pierzându-şi în orice caz speranţa de a deveni soţie şi de a-şi întemeia propriul cămin. Aşa că exista întotdeauna un aer de mister impregnat de puritatea tristeţii gheişelor care atrăgeau bărbaţii în braţele lor, aşa cum îi atrăgea primăvara căderea florilor de cireş în parcul Ueno.

Ikan îşi începuse viaţa la *Fuyajo*, cel mai vechi dintre aceste stabilimente din *Yoshiwara*, în calitate de *kamuro*, un fel de ucenică îndeplinind funcţia de cameristă a unei prostituate cu rangul superior *oiran*, dar numai după ce termina cu măturatul şi lustruitul prin casă.

Postul său îi ocupa timpul întreaga zi, deşi, printre picături, găsea răgazul de a trage cu ochiul, pentru a căpăta experienţă, imitând adeseori mişcările ondulate, pline de gingăşie ale stăpânei sale în fiecare dimineaţă, după care se prăbuşea frântă de oboseală pe *futon*-ul său.

La vârsta de doisprezece ani, Ikan deţinea deja o anumită experienţă pentru a putea trece greul examen ca să devină *shinzo*, rang de la care trebuia să înceapă studiul pentru *baishun*. Acest studiu cuprindea cântatul, dificila artă a recitării şi compunerii versurilor *haiku*, arta aranjării florilor, *ikebana*, arta preparării şi servirii ceaiului — *chano-yu* — dansul, studiul literaturii şi, desigur, al dragostei.

Aceste studii i-au luat cinci ani, la capătul cărora o aştepta un alt examen. Examenul era crucial pentru cele ca ea, deoarece, în cazul în care nu l-ar fi trecut, s-ar fi întors pe veci la rangul de *kamuro*, rămânându-i singura misiune de a veghea asupra curăţeniei în *Fuyajo*.

Trecu examenul fără probleme şi, la vârsta de şaptesprezece ani, se văzu promovată la înaltul rang de *oiran*. Patru ani la rând îşi exercită profesia grea şi complicată cu multă străduinţă şi pricepere, timp în care mintea ei deschisă şi cercetătoare îi permise să-şi însuşească tot ce aveau mai bun femeile mai experimentate din jurul ei, iar sensibilitatea pe care o avea din naştere îi îngădui să imagineze toate felurile de plăceri pentru un

bărbat — intelectuale, estetice și, în aceeași măsură, fizice, creându-și un univers al ei, în plină expansiune, pe care numai ea era capabilă să-l exploreze.

Iar în ziua aniversării zilei de naștere, în cel de-al douăzeci și unulea an al său, Ikan deveni *tayu*, cel mai înalt dintre cele trei grade ale unei *oiran*. Nicicând în istoria „Castelului ce nu cunoaște noaptea" nu se mai pomenise o *tayu* atât de tânără, așa că în cinstea ei avu loc o mare petrecere.

Și atunci, în acea atmosferă cât se poate de festivă, când sake-ul curgea din belșug și instrumentele muzicale cu corzi numite *samisen* își răspândeau farmecul în atmosfera călduroasă, Ikan îl întâlni pentru prima oară pe Hiroshi Shimada.

Era un om așezat, nu grozav de frumos, însă cu o putere de spirit care a atras-o cel mai mult.

Cât despre Shimada, acesta a observat-o aproape imediat. Ochii lui au fost atrași de frumusețea ei mândră, de statuetă din alabastru, iar inima i s-a oprit. A simțit un strigăt izbucnind în sine, și o clipă a fost nevoit să se sprijine cu mâna de balustrada de lemn a scărilor. După ce încetaseră să-i mai tremure genunchii, i-a revenit și respirația la normal. Își simțea capul plutind ca și cum ar fi băut sake toată noaptea ; simțea în gură un gust puternic de metal, de parcă ar fi mușcat dintr-o tablă.

Până acum nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar putea să se îndrăgostească. De o gheișă nu te îndrăgostești de obicei, vii numai la ea pentru alinare, pentru odihnă și pentru o noapte de desfătare desăvârșită. Și totuși, din prima clipă când a întâlnit-o, minunata Ikan a alungat pe loc orice gând la vreo altă femeie, inclusiv la nevastă-sa.

Ikan era înconjurată de o aură incontestabilă. Chiar și celelalte *oiran* șușoteau între ele cu o invidie mocnită, pe acest subiect. Pentru că își însușise tot ceea ce și-ar fi dorit oricine în lumea asta trecătoare : acel amestec inefabil de spiritualitate și animalic, care în mod sigur

supunea orice bărbat farmecelor ei ; poseda așadar afrodisiacul tuturor simțurilor și plăcerilor. Iar clienții săi o îndrăgeau la fel de mult atunci când le citea fragmente din *Genji Monogatari,* sau le aranja în glastră crini numai pentru plăcerea lor, sau le dedica versuri *haiku,* ca și atunci când o duceau la pat.

Farmecul ei îl atrase pe Shimada până lângă ea, privirea lui galeșă învăluindu-i fiecare mișcare unduitoare a kimonoului elegant și strălucitor, mângâind-o. Îl atrăgeau și cele trei agrafe *kanzashi* din baga prinse în părul ei negru și bogat, precum și pieptenul *kushi* din lemn de *tsuge,* care îi fixa coafura la ceafă.

Și când îi adresă primele cuvinte cu un glas tremurător, simpla întoarcere a capului ei avu darul de a-i aprinde dorința în piept.

Desigur, nu aveau nicicum posibilitatea de a rămâne singuri în mijlocul unei petreceri și, după cum impunea obiceiul la *Fuyajo,* asemenea lucruri nu se puteau întâmpla fără o înțelegere prealabilă. Dar săptămâna următoare, când Shimada reuși să se sustragă programului său aglomerat, se reîntoarse la *Yoshiwara.*

În pragul clădirii cu ziduri crem și verzi, se opri șovăind și tremurând. Ploaia răpăia pe umbrela sa *amagasa,* și-și ridică privirile spre cornișa de șindrilă. Asemeni samurailor din vechime, se deghizase înainte de a pătrunde în cartierul cu felinare roșii.

Nu pentru că i-ar fi fost rușine sau pentru a-și ascunde vizita aici față de soție. Dimpotrivă, chiar ea îl sfătuia să-și ia câte o pauză reconfortantă la „Castelul ce nu cunoaște noaptea".

Însă climatul destul de tulbure din lumea birocrației îl determinase să procedeze astfel. În calitate de ministru adjunct la Ministerul Industriilor și Exportului avea destui dușmani și nu dorea să dea apă la moară celor răuvoitori, oricând dispuși să-i ceară demisia.

O rafală rece de vânt se porni în lungul străzii, făcându-l să-şi strângă în jurul corpului pelerina impermeabilă, cu glugă. Colonelul Linnear, copoiul acela din cadrul Forţelor de Ocupaţie, adulmeca deja orice oscior, pentru a-i clădi acuzaţiile împotriva criminalilor de război, iar Shimada, cu toate că-şi îngropase trecutul adânc şi la loc sigur, nu înceta să-şi păstreze atenţia trează, ştiind că acum după încheierea războiului nu se putea încrede într-un ajutor din partea primului ministru, în caz de descoperire a adevărului. De fapt, cunoscându-l pe Yoshida era sigur că ar fi fost primul care l-ar fi dat pe Shimada pe tavă, ca ţap ispăşitor, pe mâna Tribunalului de război al *gaijin*-ilor.

Războiul. Acest gând îl făcu pe Shimada să se înfioare. Întotdeauna îi revenea în minte. Ce mult şi-ar fi dorit acum ca Japonia să fi avut parte de o altă soartă. Privind în urmă, îşi văzu propriile idei înflăcărate pe atunci în legătură cu expansionismul, legăturile lui strânse cu instigatorii la război din cadrul *zaibatsu*-ului, a căror propagandă echivala cu instigarea la harakiri. Nu se simţea măgulit de relaţia cu ei. Mâinile îi erau mânjite de fapte josnice în slujba acelor prieteni din *zaibatsu*, atât înaintea cât şi în timpul războiului. Shimada fusese un om important în cadrul Ministerului Muniţiilor, şi scăpase de Tribunalul de război datorită şireteniei sale în a-şi ascunde trecutul, conjugată cu hotărârea superiorului său de a dizolva ministerul în ceasul al doisprezecelea, înainte de a lua Forţele de Ocupaţie hotărârea de a se efectua epurări, transformându-l în Ministerul Industriilor şi Exportului.

Shimada îşi privi mâinile. Palmele îi asudaseră. Inspiră profund, pentru a se calma. În drumul său, se oprise la templul shintoist, înălţând zei'or rugi pentru a-i reda încrederea şi darul uitării remuşcărilor. Dacă n-ar fi venit *gaijin*-ul Linnear, totul ar fi fost în ordine, ştia el asta.

Brusc, uşa de la *Fuyajo* se deschise, şi lumina rece dinăuntru îl învălui. Shimada se grăbi să intre.

La început nu-şi dorî mai mult de la ea decât să-l servească personal cu un ceai. Ritualul complicat *chano-yo* era pentru el la fel de calmant ca un masaj sau ca o baie fierbinte.

Urmărind-o pe Ikan îndeplinind ceremonialul numai pentru el, simți cum se veștejeau în sufletul lui toate problemele, toate grijile și frământările, după care se prăbușiră la picioarele sale, înghițite aidoma lacrimilor picurate într-un bazin imens. Locul lor fu luat de o plăcută tihnă, de limpezirea creierului, pe care nu crezuse că o va mai întâlni vreodată.

Și, cum în ochii lui fiecare mișcare a lui Ikan, indiferent cât de elegantă sau banală — întorsul ceșcuțelor, atingerea părului — reprezenta modelul de grație și diafan, își simți bucuria înmuindu-se, căutând să tălmăcească fiecare gest sau cuvânt bine ales al ei. Deoarece cuvintele ei erau fascinante și cu tâlc.

In lumea de dincolo de *Fuyajo,* amintirile îl săpau pe Shimada ca un cancer, îmbătrânindu-l. Însă aici, Ikan avea darul de a-i alunga toate coșmarurile și, ca un șarpe ce i se vâră pe sub piele, simțea cum tot ceea ce venea din partea ei îl întinerește, prezența ei îl fermeca.

Cât despre Ikan, ea nu îl văzuse niciodată astfel, cum era el în lumea din afară, pentru că, în prezența ei, se comporta diferit, lepădându-se de formalism și de ură împotriva dușmanilor. Vedea în el omul care ar fi putut fi în alte împrejurări și în alte timpuri.

Era blând cu ea, și-i vorbea cu căldură. Și delectarea lui la tot ce făcea ea o încânta. Citi la el nevoia profundă de a fi mângâiat și iubit. Și, cum în sinea ei era convinsă că orice bărbat nu este altceva decât un copil, n-a trebuit să-l cerceteze prea mult pentru a descoperi sursa acestei nevoi.

Dar trebuie adăugat că s-a lăsat înșelată și de altceva. Ikan și-a dat seama că se întâmplă ceva deosebit în sufletul lui Shimada când acesta i-a adus, la a doua vizită, un set de piepteni tradiționali *kanzashi,* ciopliți din lemn de *tsuge,* având un model asemănător cu pieptenul ei *kuski,* purtat la ceafă. Acum avea un set complet de asemenea piepteni pentru coafură.

Purtarea ei denota calmul, zâmbea puțin, îngăduitoare, atât cât trebuie, ținându-și ochii aplecați când era cazul, și-și murmură șoptit mulțumirile la înmânarea cadoului. Însă inima îi bătea în piept cu putere, și simțea că sângele îi cântă de bucurie prin vine. Pentru ea, sentimentul încercat era cu totul nou, și se trezi fermecată.

Noaptea, târziu, stând încolăcită în jurul lui pe *futon*-ul cel moale și pufos, simțind bătaia inimii lui lângă a ei, când o pătrunse încet, după îndelungi ore de mângâieri tandre și grijulii, Ikan își dădu seama ce fel de sentiment o încercase. Era îndrăgostită.

Hotărârea de a avea un copil îi aparținuse în întregime ei. Era privilegiul ei de *tayu* — cel puțin conform celor stabilite cu ani în urmă de stăpânii de la *Fuyajo*. Hotărârea avusese motive practice. Asemeni cailor de curse campioni, care sunt scoși din herghelie și puși la prăsilă, se considera că multe din calitățile unice ale unei *tayu* sunt înnăscute, așteptând doar educația necesară pentru a fi puse în evidență și sporite.

Însă acest lucru se întâmplă în general mai târziu în cariera unei *tayu*, deoarece existau temeri că nașterea duce la deformări, iar pauza îndelungată din perioada prenatală îi poate micșora veniturile. Totuși Ikan era de o calitate așa de rară, încât în cele din urmă lăcomia patronilor se dovedi mai puternică decât reținerea lor inițială.

Ikan era sigură că-și dorește copilul lui Shimada. Insistase și obținuse să nu-l mai primească decât pe el, fiind obligat să plătească din greu acest privilegiu. Nu-i păsa de bani, deși părerea soției lui în privința creșterii cheltuielilor în ultima vreme era în întregime contrară.

Iar la soția lui Shimada, Ikan nu se gândise nici măcar o dată. De ce s-ar fi gândit? Femeia aceea aparținea unei alte lumi, o lume în care Ikan nu va intra niciodată. De ce să-și bată capul? De asemeni, era conștientă că-l subjugase pe Shimada, și presupunea că, după nașterea băiatului lor — pentru că nu se îndoia că va aduce pe lume un băiat — mândria lui va fi atât de mare, încât îi va împlini orice dorință. Și nu avea decât una singură: să devină amanta lui. Trebuia să-i cumpere libertatea, bineînțeles, însă își permitea să plătească suma necesară.

Nici prin cap nu-i trecea însă lui Ikan că va da naștere unei fete, care o va lega pe veci de *Fuyajo*, și a cărei viață va fi la rândul ei legată de „Castelul ce nu cunoaște noaptea"

Și totuși o fată născu ea, o piază rea de copil fără păr și fără nimic altceva între picioare, în afară de o crăpătură.

Trei zile plânse Ikan pe *futon*-ul ei. Visele-i fericite în privința viitorului se spulberaseră pe loc. N-a vrut să mai vadă pe nimeni, să audă pe nimeni, n-a mai luat în seamă cecurile trimise de îngrijoratul Shimada. Le-a ars ca și când ar fi fost contaminate.

Nu mai avea somn deloc. Stătea cel mai ades culcată pe partea stângă, cu fața la perete. Rușinea o copleșise. La început fusese înnebunită de ura față de fată, atât de înciudată se simțea. Ceea ce o făcea să refuze mâncarea, dorindu-și înrăită să n-o mai părăsească deloc ura.

Însă pe la amiaza celei de-a doua zile, descoperi că nu mai putea suporta asemenea sentimente aspre și crude. Contraveneau întregii ei educații și, în definitiv, copilul era o ființă neajutorată și nevinovată.

Din nou, lacrimile fierbinți și amare i se prelingeau pe obraji, vlăguind-o. Deoarece începuse să înțeleagă — asemeni unui soare roșu, înghițit până acum de furtuna devastatoare, apărând în zare sub priviri — că de fapt ura îi era îndreptată spre propria ființă. Fu cuprinsă de o disperare teribilă, care însă îi stârni rușinea ca pe un corb negru, funest, cu aripile întinse peste mintea ei chinuită.

Vai, cum se lăsase orbită de dragoste, cum o târâseră dorințele-i egoiste în această situație rușinoasă! Deoarece, în egoismul ei, fusese sigură că va naște un băiat — doar se rugase câte două ore pe zi în templul shintoist din apropiere, curând ajutorul zeilor — ceea ce o cufundase în revolta minții orbite de vestea că a adus pe lume o fată, gândindu-se cu groază la consecințe. Orice fată născută în bordel dintr-o mamă *tayu* intra automat în proprietatea acestuia, până îi venea rândul să pornească pe urmele ei, ca *oiran* mai întâi, iar mai târziu, dacă zeii o vor ajuta, ajungând *tayu*.

Își petrecu cea de-a treia zi frământând asemenea gânduri pe toate părțile, primind puțină mâncare când era servită, dar refuzând în continuare să primească orice vi-

zită. Și, spre sfârșitul zilei, după ce arsese tămâie rugându-l pe Amida Buddha s-o călăuzească, ceru să-i fie adus copilul.

— Copila nu are încă un nume, doamnă, îi spuse bătrâna bucătăreasă înmânându-i lui Ikan fetița înfofolită în scutece. Asta aduce ghinion, adăugă ea prosteşte.

Ikan aruncă o privire spre fața mică, încă încruntată și roșie a fetei sale.

— Reiko, una dintre fetele *kamuro* care nu și-au luat examenul, a alăptat-o, spuse bătrâna în șoaptă, ridicându-și pivirile spre ochii doamnei. E o mică nesătulă. Bătrâna chicoti, vrând s-o scoată din atmosfera apăsătoare pe care o sesizase imediat ce intrase în cameră.

Ikan dădu din cap absentă. Nu avea importanță cine alăptase copilul ; oricum, ea nu avea voie să facă așa ceva.

— Am ars multe bețigașe de tămâie, continuă bătrâna. Am făcut tot posibilul să feresc acest copil nevinovat de o *karma* rea. Însă, doamnă, iertați-mă vă rog, trebuie să poarte un nume !

Ikan o auzise, dar îi era imposibil să spună ce gândea acum. Se simțea scăldată în păcatul său. Iar în fața micii creaturi căreia îi dăduse viață, știind la ce fel de viață o condamnaseră faptele ei nesăbuite, începuse s-o doară inima.

Își deschise buzele livide și șopti :

— Da, mătușă. Am să-i dau un nume.

În cameră parcă se auzea oftatul vântului de toamnă, care pătrunsese prin cine știe ce crăpătură, învăluindu-le.

Ochii lui Ikan se umplură de lacrimi și păli tot mai mult. Șoapta abia dacă i se mai auzi :

— Îi pun numele Akiko.

Era un copil deosebit de sănătos, puternic ca un băiat. A început să meargă în două picioare foarte repede, ca și când bănuia de pe atunci că va trebui să se încreadă doar în propriile puteri pentru a răzbate în lume. Și, cu toate că Ikan începuse s-o iubească, numai rareori își exterioriza sentimentele față de ea. Aproape că lăsase în seama bătrânei bucătărese și a celorlalte fete supravegherea fetiței, făcându-le astfel o mare bucurie.

Evita copilul de parcă se temea de el, mai ales atunci când patronii de la *Fuyajo* se adunau în camera fetiței, lăsându-i o mulțime de cadouri.

Shimada venea și el ades la „Castelul ce nu cunoaște noaptea", la fel ca mai înainte, petrecându-și alături de Ikan cele mai lungi și mai tandre nopți. Însă cererea de a vedea fata îi era mereu respinsă, așa că n-o putea ține în brațe și nu-i putea vorbi, pentru a ști și ea mai târziu cine-i este tată.

Îi făcea o plăcere diabolică să-l țină departe de Akiko. În rest, se arăta foarte atentă, îi îndeplinea orice dorință, de multe ori mai înainte chiar de a și-o fi exprimat, ceea ce constituie de fapt cea mai mare artă a curtezanelor. Însă permanent îi sălta inima de bucurie la gândul durerii deosebite pe care i-o producea, și ca o sadică sau precum o masochistă, aceasta contribuia la unirea lor, ajutându-i să se înțeleagă mai bine unul pe celălalt.

Akiko își amintea că și-a văzut tatăl o singură dată, și asta se întâmplase într-o primăvară neobișnuit de caldă, când se apropia cea de-a patra aniversare a zilei ei de naștere. Se jucase cu Yumi, bătrâna bucătăreasă, apoi se întorsese la mama ei, după cum obișnuia în fiecare zi, la acea oră. Dar, în loc să-și găsească mama, așteptând-o s-o pieptene, găsi un bărbat îmbrăcat în costum maro închis. Avea umeri ușor încovoiați, era subțire la față, iar sprâncenele erau stufoase ca niște nori negri. Avea o mustață cenușie, subțire ca un creion. La vederea ei omul zâmbi, și ea observă că are dinții ușor îngălbeniți.

— Akiko-chan, spuse el înclinându-se.

Ea procedă la fel. Era destul de aproape de el pentru a simți mirosul de țigări care-l înconjura ca o aură. Strâmbă din nas și-și frecă nările.

— Ți-am adus un cadou, Akiko-chan.

Se aplecă spre ea și întinse palma.

În podul palmei se afla o mică statuetă *netsuke* reprezentând un cal cu capul în jos și picioarele din față ridicate, de parcă ar fi vrut să zboare sau să preîntâmpine un atac. Era sculptat din lemn de magnolier.

Akiko se uită la căluț, dar nu mișcă un deget pentru a-l lua.

— E al tău. Nu-l vrei ?

— Ba da, șopti ea.

El se aplecă spre ea, și, luându-i mâna, puse căluțul în palma cea mică, strângându-i degetele în jurul lui.

— Acum ai un cadou de la mine. Este secretul nostru.

Ea dădu din cap :

— *Domo arigato.*

El îi zâmbi și o prinse și de cealaltă mânuță.

— Avem acum la dispoziție întreaga după-amiază, numai pentru noi doi.

Era în timpul sărbătorii *hanami* și o duse cu trenul într-un mic parc din afara orașului, situat printre coline scunde, presărate cu cireși.

Ea ținu minte mirosul fumului de tren, mulțimea felurilor de mâncare de la prânz și, după atâția ani, încă mai avea senzația aglomerației sufocante. Shimada o ținea strâns de mână, dar ea tot stânjenită se simțea, și începu să plângă înăbușit, până când el o ridică în brațe și o legănă ușor la piept, în ritmul trenului.

În parc se opriră în fața unei căruțe, de la care el cumpără pentru amândoi niște cornete de hârtie, pline cu dulciuri.

Cerul era senin și luminos, amintindu-i lui Akiko de o bucată de sticlă verde pe care o găsise jucându-se pe țărmul mării, rotunjită și șlefuită de mișcările mareelor.

Shimada o puse să se uite în sus, arătându-i un zmeu în formă de cutie paralelipipedică, colorat în portocaliu și verde, având desenat pe el un cap de tigru fioros. Akiko râdea la fiecare urcuș sau coborâș al zmeului învârtejit de bătaia vântului.

Mâncase o acadea cu pofită, iar Shimada o șterse la gură cu batista lui albă ca zăpada. I se păruse foarte moale la atingere.

Însă cel mai clar își amintea florile de cireș. Era atâta liniște acolo, încât Akiko avu impresia că aude petalele umblând în zbor prin aer, părând un moment suspendate în timp, atrăgând atenția tuturor.

Ridicându-și capul, râse zgomotos, plină de încântare, se smulse din mâna lui Shimada și reveni apoi la el, parcă să-l facă și pe el să zburde.

Nu l-a mai revăzut apoi, și numai foarte târziu a aflat din ce motiv. Cât a stat în apropierea lui, habar nu

avusese că-i este tată. Desigur că nici el nu adusese măcar vorba despre acest subiect. Dar ducându-se cu gândul înapoi, realiză că-şi dăduse seama de la bun început că era complet altfel decât ceilalaţi oameni pe care îi întâlnise deja la anii fragezi sau pe care avea să-i mai întâlnească vreodată. Shimada era un om deosebit pentru ea, ca şi amintirea ce pătrunde vălul timpului, apărându-i mereu aşa de clară.

Însă nu fusese în stare niciodată să înţeleagă de ce şi-a luat el viaţa cu propria mână, la numai douăzeci şi patru de ore după ce o văzuse zâmbind şi zbenguindu-se în ultimele clipe al sărbătorii florilor de cireş. Când a aflat vestea aceasta, crezuse că nu-l va ierta în veci de veci, însă după aceea, descoperind groaznicul adevăr, şi-a spus că nu se va ierta pe sine niciodată.

În ceea ce o priveşte pe Ikan, după moartea lui Shimada n-a mai putut fi aceeaşi femeie. Asemeni unei flori de cireş în *hanami*, atinsese culmea frumuseţii pe care, odată depăşită, n-o mai putea recăpăta. O melancolie desăvârşită o acoperise ca un giulgiu, ridându-i faţa altădată perfectă. Bea mult sake, deseori îndeplinindu-şi meseria în neştire, ca şi când starea de conştienţă i-ar fi ajuns insuportabilă

Cum era normal, şefii de la *Fuyajo* se neliniştiră, iar mai apoi, când starea lui Ikan se degradă vizibil, aceştia începură să se supere. Încă mai avea ani buni de activitate în faţa ei, considerau patronii, şi chiar dacă ar încheia cu lucrul la pat, tot putea fi o excepţională *sensei* pentru novice.

Dar n-a fost să fie aşa. Chiar în primăvara când Akiko împlinea treisprezece ani, Ikan n-a mai putut fi ridicată de pe *futon*-ul său. Frica umbla acum prin întregul *Fuyajo* ca un *kami* rău, făcându-le pe fete nervoase şi irascibile. Discuţiile aprinse se transformară în şoapte la venirea doctorului, care urcă din greu la camera ei de la etaj. Akiko fusese reţinută de un grup de fete, care o opriră din răsputeri să urce la ea.

În trupul minunat al lui Ikan nu mai rămăsese nici urmă de viaţă. Bătrânul doctor îşi clătină capul dintr-o parte în alta, apoi îşi plescăi limba de cerul gurii. Se aşeză pe marginea *futon*-ului şi-şi aplecă privirile spre faţa palidă, gândindu-se că nu-i fusese dat vreodată să

vadă o asemenea minunăție de frumusețe omenească.

Alături de ea găsise o sticlă goală de sake, și un minuscul flacon. Și acesta era gol, însă pe fundul său concav mai rămăseseră urmele unui praf alb. Doctorul atinse interiorul flaconului cu degetul mic, apoi îl puse pe limbă. Clătină din cap, și iar plescăi.

Auzi zgomot în spatele său și vârî iute flaconul în buzunar. Probabil că era întrucâtva implicat din moment ce, la întrebarea patronilor bordelului, ridică din umeri a neputință și răspunse că murise din cauza inimii slăbite, ceea ce, într-un anume sens, era adevărat.

Nu simți nici o mustrare de conștiință când îi minți și nici atunci când falsifică certificatul de deces. În realitate, se simțea chiar mândru de fapta lui. Citise în ziare despre șocanta sinucidere a ministrului adjunct Shimada, precedată de dezvăluirile ce-l acuzau, cu o zi mai înainte. Se gândi că femeia aceasta îndurase destule. Fie ca moartea ei să pară naturală, fără chinuri ; o moarte care nu va stârni motive de bârfă.

Patronii de la *Fuyajo* nu-și pierdură o clipă să-i dea lui Akiko vreo explicație. Și începu să înțeleagă în cele din urmă cam în ce fel va arăta viața ei, din clipa morții mamei și până la propria-i moarte, care nu va fi probabil cu mult diferită. Înțelegea, dar nu putea să accepte asemenea soartă.

În aceeași noapte își adună lucrușoarele într-o valiză mică de bambus, așa cum procedase și Ikan cu o noapte înainte de a părăsi ferma părinților ei, adăugând la acestea și câteva mărunțișuri ce aparținuseră mamei și la care ținuse mult, nedorind să le lase pe mâna gunoierilor de la *Fuyajo*. După ce încheie de împachetat, se strecură afară din clădire, în creierul nopții. Faptul că de obicei avea de muncă prin tot bordelul, de dimineață până seara, făcuse să nu-i fie descoperită lipsa decât târziu.

Curând traversa repede strada îngustă și, dând colțul unei case, se avânta pe o alee întunecată, întinzând pasul hotărâtă, până lăsă cu mult în urmă cartierul *Yoshiwara*. Nu s-a uitat în urmă nici măcar o singură dată, și nici nu s-a mai întors acolo.

Au pornit s-o caute, bineînțeles. Aveau tot dreptul s-o facă. Reprezenta o viitoare sursă bună de venituri și in-

vestiseră în ea mulți ani de îngrijire. Între patronii de la *Fuyajo* nu se afla nici un mafiot *Yakuza*, cât despre josnicii *Boryokudan* nici nu putea fi vorba. Cei care întemeiaseră „Castelul ce nu cunoaște noaptea" fuseseră afaceriști înstăriți iar actualii patroni semănau mult cu strămoșii lor. Și, cu toate că Forțele de Ocupație începuseră să dezafecteze cartierul *Yoshiwara*, obligând astfel bordelul *Fuyaja* să-și schimbe sediul, tot nu le trecuse necazul produs de dezertarea lui Akiko. Și voiau să rezolve cazul cât mai repede. Așa că trimiseră în urmărirea ei doi criminali plătiți, pentru a o aduce „acasă" și, dacă misiunea lor nu va reuși totuși, să scoată cel puțin de la ea cât mai mulți bani, ca despăgubire pentru fapta ei mârșavă.

Prima dată când a bănuit Akiko că este urmărită a fost momentul în care a zărit două umbre mișcându-se deodată, una puțin mai în fața ei, cealaltă la vreo două blocuri în urmă. Nu i-ar fi atras deloc atenția aceste umbre — întrucât erau foarte pașnice — dacă n-ar fi intervenit o pisică. Patru pisoi sugeau la țâțele ei când se apropie Akiko și, tresărind, se ridică și-și încovoie spinarea zburlită, arătându-și colții și mârâind. Ochii ei de carnivoră sclipiseră în semiîntuneric.

Akiko rămase cu gura căscată, inima îi bătea grozav în piept, și se trase deoparte, sucindu-și capul, deși picioarele tot în apropierea jivinei se aflau. Atunci observă mișcarea celor două umbre, și rămase cu ochii holbați.

Se trase cu spatele lângă un zid rece, se uită înainte și înapoi. Mișcările încetaseră. Liniște și pace. Strada pustie era sinistră, iar în apropiere nu se găsea nici o cutie telefonică *koban*, de la care se cheamă urgent poliția.

Se afla în districtul Ashakusa, cel încărcat de tradiție, ultima rămășiță din Tokyo a vremurilor de mult apuse. Casele erau aici scunde și neîncăpătoare, cu pereții din lemn sau carton ceruit, așa cum fuseseră odinioară toate casele din Japonia, și nu era nici urmă de zgârie-nori, ca în celelalte districte ale orașului.

Akiko, cu sufletul la gură, se strecură pe lângă pisica înfuriată, fiind sigură acum că brațul lung al bordelului *Fuyajo* se întinsese după ea. Însă era ferm hotărâtă să nu se lase prinsă și dusă înapoi în acel loc neno-

roșit. Mai bine moartă decât acolo. Și nu înainte de a produce și ea necazuri mari agresorilor.

O ură mare cât un talaz izbucni în ea, adunându-se treptat, pe nesimțite. Îngenunche repede și, făcând astfel, observă cu coada ochiului o siluetă întunecată, trecând ca un nor grăbit ce acoperă o clipă fața lunii.

Fără ezitare, deschise valijioara de bambus și scoase pistolul. Era aproape o jucărie, o armă cu gloanțe cât perla, de calibrul 0,22 de țoli, bine uns cu vaselină și în perfectă stare de funcționare. Era încărcat, îl verificase de două ori înainte de plecare, după ce-l scosese din ascunzătoarea de sub *futon*-ul mamei sale. De ce îi trebuise ei o asemenea armă, Akiko nu-și putea da seama, însă, când îl găsise în urmă cu un an, avusese destulă prevedere să păstreze tăcerea asupra lui, chiar și față de mama sa. Iar când își făcuse bagajul, nu se îndurase să-l abandoneze. Acum știa de ce.

Umbrele se apropiau. Akiko închise repede valijoara, ținând revolverul la spate. Curios lucru, nu simțea nici un fel de temă. Fusese născută noaptea, iar întunericul nu avea asupra ei aceeași influență ca asupra celorlalți oameni în general. Se simțea la largul ei în lumina slabă ce-i era complice și mai degrabă se bucura că întunericul o ascundea. La ora asta a nopții s-ar fi ridicat de pe *futon*-ul său din *Fuyajo* și ar fi pornit pe holuri, înfrânându-și emoția și căutând să se calmeze în timp ce trăgea cu ochiul pe furiș prin gaura cheii la numeroase cupluri aflate la lucru.

Unul se apropiase. Înalt și subțire, ascuns de întuneric. Îl percepu abia când fu foarte aproape de ea. Întoarse capul, tresări fără voie, scoțând un țipăt scurt și sugrumat, înciudată că nu l-a sesizat mai devreme.

— Ce vrei ?

Vocea îi fusese o șoaptă răgușită, ceva mai puternică decât foșnetul vântului prin frunzișul coroanelor de chiparoși de deasupra capului.

Pentru a nu-l trăda vocea, omul nu răspunse. Iar pe Akiko o cuprinse o teamă fățișă. Ochii îi erau larg deschiși, pupilele i se dilataseră la maxim în străduința de a străpunge întunericul după vreun amănunt folositor în speranța că se va încredința că nu se află în fața unui strigoi.

— Știu că ești acolo, spuse ea încet, străduindu-se să-și ascundă tremurul din glas. Dacă te apropii de mine, te omor !

Însă în ciuda bravurii ei, începu să tremure. Simțea fiori până în măduva oaselor, și totul i se părea în jur ciudat și uluitor.

Gata să izbucnească în plâns, Akiko se hotărî. Era convinsă că, prelungindu-și așteptarea, nu se va mai putea stăpâni. Deja carnea începuse să-i tremure, deși căuta să se încordeze și avea impresia că o vor cuprinde frigurile. Acum ori niciodată și trebuia ca ochii să nu-i joace feste. Nu-l observase mișcându-se din conul de umbră atât de aproape de ea, ceea ce însemna că nu înaintase. Strigoii și ființele care își schimbă înfățișarea erau povești pentru copii.

„Mi-e teamă", își spuse ea, încercând să se liniștească atât cât putea. „Dar dacă îl las să se apropie mă va ucide, sau în cel mai bun caz mă va duce înapoi la *Fuyajo*, ceea ce ar fi mai rău ca moartea".

Tocmai își mișca mâna în care ținea pistolul la spate, când simți prezența celuilalt în stânga. „Al doilea !" — își spuse. Se simțea strangulată și automat, încercă să respire mai des. Nereușind însă, intră în panică și țipă cât putu, ridicând pistolul în sus și apăsând degetul pe trăgaci. Trase câteva focuri, totul numai pentru a căpăta puțin oxigen în plămâni.

Împușcăturile îi sporiră țipetele, pline de furie și teamă. Exploziile îi izbeau timpanul ca un ciocan, începu să se clatine, venindu-i să vomite din cauza mirosului de praf de pușcă și a căldurii degajate, care trecuse pe lângă ea ca mâna Morții.

Lumina o orbi și se sprijini iar cu spatele de zid, alunecând pe vine, deoarece picioarele o lăsaseră. Îi intrase ceva în ochi, așa că ridică mâna liberă și o duse la frunte. Părul aspru i se umezise, însă i se acoperise parcă de un praf ce i se lua pe degete.

Întunericul nopții, mirosul de cocleală din nări o făcură să se zăpăcească din nou, și începu să plângă în sughițuri spasmodice.

O umbră se aplecă deasupră-i și ea ridică instinctiv pistolul în sus, ieșindu-și aproape complet din fire, așa

că butoiașul se balansa dintr-o parte în alta. Încercă să pună iar degetul pe trăgaci însă nu mai fu capabilă, așa că arma îi alunecă din strânsoarea slăbită ; era distrusă, dar încă mai șoptea printre sughițuri :

— Nu mă duceți înapoi, nu mai vreau să mă întorc acolo !...

Se văzu ridicată de lângă zid, simți o respirație în obrazul înfierbântat, apoi un scârțâit, un pocnet, un zăvor de ușă trântit, căldura unei case și, rotindu-și privirile, își dădu seama că nu mai fusese vreodată aici. Un lucru îi fu limpede : nu se afla la *Fuyajo*.

Căzu leșinată.

O figură i se preumbla prin fața ochilor. Părea Omul din lună, uriaș și ciupit de vărsat, coborând spre ea dinspre desișul rămuros ca niște coarne de cerb.

Akiko scoase un țipăt, încercând să-și acopere fața cu mâinile, pentru a se apăra. Avea impresia că se va prăbuși din nou și, aplecându-se în față, răsucindu-se, căuta să scape... de ce ?

Omul din lună se ridică de deasupra ei, făcând-o să simtă cum i se ridică o piatră de pe inimă.

— Ți-e mai bine ? Vocea era catifelată și melodioasă, cu un accent rural.

— Nu pot... respira.

Glasul îi răsunase ca un chițăit de rozătoare și constată că atât gâtul cât și limba îi erau așa de uscate că nici nu putea înghiți.

— Cu timpul, vei fi în stare să faci orice.

Omul zâmbi, sau așa avu Akiko impresia. Încă putea vedea cu greu, ca și când ar fi privit printr-o sticlă stropită de ploaie.

— Parcă te văd prin ceață, șopti ea.

— Când ai să încetezi cu plânsul, îi spuse glasul melodios, ai să te vindeci și de asta.

După aceea dormi o bucată de timp, furată de un vârtej vertiginos și cufundată într-un somn greu, în care frica îi revenea la suprafață împiedicând-o să-și piardă totuși cunoștința.

Părea că se luptă cu tot soiul de coșmaruri, visând cu ochii deschiși și clipind din greu. Mâinile și picioarele îi tresăreau ca ale unui cățel care se scutură de apă.

Când în sfârșit se trezi, era aproape noapte iarăși și i se păruse că timpul stătuse pe loc, deși trecuseră optsprezece ore de la incidentul din stradă.

— De unde ai arma ?

A fost prima întrebare pe care i-o pusese Omul din lună. Desigur că știa răspunsul, însă efortul de a-l transmite buzelor în vederea exprimării, o depășea.

Omul puse în fața ei un enorm vas de lemn cu două toarte și, așezându-se turcește pe *tatami*-ul din apropierea *futon*-ului pe care zăcea ea, își împreună degetele la piept și o contemplă în liniște.

Akiko se ridică în capul oaselor. Aroma supei cu tăiței veni până la ea, alungându-i orice altă senzație sau gând. Abia după ce termină de mâncat observă luciul metalic sidefiu al pistolului așezat alături. La el se referise întrebarea omului.

Se uită la *futon*-ul mototolit de sub ea. Materialul era subțire, dar petele de pe el îl întăriseră ca pe o bucată de piele. Vederea armei o făcu pe Akiko să tremure din nou, și probabil că i se citise ceva în ochi, din moment ce omul de alături zâmbi și spuse :

— Nu ai de ce să te temi în privința mea, *Kodomo-gunjin*, soldățelule.

Akiko își duse vârfurile degetelor la frunte, la baza părului. Odată foamea potolită, simțea durerea din acel loc. Pipăi pânza bandajului gros.

— De ce mă numești soldățel ?

— Probabil, răspunse el domol, aplecându-se și împingând revolverul spre ea, din același motiv pentru care ai tu grijă de această armă...

Își îndreptă capul ca un cocoș. Nu era de mirare că prima ei impresie, văzându-i obrazul ciupit de vărsat și nasul de chinez crezuse că avea în față pe Omul din lună. Avea o mustață lungă și stufoasă, pleoștită peste colțurile gurii, în rest fiind destul de spân. Obrazul părea o cocă fragedă.

Se înclină politicos.

— Eu sunt Sun Hsiung. Ție cum să-ți spun ?

— Mi-ai pomenit deja numele. Nu mi-ai spus *Kodomo-gunjin ?*

Omul dădu din cap :

— Facă-se voia ta...

Ea se aplecă și ridică pistolul de pe *tatami*. Acum îi părea greu. Când vorbi din nou, nu se uită la armă.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută ?

Sun Hsiung își puse antebrațele pe genunchi.

— L-ai împușcat pe cel care pusese mâna pe tine. I-ai descărcat pistolul în ochiul stâng, străpungându-i țeasta. Glonțul i s-a oprit în creier.

— L-am ...omorât ? ...

— Întocmai.

Ea înghiți un nod dureros.

— Și ce'ălalt ?

— Când am intrat eu în joc, celălalt se apropiase de tine. Era pornit să te omoare, cred, așa că a trebuit să-l împiedic.

Akiko deschise gura pentru a pune o altă întrebare, însă, după ce-și revizui gândurile, spuse :

— Poate că vor trimite și pe alții...

Sun Hsiung ridică din umeri :

— Probabil....

Akiko își duse degetul la trăgaciul pistolului cântărindu-l în palmă :

— Îi împușc și pe ăia...

Sun Hsiung o privi o clipă cercetător. Nu o întrebase cine ar putea trimite și pe alții după ea, și nici pentru care motiv.

— Cred că n-ar fi cel mai înțelept lucru cu putință.

Ea îl privi neîncrezătoare.

El se ridică, lăsând-o să se gândească în liniște la prima lecție.

— De ce ? Doar așa am scăpat cu viață...

Nu pistolul o salvase pe Akiko, ci apariția lui Sun Hsiung. După ce a rumegat ideea suficient pentru a-și putea da seama de urmări, se ridică și se apropie de el.

Îl găsi în grădina sa de copaci în miniatură, bonsai, îngrijindu-i. Rămase la marginea grădinii, simțindu-se ca într-un magazin de porțelanuri fragile.

— Vreau să învăț de la tine, spuse ea moale.

Felinarul din pai de orez se deplasă din cuiul său de pe perete, luminând umerii lui Sun Hsiung, aplecați asu-

pra muncii sale. Nu se întoarse și nici nu se ridică la perceperea prezenței fetei, ca și cum nu și-ar fi dat seama de apariția ei.

— Vreau să mă înveți tot ce știi.

Își lăsă privirile asupra armei pe care o mai ținea încă în mână. Îi transmitea o anumită încredere și căldură. Și era ceva ce aparținuse mamei sale.

Încet, cu grijă, se îndreptă spre copăceii miniaturali, printre care robotea el, așezat pe palme și genunchi.

— Te rog, murmură ea îngenunchind cu precauție pe poteca pietruită și prosternându-se.

Întinse palma în care se afla pistolul.

— Primește-l ca răsplată. E tot ceea ce mi-a mai rămas...

Sun Hsiung își puse uneltele deoparte și se întoarse încet spre ea. Se înclină la vederea ei și, ridicându-i pistolul din palmă, murmură ;

— *Dōmo arigatō, Kodomo-gunjin.*

În noaptea aceea, odată cu agresorul, fusese cât pe ce să se împuște singură. De aceea avea capul bandajat, de aceea, după ce dădu pansamentul jos, găsi o urmă roșie, transformată treptat într-o mică cicatrice. Glonțul destinat agresorului o atinsese mai întâi pe ea. Îl ținuse prea aproape de cap. Se bucura că i-l înmânase lui Sun Hsiung.

Începuturile antrenamentului au surprins-o. Ziua începea acum la ora 5 dimineața. Elevul și *sensei*-ul își începeau exercițiile cu noaptea în cap, reglându-și sistemul cardio-vascular. În lumina slabă a zorilor, începeau exercițiile de *Tai Chi Chuan*, cu mișcări lente, languroase, pentru a-și consolida echilibrul coordonării dintre brațe și picioare, ca la balet.

De la mijlocul dimineții până la mijlocul după-amiezii, Sun Hsiung o lăsa singură în casă, pentru a citi paragrafe din anumite cărți destinate nivelului ei de pregătire. Akiko era o cititoare fervență, cu o memorie excepțională și cu un vocabular dezvoltat. Era harnică la învățătură, uneori era profund preocupată de studiu.

Când Sun Hsiung se întorcea din hoinărelile lui zilnice, obișnuiau să se retragă amândoi în grădina de bonsai, la adăpost de urgia vremii schimbătoare. Luau cu ei

un bloc de pergament, o pensulă din păr de samur și o sticluță de cerneală. La început, Akiko se simți pusă în încurcătură. Ardea de furie, și de multe ori tremura îndârjită. Capul îi vâjâia de emoție, când își reamintea de acea noapte și, în locul fricii sâcâitoare, apărea o ură rece, calculată, sporind ca o buruiană într-o grădină scăpată de sub îngrijire.

Așa că gândul la pictură îi făcea lehamite. Se putea împăca cu exercițiile *Tai Chi*, cu orele de concentrare prelungită, însă pictura... era prea de tot.

Așa își spunea când pusese prima dată mâna pe pensulă, în fața hârtiilor din pai de orez. Sun Hsiung se uită la ea și-i spuse :

— *Kodomo-gunjin*, mă tem că numele acesta ți se potrivește. Înainte de a învăța arta războiului, trebuie să te deprind mai întâi cu pacea...

— Dar pictatul ăsta... Tonul ei părea că se referă la un coș de gunoi.

Calm și în tăcere, Sun Hsiung își revizui spusele, pentru a vedea unde greșise. Se întreba dacă mica ființă din fața lui se va obișnui vreodată cu cea mai grea lecție, aceea a răbdării. Însă, în sinea lui, se gândea că așta este. *Karma* ei va decide ; *karma* lui avea misiunea de a o învăța. După aceea...

— Înainte de a putea începe exercițiile de apărare, trebuie să te eliberezi de ură, spuse el. Pentru aceasta, îți va trebui o anumită conduită. Am să-ți pun o lipitoare în palmă, care-ți va suge sângele otrăvit.

— Dar n-or să întârzie, vor veni să mă caute și aici...

— *Kodomo-gunjin*, acum nu mai ești singură pe lume... — spuse el, așezându-i sticluța cu cerneală la îndemână.

Ea își luă ochii de la el, apoi și-i lăsă pe hârtia așezată în poală.

— Dar nu știu să pictez, spuse plângăreață.

Sun Hsiung zâmbi spre ea :

— Atunci, hai să te învățăm...

În lunile ce urmară, pictura deveni pentru ea partea cea mai plăcută a zi'ei, și începu să devină nerăbdătoare să audă cheia *sensei*-ului învârtindu-se în broască. Ridicându-și capul, se uita cum răsare soarele deasupra ziду-

lui de bambuși din grădiniță și vedea semnele uneia dintre cele mai frumoase zile. Cu mare iuțeală, punea cărțile deoparte și lua blocul de desen și materialele de pictură, apoi se ducea după el în grădină, găsindu-l aproape de *fusuma,* iar inima îi sălta de bucurie la gândul unei noi lecții.

La început, rafalele de ploaie de după-amiază o întristau, pentru că nu mai aveau lumină suficientă și erau obligați să abandoneze pictura și să treacă la alte lecții. Dar mai târziu, când se mai experimentase, aștepta cu nerăbdare ploaia, pentru a se așeza amândoi în spatele ușii deschise, la adăpost de ploaie și răcoare, căutând să redea ca fundal lumina estompată și dungile oblice trasate de picăturile ploii.

Și-ar fi putut Akiko imagina vreodată că va fi atrasă de o vreme urâtă? Când toți se grăbeau spre casă, înaintând pe străzile înguste aplecați sub umbrele pentru a se feri de ploaie și vânt, tremurând și uzi, ea își înmuia la repezeală pensula în cerneluri, punând scena pe hârtie.

Și treptat, aproape fără să-și dea seama, ura îi dispăru complet din suflet, alungată de preocuparea creativă, confirmând intuiția lui Sun Hsiung că metoda îi va prinde bine. Se deprinse a lucra cu ușurință, mâna îi mergea repede și sigur pe hârtie, dobândise un fel de forță organică a tușeurilor, impresionându-și propriul *sensei,* care se străduise cel puțin tot atât de mult ca ea să ajungă la asemenea rezultate.

Sosi astfel un timp când Sun Hsiung consideră că e bine să înceapă exerciții mai dificile de antrenament. Într-o zi în care ninsese abundent, acoperind toate uscăturile, o ținu la lucru întreaga noapte, începând îndelungata trudă. Era însă conștient de urmări, atât asupra ei cât și a lui. Pentru că nu mai avusese până acum nici o elevă și, dacă n-ar fi avut un temperament stăpânit, s-ar fi simțit emoționat.

De fapt, recunoscuse în sinea lui că o acceptase cam repede ca elevă. Asupra prezenței femeilor în astfel de școli, conaționalii lui chinezi aveau o părere foarte diferită. Sun Hsiung își amintea că tatăl său întâlnise femei inteligente, care totuși deprindeau greu anumite lucruri care cer mult efort.

— Mai devreme sau mai târziu, îi spunea el fiului său, își vor deschide gura pentru proteste, și atunci, ce folos că sunt capabile și inteligente.

În Japonia, la fel ca în China, femeile trebuiau să asculte de ordinele tatălui până la căsătorie. Apoi se supuneau soțului și, în eventualitatea morții acestuia, fiului mai mare.

Femeia care nu reușea să nască era privită ca o mare păcătoasă. Dacă așa stăteau lucrurile, potrivit unor străvechi obiceiuri nestrămutate, era de așteptat să plece. În anumite cazuri, soția incapabilă de procreere accepta ca soțul să-i aducă un copil de la o amantă, și, dacă nici asta nu se putea, adoptau unul din copiii rudelor lui.

Adulterul soției însemna imediat divorțul, însă bărbatul putea avea atâtea amante câte dorea sau putea. De fapt, o lege promulgată în Japonia în anul 1870 stabilea că rudenia tatălui cu copilul său este considerată de gradul unu, în timp ce relația cu amantele trecea drept o legătură de gradul al doilea. Deși legea a fost abrogată la zece ani după aprobare, obiceiul de a avea amante continuă nestânjenit.

După moartea împăratului Mutsuhito în 1912, umbla zvonul că fiul ce-i urmase la tron, Taisho, nu era de la soția sa ci de la una dintre amante. Domnia lui Taisho a fost scurtă ; în 1926 i-a urmat fiul său Hirohito.

Reamintindu-și această parte a istoriei, Sun Hsiung își aduse aminte că și el fusese un fiu renegat, și încă mai era. Părăsise China lui natală cu mulți ani în urmă, din cauza societății asupritoare. În realitate, nu-i plăcuse lingușeala, mai ales a bărbaților. Conștient sau nu, își dedicase viața căutării puterii, deosebindu-se clar de samuraiul Japoniei feudale, care zi și noapte lupta să obțină putere dar voia din partea femeii blândețe și supunere.

Privea acum la trupul „soldățelului" muncit de antrenamente la lumina felinarului. Sudoarea ce o acoperea pe Akiko îi făcea corpul să strălucească precum bronzul.

Se întreba dacă și la trupul unui bărbat s-ar fi uitat cu aceleași emoții, care parcă îl biciuiau. Tot la fel i-ar urmări mișcările mușchilor spatelui sau ale coapselor încordându-se și răsucindu-se în exercițiile de *Tai Chi* ? Le executa cu o pricepere și suplețe uluitoare, încât lui

Sun Hsiung abia îi venea să creadă că se afla la el numai de șase luni, și nu de șase ani.

Ochii îi alunecaseră în jos spre fesele ei, în timp ce-și ridicase un picior și se răsucise, simțindu-se profund rușinat de pornirile lui instinctuale. Dar tot nu și le putea alunga.

Era un om care-și tratase dorințele exact ca pe oricare altă necesitate : când simțea asemenea nevoi, se ducea în districtul cel nou al bordelurilor, numit *karyukai*, și-și potolea setea. În orice caz, aceste răgazuri și le alegea cu grijă, străduindu-se ca, odată ajuns acolo, noaptea exercițiilor erotice să-i aducă satisfacție și lui, și partenerei sale.

Acum, pentru prima oară de la adolescența neștiutoare încoace, dorința îi fu stârnită fără a și-o putea ține în frâu, un șarpe înșelător i se încolăci împrejur, înlănțuindu-l cu inelele sale. Iritat, își întări voința împotriva năvălitorului, însă mintea îi era dusă în altă parte. La urma-urmei era tot bărbat, deplin conștient de fiecare parte a corpului său, știind perfect de bine că numai omul modern s-a îndreptat cu totul spre facultățile spiritului, neglijând restul.

Iar acum lui Sun Hsiung îi vorbea trupul, și știa în adâncul firii sale că trebuia să dea curs acestei chemări.

În acea dimineață, când eleva lui dormea încă după lecțiile nocturne, se strecurase hotește afară din casă, îndreptându-se către plăcerile din lumea sălciilor. Dar întorcându-se acum, deși simțea plăcerea și dorința urcând în el după cele întâmplate la bordel, cu toate că se eliberase de două ori în timpul petrecut în compania unei pricepute *tayu*, acestea deveniseră din nou doar senzații de suprafață și, pe când furtuna se dezlănțuia, în adâncuri domnea încă liniștea și calmul.

N-ar fi putut afirma că nu se bucurase de șederea lui în cartierul renumit pentru redarea fericirii. Simțise descărcarea norilor de ploaie, dar sufletul tot îi rătăcea fără încetare. Deși mădularul bărbăției îi era acum satisfăcut, simțea în adâncul său o neîmplinire.

Sun Hsiung fu frământat de aceste gânduri tot drumul la întoarcerea spre casă și, după ce răsuci cheia în broască și intră, înțelese instantaneu motivul agitației sale.

Deoarece, traversând camerele cufundate în tăcere, se văzu obligat să treacă prin camera adormitei sale eleve. *Fusuma* era pe jumătate deschisă, ca de obicei, și Sun Hsiung se opri să o studieze. Akiko era încă adormită, își ținea capul într-o parte, spre el. Stătea întinsă pe spate, cu un picior întins afară din așternut și cu celălalt îndoit de la genunchi, ca și cum ar fi vrut să execute o săritură în somn.

Și, cu ochii cufundați în această imagine, Sun Hsiung simți emoția arzându-i inima ca un cuțit bine ascuțit.

Ce fel de mister putea degaja o fată de vârsta ei de îl tulbura astfel ? Era o întrebare la care îi era imposibil să răspundă, deoarece se excludea problema vârstei și a experienței, lucruri cu care știa cum să trateze.

Și, îngenunchind în pragul camerei fetei, Sun Hsiung fu cucerit de seninătatea uimitorului ei *wa*, simțind un fel de presiune în josul abdomenului, despre care scufundătorii după perle spuneau că este unică.

Așa se întâmpla și cu Sun Hsiung. Își întinsese gâtul, fixându-și ochii asupra chipului ei adormit, pentru a se asigura că nu e trează. Deoarece avea impresia că ceva se întinsese între ei ca o punte deasupra hăului care-i despărțea, mângâindu-i sufletul și încălzindu-i măruntaiele. Nu se simțea uimit în fața acestei stări. Știa că e posibilă. Știa că prin vraja numită *jahõ* se putea obține un astfel de efect, și știa să-l contracareze. Dar cum să vină o asemenea vrajă de la un „soldățel" ? Cum naiba, că doar nu avea pic de antrenament ? !

Și totuși nu putea să nu pună la îndoială ceea ce se petrecea în el. Privi împrejur. Ziua era pe sfârșite. Umbre alungite se întindeau prin casă asemeni unor petale vii, iar lumina dispărea în viteză. Se apropia noaptea.

În apropierea lui, Akiko se mișca, întinzându-și picioarele și ridicându-și mâinile deasupra capului, asemeni unei pisici. Clipi din ochi și se trezi uitându-se la el așa de pătrunzător de parcă l-ar fi urmărit de când lumea.

— Vino încoace, șopti ea emoționată.

Iar când văzu că Sun Hsiung nu se urnea din loc, rămase tăcută, mișcându-și buza de jos, iar el simți sub centură cum se învârtoșează. Brusc, testiculele începură să-i zvâcnească, părându-i-se că o mână mătăsoasă ne-

văzută l-a prins de baza penisului, care se pornise a se întări și îngroșa.

— *Nu!*, îi țipa o voce în creier, însă nu-i dădu ascultare.

Ca un înotător somnoros intrat la apă, înaintă alene dincolo de pragul camerei ei, simțindu-i mâinile cum se întindeau ca doi șerpi alunecoși, cuprinzându-i umerii. Degetele lungi îi mângâiară ceafa și baza craniului.

Sun Hsiung nu-și mai simțea nici mâinile, nici picioarele. Era conștient de plăcerea nestăvilită pulsând în el.

Cu un gest magic, maiestuos, îi desfăcu kimonoul, plimbându-și în cerc mâna strângă peste pieptul lui, coborând-o spre stomac. Ochii ei, încă îngreunați de somn, și probabil de încă ceva, neștiut, se uitau în sus la el, cu pupilele dilatate, încât păreau că nu mai au iris. Buzele i se înmuiaseră senzuale, depărtându-se puțin, făcându-l să-i simtă respirația plăcută și proaspătă.

O parte din el n-ar fi vrut s-o vadă goală. Însă cealaltă parte, cea stârnită de fată, nu voia să fie refuzată. Și, încet, foarte încet, el îi desfăcu la rândul său kimonoul, scoțându-i la iveală pielea albă, centimetru cu centimetru, până ajunse în apropierea locurilor ascunse, care îi înfierbântaseră pornirile.

Apoi, când apăru un sân, urmat de celălalt, respirația lui se opri în loc. Umbriți de kimono, se umflaseră în lumina camerei, încoronați de sfârcurile dilatate. Dacă Fujiyama era cel mai frumos munte din lume, atunci de bună seamă aceștia erau cei mai frumoși sâni.

Aplecându-se încântat, un strigăt scurt îi scăpă lui Sunt Hsiung de pe buze. Iar Akiko, închizând ochii la plăcerea produsă de buzele ce-i prinseseră mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt, îi mângâie ceafa, cum văzuse ea că procedau specialistele de la *Fuyajo*, simțind, cu propria ei știință proaspăt căpătată, ghemele de nervi, și trecându-și vârful degetelor de-a lungul lor, dându-și seama cum să le țină arzânde sau cum să le domolească excitarea.

Însă nu-i era suficient; era nerăbdătoare, așa că-și puse mâna dreaptă între ei, căutând să pipăie corpul pe care-l bănuise în apropiere, cu puține momente înainte de a se trezi, dându-și seama că Sun Hsiung fusese cel

căruia îi percepuse ea emanațiile dorințelor sexuale. Așa că se întinsese spre el când încă mintea i se afla abia în al doilea stadiu de conștiență, trimițându-i *wa*-ul său în imensul spațiu ce-i despărțea.

Ceea ce pipăise atunci cu mintea pipăia acum cu mâna, și-i prinse testiculele grele în palmă, masându-i în același timp porțiunea dintre acestea și anus.

Sun Hsiung, care fusese fascinat de perfecțiunea sânilor ei, simți dintr-odată invazia degetelor ei, spunându-și că va muri de plăcere. Îl dezmierda exact unde trebuia, accelerându-i pulsul. Se simțea neobișnuit de îngreunat și încărcat, ca și cum ar fi fost un om firav în pielea unui urs. Mintea nu-i mai funcționa normal, toate labirinturile de cristal care îl conduseseră până acum cu succes pe drumul logicii se prăbușiseră. Se simțea parcă înlănțuit de o putere incredibilă.

Gemu fără să vrea, deoarece fata începuse să-și intensifice atâtarea. Mormăind încet, reuși să se dezbrace și el. Erau acum goi amândoi. Răsucind-o pe *futon*, își puse căușul palmelor chiar pe fesele ei, apăsându-le spre el. Foarte încet, îi depărtă apoi picioarele zvelte, îndreptându-și privirile în jos plin de dorințe, spre petalele florii ce i se dezvăluise.

Nările îi fremătară la mirosul de mosc. Simți erecția organului în palma ei, capul penisului dilatându-se. Părea că fata deține un afrodisiac, ale cărui forțe magice transformaseră camera într-o atmosferă îmbătătoare și densă ca mierea. Atinse cu buzele colina moale și proeminentă dintre picioarele ei. Niciodată nu mai simțise o asemenea plăcere lacomă în fața altei femei. Fiecare porțiune a ființei lui era concentrată asupra puținelor momente ce aveau să urmeze.

Părul pubian, abia de curând apărut, crescuse numai spre mijlocul colinei, restul fiind spân ca pielea unui prunc. Ceea ce-i spori înfierbântarea, deoarece avea în față o femeie, și totodată o copilă. Fără să ezite o secundă îi depărtă labiile cu degetele.

Simțind limba lui fierbinte înăuntru, Akiko se arcui pe spate, scoțând un strigăt înfundat de plăcere. O frigea între picioare de parcă soarele ar fi coborât acolo de pe cer. Descoperi că, dacă și ea își continua mângâierile în același timp, se simțea de zeci de ori mai excitată.

Se ridică încet spre el, întinzându-şi gâtul pentru a-l putea săruta, simţi că bărbatul freamătă nestăpânit, şi-l strânse şi mai mult, pentru a-i spori senzaţia.

Deasupra, buzele şi nasul lui se plimbau pe pielea ei goală, ochii închizându-i-se în extaz Parcă nici nu se eliberase azi-noapte de două ori în *koryukai ;* parcă nu făcuse dragoste de ani întregi.

La puţin timp el simţi contractarea muşchilor dintre coapsele ei şi se concentră febril asupra locului, făcând-o să se relaxeze şi să se înmoaie, cedând. O auzea sub el cum gâfâie cu gura căscată, şi-i simţi sfârcurile arzându-i abdomenul, în timp ce-l mângâia pasionată.

Îşi dorea să-i ofere primul ei orgasm adevărat, însă nu-şi dădea seama cât se va putea abţine el însuşi. Nu-i atinsese până acum capul membrului, însă ştia că se află în apropierea ejaculării, care s-ar fi putut produce şi fără o atingere directă.

O parte din el dorea cu ardoare acest lucru în timp ce îşi continua excitarea erotică. Ea era acum în spasme, cu muşchii încordaţi şi cu picioarele mult îndepărtate, cu fesele tari ca piatra. Îi simţea în interior cele de pe urmă zvâcniri.

Apoi, pe neaşteptate, simţi cum se strecoară de sub el şi îl întoarce cu faţa în sus, şi o privi cu ochii larg deschişi pe când ea se aşeză deasupra şi-l făcu să o pătrundă.

Gemând îşi duse involuntar coapsele în sus de pe *futon,* deoarece contactul electrizant ameninţa să-l copleşească şi să-l biruie.

Ea îşi mişcă coapsele înainte şi înapoi, stimulându-i capul penisului, de sus în jos, într-un ritm care-l făcu să rămână cu respiraţia tăiată. Apoi, ea se lăsă în jos, iar el îi puse mâinile pe mijloc şi o trase, încordându-se pentru a străpunge bariera naturală a fecioriei fetei.

După ce o pătrunse avu impresia că a explodat un obuz de tun, putând acum să înainteze în voie Îi simţi atingerea labiilor de scrot, apoi mângâierea degetelor care îl îndemnau să pătrundă tot mai adânc.

Se încolăci apoi peste el, sfârcurile şi sânii apăsându-l pe piept, dezvelindu-şi dinţii mici şi albi în clipa în care el începu s-o ridice şi s-o tragă de şolduri din nou, cuprins de încordare.

Sun Hsiung scrâșni din dinți, venele gâtului i se umflară ca două cabluri întinse la maxim. Gâfâia neîncetat, aflându-se acum cu totul în interiorul ei, însă privirile îi erau fixate asupra fetei, așteptându-i reacțiile.

Și ea fu din nou cuprinsă de spasme, de data aceasta mult mai puternice, labiile ei fierbinți începând să tremure. Erau cele din urmă convulsii și el se simți topindu-se parcă într-o ființă unică, întreaga lui energie, toate rezervele lui de putere alergându-i prin corp ca argintul viu. Când mâinile ei îl grăbiră să o pătrundă, când labiile ei zvâcniră în jurul penisului, simți un fior puternic, repetat apoi în câteva serii, o minunată căldură cuprinzându-l și cucerindu-l, însoțită de o arzătoare dorință de a o cutreiera cât mai mult, mai mult decât pe oricare femeie de până acum.

Slăbindu-și încordarea șoldurilor, ea scoase un strigăt, pe când se zbuciuma deasupra lui, iar respirația ei îl făcu să simtă iar aroma de mosc, printre pletele ce-i căzuseră ca un văl pe față. Urmă o ondulare apăsată a abdomenului ei, cu mușchii fremătându-i în zvâcniri scurte, și-i simți degetele mătăsoase prinzându-l și mângâindu-l apoi din nou, cu atâta tandrețe încât, ca printr-o minune, simți cum orgasmul amenințător nu se mai produce, readunându-i-se energia ca și cum ar fi fost o femeie, producându-i o cu totul altă formă de satisfacție, pe care nu o mai trăise până acum.

Ceva în interiorul ei — același ceva care se degajase spre el când o văzuse în somn — îl restabili și îi făcu să se bucure împreună de orgasmul ei, uniți într-un fel de dans spiritual, pe care Sun Hsiung îl mai trăise doar în luptele cele mai grele, în care viața și moartea se află pe muchie de cuțit.

Tremurând ca o frunză bătută de vânt, Sun Hsiung se lăsă cuprins de întreaga ei forță descătușată. Se înălță cu ea pe culmile extazului și, revenindu-i erecția penisului, eliberă din el tot ceea ce adunase, fără a mai păstra măcar o picătură.

Ani de zile mai apoi, încă mai păstra vie amintirea acelei seri. Și tot vie îi era amintirea când ea, femeie în puterea cuvântului acum, l-a vizitat din nou, înclinându-se politicoasă și destăinuindu-i-se :

— *Sensei*, un singur lucru vreau să mai învăț...

Abdomenul lui Sun Hsiung se contractă iar inima îi fu cuprinsă de un sloi de gheață, deoarece prevăzuse acest moment cu mult timp în urmă. Și, temându-se de el, încercase să-l evite. Dar numai mult până acum. Pentru că iată-l că sosise.

— Și care anume este acel lucru ? întrebă el cu glasul stins, în lumina lămpii care răspândea doar o mică pâlpâire în întunericul profund din cameră.

Akiko lăsă fruntea în jos, spre *tatami*. Părul ei negru strălucitor era strâns la spate, lăsându-i liberă fața cu trăsături desăvârșite, legat în coadă de cal atârnându-i pe un umăr, cum ea nu purta de obicei, însă îi plăcea lui Sun Hsiung, deoarece era o modă specific chinezească. Purta un kimono cu pete roșii, aurii și portocalii, culorile sale întrecându-se cu toamna de afară.

— Aș vrea să învăț cum să-mi disimulez *wa*-ul.

Vocea îi fusese calmă, potolită, fără pic de emoție. Se dovedise a fi o elevă foarte dotată.

— Mi-am dorit aceasta din clipa în care mi-am dat seama că am capacitatea necesară...

— Dar de ce, *kodomo-gunjin* ?

— Pentru că fără asta mă simt cumva neisprăvită.

Sun Hsiung dădu o dată din cap.

— Înțeleg, adăugă el, deși ar fi vrut să spună mai multe.

— Nu-i nevoie să mă avertizezi, *sensei*, spuse ea dându-și seama de ce s-a abținut de la alte cuvinte.

— E mult mai periculos decât ți-ai putea închipui tu.

Ochii lor se întâlniră, și Akiko se supuse voinței lui de data aceasta, întreaga ei ființă punându-se în acord cu vorbele lui, simțindu-le importanța, dincolo de faptul că nimeni nu-i va putea modifica ei *karma* ce-i fusese hărăzită.

— Nu mi-e frică de moarte sau de amenințarea ei, spuse ea încet.

Brusc, încăperea păru inundată de lumina aurelor lor, o lumină pulsând viu, care transforma totul în strălucire.

— Moartea corpului este departe de a fi lucrul cel mai grav.

— Forțele pe care le cauți tu se află dincolo de priceperea omenească ; sunt forțe atât de rudimentare încât nu pot fi ținute decât parțial sub control. Când nu se află sub controlul tău, te pot transforma ; pot denatura tot ceea ce te-am învățat eu până acum.

În liniștea în care răsuna doar ecoul vorbelor sale, învăluindu-i apoi pe amândoi, Akiko își plecă privirile.

— Înțeleg. Mă voi păzi cu mare grijă de asemenea denaturări.

— În acest caz, acolo trebuie să te duci, spuse Sun Hsiung, întinzându-i un sul de hârtie.

A doua zi dimineață, după ce terminase ea de împachetat, el îi luă blocul de desen și pensula din mână.

— Nu poți lua astea cu tine, soldățelule.

Și, pentru prima oară, Akiko simți profunzimea beznei în care urma să coboare.

— Mă simt întristată, *sensei*.

Acestea au fost ultimele cuvinte auzite de Sun Hsiung de la ea. Băură împreună o singură ceașcă de ceai. Puțin mai târziu ea își săltă bagajul și înclinându-se, îl părăsi.

Fusese pentru prima oară când ea împlinise ceremonia ceaiului pentru el, fiind de această dată ca un *sensei* al propriului *sensei*. Lung timp după aceea stătu Sun Hsiung în fața cești de ceai acum rece, frunzele de un verde închis încă rămânând pe fundul ei, asemeni frunzelor de viță ce nu vor să moară până târziu.

Apoi, încet și cu grijă, ca și cum ar fi fost făcut din sticlă, se târî pe *tatami*, spre blocul ei de desen, lângă care se afla și pensula.

Se întinse și luă blocul, strângându-l la piept, cu ochii rătăcind prin grădina bonsai. Auzi cântecul plângăreț al unui ploier răzbătând prin *fusuma* pe jumătate deschisă ; nici nu băgă de seamă ce răcoare se făcuse în cameră.

Și, cu blocul strâns la piept, începu să se legene ușor pe picioare.

În cele din urmă, o lacrimă sărată i se prelinse pe obrazul uscat, căzând tăcută pe muchia blocului de desen, pe loc absorbită de hârtiile din el, dispărând pentru totdeauna.

CARTEA A PATRA

FA CHI

(Apăsarea pe trăgaci)

— Domnule Nangi, mă tem că veștile sunt mult mai rele decât ne așteptam noi doi la început.

Tanzan Nangi stătea în fotoliu, bându-și ceaiul gălbui de iasomie și privind pe fereastră la Grădina Botanică din zona Mid-Levels a Hong Kongului. Dincolo de aceasta se întindea Golful Victoria, străjuit de Marele Pisc.

Se aflau la ultimul nivel al birourilor băncii All-Asia, un zgârie-nori din oțel și sticlă de la mijlocul Bulevardului Des Voeux.

— Continuă, spuse Nangi nepăsător, scuturându-și țigara într-o scrumieră de cristal de pe birou.

Allan Su aruncă o privire scurtă asupra dosarului pântecos pe care tocmai îl închisese, deși se vedea clar că nu avea nevoie să-l răsfoiască. Își șterse cu degetul buza de sus, apoi își trecu mâna prin păr. Era un chinez mărunțel, originar din Șanhai, om în general calm și cu mintea limpede. Însă acum, vizibila lui îngrijorare umpluse biroul asemeni unui parfum ciudat.

Începu să patruleze în lung și-n lat pe vechiul covor de Buhara.

— Pentru a vă da un exemplu, avem interese de 75% în proiectul de locuințe Wan Fa de construcții în Noile Teritorii, în Tai Po Kau. Prima obligațiune ipotecară a fost deja refinanțată, aflându-se pe punctul de a cere suplimentări. Va fi nevoie așadar de o nouă obligațiune ipotecară, lucru pe care nu ni-l putem permite. Pentru a fi în stare să menținem lucrurile în acest stadiu, avem nevoie de o chirie de 76%. Clădirile ar trebui închiriate pentru 16 000 dolari Hong Kong pe lună; vom fi norocoși dacă vom obține la ora actuală 5 000.

De la comunicatul făcut de comuniști, nimeni nu mai dorește să locuiască într-un loc instabil, „amenințat în orice clipă de o invazie".

Allan Su patrulase prin birou suficient, așa că depuse dosarul pântecos pe pupitrul lăcuit, alături de alte dosare, la fel de groase.

— Lista problemelor e aproape nesfârșită. Avea în voce un dezgust nedisimulat. Nici dacă ar fi lucrat pe ascuns pentru vreunul din concurenții noștri, Anthony Chin nu ne-ar fi făcut atâtea necazuri.

— Oare era în slujba cuiva ? întrebă Nangi.

— În acest oraș, cine mai poate ști ? Umerii lui Su se ridicară și se coborâră. Cu toate că mă îndoiesc. Și alte bănci au pățit-o, deși nu în aceeași măsură. Își scuturâ capul. Nu, mai degrabă cred că Chin a fost lacom, și lăcomia, domnule Nangi, este cel mai mare dușman al dreptei judecăți.

Nangi se aplecă și mai turnă ceai. Apoi se așeză mai comod în fotoliul de piele al lui Allan Su, și admiră rețeaua de zgârie-nori zvelți ce se întindeau până spre pantele Piscului Victoria, ca o pădure de beton și sticlă.

— Spune-mi, domnule Su, când a avut loc ultimul cutremur de pământ mai mare ?

Pe moment uluit de întrebarea neașteptată, Allan Su își mări ochii pe după lentilele ochelarilor săi cu rama metalică.

— O, cred că a fost în urmă cu circa doi ani...

— Hm... Nangi încă mai urmărea cu atenție clădirile din zare. Un cutremur puternic, sosit pe neașteptate, ar dărâma mulți zgârie-nori, nu crezi ? S-ar prăbuși ca un joc de cuburi. S-ar pierde multe vieți omenești, cursul normal al multor familii s-ar da peste cap, multe averi s-ar ruina.

Își întoarse capul pentru a-l privi pe Allan Su în față :

— Dar dumneata pentru cine mai lucrezi, domnule Su ?

— Eu... Scuzați-mă, domnule Nangi, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți...

— Ei, hai, hai... spuse Nangi, gândind că toți chinezii sunt la fel, nu e cazul să ne ascundem după degete.

Toată lumea aici în Hong Kong are mai mult decât o singură slujbă, e mult mai rentabil.

Se opri ca să-și umple din nou ceșcuța cu ceai.

— Să-l luăm de exemplu pe Anthony Chin. Nu era numai director la All-Asia din Hong Kong, ci și locotenent în Armata Roșie Chineză.

Împinse ceșcuța spre mijlocul biroului.

— Imposibil ! — Allan Su se opri din mers. Îl știu de ani de zile. Soțiile noastre mergeau împreună la cumpărături, o dată pe săptămână.

— Atunci ar fi trebuit să știi despre șmecheriile lui financiare, spuse Nangi cu blândețe, arătând spre maldărele de dosare pline de dovezi concludente. Echipa de detectivi angajați de el își făcuse bine datoria.

— Habar nu am avut despre acestea, se înfierbântă Su.

Nangi clătină din cap.

— După cum nu ai avut habar nici despre adevărata lui apartenență politică.

Allan Su îl privi o clipă, încercând să-și înfrângă ura față de japonezul din fața lui, căutând să descopere ce fel de om era în realitate. Era conștient că numai jocul cu cărțile pe față îl poate salva în acest moment.

— Rezultă așadar că și pe mine mă credeți tot comunist ?

— Ei, în privința asta poți să fii liniștit, spuse Nangi. Apoi zâmbi. Hai, domnule Su, nu bei un ceai cu mine ?

Cu inima bătându-i în gât ca un ciocan, Allan Su îi dădu ascultare.

— Nu m-ar surprinde nici un eveniment de aici...

Sorbi din ceai, îl găsi aproape rece, apoi începu să gesticuleze cu ceșcuța în mână, spre zgârie-norii de afară, risipiți în Mid-Levels ca niște degete lungi și delicate de sticlă și oțel.

— Să luăm de exemplu aceste clădiri înalte. Un cutremur de intensitate medie le-ar putea dărâma. Mai mult ca sigur că n-a fost pusă suficientă armătură de oțel în beton. Trucul preferat este să se pună în beton vreo șase bare de oțel-beton care, în treacăt fie spus, are de două ori mai mult nisip decât prevedea rețeta — în timp ce inspectorul urmărește cum se toarnă. După ple-

carea lui, aceleași șase bare de oțel vor fi mutate la altă turnare, unde urmează să vină inspectorul. După ce inspectorul părăsește șantierul, barele sunt în cele din urmă folosite. E chiar o joacă de copii, întrucât inspectorul e deja plătit de constructori să închidă ochii la economia de armătură.

Nangi se încruntă :

— Cu un lucru nu trebuie să ne jucăm totuși : cu viețile omenești. Și cu milioanele de dolari.

Su ridică din umeri.

— Dacă-mi pot permite să cumpăr o fecioară de doisprezece ani în Wan Chai, de ce nu mi-aș permite să cumpăr un inspector de construcții ?

— Diferența aici este că — începu Nangi cu gâtul uscat — fecioara de doisprezece ani ți-ar toca atâția bani, câștigați din greu, încât soția ar putea afla...

— Asta înseamnă că poftele mele — și pofta este o formă de lăcomie — mi-au orbit dreapta judecată.

Nangi se ridică brusc.

— Cu cât te plătește pe lună banca Royal Albert, domnule Su ?

Allan Su aproape că scăpă ceșcuța de porțelan din mână. Însă nu tocmai. Își auzi bubuitul inimii în timpane, ca și când toți strămoșii lui ar fi urlat deodată, și gândi „Mărite Buddha, ce se va întâmpla acum cu familia mea ? N-o să mai am nici o slujbă, în mijlocul celei mai mari recesiuni economice a Coloniei din ultimii treizeci de ani..."

Nangi părea că-i dispare și-i reapare în față, apoi, cu încetineala și grija exagerată a unui beat turtă, așează ceșcuța pe birou, printre maldărele de dosare.

— Haide, hai, spuse Nangi. Ți-am pus o întrebare foarte simplă.

— Dar răspunsul e foarte greu. Vă rog să...

— Nu, îl întrerupse Nangi aplecându-se și punându-și coatele pe lemnul de tec al biroului, nu doresc să primesc explicații, domnule Su. Am nevoie în acest post de un om pe care să mă pot baza. Și în care să pot avea încredere. Ori ești un asemenea om, ori nu ești.

Nangi îl țintui cu privirile :

— Dacă nu ești un astfel de om, domnule Su, știi ce se va întâmpla, nu ?

Allan Su ridică din umeri, dar rămase tot mut.

Își ținea spatele drept, însă genunchii îi tremurau Desigur că putea părăsi biroul pe loc, depunându-și demisia. Dar la ce rezultat ajunge ? Avea vreo garanție că banca Royal Albert îl va angaja ? Angajările scăzuseră considerabil aproape în toate domeniile, mai ales în cel bancar, de când nenorociții de comuniști au lansat avertismentul. Se gândea la soție, la cei șase copii, la mătușă, la cei doi unchi, din care unul era văduv, și la nenumărații veri ai soției, toți aceștia așteptând ajutorul lui.

Desigur că putea trânti o minciună sfruntată, însă bănuia că n-ar fi cea mai înțeleaptă soluție, ar fi ca și când și-ar da demisia. Cu Nangi nu-i de glumit. Pe deasupra, e japonez. Și, dacă ar juca cinstit, poate că ar trece drept un angajat meritoriu.

Su se hotărî să spună adevărul.

— Royal Albert mă plătea cu 10.000 de dolari Hong Kong pe lună, pentru a-i ține la curent cu toate tranzacțiile băncii All-Asia.

Își ținu răsuflarea. Își auzea pulsul accelerat izbindu-i timpanele ca valurile ce izbesc țărmul.

— Înțeleg.

Nangi lovi cu guma din capătul unui creion pe suprafața biroului. Apoi își ridică privirile.

— Începând din clipa de față, domnule Su, salariul dumitale se va dubla.

„O, zei măreți ai vânturilor de vest", gândi Su. Un firicel de sudoare îi apăru la bordura bretonului.

— După șase luni vom revizui problema și, în funcție de rezultatele băncii, salariul dumitale va crește... sau va scădea. Lucrul rămâne valabil timp de un an de zile. Ochii lui urmăreau reacțiile lui Su. Dacă până la aceste date banca va înregistra profituri, mă voi strădui să-ți asigur, atât cât voi fi eu la cârma băncii, un procent de 10% din beneficiul de la All-Asia, pe baza unui contract permanent.

Nangi observă cu satisfacție că de pe fața plată a lui Su dispăruse orice urmă de culoare.

— Voi rupe imediat orice legătură cu Royal Albert.

Glasul lui Su fu de-a dreptul pițigăiat. Ochii îi deveniseră sticloși.

— Ba n-ai să faci una ca asta, spuse Nangi. Îți vei lua în continuare cele zece mii pe lună, iar după 60 de zile mărești suma. Doamne ferește, doar o meriți!

Su se înnegură la față.

— Sir, nu cred că vă înțeleg. Ușurarea se revărsa asupra lui ca un torent de primăvară, întinându-i gândurile.

— De azi înainte, domnule Su, le vei furniza celor de la Royal Albert exact informațiile pe care ți le voi da eu. Totodată, mă vei ține la curent cu rezultatele concurenței noastre. Doresc să știu orice tranzacție de-a lor, mare sau mică. Vreau să știu orice investiție de capital, cum este acesta repartizat, și ce intenții au pe un an, pe cinci și pe zece ani.

Ridică semeț capul :

— M-ai înțeles, domnule Su ?

Su își revenise suficient pentru a fi în stare de un zâmbet. „O, zei ai celor patru vânturi, se ruga el în gând, diseară vă fac cinste la toți."

— Sunt întru totul de partea dumneavoastră, Nangi-san, răspunse el în cea mai reușită limbă engleză de care era în stare. Îmi pare o slujbă din ce în ce mai captivantă...

După care îl cuprinse din nou îngrijorarea.

— Însă nu mă pot aștepta la un câștig atât de mare, având în vedere lipsa de capital a băncii noastre. Aproape că nu mai putem fi solvabili dacă ne vom confrunta cu accelerarea inflației. Și, chiar dacă nu se va accentua inflația — fie ca zeii să mă audă! — tot ne vor trebui peste 12 luni ca să ne revenim suficient și să putem înregistra profituri cât de mici.

— Două lucruri ne vor ajuta în această privință, spuse Nangi imperturbabil. În primul rând, în 72 de ore vom avea la dispoziție capital suplimentar.

— Pot să vă întreb care este proveniența acestui capital ? se interesă Su.

— Pregătește-te numai să investești rațional o parte din el, cu un maxim de profit, în minim de timp.

Su deja clătina dezamăgit din cap.

— Riscuri mari în direcția aceasta. Și, în actuala noastră situație, nu ne putem permite.

— Nu și dacă vom avea informațiile pe care le vei obține de la Royal Albert...

Nangi zâmbea acum ca o roză.

— Călărește-i, domnule Su, așa cum călărește câinele din templu pe spatele dragonului ! Lasă-i pe *ei* să se vâre în riscuri, fă-ți datoria și adună bani, ca să-i putem investi fără riscuri.

Înclină apoi capul :

— Felicitări ! Azi este o zi mare pentru dumneata. Ce-ar fi să mergem și s-o sărbătorim.

Tania manevra terminalul decodorului, când apăru cifrul pe ecran. Pur și simplu fusese norocoasă.

Operațiunea „Peștele-spadă", cum o numise cu ironie, era creației ei. Ea o concepuse, deoarece era o treabă ce-l privea pe Minck personal, nu o îndatorire de seviciu.

Ei, nu era în întregime o treabă personală a lui Minck. „Peștele-spadă" *fusese* o sarcină de serviciu până în urmă cu aproape un an. Până acum, așa susținuse Tania, ar fi trebuit de mult rezolvată. De fapt, din punctul de vedere al celor de la Sectorul Roșu sau din cadrul „Familiei", fusese rezolvată. Numai Minck și Tania erau de altă părere.

În clipa în care Tania și-a dat seama că operațiunea depășise hotarul stabilit, și că se pătrunsese în domeniul personal, devenise foarte precaută. Una din misiunile ei, tainică și cu atât mai importantă, era să-l apere pe Minck. În mintea ei considera că el își alesese un moment absolut nefavorabil pentru această operațiune, deși era conștientă că, atunci când li se îngăduie sentimentelor personale să se amestece cu treburile de serviciu, nici un moment nu e bine ales.

Așa că devenise paznicul aparaturii și documentației referitoare la operațiunea „Peștele-spadă", cunoscând toate necazurile la care se înhămase. Unele lucruri pot fi ținute ascunse mai bine ca altele. Dar nici un lucru expus vederii nu poate fi ținut ascuns mult timp.

Când a aflat că Minck nu voia să încheie cu numita operațiune, a schimbat și ea tactica, cerându-i un atelier separat. Lucru despre care nici nu putea fi vorba, susținea el ; „Peștele-spadă" nu se poate pune într-o cușcă specială.

Apoi ea și-a organizat „cușca" : opt oameni de supraveghere, în două schimburi. El a obiectat că acțiunea ei nu va fi pe placul „Peștelui-spadă". Îi va limita libertatea, spunea el. Tania se abținu de la comentarii, știind că tocmai acesta era rolul „cuștii". Se putea folosi în misiuni serioase, dar și pentru „jocuri" cum era drăgălașul de „Pește-spadă".

În cele din urmă, procedă cum îi ceruse el de la bun început : puse la lucru numai doi oameni. Însă nu l-a părăsit, ci a păstrat un contact permanent cu „Peștele". „Peștișorul" lor se dovedea foarte lunecos, și ea nu dorea să aibă loc nici cea mai mică greșeală. Singura dată când a neglijat problema, a fost atunci când Minck însuși s-a lăsat doborât. Credea că ea nu știe, însă știa.

Acum, Tania urmărea literele verzi ce licăreau pe ecran, defilând în șiruri ordonate. După ce apăru întregul mesaj, urmări literele un moment, înainte de a apăsa pe butonul de decodificare. Apăru apoi întrebarea : „Într-adevăr ?" și apăsă în continuare pe un buton de acces final, de șase digiți. Întregul ecran conținea acum mesajul decodificat. Avea la dispoziție un minut, nici mai mult, nici mai puțin, pentru a-l citi și rumega. Dacă nu ar fi apăsat pe butonul „print" pentru a obține o copie tipărită, totul ar fi dispărut ca și când nici n-ar fi fost.

Citind succintul mesaj, Tania se albi la față și rămase atât de uluită că nici nu mai știa dacă să mai apese sau nu pe butonul „print", pentru a obține copia. Atâta timp cât avea mesajul în fața ochilor, nu se mai gândea la importanța tipăririi.

Îl înjură în gând pe Minck și toate problemele lui personale. Deoarece decodificarea mesajului transformase „Peștele-spadă" dintr-un pericol potențial într-unul real. Apăsă pe butonul „send", pregătindu-și răspunsul ce urma să-l transmită la rândul său. La apariția datei, își aminti că își schimbau codurile săptămânal, și azi tocmai trebuiau să treacă la unul nou, și asta însemna că trebuia să ia legătura cu Tony Theerson.

Se ridică și coborî două etaje. Tony „băiatul minune" își avea bârlogul într-un colț mai retras al acelui etaj. Singurul lui mobilier erau câteva lăzi de lemn, o tablă de scris ca la școală, câteva teancuri de etichete, și suluri

mari de hârtie de ambalaj. Precum și mașinile lui de descifrat mesaje.

Cu toate că Minck îl pusese pe Theerson să lucreze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, la descifrările codurilor Alfa-3 folosite de sovietici, tot mintea lui drăcoasă punea la punct și codurile întregului Sector Roșu. Susținea că sunt indescifrabile, și Tania îl credea.

Când intră, el se ridică în capul oaselor pe patul de campanie pe care-l solicitase Forțelor Armate să-l instaleze în biroul lui. Tania presupunea că „băiatul-minune" nu avea nici un fel de viață particulară, din moment ce dormea în această clădire. Și, din cauza diferențelor de fus orar dintre Washington și zonele pe care le urmărea el cu precădere, Rusia și Asia, era sigură că trebuie să aibă un program de somn cu totul aiurea.

— Hei, spuse el în stilul lui laconic.

— Vrei o cafea ? îl întrebă ea.

El își întinse mâna ; purta un tricou pe care scria „Depeche Mode", și o pereche de blugi decolorați.

— Doctore, vâră-ți acul în vâna asta !

Râse, iar Tania se îndreptă spre automatul de cafea, umplând două cești. Îi întinse și lui una :

— Ai avut o noapte grea ?

El sorbi din cafeaua franțuzească tare și mormăi cu ochii închiși, extaziat :

— Ca o ambră pentru zei... Mai sorbi din cafea. De când mă chinui să descifrez afurisitul ăsta de cod nou, am parte numai de nopți nenorocite.

Se referea la codul Alfa-3. Puse ceașca goală alături.

— Cinstit să fiu, nu cred că am să-i dau de capăt.

Se ridică, se întinse, apoi căscă de-i trosniră fălcile.

— Am impresia că iar ți-a venit rândul să treci la treabă, spuse Tania. Ea abia dacă se atinsese de cafea ; prefera ceaiul. Dar nu voia să pară neprietenoasă.

„Băiatul-minune" mormăi din nou :

— Vrei să spui că a mai trecut o săptămână ? O, Doamne ! Își plimbă degetele prin păr. O să am nevoie de un duș...

— Datoria mai întâi, după aceea igiena personală, spuse Tania. Trebuie să transmit un mesaj.

— Dumnezeule mare ! Se aplecă și cotrobăi printr-o ladă cu dischete noi. Scoase una și i-o întinse. Asta-i o nebunie !

— Toate sunt, spuse ea și se îndreptă spre ușă. Bafta !

El se încruntă amărât.

— O să am nevoie...

Aruncându-i o ultimă privire, Tania îl văzu cu walkmanul în mână și căștile pe urechi, așezându-se la muncă. La „băiatul-minune" munca era pe primul plan. Tania se hotărî să-i înainteze un memoriu lui Minck, prin care să solicite un concediu pentru Theerson.

Reintoarsă la pupitrul computerului ei, puse discheta de la Theerson și apăsă pe butonul „enter". Apăru cuvântul „file", după care bătu pe claviatură „Peștele-spadă". Așteptă să se umple ecranul, apoi introduse răspunsul ei. Mașina lucra automat potrivit noului cod, înlocuitor al celui vechi.

TRANSMITE DATE DIN ORĂ ÎN ORĂ. CURÂND TE VEI SCHIMBA. VEI PRIMI FORȚE DE SPRIJIN PESTE TREIZECI ȘI ȘASE DE ORE. TERMINĂ OPERAȚIUNEA „PEȘTELE-SPADĂ" CÂND SE VA STABILIZA SITUAȚIA ȘI TE VEI ASIGURA DE APARIȚIA ȚINTEI.

Apoi ieși să-și întocmească raportul.

Nicholas stătea pe piatra din grădina lui Sato. Rămăsese acolo cel puțin încă o oră după plecarea gazdelor sale. Se prefăcuse că se retrage și el la culcare, pentru a nu fi și ei obligați să-i vegheze insomnia. Nici nu se străduise să se dezbrace și revenise în grădină după ce așteptase în cameră cincisprezece minute.

Cu infinită încetineală, lumina zorilor pătrundea în grădină. Îi cam părea rău, deoarece luna era mai discretă, iar parfumul florilor parcă scăzuse la apariția noii lumini.

Nicholas își dădu seama de prezența din spatele lui din momentul când ființa trecu pragul, ieșind în grădină, călcând pe pietrișul luminat. Înaintea zorilor văzduhul era împânzit de ceață. În afară de ciripitul slab al păsărilor care se trezeau, nu se auzea nici un zgomot.

Fără a fi nevoie să se întoarcă și fără să-i audă glasul, știa că este Akiko. Ore în șir *wa*-ul lor se înlănțuise, timp suficient pentru a și-o păstra în memorie. Pe cât era de primitiv acest simț, pe atât era de complicat. După cum îi spusese Akutagawa, viața la oraș deteriorase acest simț la omul modern.

Și, din cauza aceasta, știa o dată mai mult că ea reprezintă un pericol. Nu-și dădea însă seama în ce fel putea ea fi primejdioasă, și mai ales dacă era așa numai în ce-l privea pe el. Știa că ea era *sensei*. Foarte puțini și-ar fi dat seama de aceasta numai privind-o și nu i-ar fi simțit puterea spiritului, nici dacă ar fi fost vorba de un alt *sensei*, fără a avea capacitatea și cunoștințele lui Nicholas. Însă cu el era altceva.

— Nicholas-san...

Vocea ei scăzută îl înfioră, și se străduí să rămână calm. Sângele încă îi zvâcnea în tâmple, simțind cum îi năvălește în tot capul.

— Unde e soțul tău ?

— Sforăie în culcușul său princiar.

Ce i se putea citi în voce ? Nicholas se străduí să-i descifreze toate ecourile și nuanțele, chiar și pe cele nebănuite de ea. Să fi fost ironie în glasul ei ?

— Oare locul tău nu este alături de el ?

Fusese o întrebare arțăgoasă, de amant gelos, și se înjură singur pentru vorba proastă.

— Locul meu, răspunse ea ca și cum nu ar fi remarcat nici o nuanță de iritare în vocea lui, este acolo unde vreau eu să fie. Se opri, șovăind dacă e cazul să continue. Crezi că încalc astfel normele japoneze ?

El scutură capul :

— Tradiția poate că o încalci, dar nu și normele japoneze.

După liniștea care urmă, ea spuse :

— Nu vrei să te întorci și să te uiți la mine ? E așa de greu să mă privești în față ?

Cuvintele ei făcură să i se zburlească părul la ceafă lui Nicholas, și îl făcură să se mire cât de bine și le alesese. Încet, cu inima bătându-i mai tare decât ar fi vrut, se întoarse spre ea. Simțea că se topește.

Primii zori o făcură să se îmbujoreze, dându-i o anume strălucire. Se schimbase într-un kimono galben

pal, brodat cu crengi verzi de brad. Un bâtlan auriu zbura cu aripile larg deschise peste sânul stâng. Își lăsase părul în jos, revărsându-l ca o cascadă neagră peste spate și umeri. Nu-și pusese nici un fel de bijuterie. Unghiile îi erau strălucitoare din cauza ojei, însă erau tăiate scurt, așa cum se cade unei femei cu antrenamentul ei. I se păru că-i poate citi un ușor tremur pe față, un tic trecător, deasupra pleoapei unui ochi. Apoi își recăpătă deplina stăpânire de sine.

— Ce era așa de greu ? șopti ea în adierea slabă a vântului. Ceața se învârtejea în spatele ei, dansându-i în jurul umerilor.

— Îmi place să mă uit la tine, Akiko, ești o frumusețe.

Nu intenționase o asemenea afirmație. Se simți imediat ca după pierderea unei lupte.

Ea se apropie de el, plutind parcă pe deasupra potecii prunduite. Lui îi părea că venise ca o nălucă, din fundul nopții.

— De ce am eu impresia că parcă ne-am mai întâlnit ?

Spusele ei îi făcură pe amândoi să tresară. Era ca și când, goi, s-ar fi îmbrățișat sub privirile lui Sato, apărut ca din pământ și îndreptându-se spre ei. Sângele năvăli în obrajii lui Akiko, iar ochii parcă îi dispăruseră. Fu din nou cuprinsă de acel tremur ușor.

Orice simț al realității dispăruse din mintea lui Nicholas. Pierdut și el în ceața albă din jur, o vedea numai pe ea. Yukio îi apărea acum în față, un *kami* căruia i se acordase o a doua viață. Apoi, se cufundă și el în căutarea forțelor Neantului, căutând un răspuns la ceea ce nu se putea răspunde. Ca într-un vis, se ridică de pe piatra tare și se îndreptă spre ea, aflându-se acum la o distanță de lungime de braț. Se lupta cu sine pentru a-i spune cuvintele ce-l frământau din momentul când ea își lăsase evantaiul să alunece din dreptul feței. Erau cuvinte pe care-și dorea cu ardoare să le rostească, cuvinte care l-ar fi eliberat probabil de chinul interior, dar care l-ar fi făcut totodată vulnerabil în fața ei.

Cum să procedeze ? Sosise clipa așteptată. În societatea japoneză, rareori are cineva ocazia să se găsească mai mult timp între patru ochi cu soția altcuiva. Și acest

moment se datora numai lui Akiko. Ce voia de la el ? Ea era Yukio ? Voia să-l audă pronunțându-i numele ? Dacă acesta era motivul, de ce-l chinuia atât ? Era asaltat de întrebări ce se adunau în final într-o mare enigmă. Îi părea acum că întreaga lui viață a fost o enigmă, o succesiune de întâmplări puse cap la cap cu o noimă pe care el se ferise s-o înțeleagă.

— Cine ești tu ? întrebă el răgușit. Trebuie să știu.

Ochii ei îi căutau pe ai lui.

— Tu cine crezi că sunt ?

Vorbise fără intenții ascunse ; el simți mai degrabă o disperare adânc îngropată, căreia nu-i putea da vreun nume.

— Nu știu...

Distanța dintre ei parcă se micșorase. Părea că voința amândurora slăbise.

— Spune-mi tu, șopti ea. Spune-mi.

Îi putea simți respirația, îi putea inhala parfumul, îi putea simți căldura degajată de sub kimonoul de mătase. Ochii ei se închiseseră pe jumătate, buzele i se îndepărtaseră puțin, ca și cum o anumită emoție era pe punctul de a-i stârni lacrimile.

— Yukio...

Numele îi fusese smuls din inimă, ca un stindard zdrențuit în bătălie. Era de necrezut că-i putuse rosti numele, de necrezut că se putea gândi că ea e cea din fața lui lui. Și totuși repetă :

— Yukio. Yukio...

Văzuse cum ochii ei clipesc mărunt ca sub influența unei vrăji, simțind cum căldura bustului ei se contopește cu a lui, cum i se dă capul pe spate, arcuirea gâtului suprapunându-se imaginii pe care o purtase cu el atâta timp ; ani întregi...

O văpaie interioară ardea în el când se întinse ca s-o sărute, sau ca s-o împiedice să cadă — nu știa nici el. Totul în el se aprinse și ardea. Creierul îi era cuprins de febră. Scăpase orice control.

Buzele i se coborâră spre ale ei și-i simți gustul când limba ei i se strecură în gură.

Pentru prima dată în viață, Akiko se contopea cu Universul. Nimic din experiențele ei anterioare nu-i produsese un asemenea foc interior.

Era atât de emoționată, că-i era de două ori recunoscătoare pentru îmbrățișarea lui puternică. Respirația i se tăiase, la auzul numelui rostit de el. Acesta *era* numele ei! Cum era cu putință? Și ce bine săruta, și cât de mult și-l dorise! Genunchii i se înmuiaseră, nu se mai putea ține pe picioare. Simțea la atingerea lui un fel de extaz pe care-l crezuse posibil numai în orgasm.

Ce se întâmpla cu ea? Măturată din creier, totuși o parte ascunsă a minții ei striga să fie auzită. Ce forță ciudată o cuprinsese? Ce-i răsturnase toate planurile anterioare de răzbunare? Ce o făcea să se simtă astfel în fața unui dușman? Și de ce l-a mințit? Ea nu era Yukio; era Akiko.

Apoi, cuprinsă de forța *wa*-ului lui, cu inima bătându-i să-i spargă timpanele ca un tunet, apăsată pe piept de pieptul lui, răspunsul îi explodă în minte ca un foc de artificii măreț.

Ca Akiko, n-ar fi însemnat mare lucru. Apăruse de niciunde, și viitorul n-ar fi dus-o nicăieri. Fiind însă Yukio, lucrurile se schimbau. Devenea cineva. În acest nume găsea ceva mai mult decât *kyomu*, adică vidul predicat de către Kyōki.

Din momentul când părăsise tutela iubitoare a lui Sun Hsiung, își dăduse seama că devine *doshi gatai*, o disperată sortită pieirii. La ce se putea aștepta în viață, când nu avea nici un loc unde să-și arunce ancora?

Acum, dintr-odată, la apariția lui Nicholas Linnear, Yukio devenea o realitate. Nu mai era doar o idee, doar un instrument al unei finalități, nu mai era doar o schemă teoretică. Era o ființă vie.

Forța dragostei lui Nicholas Linnear o scosese din lumea morților.

Justine l-a văzut dintr-a doua zi de când sosise ea la hotel. Prima dată, în apropierea barului piscinei, în umbra draperiei, și crezuse că s-a înșelat. Dar a doua oară l-a văzut pe plaja în formă de semilună, în timp ce ea se bălăcea în apa oceanului, ținându-și într-o mână masca și furtunul de respirat, iar în cealaltă labele negre de cauciuc. De data asta nu mai încăpea îndoială. Era Rick Millar.

La început nu-i venise a crede. În definitiv, se afla la șase mii de mile distanță de New York, într-o stațiune de lux, în mijlocul unei plantații de ananași. Era în vestul insulei Maui, unul din colțurile ei cele mai îndepărtate, la mare distanță de hotelurile înalte din Kaanipali, unde trăgeau majoritatea turiștilor acestui ținut paradisiac.

Dusă pe gânduri, urmărea talazurile cum i se jucau în jurul bustului, în timp ce el se îndrepta spre ea plutind pe un val. Avea un corp suplu și zvelt, cu șolduri înguste și umerii largi. Nu avea musculatura brațelor și a pieptului așa dezvoltată ca Nicholas. Dar Rick era un jucător de tenis, și nu un ucigaș de oameni.

Lacrimi îi izbucniră pe sub pleoapele tremurânde înțepându-i ochii, așa că se întoarse cu spatele spre apă, la orizontul căreia se afla plaja Molokai.

— Justine.

— Ți-a trebuit ceva curaj ca să vii până aici...

— Știam din auzite despre metoda Tobin de ca'mare. Tot ce se spune acolo e mult sub nivelul realității.

Vocea lui era intenționat șăgalnică, parcă ar fi vrut s-o tachineze.

— I-ai dat înapoi slujba lui Mary Kate ?

Își simțea inima grea ca de granit, pulsând puternic.

— Nu ei trebuia să i-o dau înapoi, Justine. Ți-am spus doar. Se apropiase de ea mai mult decât și-ar fi dorit. Am dat slujba cuiva care o merita mai mult.

Ea se răsuci spre el, fulgerându-l cu privirile :

— Te-ai folosit de mine, ticălosule !

El rămase liniștit :

— Știi care-i necazul cu tine ? Ești un copil speriat, într-un corp de femeie. Treci peste asta, Justine. Nu m-am folosit de tine, după cum nu mă folosesc nici de alții. Întrebuințezi un cuvânt nepotrivit. Mary Kate nu mai corespundea. În lumea marilor afaceri serioase nu se concediază un om, mai ales din conducere, înainte de a te asigura de înlocuitorul său. Nu mi-aș fi îndeplinit datoria față de companie dacă aș fi procedat altfel.

— Dar eram prietenă cu ea...

— Simplă întâmplare. Totuși, dacă asta are vreo importanță pentru tine, îmi pare rău de acest rezultat. Zâmbi, apoi încercă apa. Nu-i nici un fel de tragedie, te

asigur. Îți văzusem unele lucrări, și am discutat cu unii oameni din conducerea mea, pentru care lucraseși tu anterior. Toți îmi spuneau că ești nemaipomenită. Zâmbi din nou... Și, apropo, toți mă avertizaseră de toanele tale...

— Bag de seamă că n-ai tras învățăminte din avertismentul lor...

Tare își dorea să n-o fi surprins el plângând.

— Îmi plăceau foarte mult lucrările tale. Ai o imaginație unică în conceperea reclamelor. E o calitate de neprețuit. Oricum, speram să te pot da pe brazdă. Mă gândeam la tine ca la un fel de provocare. Își duse ochii în lături.

O clipă se uită în altă parte, având o expresie de puștan.

— Aș da orice s-o putem lua de la început...

— De asta m-ai urmărit ?

El scutură din cap, pregătindu-se să întâmpine un val uriaș ce se îndrepta spre ei, dinspre corali.

— Nu tocmai. Mi-am dat seama că biroul pare gol fără tine...

Când sosi valul, îi izbi sub bărbie, prăvălindu-i pe amândoi.

Nangi își așeză picioarele betege pe fotoliu, după care se lăsase din nou pe spate, urmărind cu ochii Marea Chinei de Sud, care unduia spre plaja galbenă de la Shek-O. Se afla în partea sudică a insulei Hong Kong, mai aproape de Aberdeen decât de Districtul Central, nucleul financiar al Coloniei Coroanei.

Shek-O este una din cele patru sau cinci zone din Hong Kong rezervate bogătașilor adevărați, într-un oraș furnicar al enormelor averi și al sărăciei jalnice.

Însă avuseseră loc unele schimbări de la ultima lui vizită, în urmă cu un an și jumătate.

În primul rând, vechiul și frumosul hotel din golful Repulse fusese dărâmat, pentru a se construi în locul lui un grup nou de clădiri înalte. Nangi regreta vechiul hotel nu numai în amintirea ceaiului servit pe terasa lui sau a afacerilor încheiate în holul său. Odată cu dispariția acestuia, Nangi simțea nostalgia zilelor bune din trecut, însorite și senine, înlocuite acum de lăcomia profi-

turilor obținute de pe urma construcțiilor, care luaseră un avânt teribil în ultimii cinci-șase ani de dezvoltare rapidă a Coloniei Coroanei, începând cu a doua jumătate a anilor '70.

Motiv care, de altfel, îl adusese și pe el aici. Prăbușirea acestei afaceri prospere îi impuseseră prezența în Hong Kong. Iar dispariția vechiului hotel din golful Repulse îi sporea amărăciunea.

Acum, Nangi stătea singur într-o vilă îmbrăcată în faianță și stucatură, urmărind cum o tânără chinezoaică înfrunta poluata Mare a Chinei de Sud, alergând pe plajă și intrând în valurile domoale. Pe terasă nu mai era nimeni, deși pe masa din stânga lui Nangi se afla un ibric cu ceai rece și două pahare înalte.

Urmărea fata, scuturându-și capul în apă. Nu se obosise să-și lege părul la spate sau să-și pună cască pe cap. Părul ei negru prins în coadă de cal îi atârna pe spatele gol, plutind apoi pe apă, asemeni unei anemone.

Wu-Shing. Cuvintele acestea încă îi reveneau în gând, constituind într-adevăr o problemă gravă. Trei crime, trei întrebări ce-și cereau răspunsul. Nangi se întreba ce legătură poate fi între *Wu-Shing* și planul *Tengi*.

În ultimele zile, când s-au întâmplat tot felul de evenimente inexplicabile, gândul l-a dus imediat la planul *Tenchi*. Destul de logic. Știa că rușii nu se vor da înapoi de la nimic pentru a smulge japonezilor tainele planului. Cât despre americani, și-i putea imagina la fel de bine sabotându-le planul. Încă de la sfârșitul războiului, America sconta ca Japonia să fie câinele său de pază împotriva comunismului, în Orient. Însă America își dorea o Japonie aservită, care, asemeni unei sălcii, să se aplece la dorințele țării victorioase. Și tot la fel de adevărat era că Japonia depindea mult de America.

Dar planul *Tenchi* ar schimba situația. Nangi nutrea temerea că, dacă americanii ar descoperi intențiile operațiunilor japonezilor, se vor grăbi la fel de prompt ca și rușii să scurtcircuiteze tot planul. Ceea ce ar fi inacceptabil.

Pentru prima dată după multe zeci de ani, Japonia se găsea singură în fața lumii și, destul de straniu, experiența aceasta era înfricoșătoare. Devenea tot mai conștient că visurile lui de altă dată privitoare la trecutul strălucit

al Japoniei nu se vor mai transforma în realitate. Totul s-a prăbușit acum, a fost șters de soarele atomic și de perioada dezvoltării ultrarapide, în care avusese de jucat un rol primordial.

Nangi închise ochii, știind că viața nu-ți oferă niciodată răspunsuri facile, nimic nu este în realitate așa de clar ca în imaginație. Problemele se rezolvă pe rând, una câte una, își spuse el. Mai întâi trebuie să depășesc obstacolul chinezesc, înainte de a mă putea gândi iar la pedepsele alea vechi și tainice.

Deși la sosirea lui nu mai era nimeni în vilă, auzi acum zgomot ușor de pași, uși deschise și închise, ceea ce-l duse cu gândul la omul pe care trebuia să-l întâlnească.

Se întinse după ibric și-și turnă ceai într-un pahar. Era reconfortant și gustos, exact ce-i trebuia lui după o zi atât de agitată.

Nangi nu-și întoarse capul la auzul pașilor ce se apropiau ci rămase nemișcat, bându-și ceaiul din pahar, urmărind în continuare fata de pe plajă, care tocmai ieșise din mare ca o sirenă.

— Bună ziua, domnule Nangi!

Prin înțelegere reciprocă, vorbeau în engleză. Pentru amândoi era o limbă străină, dar cel puțin știa că amândoi o urau cu aceeași intensitate.

— Domnule Liu! Nangi își înclină capul fără o anume semnificație.

Auzi scârțâitul scaunului din spatele său, clinchetul melodios al cubului de gheață pus în pahar, și abia după aceea întoarse capul.

Strămoșii omului de față probabil fuseseră manciurieni, deoarece avea fața lungă și bombată, caracteristică lor. Pentru un oriental era destul de înalt. Conștient de acest fapt, își folosea avantajul ca pe o armă de intimidare, chiar și atunci când stătea jos.

Sorbind ceai, Liu zâmbea. Își sprijini capul de spătarul șezlongului.

— Care este climatul în lumea afacerilor din Japonia în ultimele zile, domnule Nangi?

Liu avea obiceiul să intre direct în subiect, ca și cum preliminariile fuseseră deja dezbătute.

— Foarte dur, spuse Nangi scurt, dus pe gânduri. Își spunea : „N-o să afle nimic de la mine până nu aflu eu mai întâi". Pronosticurile sunt formidabile.

— A, da, spuse chinezul întorcându-și capul. Prin urmare, *keiretsu*-ul dumneavoastră nu este așa de implicat în industria grea, care a dus țara la un mare salt înainte. Puse paharul aburit pe sticla măsuței, unindu-și mâinile pe abdomenul său rotunjor. Din câte știu eu, ramurile acestei industrii, cum ar fi de exemplu industria oțelului, mult timp sursa numărul unu a progresului dumneavoastră economic, se află la mare strâmtoare financiară în aceste zile de recesiune mondială.

Nangi se abținu pe moment de la un răspuns, întrebându-se cât de bine fusese omul informat. Putea să nu știe ce era mai rău, după cum putea doar să-l tragă de limbă pentru a-și verifica niște informații neverificate. Era important ca Nangi să răspundă cu precauție, fără să-i scape ceva.

— Nu avem probleme cu *kobun*-ul nostru siderurgic, spuse el grijuliu. De la el nu am avut parte decât de profituri.

— Într-adevăr... Cu această simplă afirmație, Liu făcu dovada că nu crede o iotă. Dar ce se întâmplă cu extracția de cărbune ? Cu industria textilă ? Cu produsele petrochimice ?

— Acestea nu fac parte din sfera intereselor mele.

Liu își întoarse capul ca un ogar asupra vânatului :

— Și totuși, domnule Nangi, pe mine mă interesează de ce vreți să vindeți o sucursală a unui *keiretsu* care, după propriile afirmații, v-a adus numai profituri...

— Nu mai suntem preocupați de fabricarea oțelului.

Probabil că rostise fraza cam în pripă. Dar cel puțin știa acum că chinezii au ajuns destul de departe cu informațiile lor. Era uimit, și deveni și mai precaut.

— Adevăratele probleme ale Japoniei cred că abia au început, spuse Liu cu superioritatea unui dascăl care se adresează elevului său. Vârsta de aur a extinderii nelimitate a economiei dumneavoastră multilaterale se apropie de sfârșit. În anii trecuți, vă puteați exporta produsele finite pe piețele altor țări, care le înghițeau pe loc, în ciuda propriilor produse similare. Desigur, obțineați

nu numai profituri, ci și un nivel cât se poate de scăzut al șomajului. Însă vremurile s-au schimbat.

Liu își desfăcu degetele mâinilor împreunate, le întinse în aer ca pe niște stele de mare, apoi le strânse din nou pe pântece.

— Să luăm ca exemplu una din marile dumneavoastră reușite : automobilele. Invadarea pieței Statelor Unite a provocat acolo o mare creștere a șomajului și, nu cu mult în urmă, una din companiile lor gigant de acest fel s-a trezit în pragul falimentului. Știți și dumneavoastră la fel de bine ca și mine, cât de înceți sunt americanii în luarea inițiativelor. Zâmbi abia perceptibil. Dar, mai devreme sau mai târziu, marele adormit se va trezi și, când puterea lui este de talia celei americane, trezirea nu va aduce bine nimănui. Nu numai o singură dată în ultimul timp guvernul american v-a mărit taxele de export pe piața lor. Acum ați început să pricepeți ce înseamnă să pășești în arena internațională. Pentru a supraviețui, trebuie să exportați capital și tehnologie, să construiți uzine Nissan în Tennessee, și nu în Kanda, acasă la voi. Dar asta înseamnă mai puțină mână de lucru în Japonia, și mai puține profituri. S-a terminat cu era comerțului vostru liber.

În ciuda adevărului din spusele lui Liu, Nangi observă o notă de invidie în glasul omului. Se gândi concret : „Oare n-ar vrea China să fie în locul nostru" ?

— În plus mai este și Yawata, continuă Liu.

Se referea la Yawata Steel Works, cea mai veche și mai mare uzină siderurgică de pe litoralul japonez, pusă în funcțiune în 1901.

— Curios lucru, zic eu. Este o relicvă istorică din vremuri de demult, însă din 1973 încoace, guvernul japonez a pompat în ea peste trei miliarde de dolari pentru modernizare și retehnologizare. Și cu ce s-au ales ? Astăzi Ywata se află într-o situație mai gravă ca oricând, după criza petrolului din 1973. Singurul lucru pe care-l poate face guvernul este să ia unele măsuri economice, cum ar fi raționalizarea severă a consumului de combustibil. Asemenea măsuri au îngăduit ca Yawata să-și continue activitatea. Iar astăzi, asemenea măsuri au rămas încă în vigoare și, cum piața internațională a scăzut simțitor, forța de muncă angajată la Yawata s-a redus

de la 61 000 în 1969, la mai puțin de 24 000 de oameni câți are azi. Trei dintre furnalele companiei siderurgice Nippon Steel lucrează în pierdere, iar un număr din sucursalele ei și-au închis porțile.

Cred eu că industria americană de oțel s-ar bucura ca Yawata să producă doar la 70% din capacitatea reală. Japonia nu este pregătită pentru o asemenea reducere. Și ce veți face? În America Betleem poate să-și concedieze muncitorii; însă structura voastră politică și socială nu vă permite să reduceți mâna de lucru. Concluzia acestei scurte discuții, spuse el aspru, ar fi că *keiretsu*-ul vostru, asemeni multor altora, trece acum prin frământări organizatorice. Și aceasta, după cum știm amândoi, cere capital. Cu lichiditățile aproape terminate, ați recurs masiv la rezervele de capital.

— Suntem solizi pe poziție.

— Solizi, poate. Însă mă îndoiesc că aveți rezerve suficiente pentru a salva banca All-Asia...

„Dacă va încerca să-mi ofere ajutor din partea comuniștilor, îi sparg capul", gândi Nangi. „Cu bastonul."

— Ce vor comuniștii de la banca All-Asia?

— O, nu vrem o parte din ea, spuse Liu pe un ton de conversație obișnuită. Vrem mai degrabă o parte din *keiretsu*.

Deși Nangi angajase tot felul de antene pentru a obține informații, rămăsese acum ca lovit de trăsnet.

— Ei, pentru acest privilegiu suntem gata să plătim un mare preț, spuse Liu în tăcerea ce se lăsase, displăcându-i în sine faptul că trebuia să intre în amănunte și să discute cu un barbar ca de la egal la egal. Un supliment extrem de mare. Este clar că *keiretsu*-ul are nevoie de subscripții; noi vă vom furniza infuzia de capital.

— Nu mă interesează, replică Nangi, căutând să-și înăbușe mânia față de acest om și față de tot ce reprezenta el.

— Vă rog să fiți amabil să-mi îngăduiți să-mi expun oferta mai înainte de a o respinge din capul locului.

Liu schiță un zâmbet forțat. „Ei, se gândea el, ce să aștepți de la un japonez? Le lipsește educația noastră

multimilenară ; au luat din cultura noastră numai atât cât să se poată ridica peste nivelul maimuțelor. Și, pe Buddha, n-au ajuns prea departe !"

— Oferta noastră este următoarea : Ne cedați o treime din acțiunile *keiretsu*-ului, iar noi vom vărsa, eșalonat în șase plăți efectuate o dată la șase luni, suma de 500 milioane dolari.

La început, Nangi crezu că l-a înșelat auzul. Dar, privind direct în ochii manciurianului, îi dispăru îndoiala. Cinci sute de milioane de dolari ! Mintea îl duse imediat la toate posibilitățile deschise de o asemenea incredibilă infuzie de capital. Doamne, se gândea el cu înfrigurare, am putea ajunge direct în vârf, dacă vom fi atenți, curajoși, și — da, puțin mai norocoși.

Era o sumă cu mult mai mare decât ar fi sperat să obțină de la Tomkin Industries, în cazul că s-ar realiza fuziunea. Era mult mai mult capital decât s-ar fi putut obține de altundeva. Și era absolut sigur că Liu știa și asta. De asemeni, știa că numai China poate veni cu un asemenea capital pentru a vedea banca All-Asia scăpată de faliment. În primul rând asta trebuia să fie prima lui grijă. Dacă se prăbușea All-Asia, el știa că va urma apoi întregul *keiretsu*. Planul *Tenchi* îi pusese într-o situație delicată. Trădarea lui Anthony Chin s-ar putea să fi fost lovitura de grație care să răstoarne imperiul afacerilor lor. Pentru acest motiv Nangi îl înjură și-l blestemă, pe el și tot neamul lui, câte zile vor avea pe pământ.

Însă Nangi trebui să se întrebe ce foloase trăgeau chinezii de pe urma acestor afaceri. Nu s-ar despărți ei cu dragă inimă de o asemenea sumă uluitoare. Da, profitul trebuie să fie la mijloc. Dar profituri ar putea obține din multe alte zone, și cu mult mai puține investiții. Nangi se chinuia să afle singur răspunsul pe care Liu nu l-ar fi trădat nici în ruptul capului. Și mai erau și altele pe care le aștepta tot din partea chinezilor și, poate dacă ar pune o întrebare bine ticluită, Liu i-ar da fără să știe răspunsurile căutate de el.

— Spune-mi, domnule Liu, începu Nangi, ce-şi propun oamenii dumitale să facă cu o treime din acţiunile *keiretsu*-ului ?

— Ce să facă ? — întrebă omul foindu-se în şezlong. Nu vă înţeleg.

Tinerei chinezoaice de pe plajă i se alăturase altă fată, iar Nangi era acum preocupat să descopere care dintre ele avea slipul cel mai îngust. Între ele apăruse un coşuleţ împletit, din care una scoase o sticlă de vin, turnând în două pahare lichidul auriu. Cum stăteau întinse pe cearşaf, le observă umflăturile sânilor tineri.

— E foarte simplu, spuse Nangi fără a-şi lua ochii de pe fete ; erau o imagine mult mai plăcută decât interlocutorul său. Înainte de a lua în discuţie problema *keiretsu*-ului, indiferent de suma propusă, vreau să ştiu ce se intenţionează cu acţiunile obţinute.

— Ei, să se facă bani, ce altceva ? spuse Liu. Ce alt interes am putea avea ?

Nangi zâmbi uşor, depărtându-şi braţele.

— Mi-ai putea înţelege prudenţa... Până acum, am avut puţine relaţii cu... firma pe care o reprezinţi.

— Vă înţeleg la perfecţie, spuse Liu ceva mai amabil ; simţea că gheaţa a început să se topească. Dacă nu v-aţi fi arătat precaut, m-aş fi îndoit asupra motivelor ce v-ar fi determinat la un astfel de târg. În definitiv, nu este o afacere care să se încheie zilnic. Domnule Nangi, în anumite privinţe noi suntem o ţară foarte tânără. Lumea din afara Divinului Imperiu este nouă pentru noi. În cuvinte mai simple, cei care deţin acum puterea la Pekin vor să încerce stabilirea unei Alianţe Orientale. Ei cred că un parteneriat în afaceri — dar numai în afaceri — va fi calea cea mai propice de a... pune lucrurile pe roate.

Ca la un semnal, cele două chinezoaice începură să-şi împacheteze lucrurile. Chiar la adăpostul verandei, soarele părea că se încinsese şi-i dogorea — gheaţa din pahare se topise cât stătuseră de vorbă — iar sclipirile neîncetate ale valurilor aurii îi orbeau.

— Deşi este o ocazie extraordinară, continuă Liu tamponându-şi fruntea cu batista, timpul ne presează şi mă tem că, odată ce veţi părăsi China — ridică din umeri — târgul nu se va mai putea încheia.

— Dar sunt convins că nu te aștepți să iau o hotărâre așa de importantă pentru *keiretsu*-ul meu cât ai bate din palme ? spuse Nangi întorcându-se spre Liu.

— Din contră, domnule Nangi, spuse Liu lovindu-se cu una dintre unghiile-i lungi peste costumul de mătase, deasupra inimii. Eu nu mă aștept la nici o notărâre. Mai degrabă dumneata trebuie să te grăbești să scoți Al-Asia din necazurile prin care trece. În Honk Kong, domnule Nangi, falimentele bancare sunt ca marile incendii din pădure. Iar chinezului, odată ce i-a intrat o idee în cap, puțin îi mai trebuie până să-l scapi de sub control. Poliția regală din Hong Kong este conștientă de acest lucru și caută să preîntâmpine demonstrațiile în masă. O scânteie nu reprezintă un pericol în sine. Arunc-o însă într-o stație de benzină și... Liu își întinse iar brațele. Așa că poți să te gândești cât timp vei crede de cuviință, domnule Nangi. Te rog să nu consideri că exercităm vreo presiune.

Duse mâna la buzunarul interior al hainei.

— Totuși, într-un efort prietenesc, cu scopul de a vă furniza puțină asistență, mi-am luat libertatea de a întocmi actele.

— Înțeleg.

Nangi cugetă îndelung asupra implicațiilor.

Liu nu-și putu ascunde zâmbetul mândru :

— În ciuda descrierilor eronate ale unor occidentali, la noi totul funcționează ca o mașină bine pusă la punct !

— Da, răspunse Nangi simțind acum pentru acest om o ură neînțeleasă. Înțeleg.

— O nu, domnule Nangi. Îmi veți ierta spusele, dar nu înțelegeți încă nimic.

Liu se opri, în timp ce fetele care plecaseră de pe plajă se apropiau, curățindu-și tălpile pe ultima treaptă a scării de la intrarea pe verandă. Ochiul său de șoim cerceta fața uneia dintre ele — pe a celei mai înalte, care se afla deja pe plajă la sosirea lui Nangi — de parcă ar fi fost în stare să pătrundă prin umbrele care se lăsaseră, și prin perdeaua de păr chinez.

des, ce-i cădea pe umeri ca o cascadă. Dispărură într-o clipită, intrând în vilă.

— Vom servi prânzul în curând, spuse Liu. Langustele noastre și garupele stropite cu bere blondă constituie o delicatesă prin partea locului.

Atitudinea lui se chimbase cumva la trecerea fetelor și Nangi se căznea să ghicească ce voia să reprezinte această schimbare.

— Dar să revenim la subiect, continuă Liu cam repezit. Noi suntem foarte bine organizați în Hong Kong ; mult mai bine și mai răspândiți decât ar îndrăzni englezii să presupună. Ridică iar din umeri. Și de ce n-am fi ? La urma-urmelor, Hong Kong-ul este teritoriul nostru. Adevăratul guvern al Chinei n-a recunoscut niciodată un tratat impus prin forță, când alte vremuri au obligat oamenii să se comporte în mod dezonorant. Noi tolerăm legea britanică pentru că ne este folositoare. Nu pot nega că ne este foarte utilă. Ar fi o prostie să neg. Liu se ridică brusc. Dar am să-ți împărtășesc un mic secret.

Scotoci minuțios prin buzunarul interior al hainei și scoase un document de mai multe pagini, pliat în două. îl depuse cu grijă pe măsuța dintre ei, înainte de a continua. Ochii săi păreau să strălucească de un licăr interior.

— Recentele creșteri de prețuri la terenurile de construcții sunt opera noastră. Clătină de câteva ori din cap. Da, așa e cum auzi, domnule Nangi. Recenta creștere din ultimii șase ani a fost provocată de noi. Înțelegi, am pus totul la cale înainte de a anunța repudierea drepturilor englezilor de a mai guverna Colonia Coroanei. Dar mai întâi trebuie să-i facem să înțeleagă adevărata importanță a situației cu care se vor confrunta într-o bună zi.

Liu zâmbea acum, triumfând diabolic.

— Astăzi, vezi dumneata, noi suntem stăpânii. Spunem : „Sări !“ și Regina sare. A văzut doar toată lumea. Scăderea prestigiului Majestății Sale a fost enormă când s-a grăbit să vină aici și să se plece la picioarele noastre, pentru a asigura continuitatea intereselor țării Sale în această parte a lumii. Însă această umilire nu va fi așa de mare pe cât a fost demonstrația că, folosindu-ne doar de câteva cuvinte bine ticluite, am fost capabili să zgu-

duim economia occidentală din Colonie, și să afectăm finanțele multor țări.

Liu își dusese acum mâinile la spate.

— Chiar și dumneata, domnule Nangi, trebuie să admiți să ultimul nostru plan cincinal a însemnat o admirabilă reușită; acum singurul nostru scop este următorul : controlul total al finanțelor ce intră și ies prin Hong Kong.

Nangi se întinse și luă documentul la citit, pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine. „Dumnezeule, se gândea el, dacă autoritățile Coroanei ar afla despre așa ceva, ar avea loc mari ciocniri. În mod sigur șeful poliției și securității Coloniei ar fi tras la răspundere. Cum de s-au putut întâmpla asemenea lucruri sub nasul lor ? Ce manipulare pe scară largă ! Sfântă Fecioară, toată lumea e nebună aici ! Propriii mei oameni au fost duși de nas. Și eu eram ferm convins că sunt bine informați. De ce-am crezut eu că oficialitățile de aici sunt mai deștepte ca în alte părți ?"

— Văd că în pagina 3 se specifică drept termen al livrării primei părți din capital nu mai devreme de 90 de zile de la semnarea contractului.

Liu aprobă din cap, bucuros că s-a ajuns așa departe cu discuția.

— Așa este. Sunt unele dificultăți legate de obținerea și transferul unei asemenea sume.

— În aur.

— Dacă doriți, așa să fie. Va fi livrat prin intermediul companiei Sun Wa Trading.

— Desigur că... firma dumneavoastră este totuși suficient de mare ca să-și poată permite începerea livrărilor imediat după semnarea contractului...

De data aceasta, fața prelungă a lui Liu păru îndurerată. Mâinile sale, mutate de la spate în față, păreau două cârlige.

— E foarte regretabil, dar grăbirea termenului de plată este imposibilă. „Firma" mea are o serie de obligații prioritare care trebuiesc onorate în primul rând. Nu există alt capital până în 90 de zile.

Nangi se ridică, luând în mână capul dragonului de jad ce servea drept mâner bastonului său. „Ajungem la miezul problemei, gândi el. Acum trebuie să-l jonglez, acum ori niciodată".

— Domnule Liu, după cum singur te-ai exprimat, situația băncii mele All-Asia e critică. Dacă voi fi obligat să aștept trei luni după banii dumitale, voi pierde o parte din *keiretsu*. Ceea ce nu este în interesul nici unuia dintre noi.

Nangi se gândi : „Ce n-aș da să fi fost deja încheiată fuziunea cu americanii, ca să fi putut apela la capitalul lor". Și realiză că se afla într-o situație imposibilă. Chiar dacă s-ar fi realizat fuziunea *kobun*-ului lui Sato cu Sphynx-ul, nu credea că compania i-ar fi putut furniza destui bani până la data scadenței. Îl înnebunea câtă dreptate avea Liu. Trebuia să prevină prăbușirea, până nu se va transforma totul într-un haos total. Nici un fel de infuzie de capital nu-l va mai ajuta atunci.

Liu nu mai spuse nimic, își lovea numai buricele degetelor unul de celălalt, după un ritm interior doar de el știut.

— Timpul este și pentru mine la fel de important ca pentru Domniile Voastre, spuse Nangi căutând să-și moduleze emoția din voce cât se poate mai adecvat. Dacă hotărâsc să semnez — ceea ce ai spus că trebuie făcut înainte de a părăsi Hong Kongul — atunci completăm o clauză în care specificăm că veți vărsa suficient capital pentru a acoperi inflația anticipată și obligațiunile pe termen scurt — să zicem în termen de șase luni — pe care banca va trebui să le plătească.

Ascunzându-și complet orice emoție de pe față și din glas, Nangi făcu o pauză pentru a da voie minții să răsufle. Acum ori niciodată, ori va înota, ori se va îneca.

— 35 de miloane de dolari, plătibili în douăsprezece ore de la semnarea contractului.

O clipă, Liu amuți. Dincolo de vuietul liniștit al valurilor, puteau auzi clinchetul veselei și tacâmurilor cu care umblau femeile prin bucătărie. Liu avusese preten-

ția ca toate femeile din casa lui să fie bucătărese bune.

— Îmi ceri un lucru tare greu. Nu e tocmai o bagatelă suma asta.

— Dumneata trebuie s-o știi mai bine... glumi Nangi. Dumneata m-ai adus la asemenea discuții.

Liu reuși un zâmbet. Nangi îl luă drept un semn de mândrie, și gândi : „Îl duc în direcția care-mi convine".

— Poate că, la urma-urmei, s-ar putea aranja ceva de genul ăsta. Liu dădu din cap, ca pentru o hotărâre finală : Da. Cred că vom putea obține suma, ca avans pentru *keiretsu*.

„Nu, n-ai să poți", se gândi Nangi.

— Cele 35 de milioane sunt în afara prețului tranzacției, nu au nici o legătură cu aceasta și sunt nerambursabile. Nu vreau ca operațiunile financiare ale băncii să fie legate în vreun fel de *keiretsu*. După cum bine știi, în ultimă instanță asta ar duce la scăderea potențialului nostru în zonă, diminuându-ne implicit profitul.

Cât timp analiza Liu propunerea, inima lui Nangi bubuia ca un tun. Ochii lui ascunși nu lăsau să se citească în ei nimic. Nangi era conștient că-și joacă unica șansă : o infuzie de capital necesar la disperare, în schimbul unei treimi din acțiunile *keiretsu*-ului. Se va cunoaște treimea pierdută, dar nu în mod decisiv. În cadrul conducerii, el și Sato s-ar putea opune oricărei propuneri comuniste care nu le-ar conveni japonezilor. În plus, colaborând cu comuniștii și nu împotriva lor, ar putea obține unele avantaje.

În ceea ce-l privește pe Liu, acestuia îi trebui și mai mult timp decât lui Nangi, pentru a-și exprima hotărârea. Rămăsese nemișcat ca o statuie. Într-un târziu se mișcă, asemeni unui boa constrictor trezit din hibernare și pregătindu-se să-și înhațe prada.

— Se poate aranja, spuse Liu. Totuși, în acest caz, va trebui să ne acordați o cotă mai mare din *keiretsu*. 51%.

Nangi nu lăsă să se observe nici urmă din groaza ce-i cuprinsese inima în acest moment teribil. 51 %! Isuse, tu Iosif și tu Maria, se gândea el. Sato și eu să pierdem controlul asupra propriei companii!

— N-ar fi trebuit nicidecum să-ţi fac o asemenea propunere, îţi dai seama. Vocea lui Liu era ca de plumb. Guvernul ţării mele nu aruncă aşa uşor o sumă atât de mare în... în apele internaţionale. Se aplecă spre el Însă observ că îţi reprezinţi perfect compania, şi asta îmi place. Împreună vom face bani frumoşi, şi aici şi în Japonia. Se ridică în picioare. Amândoi am avut o zi grea. Cred că şi dumneata eşti la fel de înfometat ca mine.

Zâmbi spre Nangi.

— Ai în faţă o ofertă unică. Aş dori să-ţi atrag atenţia asupra acestui lucru. Mâine la ora 6 după-amiază este termenul limită. Şi va fi irevocabil.

Îşi ridică palma spre el, ca o gazdă perfectă :

— Iar acum, trecem la masă !

Pe timpul mesei, Nangi se uită mai mult la soţia gazdei decât la acesta. Lucru pe care Liu îl consideră un semn bun. Însemna că în faţa lui se afla un desfrânat de mâna întâi, aşa că chicoti în sine, sigur că va încheia o afacere bună.

— Să intrăm !

Ea scutură din cap, părul lung şi negru ondulându-se peste obraz şi umăr.

— Vreau să rămânem afară. Facem parte din natură. Suntem dintre elementele ei, îi aparţinem.

Nicholas o simţea moale şi supusă la pieptul lui ; mintea îi era dezarmată, nu-i venea să creadă. Era nevasta altuia. Şi acest altul era prietenul lui. Împărţiseră împreună băutura şi secretele ; îşi juraseră prietenie. Această parte a minţii lui, partea raţională, se pierdu cu firea la atingerea pielii ei. Cum rămâne însă cu Justine ? Nu era vorba aici de o problemă de onoare care o implica şi pe ea ? Ştia că dragostea pentru Justine nu pierise, acest moment şi această fiinţă din braţele lui n-o micşoraseră. Un fior interior îi răvăşi sufletul. Ar trebui să se abţină, să se desprindă şi să plece în casă. Dar nu făcu nici o mişcare. Justine era o flacără îndepărtată, pâlpâind în bătaia furtunii lui de emoţii. Murmură în gând o rugăciune pentru ea, deşi femeia i se culcuşise şi mai mult la piept.

Nu se putea abține. Trupul lui jinduia după Akiko ca după hrană, băutură sau aer. Nu se putea desprinde de ea și nu-și putea domoli pulsul.

Kimonoul galben cu verde al lui Akiko se ridica și cobora urmând conturul feselor ei, ascunzându-i în falduri locurile tainice. Amândoi erau acum înfășurați în kimonoul lui — kimonoul dat de Sato.

Carnea ei era înfierbântată și asudată. Unghiile îl apăsau și dinții ei mici și albi parcă voiau să-i muște carnea tare, ca și cum și asta constituia un act sexual. Amândoi ar fi vrut ca senzația să nu aibă sfârșit, așa că se retraseră puțin, domolindu-și înfierbântarea cu greutate, simțind un fel de durere.

Această retragere o făcu pe Akiko să scoată un scâncet, apoi un geamăt. El îi simți trupul delicat tremurând fără să vrea ; când îi puse mâna pe proeminența sexului, labiile ei tresăriră spasmodic de câteva ori ; închise ochii și-l strânse în brațe până i se albiră unghiile.

În jurul lor, ceața părea să fi înghețat și să se fi întunecat. Cerul nu se mai vedea, iar aerul se învârtoșase și devenise jilav, ca și când s-ar fi prevestit o furtună. Brusc, bubui un tunet, iar dimineața păru să se transforme în amurg.

Akiko se ghemuise lângă el tremurând, cu picioarele destăcute, mângâindu-l cu tandrețe pe spate și pe fese. Limba i se plimba în golul de sub beregata lui.

Apoi izbucni în pieptul ei un urlet animalic surd, făcând-o să geamă : „Trebuie... trebuie..." Se răsuci și începu să coboare cu sărutările fierbinți, până când buzele ei îi atinseră organul. El ar fi dorit să-i facă la fel, însă ea, în ciuda extazului ce-o cuprinsese, avu prezența de spirit să-l împiedice, ținându-și ferit de privirile lui locul tainic dintre coapse. Nu-și putea permite să-l lase să vadă ce se afla acolo, să-i vadă rânjetul puterii ei ascunse. Asta ar pune capăt întâlnirii lor. Yukio ar dispărea pentru totdeauna, și nici unul dintre ei, oricât s-ar strădui, n-ar mai putea s-o aducă înapoi. El ar afla atunci totul... și ar încerca s-o nimicească.

Așa că începu să-l mângâie cu pasiune, străduindu-se să-l atâțe cât putea mai mult, folosind toate tehnicile cunoscute pentru a-i furniza cât mai multă plă-

cere. El n-o mai strângea, își slăbise puterile, cedându-i complet.

Și vai, cât își dorea să simtă și ea plăcerea deplină! Își imagină că așa făcea, și o trecu un frison. Îi simți apoi degetele pătrunzându-i în locul ferit și oftă în sinea ei, simțind că acolo îi pulsează o a doua inimă.

El se urcă imediat deasupra ei, atingându-i pântecul și coapsele. Gura lui coborî spre un sfârc apoi spre celălalt, și iar înapoi. Ea nu-și putea încetini respirația gâfâită.

Un trăsnet se auzi deasupra capetelor lor, iar ploaia izbucni puternic. Vântul nu bătea deloc, iar ploaia cădea aproape perpendicular, împușcând pietrișul aleilor cu un zgomot înfundat. Nu mai vedeau nimic împrejur, se vedeau doar unul pe celălalt.

Akiko îi frecă penisul între coapse, cu mișcările delicate ale unei curtezane. Îl rugă să înceteze cu mângâierile, însă continua să-și plimbe palmele pe corpul lui, sporind pasiunea și plăcerea amândurora, ducându-le la paroxism.

Respirând adânc, Nicholas se smulse ușor din strânsoarea ei, începând să se miște lent între coapsele ei, pătrunzând-o și retrăgându-se. Akiko rămase cu gura întredeschisă, cuprinsă de spasme, și trecu ea deasupra lui.

El o pătrunse cu totul, iar ea se simți pusă în legătură cu întregul Univers. Simți că i-a fost ridicată o greutate de pe inimă, întreaga ei ură topindu-se ca zăpada la mijirea căldurii primei zile de primăvară, întreaga întunecare din priviri dispărându-i.

Se unduia sub ploaie și tunete ca o trestie mlădioasă pe malul râului. Păsările zburau pe deasupra ciripindu-și chemările, vântul începuse să aplece pomii împrejur, ploaia o biciuia și ea se lăsa în voia acestei forțe. Apa i se scurgea pe piele, înfiorând-o. Se contopise acum cu râul, cu pădurea, cu țărmul mării, cu străfundurile pământului.

La un suspin de-al ei anotimpurile se schimbară, la un cutremur al trupului ei apăreau noi insule din adâncul Pacificului. Un frison o scuturâ și începu să țipe la

fiecare pătrundere a lui, la fiecare atingere a coapselor și parcă toată lumea dispăru într-o clipită.

În drumul spre nord, Monstrul Albastru schimbase trei mașini. Prima oară în Miami, la intersecția Autostrăzii 1 cu Șoseaua 195. A doua oară în Savannah, când ticălosul și Alix Logan se opriseră puțin la masă. A treia schimbare avusese loc la ieșirea din Beaufort, în Carolina de Sud. Mașina de decodificat Phoenix era încuiată într-o cutie de tablă, și era ușor de mutat dintr-un automobil în altul. Fără ea, Monstrul Albastru s-ar fi simțit gol pușcă.

Celălalt gonea ca nebunul, iar Monstrul Albastru trebuia să fie de două ori mai precaut, deoarece acum era singur și nu avea voie să comită vreo greșeală. Dacă și acum reușeau să scape de el, ar fi fost un om terminat; era conștient că nu îi va mai putea găsi cu ușurință, nici ei și nici altcineva.

Își blestema zilele. Fuma Camel fără filtru, încercând să-și păstreze calmul și să rămână treaz cu ajutorul tutunului tare. Nu lua pastile, se folosea numai de tutun tare.

Monstrul Albastru se comporta mult mai bine decât s-ar fi așteptat Croacker, și ajunse în fața hotelului de beton și sticlă la patru minute și jumătate după ce acesta, însoțit de Alix Logan, intrase în hol. Era un hotel din rețeaua răsăriteană a Americii, la marginea orașului Raleigh, și avea o arcadă uriașă cu magazine pe trei nivele, care traversa pe deasupra autostrada cu șase benzi de circulație.

Monstrul Albastru, Jesse James pe numele său real, trase mașina pe dreapta.

Zărise Fordul maro, cu patru uși, și virase de pe banda din mijloc spre refugiul din fața hotelului, făcându-i pe ceilalți șoferi să vocifereze înfuriați și să frâneze brusc.

El însă făcu un gest obscen cu mâna în direcția lor. După ce avusese un incident pe drum, în urmă cu șase kilometri, nu mai avea nici un fel de înțelegere față de

necioplitii din Carolina de Nord. Toți îi păreau buboși ca pustanul din camioneta aia prăfuită, îmbrăcați în geacă și blugi și cu pălărie de cowboy. Probabil că ăsta nici nu împlinise șaptesprezece ani, și nici nu știa să conducă prea bine.

James scuipă prin geamul coborât. Din cauza pustanului era să scape din vedere Fordul maro. Ce chestie. Să te ții de coada ticălosului atâta drum și să-l pierzi la un nenorocit de stop, pentru un puțoi cu cap sec, care l-a împiedicat să treacă el primul.

Pe James încă părea să-l chinuie acest gând.

După aceea, ochiul său ager observă Fordul maro parcat în fața hotelului, și trase și el alături. Trase la trei mașini distanță de Ford, apoi păși mărunt afară din mașină, cu picioarele înțepenite. Acum nu avea de ce să se grăbească, își spunea el ca un om calculat. Ori era mașina lor, ori îi scăpase pentru totdeauna.

Pulsul îi crescu, și observă numărul de înmatriculare al mașinii. Florida. Se apropie de mașină, după care își puse palma pe capotă. Era caldă încă. Prin urmare, era a lor.

Se aplecă prefăcându-se că-și încheie un șiret, după care șterse noroiul de pe numărul ticălosului, și memoră combinația de litere. Apoi se ridică și se îndreptă spre intrarea hotelului.

Numele tânărului locotenent era Russilov și, cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât Protorov ținea mai mult la el. Tipul avea inițiativă. Celor proveniți din cadrul sistemului controlat cu strictețe de Soviete, tocmai așa ceva le lipsea : inițiativa.

Dacă primeau o misiune însoțită de un plan amănunțit ai acesteia, se comportau de minune. Urmăreau planul cu cea mai mare grijă, sau își dădeau viața pentru a-l duce la îndeplinire. Nu se poate condamna un asemenea devotament. Nu însă și într-un sector de activitate cum era cel al lui Viktor Protorov. Acolo, mintea rigidă, ca a unui robot, putea distruge o rețea de informații sau un potențial dezertor capabil sosit din tabăra dușma-

nului, sau putea instala mijloacele de ascultare secretă în cu totul alte case decât cele prevăzute. Protorov avea prea multe microfoane instalate în casele altora pentru a se mulțumi să fie considerat un simplu soldat. Birocrații nu intrau aici în discuție, bineînțeles.

Îl rodea nerăbdarea să pună mâna pe acest talent natural și neprelucrat pentru a-l modela. Sub mâinile lui pricepute, lutul Mamei Rusii lua forma unor indivizi foarte utili Direcției a noua.

În acest scop fusese numit șef de școală în munții Urali. Era o școală mult mai mică decât cea aflată sub tutela KGB-ului, în incinta căreia parcă te aflai într-un orășel american — străzi americane, bani americani, automate cu băuturi și sandvișuri, subiectele de discuție preferate fiind yankeii, mafioții, bogătașii sau cowboy-i texani. Era o lume de basm, care s-a dovedit în cele din urmă a fi periculoasă. Prea mulți ruși legați la ochi începuseră a cunoaște astfel ce înseamnă traiul american, refuzând să se mai dea jos din pat când se suna deșteptarea. Viața occidentală li se prezenta asemenea unei sirene ademenitoare, căreia îi putea rezista numai o voință de fier.

Însă Protorov prefera ca în școala condusă de el să se păstreze morala și disciplina rusă, căutând să dezvolte la elevi mintea și să le lărgească vederile. Cu alte cuvinte, îi învăța să judece și să discearnă singuri.

Să fi aflat birocrații de modă veche ai Kremlinului despre metodele practicate de el, ar fi dispus imediat închiderea școlii. Dar poate că n-o făceau mai ales pentru că în realitate se temeau de Direcția a noua, și cu precădere de Protorov. În afară de aceasta, Viktor Protorov le adusese prea multe succese în lumea a treia, ceea ce nu putea fi neglijat. Le convenise de minune când manevrele lui recente din Argentina vârâseră Anglia într-un război cam prostesc cum fusese cel al insulelor Malvine; sau reușitele din El Salvador, în urma cărora Administrația americană se aflase pe punctul de a se lăsa antrenată într-un al doilea Vietnam. În orice caz, birocrații de

modă veche ai Kremlinului nu erau adepții studiului propriei frici.

Piotr Alexandrovici Russilov era absolvent al școlii din Urali conduse de Protorov. Și în multe privințe era un om deosebit. În primul rând fusese șef de promoție. În al doilea, se adaptase perfect cerințelor domeniului de activitate. După o experiență amară, Protorov realizase că viața în școala de poliție avea puține lucruri în comun cu munca sub presiune din activitatea practică. Mulți absolvenți nu reușeau să se adapteze, fiind apoi „pensionați" în sectorul birocratic al Direcției, unde nu mai aveau nici un fel de legătură cu Protorov.

Dar *gospodin* Russilov era un om deosebit și sub alt aspect. Fusese orfan. Foarte de timpuriu, statul — sau, mai exact, Protorov — îl luase în primire. Lipsa părinților era o condiție care îi promitea un viitor strălucit în cadrul securității.

Întrucât Protorov se dedicase doar slujbei lui, și probabil pentru că nici nu acorda o prea mare importanță sexului, în viața lui existase doar o singură femeie. Ar fi preferat s-o uite, dar nu putea. Alena fusese soția unui dizident evreu. După ce Protorov, pe atunci șef al Direcției întâi, îi trimisese soțul într-un lagăr de deportare, o luase la el în pat. Obținuse atunci plăceri care întrecuseră cu mult toate așteptările lui. Dacă rezultatul se datora evenimentelor sau talentelor Alenei, Protorov nu-și putuse da seama. Se considerase întotdeauna un om fundamental lipsit de pasiune, capabil să judece la rece și obiectiv în orice situație dată. Însă atunci fusese depășit. Acele clipe îi rămăseseră în suflet ca o banchiză polară, ascunsă sub apele reci, bătându-și permanent joc de el prin însăși rezistența ei.

Dar, vrând-nevrând, Alena fusese singura femeie din viața lui și, după ce o trimisese în bezna închisorii Liubianka, rămăsese mereu în amintirea lui. Până la apariția lui Russilov. Fără să-și dea măcar seama cum de se putuse întâmpla asta, Protorov își considera protejatul ca pe singurul membru al familiei. N-ar fi tocmai o greșeală dacă s-ar afirma că-l considera ca pe un fiu. Dacă s-ar fi retras de la Direcția a noua, ceea ce ar fi trebuit să

se întâmple nu peste multă vreme, știa că Russilov o va conduce cu mână sigură.

Și, după ce aflase de la colonelul Mironenko despre viitoarea adunare generală la nivel înalt ce urma să se desfășoare peste o săptămână între șefii KGB și GRU, își dădea seama că se apropia de încheierea activității lui în cadrul Direcției a noua. Însă până atunci trebuia să afle ce este cu planul japonezilor numit *Tenchi*. Tengu, al doilea agent al său de la *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, fusese lichidat în mod misterios, tocmai în momentul în care reușise să evadeze cu documentele scrise pe care Protorov le căutase încă de când obținuse informația că sunt ținute la păstrare în renumita școală ninja. Dispariția omului său, cu planuri cu tot, era pentru Protorov un enervant pas înapoi. Însă nu unul fatal, totuși.

— Domnule ?...

Protorov ridică privirile, văzându-se sustras din gânduri.

— Da, locotenente Russilov.

Îi plăcea când tânărul i se adresa cu „domnule" și nu cu „tovarășe". Rangul și gradul militar erau foarte importante în cadrul Direcției a noua, dar, spre deosebire de ipocrizia tot mai accentuată a celor de la Kremlin, Protorov nu făcea prea mare caz din nerespectarea prevederilor regulamentare privind formulele de adresare.

Russilov intrase în camera izolată fonic prin ușa metalică boltită. Ținea în mână un teanc de imprimate scoase de la calculator.

— Cred că, în sfârșit, Sakov IV ne-a dat cheia codurilor.

Protorov făcu să dispară de pe biroul său orice hârtie și tot ce era inutil. Russilov așeză teancul de imprimate în fața șefului său. Deasupra sa se afla fila cu numărul 4. Amândoi se aplecară concentrați asupra datelor transmise de satelit. Aveau sub ochi un caroiaj al unei zone geografice de circa 150 × 200 kilometri, în care au recunoscut imediat o porțiune de litoral. Zona era cuprinsă între capătul nordic al insulei Hokkaido și porțiunea ceamai sudică a insulei Kunashir, făcând parte din Kurile. Prin urmare, o parte era teritoriu japonez, cealaltă teritoriu sovietic.

Tânărul locotenent puse un deget pe hartă.

— Vedeți aici, domnule — degetul său trecu prin strâmtoarea Nemuro — aici nu se află nimic. Absolut nimic deosebit. Însă aici — dădu pagina — tocmai aici — degetul i se opri asupra unui punct din strâmtoarea Nemuro.

— Ce este aici ? întrebă Protorov, știind foarte bine ce se afla acolo. Nu voia însă să-i răpească lui Russilov nici o fărâmă din bucuria succesului său. N-ar fi fost corect din partea lui.

— Se semnalează o emanație de căldură, spuse Russilov. Protorov se uită o clipă spre el. N-avea încotro, trebuia să-i dea crezare. Vocea tânărului nu avea nici o notă de triumf, cu toate că, în mod sigur, se simțea victorios. O emanație foarte puternică.

— Acțiune vulcanică, sugeră Protorov. Era cea mai plauzibilă explicație.

— Cred că e mult prea concentrată într-un singur loc pentru așa ceva. În plus, ruptura tectonică se află aici. Își plimbă iar degetul.

— Pricep, spuse Protorov sprijinindu-se de spătarul scaunului. Ce să fie atunci ?

— Este *Tenchi*.

„Da, desigur", se gândi Protorov. „Precis asta trebuie să fie". Deoarece aflaseră din surse demne de crezare că *Tenchi* era un fel de plan gigantic al unei uzine sau al unor mine. Însă ceea ce căutase Protorov cu asiduitate împreună cu agenții lui era cam diferit de ceea ce i se prezenta acum. Simțea totuși că se apropie de un rezultat. Apoi, uitându-se iar la înregistrarea de pe calculator, atenția îi fu atrasă de ceva. Făcu unele calcule mentale rapide, rumegându-le îndelung înainte de a se pronunța.

— Locotenente, spuse el gânditor, este o activitate calorică intensă. Dar unde ai localizat-o tu mai exact ?

— E greu de spus, domnule. Russilov se aplecă deasupra documentului. După cum știți, imprimantele acestea sunt rezultatul unei munci îndelungate. Tehnicienii noștri au migălit mult ca să le pună cap la cap.

— Totuși, insistă Protorov, dă-ți o părere. Vreau s-o aud pe cea mai bună.

Russilov se gândi pe îndelete, scoase o lupă de bijutier, plimbând-o atent pe deasupra zonei. În cele din urmă se ridică, punând lupa în podul palmei.

— Dacă ar fi să-mi dau o părere, domnule, cred că o parte din căldura emanată provine din teritoriul japonez...

Pulsul lui Protorov se acceleră puțin.

— Și cealaltă parte ?

— Cealaltă parte mi se pare că provine din teritoriul sovietic...

Alix Logan făcea un duș. Croacker se așezase într-un scaun ușor în camera spațioasă și bine mobilată a hotelului. Își turna din whisky-ul și apa minerală aduse la cererea lui.

Era obosit și-și lăsă capul să cadă pe spătarul scaunului, închizând apoi ochii. Încă mai simțea în cap vâjâitul produs de condusul timp de optsprezece ore neîntrerupte. Ar fi preferat să plece din Key West cu avionul, însă așa ceva ar fi însemnat curată sinucidere, ca și cum și-ar fi agățat singur pe spate inscripția : URMĂRIȚI-MĂ.

Nu, orice s-ar spune, mașina a fost alegerea cea mai potrivită. Cel puțin pentru motivul că-și puteau schimba direcția de mers după bunul plac.

Auzea vag susurul apei de la duș. Se gândi iar la ceea ce simțise pentru Alix Logan având-o atâta timp alături. Părul ei auriu căzându-i din când în când pe umăr, ochii ei verzi și pătrunzători, trupul ei zvelt de manechin, cu carnea pietroasă și pielea bronzată și netedă.

Și gândurile acestea i-o readuseră în minte pe Angela Didion, cu trupul ei tot de manechin, cea mai bună prietenă a lui Alix Logan. Dar din renumele Angelei Didion nu mai rămăsese nimic, nimic din zvonurile despre ea nu mai valora nici cât o ceapă degerată în momentul când a intrat Croacker în apartamentul ei și a găsit-o prăbușită în pat, goală pușcă, doar cu un lănțișor de aur în jurul taliei, și moartă de-a binelea.

Atunci nu mai era o regină a frumuseții, nu mai era o zeiță a sexului, o imagine a femeii pe care orice bărbat și-ar fi dorit-o. Lipsită cu atâta cruzime de viață, părea mai degrabă o fetișcană fără apărare. Atunci îl emoționase pe Croacker mai mult decât o făcuse vreodată în timpul vieții.

Își amintea bine acel moment. Cât de mult își dorise să fi avut o baghetă magică și s-o readucă printre cei vii! Nu pentru el. Pentru ea ar fi făcut-o. Moartă, era doar o ființă ca oricare de pe pământ, nicidecum manechinul care apărea în revistele *Vogue* sau *Cosmopolitan*.

Alix Logan deschise ușa băii din care se strecurau aburi și ieși înfășurată într-un prosop mare, și cu altul pe cap ca un turban.

Croacker deschise brusc ochii și o clipă n-o mai văzu pe ea, ci pe Angela Didion, și își reînnoi hotărârea de a n-o lăsa pe Alix pradă asasinilor, lucru care în mod sigur i-ar aduce moartea, în caz că Monstrul Albastru ar afla unde au plecat.

— E rândul tău la duș, spuse ea, țintuindu-l cu acea privire directă și dezarmantă, care parcă îi sfredelea țeasta. Arăți ca moartea în vacanță!

Croacker mârâi ceva, apoi își termină băutura.

— Râzi tu, dar mă simt chiar mai rău.

Ea se așeză pe unul din paturile duble, ducându-și mâinile în poală.

— De ce te-ai amestecat? Asta vreau eu să aflu. Dacă te vor prinde, te vor omorî. Sunt sigură că știi asta.

— Din cauza Angelei.

— Nici măcar n-ai cunoscut-o, spuse Alix. Îi iubeai numai chipul, ca toți cei din jurul ei.

— Tu nu poți să înțelegi, spuse el foindu-se în scaun.

— Nici nu voi înțelege vreodată, i-o întoarse ea bătoșă, până n-ai să-mi explici.

— A murit aproape sub ochii mei, și în sectorul meu. Învârti cubul de gheață în paharul gol și-și aplecă ochii spre el, însă fără să-l privească, de fapt. Cineva a ucis-o. Și vreau să aflu cine. Pentru că era o ființă ca oricare alta. Merita să mă ocup de cazul ei.

Alix pufni pe nas.

— Eu sunt mult mai în măsură să-ți spun ce merita. Se opri un moment, căutând să se adune. Era o curvă,

Lew. Era josnică, răzbunătoare, geloasă ca o nebună, și absolut acaparatoare.

Croacker își ridică privirile din pahar.

— Nici unul din aceste defecte nu are importanță. Pentru mine, nu era mai bună sau mai rea decât oricine altcineva.

Alix își turnă și ea un pahar de whisky.

— Ar fi trebuit să petreci mai mult timp în compania ei, spuse și sorbi zdravăn. Ți-ar fi fost de-ajuns câteva zile.

Croacker îi luă paharul din mână și-l dădu peste cap.

— Erai îndrăgostită de ea ?

— Nu știu ce te privește pe tine treaba asta, îl repezi ea.

Își strânse apoi degetele împreunate până când i se albiră toate încheieturile, încleștându-și buzele într-o dungă subțire, foarte puțin atrăgătoare. Apoi, treptat, deveni din ce în ce mai supărată.

— Pentru că mi-ai salvat viața te consideri îndreptățit să-mi pui o asemenea întrebare ?

Izbucni apoi în plâns, umerii ei bronzați fiind zgâlțâiți de sughițuri, acoperindu-și fața cu palmele.

Croacker o privi un timp, rezistând tentației de a întinde mâna ca s-o mângâie ; o cunoștea deja destul de bine pentru a ști că l-ar fi respins enervată.

După câteva clipe își desprinse palmele de pe față și se șterse la ochi. Părea mult mai liniștită.

— Adevărul e, spuse ea încet, că Angela era îndrăgostită de mine.

Își desfăcu turbanul de pe cap, trecându-și degetele prin păr. Apoi începu să se șteargă cu prosopul cel mic.

— Mama mea a dispărut pe când eu eram încă un copil, iar Angela avea un caracter puternic. Era feminină. Însă mă refer la forța ei interioară. La personalitatea ei. Mă domina. Mă acaparase, nu știu cum să-ți explic. Știu că era curvă pentru că lucram amândouă. Și mai știu că lua droguri : opium și cocaină. Frumoasă combinație, nu ? Dar eu credeam... Uf, nici eu nu mai știu ce credeam. Cred că mă lăsam prostită și orbită pen-

tru că simțeam lipsa îndelungată a unei mame, care să-mi arate toate sforăriile vieții și să mă apere.

Alix se opri necăjită din ștersul părului, apoi își puse iar mâinile în poală, părând acum o fetiță nevinovată, o păpușă de zahăr rozaliu.

— Ne ciondăneam permanent. În multe privințe îmi transformase viața într-un iad.

— Te puteai despărți de ea, sublinie Croacker.

Însă Alix își scutura deja capul :

— După cum am spus, tu n-ai cunoscut-o pe Angela. Păstra cu încăpățânare ceea ce-și dorea, până se sătura. Dacă aș fi încercat s-o părăsesc, m-ar fi dus la sapă de lemn în meseria în care eram colege. I-ar fi stat în putință, și se pricepea de minune la chestii de-astea. Am văzut cum a făcut cu o fetișcană nou angajată ca model, care a spus despre ea ce nu trebuia. Angela a dat un telefon, și nimeni nu i-a mai pomenit apoi numele fetei. Angela avea o putere de faraon.

Își lăsă capul atât de mult în jos, că Lew îi putu vedea pieiea gâtului.

— Însă, sinceră să fiu, nici nu am avut tăria să mă despart de ea. Mă... îmi inspira frică și, în mod incredibil, sub puterea manipulărilor ei mă simțeam mai la adăpost decât de una singură în lume.

Se așternu o tăcere prelungă, care parcă răci atmosfera camerei.

— Apoi ce s-a întâmplat ? interveni Croacker.

— Apoi totul s-a schimbat, spuse Alix aproape șoptit, făcându-l pe Croacker să se aplece spre ea pentru a o putea auzi. Angela l-a întâlnit pe Raphael Tomkin.

Jesse James aflase de la șeful debarcaderului din Key West că pe ticălos îl chema Tex Bristol, și că închiriase o barcă pentru a porni spre ambarcația cu care ieșise Alix Logan în larg.

James nu știa ce hram poartă ticălosul, însă își promisese să afle. Întrebase la Recepție de numele Bristol, închipuindu-și că ticălosul nu avea vreun motiv ca, în actuala lui situație, neștiind că este urmărit, să-și ia alt

nume, însă se înșelase. I s-a răspuns că în această zi nu s-a trecut în registru nici un Bristol, fie el Tex sau orice alt nume.

Monstrul Albastru se lansase într-una din explicațiile lui, dinainte plăsmuite, scoțând la iveală o insignă și dându-se drept detectiv particular. Urmărea un caz de adulter — trecu aici la descrierea amănunțită a fugarilor — în scopul de a se întocmi doar niște acte de divorț, nu va ieși nici un fel de scandal în rest etc., etc. Primi numărul camerei lor. Luaseră o singură cameră. „Drăguț, nu ?“ se gândi James. „Dar ce are ăsta și eu n-am ?“

Luă ascensorul. Urcă, ușile se deschiseră și Jesse James ieși pe palierul etajului trei.

Croacker tocmai ieșise de sub duș. Se simțea mai tânăr cu treizeci de ani. Se șterse cu prosopul, își puse niște pantaloni scurți și subțiri, apoi își trase un tricou pe pieptul căruia scria cu verde KEY WEST IS BEST, și se încălță cu adidașii pe care îi luase cu el în baie.

Alix purta niște blugi tăiați de la genunchi, și o bluză de mătase cu mâneci scurte și largi. Stătea în pat, cu picioarele goale. Pusese la perete o pernă, se sprijinise cu spatele de ea și citea o carte cumpărată de pe autostradă, atunci când se opriseră pentru a mânca de prânz.

— Cartea asta e mai proastă ca masa pe care am luat-o azi, spuse ea aruncând-o cât colo. Cică vampirii trăiesc în bălți. Pe cine-or fi crezând ei că duc de nas ?

În clipa aceea, cu o plesnitură puternică de parcă s-ar fi tras cu pușca, ușa sări în lături.

Sato își găsi musafirul în grădină, stând în ploaie.

— Dragul meu prieten, îl strigă el prin ușa sălii destinate meditației, o să răcești de moarte dacă mai stai mult acolo !

Nicholas nu se grăbi să-i răspundă. Stătea pe piatră cu umerii lăsați în jos, cu fața spre crengile unduitoare ale merișorului. Un ploier îmbuibat țopăia pe alee nerăbdător, în jurul strachinei goale. Deseori își ridica pliscul, ca și cum ar fi vrut să blesteme toanele nebune ale naturii.

Însă Nicholas abia dacă lua în seamă umezeala de afară. Kimonoul său era ud complet, și nici o parte a corpului nu-i era uscată. Dar nu-l interesa. Acum știa că Akiko și Yukio erau două ființe diferite.

Se înșelase foarte mult. O figură te poate înșela, de exemplu, la fel niște vorbe șoptite, sau chiar și o privire cu subînțelesuri. Însă cu trupul situația e alta. Răspunsul la o atingere, cedarea, deschiderea trupului, acestea sunt lucruri unice. Și nu pot fi imitate.

O tristețe insuportabilă îl cuprinse la gândul că a pierdut-o pe veci. Desigur, era imposibil să mai trăiască. Logica îi dicta că fusese înecată de Saigo așa cum îi povestise acesta, savurând efectul fiecărui cuvânt în parte asupra vărului său dușman.

Totuși Nicholas, poate pentru prima dată în viață, nu luă logica în considerare. Pusese deoparte educația și înțelegerea rațională în fața unei speranțe disperate. Era ridicol și trist în același timp.

Și începu să se condamne pentru adulterul comis cu puțin timp în urmă. Deși Akiko nu era Yukio, totuși n-o iubise numai cu trupul. Cine era ea și de ce semăna atât de mult cu dragostea lui pierdută erau întrebări care trecuseră acum pe planul al doilea. Dacă nu era Yukio, putea el s-o iubească ? Prin ce vrăjitorie fusese posibil ? Sau în sufletul lui Akiko sălășluia vreo parte din Yukio ? Oricum ar fi fost, se simțea alungat de propriul suflet. Fapta lui reprobabilă îl făcuse să-și piardă echilibrul interior, fără de care se simțea un neajutorat aruncat într-o lume nebună.

— Linnear-san !

Auzi vocea lui Sato străbătând prin vuietul torentului de ploaie. Apoi acesta apăru lângă el, înfășurat într-o pelerină de plastic transparent.

— Contemplația trebuie să fie în acord cu elementele pe care le onorează, spuse el șoptit. Am să te las singur.

— Nu, Sato-san. Te rog să rămâi.

Brusc, Nicholas nu-și mai dorea să rămână singur. Se simțea deja prea însingurat, aproape pierdut. Toate visele tinereții lui se spulberaseră. Dintr-o fulgerare, toată

speranța lui nebună murise. „Și ce mai înseamnă omul, se gândea el, dacă nu mai are nici o speranță ?"

— Grădina mea are un efect calmant la orice oră din zi. Sato trecu pe lângă el, dori să spună ceva, dar un tunet îl opri. Întotdeauna mi-am zis că tunetul este glasul zeilor, zise el. Tunetul. De dimineață m-a sculat din somn furtuna. Buimac fiind, ascultam strigătele ei. Aproape omenești, nu-i așa ?

— Într-adevăr, foarte omenești, răspunse Nicholas.

„Trebuie să-i mărturisesc, se gândi el. Trebuie să-mi regăsesc liniștea sufletească."

— Sato-san...

— Chinezii i-au învățat pe strămoșii noștri geomanția, spuse Sato luându-i-o lui Nicholas înainte, așa încât să putem rămâne permanent în armonie cu forțele naturii. Nu suntem tigri, dar ne putem strădui să ajungem. În această stare inferioară se află o perfecțiune la care noi, oamenii, putem să aspirăm, dar nimic mai mult.

Privindu-l pe Nicholas, ochii i se umeziseră și se îmblânziseră. Aproape tremurând, își puse o mână pe umărul lui Nicholas.

— N-ai vrea acum să intrăm în casă și să-mi îngădui să-ți prepar un ceai ?

Viktor Protorov nu mai cunoscuse teama de opt ani încheiați. De la moartea singurului său frate, mai în vârstă ca el. Pe atunci Protorov se afla în fruntea Direcției întâi, răspunzând de securitatea internă a Rusiei. Clădindu-și un adevărat bastion redutabil în jurul său, în cadrul Direcției a noua, din care să se poată totuși retrage ușor la nevoie, visul lui era să ducă patria-mumă spre victoria finală.

În iarna acelui an, o iarnă cât se poate de cumplită, în care ninsese zile în șir fără încetare, avea multe misiuni pe cap. Și toate erau importante. În acele vremuri îi lipsise curajul de a cere sporirea efectivului de subalterni, destul de împuținat. Se învățase să se descurce așa. Însă din cauza împuținării efectivelor sale și a vremii crâncene, se văzuse obligat să se înhame la mai multe misiuni decât ar fi putut îndeplini.

Așa că, atunci când l-au adus pe Minck, se afla departe de Moscova, undeva în nord. Protorov aflase despre el, și-și dorea nespus de mult să-l captureze. Printr-o baftă nesperată reușise să ajungă mai devreme cu avionul la Moscova. Ducându-se la închisoarea Liubianka, fratele său, locotenent (cu toate că era mai vârstnic cu trei ani ca Viktor), îi aduse la cunoștință unde se afla Minck.

Viktor se descurcase întotdeauna mai bine ca Lev, și la școală și în societate. Știa cum să vorbească oamenilor, știa cum să treacă prin examene, știa întotdeauna ce vrea. Lev fusese un visător ; aflat la răscruce, greu se hotăra pe care drum să pornească. Întotdeauna se temea să nu comită vreo greșeală.

Și comisese o greșeală, în acea după-amiază întunecoasă, plină de zăpada ninsorii neîncetate Chiar când Viktor Protorov era informat telegrafic de prinderea lui Minck, Lev s-a dus la închisoarea Liubianka pentru a-l interoga personal pe spion. Voia, fără îndoială, să demonstreze fratelui său mai mic că și el este în stare să se descurce la fel de bine, fără îndrumări.

Dar n-a reușit. Nu se știe cum, Minck l-a luat prins, apoi l-a imobilizat și l-a folosit ca ostatic pentru a fugi din închisoare. Apoi Lev a fost ucis — căsăpit de Minck în zăpadă.

L-au lăsat în ninsoarea necontenită, temându-se să-l atingă până la sosirea lui Protorov. Puțin sânge mai rămăsese în el când l-au transportat la Moscova ; gerul îl congelase, cauterizându-i rana. În tâmpla stângă avea gaura glonțului care-i spărsese țeasta. Protorov nu a vrut să cerceteze locul pe unde ieșise glonțul, știind că acolo arăta mult mai rău. Totuși a întors cadavrul cu fața spre el și l-a privit îndelung. Încă aplecat asupra mortului, a ordonat vânarea cu orice preț a lui Minck și a tovarășei lui de evadare, Tania Vladimova.

Probabil că atunci și-a dat Protorov seama că familia înseamnă necazuri greu de suportat. Probabil că atunci a luat hotărârea să nu-și mai întemeieze el o familie. Atunci l-a copleșit sentimentul izolării și al neputinței. Îl ura pe americanul ce purta numele Minck mult mai mult decât și-ar fi putut el imagina că e în stare să urască vreo ființă omenească.

Peste șase lumi, a trimis în America un ucigaș, pentru a o lichida pe soția lui Minck, care dormea fără apărare în patul lor conjugal din Maryland. A fost împușcată în tâmplă de la mică distanță, metodă cunoscută atât de Protorov cât și de Minck.

Dar lucrurile n-au rămas aici. S-a început războiul dintre ei. Și s-a continuat.

Rămas singur în sanctuarul său, Protorov oftă. Își ridică ochelarii pe frunte și-și frecă fața cu palma. Asudase fără să-și dea seama. Cu toate că Tengu, cel de-al doilea agent al lui în *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori fusese ucis, celălalt făcea progrese, deși era singurul om pe care-l mai avea acolo pe teren.

În acel moment, computerul ce lucra la decodarea codului Alfa 3 începu să bâzâie. Satelitul descoperise ceva.

Croacker o înșfăcă pe Alix de încheietura mâinii și o smuci cu putere. Femeia scoase un țipăt de durere. Se rostogoli împreună cu ea în lungul patului, ferind-o din calea pericolului.

Totodată vârî o mână sub pat, pentru a-și lua pistolul, și, fără a ochi prea bine, sparse lampa din tavan.

Acum, numai lumina ce pătrundea de pe hol prin ușa deschisă mai lumina camera. În această lumină confuză, umbra din cadrul ușii înaintă spre interior.

„Câtamai bivolul", gândi Croacker aplecându-i capul lui Alix pe covorul de pe podea, după care se ridică el, la apropierea umbrei.

Întinse brațul înarmat, îndreptă țeava pistolului spre obrazul intrusului și trase, sesizând cu satisfacție pătrunderea glonțului în piele, în carne, izbind apoi osul.

Dar, în ciuda împușcăturii, umbra își continuă înaintarea. Îl lovi pe Croacker atât de tare, încât acesta scăpă pistolul din mână. Arma se rostogoli pe podea, dispărând în bezna camerei.

„Cristoase, gândi Croacker, s-a zis cu noi". Simți în umăr o izbitură puternică, în urma căreia se răsuci, lovind orbește cu piciorul în sus, fără a-și atinge ținta; a doua oară îl izbi cu genunchiul în coapsă, iar a treia, cea mai reușită, îl nimeri în pântece.

Auzi o respirație gâfâită și un urlet de durere, apoi celălalt își mai slăbi strânsoarea iar Croacker reuși să se rostogolească într-o parte.

— Vino! urlă el spre Alix bâjbâind prin întuneric după mâna ei și aproape smucind-o afară din cameră, repezindu-se pe scări spre parter.

Coborâră scările în grabă, trezindu-se afară, în bezna nopții. Mașina le-ar fi fost de cel mai mare ajutor, dar Croacker uitase cheile în cameră.

Nu întoarse capul să vadă dacă Monstrul Albastru se afla în urmărirea lor; îl lovise zdravăn. Dacă l-ar duce mintea — așa cum trebui Croacker să recunoască, din moment ce a reușit să-i urmărească de la Key West până aici — s-ar feri să comită greșeala prostească de a-i scăpa acum printre degete.

Se îndreptă așadar cu fata de mână spre autostrada cu șase piste, destul de circulată. Mulți șoferi semnalizau că se îndreaptă spre hotel.

— Cristoase, gâfâi Alix, unde mergem?

Croacker nu-i răspunse. Se gândea că ar fi mai potrivit s-o lase să creadă că știe el ce face. În fața lor apăru șirul întunecat al magazinelor, ca niște umbre masive, negre, într-un orășel părăsit și tăcut în inima întunericului.

Croacker o conduse pe pasajele largi, fără lumină, cu arcade boltite. Pașii lor nu făceau zgomot, și Croacker se felicită că-și încălțase adidașii. Alix însă era în picioarele goale și el se temea să nu se taie în vreun ciob. Ei, se gândea el, totuși, n-avem încotro. Trebuie să ne continuăm drumul.

Ajungând la jumătatea pasajului comercial, se opriră. Deși amândoi erau în formă bună, un mic răgaz nu le-ar fi stricat. De efort și de frică, pieptul lui Alix palpita. Își roti capul, cu ochii larg deschiși. Magazine de încălțăminte, buticuri de tot soiul, o consignație, șiruri nesfârșite de vitrine pline cu obiecte casnice, de ambele părți ale străzii, închise și, prin urmare, de nici un folos pentru ei.

— Ce o să ne...

Croacker îi puse degrabă mâna la gură, șoptindu-i la ureche:

— Fără vorbă. Putem fi auziți și ne trezim cu el pe cap. O.K. ?

Fata dădu convinsă din cap, iar el își luă mâna de pe gura ei. Își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte, atent la orice zgomot. Nu se auzea nimic în afara susurului îndepărtat al traficului de pe autostradă.

Lumini difuze ajungeau la ei din interiorul magazinelor de sub arcade. Însă umbrele din jur erau mai groase ca ale unor copaci străvechi. Se aflau într-o adevărată pădure de stâlpi de beton.

Alix îl prinse după umăr și-și apropie gura de urechea lui.

— Ce așteptăm aici ? șopti ea. Să plecăm până nu dă de noi...

Croacker se gândea dacă să-i spună sau nu adevărul. Își dădea seama că, probabil, cel mai bine ar fi să nu-i spună deocamdată nimic. Însă, pe de altă parte, și ea se afla acum în aceeași situație ca el, și ar fi fost nedrept din partea lui să nu îi zică nimic. Pe de altă parte, dacă nu avea habar de ce îi aștepta, putea oricând să facă o greșeală care să îi piardă în ultima clipă.

Își apropie gura de urechea ei și-i șopti la rândul lui :

— Am să-ți spun ceva. Paznicul tău de altădată ne-a urmărit până aici și nu se va opri tocmai acum. Chiar presupunând că am găsi o mașină — și aș fi putut fura una — tot n-am scăpa de el. Cel puțin o bucată de timp de-aici înainte.

Ochii ei dilatați îl priviră fix, atâta cât îi trebuia pentru a-l înțelege.

— Nu, spuse ea. Deja a avut loc o crimă până acum...

— Da, oftă Croacker, și vor fi mai multe dacă nu-l vom împiedica. Se uită în ochii ei. Trebuie, Alix. Știi doar că trebuie.

După câteva clipe, ea își luă ochii de la el. Obrazul i se umezise de lacrimi, și oftă profund :

— Mai bine nu m-ar fi salvat atunci ! Să mă fi lăsat să mă înec la Key West !

— Glumești, spuse el fără voie.

— Glumesc pe dracu' ! — izbucni ea, cu ochii numai fulgere. Ce fel de viață mai am și eu pe lumea asta ? Poți să-mi spui și...

Croacker o îmbrânci cu putere, trimițând-o grămadă pe pavajul de piatră rece, în timp ce se auzi un șuierat, apoi o plesnitură pe unul din stâlpii arcadelor din fața magazinelor. El văzu locul în care glonțul mușcase piatra stâlpului, apoi se aruncă la pământ după ea, ridicând-o în genunchi și după aceea în picioare. O trase la adăpostul arcadelor, ascunzându-se în întrândul din dreptul unei uși. Alix asudase și tremura toată.

Croacker se uită în ambele direcții ale pasajului, apoi o prinse iar de mână. Dar Alix scuturâ capul :

— Nu, spuse ea. Nu mai pot merge. Nu are rost. După cum mi-ai spus, oriunde vom pleca, tot ne va găsi.

— Hai ! urlă el din răsputeri.

Ea își scuturâ din nou capul iar părul îi acoperi fața.

— N-are rost. M-au părăsit puterile...

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, caută să mai găsești o fărâmă de putere ! îi șuieră el printre dinți, aplecându-se și ridicând-o în picioare.

— Am obosit, Lew ! rosti ea, privindu-l cu ochi lipsiți de orice expresie. Vreau să dorm...

Văzu cum trupul fetei este cuprins de slăbiciune și moleșeală și se întrebă dacă tot la fel se simțise și atunci când se aruncase peste bord în apa oceanului.

Îi prinse obrazul în palmă și începu să i-l maseze.

— Ascultă la mine, spuse el, ai să dormi când îți spun eu, nici un minut mai devreme, înțelegi ?

— Cristoase ! strigă ea înlăcrimată. Parcă ai fi un cavaler rămas fără doamna lui... Nu vezi că puțin îmi pasă ?

— Dar mie îmi pasă ! o scuturâ. Hai acum, să mergem !

O luară spre stânga pasajului, când un al doilea glonț ciupi iar din piatra zidului, în apropierea lor.

— Ce rost are ? spuse ea în timp ce alergau. E înarmat !

— Da, am băgat de seamă !

— Nu-mi plac armele de foc, spuse ea.

Iar Croacker râse silit :

— Te cred. Nici mie nu-mi plac. Mai ales când nu sunt în mâna mea.

Fata avea însă dreptate : Monstrul Albastru avea un avantaj pe care Croacker nu-l putea neglija : o armă, față de mâinile lui goale. Nu prea părea o luptă corectă. Dar ce mai e corect în lumea de azi ?

In timp ce alerga, își aminti că Nicholas îi spusese că nu obișnuia să folosească pistolul. Totuși, acest prieten al său era un om foarte periculos. Care era secretul lui ? Când îi pusese această întrebare, Nicholas zâmbise enigmatic și îi răspunsese : „Există metode".

Ce naiba înțelesese el prin această explicație ? Croacker își frământa creierii. Unul din secretele lui Nicholas mi-ar fi acum de mare folos. În timp ce porni cel de-al treilea glonț, se dojeni singur : „Deșteptule ! Folosește-ți mintea, că de-aia te-a făcut taică-tu cu cap pe umeri!"

Împrejur nu era altceva decât piatră, oțel și sticlă. Pe ce ar putea pune mâna ? Da, a găsit ! Nu avea timp să analizeze dacă ideea era bună ori rea ; era singura soluție deoarece Monstrul Albastru apăruse în spatele lor, apropiindu-se cu intenții criminale.

Croacker o trase pe Alix după un colț întunecat, îi dădu drumul din mână, și se repezi înainte, cu toată viteza După un colț, se opri și-și scoase tricoul pe deasupra capului. După ce îl înfășură în jurul brațului stâng, izbi puternic geamul unei vitrine.

Alix se repezi în direcția zgomotului, dând și ea colțul.

— Ce naiba faci ?

— Pleacă și ascunde-te acolo ! spuse el, îmbrâncind-o în spatele lui. Însă caută să nu mă pierzi din vedere.

Alix îi urmă sfatul, iar el îngenunche, scotocind cu mâna prin cioburile din vitrina spartă. Undeva, în adâncul magazinului, o alarmă începu să răsune, iar Croacker își dădu seama că împușcăturile vor înceta imediat, deoarece, imediat după ce spărsese vitrina, un nou element trebuia să intre în scenă : poliția. Și, întrucât avea la fel de mult interes să-i țină pe polițiști cât mai departe, pe cât avea și Monstrul Albastru, trebuia să lucreze repede.

Găsi ceea ce dorise : două bucăți de geam, una lungă și subțire, cealaltă mai scurtă și zimțată. Cu mare grijă apucă sticla zimțată și ascuțită ca briciul, atent să nu se taie în palmă. Pe cea mare o prinse cu mâna stângă înfășurată în tricou.

Se trase după colț și se lipi de zid, atent să nu-i fie reflectată silueta de geamul care nu se desprinsese complet din vitrină.

Sosise momentul adevărului. Ar fi putut scoate capul din dosul stâlpului, pentru a vedea unde se află Monstrul Albastru, însă așa procedează doar polițaii la TV. Ar fi putut primi un glonț în cap ; Monstrul Albastru era bun trăgător. Viața reală prezintă probleme pe care scenariștii Hollywood-ului nu prea le iau în seamă.

— Hei, tipule ! strigă Croacker din ascunzătoare. S-a terminat ! Poliția va sosi într-o clipită ! Mai bine te-ai depărta zece kilometri de aici !

— Mai bine ne-am îndepărta împreună, îi auzi Croacker vocea de după colț, și se gândi că l-a făcut să se descopere.

Concentrându-se, își duse mâna stângă la spate, iar trupul i se încordă ca un arc, în așteptarea unei noi împușcături. Presimțea că nu are la dispoziție decât o singură șansă. Își ținu respirația, făcând un pas mare cu piciorul stâng înainte și aplecându-și bustul în față. Refuza să creadă că putea fi împușcat. Brațul lui drept se avântă în față, transformând ciobul într-un adevărat proiectil.

— Asta s-o crezi tu ! — îi strigă el Monstrului, pentru a-l dezorienta în acel moment de maximă încordare.

Văzu cum acesta se dă repede înapoi, cu nasul despicat de ciobul ascuțit. Croacker nu avea însă timp să-și admire reușita. Sângele îi curgea Monstrului din nasul tăiat, obligându-l să-și ducă ambele mâini la față.

Însă auzul îi funcționa tot normal, așa că duse pistolul spre stomacul lui Croacker, când îl auzi cum se apropie. Trase un glonț, două, apoi, dându-și seama că ratase, aplică o lovitură cu butoiașul pistolului spre capul adversarului.

Orbește cum izbise, avusese totuși noroc, deoarece îl atinse pe Croacker după urechea stângă. Acesta se clătină, dezechilibrat deja de mișcările laterale prin care evitase împușcăturile, și reuși să treacă celălalt ciob în mâna stângă, însă lovitura nu-i reuși. Acum, stând cu fața spre Monstrul Albastru, își imagina ce ar însemna să primească un glonț în plin. N-ar rămâne mare lucru din mărunțaiele lui.

Aşadar, pe când Monstrul Albastru încerca să pună degetul pe trăgaciul pistolului, Croacker, adunându-şi toate puterile, îşi repezi mâna stângă spre teava pistolului, smucind-o cu disperare în toate părţile.

Urlă de durere, dar împlântă ciobul în pieptul Monstrului, simţind cum se despică adânc carnea, sub apăsarea lui. Şi din palma lui curgea sânge, ce se amesteca cu cel al adversarului.

Împinse huiduma, care duse instinctiv pistolul în sus ; glonţul porni şi se izbi de bolta pasajului. Croacker simţi că este prins de braţ, iar în ceafă îi respiră cineva, în timp ce auzea o şoaptă ca un bâzâit de albine.

— Hai să plecăm ! — se ruga Alix de el, trăgându-l de braţ deznădăjduită. O, Doamne, Lew, or să sosească dintr-o clipă în alta !...

Ei se legănă greoi, numai pe jumătate conştient de identitatea lui, neînţelegând ce tot avea de-l trăgea aşa de braţ, că doar lui îi era aşa de somn, şi ar fi vrut să... Scoală-te ! — îi ordonă ţipătul minţii. Du-o pe fată de aici până nu-i prea târziu ! Prea târziu pentru ce ?... Eu vreau să mă întind şi să dorm... Pentru Dumnezeu, să nu închizi ochii !

Sprijinit acum pe palme şi genunchi, sângerând pe pardoseaua curată a pasajului boltit, cu Alix agăţată de braţul lui şi trăgându-l ca nebuna în sus, văzu că apar lumini în lungul culoarului şi auzi sirenele poliţiei. Se supuse dorinţei fetei, lăsându-se condus de ea în afara labirintului, picotind de oboseală, mişcându-şi picioarele ca de plumb cu un mare efort de voinţă, încercând să ignore durerile din cap şi să-şi domolească pulsul, câtă vreme gustul coclit ce-l simţea în gură îl obliga să-şi strângă buzele.

Roşu, negru, roşu — lumina se învârtejea în capul său până când roşul dispăru şi simţi cum i se răcoresc obrajii în bătaia vântului. Mai avu prezenţa de spirit pentru a-i spune :

— Cheile, Alix ! Adu repede afurisitele de chei de la maşină !

Nangi se întoarse pe o parte, fără a-şi mai lua în seamă picioarele betege. Se întinse pe întuneric şi dădu peste umărul subţire al celei de-a doua puştoaice de pe

plajă. Nangi o scutură de umăr insistent. Își aplecă fruntea spre cortina deasă a părului ei negru, și-i rosti exact în pavilionul urechii :

— Scoală-te, puturoaso !

Dar nu fu răsplătit decât cu un sforăit ușor.

Se rostogoli de lângă ea și se sculă din pat. Bun. Puținul praf alb, fără gust sau miros, pe care i-l pusese în pahar își făcuse efectul de minune. Acum era momentul să treacă la lucru.

Vila era cufundată în tăcere când își trase el repede cămașa și pantalonii. Șosetele și pantofii le lăsă însă deoparte, luă câteva mici obiecte dintr-un buzunar secret al sacoului și le vârî în buzunarul pantalonilor.

Traversă camera plină de umbre albăstrui, își luă bastonul și deschise ușa fără zgomot. Holul era întunecat și cufundat în liniște, iar el păși încet în lungul acestuia, căutând să uite că acum i-ar fi prins bine picioarele lui atletice de odinioară.

Când atinse clanța ușii după care dispăruse Liu cu fata cea înaltă în urmă cu mai puțin de un sfert de oră, se opri în loc. Deșurubând dragonul de jad alb din capătul bastonului, puse acolo unul dintre obiectele din buzunar. Apăsă pe buton, verifică și se convinse că mecanismul funcționa bine, după care încet, cu maximă grijă, apăsă clanța ușii din fața lui. Rămase încremenit în cadrul ușii, deoarece înăuntru ardea o lampă de veghe, cu lumină argintie.

Când văzu că nu se întâmplă nimic, continuă să împingă ușa. Voia să verifice dacă nu s-a înșelat în privința bănuielii ce-i fusese stârnită pe verandă de către Liu, în momentul când el urmărea fetele de pe plajă. Acum putea percepe gunguritul șoptit al chinezoaicei. Surprinzător lucru, nu era din Canton. Nangi avea destule afaceri în Hong Kong, așa că învățase limba chineză, mai ales că nu putea încredința soarta banilor săi pe mâna translatorilor. Însă acesta era un dialect chinez necunoscut lui.

Nu-l surprindea să-l audă pe Liu vorbind așa. Era originar din China comunistă, unde dialectul din Canton nu era lingua franca. Însă cele două fete de pe plajă erau cu siguranță localnice. Desigur, puteau fi și din Chiu Chow sau din altă provincie. Dar parcă totuși...

Nangi puse mai întâi vârful bastonului în crăpătura uşii întredeschise, apoi îl propti pe toată lungimea, pentru a o ţine deschisă. După care se puse atent pe ascultat. Peste câteva clipe auzi un cuvânt cunoscut şi inima începu să-i bată cu putere. Dar, om precaut cum era, aşteptă să mai audă şi alt cuvânt sau o frază care să-i întărească presupunerea.

Când fu rostit şi celălalt cuvânt, oftă în sinea lui. Vorbeau chineza mandarinilor din vechime, acum era sigur. Era extrem de puţin probabil ca Liu să fi putut găsi pe străzile Coloniei Coroanei o fată a cărei limbă maternă să fie aceeaşi cu a lui.

Nangi, pitulat incomod în hol, aştepta răbdător ca cei doi să înceteze şoaptele şi suspinele, reluându-şi conversaţia. Când auzi în cele din urmă foşnetul cearşafurilor, scoase bastonul din uşă. Zgomotul abia perceptibil al unor paşi goi se auzi înăuntru, aşa că se grăbi să închidă uşa încet, câte un milimetru, pentru a nu se lăsa descoperit de vreun scârţâit.

În cele din urmă se îndreptă din şale şi porni pe coridor, spre uşa din dos a vilei. O deschise şi ieşi afară. Pe înserat fuseseră ste'e, dar acum cerul se înnorase, acoperind şi luna. Atmosfera era grea, prevestind ploaia ; scoase o ţigară şi o aprinse. Trase fumul adânc în plămâni, expirându-l apoi preiung, mulţumit. Aruncă chiştocul în nisip, apoi coborî treptele şi ajunse pe drumul şerpuit.

În bezna adâncă de-a lungul falezei găsi micul Alfa Romeo roşu, sub umbra deasă a doi copaci frunzoşi.

— O să mori naibii de frig, spuse el în dialectul cantonez.

— Cum ? Şoferul maşinii întoarse capul spre el de parcă abia atunci ar fi aflat de prezenţa lui Nangi. O să plouă într-o clipită, continuă Nangi. Arătă spre maşină. Mai bine ai ridica prelata.

Se priviră un moment, ca două animale gata să se înfrunte pentru teritoriul propriu.

— Cred că ai ales o maşină nepotrivită pentru urmăriri...

— Nu înţeleg ce vrei să spui, se oţări omul pe tonul cel mai arţăgos.

Nangi se aplecă spre șofer atât de repede. că acesta nu avu timp să reacționeze. Stăteau acum față în față.

— Știu cine ești, spuse Nangi grăbit, sau, mai bine zis, știu ce ești. Ori ești angajatul comuniștilor, ori...

— Fac pe nasul lor de comuniști, izbucni omul.

— Atunci înseamnă că lucrezi pentru Sato...

— Nici n-am auzit de el.

— Atunci s-ar putea să primești de la mine ceva parale...

Albul ochilor omului căpătă o ușoară strălucire atunci când își îndreptă privirile în direcția lui Nangi.

— Vrei să spui că n-o să mai apară cu restul de bani ?

— Uite ce vreau să-ți spun. De acum încolo faci ce-ți spun eu, și n-o să-i aduc la cunoștință domnului Sato cât de nepriceput ești.

— Ce tot spui acolo ? — protestă omul indignat. Crezi că șerpii ăia de mare știu că mă aflu aici ? Habar n-au.

— Dar eu am habar, spuse Nangi, și știu că ai fost angajat să mă urmărești.

— Și dacă ar fi așa ?

— Hai să vedem dacă te pricepi și tu la ceva, schimbă Nangi vorba, deșurubând capul de dragon din vârful bastonului. Scoase o casetă minusculă, ținând-o în palma deschisă ca pe o bijuterie de preț.

— Cunoști vechea limbă a mandarinilor ?

Omul ridică fruntea spre Nangi.

— Nu prea meseriaș.

— Nu prea meseriaș ? Din ce cărți ai învățat tu engleza asta ?

— Din Raymond Chandler.

„Sfântă Fecioară, se gândi Nangi. Așta se crede probabil detectiv particular.“ Îl privi apoi cercetător, întrebându-se dacă să-l creadă sau nu.

— Ascultă, spuse omul foindu-se jenat și enervat în scaunul capitonat cu piele al mașinii. Dă-mi caseta, iar eu îți aduc traducerea ei. O vrei la prima oră a dimineții, știu, și atunci am să ți-o aduc. Se uită la nori. Zeii îmi sunt martori. Uite ! Pe aici n-a mai plouat de trei săptămâni. Acum se va deschide cerul. Fără doar și poate.

— În regulă, spuse Nangi hotărât.

Nu întrevedea altă soluție și nici nu voia să-l implice pe Allan Su în această fază a lucrurilor. N-avea de ales. Puse microcaseta în palma întinsă a șoferului.

— Adu-mi-o în cameră la hotelul Mandarin, la ora șapte dimineața. Crezi că ai timp suficient ?

Omul aprobă din cap. Apoi, ca și când abia atunci și-ar fi dat seama cu cine stă de vorbă, spuse :

— Ei, domnul Nangi... Eu mă numesc Fortuitous Chiu. Albul ochilor îi strălucl iar. Sunt de fel din Shanghai. Familia mea deține o treime din localurile din Sam Ka Tsuen și din Kwun Tong. Știți, noi avem restaurante și cabarete de lux, cu femei în sânii goi, dincolo de Wan Chai. Mai avem și ateliere de țesut covoare, de bijuterii, diamante, jaduri. Dacă nu sosesc la timp, adresați-vă tatălui meu, Pak Tai Chiu. Locuiește în vila cu țiglă verde ca jadul, pe calea Belleview din lungul litoralului, în golful Repulse.

Nangi îi cunoștea destul de bine pe localnici pentru a nu fi surprins de vorbăria deschisă a lui Fortuitous Chiu.

— Vii în camera 911 de dimineață, spuse el pe când se porniseră să cadă primele picături calde ale ploii, și o să mai am și alte misiuni pentru tine. Însă acum — arată spre mașină — ori îți ridici prelata, ori în cinci minute ești ud leoarcă !

Sunetul telefonului, deși se auzea undeva departe în interiorul casei, le tulbură contemplația impusă de ceremonia ceaiului.

Un timp, în cameră domnise o armonie perfectă. Cei doi, îngenuncheați pe *tatami*-ul de bambus verde, erau îmbrăcați în kimonouri de mătase. Între ei se afla serviciul de *chano-yu* : un ceainic de porțelan și o pereche de cești cu bețigașe de amestecat. În dreapta se afla cutia de lemn a lui Nicholas, în care adusese cu sine în Japonia *Iss-hogai*, marea sabie *dai-katana*.

Tot între cei doi, deasupra și în dreapta, se afla *tokonoma*, vaza de porțelan a lui Sato, în care acesta pusese doi bujori albi ca zăpada, știind că sunt florile pre-

ferate ale lui Nicholas. Deasupra florilor se afla un pergament, cu următoarea inscripție scrisă de mână :

Concentrează-te asupra cinstei
Dacă alții se îndreaptă spre câștig.
Caută curățenia gândurilor
Dacă alții sunt frământați de egoism.

În camera destinată studiului și meditațiilor, nimic altceva nu sustrăgea atenția. Confluența forțelor acestor entități și obiecte înconjurătoare dădea aerul de armonie atât de rău în viața zilnică, spre care orice om tinde totuși să ajungă. Clipa fugară era aici reținută de spiritul omenesc.

După ce sunase telefonul, în cameră apăru Koten. Se aplecă până la pământ, așteptând ca stăpânul său să-i sesizeze prezența, fiind un intrus care deranjase armonia și echilibrul lăuntric.

Sato își ridică privirile, iar ochii lui își recăpătară lucirea firească. Coborâse împreună cu Nicholas în Neant, ceea ce reușiseră foarte puțini oameni de-a lungul timpului în această lume imperfectă. Bătăile inimii și respirația îi crau încă încetinite. Probabil că se aflase în starea de transă mistică posibilă în Extremul Orient și ținută la înaltă cinste.

— Mii de scuze, Sato-san. Vocea lui Koten, pițigăiată și prin urmare caraghioasă pentru corpul său masiv, îl amuza întotdeauna pe Sato. Omul care nu vrea să-și dea numele v-a sunat. Trebuie să vă vorbească.

— Bine.

Glasul lui Sato era puțin răgușit. Nicholas rămăsese nemișcat, spre invidia lui Sato. Se ridică și-l urmă pe Koten afară din camera destinată meditațiilor.

Rămas singur, Nicholas părăsi treptat zona Neantului. Îi trebui mai mult ca de obicei, deoarece nu prea voia să se retragă de acolo, cel puțin o parte din el. Marea ceremonie, cu care se solidarizase o perioadă scurtă aici, încă mai plutea prin cameră, ca o lumină de amurg. După un timp își înălță capul, cercetând poemul de pe pergamentul prins în perete.

Nu era tocmai bine versificat, însă foarte grăitor pentru un om ca Sato, atât cât îl cunoștea el. Era un

kanryodosensei, unul dintre cei din urmă adevărați samurai-birocrați. Din păcate, curând, astfel de oameni nu vor mai avea ce căuta în lumea modernă. Cum Japonia păşeşte vertiginos în lumea modernă, ultimul *kanryodosensei* va trebui să dispară. Iar în locul acestor oameni vor veni noile odrasle : întreprinzătorii occidentalizați care privesc viața şi lumea din punct de vedere economic, nu ca niște japonezi adevărați, ci numai ca niște orășeni cosmopoliți. Japonia va avea nevoie de acești tineri în următoarele câteva zeci de ani, de acești gânditori ai viitorului, analiști ai economiei şi comerțului, dacă va dori să supraviețuiască şi să se maturizeze. Acești oameni vor ține încă minte politica dusă de Reagan sau Mitterand mult după ce vor fi uitat legile lui Ieyasu Tokugawa.

Fără să-l fi văzut, Nicholas îşi dădu seama de prezența lui Koten, uriaşul fost luptător de *sumo*.

— V-ați apropiat de găsirea criminalului ?

Avea un fel ciudat de a intra direct în discuție, ca pe ringul *dohyo* unde luptase odată, fără a ține seamă de politețea şi de amabilitățile tradiționale.

— Până când Sato-san nu-mi va descoperi toate tainele trecutului, spuse Nicholas, nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să-l protejez pe el şi pe Nangi-san.

Koten tăcu. Nicholas se întoarse şi văzu că uriaşul îl privea. Râse :

— Nu-ți face griji, misiunea mea nu este să-ți iau slujba. Vei avea destul de lucru.

Uriaşul se simțea uşurat, aşa că începu să vorbească din nou fără reținere.

— Dacă ați fi aşa de amabil, începu Koten, am putea lucra împreună. Nimeni nu va putea trece de noi doi.

Nicholas tăcu ; într-o astfel de situație, un american ar fi sărit ca ars la o asemenea îndrăzneală.

— Nimeni nu va trece de noi, repetă Koten. După care, auzind pașii lui Sato revenind, se retrase pe hol.

Tăria acestuia părea mult înmuiată la reintrarea în cameră. Visarea îl părăsise. Locul acesteia fusese luat de o emoție cu greu strunită.

Traversă încăperea în grabă, aşezându-se lângă Nicholas, uitând de bariera normală dintre gazdă şi oaspete.

— Am primit unele veşti.

Avea glasul scăzut, dar aproape gâfâit.

— În legătură cu *Tenchi*. Desigur, *keiretsu*-ul se bucură de protecţia oficială a guvernului în legătură cu acest plan. Dar în mod particular am apelat la ajutorul unor membri ai *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori (luptători ninja ca şi tine), pentru a ne apăra secretele.

Făcu o pauză, rotindu-şi privirile prin cameră. Înclină capul, apoi se ridică. Păşiră amândoi prin *fusuma* deschisă, ajungând în grădină. Albinele colindau deja printre bujori. Ploierul cenuşiu dispăruse de mult din apropierea merişorului. Soarele apărea şi dispărea pe după norii argintii sau rozalii.

— Nu cu mult timp în urmă, un *sensei* a fost ucis acolo, împreună cu un elev de-al său. Omul meu de legătură de la *ryu* — care e cunoscut de ei sub numele Phoenix — m-a informat că nu mai devreme decât ieri a fost ucis un alt elev. Din câte mi-a spus el, reiese că în *ryu* s-au infiltrat duşmanii.

— S-au infiltrat? repetă Nicholas ca un ecou. În Tenshin Shoden Katori? Eşti sigur?

Sato încuviinţă.

— Dar Phoenix n-a sunat din Yoshino. Se află acum în nord, în insula Hokkaido. Sato luă o mină gravă. Mă tem că s-a declanşat confruntarea noastră finală cu ruşii, Linnear-san. Aveai dreptate să-i bănuieşti de amestec. Lui Phoenix i-a trebuit un timp ca să-şi dea seama de situaţie. Deoarece dispăruse *jonin*-ul; el era liderul lor spiritual. Îşi ridică fruntea. L-ai cunoscut? Pur şi simplu întâmplător, avea acelaşi nume cu eroul despre care am mai discutat noi — Masashigi Kusunoki.

— Au trecut mulţi ani de când am părăsit *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, spuse Nicholas.

Sato se uită la el surprins un moment, apoi ridică din umeri.

— Moartea lui a fost cu totul neaşteptată, ceea ce i-a răvăşit o bucată de timp. Lui Phoenix i-a trebuit tot efortul ca să-şi revină într-un timp aşa scurt. Timp în care se pare că agenţii sovietici şi-au văzut fructuos de treabă.

Umerii săi masivi se încovoiaseră ca sub o insuportabilă povară.

— Nicholas-san, noi nu putem permite infiltrații în planul nostru *Tenchi*. Mă înfioară gândul că rușii sunt așa aproape de el. Le stă în putere să ne distrugă, pe toți, dacă vor afla de intențiile noastre.

— Dar ce s-a întâmplat ? — întrebă Nicholas părând mult mai calm decât era în realitate.

— Phoenix se află în urmărirea unuia dintre agenții lor, ultimul rămas în viață în *ryu*. Acesta a dispărut spre nord, cu o schiță absolut secretă a planului *Tenchi*. Se află acum în insula Hokkaido. Phoenix l-a lăsat să plece, deși tipul ucisese un elev pe parcursul misiunii sale. Consideră că agentul acesta îl va conduce spre punctul de comandă sovietic, aflat pe teritoriul nostru. Și nu-ți poți imagina câte riscuri implică manevra aceasta. Numitul agent *trebuie* oprit prin orice mijloace, înainte de a-și atinge scopul.

Viktor Protorov, se gândi Nicholas. Va trebui să mă aflu în apropierea lui Phoenix când se va strecura în baza sovietică. Sato își va recăpăta planurile, iar eu îl voi prinde pe Protorov.

— Cu exactitate, unde se află Phoenix acum ?

Sato îi aruncă o privire.

— Îți pricep intenția. Dar dacă pleci după el, va trebui să te urmez.

— Imposibil ! spuse Nicholas, aproape țipând. Numai din punct de vedere tactic și...

Sato ridică o palmă.

— Prietene, șopti el, au avut loc prea multe crime aici ca să-mi pot permite să stau cu brațele încrucișate și să las să continue. Trei oameni — pe care contasem atât ca prieteni cât și ca buni colegi de serviciu, indispensabili *kobun*-ului meu — au încetat să mai existe din cauza mea. E o povară greu de suportat pentru oricine. Cât ai fost tu plecat, au avut loc funeraliile lor. Miss Yoshida nu avea familie, așa că în cazul ei ne-a fost mai ușor. Dar ceilalți doi — atât Kagami-san cât și Ishii-san au avut familiile lor. Se vor conforma desigur cererii mele de a nu fi implicată poliția. N-avem nevoie aici de poliție să-și bage nasul în treburile noastre cu cercetările ei. Dar nu-mi place treaba asta. Trebuie înmormântați într-un cadru familial, și în locurile lor de veci. Pot avea liniște *kami*-urile lor până atunci ?

Nicholas își reaminti după-amiaza petrecută în compania domnișoarei Yoshida, revăzând-o îngenuncheată în fața mormântului tatălui lui. Și se hotărî să se ducă și el la mormântul ei, ca să aprindă bețigașe aromate și să se roage pentru liniștea sufletului ei.

— Știu spre ce duc toate astea, spuse Nicholas, și nu pot îngădui așa ceva. Mai bine să rămâi acasă, în siguranță.

Sato râse cu amărăciune.

— Așa de repede ai uitat de *Wu-shing*, prietene?

— Koten o să te păzească, insistă Nicholas încăpățânat. Nu ai încredere în posibilitățile lui?

— Treaba asta n-are nici o legătură cu Koten și cu nimeni altcineva.

— Eu răspund de siguranța dumitale, Sato-san. Asta ți-a fost dorința; acesta ne-a fost legământul.

Sato plecă privirile cu gravitate.

— Ce spui este adevărat, Nicholas-san. Tu te-ai legat să mă aperi, eu m-am legat să închei actele fuziunii *kobun*-ului fără întârziere. Dar legământul nostru nu merge mai departe. Eu sunt arbitrul propriei mele vieți sau morți. Trebuie să fii de acord asupra acestui punct. Știi că trebuie.

Pentru un timp, se lăsă tăcerea. Un stol de ploieri trecu pe deasupra umărului lui Sato, dispărând apoi în ceruri. Vântul se înteți se, iar atmosfera începuse să devină apăsătoare. Dacă vântul nu și-ar fi schimbat brusc direcția, ar fi plouat din nou abundent.

— Asta înseamnă că jurământul nostru va fi încălcat.

Era o încercare disperată, care îl făcea pe Nicholas să creadă că nu va reuși; Sato va rămâne pe poziție.

— Prin urmare, te consideri dezlegat de jurământ? zâmbi Sato. Faci după cum crezi de cuviință. N-o să ți-o consider o răutate.

— Te pot constrânge să rămâi aici.

— Dar tu unde vei pleca, prietene? Numai eu știu unde poate fi găsit Phoenix. Tu ai putea străbate insula Hokkaido în lung și-n lat fără a da de el sau de agenții sovietici.

Se lăsă o tăcere deliberată.

— Prin urmare, vom merge împreună.

— Se pare că nu am de ales în această privință.

— Bun. Îl vom lua și pe Koten și vom zbura cu avionul în nordul insulei. De acolo vom închiria o mașină, care ne va duce la destinație.

— Unde anume? — întrebă Nicholas îngrijorat.

— La un *rotenburo*, prietene. Într-o stațiune de băi termale. Sato zâmbi. Și de ce nu? S-ar părea că ți-ar prinde bine puțină odihnă.

În mijlocul nopții, telefonul sună strident. Justine, pe care somnul o prinsese cu greu, sări ca arsă. Avea gura uscată și o durea în gât, ca și cum în vis ar fi strigat continuu după ceva.

Întinse mâna după receptorul de pe noptieră, pentru a pune capăt soneriei gălăgioase. Auzi un sunet strident, de parcă receptorul ar fi fost o ființă vie.

— Justine?

— Rick, ce naiba...

— Să nu-mi spui că ai uitat.

Ea își duse palma la frunte.

— Nu cred că...

— Haleakala, vulcanul somnoros. Mi-ai promis că vom face o excursie până la el.

— Bine, dar e abia trei și jumătate. Pentru numele lui Dumnezeu, Rick...

— Dacă plecăm acum, vom prinde răsăritul soarelui. Atunci e cel mai bine să te afli în vârful craterului.

— Dar eu nu vreau să prind răsăritul soarelui. Vreau...

— Nu spune asta până nu ajungem. Hai acum, pierdem un timp prețios. Trebuie să ajungem la cinci și jumătate.

Justine era pregătită pentru un nou protest, însă o cuprinse delăsarea. Îi părea mult mai comod să plece cu el. Pe deasupra, gândea ea posacă, s-ar putea să fie amuzant.

Se dovedi însă a fi deasupra așteptărilor ei. În primul rând pentru că drumul cu mașina pe serpentine a fost încântător. Vârful conului vulcanic se ridica la peste trei kilometri înălțime, iar până acolo peisajul se schimba permanent sub ochii lor. Rick o prevenise să se îmbrace gros, să-și pună bascheții în picioare, să-și ia

pulovărul, și pentru orice eventualitate, o geacă. Ieșind din mașină în aerul rece și îmbălsămat al nopții, se simțea puțin caraghioasă îmbrăcată astfel. I se părea imposibil să găsească vreun loc la tropice cu temperatura așa scăzută.

Dar, pe măsură ce urcau, pe măsură ce locul palmierilor era luat de cactuși țepoși apoi de brazi falnici, asemeni celor din Maine sau Vermont, se văzu nevoită să ridice geamul de la portieră și să-și pună geaca.

În apropierea craterului, Rick dădu drumul la încălzire în interiorul mașinii. Trecuseră de zona împădurită și acum vedeau numai un deșert negru. Cu mult timp în urmă, râurile de lavă fluidă izbucnite din adâncurile pământului se rostogoliseră spre poale, acoperind totul în calea lor. După ce se întăriseră, printre mușuroaiele lor crescuseră ici și colo smocuri de iarbă. În rest, nimic altceva. La fiecare viraj al mașinii, Justine se uita înapoi, peste umăr. De la înălțimea la care se aflau putea vedea serpentina până jos, la poalele conului, în apropierea țărmului curbat ca o semilună, unde începeau să se distingă sclipirile mării și siluetele întunecate ale palmierilor.

Pe tot parcursul lungului drum nu schimbase o vorbă cu Rick și rămăsese înghesuită în ușă, pe canapeaua din față, ca și când s-ar fi așteptat să izbucnească o furtună din partea lui. Începuseră să tremure când a tras el mașina într-un loc neted și întunecos. Ieși afară, în gerul năprasnic.

Justine zări împrejur tot felul de schelării, un păienjeniș de instalații, turnuri și utilaje aparținând armatei sau unor companii particulare, care cercetau evoluția vremii sau făceau studii seismografice.

Indicatoarele îi sfătuiau să păsească încet, cu prudență, iar celor suferinzi de inimă le interziceau să urce mai departe. Și într-adevăr, urcând, Justine simți un gol în cap și parcă nu mai avea aer. O pală de vânt se repezi spre ei ducând hârtii aruncate pe jos, îngreunându-le și mai mult respirația.

Ajungând la adăpostul din vârf, aproape de stelele mari, se simți scăpată de povară. Adăpostul era o construcție de piatră și ciment, cu latura estică în întregime din sticlă.

Din acest minunat post de observație aruncară o privire spre celelalte cratere ale vulcanului Haleakala risipite împrejur. Justine putea compara peisajul mai degrabă cu fotografiile luate de pe lună decât cu orice altă regiune de pe pământ. Fără un reper vizual sigur, distanțele erau greu de apreciat. Cinci kilometri păreau cinci metri. Era fantastic.

Asemeni strămoșilor hawaieni de-a lungul veacurilor, turiști și localnici se îndreptau spre acest mic refugiu, pentru a admira răsăritul soarelui. Legenda spune că exact în acest loc soarele fusese prins și făcut prizonier, și nu-i dăduseră drumul decât după ce promisese hawaienilor că deasupra insulelor lor se va preumbla cât mai încet cu putință, pentru a-i sătura de lumină și căldură.

Cerul era încă întunecat. Nu se întrevedea nici o schimbare, noaptea nu dădea semn că ar dori să plece. Și totuși soarele era pe drum. Îl simțeau amândoi, ca pe un fior în șira spinării.

Apoi, ca dintr-un cuptor de forjă aprins, se înalță o pată roșie printre crestele vulcanului. Parcă izbucni un concert al naturii întregi la apariția luminii curate, crude, cu sclipiri de diamant, atotbiruitoare.

Culoarea împrejurimilor era nepământească ; Justine rămase uimită. Simțea că plutește și, asemeni unei bărci desprinse de la chei, parcă era pe cale să plece în larg.

Șuțiratice limbi de foc se iteau prin crăpăturile craterului. Umbre prelungi, negre ca smoala, brăzdau suprafața lavei ca niște despicături în scoarța pământului. Nu era decât lumină și umbră, nu se zărea nici urmă de cenușiu.

Apoi, înainte ca vreunul din ei să-și fi dat seama, lumina jucăușă care îi scăldase dispăru în interiorul vulcanului, ca la un spectacol aranjat de un regizor priceput, stingându-se brusc.

— Ai să mă ierți acum că te-am smuls din așternut ?

Justine și Rick își plimbară privirile în jos, de-a lungul drumului împădurit. Se aflau încă în interiorul postului de observație. Îndărătul lor puteau auzi pufnetul altor mașini de turiști, coborând spre litoral, către briza caldă a oceanului.

Afară, pe buza craterului, ea observă o pereche de curioși. Se țineau cu mâinile pe după talie, strâns înlănțuiți. Justine se opri ca să-i privească, plină de uimire. Femeia era înaltă și zveltă, avea părul arămiu legat la spate în coadă de cal. Bărbatul era brunet și corpolent, se observa aceasta pe sub pardesiul său. Femeia se mișcă cu grația fluidă a unei dansatoare. Bărbatul o urmă cu aceeași mișcare unduioasă ca de dansator, dar Justine îl cunoscuse prea bine pe Nicholas Linnear pentru a-și da seama că se afla în apropierea unuia la fel de periculos.

— La ce te uiți ? Rick îi urmă privirile, lăsându-și apoi capul în jos și privind în gol.

„Și mie mi-ar plăcea să fiu ținută așa" își spuse Justine încă privind la cei doi îndrăgostiți îmbrățișați deasupra stâncilor zimțuite de lavă. Soarele îi lumina ca pe niște statui de zei. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, însă își spuse : „N-am să plâng în fața lui. Nu !"

Întoarse capul de la cei doi îndrăgostiți și evită privirea lui Rick, coborând în grabă scările adăpostului. Când ajunse la șoseaua asfaltată își revenise. Comparativ cu peisajul din observator, totul i se părea aici banal și lipsit de interes. Intră în mașină și scoase capul pe geam, ținându-și ochii închiși. Ieșind puțin din parcare, Rick opri mașina și coborî.

— Astea sunt săbiile-de-argint, îi spuse el. Cresc numai la înălțime.

Întinse mâna spre o parcelă îngrădită, pe marginea căreia crescuseră două-trei plante zvelte, ivite din pământ ca printr-o minune. Frunzele lor ascuțite păreau de un argintiu cenușiu ; li se potrivea numele.

— Se spune că le trebuie douăzeci de ani ca să înflorească, iar după aceea mor.

Justine privi ciudatele plante pe când o lămurea Rick și, în ciuda efortului depus, izbucni în lacrimi. Buzele îi fremătară în suspine întretăiate și coborî din mașină cu fața acoperită de palme.

— Justine ! Justine !

Dar ea nu-l mai auzea. Se gândea la trista viață a săbiilor-de-argint, apoi la ciudățenia numelui lor. Nu. Viața ei era tristă. Tot ce simțise la moartea tatălui său fusese numai ușurare și crezuse că vor urma clipe de petrecere voioasă că a scăpat de el.

Acum însă își dădea seama de realitate. Îi ducea dorul. Pe lume ai doar un singur tată. El o crescuse după priceperea lui, o iubise chiar — în felul lui. Murise fără să-l jelească nimeni, fără să se gândească cineva că în viața sa avusese loc o pierdere. Ce deșteaptă se arătase ea întotdeauna. Da, foarte deșteaptă. Adevărul era că fusese o idioată. Nu-și înțelesese niciodată sentimentele, și nici pe ale altora. De aceea nu-i fusese Geldei de nici un folos. La fel și în cazul lui Nicholas.

Însă nu era momentul să despice firul în patru. Nu acum. Acum îi sosise clipa de întristare, ca a unei fetițe care își plânge tăticul, pe care niciodată nu l-a avut alături și căruia nu-i putea cere acum iertare și nu-i putea mărturisi cât de rău îi părea că le lipsise apropierea, cum era normal să fie între un tată și o fiică.

Viața fusese nedreaptă, acum își dădea ea seama perfect. Nu se putea opri din plâns. Și nici nu dorea. Durerea ei mai avea mult până să se consume complet, atât în privința tatălui cât și în privința fetiței dezorientate și slabe care fusese ea până acum. Acum se simțea ea trecând în mod dureros de la copilărie la maturitate, prin spinii și urzicile vieții.

Treptat, pe măsură ce îngăduia durerii sale îndelung îngrădite să pună stăpânire pe ea, acceptând s-o simtă pe de-a-ntregul, Justine se maturiza.

Nangi stătea în vârful patului, în camera 911 a hotelului Mandarin. Se afla pe Insulă. Prin ferestrele curate putea zări portul Victoria, și, chiar spatele turnului cu ceas al debarcaderului Star Ferry, marginile sudice ale capului Kowloon și litoralul asiatic. Undeva departe, spre nord, fără îndoială că în Pekin, se aflau patronii lui Liu. Cu ei, la fel ca și cu Liu, va trebui tratat în mod judicios.

Principala problemă, gândi Nangi, era timpul. Nu avea mult timp la dispoziție și, cât timp comuniștii credeau cu adevărat acest lucru, nu-l vor mai lăsa, odată ce-au pus gheara pe el.

Ceea ce cereau ei prin intermediul lui Liu era practic imposibil. Era de neconceput să renunțe la controlul propriului *keiretsu*. Întreaga lui viață de om matur se luptase, înlăturase tot felul de amenințări, anihilase tot fe-

lui de concurenți și trimisese la groapă o grămadă de dușmani pentru a atinge nivelul actual.

Dacă ar fi semnat contractele cu chinezii, nu mai întrevedea nici o scăpare pentru a se debarasa de ei. Nu exista nici o ieșire. În orice caz va pierde *keiretsu*-ul, deoarece știa că Anthony Chin vârâse banca All-Asia într-un tobogan de pierderi vertiginoase, care au antrenat după ele întregul declin.

Cu toate acestea, Nangi își păstră calmul. Viața îl învățase să fie răbdător. Avea acea capacitate de a aștepta răsturnarea situației, cunoscută de japonezi sub numele de *nariyuki no matsu*. Credea în Cristos, care desigur reprezenta o minune. Dacă ar fi să piardă *keiretsu*-ul, aceasta-i era *karma* plătindu-i pentru păcatele vieții lui anterioare. Deoarece Tanzan Nangi nu ținea la nimic mai mult decât la propria companie.

Totuși avea siguranța că n-o va pierde. Ca și Gotaro cândva pe pluta lor improvizată din avion, Nangi avea credință în el. Mintea lui ascuțită și credința îl vor scoate la liman, ca în cazul celorlalte situații critice apărute pe parcursul vieții lui.

Nariyuki no matsu.

Cineva ciocăni la ușă. Presimțea el oare răsturnarea situației? Sau valurile îl vor trage în largul oceanului?

— Intră, spuse el. Ușa e deschisă.

Fortuitous Chiu apăru în prag, închizând apoi ușa după el. Purta un costum gri-sidefiu, din mătase naturală. În lumina dimineții apărea foarte îngrijit, și foarte musculos. Ave o față prelungă, destul de chipeșă, cu ochi profunzi și inteligenți. „In linii mari, gândi Nangi, Sato a făcut o alegere bună."

— E ora șapte punct, spuse Fortuitous Chiu.

Se opri în fața ușii închise.

— Sunt nerăbdător să fac o impresie bună, ca s-o dreg pe cea din noaptea trecută.

— Ai termint traducerea?

Fortuitous Chiu aprobă din cap.

— Da, domnule. În parte a fost grea, deoarece, după cum desigur știți, pentru limba chineză modulațiile vocale sunt mai importante decât cuvântul în sine.

—Ei, nu trebuia să fii așa de meticulos, spuse Nangi.

Fortuitous își înclină capul, apoi traversă camera rânjind.

— O bună bucată din casetă nu vorbește nimeni. Într-o zi, dacă vor da zeii să se întâmple, voi întâlni-o pe acea femeie. Trebuie să se fi născut într-o zodie norocoasă, după cum reiese din discuția ei cu javra aia împuțită de comunist pe care-l duce de nas.

— Mi-am luat libertatea să comand micul dejun pentru amândoi, spuse Nangi, dându-și picioarele jos din pat cu ajutorul mâinii. Te rog să iei loc și să nu mă refuzi.

Începu să scoată farfurioare din mașina de gătit și să le îngrămădească pe masă.

— Niște *dim-sum*, murmură Fortuitous Chiu.

Nangi băgă de seamă că fusese impresionat să fie servit de un japonez, conform tradițiilor chinezești privitoare la micul dejun. Tânărul se așeză într-unul din scaunele învelite în husă de mătase, din apropierea mesei, după care luă bețigașele.

În timpul mesei, Fortuitous Chiu vorbi despre descoperirile din casetă.

— În primul rând, nu știu până unde merg informațiile dumneavoastră asupra *tovarășului* Liu.

Nangi ridică din umeri.

— Presupun că dețin doar informații generale. Nu sunt un nou-venit în Hong Kong, dar n-am putut solicita informații asupra lui de la directorul băncii mele, Allan Su. El nu știe nimic despre afacerea aceasta. Nu vreau să-l încunoștiințez decât în ultima clipă. Nangi se opri un moment, gândind la toate fațetele afacerii. Liu are un statut bun în Colonia Coroanei. Diferitele lui afaceri pe insulă și în cartierul Kowloon au adus Hong Kong-ului o mulțime de bani : navigația, băncile, tipografiile... Cred că una din companiile lui deține majoritatea acțiunilor în Kwun Tong.

Ducând la gură o bucată de crevete, Fortuitous Chiu îl aprobă. Mânca repede, cu mușcături scurte, ca orice chinez.

— Într-adevăr, așa este. Dar știați că este și șeful sindicatelor care dețin cazinoul Frantan ?

— Cazinoul din Macao ?

— Exact, spuse Fortuitous Chiu, înghițind un ou de prepeliță fiert moale. Comuniștilor le este foarte convenabil să spele banii prin intermediul acestui cazinou, deoarece manevrează orice fel de monedă fără probleme și fără întrebări jenante. Și unii *tai-pani* din Hong Kong fac la fel, dar nu la cazinoul Frantan.

Nangi își frământa mințile furibund, analizând toate posibilitățile. Începuse să întrevadă schimbările de situație.

— Tovarășul Liu și femeia aceea — Dornica Pien — sunt amanți vechi, fără îndoială.

Fortuitous Chiu îndesă în gură o bucată de jambon, mestecând cu poftă în timp ce vorbea.

— Melcul ăsta de mare plin de bale a inventat atâtea mângâieri că mi-a făcut mintea să vâjâie. Este un mare arzoi.

— Dar ea ? întrebă Nangi.

— Eh, femeile... spuse Chiu ca și cum acest cuvânt ar fi avut darul de a pune capăt discuției.

Îndepărtă farfuriile goale, trăgându-și în față altele pline. Înșfăcând sticla cu ulei de soia, o scutură zdravăn peste bucățelele din fața lui. Apoi se întinse după pasta de ardei iute, roșie ca sângele.

— După experiența mea, cred că nu se poate ști niciodată adevărul în privința femeilor. Se nasc cu înșelăciunea în ele, cum se naște cerbul cu coarne pe cap. Și-și cultivă această calitate ca pe propria coafură. Sunteți de acord ?

Nangi tăcu, întrebându-se încotro țintea tânărul din fața lui.

— Ei, pe mine experiența personală așa m-a învățat, spuse Chiu, ca și cum Nangi l-ar fi contrazis până acum. Și nu am motive să cred că femeia în cauză ar fi o excepție.

— Îl iubește pe comunist ?

— Da. Așa cred. Cu toate că nu-mi dau seama ce-a găsit ea la țapul ăsta logodit. Și cred că nu are importanță ce simte ea față de el. (Golise altă farfurie, așa că trase una plină în față. Reluă figura cu sticla de ulei și cu pasta de ardei iute). Pentru că m-a convins că iubește banii cu mult mai mult.

—A, făcu Nangi, simțind că șansele unei răsturnări se risipesc. Și cum își liniștește ea poftele arzătoare? Cu tovarășul Liu?

— Întocmai, dădu din cap Fortuitous Chiu, care mâncase cât zece. Câinele ăsta râios are o deosebită plăcere să-i facă daruri. Dar cred că nu e atât de generos pe cât ar vrea Pien-cea-Dornică să fie.

— Așa că mai calcă și pe de lături...

— Așa mi s-a spus.

Nangi își ieși din fire; călca pe un teren minat.

— Cine poate ști ce jocuri mai faci și tu?

— Numai dumneavoastră puteți ști... În sfârșit, Chiu încheie cu masa. Împinse ultima farfurie în lături. Fața îi lucea de grăsime și sudoare. Ceea ce i-a spus ea lui Chiu m-a pus pe gânduri. Pien-cea-Dornică locuiește în Mid-Levels, pe calea Po Shan. Acesta este teritoriul în care acționează Triada Green Pang (scoase o batistă albă de mătase și se șterse cu grijă pe față). Întâmplător un văr de-al meu are numărul 438 în cadrul Triadei Green Pang.

— Nu vreau să fiu dator nimănui din cadrul Triadei Green Pang, spuse Nangi.

— Nici pomeneală, își retrase cuvintele Fortuitous Chiu. Vărul ăsta al meu își datorează ascensiunea tatălui meu. E încânt t să dea o mână de ajutor. Nu e vorba de nici o sforărie.

Nangi se gândi că discuția s-ar putea dovedi folositoare.

— Continuă, spuse el.

— Se pare că și altcineva are aceleași interese cu *tovarășul* Liu.

— Cine ar putea să fie?

— Ei, eu nu sunt Mafalda să le știu pe toate. Am nevoie de timp pentru a mă informa. Au avut mare grijă să acopere toate urmele, îi aruncă lui Nangi o privire piezișă. Eu și vărul am putea face unele cercetări nocturne...

— Trebuie să implicați și Treimea Green Pang?

— Nu am încotro. E vorba de parohia lor. Nu pot face o mișcare cât de mică în Mid-Levels fără a-i pune la curent.

Dându-şi seama de situaţie, Nangi încuviinţă. Cunoştea bine puterea Triadelor în Hong Kong.

— Ce te-a făcut să iei hotărârea aceasta ? Ce a spus Pien-cea-Dornică, de ai ajuns la această concluzie ?

— Redman, spuse Fortuitous Chiu. Charles Percy Redman. I-a pomenit numele. Îl cunoaşteţi ?

Nangi rămase un timp pe gânduri.

— *Tai-pan*-ul cu navigaţia, nu ? Familia lui se trage din Hong Kong.

— Aşa e, ăsta-i Redman, încuviinţă Chiu. Dar, ceea ce puţină lume cunoaşte, este un agent al guvernului Maiestăţii Sale Britanice.

— Redman spion ? Sfântă Fecioară !

Nangi era într-adevăr surprins.

— Dar ce legătură are el cu Pien-cea-Dornică ? Îl cam vizitează ?

— Aşa se pare, nu ?

Nangi se gândi că totul e cât se poate de interesant. „Dar cu ce-mi pot fi mie de folos astea în faţa comuniştilor ? Timpul meu zboară. Dacă nu-i dau lui Liu un răspuns afirmativ până la ora şase diseară, prin telefon, afacerea s-a dus de râpă. Capital nu mai am, banca All-Asia se va prăbuşi, urmată de tot *keiretsu*-ul meu."

— Altceva mai e ? — întrebă el.

— Nimic, până nu mă culc cu Pien-cea-Dornică, să aflu ce are între coapse.

— Ce crezi că e, o saltea ca toate femeile, remarcă Nangi cu acreală. Am nevoie de un răspuns concludent înainte de ora şase seara.

— În seara asta ? Fortuitous Chiu se holbă la el. Imposibil, domnule. Este acasă şi nu iese nicăieri. Şi-a trimis slujnica la cumpărături. Şi cred că ia o gustare pentru un prieten. Până mâine dimineaţă nu pot să aduc nici un răspuns. Îmi pare rău, dar asta e.

Nangi oftă :

— Nu cred să-ţi pară mai rău decât îmi pare mie...

Noapte. Picuratul ploii împrejurul lor. Cerul era negru şi de nepătruns, în afară de dunga cenuşie, prin care trecea luna plină, fantomatică, trasă la faţă ca un amant părăsit. Apa caldă se prelingea pe trupurile lor goale în

unde plăcute, strălucirea felinarelor din copacii din spate pâlpâind palidă, la adierea vântului.

Două șiruri de felinare întinse pe o sârmă curbată, ca un șirag de perle la gâtul unei prințese africane, le arătau drumul spre o umbră masivă, dincolo de care se afla apa mării. Nicholas îi simțea deja izul sărat în nări.

În spatele lui, Sato gesticula din brațe, ca și cum ar fi înotat :

— Privește, zise el încet, și spune-mi dacă ceea ce vezi nu-i cea mai frumoasă imagine de pe pământ, un peisaj care face Japonia să nu aibă pereche !

Nicholas își îndreptă ochii în direcția indicată de Sato și văzu stâncile abrupte ale țărmului Pacificului, dincolo de care se clătinau pe valuri lanternele portocalii de pe bărcile de pescuit, pe puntea cărora proprietarii lor își vedeau netulburați de treabă.

— Par atât de mici încât ai crede că sunt niște licurici plutitori, spuse Nicholas.

Ochii lui erau somnoroși. Fusese o zi grea, plină de griji și de teamă pentru viața prietenului său. Iar acum apa caldă avea asupra lui un efect miraculos, relaxându-i mușchii încordați, gâtul și umerii. Toată tensiunea adunată pe parcursul zilei dispăru ca prin farmec.

Însă nu-i dispăruse complet îngrijorarea stârnită de faptul că Sato îl însoțise până aici. Știindu-l totuși lângă el, în timp ce Koten păzea intrarea în *rotenburo*, se simțea înfrucâtva mai încrezător ca la început.

Sato radia de bucurie. Se simțea minunat. Își întinsese picioarele în apa unduitoare, oftând de plăcere.

Simți atunci o atingere pe gamba stângă, ușoară și caldă, lovindu-l insistent de câteva ori.

Domol, se apleacă înainte, închipuindu-se ca un cocor într-un estuar marin. Degetele lui prinseră ceva ce părea la început să fie un șomoiog de iarbă de mare. Curios, începu să tragă. Însă era ceva greu.

Se porni ploaia. Norii fugari se îngrămădiră deasupra lanternelor bărcilor de pescuit. Printr-o crăpătură între nori apăru luna, aruncându-și razele palide peste silueta a ceea ce trăgea el afară din apa caldă.

Mușchii lui Sato se încordară de efort. Împreună cu Nicholas, se luptă din răsputeri cu obiectul cel greu, care acum se afla sub apă, pe picioarele lui.

Încet, îl trăgeau afară ca pe un monstru, iar Nicholas smuci brusc, scrâșnind din dinți.

— O, Buddha ! șuieră Sato.

Scutură obiectul cu atâta putere, că stropii de apă îi împroșcară ca ploaia. Se încordă ca un tigru, aplecat de un umăr, cu toți mușchii spatelui întăriți, proptindu-și călcâiele în mal. Mișcarea lor aduse obiectul la suprafață.

— O, Phoenix, ce ți-au făcut ? strigă Sato încetișor.

Ochii albi și nevăzători ai mortului parcă îl fixau de pe fața umflată de apă, strălucind în lumina lunii. Dinții rânjiți rămaseseră încleștați de durere și ură îndârjită.

Akiko se gândea la jurământul pe care-l făcuse lui Saigo. Sau, mai precis, *kami*-ului acestuia.

Se rostogoli pe *futon*, ducându-și mâna la ochi. O lumină roșie răzbătea prin bezna totală. *Giri*, datoria. O ardea ca niște cătușe înroșite, prinse de mâini. Nu i se întâmpla pentru prima dată să-și dorească să nu se fi născut în Japonia. Ce liber trebuie să se simtă un american sau un englez, pentru care nu există *giri*. Akiko știa că, dacă nu simți datoria, nu ești legat de ea. Însă ea era născută în Japonia, era o japoneză adevărată, iar în vinele ei curgea sânge de samurai. Desigur, nu sângele renumiților Ofuda. Își alesese acest nume dintr-o mie de altele, pentru un motiv foarte asemănător celui care o făcuse pe Justine să-și schimbe numele din Tomkin în Tobin : dorința de a-și ascunde trecutul.

Dar oare existaseră cu adevărat acele vremuri în care se gândise la ea însăși ca la Akiko Shimada ? Nici măcar nu știa numele de familie al mamei sale. În *Fuyajo* se foloseau numai nume false, de cele mai multe ori inventate. Ikan. Avusese mama ei acest nume de la naștere ? Îl căpătase la *Fuyajo*, din partea clienților ? Sau, ceea ce părea cel mai credibil, patronii „Castelului ce nu cunoaște noaptea" i-l dăduseră ?

Își așeză mâinile între picioare, chircindu-se. Încă mai simțea înăuntru zvâcnirile provocate de Nicholas când o pătrunsese de atâtea ori. De acum nu va mai fi aceeași ca înainte. Și se gândi cu groază că nu era tocmai sigură dacă voia să mai fie.

Cum rămâne așadar cu jurământul ei ? Răzbunarea îi transformase profund firea și viața, îi dăduse un țel tocmai atunci când credea că nu mai are nici unul. Fără mângâierea consolatoare a răzbunării s-ar fi ofilit și ar fi murit. Cei care o urmăriseră când fugise de la *Fuyajo* erau morți demult, își dormeau acum somnul de veci. Dar fuseseră oameni în vârstă, și soarta nu fusese dreaptă cu ei, după cum gândea ea acum. Nu le putea ea iungi zilele, și așa trăiseră destul. În privința lor, se simțea într-un fel răzbunată.

Viața trebuie să aibă un curs. Răzbunarea a fost destinul ei. Probabil că într-o viață anterioară fusese o ființă rea, din moment ce *karma* actuală nu-i dă pace.

Nicholas Linnear venise acum să-i pună în pericol liniștea. Se gândea că și-a dat seama de acest fapt de când l-a revăzut pentru prima dată, la Jan Jan. Îi topise inima, pe care până acum și-o crezuse de granit și de gheață. În îngâmfarea ei, se crezuse intangibilă în fața dragostei.

Dar se înșelase.

Plângând pe *futon* în casa goală a bărbatului ei, se ruga fierbinte lui Amida Buddha, pentru iertarea păcatelor și pentru moarte. Deoarece gândul că dragostea ei era ca a oricărui muritor o făcea să se cutremure de frică. Își condusese viața într-o anumită direcție, considerându-se o ființă deosebită.

Iar acum, durerea pe care o resimțea până în adâncurile ființei ori de câte ori se gândea la Nicholas Linnear — cu alte cuvinte mereu — o arunca în cuptoarele iadului. Deoareoce își jurase să-l distrugă.

Se gândea să renunțe la jurământ, să se lase înconjurată de pace. Visa un armistițiu cu sine însăși.

Își depărtă picioarele și privi între coapse, la pielea fină a labiilor. Pe ambele părți se afla câte un dragon ce sufla foc pe nări, un tatuaj multicolor ieșit din mâna unui meșter iscusit în fantasmagorii.

Își dădu seama în acel moment că nu-i fusese ei hărăzită pacea ; și nici dragostea. Pentru că Kyoki îi însemnase și pielea și sufletul. Nu existau speranțe de pace.

Așadar, își acordase numai un răgaz, o răsuflare în mijlocul furtunii, delectându-se cu gândurile unei vieți

pline de bucurie. Însă *giri* o înlănțuise, cu trupul și sufletul. Ceea ce începuse trebuia dus până la capăt.

Se gândi iar la Saigo, stând în picioare în pădurea din Kyushu, puternic și chipeș, cu soarele învăluindu-i umerii și argintându-i părul. Ce mult îi schimbase viața apariția lui!

Se ridică și porni prin casa goală. Părea cufundată de pe-acum în somnul morții, dârele de lumină ale soarelui izbind parcă geamurile, cerând să intre înăuntru. Însă aceasta era o casă a morții, soarele nu avea nici o putere aici

Akiko se strecură din cameră în cameră, ca și când ar fi vrut să-și întipărească în memorie orice obiect, orice colțișor, ca pentru ultima dată. Atingea totul în calea sa, mișca din loc tot ce se putea mișca. Astfel dădu peste dispozitivul de înregistrare ascuns de Koten pentru a-l spiona pe soțul ei.

Derulă caseta, apăsă apoi pe butonul „Play" și ascultă ceea ce-i spusese Phoenix lui Sato.

Ploaia încrețea suprafața apei *rotenburo*-ului, stropindu-i pe umeri și căzându-le pe creștet. Însă nici unul nu o lua în seamă.

În depărtare, luminile aurii ale bărcilor pescărești clipeau prin perdeaua ploii când Nicholas și Sato scoaseră afară din apa caldă cadavrul lui Phoenix.

— Amida! murmură Sato prin ropotul ploii, grăbindu-se să iasă afară din bazin, ținându-și în față pachetul de haine și plimbându-și ochii după ce-ar mai fi putut uita din ele.

Reveni în graba mare la locul unde luptătorul ninja era întins pe marginea bazinului cu apă caldă, ținându-și picioarele încrucișate și mâinile larg depărtate. Sato acoperi părțile intime ale lui Phoenix.

— Mai mare rușinea, șopti el, lăsându-se pe vine lângă Nicholas; din cauza ploii erau numai ei doi prin preajmă. Nu așa se cuvenea să moară.

— Nu așa i-ar fi plăcut lui s-o sfârșească, spuse Nicholas arătând spre cadavru. Privește! O gaură mare, neagră, se vedea în spatele țestei lui Phoenix. Nu este deloc opera unui samurai.

Sato privi întristat spre cadavrul alb și umflat, apoi scuipă în lături.

— Poate fi opera KGB-ului. L-au executat.

Vocea îi tremura puțin.

— Am avut un văr în *kempeitai*. Cunoștea totul despre asemenea fapte, și m-a pus la curent. Glonțul tras în teastă este metodă rusească.

— Oricine ar fi fost făptașul, observă Nicholas, trebuie să fi fost un criminal de clasă. Omul acesta era un *sensei* în luptele ninja.

Sato își puse capul în palme.

— Avea să ne furnizeze unele informații. Probabil că devenise neglijent. Era convins că sovieticii nu știu de misiunea lui.

— Cred că a fost luat prin surprindere. Altfel nu ar fi murit. Nu s-ar fi întâmplat una ca asta într-o luptă deschisă. Au fost aici, pândind momentul.

Sato înălță capul. Ochii îi erau injectați și umiți.

— Cum a fost totuși posibil ?

Lui Nicholas i-ar fi plăcut mai degrabă să nu răspundă.

— Dacă în *keiretsu* se află un trădător, poate că e de găsit foarte aproape. Poate chiar în *kobun*-ul tău.

— Imposibil, răspunse Sato. Nimeni din *kobun*-ul meu, dar *absolut nimeni*, nu știa încotro urma să mă duc. Phoenix m-a sunat acasă. Numai tu erai acolo.

— Și Koten.

— Koten ? Ochii lui Sato se dilataseră. O, Buddha, nu se poate ! Apoi se mai gândi : De fapt ultimele trei sau patru dăți când a telefonat Phoenix, Koten se afla în preajmă. Scutură din cap. Dar chiar așa stând lucrurile, aveam întotdeauna mare grijă să mă asigur că sunt singur când vorbesc la telefon.

— Vrei să spui că-i era imposibil să tragă cu urechea ?

— De fapt... nu-i era imposibil. Sato își izbi încheietura unei mâini în palma celeilalte. Koten e *sensei* de *sumai*, cea mai veche formă de *sumo*. Phoenix îl cunoștea și avea încredere în el.

Ridică privirile spre nori.

— *Muhon-nin !* strigă el apoi.

Din cadavrul lui Phoenix așezat între ei începeau să se ridice aburi, tatuajul ce-i acoperea un umăr și o bună

parte din spate părând că se înalță odată cu ceața înconjurătoare, ca și cum ar fi fost singura parte vie din el.

— Trebuie să-și primească răsplata ! spuse Sato. Știe prin urmare unde ne puteau duce informațiile deținute de Phoenix. Și o să-l fac să ne spună totul !

Se ridicase și începuse să fugă, înainte de a-l putea opri Nicholas. Dincolo de terasa *rotenburo*-ului, luminile bărcilor de pescari dispăruseră, bezna vrând parcă să-i cuprindă în întregime. Lampioanele agățate prin copacii dimprejur pâlpâiau sub rafalele ploii, iar unele se stinseseră deja, din cauza vântului puternic.

— Sato-san ! strigă Nicholas alergând și el.

Însă în zadar. Vântul îi risipi cuvintele și, oricum, Sato nu mai era capabil să dea curs rațiunii. Planul *Tenchi* era de departe mult mai important pentru el și nu mai era timp pentru prudență.

Nicholas traversă în fugă aleea mărginită cu arbori de camfor ce ducea spre bazin. În afara vuietului vântului și al ploii, nu se mai auzea nici un zgomot.

Concentrarea lui se intensifică la intrarea în vestiarul slab luminat. Lui Koten, *sensei* de lupte *sumo*, nu i-ar fi trebuit mai mult de trei secunde ca să-i vină de hac lui Sato, așa că îngrijorarea lui Nicholas era maximă.

Aceasta era singura explicație a faptului că nu percepu zgomotul discret decât foarte târziu, și abia când văzu o umbră cu coada ochiului, se puse în gardă.

Se răsuci la timp, aplecându-se spre dreapta pentru a evita lovitura. Auzi ca un bâzâit de insectă cu aripi luminoase, și unda de aer degajată de trecerea ei rapidă. Pocnetul ușor din spatele lui, în stânga, indica poziția celui care aruncase *shuriken*-ul. Ninja ! Va să zică asasinul lui Phoenix, *muhon-nin*-ul fugit de la Tenshin Shoden Katori se afla încă în apropiere. Prin urmare, încă mai exista șansa ca planul *Tenchi* să nu ajungă pe mâna rușilor !

Nicholas se lăsă condus de instinct. Cu mușchii umeziți de ploaie și de sudoare, se lansă în urmărirea dușmanului. Intenționa să se apropie de el cât mai mult, pentru a se pune la adăpost de avantajul conferit de *shuriken*-ele aruncate de acesta.

Se răsuci și se întoarse spre labirintul întunecos al *rotenburo*-ului plin de coridoare, din când în când târân-

du-se chiar pe burtă, având mereu în vedere că nu trebuie să-şi păstreze prea mult aceeaşi poziţie sau mişcare. De două ori auzi vâjâitul *shuriken*-elor în zbor la mică distanţă de el şi-şi dublă efortul, dându-şi seama că se apropiase de adversar.

Se afla totuşi într-o situaţie grea, ce se înrăutăţea permanent. Unde o fi Sato ? Lipsa lui îl deranja şi-i sustrăgea atenţia, ceea ce reprezenta un mare pericol în luptă.

Ocoli tiptil un rând de vestiare metalice, cu intenţia de a ajunge în dreptul propriului dulap, pentru a-şi lua *dai-katana*. Simţi o lovitură în umăr, care îl amorţi un moment. Se dojeni cât putu, aruncându-se în faţă, părând că se prăvăleţse în neştire pe podea. Umbra masivă trecu peste capul lui, oprindu-se deasupra.

Nicholas îşi răsuci bustul şi întinse braţul drept aproape orbeşte, încordându-şi cotul, izbind puternic în carne şi os, cu podul palmei. Auzi un icnit puternic, după care urmă o bufnitură teribilă în stânga lui. Se răsuci şi se chirci în poziţia crizantemei, pentru a-şi aduna toate puterile, apoi izbi cu genunchii. Continuă fără încetare loviturile în masa de carne căzută în intervalul dintre vestiare.

Simţea cu satisfacţie atingerea cărnii după fiecare lovitură, după care începu o serie de lovituri legate. Bruso auzi un zgomot deasupra capului, şi, când se întinse să lovească din nou, mormanul dispăruse.

Se ridică şi se balansă pe picioare, căutând să-şi readucă simţurile la normal. Coborî instinctiv în *getsumei no michi*, şi găsi spiritul luptătorului ninja. Dar spiritul acesta *se îndepărta* de el. De ce ?

Găsi apoi răspunsul, iar inima i se crispă de teamă. Slobozind strigătul *kiai* din toţi rărunchii, făcând să răsune zidurile *rotenburo*-ului, Nicholas se repezi pe culoarele întunecate, înfuriat la culme.

Sato găsise încăperile *rotenburo*-ului goale. Unde era Koten ? Unde era nenorocitul de *muhon-nin* ? Furia îl erdea ca un jăratec. Scrâşnea din dinţi, furios, iar ura împotriva trădătorului îi dădea putere.

Ţâşni afară, în noaptea ploioasă. Nimeni nu era în preajmă, dispăruseră şi proprietarii *rotenburo*-ului. Ko-

ten ! ar fi vrut să-i urle numele în eter. Am să te omor ! Încet de tot, ca să văd cum se scurge viața din tine !

Alergă spre parcare. Două sau trei mașini erau parcate în întuneric. Se frecă la ochi, pentru a vedea mai bine. Toate mașinile erau goale. Apoi îi apăru în față mașina închiriată cu care veniseră aici, după ce coborâseră din avion.

Koten !

Așezat pe canapea într-o tăcere solemnă, Koten privea cerurile. Fără a sta pe gânduri, Sato se repezi spre mașină, alunecând în timp ce traversa șoseaua udă, gata să-și frângă șira spinării. O clipă, i se tăie respirația. Se ridică într-un genunchi, îndreptându-se spre mașina plouată.

Acum chiar urlă :

— Koten !

Întinse mâna spre mâner și trase de ușă. Se auzi un pocnet ascuțit, ca scârțâitul unei scânduri dintr-o dușumea uscată, iar noaptea fu spintecată de un glob de flăcări roșii și portocalii. Mașina explodă azvârlind împrejur bucăți de tablă și cioburi de geam securit. Flăcările mistuiră pe loc manechinul de plastic de pe canapeaua din față.

Se auzi o pocnitură ca un bubuit de tun, urmată de o dâră densă de fum, mirosind a ulei încins și învârtejindu-se, urcând în aer ca o trâmbă de furtună.

Corpul părea enorm, precum al unui animal umflat, monstruos, ce arunca o umbră adâncă peste caldarâm. Împrejurul lui, cioburi de sticlă sclipeau ca licărul stelelor, răspândind mici curcubee de lumină sub lumina pală a neoanelor.

Trei polițai din Raleigh City se postaseră în jurul lui luându-și de zor notițe în carnețel, în timp ce un al patrulea vorbea la telefonul portabil.

Două mașini sosite cu întăriturî frânaseră în parcarea din spatele lui, iar polițaii din ele ieșiseră să planteze bariere pentru a stăvili afluența curioșilor.

Harry Saunders, sergentul cu telefonul în mână, încheie convorbirea cu superiorul său și aruncă microfonul în mașină, după care ieși afară. Fața i se înăsprea, în

timp ce se îndrepta încet către cei trei camarazi.

— V-aţi putea pune pe foc carneţelele, spuse el apropiindu-se. N-o să vă fie de nici un folos.

— Cum adică ? spuse Bob Santini, încă mâzgălind în agendă.

— Vine altcineva să preia cazul. Căpitanul mi-a spus că nu-i treaba noastră să ne amestecăm aici.

Santini îşi ridică privirile spre Saunders şi-l fulgeră :

— Cum adică ? Avem de-a face cu o crimă şi vrei să spui că ne luăm tălpăşiţa ?

Saunders ridică din umeri.

— Nostim să te aud spunând aşa ceva, deoarece şi eu i-am pus căpitanului aceeaşi întrebare. Îşi apropie faţa de a colegului său. Ştii ce mi-a răspuns ? *Oricât* ne-am strădui, tot zadarnic e. Întinse un deget spre cadavru. Ticălosul ăsta nenorocit n-are amprente, n-are nici dosar, şi e un nimeni. Un mare nimeni, pe cât a fost de matahală.

— O stafie, aşadar — spuse Ed Baine. Dar e cu atât mai interesant...

— Ei bine, cară-ţi interesul ăsta ceva mai încolo, îl sfătui Saunders, deoarece, dacă ne băgăm prea mult nasul aici, nici măcar nevestele noastre sau, în cazul tău, Baine, prietene, gagica, nu vor şti că am fost în misiunea asta.

— Să dea dracu', spuse Spinelli cu un dezgust simulat, ăştia nici în somn nu ne mai dau voie să vorbim. Şi după asta, ce trebuie să facem ?

— Faci ca de obicei, cap sec, spuse Baine. Te răsuceşti pe călcâie şi te duci la culcare.

Saunders întoarse capul în altă direcţie.

— Continuaţi cu cearta, măscăricilor, spuse el pe sub mustăţi. Iată că avem musafiri.

Întoarseră cu toţii capul şi observară o siluetă îmbrăcată în pardesiu, străbătând şirurile de curioşi. Nici unul însă nu fu încântat de ceea ce vedea.

— Cristoase, mârâi Spinelli în colţul gurii, e o afurisită de femeie.

— Domnilor, îi întrebă aceasta apropiindu-se, cine e şeful aici ?

— Detectiv-sergent Saunders, doamnă, spuse Saunders, făcând un pas înainte.

— Pe loc repaus, sergent ! — ordonă femeia serioasă. N-am venit ca să te sperii. Își roti privirile în grabă. S-a întîmplat ceva pe-aici ?

— Nu, doamnă.

— Se află așa cum l-ați găsit ? Exact așa ?

Saunders dădu din cap, apoi înghiți un nod, înciudându-se că s-a pierdut cu firea în fața unei femei.

— Permiteți să vă întreb... din care sector faceți parte ?

Femeia îi întoarse spatele, cercetând cu atenție suprafața din jurul cadavrului...

— Poți să-l întrebi pe căpitan, sergent Saunders. Poate că el ar fi mai dispus să-ți satisfacă această curiozitate.

Saunders scrâșni din dinți, mușcându-și limba ca să nu-i scape vreun comentariu nepotrivit, în timp ce Spinelli îi zâmbea înțelegător, de la distanță.

— Sergent ! Femeia îngenunchease lângă cadavru. N-o să mai am nevoie de ajutorul vostru. De ce nu vă duceți de partea cealaltă a barierelor ca să țineți curioșii mai departe ? Dacă voi avea nevoie, te chem eu.

— Am înțeles, doamnă !

Saunders exageră cu politețea și, întorcându-se brusc, militărește, făcu un semn cu capul spre ceilalți trei ortaci, care îl urmară în tăcere în lungul culoarului boltit din fața magazinelor, către mașinile lor parcate.

După plecarea lor, Tania Vladimova identifică victima, confirmându-și presupunerile. Cadavrul era într-adevăr Jesse James. Deschise la repezeală o trusă și începu să ia amprentele de pe ciobul însângerat care stătea înfipt în pieptul lui James. Pentru prima dată își acordă răgazul de a se întreba ce fusese greșit. Dar cunoștea răspunsul fără să-și mai frământe mințile.

Fusese o prostie să o lase pe Alix Logan în viață. O mare prostie și, din punct de vedere al siguranței, o hotărâre riscantă. Însă acum se gândea că bărbații sunt ființe slabe, chiar și în cazul unui om puternic și inteligent ca Gordon Minck. La urma-urmelor, în ciuda protestelor insistente ale Taniei, Minck ceruse ca ea să rămână în viață.

Și nu din motive umanitare, ci pentru că-i era o amantă statornică, și el zbura cu avionul pe ascuns la Key West, în week-end-urile când se presupunea că iese

la plimbare cu barca pe lacul Chesapeake. Asemeni Șeherezadei, Alix Logan îl îmbrobodise pe Minck, amânându-și mereu data execuției.

— *Pajalsta zamerete na meste, gospodin Linnear !* Te rog să rămâi pe loc, domnule Linnear.

Nicholas văzu țeava armei, neagră și neobișnuit de largă.

— Dacă faci o mișcare, te împușc pe loc !

Nicholas nu uitase noțiunile de limba rusă, dar făcu un pas în direcția armei. În noapte izbucni o a doua explozie, și o bucată de asfalt vâjâi în aer, împroșcând fărâme așa de aproape că-i atinseră gleznele și pulpele.

— Știu că înțelegi rusește, *gospodin* Linnear. Următoarea împușcătură îți va zbura creierii.

În stânga lui, rămășițele deformate ale mașinii explodate încă se aflau pe locul de parcare. Fumul se ridica încă în rotocoale, ca niște șerpi scăpați din cușcă.

La auzul exploziei, mușchii lui Nicholas se contractară, ca la un animal a cărui viață e pusă în pericol. Ieșind afară din vestiare, văzuse în noapte tocmai ultimele flăcări ale exploziei. Bucăți carbonizate din corpul lui Seiichi Sato fuseseră azvârlite în trei părți diferite, pe asfaltul parcării. Ploaia împroșcase cu stropii săi totul — carne sfârtecată și metal ars — din care se zăreau bucăți negre pe șoseaua întunecată.

Se retrăsese imediat la adăpostul întunericului, sub streșinile *rotenburo*-ului. Cu toată viteza lui, rusul, având un ochi ager și un auz și mai ascuțit, îl descoperise totuși. Nicholas bănuia că acesta trebuie să fie asasinul lui Phoenix, după ce Koten îl imobilizase.

Era înarmat cu ultimul tip de automat Kalașnicov, modelul AKL—1000, armă cu două țevi, cu gloanțe explozibile. Era așa de compact conceput, că putea fi mânuit cu o singură mână. Împotriva unei astfel de arme, Nicholas nu putea face absolut nimic.

Prin urmare, ieși din adăpostul său, sub ploaia abundentă.

— Așa e mult mai bine, se auzi vocea, tot rusește. Acum știu cel puțin unde te afli.

— Cu o asemenea armă în mână, nu trebuie să știi prea multe.

— Să fii convins.

Nicholas îl putea vedea acum la rândul său. Era un om înalt, lat în umeri, mai mult ca sigur cadru militar, judecând după ținută și după mers, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie lungă, legată cu un cordon. Avea capul descoperit, iar Nicholas îi putea distinge destul de bine trăsăturile feței, luminate de becurile de deasupra. Nasul ascuțit ieșea în evidență de sub sprâncenele încruntate. În rest avea trăsături destul de plăcute. Ochii săi mari, de un albastru șters, atrăgeau cel mai mult atenția.

Rusul zâmbi răutăcios.

— Mă interesează oamenii inteligenți, indiferent cât de perfidă este ideologia lor. Înclină capul, politicos : mă numesc Piotr Alexandrovici Russilov.

— Mă așteptam să-l întâlnesc pe Protorov.

Acum nu-i mai rămăseseră decât cuvintele și intenționa să le folosească cât mai bine în folosul său.

Fața lui Russilov se întunecă iar, expresia de amabilitate dispărându-i.

Rusul scuipă într-o parte, apoi gesticulă cu AKL-ul :

— Nu te afli în postura cea mai favorabilă ca să negociezi cu mine. Treci la lumină.

— De unde știai că vorbesc rusește ? îl contracară Nicholas. Hai să facem schimb de informații...

— Ce știi tu despre Protorov ?

Nicholas se conformă. Simți în spatele său mișcări dinspre interiorul clădirii, după care apăru Koten, la scurt timp. Părea mult transformat. În lumina slabă, întreaga lui masivitate sporise. Avea umerii mult mai mari, părea ireal de muscuos. Apoi, ieșind de sub acoperișurile ce țineau umbră, Nicholas văzu că ținea pe umeri un corp omenesc.

Pășind mărunt, se mișca ușor cu greutatea pe umeri, căutând să stea departe de bătaia armei lui Russilov. În cele din urmă își depuse povara la picioarele rusului, ca un câine de vânătoare care aduce prada în fața stăpânului.

— Ninja a fost scos din funcțiune — rusa lui era foarte caraghioasă. Asta — arătă cu capul spre Nicholas — l-a lovit mai mult decât trebuia.

Koten ridică în sus un săculeț de mușama strâns legat. În mâna lui uriașă părea o punguță.

— Ai găsit alea ?

Russilov nici măcar nu se uită la cadavrul de jos.

— A ieșit din el când a murit. Apoi izbucni în râs, dar imediat îngheță, văzând ezitarea rusului. Hai, ia-l ! — întinse obiectul în palma deschisă. Tot o punguță părea.

— Îl curăță ploaia.

Repede, Russilov scotoci săculețul cu mâna liberă. „Are să găsească planul *Tenchi*", gândi Nicholas. Își aminti apoi cuvintele lui Sato : *Au puterea de a ne distruge pe toți dacă vor descoperi planul Tenchi.* Dar ce poate cuprinde acest plan, ca să fie în stare să declanșeze un război ? Nicholas era conștient că trebuia să afle secretul. Și cât mai repede. Ochii negri ai lui Koten se îndreptară spre Nicolas.

— Stai la distanță de el ! strigă Russilov.

Koten se holbă la el furios.

— Să am eu grijă de el ?

— Deja l-ai făcut de râs până acum, Piotr Alexandrovici, spuse Nicholas.

— Amândoi sunteți mult prea periculoși ca să vă las să vă încăierați.

— Zău ? — vorbele rusului stârniseră interesul lui Nicholas : de unde dracu' putea să știe activistul ăsta din KGB atât de multe despre el ? Sunt sigur că nu deții dosarul meu. Eu sunt un cetățean de rând.

— Simplu cetățean ? Nu mai spune ! sprâncenele negre ale lui Russilov se ridicară, întrebătoare. Atunci ce cauți aici ?

— Am fost prieten și partener de afaceri cu Sato-san.

— Atât și nimic mai mult, vocea rusului era zeflemitoare.

Discuția nu se putea opri aici.

— Bomba din mașină putea să lovească pe altcineva, nu neapărat pe Sato. N-aveai cum să știi că tocmai el se va duce să deschidă ușa, continuă Nicholas.

— Cu atât mai bine dacă o deschideai tu. Atâta timp cât am pus mâna pe astea — se izbi peste buzunarul în care pusese punguța, — nu mai avem nevoie de nici

unul dintre voi. Dacă agentul nostru ar fi fost descoperit...

— De către Phoenix sau de mine...

— O, cred că Koten, aici de față, ar fi găsit el modul de a vă împiedica. Dar, după cum spuneam, dacă agentul nostru ar fi fost interceptat, te-am fi prins și noi pe tine.

— Dacă ții să mai trăiești, îi atrase Nicholas atenția, ai face bine să mă împuști acum...

— Așa intenționez...

— Prin urmare, nu vei afla niciodată modificările de ultimă oră pe care noi le-am adus planului *Tenchi*...

— Noi ? pentru prima oară, în glasul lui Russilov se citea nesiguranța,

— De ce crezi că Tomkin Industries fuzionează cu Sato Petrochemicals ? Să fii convins că nu de dragul profitului produs de acțiuni.

— Minți, spuse rusul. Habar nu am de fuziunea voastră...

„Bineînțeles că n-ai, gândi Nicholas. Dar nici sigur pe tine nu ești. Și, dacă nu mă duci în fața lui Protorov, o să faci o mare greșeală. Sunteți în criză de timp ; nu e cazul să faceți gafe."

— Ei bine, va să zică tot *e ceva* la mijloc pe care nu-l cunoașteți.

Nicholas era priceput în folosirea intonației. Așa cum strigătul războinic *kiai* avea menirea de a îngrozi dușmanul, în multe cazuri paralizându-l de-a binelea, tot la fel exista și o tonalitate scăzută, numită *ichi*. În cazul acesta sensul cuvântului era „poziție strategică", din cauza efectului posibil obținut de vorbitor prin inflexiunea vocii. Era o tonalitate greu de obținut. Pe deasupra, *ichi* putea fi influențat de factori externi, independenți de voința vorbitorului, ceea ce de cele mai multe ori îi putea anihila efortul de a obține un rezultat favorabil. Akutagawa-san era un *sensei* în folosirea efectului *ichi*, și descoperise în Nicholas un elev apt și dornic de a și-l însuși .

— Îl credeam pe *gospodin* Protorov un atotștiutor (se gândea că în momentul acela, *ichi* i-ar putea salva viața).

— Împușcă-l, mârâi Koten. Împușcă-l acum, sau îl omor cu mâna mea !

— Lasă gura ! strigă Russilov.

Tot timpul discuțiilor, nu-l slăbise pe Nicholas din ochi. Își ridică fruntea.

— Apropie-te, tovarășe Linnear, spuse el. După care un tunet bubui zgâlțâind tot cerul, de la răsărit la apus, deasupra capetelor lor. Ploaia îi uda în continuare. În bătaia luminilor încețoșate a becurilor stropii păreau argintii.

— Dacă stau bine să mă gândesc, îți voi împlini dorința...

Iar Nicholas se gândi : „În sfârșit, voi da ochii cu Protorov".

TOAMNA — IARNA, 1963 — PRIMĂVARA, 198?

KUMAMOTO / ASAMA KOGEN / ELVEȚIA

Iată cum ajunsese Akiko să-i salveze viața lui Saigō, și iată ce fel de răsplată primise ea în schimb. Toamna anului 1963 fusese rece și umedă, cu ploi abundente, lapoviță și chiar ninsoare, toate sosite înainte de vreme. Culoarea argintie făcea pământul să semene cu un covor prin care se vedea urzeala.

În Kyūshū, unde o trimisese Sun Hsiung pe Akiko în vederea absolvirii celei de-a doua etape a antrenamentului ei, țăranii munceau din greu, cocoțați pe scările de lemn, căutând să culeagă cât mai repede gogoșile viermilor de mătase din duzi, pentru a le pune la adăpost de mâna haină a iernii.

Era un lucru neobișnuit să-i vezi așa devreme la o astfel de muncă, însă de când trecuse vara ca un fum, toți țăranii purtaseră vorba de la unul la celălalt cum că va veni o iarnă aprigă.

Ceața învăluise această regiune a insulei Kyūshū ca un giulgiu atât de des, că Akiko nu fu capabilă să mai distingă la sosirea ei nici muntele Aso, nici dârele de fum gros din zona industrială din nord-vestul orașului.

Pe dată începu să urască orașul Kumamoto. Pe vremuri, în epoca feudală, avusese probabil un anumit farmec, dar în zilele noastre, când Japonia a făcut un uriaș salt economic, patina albăstrui-cenușie căpătată de clădiri de pe urma fumului poluant parcă sporea impresia unui oraș de provincie, înapoiat.

Totuși Akiko se resemnă la gândul că se afla aici pentru antrenamentele necesare, la *Kan-aka na ninjutsu ryu*. Emblema acestui *ryu* era un cerc, în interiorul căruia se aflau nouă diamante negre. În mijlocul diaman-

telor se afla ideograma *komuso* din scrierea *kanji*. La vederea acesteia, își dădu seama cu ce fel de *ryu* avea de-a face : *kuji-kiri*, ninja neagră.

Era greu de pătruns acolo, deși se afla în posesia scrisorii de recomandare din partea lui Sun Hsiung. *Sennin*-ul școlii, un om cu fața prelungă și de o slăbiciune aparent maladivă, o lăsă să-i înghețe picioarele în antecameră aproape o jumătate de zi înainte de a o primi în audiență.

Aflând despre ce era vorba, nu mai conteni cu scuzele. Akiko nu-i putea citi nimic în priviri, nici măcar acel minim licăr ce deosebește un om de oricare altă creatură mult mai insensibilă de pe pământ.

Singură în fața lui, îngenuncheată pe *tatami*-ul roșu, începu s-o încerce tristețea gândului că îi va trebui un timp până să redevină ea însăși. În cele din urmă își dădu seama că-i lipsea Sun Hsiung, dorindu-și întrucâtva să nu fi părăsit niciodată căldura casei lui.

Și totuși nutrea o dorință mai puternică, aceea care o îmboldise să renunțe la căldură și confort. Datorită *karmei* sale venise aici, era conștientă de acest lucru, și nu se îndoia că trebuie să i se supună. Supunerea era singurul lucru care îi mai rămăsese.

În ceea ce-l privea pe *sennin*, acesta o disprețuia vizibil și-l înjura în gând pe fostul ei *sensei* pentru că pomenise în scrisoare despre privilegiile lui în acest *ryu*. Însă nu avea cum să n-o primească, deși tare mult și-ar fi dorit un motiv pentru a proceda astfel.

Singura lui speranță — și presupunea corect — ar fi fost regimul sever al școlii, prea obositor atât emoțional cât și fizic, pentru o femeie, care s-o facă să fugă de bunăvoie. Se cutremură în sinea lui, ferindu-se să se gândească ce avea să se întâmple prin simpla prezență a unei femei acolo, care, cu *wa*-ul ei, va tulbura fără doar și poate disciplina și ritualul firesc.

Chiar și acum simțea fluxul magnetic al feminității ei, deranjând echilibrul lui și al discipolilor, asupra căruia lucrase atât de mult timp.

Așadar, zâmbi cât putu de binevoitor și o dădu pe mâinile unui elev care, își spunea el, o va pune pe fugă nu numai din *ryu*, ci și din orașul Kumamoto.

Sennin-ul o privi fără să clipească măcar atunci când fata se înclină politicoasă și se ridică în picioare. Văzând-o cum se retrage, zâmbi iar în sinea lui și gândul îl duse la cea mai optimistă posibilitate în privința soartei ei : Saigō o va distruge.

Desigur, nu în sensul literal al cuvântului, deoarece, dacă s-ar întâmpla una ca asta, *sennin*-ul și-ar pierde obrazul față de Sun Hsiung, ceea ce nu putea accepta. În nici un caz. Dacă avea o cât de mică cunoaștere a propriilor elevi, atunci însemna că alesese corect. Un anume demon ciudat și înfricoșător sălășluia în sufletul lui Saigō, și era atât de înrădăcinat acolo, că nici *sennin*-ul nu reușise să i-l scoată, renunțând să mai încerce una ca asta.

Să-l lăsăm așadar pe „Bântuit", cum i se spunea lui Saigō de anumiți *sennin*-i, s-o ia în primire pe intrusă ; s-o facă să plece de bunăvoie. Era modalitatea cea mai onorabilă. *Sennin*-ul nu putea fi acuzat de către Sun Hsiung, iar femeia se putea întoarce cu fruntea sus la îndeletnicirile destinate acestor ființe : ceremonia ceaiului, probabil și aranjatul florilor.

În momentul în care Akiko urcă în dōjō și-i spuse că-i e asistentă, Saigō știu că *sennin*-ul său nu-l prețuiește prea mult. Îi dăduse o misiune ca o pedeapsă înjositoare, se gândea el posac. Să ai grijă de o femeie ! Se uită la ea, începând să clocotească de ciudă și de ură.

Cât despre Akiko, aceasta își dădu imediat seama că a fost trimisă în gura lupului. *Wa*-ul ei se contractă la contactul cu emoțiile reci și dușmănoase ale lui Saigō, realizând că, pentru a supraviețui în acest loc, va trebui să-l înfrângă mai întâi pe el, apoi pe toți ceilalți, unul câte unul.

În acea după-amiază Akiko își petrecu mult timp studiindu-l, în timp ce-l însoțea în vizită prin *ryu*, care era de fapt o lume în altă lume, un *dōjō* tainic într-un oraș industrial, ascuns de oameni într-o casă mohorâtă și fără ferestre la stradă.

După ce-și încheiară vizita, în școală nu mai era nici un elev și nici un *sennin*.

— Rămâi pe loc, îi spuse el, până mă duc eu afară, în cercetare, iar ea se supuse, dând din cap. Să nu faci

nici un zgomot în lipsa mea și, mai ales, când mă voi întoarce.

— Dar ce se întâmplă ?

Fără a o avertiza, Saigō o izbi puternic peste față. Akiko se dezechilibră și căzu pe o parte. Saigō se postase în fața ei cu picioarele depărtate și corpul complet relaxat.

— Ai de pus vreo întrebare ?

Glasul îi era batjocoritor, tăios, și o făcu pe Akiko să se înfioare. Dar nu scoase un cuvânt și rămase nemișcată.

Mormăind a satisfacție, Saigō se întoarse și plecă.

Rămasă singură, Akiko se cufundă imediat în *shinki*, starea de deplină comuniune a simțurilor cu corpul. Starea aceasta îi cerea să facă apel la *tanden*-ul său, acea parte a creierului secundar, după cum o numesc unii *sensei*, care este un centru permanent de control al reflexelor. Se detașă astfel de partea dureroasă a feței, unde fusese lovită. După o clipă de intensă concentrare, durerea încetă. Se ridică încet, cu ochii la ușa prin care dispăruse el.

Desigur că-i intuise intenția cu câteva miimi de secundă înainte de a se transforma în lovitură. Ar fi putut evita cu ușurință. Dar la ce i-ar fi folosit ? Ar fi dat apă la moară enervării lui Saigō, întărâtându-l și făcându-l să recurgă la acțiuni mult mai dure.

În plus, își dădu seama că avea de-a face cu un om nu tocmai sigur pe bărbăția lui, simțind drept urmare nevoia de a-i domina pe cei din jur, fie ei bărbați sau femei. Dacă va ajunge vreodată să se acomodeze cu el, va trebui să-l lase mai întâi să-și dezvăluie toate pornirile înnăscute. Numai după aceea își va putea alege propria strategie și va reuși să-l struneacă.

Saigō dispăru câteva ore. Între timp, cerul se întunecase de tot. Ziua se consumase ca un muc de lumânare. Sosise vremea cinei, iar pe Akiko o ajunsese foamea. Cum nu avea unde găsi mâncare, păși tăcută în *dōjō* și, deschizându-și traista, se îmbrăcă în costumul negru, *gi*. Exersă patruzeci de minute de concentrare, ajungând în final la *shinki kiitsu*, la comuniunea dintre spirit, minte și trup, care este de primă importanță în atingerea perfecțiunii în orice arte marțiale. Simți

forțele întregului univers adunându-se în partea inferioară a abdomenului său. Era starea numită *shitahara.*

Respira. Inspirație : *jitsu,* umplerea plămânilor. Expirație : *kyo,* golirea lor completă. *Lovește exact în momentul kyo al dușmanului* îi spusese Sun Hsiung. *Lovește exact în momentul tău de jitsu și astfel ți-ai asigurat victoria.*

Totuși, îi repetase el de nenumărate ori, *dacă te gândești cu îngâmfare prostească numai la victorie, te înfrângi singură. Adună în interiorul conștiinței tale suflul Neantului, saika tanden. Din acest Neant atotcuprinzător se adună și ți se descoperă toate strategiile posibile.*

Efectuă nouăzeci de minute de exerciții preliminare, sporindu-le treptat dificultatea până asudă complet, perfecționându-le și combinându-le : serii de trei, de șase și apoi de nouă atacuri iuți ca fulgerul, urmate de tot atâtea figuri defensive.

După aceea, fiind totuși încă elevă, mai având încă de învățat mai mult decât de perfecționat, se reîntoarse cuminte la starea de *saika tanden.*

Scoase din desagă o fâșie rezistentă de bumbac — singurul dar din partea lui Sun Hsiung — și se înfășură cu pricepere de două ori în jurul abdomenului, în așa fel ca partea superioară a panglicii să se afle sub nivelul coastelor. Se înfășură foarte strâns. Își făcu un fel de brâu. Începu să inspire profund, în străfunduri. Se așeză cu picioarele încrucișate, relaxându-și corpul cât mai mult, la fel și umerii lăsați în jos. Bustul și-l aplecă în față, atingându-și aproape buricul cu vârful nasului. *Saika tanden.* La fiecare respirație.

Și, în timp ce era concentrată asupra respirației, auzul ei ascuțit percepu un zgomot la ușa metalică de afară. După o clipă se auzi scârțâitul gratiilor.

Jitsu ; kyo. Umplere ; golire. Inspirație, expirație.

Îl auzi pe Saigō înăuntrul *dōjō-ului* și ridică fruntea. Se concentră asupra lui.

Stătea în fața ușii închise.

— Scoală-te, șuieră el. Vino încoace !

Îl ascultă supusă și se ridică, desfăcându-și centura de pânză din jurul abdomenului, centură pe care o considera comoara ei, ca și cum n-ar fi fost un lucru oare-

care și de cumpărat de la orice magazin din apropiere. O împachetă cu grijă și o vârî în sânul bluzei descheiate, îndreptându-se spre Saigō și oprindu-se în fața lui.

Nu se auzea nimic, în afară de scârțâitul slab al nisipului sub tălpi. Dinspre strada aflată cu trei etaje mai jos nu venea nici un zgomot, zidurile și plafoanele fiind groase. Era liniște ca-ntr-un cavou.

— Ascultă, spuse el.

Glasul îi suna ca un bâzâit îndepărtat de țânțar. Amândoi stăteau nemișcați. Ea știa că nu trebuie să scoată un sunet, deoarece așa îi poruncise cu câteva ore în urmă, când o lăsase singură. Se auzi o tuse. Încă o dată. Akiko auzi apropiindu-se niște pași dinspre ușa de afară. Se uita la Saigō, a cărui întreagă ființă se concentrase asupra ușii și a zgomotului.

Fusese o șoaptă de femeie.

— Ce-i asta ? Unde ne aflăm ?

„Cine o fi afară ?“ se întrebă Akiko. Ciuli urechea.

— Hai !

O voce bărbătească. Apoi și mai insistentă, deși la fel de tare :

— *Hai !*

Apoi nu se mai auzi nimic, iar lui Akiko i se păruse că au fost două spirite. Bărbat și femeie. Yin și Yang, forțele de bază ale naturii.

Ura se aprinse pe fața lui Saigō, urâțindu-l. „Cât de mult îl poate schimba ura“, gândi ea. „Îl devorează pe dinăuntru“. Ura era un sentiment binecunoscut ei.

Probabil atunci și-a dat ca seama de înrudirea lor spirituală. Akiko și Saigō : erau meniți unul pentru celălalt.

După un moment, paloarea îi dispăru de pe față și se pregătea să vorbească din nou. Ciudat lucru, nu pomeni deloc despre incidentul de adineauri.

— M-ai așteptat, spuse el.

— Nu asta m-ai pus să fac ?

Dacă e adevărat ceea ce se spune, că ochii sunt ferestrele prin care poți vedea sufletul, atunci Saigō nu avea așa ceva, probabil din născare. Nu văzu dincolo de

priviri nici urmă de suflet, nu văzu decât învârtejirea emoțiilor, grele ca un cadavru atârnat în streang.

Dădu din cap, iar ea constată că răspunsul ei fusese satisfăcător. Se înșela însă crezând că lovitura lui o adusese la supunere. Altul, cu o personalitate deosebită de a lui, s-ar fi destins în acel moment, dar el nu se relaxă deloc. Iar Akiko reținu aceasta.

Căuta să-i descifreze privirile, care păreau neclintite ca stânca de sub oglinda transparentă a unui lac.

— E târziu, spuse el. E timpul să plecăm. Îmbracă-te!

În timp ce ea își scotea costumul *gi*, el nu se întoarse cu spatele. Simțea permanent privirile lui de piatră ațintite asupra ei, la fiecare mișcare. Nu mai simțise niciodată până acum o jenă atât de profundă fiind dezbrăcată, deși majoritatea japonezelor o simt. Însă acum se afla în apropiere Saigō, privind-o atent.

Nu sesiză vreo sticlire de poftă în privirile lui, cel puțin nu în sensul unei porniri pătimașe pe care, de altfel, nu i-ar fi fost greu să o înțeleagă. Pe de altă parte, nu simțea nici răceală distantă, ca și cum i s-ar fi făcut un inventar al părților corpului și nimic mai mult. Și acest lucru i s-ar fi părut ceva de înțeles. Avea de-a face cu un om cu totul diferit, un om nemaiîntâlnit de ea până acum.

După ce se dezbrăcă în întregime și se șterse cu prosopul, îi înfruntă privirile.

— Ce te fascinează așa de mult?

Întrebându-l aceasta, își duse prosopul pe spate, pentru a-și șterge umerii, iar privirilor lui nu-i mai rămăsese ascunsă nici o porțiune.

— Dacă te referi la sex, spuse el, să știi că pe ziua de azi mi-am luat porția.

Părea că se zgâiește la un punct aflat sub buric, acolo unde începea părul ei pubian, cârlionțat.

— Nu obișnuiesc să dau pe gratis, spuse ea deschis. Ce te face să crezi că ție ți-aș da?

— Ești dezbrăcată, nu? Și abia dacă mă cunoști.

— Dacă aș fi una dintr-alea și dacă te-aș fi cunoscut, observă ea, ai mai fi avut șanse.

— Vrei să spui că asta nu sună a invitație?

— Dacă mă dorești, te privește, spuse ea începând să se îmbrace. Doar tu nu m-ai lăsat să mă dezbrac în întimitate...

El o privi o clipă, apoi se răsuci în loc. Repezindu-se spre ușa metalică pe care o lăsase deschisă, începu să deșurubeze emblema școlii. O puse deoparte, apoi începu să șteargă urmele unde fusese prinsă.

Akiko era curioasă, însă știa că e mai bine să se abțină de a-l întreba care-i rostul gestului său. Fiind singura ușă de la etajul 3 care dădea spre parter și spre ieșire, era singura care îl preocupa.

După ce termină cu îmbrăcatul, Akiko își luă desaga și se strecură pe lângă el. Se opri și-l urmări cum închide grijuliu ușa.

— Eu nu am unde locui, spuse ea.

El îi întinse o cheie din buzunar.

— Îți dau eu o cameră disponibilă, spuse el. Să nu umbli prin restul casei, îi scrise o adresă pe un bilețel. Să mă aștepți, continuă el. Nu știu când o să mă întorc.

După trei săptămâni se aflau la țară, printre crânguri de mandarini. Mare parte din sudul insulei nu fusese însă urbanizată, păstrându-și încă specificul de altădată. Saigō afirma că-i place acest ținut așa cum este.

Chiar și aici, în sudul îndepărtat al insulei, stratul de zăpadă era gros ca plapuma, pojghița de gheață de deasupra spărgându-se sub picior, subțire ca un porțelan din dinastia Ming. Sub razele de lună strălucea ca o oglindă, alungând o parte din întuneric.

Când respirau, scoteau aburi pe gură și pe nas, iar la fiecare cuvânt se formau rotocoale unul după celălalt, ca un lanț de insule pe ocean.

În acest interval de trei săptămâni viața lui Akiko se schimbase mult și se întreba dacă tot la fel se întâmplase și cu el. Cu oricare alt bărbat, ar fi cunoscut de mult răspunsul.

Povestea lor începuse în urmă cu trei săptămâni, când el s-a întors acasă la miezul nopții, deschizând ușa fără cel mai mic zgomot. Akiko visa la ora aceea, dar chiar și așa spiritul lui pătrunse în nivelul secundar al minții ei, în timp ce rațiunea dormea.

Deschise ochii și se trezi complet. Faptul nu o surprinse, doar se născuse cu această aptitudine, însă cei care nu o cunoșteau puteau fi uimiți.

Saigō, stând în picioare în umbra holului, o întrebă :

— Dormeai ?

Dacă n-ar fi fost un răutăcios ar fi știut răspunsul dinainte, așa că ea îi răspunse :

— Nu. Ai vrut să te aștept. Te-am așteptat.

Intră în cameră călcând apăsat pe călcâie, și ea simți din nou sfidarea lui, în emanații dezordonate de copil țâfnos. Nu se sperie și nu bătu în retragere în fața lui, fără a-i dezvălui însă că-i știe deja intențiile. Dacă ar fi procedat astfel, întreaga ei forță asupra lui s-ar fi spulberat. L-ar fi putut speria, ceea ce nu-și putea permite.

După ce o lovi, ascunzându-și astfel propria slăbiciune, Saigō îi spuse :

— Afară e un pachet. Du-te și adu-l.

Vocea îi suna foarte normal.

Akiko se ridică și trecu pe lângă el. În trecere, îi simți spiritul greu, ca pe un șarpe îmbuibat, somnolent. Dincolo de prag găsi, spre surprinderea ei, o fată de aceeași vârstă cu ea. Stătea sprijinită de tocul ușii și tremura toată. Cuprinzând-o cu o mână de după mijloc, Akiko o duse în casă.

Tânăra se împiedică de prag, iar Akiko fu nevoită s-o susțină la urcarea celor trei sau patru trepte. Fetișcana își revenea cu greu, iar Akiko se uită la ea, în lumina palidă a lămpii din interior.

Avea o față frumoasă, însă la fel de mohorâtă ca sufletul lui Saigō. Pupilele ochilor ei mari erau foarte dilatate, iar dintre buzele întredeschise îi ieșea un ușor iz de mosc.

— E drogată, spuse Akiko.

— Așa e, reacția lui fu la fel de indiferentă, ca și când i s-ar fi spus că fata e japoneză. Du-o la culcare, spuse el un pic mai grijuliu. Veți sta amândouă în aceeași cameră.

Fără comentarii, Akiko se conformă ordinului lui. După ce o așeză pe fată pe un *futon* de bumbac, învelind-o cu grijă cu două pături de lână, se reîntoarse în salon. Se uită la Saigō. Se întinsese pe *tatami ;* haina de

sub el, plină de zăpadă, părea o floare de crin. Își lăsase bărbia în piept, și-și mișca ușor capul. Nu închisese complet ochii.

O clipă, Akiko se gândi ce-ar fi dacă ar tăbărî acum asupra lui ; știa că ar putea s-o facă și, dacă ar fi să dea curs strategiei sale, nici că ar găsi un moment mai prielnic ; era în stare de *kyo* absolut.

Dar capul lui se ridică instantaneu, țintuind-o cu privirea ca o viperă veninoasă gata de atac. Simțind marele pericol la care se expunea, ea își alungă pe loc gândul vreunui atac, lăsându-se pe vine și îngenunchind alături de el, așezându-și palmele desfăcute în poală.

Pleoapele lui se lăsară grele în jos, și adormi buștean. Și Akiko moțăia. Dar când se trezi în zori, își concentră atenția. Lângă ea, Saigō tot mai dormea, respirând profund, regulat și rar. Tot nu putea scăpa de impresia că încă o urmărea pe furiș.

Antrenamentul la *dōjō* era extrem de greu. La apropierea ei, toată lumea părea că încremenește. Toți erau politicoși și respectuoși față de ea, dar, la venirea ei, orice armonie părea să dispară, și nimeni nu își dădea seama de acest lucru mai mult ca ea.

Simțea că *sensei-ul* nu are încredere în ea și toți elevii o urau. Dacă nu ar fi fost vorba de păstrarea prestigiului, nici unul nu i-ar fi dat vreo mână de ajutor vreodată. Niciodată nu se mai simțise așa de singură, așa de dezorientată, așa ruptă de toți și de toate. Parcă ar fi fost un ghețar plutind în apele tropicale, pe care soarele refuza să-l topească. Dacă prezența ei însemna ceva pentru colegi, aceștia nu o puteau percepe decât ca pe o rană care nu vrea să se vindece.

Toți și-ar fi dorit s-o știe plecată din școală, iar ea își dădea seama. Refuza totuși să îngenuncheze sub presiunea voințelor lor unite. Nimeni nu-i dictase vreodată cursul vieții și nu voia să le îngăduie lor s-o facă acum. Probabil că împotriva acestui lucru luptase încă de când venise ea pe lume. Voința ei era ca o sabie *katana*, trasă într-o mie de foi de oțel, pentru a-și apăra onoarea. Puteau ei să-și închipuie că vor fi în stare s-o înfrângă ?

O ! cât se mai străduiau ! La început, *sensei-ul* o repartizase în cea mai leneșă grupă de elevi, niște înce-

pători care, după părerea ei, se vor vedea nevoiți peste șase luni să plece din *ryu*. Nu a trebuit să-i urmărească mai mult de o oră pentru a-și da seama de ce este în stare fiecare dintre ei. Toți erau cu mult sub nivelul ei. Simțea că a primit o palmă în obraz dar, în loc să se lase pradă umilinței, se hotărî să folosească această mașinație în propriul avantaj.

Ca orice elev nou-venit într-un *ryu*, stătea cuminte și atentă la orice lecție a *sensei*-ului, urmărind conștiincioasă exercițiile urmate de demonstrațiile lui de atac și apărare.

Toate acestea i le predase Sun Hsiung cu mulți ani în urmă, și le stăpânea deja la perfecție. Luă însă o mină de elev silitor, care caută să-și însușească avid tot ceea ce-i nou și complicat. Pentru moment, se mulțumea să arate ceea ce doreau ei.

Când îi veni rândul la demonstrația practică a mișcărilor, *sensei*-ul *lăsă* un elev în locul său să o asiste. O altă palmă pe obraz, deoarece toți cei dinaintea ei evoluaseră numai în prezența *sensei*-ului.

I se dădu un ciomag lustruit pe jumătate din grosimea unei *bokken* — sabia de lemn folosită în luptele *kendo*, — și de trei ori mai lung. Luă poziția cerută pe scândura lustruită a podelei, mărginită de o bordură de lemn. Luă în considerare aspectul celor înconjurătoare, inspirându-se din calitățile oferite de lemnul cu esența tare, lucrurile cele mai de preț în ochii japonezului : flexibilitatea și duritatea.

Coborî în *shinki kiitsu* și, ridicând ciomagul în ultima clipă, lovi ușor picioarele elevului care pornise atacul, culcându-l la podea.

În liniștea din sală, *sensei*-ul trimise spre ea un alt elev. Rezultatul fu același, deși recursese la alt gen de lovitură.

Sensei-ul trimise apoi spre ea doi elevi odată. Akiko era încă cu un genunchi pe podea, privind în față. N-avea nevoie să întoarcă gâtul pentru a ști unde se află cel de-al doilea elev sau ce face el. *Shinki kiitsu* îi dezvălui strategia acestuia. Apucă acum ciomagul cu amândouă mâinile, delicat dar cu putere, exact de la mijloc, ceea ce era foarte important, întrucât voia să execute o

mișcare de rotație, în care centrul de greutate joacă rolul principal.

Rămse în genunchi, într-o poziție destul de dezavantajoasă, neputându-se folosi de picioare. Însă cu partea superioară a corpului avea destulă libertate de mișcare.

Concentrându-se asupra Neantului, simți cum adversarul înaintează spre ea din spate. Își răsuci brusc umerii, aplecându-se spre dreapta, și sporindu-și forța loviturii. Ciomagul șuieră prin aer, îl izbi pe elev în coșul pieptului, și-l dădu peste cap.

Celălalt capăt al ciomagului, acum ținut în jos, își începu imediat curba ascendentă, lovind în gât pe cel de-al doilea elev care se apropiase. Căzu grămadă în fund, rămânând cu ochii holbați.

Abia atunci, când își permise o slăbire a concentrării, își dădu seama că stârnise interesul în *dōjō*. Ceea ce pentru ea nu fusese decât un simplu exercițiu, fusese urmărit cu mare atenție de trei sferturi din elevii *ryu*-lui.

Dar dacă își imaginase că *sensei*-ul clasei sale îi va acorda onoarea de a porni personal împotriva ei, se înșelase. Conducerea școlii încă persista în a o umili. *Sensei*-ul îi ordonă să se ridice. Luându-i ciomagul din mână, o conduse la celălalt capăt al *dōjō*-ului, unde se antrena clasa lui Saigō. O lăsă în seama altui *sensei*, un individ cu fața neînduplecată, cu obrajii și barba ciupite de vărsat.

Se înclină spre ea cu politețe.

— Bun-venit, îi spuse el, cu toate că pe moment se vedea că n-o dorește în clasa lui, i se părea că e privită ca un *gaijin* în propria țară.

Mâna sa bătucită, galbenă ca ceara de albine, se întinse spre ea.

— Fii drăguță și ia un *kokyū suru*.

Kokyū suru este o poziție de atac, dar, ca toate cuvintele și propozițiile în japoneză, mai avea și un alt sens ; în acest caz cel de „respirație, răgaz".

— Jin-san !

Studentul strigat pe nume păși în față, înclinându-se spre *sensei*.

— *Hai*, spuse el.

— Se pare că, dintr-o greșeală, Ofuda-san a fost repartizată într-o clasă sub nivelul ei, din cauza grabei

serviciului administrativ. N-am dori să cădem a doua oară în aceeaşi greşeală. Ai fi aşa de amabil să ne demonstrezi că de data aceasta Ofuda-san şi-a găsit locul potrivit ?

După aceste vorbe, se retrase în cercul format de elevii clasei sale.

Într-un colţ îndepărtat, Akiko îl zări cu coada ochiului pe Saigō, degajat şi calm. Era oare curios s-o vadă cum se va descurca în această clasă mai avansată ? Şi-ar fi dorit oare să fi fost el numit în locul lui Jin-san pentru a o pune la încercare ?

Nimeni nu se înclina aici înainte de atac, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în nici un *dōjō* din Japonia destinat altor forme de arte marţiale. Cei de faţă erau însă luptători ninja ; pentru ei *bushido*, codul de bază şi crezul samuraiului, nu avea importanţă. Deşi onoarea avea.

Jin-san se postase în faţa ei, cu picioarele depărtate cât lăţimea umerilor. Îşi încleştase mâinile, stânga peste pumnul drept, ridicându-le la înălţimea brâului.

În poziţia lui era ceva nefiresc şi ameninţător, pe care Akiko nu şi-l putea concretiza. După aceea elevul se puse în mişcare şi, dacă ea nu ar fi avut capacitatea de a-i citi în suflet anticipându-i lovitura, ar fi fost nimicită cu mult înainte de a putea para.

Însă aşa abia reuşi să scape. Premoniţia o ajutase să-şi pregătească spiritul şi să-şi focalizeze atenţia asupra evenimentelor necunoscute, venite prin surprindere. Aşa că percepu scânteierea armei numite *manrikigusari*, în traducere literală „lanţul puternic cât o mie de oameni", un lanţ de circa 75 centimetri, având la capete câte o bilă grea, cu un diametru de vreo opt centimetri.

Acum realiză ce o nedumerise în poziţia iniţială a lui Jin-san : era *goho-no kamae*, una din poziţiile cu care se începe o luptă cu lanţul sau cu un obiect ascuţit.

Jin-san se afla la jumătatea distanţei spre ea, cu braţele depărtate astfel încât lanţul forma un arc de cerc între pumnii lui. Ea îşi dădu seama că intenţiona o *makiotoshi*, o lovitură în urma căreia lanţul să i se răsucească pe după gât, deoarece principalul nu era doar s-o învingă, ci cât mai repede şi mai decisiv.

Ea nu făcu greșeala de începător să încerce a prinde lanțul cu mâna. Știa că acest lucru ar costa-o o lovitură cu bila peste ochi sau, dacă ar fi încercat să-l prindă cu ambele mâini, s-ar fi ales cu încheieturile zdrobite.

Prin urmare, nu se gândi la *manrikigusari* și la felul cum să-i oprească lovitura, prinzându-l. Își aplecă ușor bustul, însă lateral, nu cum s-ar fi așteptat el, pe spate. Ceea ce-i permise o reconcentrare a forțelor, după care se aplecă înainte folosindu-se de mișcarea lui în față, pentru a-i aplica o lovitură la *ekika*, punctul vital de la subsuori. Lovitura *ate* îi întrerupse lui Jin-san atât ritmul mișcărilor cât și concentrarea. Tăindu-i-se astfel legătura cu Neantul, era acum ușor de înfrânt.

Sensei-ul ciupit de vărsat nu scoase un cuvânt când Jin-san, clătinându-se pe picioare, își reluă locul în cercul elevilor asistenți. Dar Akiko simțea clar că în rândul spectatorilor încordarea crescuse.

Amintirea ei păstra o imagine nepământeană a celor câteva minute care au urmat. De câte ori de atunci nu retrăise mișcarea *sensei*-ului, care se întorsese cu privirile dincolo de îmbulzeala elevilor, rostind un singur cuvânt :

— Saigō-san !

Nici o ezitare, nici un schimb de priviri din care să-i poată intui gândurile, nimic nu se ghicea în atitudinea lui Saigō. Însă ea își dădea seama că în momentul următor, pășind unul spre celălalt, soarta relațiilor lor — prezente și viitoare — va fi alta.

Își mai dădea seama că soarta amândurora se afla complet în mâinile ei. El avea impresia că o învinsese deja, așa că își pierduse orice fel de îngrijorare în privința vreunei rivalități. Va face pur și simplu după cum i-a ordonat *sensei*-ul : o va învinge și va fi cât se poate de convingător. O va umili în public.

Prin urmare, Akiko era cea care trebuia să prevadă momentul de unire a *karmelor* lor — dacă va veni acest moment — și să se folosească de ocazie pentru a dezamorsa ura adâncă și clocotitoare ca un vulcan din străfundul firii lui. Era un om foarte periculos și ea nu pierdea deloc acest lucru din vedere. Dacă s-ar lăsa cumva descoperită, ar putea-o răni foarte serios și cu multă ușurință. Nu-l credea în stare pe *sensei* să sesizeze

momentul, pentru a interveni la timp. Saigō, înfierbântat de propria energie, ar putea-o ucide chiar fără să-și dea seama ce face.

Toate gândurile acestea îi fulgerară prin minte pe când intra Saigō în cercul din care plecase mai înainte Jin-san, cu coada între picioare. Văzându-i figura încordată, aprinsă, își dădu seama că e ferm hotărât să nu accepte nici o înjosire.

Lui Saigō i-au trebuit trei minute ca s-o învingă, însă în acest răstimp s-au ciocnit o infinitate de cunoștințe despre atac și apărare. Folosirea strategiilor releva nivelul spiritului fiecăruia; nu aveau cum să se ascundă unul de celălalt. Deveniseră mai apropiați ca îndrăgostiții, mai înrudiți chiar decât niște gemeni. Neantul îi unise în atotcuprinderea sa, în timp ce executau toate manevrele posibile, pătrunzându-și unul celuilalt tunelele întunecoase ale sufletului.

— Da, spuse ciupitul *sensei* fără a-și dezvălui dezamăgirea că totuși unul din elevii săi cunoscuse înfrângerea sub mâna ei. Vei lua lecții cu noi, Ofuda-san. Te vei descurca în această clasă.

După aceea, Saigō îi propuse să iasă în oraș ca să ia masa mândoi. Somnoroasa fetișcană pe care o adusese el acasă cu o noapte în urmă fusese „transferată" pe *futon*-ul lui. Akiko nu făcu nici un comentariu asupra faptului, și nici nu-i atrase atenția că fata nu mânca și că abia dacă-și ținea ochii deschiși câteva ore din cursul zilei. Drogată venise, drogată rămăsese.

La restaurant Saigō nu scoase o vorbă, ciugulind apatic din peștele *sashimi* cu aripioare aurii și din salata *daikon*. Așa făcu cea mai mare parte a timpului. Viața își continua cursul în jurul lor, într-o explozie gălăgioasă de beție și veselie forțată ca și când lucrătorii care munceau ziua atât de mult în uriașele uzine din afara orașului erau obligați să chefuiască într-o singură seară cât pentru o săptămână.

Akiko observă multe femei care practicau aceeași meserie ca și mama ei. Erau de un nivel inferior, desigur, însă în ultimă instanță erau din aceeași categorie. Vederea lor o făcea să se simtă prost, amintindu-și cum își pierdea altădată nopțile la *Fuyajo*, trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Şi i se păru că vede altfel lucrurile acum, gândindu-se că marele rafinament al mamei sale nu fusese decât o faţadă, într-un fel nefiind cu nimic mai bună decât aceste femei cărora le lipsea statutul social, demnitatea şi, în definitiv, ceea ce apreciază japonezii cel mai mult, onoarea.

Ikan nu avusese familie, nici strămoşi pe care i-ar fi plăcut să-i ţină la loc de cinste, nici un soţ care s-o protejeze, prin care să-şi schimbe soarta, pe a ei şi pe a odraslei sale. O avusese numai pe Akiko, iar această răspundere fusese prea împovărătoare. Întrucât şi ei, ca şi acestor femei aici de faţă, îi lipsise perspectiva viitorului pentru care să-şi crească fata, să prospere şi care să-i fie pe măsura capacităţilor.

— Akiko-san !

Îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

— De ce n-ai făcut-o ?

— Nu ştiu la ce te referi, Saigō-san.

Ea ştia la ce se referă, însă poate că ar fi fost mai bine pentru el s-o spună el însuşi.

El rămase o clipă dus pe gânduri.

— *Hai ?*

— M-ai fi putut învinge azi, în lupta de la *dōjō*. Şi totuşi n-ai vrut...

Ea scuturâ capul :

— Crede-mă, te rog. Nu te-am mai putut înfrunta...

— Simţeam că poţi.

Ochii ei negri înfruntară privirile lui încruntate

— Ceea ce ai simţit probabil, Saigō-san, a fost teama de a nu fi învins în faţa atâtor spectatori. Onoarea te conduce ; este arma şi slăbiciunea ta, totodată. Cum ţi le-aş fi putut înfrânge ?

După trei săptămâni, călcând prin zăpada aşternută pe aleile mărginite de portocalii adormiţi de iarnă, în aşteptarea soarelui primăverii viitoare, Akiko îşi dădea seama că alesese calea cea mai bună.

Michi. Este cuvântul japonez care înseamnă cale ; dar poate însemna deasemeni călătorie, datorie, necunoscut, sau străin.

Akiko se simţi deodată ca fiind prima fiinţă din lume pusă în situaţia de a percepe toate sensurile unui cuvânt acţionând asupra ei simultan. Deoarece viaţa alături de

Saigō implica această situație, fiindu-i imposibil să delimiteze un sens în punctul în care începea celălalt.

Tăcuți, străbătură un desiș de bambuși înalți, subțiri ca mânerul biciului. O creangă a unui copac bătrân era încărcată cu zăpadă grea, înghețată la suprafață. Se putea rupe ușor sub atâta greutate. Totuși nu se rupse. Bătaia vântului făcea creanga să urce și să coboare, iar elasticitatea lemnului transformase ramura într-un arc încordat din care pornește săgeata, și astfel zăpada grea căzu la pământ. Fulgii de nea păreau că pudrează aerul rece învăluindu-i și pe ei. Printre fulgii cernuți din nori, văzură acum creanga eliberată de povara zăpezii.

Merseră mai departe cu umerii zgribuliți, cu mâinile înfundate în buzunare, în timp ce vântul își continua vâjâitul pe deasupra capetelor.

La adăpostul unui crâng des de pini, Saigō o făcu să se oprească. În stânga lor, un pârâiaș susura zglobiu în vale. Din pădurice în care intraseră nu se puteau vedea nici aglomerația industrială de la marginea orașului Kumamoto și nici măcar silueta vagă a muntelui Aso, cu povârnișurile lui de piatră spongioasă. Puteau crede o clipă că aceste lucruri au dispărut complet, că viața și-a pierdut aici multe din rosturile ei normale.

Întorcând spatele unui arbore bătrân și cu trunchiul noduros, Saigō se lăsă să alunece până căzu pe coapse. Akiko îngenunche alături de el. El nu se întoarse spre ea, ci rămase cu ochii ațintiți la păienjenișul crengilor de deasupra, albite de zăpadă și gheață.

Akiko rămase cu privirile ațintite la profilul lui mândru. În multe privințe el încă era pentru ea o enigmă. Și bănui că și pentru el însuși tot o enigmă reprezenta propria lui ființă. Deși era deosebit de introspectiv pentru un tânăr de vârsta lui, nu propria introspecție îl preocupa. Veșnica flacără a urii sale trebuia hrănită și, uneori, ațâțată. Pe bună dreptate, se gândea Akiko că, odată cu stingerea acestei flăcări, Saigō va pieri. Era motorul lui principal, laptele matern al spiritului său.

Deja îl suspecta că este o ființă demonică. Și totuși era atrasă de el. Oare în ciuda cunoașterii acestei stări de fapt sau tocmai datorită ei ? Simțea teamă în apropierea lui, de parcă viermele ce-l rodea ar fi răspândit

o boală molipsitoare. Dar, în același timp, simțea o slăbire a aleanului care o cuprindea uneori.

Alături de Saigō simțea că aparține lumii. Timpul și locurile căpătau alături de el o semnificație, deoarece el avea spiritul unui samurai și nu al unui renegat de societate, așa cum se considerase ea dintotdeauna a fi. Un renegat nu are nici un statut social, nu cunoaște demnitatea sau onoarea. Își aduse aminte ce simțise în noaptea aceea petrecută la restaurant când văzuse gheișele cu dinții îngălbeniți și cu fețele pudrate cu făină de orez.

Își dăduse atunci seama cât de rar se gândea la mama ei : și atunci o făcuse cu un cutremur dureros, ca și când s-ar fi zbătut să se debaraseze de o creatură deosebit de respingătoare. Ikan nu avea nici un statut social, în afară de *tayu oiran* care, dincolo de cartierul *Yoshiwara*, nu însemna nimic. De când fugise Akiko de acolo, disprețul ei față de gheișe devenise nemărginit.

Oare mama ei, Ikan, nu fusese vândută ca sclavă ? Oare nu munca ei pentru a aduce fericire bărbaților o făcuse indezirabilă ca soție ? Se putea vorbi despre demnitatea unei asemenea vieți ? Sau despre onoare ?

Akiko nu putea numi nici măcar ură ceea ce simțea pentru mama ei ; sentimentele ei depășiseră stadiul în care o afectase incapacitatea lui Ikan de a o accepta ca fiică. Simțea numai dezgust față de ceea ce fusese și făcuse mama ei.

Ikan fusese o renegată și, fără să-și dea seama, o aruncase pe Akiko în aceeași situație. Însă acum Saigō îi arătase că ea poate merge pe un alt drum. Întrucât un samurai are un statut, are demnitate și onoare. Vechea tradiție a Japoniei privind noblețea decăderii — o victorie a idealurilor asupra faptelor concrete — îi întărea această convingere.

Acum, alături de ea, Saigō se simți cuprins de un fior. Părea că o parte a spiritului său fusese împinsă într-o direcție opusă voinței lui. Ciuda izbucni în el, alături de o dorință nebună de a-i face rău.

— Trebuie să existe un sfârșit, spuse el.

Vântul îi biciui cuvintele, izbindu-le de pinii înzăpeziți. Tot nu se întoarse spre ea. Un ușor tremur al capului îi dezvălui încordarea interioară.

— Te-ai întrebat probabil cine este fata pe care am adus-o acasă în urmă cu câteva săptămâni (lăsă capul în jos, până ce bărbia îi atinse pieptul). Este iubita mea.

Akiko simți un pumnal în coaste, răsucindu-se apoi, așa cum își dorise el.

— O cheamă Yukio și m-a înșelat. M-a înșelat cu vărul meu ; cu un *gaijin* ! Un *iteki* !

Cele două epitete fuseseră scuipate cu atâta ură că Akiko fu nevoită să-și închidă ochii în fața pornirii lui sălbatice.

Saigō își strânse buzele într-un zâmbet forțat, însă nu reuși să schițeze decât un rânjet.

— Te vei întreba poate cum a ajuns un *gaijin* să-mi fie văr. Ei bine, mama mea, Itami, a avut un frate, un bărbat neînduplecat și cinstit, din sânge de samurai. Îl chema Tsuko și, în iarna lui 1943, după moartea superiorului său, a primit conducerea garnizoanei din Singapore. Și-a făcut acolo datoria cum se cuvine față de Împărat până în septembrie 1945 când, copleșit de invadatori, a căutat să reziste trupelor de asalt britanice. Fusese înconjurat. Armata lui a căzut apărând onoarea Japoniei, cum se cuvine unor adevărați samurai. Tsuko a căzut cel din urmă, sub ploaia de gloanțe a *iteki*-lor, în timp ce făcea ravagii printre ei cu *katana*. Asemeni tuturor barbarilor, nici englezii nu au simțul onoarei.

La vremea când a murit, acest unchi al meu era însurat cu o femeie frumoasă, dar de o origine îndoielnică. Probabil că l-a vrăjit pe Tsuko, deoarece el nu a luat niciodată în seamă zvonurile care umblau în privința ei. Adică se bănuia că cel puțin pe jumătate era chinezoaică. Sunt însă sigur că japoneză nu putea să fie. O femeie care nu este frământată de răzbunarea morții soțului nu poate avea sânge de samurai în vine. Dimpotrivă, această Cheong s-a măritat chiar cu cel care comandase atacul din Singapore. Poate chiar un glonț tras de mâna lui i-a adus unchiului moartea. Dar ei nici nu i-a păsat.

Saigō își ridică fruntea.

— Odrasla acestei Cheong și a colonelului barbar este Nicholas Linnear.

La auzul numelui străin, Akiko simți prin șira spinării un fior rău prevestitor. „Cum de a fost posibil așa ceva ?“ se întreba ea. „Oare a dus-o roata vieții în fața

singurului om care ar putea-o cu adevărat ajuta ?“ Întrucât același colonel Linnear, acest *iteki,* cum îl numea Saigō, ceruse să se dea publicității acele așa-zise indiscreții ale vieții tatălui ei, condamnându-l deci la sinucidere. Rămase în continuare atentă la spusele lui, nerăbdătoare să afle totul.

— El este cel care a venit în incinta *ryu*-lui nostru, braț la braț cu iubita lui, Yukio, continuă Saigō. Ea fusese iubita mea înainte de a-l întâlni pe el. După cum făcuse și mama lui în privința lui Tsuko, Nicholas a îmbrobodit-o cumva pe Yukio. Acum trebuie s-o droghez ca să nu încerce să fugă la el. Cel puțin o știu alături de mine...

— Încă mai faci... dragoste cu ea ?

Saigō își roti privirile, apoi o fulgeră cu privirea înfruntând-o.

— Mă culc cu ea când vreau eu, își ridică din nou ochii spre hățișul crengilor. M-a înșelat ; își merită soarta.

Akiko își duse aminte vorbele lui de dinainte : „Trebuie să existe un sfârșit“.

— Acum vrei s-o ucizi...

Un timp Saigō rămase mut, apoi reluă :

— Aș vrea, drept răzbunare. Pentru ce mi-a făcut ; pentru mama și mai ales pentru Tsuko.

Ea se gândi : „Întrevăd o ocazie, o *k'ai ho*. Trebuie să mă folosesc repede de ea“. Însă vorbi calm :

— Acum două săptămâni ai plecat pe nepusă masă. Patru zile nu te-am mai văzut nici acasă, nici în *dōjō*.

— Am fost la Tokyo, spuse el, la înmormântarea tatălui meu, închise ochii. Aș fi vrut să mă însoțești, dar nu s-a putut.

Ea își înclină capul :

— Mă simt onorată.

— A fost un om mare, se încordă iar. Dar l-au distrus barbarii invadatori... în frunte cu colonelul Linnear. *Iteki* l-au spânzurat. Acum mi-am început răzbunarea. I-am dat colonelului o otravă. Este absorbită prin porii pielii și nu lasă nici o urmă. Are o acțiune lentă, însă lucrează pe zi ce trece.

— Și apoi ?

Saigō o aprobă, dând din cap.

— Ai dreptate, Yukio se cuvine să moară. Dar faptul nu trebuie să ajungă la urechile lui Nicholas. Trebuie să se frământe căutând-o şi să aştepte până va veni momentul potrivit. Atunci mă voi bate cu el şi chiar înainte de a-i aplica lovitura de moarte îi voi dezvălui soarta iubitei sale. Aşa se va potoli neliniştitul *kami* care mă răscoleşte mereu.

Moarte, moarte, din nou altă moarte. Moartea îi înconjura, ca şi când s-ar fi aflat pe o plută, navigând la voia întâmplării pe o mare de ţeste omeneşti. *Giri* care îl frământa pe Saigō i se părea lui Akiko o povară insuportabilă. Nu era de mirare că-şi simţea sufletul răvăşit şi călcat în picioare. Ce mult realiza ea acum că amândoi au *karma* înfrăţită ca doi gemeni !

Fără un gând anume, îşi întinse şi-şi plimbă degetele în lungul braţului lui. Saigō îşi întoarse iar privirile, ţintuind-o din nou cu privirea încruntată de adineauri, iar ea îl rugă :

— Lasă-mă să-ţi alung *kami*-ul care te bântuie... măcar pentru o clipă.

Ceva păru că se topeşte în el, o barieră căzu, iar mândrul luptător se prăvăli în braţele ei, asemeni unui copil la pieptul protector al mamei.

Frigul nu constituia o stavilă în faţa lor, iar Saigō simţi pentru prima oară în viaţa lui căldura sângelui în vine la atingerea unei femei. Până atunci, clipele lui de dragoste cu Yukio avuseseră o anume violenţă, mai ales când o aşeza cu spatele spre el, cum proceda cu băietanii pe care-i iubea, ceea ce nu se putea numi a face dragoste.

Însă cu Akiko era altceva. Probabil pentru că o lăsase să-l moaie, să-l conducă ea. El se supunea acum dragostei ei, răspunzându-i la mişcări, folosindu-şi palmele în mângâieri prelungi ale trupului ei înfierbântat.

În momentul când îi simţi buzele umezite pe ale sale şi limba umblând prin gura lui, se încordă ca o stâncă, dorind-o extaziat, ca un flăcău.

De fapt, în privinţa dragostei adevărate chiar *era* flăcău. Tandreţea şi compasiunea îi erau străine. Dragostea îi era necunoscută. *Michi*.

La atingerea mâinilor lui sânii i se umflară, iar sfârcurile se dilatară. El era atât de excitat, că ar fi vrut s-o

pătrundă imediat. Dar Akiko, prin îndemânarea buzelor ei, a palmelor iscusite și a coapselor fremătătoare, îl mâna în altă parte.

Aproape în ultima clipă îl prinse de baza penisului, atât de strâns cât să evite totuși ejacularea înainte de a și-o dori amândoi. Între timp, își plimba limba pe pieptul lui, mângâindu-i cu mâna scrotul și atingându-i cu labiile capul penisului.

Se legănă cu el de câteva ori în această poziție până când ejacularea deveni de nestăpânit, așa că-l duse spre interiorul vaginului.

Cu un icnet lung, el se împinse între coapsele ei clipind des din ochi, pieptul i se umflă, iar el îi sărută buzele subțiri, pătrunzând-o complet.

Akiko nu îl lăsă să se miște, temându-se că o singură mișcare în starea de excitație în care se afla îl va duce dincolo de limită. Îl prinse însă de fese, și se lipi de el cât mai strâns. Apoi începu să-și încordeze și să-și destindă mușchii vaginului. Aceste contractări produceau mult mai puțină frecare decât dacă l-ar fi lăsat pe el să se miște în ea. Va putea să reziste acum, deși de la bun început fusese în pragul orgasmului.

Akiko îi urmări trăsăturile feței, simțind cum și pe ea o cuprind fiorii, nu atât din cauza contactului intim, cât din cauza celor descifrate pe figura lui. O desfăta plăcerea pe care i-o produsese ; o bucura că-i alungase măcar pentru o clipă *kami*-ul care îl hărțuia zi și noapte.

Sudoarea li se răcise pe spate, făcându-i să se simtă ca două ființe integrate naturii cuprinse de iarnă. Pe porțiunea din corp aflată în contact erau încă fierbinți, unși parcă de un ulei încins.

Ochii lui Akiko își pierdură concentrarea, gândul îi rătăci aiurea ca-ntr-un vis. Se apropia și ea de orgasm. Se uită apoi atentă la Saigō. Însă acesta era departe de a mai vedea sau auzi ceva. Corpul lui pietros și suplu se grăbea în mișcări de pătrundere profundă. Venele gâtului i se umflaseră, iar dinții i se încleștaseră în efortul de a-și face extazul cât mai lung. Ceea ce era imposibil.

— Da, strigă ea fără voie, mușcându-l ușor de gât, cuprinsă în sfârșit de plăcere.

Mult timp după aceea, el păru să nu mai fie aceeași persoană ca înainte. Rămășițele a ceea ce fusese, pier-

dute în îmbrățișarea ei, păreau niște ruine pe un câmp de luptă însângerat.

Continuă să rămână lipit de ea, trebuindu-i un răgaz destul de mare pentru a-și recăpăta respirația normală. Chiar atunci când începu să-i înțepe frigul și trebuiră să-și pună hainele pe ei, el tot nu voia să se desprindă de ea. Începu să plângă înăbușit. Când ea îl întrebă ce l-a tulburat, el îi spuse :

— Mi-am amintit de craca acelui copac încărcată de zăpadă. O, cât mi-aș dori să fiu și eu la fel, tot așa de elastic și capabil să scap de povară !

Treptat redeveni apoi același Saigō pe care-l cunoșteau de obicei, și în cele din urmă se așezară la distanță, fără a-și atinge umerii sau mâinile. Lui Akiko i se păru că se simțea teribil de rușinat în urma dragostei lor, ca și cum ar fi încălcat niște legi interioare pe care și le impusese. Ea ar fi dorit să-l audă spunând că numai lacrimile îl rușinaseră însă nu era așa.

Avu atunci impresia că l-a înciudat descoperirea propriilor emoții și sensibilități și nevoi, ca ale oricărui om. Akiko stătuse în preajma lui suficient de mult ca să-și dea seama că Saigō își clădise propria concepție despre lume care-l separa de întreg neamul omenesc.

Dacă credea în vreun Dumnezeu, aceasta era, deoarece separarea de restul lumii îi dădea lui putere, așa cum Neantul dă toate puterile. Detașarea lui îi permitea să considere tot ceea ce făcea drept necesar și just. Fără această credință, asemeni unui preot fără Budha, ar fi fost pierdut.

Iar în împrejurarea de atunci, schimbarea lui a durut-o așa de tare, că nu se putu abține să nu-i vorbească. Privindu-l în față, îl întrebă :

— Nu ți-a adus bucurie unirea noastră, Saigō-san ? Nu ai simțit ca și mine dăruirea dragostei ?

Fața lui se îndârji într-un râs :

— Dragoste ! Ha ! Nu există așa ceva !

— Totuși spuneai că o iubești pe Yukio, insistă Akiko, deși simțea că a mers prea departe.

— Ceea ce simt eu pentru Yukio nu te privește pe tine, izbucni el ca un bici. În privința spuselor mele, am folosit un cuvânt echivalent. Ceea ce simt eu însă

pentru ea nu se poate exprima în cuvinte. Și în mod sigur nu este dragoste.

— Dar față de mine ?

Știa că va ajunge la această întrebare, însă teama de ceea ce ar putea el spune sau nu era insuficientă ca să-i oprească vorbele.

— Ce simți față de mine, Saigō-san ? Tot la fel, nu se poate exprima în cuvinte ?

— Întrebări, întrebări, numai întrebări. De ce pun femeile numai întrebări, ca și cum de altceva n-ar fi în stare ?

Se clătină pe picioare ca un beţiv. În fața nărilor i se formară doi nori de abur. Era din nou luptătorul pornit dintotdeauna.

— Pentru mine întrebările sunt nesuferite, Akiko-san. Îmi cunoști pretenția aceasta și totuși insiști cu întrebările sâcâitoare.

— Sunt și eu o ființă omenească, spuse ea amărâtă. Spre deosebire de tine, *oyabun*.

La auzul cuvântului, el izbucni în râs.

— *Oyabun*, așa-i ? E bine cum spui, Akiko-san. Foarte, foarte bine. Înseamnă că mă privești ca pe un profesor sau ca pe un stăpân. Ei bine, îți mărturisesc că te pricepi să mă ții în toane bune.

Dar deja bănuia că presupusele continente stabile ale spiritului său se aflau pe punctul de a se deplasa față de axa divină. Acum, lumina zilei pătrundea prin crăpătura despărțitoare dintre ele, îi inunda lumea lui particulară, dezvăluindu-i un peisaj cu totul necunoscut. În locurile umbrite, focul se stinsese deja, rămânând jăraticul unor foste ruguri funerare.

Privind-o acum, își dădu seama cât se poate de clar că pe Yukio n-a iubit-o niciodată ; în fond, nici măcar nu-și dăduse seama până acum că sentimentele lui se puteau răci la fel de repede pe cât se născteau.

Pe când se uita la ea, simți că-l cuprinde iar starea aceea de extaz pe care i-o produsese ea. Față de ea nu simțea nici urmă din agresivitatea pe care o avea față de Yukio sau față de flăcăi. Era uimit să vadă că Akiko nu-i stârnea deloc ură furibundă ci numai căldură, pe care în ultimă instanță o putea numi alinare. Iar acum își dădea seama că tot ceea ce-i spusese azi nu

fusese zis, așa cum intenționase, cu scopul de a o jigni ci din nevoia de a-și ostoi năduful.

Cerul se înnorase. Aerul era umed și dens. Curând avea să plouă sau să ningă, în funcție de temperatură. Se lăsase un amurg timpuriu, rozaliu ca o ceață de primăvară.

— Furtună de la nord-vest, comentă el. E vremea să plecăm.

Ar fi vrut să nu-i întâlnească privirile, însă era ca un copil care abia a descoperit prăjiturile ; odată intrat în cofetărie, îi era greu să se despartă de ele și să plece.

Fotodată, simți nevoia să rupă legătura strânsă care îi înlănțuise ca o funie de mătase. Pentru el important era să-și recapete personalitatea, conștiința că noul sentiment nu l-a schimbat deloc ; că inima de oțel a războinicului încă mai pulsează puternic în pieptul său.

Așa că porni la drum singur, ca și cum ar fi uitat de prezența ei. După ce se ridică, Akiko observă că ceva nevăzut de ea îi atrăsese lui atenția. Îl privi îndreptându-se spre pinii din stânga, în afara potecii.

El reveni într-o clipită. În mâna stângă ținea un ghemotoc de blană cenușie.

— Iu-hu ! Akiko-san, să vezi ce am găsit eu ! Un pui de lup !

Zâmbind, Akiko se grăbi în jos, pe potecă. O clipă, i se păru că are în față un puștan zâmbăreț, lipsit de orice griji. Ce plăcut e să-l vezi așa radios, gândi ea. Numai de-ar fi mereu astfel !

În acel moment își dădu seama că un trup negricios se avântă prin aer asupra lui. Deschise gura pentru a-l pune în gardă însă era deja prea târziu.

Pata mare, cenușie, sărise de-acum asupra lui Saigō, mârâind și sfâșiind cu ghearele. Saigō se clătină și căzu pe o parte, sub atacul furios al fiarei. Scăpă din mână puiul, însă lupoaica nu se potoli.

Akiko alergă într-un suflet și-i găsi rostogolindu-se pe pământul înzăpezit. Se aplecă, voind să apuce lupoaica de după ceafă și s-o arunce departe de ei.

Dar probabil că Saigō călcase pe o bucată de gheață, pentru că alunecă împreună cu animalul, rostogolindu-se amândoi cam șase metri până la malul pârâului.

Alergând spre mal, Akiko îl văzu pe Saigō chircit, cu fața schimonosită de încordare. Apoi ea ajunse pe mal, pe jumătate alunecând, pe jumătate pășind, oprindu-se în pietrele țărmului. Căzând pe fund, își aruncă picioarele înainte, izbind lupoaica în plin, cu vârful cizmelor.

Fiara săltă prin aer schelălăind, iar când aterizâ se repezi pe costișă în sus spre puiul său, care urmărea scena uimit și agitat.

Akiko se aplecă asupra lui Saigō. Fața, umărul și antebrațele îi fuseseră sfârtecate. Deasupra încheieturii mâinii stângi văzu urme de colți. Erau necazuri mărunte. Însă șira spinării îi fusese grav răsucită, iar pupilele lui date peste cap și dilatate arătau ce dureri suporta.

Cu cea mai mare grijă, ea îl întorse cu fața în jos. Își dădu pe loc seama că, în rostogolirea spre malul apei, se lovise cu șira spinării de bolovanii întâlniți în drum.

Ușor, ca un chirurg, își plimbă degetele în lungul spatelui său, constatând că erau afectate cel puțin trei vertebre, poate patru.

Inspiră profund. Printre altele, Sun Hsiung era și *koppo sensei,* un maestru al loviturilor ce rup oasele. Cu două degete putea rupe orice os din trupul dușmanului. Era exercițiul cel mai banal, oarecum de rutină al unui *koppo sensei.* Iar Sun Hsiung o învățase și celălalt aspect al loviturilor *koppo : katsu.* O formă de reanimare.

Îi ceruse odată s-o învețe și pe ea *seikotsu,* o formă a *katsu*-ului, după ce îl văzuse practicându-l. Era vorba despre reamplasarea oaselor dizlocate.

Își încetini respirația, conștientă că, dacă ar greși, l-ar condamna pe Saigō la paralizie pe viață. Ceea ce pentru el ar echivala cu o condamnare la moarte. Dar avea oare de ales ? Nu-l putea mișca din loc. Nici nu-l putea părăsi, până ar găsi un telefon. Era încă sub influența loviturilor, lipsit de cunoștință. Nu avea cum să-i ceară permisiunea de a acționa și, dacă nu o făcea repede, frigul îl omora.

Lăsând ezitările de o parte și uitând de frică, începu să lucreze. Acționă timp de douăzeci de minute, timp în care făcu doar o mică pauză. După cum bănuise, era vorba și de a patra vertebră, sub nivelul celorlalte.

Nu-și dădea seama dacă *seikotsu aiki* va da acum rezultate. Nu știa ce să mai facă.

Închise deci ochii și se contopi cu Neantul. Acolo, instinctul — și nu numai — o călăuzi. Instinctului i se adăugă simțul armoniei universale. Folosindu-se de ambele degete groase, apăsă punctele vitale *kyusho* pe ambele părți ale vertebrelor deplasate. Auzi ca un pocnet de dop scos din sticlă, și-i mulțumi lui Budha că o întărise și o încurajase.

Un timp după aceea, îngenunche asupra lui, vlăguită de oboseală și totuși ușurată, căutând să-l încălzească pe spate cu respirația ei.

Apoi, concentrându-se ca pentru o mare povară, își adună puterile și-l puse pe Saigō pe umeri, repartizându-i greutatea cât mai bine. Se ridică asemeni unui halterofil, și porni spre casă.

— Și în felul ăsta ai ajuns aici, îi spuse omul.

Akiko încuviință din cap.

— Saigō mi-a vorbit despre tine ; el mi-a sugerat să caut să pătrund eu acolo unde nu poate el.

— Consider aceasta o înfumurare din partea lui, observă omul. Deși nu e surprinzător. Locul lui nu era aici. Și nu cred că și-ar găsi vreundeva locul pentru mult timp.

Ea percepu cu neliniște amărăciunea cuvintelor lui, știind că Saigō pregătise deliberat pentru ea terenul din care fusese el respins.

Kyōki întrerupse gândurile fetei.

— Și ce cauți tu aici, Akiko-san ? Ce crezi că poți obține de la mine și nu găsești și în altă parte ?

— Vreau să învăț să-mi ascund spiritul, spuse ea. Să dovedesc un *wa* imperturbabil, atunci când îmi voi lovi dușmanul.

Kyōki turnă ceai în ambele cești golite. Începu să bea din nou. Stăteau unul în fața celuilalt, cu picioarele încrucișate pe pardoseala pietruită. Castelul în care se aflau fusese construit, după cum o informase el, de către șogunul Ieyasu Tokugawa, cam în prima decadă a secolului XVII, pentru o femeie pe jumătate portugheză, pe jumătate japoneză. „Trebuie să fi fost o femeie deosebită", gândi Akiko.

Afară, un călugăr peregrin *komuso*, cu un coș de nuiele pe cap, cânta din fluierul său de bambus în triluri tânguitoare.

— Spune-mi, întrebă el după o pauză, cum se face că o fetișcană ca tine are atâția dușmani de moarte?

Nu avea cum să evite subiectul: trebui să-i povestească despre Ikan, despre *Fuyajo*, despre Shimada, tatăl său, și despre cei care-l împinseseră la sinucidere, prin *seppuku*.

Kyōki își închise ochii de nepătruns.

— E o mulțumire cerească să afli atâta devotament filial din partea unei ființe așa tinere.

Ridică evantaiul auriu de lângă el și începu să-și răcorească obrajii, cu o mișcare calmă și uniformă. Era o mișcare efeminată, pe care Akiko o consideră înjositoare la un bărbat.

Kyōki încetă imediat. O străpunse cu privirile până în adâncuri. Evantaiul se oprise ca un fluture nemișcat, în dreptul tâmplei.

— Te deranjează evantaiul meu, Akiko-san?

Ea trebui să-și înfrâneze tentația de a-l minți. Saigō o atenționase să nu încerce așa ceva. „Kyōki-san îți va citi intenția, îi spusese el, și-ți va cere să pleci imediat."

Adevărul o făcu pe Akiko să se rușineze, îmbujorându-se în obraji.

— Evantaiul e nepotrivit în mâna unui mare luptător de talia dumitale...

— Sau a ta...

— Eu nu sunt un mare luptător, *sensei*.

— Dar aspiri să devii...

— *Hai*.

— Prin urmare, vei renunța la evantai.

— Ca femeie, eu...

Cu gura căscată, urmări zborul zbârnâit al evantaiului prin aer, înfigându-se exact în trunchiul unui arbore de camfor din celălalt capăt al camerei.

— Nu ca femeie, ci ca războinic ai nevoie de el, spuse Kyōki.

Nepăsător, sorbi o înghițitură de ceai.

— Adu-mi te rog arma, spuse el după ce-și lăsă ceșcuța din mână.

Akiko se ridică și traversă camera. Întinse mâna și, la atingerea obiectului desfăcut asemeni mâinii lui Buddha înfiptă în trunchiul arborelui, îl auzi spunând :

— Nu este un *ogi*, un simplu evantai, Akiko-san. Este un *gunsen*, o armă de luptă.

După ce i-l înapoie, *sensei*-ul adăugă :

— Toate cele zece pale sunt făcute din oțel forjat manual, evantaiul fiind capabil să străpungă pielea, carnea, măruntaiele, chiar și oasele... dacă se folosește lovitura adecvată.

Evantaiul flutură iar în mâna lui înainte și înapoi, după care fluturele ascultător se reîntoarse la cuibul său.

— Camera ta este la etajul doi, spuse el. Exact sub a mea.

— Nu am părinți ; iau pământul și cerul drept părinți. Nu am cămin ; iau *saika tanden* drept casa mea. Nu am trup. Din supunere și îndurare îmi voi face trupul. Nu am ochi ; din fulger îmi fac ochi. Nu am nici o strategie ; îmi fac o strategie din *sakkatsu jizai*, libertatea de a ucide și a vindeca. Nu am nici un plan ; *kisan* — inspirația secundei — mă va conduce. Nu am principii. *Rinkiohen* — puterea de adaptare la orice situație — vor fi principiile mele.

Singură în Camera Tuturor Umbrelor, Akiko îngenunche în fața celor două șiruri de bețigașe parfumate și lumânări de spermanțet. Atât șirul de bețigașe cât și cel de lumânări erau aprinse, parfumurile lor risipindu-se prin cameră. Atmosfera părea să-i asculte rugăciunile, absorbindu-le.

Castelul lui Kyōki se afla într-o viroagă sălbatică năpădită de mesteceni albi și zade, de azalee și peri, la o altitudine de o mie de metri față de nivelul mării, într-un *kogen* din Asama. În ținutul muntos, în *kogen*, vremea era răcoroasă vara și geroasă iarna, la mai bine de o sută treizeci de kilometri distanță de Tokyo și spre nord-est față de uriașa capitală, în mijlocul celei mai mari insule din Japonia, Honsū.

Kogen-ul era dominat de Asama-yama, vulcanul activ de 2500 metri înălțime, ale cărui coaste erau despădurite și golașe din cauza deselor erupții.

Pe partea opusă înălțimilor unde se afla castelul lui Kyōki, dincolo de poalele vulcanului Asama-yama, la nord-est de acesta, se întindea Onioshidashi, un șes format din lavă întărită, numit astfel după erupțiile puternice din anul 1783 : „Erupțiile Diavolului".

În acest ținut se aflau numeroase pajiști și vile de bogătași, dar la distanță de castel. Curând după sosirea lui aici, Kyōki numise castelul *Yami Doko* — „Ținutul Zmeului din Beznă".

Akiko aflase despre acele vremuri tot atât de puține cât și despre *sensei*-ul însuși. Privindu-l, putea însă afirma că avea trăsături de mongol : ochii oblici, pomeții obrajilor lați și teșiți, precum și culoarea pielii o scuteau de întrebări cicălitoare. Își putea imagina strămoșii lui, îmbrăcați în blană de lup și cu platoșă metalică pe piept, descălecând din stepele Chinei, alungați de vânturile tăioase și dând iama prin satele de câmpie.

Începură antrenamentul după un program foarte drastic și rigid, nepermițându-i-se nici cea mai mică abatere. Era complet diferit de programul primilor doi ani petrecuți de ea în *ryu*-ul de la Kumamoto. Fiecare clipă în Asama trecea conform programului înscris în orar, trebuind să raporteze orice mișcare. Lipsa justificărilor atrăgea după sine pedeapsa. Scuzele nefondate nu erau acceptate. Și nici chiar boala nu era o justificare, deoarece Kyōki o lecuia prin cataplasme și amestecuri de buruieni. Era un *yogen* priceput, un bun farmacist. iar Akiko, deși foarte rar bolnavă, atunci când era cazul, își revenea în câteva ore. Așa că antrenamentele ei, chiar și cele mai epuizante exerciții, continuau fără întrerupere.

Săptămâni în șir trăiau în sălbăticie, ieșind mult în afara castelului. De multe ori plecau chiar pe vreme foarte aspră, în mijlocul iernii sau la începutul toamnei, când asupra coastelor sudice bântuiau taifunurile unul după altul, trimițând spre uscat urlete negre și sfâșietoare ca ghearele unui dragon feroce.

Plecau cu un scop bine definit. Kyōki o învăța cum să se folosească de elementele naturii și cum să le îmblânzească în anumite cazuri. Luau cu ei numai *rokugu*,

cele șase lucruri utile la drum pentru un ninja. Cinci dintre aceste lucruri erau conținute de cel de-al șaselea, *uchitake*, un bambus gol pe dinăuntru, lung de trei metri : în el se găseau leacuri, un creion de scris din piatră șlefuită, un prosop subțire, o pălărie și *musubinawa*, o funie lungă de opt metri, împletită din păr de femeie, mult mai ușoară ca o funie normală, și mult mai rezistentă.

Dormeau în copaci sau în tufișuri, printre stânci sau prin strâmtori montane, prin apropierea cascadelor de la Shiraito, o minunată rețea de mici praguri de apă revărsată pe stâncile acoperite de mușchi.

Tsuchigumo era o tehnică pe care Kyōki susținea că o deprinsese de la tatăl său, care la rându-i o învățase de la Jinnai Ukifune, un asasin aflat în slujba lui Nobunaga Oda, un puternic *daimyo* din epoca feudală, deosebit printre toți luptătorii ninja deoarece era pitic.

Tsuchigumo însemna, după cum o lămurise Kyōki, „Liliacul de pe grindă". A învățat-o să se cațere pe acoperișuri folosindu-se de grinzi și balustrade în care înfigea *nekode*, gheare ascuțite ca de pisică, forjate din oțel tare. Ore în șir rămâneau cățărați în întuneric, prin copaci sau pe stânci, dozându-și respirația pentru încetinirea metabolismului, stând nemișcați până în zori.

Coborau atunci printr-o săritură elastică și fără zgomot, scăpând de încordarea mușchilor, pregătiți să expedieze o lovitură mortală unui eventual inamic apărut pe neașteptate.

Într-o dimineață, cam la un an și jumătate de la venirea ei la castel, Kyōki a dus-o într-o cameră pe care nu o mai văzuse înainte. Era spațioasă, iar tavanul boltit era așa de înalt că se pierdea în întuneric. Era străbătută de un culoar de o formă ciudată, semănând cu ceea ce chinezii numesc „poarta lunii", dispus aproape circular.

Pe jos erau *tatami* de bambus, primele pe care le vedea de la sosirea în *Yami Doko*. Kyōki îngenunche pe tatami, puțin retras față de „poarta lunii". În fața lui se afla un serviciu de ceai și o tăviță cu plăcinte de orez.

Akiko se prosternă și, descălțându-se, se așeză în fața lui. „Poarta lunii" îi despărțea, ca pe un *sensei* de elevul său.

Totul era liniștit în cameră, atmosfera era senină. Akiko, cercetând spiritul înconjurător așa cum o învățase el să procedeze, simți numai armonia *wa*-ului lui Kyōki. Îl urmări la pregătirea ceaiului ; nu îi aflase până acum acest talent. O fascinau mișcările lui. Se simțea moleșită și foarte calmă. Parcă se coborâse pacea asupra ei.

Kyōki lăsă jos beţigaşul de amestecat ceaiul și, răsucind ceşcuța spre ea, i-o oferi. Se înclină, și ea îi răspunse la gestul tradițional, întinzându-și bustul în față. Fruntea ei atinse *tatami*-ul de cealaltă parte a „porții lunii".

Se auzi un foșnet ca al mătăsii mișcate pe piele, sau...

Electrizată, sângele începu să i se zbată în vene, mușchii îi zvâcniră cu furie, apoi își lăsă capul cât mai jos, aruncându-se înainte și rostogolindu-se ca o minge pe *tatami*.

În spatele ei, lama metalică vâjâi în jos din bolta „porții lunii", înfigându-se exact în locul unde cu o clipă în urmă se afla ceafa ei, îngropându-se apoi în podeaua de bambus de dedesubt.

Akiko sări pe genunchi și se uită cu ochii dilatați la *sensei*-ul său.

— Cum a fost posibil ? — se minună ea. N-am simțit nici măcar o adiere în *wa*-ul tău... Nimic. Absolut nimic.

— De aceea ai venit aici, spuse Kyōki simplu. *Jaho* ascunde *wa*-ul.

— *Jaho*, repetă Akiko. Adică magia ?

Sensei-ul ridică din umeri.

— Numește-o cum vrei. Poate avea multe denumiri. Nu contează pe care dintre ele o vei folosi.

— Oricum, totuși există.

— Ți-ai dat seama de intenția mea ?

— Puteam să mor. Ai fi lăsat să se întâmple una ca asta ?

— Lama de oțel odată lansată, n-o mai poți controla, spuse el. Ca de obicei, tu ai fost stăpâna propriului tău destin. Iar eu sunt bucuros să te văd în fața mea. Nu ești prima femeie care a venit aici în căutarea celor sortite bărbaților. În general, femeile caută *să stăpânească*

forța și prin urmare să și-o însușească. Este o strategie indirectă, ocolită ; o strategie *femeiască*. În urma acesteia, mama își domină în societate fiul, iar soția soțul. Foarte rareori caută femeia căi mai *directe*, adică să stăpânească bărbatul prin propria ei putere. După cum ți-am spus, au încercat mai multe. Și toate au eșuat. Dar probabil că acum tu vei ajunge prima *miko*.

Se ridică și înălță palma spre ea.

— Vino ! A sosit timpul să treci la adevărata învățătură.

Îl vedea ca printr-o perdea de ploaie. Îl vedea și totuși nu-l vedea. Era aproape de ea și totodată nu era. Iute ca un *kami*, licări ca o lumină pâlpâitoare, apoi dispăru.

Deși petrecuse ani întregi alături de el, deși el deținuse cheile universului ei și i le înmânase apoi, ajunsese să se îndoiască de faptul că fusese vreodată la *Yami Doko*.

Alpii elvețieni se înălțau în jurul cabanei în care stătea în pat, înfășurată în bandajul alb ca zăpada. Nu putea vedea, iar în cea mai mare parte a timpului se plictisea. Își dădu frâu liber amintirilor.

Kyōki devenise un vis, subțire ca un fum ce se înalță în pădure. Însă învățătura lui nu dispăruse.

Zilnic, timp de exact patruzeci de minute, surorile îmbrăcate în halate albe o plimbau afară în scaunul cu rotile, prin soarele pălit. În anumite privințe elvețienii erau la fel de meticuloși ca și japonezii. Mai ales în privința orarului.

Își aminti clipa în care mistrețul apăruse din tufișuri, repezindu-se asupra lor. Ea rămăsese pe loc când s-a năpustit fiara spre ea, ca s-o ucidă. Își amintea colții mistrețului, ieșind fioroși de sub falca deschisă, gata să o sfâșie.

Rămăsese totuși nemișcată. Spiritul îi era ca suprafața calmă a unui lac. Deschisese gura. Scosese apoi strigătul *kiai*, folosit în *toate-no-ate*, lupta de la distanță

Mistrețul sărise în aer, guițând ascuțit și oprindu-se brusc, de parcă i s-ar fi tăiat beregata. Căzuse greoi ală-

turi de ea. Încremenise așa, până își încheiase ea urletul războinic, așa cum o învățase Kyōki.

Își amintea atingerea kimonoului lui Kyōki pe dosul palmei ei. Își amintea cum apăruse ca în visele din după-amiezile când dormea la castel, ca și cum până și somnul în *Yami Doko* ar fi făcut parte din programul ei de antrenamente.

Ducea dorul antrenamentului ca un tânăr ce tânjește după chinurile dragostei, lipsa lor provocându-i torturi, visându-le până ce devin în cele din urmă o obsesie.

În relațiile lor existase întotdeauna o castitate pe care nu și-o putea aminti în legătură cu alți bărbați. Nu era un sfânt ; însă n-o făcea să-l dorească. Ceea ce dorea ea nespus era averea lui cea mai mare. Poseda *jahō*, iar ea a tânjit după acest lucru până ce *jahō* a devenit iubirea ei.

Își amintit și despărțirea de el. Stătuse la castel șapte ani, ceea ce reprezenta pentru amândoi un număr simbolic ; un număr magic. Sosise vremea să se reîntorcă în lume și să treacă la răzbunare.

O față licărind prin ploaie.

În urma ei, își închipuia castelul căzut în ruină, dispărut sub verdeața noilor arbuști. Ploaia îi răpăia pe umeri în ritmul unui cântec de *komuso*. În calea ei, iepuri o zbugheau în tufișuri, iar deasupra copacilor se rotea un șoim, planând în voia vântului, cercetând împrejurimile.

Coborând de pe înălțimile ținutului Asama bătut de geruri, amestecându-se printre turiștii și locuitorii capitalei, ajunse pe pajiștile bogătașilor. I se păru atunci că omul căruia îi ducea dorul cel mai mult era Saigō, că îndrăgise lecțiile lui Kyōki deoarece el nu putea fi acolo, cu ea. Își alungă gândul din minte, pentru a-și înlătura chinul.

I se zisese la telefon că Saigō părăsise Kumamoto, așa că pornise să-l caute prin mărginimile capitalei, unde-i spusese că se află rudele lui.

Timp de șapte ani pierduse orice legătură cu el, așa că drumul care o ducea spre Tokyo i se păru mai scurt de șapte minute. Cât ai inspira și ai expira o dată. Nu era nici o distanță între ei, nici o schimbare, nici o înstrăinare.

Întâmplător, Saigō îi povestise despre părinții lui, iar ea îi observase răvășirea pe față când amintise despre moartea tatălui său, însă nimic din spusele lui n-o pusese în gardă asupra minunatei case în fața căreia ajunsese acum.

În primul rând că era mare, lucru rar la casele japoneze; în al doilea rând, era înconjurată de o splendidă grădină cu livadă. Terenul fiind foarte scump la Tokyo, Akiko fu uimită de marea suprafață deținută de o singură familie.

Surprinderea îi fu încă și mai mare când află că „familia" deținătoare de atâta teren era formată acum din mama lui Saigō și o sumedenie de servitori. În rest, nici frate, nici soră, nici altcineva.

Mama lui era o femeie mărunțică, subțirică, având trăsăturile hotărâte ale unei doamne-samurai. Pentru ea, tradiția se afla la loc de cinste.

Ca un călător binevenit, Akiko fu întâmpinată la ușă de o servitoare, și condusă într-o cameră în care o alta îi luă desaga, în timp ce o a treia o conduse spre baie. După aceea fu servită cu pește prăjit în sos de soia, cu salată de iarbă de mare la rece, *yakitori* de pui, orez, și o ceșcuță de ceai auriu, având un gust pe care nu-l mai întâlnise.

Era spre înserat. După ce termină masa apăru a patra servitoare care o conduse la camera ei, unde o aștepta *futon*-ul pregătit pentru culcare. Își petrecu așadar șaisprezece ore în casă, fără a da ochii cu gazdele.

Dimineața, Akiko se sculă și-și puse cel mai bun kimono al ei, care, după cum remarcă înciudată privindu-se în oglindă, nu arăta deloc prea bine. Viața ei de până atunci nu-i îngăduise să-și piardă prețiosul timp cu gingășiile necesare femeilor.

Manșetele ambelor mâneci rau destrămate, iar mătasea kimonoului era departe de a fi de calitatea întâi.

Spre deosebire de ea, Itami era foarte gătită. Însă Akiko se gândi că, dacă ar avea ocazia să se prezinte în fața celor mai mari doamne ale Japonici, ea tot la fel s-ar duce, și nu s-ar simți mai prejos.

Se întâlniră în camera de șaisprezece *tatami*, imediat ce Akiko s-a schimbat de haine și s-a coafat cum se cuvine. Tânăra care o întâmpinase la sosire și o condu-

sese la camera ei ciocănise discret în *shoji*, intrând doar după ce auzi permisiunea, îngenunchind în fața lui Akiko și petrecându-și cu ea aproape o oră pieptănând-o, periindu-i părul și coafând-o cu sculele pe care i le întindea Akiko : *Kushi*-ul de lemn ce aparținuse lui Ikan, și *kanzashi*-urile metalice primite în dar de la Shimada.

Privindu-se în oglindă ținută de servitoare, Akiko fu uimită cât de mult îi semăna mamei sale. Câți ani trecuseră de când nu-și mai pieptănase astfel părul ? Nu-și putea aduce aminte, și nici nu-și dădea seama dacă îi place o asemenea coafură.

Între ele, se afla un serviciu de ceai executat manual de un artizan maestru în porțelanuri, dintr-un material de excepțională calitate, transparent și subțire ca o pojghiță. Abundența gesturilor și cuvintelor lui Itami în timpul ceremoniei ceaiului avea un dublu scop. Risipea încordarea și stinghereala inevitabile într-o întâlnire a doi necunoscuți, care se văd pentru prima oară. Deasemeni le ajuta să se concentreze conform filosofiei Zen, pentru a atinge armonia interioară.

După încheierea ceremoniei, dacă nu se puteau numi prietene, nici străine nu mai erau.

— Mă bucur că ai venit, spuse Itami.

Avea o voce plăcută, frumos modulată, iar manierele ei, deși absolut conforme tradițiilor străbune, erau încălzite de sufletul ei, ajutând-o pe Akiko să devină mai degajată.

— Fiul meu mi-a vorbit de mai multe ori despre tine.

Akiko simțea că ar fi vrut să spună mai multe în această privință, însă se abținea.

— Ai sosit într-un moment potrivit, continuă Itami. deoarece Saigō nu este acasă ; va veni peste o săptămână. În orice caz, vei rămâne aici.

— Nu cred că vă pot deranja atâta timp, spuse Akiko. Însă vă mulțumesc pentru invitație.

— O invitație neacceptată nu înseamnă mai nimic, răspunse Itami. După cum observi, casa este destul de mare, s-ar putea spune prea mare pentru o femeie singură. În unele zile mă simt însingurată ; meditațiile pot să te plictisească uneori. Mi-ar face o mare plăcere să am pe cineva alături. Vrei să-mi faci acest favor ?

— Desigur, dacă așa doriți. N-am mai văzut niciodată o asemenea casă. Mă simt în culmea fericirii să mă aflu aici.

— Exagerezi, draga mea, spuse Itami, însă Akiko observă că se simțea încântată de complimentul ei neașteptat.

A doua zi pe înserat, Itami îi spuse :

— După moartea prematură a lui Yukio, m-am temut că în inima lui Saigō nu se va mai găsi loc pentru femei. A iubit-o așa de mult ; sufletul i-a fost zdrobit de moartea ei. Desigur, s-a întâmplat după moartea soțului meu și... înțelegi, ei doi erau foarte apropiați, cum trebuie să fie un fiu față de tatăl său.

„Dragostea filială ne leagă pe toți și ne duce după propriul plac", se gândi Akiko. Și se trezi că-i place nespus de bătrâna femeie. Se străduise s-o facă să se simtă ca acasă, fără a o bombarda cu obișnuitele întrebări cu care începe o mamă în fața femeii de care este atras fiul său : „Din ce familie provii ? De unde ești de fel ? Ce situație are tatăl tău ? Dar tatăl lui ?" Și altele la fel.

Itami părea s-o accepte pe Akiko așa cum era și cât dorea ea să se dezvăluie, producându-i fetei o impresie profundă.

— Astăzi, spuse Itami, lucrurile s-au schimbat. Au trecut vremurile când se credea că Japonia este de neclintit. Timpurile moderne ne asigură însă că acele vremuri s-au dus și nu se vor reîntoarce.

Cele două femei se plimbau alături, printre lămâi și pruni, în tăcere. Crizantemele roz și albe își legănau capetele ca un cor antic grec, sub adierea brizei. Deasupra, pe cer, pluteau alene nori albi, sub care se avântau stoluri de ploieri cenușii, ca rândurile scrise într-o carte. În spate simțeau soarele cald și odihnitor.

— Mâine vine fiul meu acasă, îi spuse Itami care se opri să vadă o șopârlă prăjindu-se la soare pe o piatră. Akiko se opri lângă ea, iar Itami continuă : Poate că ar fi mai bine să pleci mâine în zori.

Akiko analiză cuvintele îndelung, asemeni unui arheolog care a dat peste o posibilă descoperire importantă printre săpăturile sale.

— Eu țin la Saigō, spuse ea într-un târziu. Țin foarte mult la el.

— Da, răspunse Itami, știu. Totuși cred că mai bine n-ai fi de față la sosirea lui...

— Cum așa, Itami-san ?

Bătrâna se întoarse pentru a o privi în față.

— Băiatul meu este rău, Akiko-san. Uneori mă gândesc că a fost o binecuvântare moartea timpurie a lui Yukio, deși a fost o întâmplare atât de tragică. N-am dorit să fie prea mult în apropierea fiului meu. Când l-a întâlnit pe Linnear-san am sperat că relația lor se va sfârși. Dar, asemeni ție, ea s-a întors la el. Nu vreau ca Saigō să comită de două ori aceeași greșeală.

— Vă temeți pentru viața mea, doamnă ?

Itami o privi insistent pe Akiko în ochi.

— Nu, Akiko-san. Mă tem pentru sufletul tău. Fiul meu este o poamă rea ; otrăvește pe cei din jur cu ideile lui și, până a nu fi și tu otrăvită, e mai bine să stai departe de el.

— Nu s-a prins răul de mine până acum, glumi Akiko.

— Ai greși enorm dacă te-ai juca cu asemenea lucruri, draga mea. Itami își reluă plimbarea. Dacă dorești să rămâi, eu nu voi încerca să te impiedic. Știu că în asemenea situații e greu de schimbat ceva și că e o nesăbuință să încerci a abate hotărârea cuiva. N-am reușit asta nici cu soțul meu, nici cu fiul meu, sau măcar cu cumnata mea. Desigur, mi-a lipsit puterea de convingere, și n-o să reușesc nici cu tine. Îți vorbesc totuși din toată inima, și te rog cel puțin să mă asculți.

Tăcerea le cuprinse din nou, pentru a fi curmată de intervenția lui Akiko :

— Itami-san, aș dori să-l revăd...

Bătrâna își înclină capul :

— Bineînțeles că-ți dorești, copila mea.

La cununie au fost prezente doar patru persoane : Saigō și Akiko, ținându-se mereu de mână, Itami și preotul shintoist, care ținu slujba. Ceremonia avu loc în partea de nord a grădinii de acasă, în parfumul lămâilor și trandafirilor. Ziua era senină și luminoasă ca de cleștar. Soarele era puternic deasupra capului, binecuvântându-i cu căldura lui.

Apoi Saigō a dus-o la Tokyo și a văzut-o pe Itami doar întâmplător după stabilirea lor în capitală. Akiko

nu a putut fi de față la înmormântarea lui, după ce corpul i-a fost expediat din America într-un coșciug sigilat, pe care Itami n-a vrut să-l deschidă după ce i s-a spus în ce împrejurări murise el. Itami i-a trimis o scrisoare, spunându-i că tot ce-și dorea ea era să-l știe îngropat cât mai adânc, lângă tatăl său care-l iubise așa de mult, așa cum ea nu fusese capabilă, și care-i sucise mințile iremediabil, lucru pentru care nu va obține niciodată iertarea ei.

Akiko era foarte hotărâtă, bineînțeles că va proceda așa cum o sfătuise Saigō înainte de a pleca în America. Și chiar dacă nu i-ar fi spus nimic, ea tot ar fi știut ce are de făcut.

— Știu cum am să procedez, îi spusese ea triumfătoare, atunci, chiar cu o zi înaintea celei de-a opta aniversări. Dar asta înseamnă că toate se vor schimba în viața mea. Se vor schimba complet.

Și ridică fotografia, ținând-o sub privirile lui. El tăcu o bună bucată de timp uitându-se când la fotografie, când la ea.

— Îl voi distruge, spuse el. Repede și definitiv. Doar dacă nu mă voi întoarce eu acasă. Se încruntă. Dar mă voi întoarce...

Akiko știa că nu va fi așa. Saigō fusese mort din clipa în care pusese piciorul jos din avionul ce îl adusese în America, în vederea confruntării finale cu vărul său, Nicholas Linnear. Însă cunoașterea dinainte a rezultatului nu-i fusese de nici un folos în încercarea de a-l opri sau de a-l preveni asupra soartei ce-l aștepta. Saigō era un războinic din fire, și a-l opri de la luptă însemna a-l distruge pe loc.

Când știrea ajunse la urechile ei, se afla deja de cinci săptămâni în Elveția. Suferi chiar de când începu să pună la punct detaliile unui plan de răzbunare așa cum și-ar fi dorit-o el.

Își exprimase cererea de a-și relua antrenamentele chiar pe timpul internării în clinica elvețiană, dar nu i s-a permis, cel puțin pe parcursul primei săptămâni. După aceea rămânea la alegerea ei, după cum i se spusese, considerându-se că bandajele ce-i acopereau aproape complet ochii o vor face să renunțe. Se înșelaseră, dar, la

urma-urmei elveţienii sunt un neam ciudat, insular.

Condusă zilnic la sala de gimnastică, puţin înaintea prânzului, Akiko executa nouăzeci de minute de exerciţii grele pentru a-şi ţine în formă minunatul corp. Târziu, pe înserat, făcea acelaşi lucru.

Şi, obişnuită fiind cu întunericul nopţii, se scula singura din pat şi, conducându-se după auz, se strecura pe lângă camera de gardă şi intra în sala de gimnastică, pentru a-şi continua lucrul.

Lucra în disperare pentru aspectul ei fizic, avântându-se în exerciţii trup şi suflet. În primul rând îi abătea gândurile de la posibilele urmări ale faptei sale. Dacă doctorii nu reuşiseră, ar fi fost o fiinţă pierdută definitiv. O asiguraseră în privinţa măiestriei lor de artizani ai chirurgiei, şi văzuse cu ochii ei câteva exemple de reuşită a mâinilor lor. Se liniştise. Dar acum, când o făcuse şi nu mai era cale de întoarcere, ştiind că Akiko cea de altădată dispăruse, îndoielile veneau s-o biciuiască. Dar dacă ?... Dar dacă ?... Dar dacă ?...

Aşa că trudea din greu în grădina minţii şi spiritului, încercând să restabilească fundamentele clădite de Kyöki şi de Sun Hsiung. Acum, după moartea lui Saigō, pentru ea nu mai exista alt drum.

Şi, în cele din urmă, veni o dimineaţă în care tot întunericul dispăru. Încetul cu încetul, strat după strat, privirile ei iscoditoare transformară întunericul în ceaţă, negrul beznei în cenuşiu.

Ca printr-un păienjeniş descoperi interiorul camerei. forma şi caracteristicile acesteia ivindu-se în dosul unui voal subţire şi transparent. Umbrele dispăruseră, lumina din tavan era din ce în ce mai puternică, răspândindu-se tot mai mult. O veioză era încă aprinsă pe noptieră, iar lumina ei îi provoca dureri de ochi, întrucât se dezobişnuise de ea în cele şase săptămâni de internare. Durerile o obligară să închidă mai întâi ochii, apoi să clipească des pentru a pune pe fugă întunericul şi a nu i se mai părea lumina prea puternică.

Totul îi părea straniu şi necunoscut, şi foarte îndepărtat, ca de pe altă planetă. Luă oglinda pe care i-o adusese o soră şi o îndreptă spre propria figură.

Ceea ce văzu în oglindă nu era un chip vag, zărit ca prin ceață, ci prima înmugurire a răzbunării îndelung visate.

Din oglindă o privea Yukio, clipind furioasă în primele raze de lumină ale unei zile abia începute.

CARTEA A CINCEA

MIKO*

* 1. Vrăjitoare 2. Vestală.

PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

NEW YORK / HONG KONG / HOKKAIDO / MANI / TOKIO

— Alo ? Matty ?

— Cine întreabă ?

— Croacker, locotenent-detectiv la Poliția new-yorkeză.

— Vrăjeală. Ăla-i oale și ulcele.

— Prin urmare, vorbești cu lumea de dincolo. Matty, asta-i ziua ta de baftă.

— Cine dracu' ești, spune ! ?

— Matty, am alături dama despre care vorbeam noi anul trecut. Îți amintești ? Alix Logan... Key West.

— Nu-mi...

— Spuneai că situația devenise mai încinsă decât sub coada lui Scaraoțchi.

Se auzi în telefon o inspirație profunlă.

— Cristoase, va să zică *tu* ești, locotenente ! N-ai mierlit-o ? Eu mă dusesem la biserica Sfântul Luca, unde ți-am aprins o lumânare de pomenire.

— Apreciez gestul, Matty. Cinstit îți spun.

— Unde naiba ești, locotenente ?

— Vreau informații, Matty, spuse Croacker în microfon. Am nevoie de ele ca sacul de petic. Vreau mai întâi să-i însemnez pe toți cei implicați, dar pe toți. După aceea trecem la curățenie generală.

Matty Guralivul, principalul informator al lui Croacker, se gândi o clipă.

— M-ar putea costa viața...

— Tărtăcuță bleagă ce ești, pe mine aproape m-a costat. O să te afli sub protecție. O să am grijă ca oamenii lui Tomkin să nu ajungă până la tine.

— Da' nu de Tomkin mi-e mie târşeală, locotenente. Ticălosul e de o săptămână la doi metri sub pământ.

— *Cum?*

— Ce dracu', nu citeşti ziarele sau alte d'astea?

— Le-am ocolit ca pe ciumaţi. Lui Alix i-am spus că radioul din maşină e stricat, ca să nu-i dau drumul şi să afle prea multe. În Carolina de Nord am dat de bucluc. Nu vroiam să afle cât de rău stăm.

— De Carolina ta n-am auzit nici măcar o şoaptă.

— S-a întâmplat în Raleigh.

— Nimic, locotenente. Ştii doar că eu aş fi aflat

Croaker îşi întoarse capul şi o privi pe Alix Logan în maşina parcată la marginea şoselei. Se aflau în apropierea tunelului Lincoln, în împrejurimile New York-ului.

— Ce s-a întâmplat cu Tomkin?

— A crăpat în urma unei boli misterioase. Taka şi nu mai ştiu cum. Sună a chestie japoneză.

— Foarte nostim.

— Cum? Nu te înţeleg.

— Las-o baltă. A fost o glumă de-a mea.

Se aprinse beculeţul roşu, iar Croaker mai bâgă nişte mărunţiş în telefon.

— Dar chiar nu ştii de buclucul din Raleigh?

— Nimic.

— Mda.

— Însă nu mă surprinde, locotenente, Tomkin avea gâscă mare acolo.

Pe fir se auzi zgomot, iar Matty îl atenţionă:

— Aşteaptă-mă puţin, să nu închizi.

Croaker îi auzi glasul îndepărtat prin cameră: „Pentru numele lui Cristos, fă cum ţi-am spus şi du-te naibii la un film sau altundeva!"

După o clipă reveni pe fir.

— Scuză-mă. Am vrut să golesc camera. Riscurile sunt şi-aşa destul de mari. Tuşi. Ţi-am spus că o să mai adulmec câte ceva, şi am făcut-o. Şi ce-am aflat nu m-a bucurat deloc. De fapt, mi-a părut extrem de rău că ţi-am pasat pontul cu Key West. Când au scris la ziare că ai încasat-o, mi-am zis că numai eu sunt de vină, şi m-am repezit de urgenţă la biserica Sfântul Luca.

— Și eu care credeam că la mijloc a fost doar prietenia noastră, Matty...

— Viața e altfel, locotenente. Știi asta ca și mine.

Fără voie, gândul îl duse pe Croacker la Nicholas Linnear și la prietenia lor. Existau oare dedesubturi necunoscute de el? Era sigur că Nicholas nu avusese secrete de ascuns. Acest aspect îi legase cel mai mult. Dus pe gânduri, se întrebă unde se află Nicholas atunci și ce mai făcea. Ultima dată îl știuse reîntors în West Bay Bridge. Probabil că acum e plecat în luna de miere. Croacker știa că ar fi rămas amândoi nedespărțiți dacă nu ar fi ținut să nu-l amestece în afaceri periculoase, cel puțin până nu va clarifica el unele nelămuriri.

Se concentră și deveni iar atent.

— Mai bine ți-ai deșerta tot sacul, Matty.

— Ce-am aflat nu-i a bună. Guvernul e băgat în afacerea asta.

O clipă, Croacker se simți ca și când cineva ar fi aruncat spre el o grenadă. Șocat, întrebă prostește:

— Care guvern?

— Al nostru. Doamne, al cui guvern să fie?

— Nu pricep.

— Crezi că eu pricep? Tot ce-ți pot spune e că treaba vine de la niște barosani mai mari ca noi doi la un loc.

Croaker își stoarse creierii furios.

— Acum înțeleg de ce mi-ai spus că nu te surprinde bucluc din Raleigh. Numai guvernul se putea pretа la o tâmpenie de genul ăsta, despre care să nu scoată nici o vorbă. Știi despre cine anume din guvern e vorba?

— Cunoști un personaj cu numele Minck?

— N-am auzit de el.

— Nici eu, până nu mi-am băgat nasul ici și colo. Conduce un așa-zis „atelier mascat" în domeniu.

— Mai concret, care domeniu?

— Care domeniu, care spionaj, locotenente, ce naiba?

— Și ce legătură a naibii poate fi între asta și Tomkin și uciderea Angelei Didion?

— Spuneai că dama este cu tine. Întreab-o pe ea. A fost martoră. Singurul martor.

— Zău ? Atunci de ce umblă nestingherită în lume, vie și nevătămată ?

— Umblă singură prin Key West ? întrebă Matty cu șiretenie.

— Nu. I-au atașat o coadă. Dar cu scopul de a o ține în viață.

— Ești sigur ?

— Aș putea spune că da, răspunse Croaker. Într-o după-amiază a încercat să-și facă felul. Unul dintre ei a oprit-o însă. Am văzut eu.

— Ceva nu se potrivește, admise Matty. Și să dea naiba dacă pricep.

— Deșerți sacul acum ? întrebă Croaker după ce vârî ultima centimă în aparat.

— Doar un pont îți mai vând. Nu are legătură prea mare cu povestea însă, din moment ce ești picat ca din lună, ți-l pasez. Amicul tău Linnear a fost uns în fruntea companiei Tomkin Industries.

— Te ții de glume ?

— De ce-aș face-o ? Acum e în Tokyo — știi, în Japonia — încheie niște afaceri babane începute de Tomkin cu o campanie numită Sato Petrochemicals.

„Cristoase, își spuse Croaker. Ce se întâmplă pe lumea asta ? S-au întors toate cu susul în jos.“

Își limpezi gândurile în mare viteză.

— Fă-mi încă un serviciu, vrei ?

— De data asta costă, locotenente. După cum știi, până acum suntem cu datoriile la zi. Despre ce-i vorba ?

— Am nevoie de un loc unde să mă ascund cu fata. La tine.

— Un miar pe săptămână, sau oricare multiplu.

— Începi să fii isteț, Matty. E o chestiune urgentă.

— Cu toată stima, te înțeleg, locotenente, dar caută să privești lucrurile și dinspre partea mea. Trăim vremuri de strâmtoare. Trebuie să trăiesc și eu, ca tot omul.

— Uiți de un timp încoace că nu mai figurez pe statul de plată...

— Trecem pe răboj, la datorii...

— Ticălos ce ești...

Croacker își dădu seama că ticălosul trebuie să zâmbească la celălalt capăt al firului.

— Da, răspunse Matty Guralivul. Știu.

Exact la ora 6 p.m. după fusul orar al Hong Kong-ului, așezat într-un fotoliu din birourile de la etaj ale băncii All-Asia, Tanzan Nangi ridică receptorul și formă numărul pe care i-l dăduse Liu înainte de a se despărți după prima lor întâlnire.

Întreaga după-amiază urmărise posac furnicarul strâns în fața intrării în bancă, făcând coadă pentru a-și retrage economiile depuse. Brusc, banca All-Asia îl otrăvise ; vor rămâne fără bani. Aici îi aduseseră chinezii.

Mecanismul prin care fusese pus în mișcare atât de repede un număr așa de mare de oameni era inexplicabil pentru Nangi, însă nu se îndoia cine îi „prelucrează". Comuniștii șurubăreau totul.

— Cât putem spera să rezistăm ? îl întrebase Nangi pe Allan Su după ce se închiseseră ușile băncii, la ora 3. După acea oră chemase poliția, pentru a-i răspândi pe încăpățânații care încă rămăseseră la coadă pentru a-și retrage banii.

— În acest ritm, spuse Su, nu mai mult de patruzeci și opt de ore. Am luat legătura la telefon cu succursalele noastre din Wan Chai, Tsim Sha Tsui, Aberdeen și Stanley. Peste tot e cam aceeași situație. Vom avea o noapte de insomnie. Va trebui să luăm măsuri.

— Deocamdată nu face nimic, spusese Nangi cu obrazul în palmă. Până la semnalul meu.

— Da ? — vocea femeii de la capătul firului era calmă și plăcută

— Cu domnul Liu vă rog, spuse Nangi și simți că acest moment îl îngrețoșează, urându-i pe comuniști mai mult ca oricând.

— Cine să-i spun că-l caută ?

La ora șapte și un sfert seara, mașina lui Nangi trăgea în fața companiei Sun Wa Trading de pe strada Sai Ping Shan din cartierul Sheung Wan. Fațada cea lungă a clădirii era zugrăvită într-un roșu țipător și lucios ca lacul. „Chinezii, reflectă Nangi, nu au simțul nuanțelor pastelate. În schimb se înconjoară de culori tari, ca

niște copii. Și în privința culorilor sunt la fel de superstițioși ca în toate celelalte lucruri."

Coborî în strada aglomerată, inhalând pe nări arome de anason, pește uscat, soia și ardei iute, care îl făceau să simtă dureros dorul de casă. Își dădea seama că mare parte a durerii provenea de la ceea ce urma să făptuiască.

Îndreptându-și umerii, se străduí să păsească pe cât posibil foarte normal, pentru a nu se simți rușinat în fața dușmanilor.

Înăuntru, atmosfera era îmbâcsită de mirosul stătut de mâncare, ceea ce-l făcu să cam strâmbe din nas. La prima vedere, camera părea pustie ; trecuse ora când angajații își terminaseră programul și plecaseră acasă.

Nangi cercetă semiîntunericul fără a părea prea concentrat. Printre umbrele camerei zări o umbră mișcându-se încet.

— Am preparat ceai proaspăt special pentru această ocazie.

Era vocea inconfundabilă a lui Liu.

Nangi se îndreptă spre el, atent să nu se lovească de lăzile sau cutiile de pe jos. Se așeză pe un scaun de lemn, în fața chinezului, de cealaltă parte a unei mese pline de zgârieturi. Pe ea se aflau două lucruri : două documente identice. Nangi nu trebui să le atingă pentru a ști despre ce era vorba.

— Ceaiul mai întâi, spuse Liu cu amabilitate. Vreau ca momentul acesta să fie cât mai puțin împovărător.

Afișa o camaraderie totală, acum că triumful era iminent.

Sorbiră din ceșcuțe.

— Este ceaiul numit „Tigrul Negru", spuse Liu. De la Pekin. Se produce anual doar o cantitate foarte mică. Vă place ?

— Foarte mult, spuse Nangi aproape plescăind din limbă.

Liu înclină puțin capul.

— Mă simt măgulit (continuă să bea). Din câte am aflat, am înțeles că au avut loc unele tulburări in fața băncii All-Asia în după-amiaza aceasta, spuse el în treacăt.

Nangi se gândi să-l pună la încercare.

— N-a fost nimic de genul acesta.

— Nimic, însă destul pentru a fi chemată poliția, nu ?

— De obicei poliția este convocată atunci când în vreun loc din Colonia Coroanei se strâng prea mulți chinezi la un loc, observă Nangi pe un ton blând. Așa ceva dă de furcă Guvernului Majestății Sale.

— Până și lacoma cioară părăsește câmpul arat când presimte amenințarea, domnule Nangi.

Părea un limbaj figurat prea elaborat. Părea că Liu se străduise să transpună în engleză o zicală chinezească. De ce oare ? Desigur că știa efectul slab al unei asemenea exprimări în fața unui japonez. Așa că lui Nangi îi veni ideea că șarada fusese rostită numai pentru că mai erau ascultați de cineva.

Grinzile din tavanul companiei Sun Wa Trading începeau să se întunece. Afară lumina dispăruse, până și cerul era negru și de nepătruns. Pe jos era rumeguș, iar mirosul din aer te lua de nas. Dacă s-ar fi produs vreo mișcare prin întuneric, Nangi n-ar fi perceput-o. Cu toate că nu-l părăsea senzația că sunt ascultați.

— Cât de gravă a fost căderea cursului pentru dumneavoastră, domnule Nangi ?

Liu turna iar ceai. Părea foarte preocupat să-și scoată în evidență superioritatea în care-l puneau împrejurările actuale.

— Sunt sigur că deja știi, domnule Liu, spuse Nangi prudent. Orice cădere a cursului în sine este rea. Cred că este ceva evident.

— Ceea ce este evident pentru mine, domnule Nangi, spuse Liu turnându-și ceai, este că nu vă veți descurca fără intervenția noastră directă.

— Și eu m-am gândit. De aceea am și telefonat.

Probabil că așa ceva urmărea Liu mai întâi de toate : umilirea, făcându-l să recunoască verbal, deoarece dădu din cap ca și cum ar fi auzit un compliment. Se aplecă asupra contractului.

— Cred că veți găsi aici toate clauzele formulate cum se cuvine.

Vorbea ca și când el ar fi întocmit actele, făcând mari concesii partenerului său, ca și când el ar fi fost cel strâns cu ușa, nu Nangi.

Un timp, Nangi nu reacționă deloc. Dacă s-ar fi grăbit ar fi însemnat să se lase umilit, și, venind la această întâlnire, făcuse deja o concesie mai mare chiar decât și-ar fi putut permite. După ce trecu un timp suficient, ridică hârtia și începu s-o citească. Fiecare propoziție îi îngheța inima, fiecare clauză sub care era obligat să semneze îl făcea să-i vină rău. În clipa când își va pune stiloul pe hârtie, controlul efectiv al *keiretsu*-ului va trece în mâna șefilor lui Liu de la Pekin.

Chinezul pusese un stilou demodat chiar în mijlocul mesei. Nangi va fi obligat să se întindă după el.

— Nu plănuim nici o intervenție pe moment, și nici o schimbare de politică, spuse Liu. Nu sunt motive de îngrijorare.

— Mă gândeam la cele 35 de milioane, spuse Nangi. Trebuie livrate mâine dimineață, la ora 8.

Liu aprobă din cap, imperturbabil. Unde îi era acum comportamentul ferm și superior de adineauri?

— Dacă îl veți trimite pe domnul Su, sau pe oricare altul doriți să desemnați, la Centrala noastră, suma cerută îi va fi înmânată.

„Da, gândi Nangi, mulțumită tovarășului Chin știi destule despre banca noastră." Așa gândi, însă altceva spuse:

— E întru totul satisfăcător.

Apoi, ignorând complet stiloul pus de Liu în mijlocul mesei, Nangi scoase din buzunar propriul stilou și semnă ultima pagină a fiecărui act. Luându-și stiloul de pe masă, Liu semnă la rândul său. Împinse copiile documentelor spre Nangi.

— Poate încă puțin ceai?

În întuneric, ochii îi zburdau de bucurie.

Nangi refuză. Pliind actele, care i se păreau încinse la pipăit și murdare, era pe punctul de a se ridica, însă fu reținut de gestul lui Liu.

Din buzunarul de la piept al chinezului apăru un plic roșu, lucios. Fără o vorbă, Liu i-l înmână.

Nangi îl privi întrebător.

— Domnule Nangi, noi, chinezii, avem un obicei. Cât se poate de civilizat. Suma din plic reprezintă transferul: transferul de proprietate, de putere, numiți-l cum

vreți. Însă nu este o jignire, deoarece sunt bani primiți în urma unui schimb.

Nangi mulțumi respectuos, ca și cum ar fi fost doi oameni care schimbă amabilități pe o bancă dintr-un parc. Însă pe dinăuntru clocotea, ura năvălindu-i în sânge, crescându-i puțin pulsul. Nimic din înfățișarea sa nu dezvăluia însă îndârjirea interioară. Pentru Liu și pentru oricine se afla probabil ascuns în întuneric, Nangi era un om înțelept, un afacerist cu judecată, aflat la ananghie.

Cu grijă, Nangi puse în buzunar plicul cel roșu, alături de documentul ce-i stătea la piept, greu ca plumbul. Își împinse scaunul din fața mesei și, luându-și bastonul, se ridică și porni agale spre ieșirea din compania Sun Wa Trading, unde îl aștepta șoferul cu mașina lui.

Viața de noapte nu-l atrăgea sub nici o formă, așa că se reîntoarse direct la hotel. Mâncarea i se păru ca cenușa, și i se opri în gât, ca și cum ar fi fost obligat să înghită contractul cu Liu sau șefii acestuia. Continuă să mănânce docil, până când goli farfuriile, iar, când încercă să-și amintească ce mâncăruri comandase de fapt, constată că uitase. Dar n-avea importanță.

Dezbrăcat, se așeză în vârful patului cu ochii în tavan, dus cu gândul pe apele trecutului. Ca întotdeauna, *kanryōdō* îl frământa. Samurai ai fost, samurai ai rămas, gândi el. E imposibil să-ți atârni *katana* în cui, chiar dacă, precum în cazul lui, expresia trebuia luată în sens figurat, nu literal.

Ca în atâtea alte rânduri, figura lui Makita, *sempai*-ul său, îi apăru din norii amintirilor. Decât să-i lase să-i opereze stomacul bolnav, preferase să-și facă *seppuku*. Îi ceruse lui Nangi să-l asiste, și, după ce acceptase, Nangi îi luase sabia cea lungă, punând capăt cu o singură lovitură durerilor provocate de cele două tăieturi de *wakizashi*, una verticală și alta orizontală, pe care și le făcuse Makita cu propria mână.

Dar, cu toate că acela fusese singurul lucru onorabil pe care-l putea face, deși Nangi nu avusese încotro, trebuind să se supună dorinței *sempai*-ului său, totuși, rămăsese înlemnit după ce văzuse sabia plină de sânge și capul prietenului și tatălui său adoptiv rostogolit pe *tatami*; tremura tot, de parcă se îmbolnăvise de fri-

guri. Pielea îi frigea și i se uscase gâtul, nemaiputând nici să înghită.

„Desigur, gândise atunci Nangi, Isus n-ar fi dorit așa ceva.“ Alergase deci la biserică și, intrând în confesional, mărturisise repede întregul păcat, descărcându-și tot sufletul îngrețoșat. Însă nu se putea curăți, și petrecuse următoarele șase ore în genunchi, în fața lui Cristos suit pe cruce, rugându-se pentru iertare.

Sato fusese nevoit să vină după el, încercând să-l convingă să părăsească sanctuarul în care lumea reală nu are ce căuta.

— Prietene, îi șoptise Sato, nu-i posibil să te învinuiești singur. Ai făcut ceea ce trebuia făcut, ceea ce orice samurai ar fi făcut. Ai fost alături de prietenul tău când a avut cea mai mare nevoie de tine. Ce vrei mai mult ? Ai îndeplinit ceea ce-ți cerea *giri*.

Ochii lui Nangi se umpluseră de durere și căință :

— N-am făptuit un lucru creștinesc, Seiichi-san...

La care Sato nu mai găsi alt răspuns decât să-l scoată pe Nangi afară de acolo.

Gândurile despre Makita îl duseră în mod inevitabil la *mabiki*, procesul de epurare ce a durat câteva zeci de ani, în care el trebuise să activeze la Minister în slujba *sempai*-ului său. Pe câți nu „ucisese“ el, Nangi, distrugându-le orice șansă de a avansa în birocrația japoneză ? Întotdeauna își pusese această întrebare, deoarece era permanent frământat de faptele săvârșite de el atunci.

Shimada fusese cel dintâi ; el însemnase începutul procesului *mabiki*. Plătise pentru lăcomia și îngustimea vederilor sale. Nu fusese în stare să întrevadă sosirea schimbărilor și astfel Nangi îl condamnase, ori la umilință, ori la moarte. Shimada a ales calea onoarei și și-a făcut *seppuku*, deschizându-i astfel drumul lui Makita, care a fost numit imediat ministru adjunct la Ministerul Industriei și Comerțului.

Cu Shimada fusese cel mai greu. După el, *mabiki* devenise o jucărie, un concept ușor de acceptat pentru Nangi. Preceptele din *kanryōdō* îi întăreau sufletul.

Acum, asudând într-o cameră de hotel într-o colonie străină înfiptă ca un piron la marginea continentului

asiatic, după ce visul lui măreț se destrămase, se întreba cuprins de milă dacă ucisese în numele lui Cristos.

Niciodată n-a putut spune mai apoi dacă telefonul l-a sculat din somn sau l-a smuls numai din gânduri. În orice caz, se rostogoli din pat și înșfăcă receptorul. Cadranul ceasului său de mână îi spunea că până la ora 4 a dimineții mai sunt treisprezece minute. Un chinez ar fi văzut aici o combinație de numere cu ghinion, dar lui Nangi nu-i păsa.

— Da ?

— Fortuitous Chiu la telefon, se auzi o voce subțire prin fir. Mă aflu pe șoseaua Po Shan, la un bloc distanță de apartamentul lui Pien-cea-Dornică.

Părea să gâfâie puțin. Nangi se ridică de pe scaun.

— Încă n-ai găsit posibilitatea să intri la ea ?

— Ba am fost înăuntru și am plecat.

Acum Nangi își dădu seama de emoția vorbitorului.

— Cred că ați face bine să veniți aici de urgență.

— Ce s-a întâmplat ?

— Scuzați-mi neciopleala domnule, dar nu cred că, dacă v-aș spune, m-ați crede. Dacă veți vedea cu ochii dumneavoastră, lucrurile se vor schimba.

— Vin imediat, răspunse Nangi cu inima începând să-i bată mai repede. Sudoarea i se uscase. Dându-și jos picioarele din pat își luă bastonul.

Camera boltită nu avea nici aer, nici lumină. Nicholas auzi cum în spatele său scârțâie ușa prin care intrase, închizându-se automat. Auzise sistemul pneumatic, și nu-l încercă nici un fel de bucurie.

Singur și într-o beznă completă, se îndreptă spre locul pe care *haragei* i-l desemnase ca fiind centrul încăperii. Rămase acolo nemișcat, cu simțurile în alertă. Era într-un birou cu mai multe scaune în jur, o lampă stinsă, și o mașinărie imposibil de numit fără s-o vadă. Mai era și un fel de schelă de lemn, al cărei scop era iarăși un mister pentru el.

Rămase în continuare nemișcat. Se afla în Hokkaido, însă nu știa unde anume, deoarece Koten îl legase la ochi după ce-l legase de mâini și de picioare. Fusese apoi dus și depus în ceea ce bănuia a fi portbagajul unei

mașini a sovieticilor și încuiat acolo. Merseseră mai puțin de o oră. Considerând viteza medie a mașinii de circa șaptezeci de kilometri pe oră, s-ar putea găsi la o distanță aproximativă de cel mult șaizeci de kilometri față de *rotenburo*. Știa însă că aceste date erau prea puține pentru a-i fi de real folos.

Un bâzâit se porni prin întuneric, întrerupându-i gândurile. Era un zgomot foarte slab și un om obișnuit nu l-ar fi putut percepe.

Nicholas se îndreptă imediat în direcția acestuia, adulmecând ca un animal, cu respirația accelerată și scurtă. Simți mirosul când se afla la cinci metri de gaura de ventilație din perete, și se îndepărtă în grabă. Nu făcea decât să prelungească puțin momentul când își va face efectul cloroformul pătruns în cameră. Dar acum orice clipă îi era necesară și prețioasă.

— Nu văd de ce să așteptăm atât, spuse doctorul pe un ton hotărât. Gazului îi sunt suficiente trei minute și jumătate ca să umple complet camera.

Răsuci mâna pentru a se uita la ceas, în așa fel încât să le reamintească celor de față că trecuseră aproape 15 minute de când dăduseră drumul la gaz în cameră — un somnifer combinat pe bază de cloroform, cu mare eficacitate în momentul inhalării.

— Răbdare doctore, spuse calm Viktor Protorov. Apreciez întru totul entuziasmul dumitale în adormirea unui nou „client", dar cred că știu eu cum este mai bine în cazul de față.

Doctorul înălță din umeri, începând să fredoneze în grabă „Țaristul și revoluționarul", un cântec popular pe care îl știa de la bunicul său încă din copilărie, numai pentru a le arăta tuturor că el nu este o marionetă a lui Protorov, precum ceilalți.

Împreună cu doctorul și Protorov mai erau de față Piotr Alexandrovici Russilov, Koten și alți doi proaspeți locotenenți aflați sub comanda directă a lui Russilov. Cele mai recente informații în codul Alfa-3 îi aduseseră lui Protorov la cunoștință faptul că Evgheni Mironenko, colonelul de la GRU, primise din partea compatrioților suficiente aprobări pentru a-l lăsa pe Protorov să convoace o ședință a Statului Major. Aveau să

fie prezenți toți generalii cu experiență. Tot ceea ce se impunea acum, se menționa în comunicatul lui Mironenko, era ca Protorov să le dea generalilor o dovadă a puterii sale.

„Dovada puterii mele, gândi Protorov, *Tenchi!* După care, pentru prima dată în istoria lor, GRU-ul și KGB-ul se vor uni pentru o cauză comună. Kremlinul va tremura la zgomotul cizmelor noastre, bătrânii vor cădea în fața noastră ca spicele; zilele birocraților vor fi de domeniul trecutului; toși rușii se vor înrola și vor mărșălui sub comanda noastră. Mijesc zorii zilei celei De-a Doua Mari Revoluții!"

Abia dacă-și putea reține entuziasmul; nici măcar Russilov nu va trebui să bănuiască marile schimbări apărute la orizont. Nu încă. „Va conduce cu puteri depline Direcția a noua, gândi Protorov. Dar nu trebuie să-i dau prea mult o dată, și nici prea curând."

— Gata, aerisiți camera, ordonă el.

Unul dintre proaspeții locotenenți, ca răspuns la un semn făcut de Russilov cu mâna, închise un robinet și deschise altul. Două ventilatoare acționate de motoare de 150 CP traseră gazul toxic afară din cameră. Când se stinse becul roșu și se aprinse cel verde, Protorov ordonă să se deschidă ușa blindată a camerei în care fusese dus Nicholas.

Koten intră cel dintâi, urmat apoi de Russilov și de cei doi tineri ofițeri. Doctorul și Protorov intrară ultimii. Înăuntru aerul era normal. Nu mai mirosea a gaz nociv.

Alaiul intră în cameră ca un grup de gentlemani la vânătoare: îngâmfați de superioritatea statutuiui lor, însă conștienți și de faptul că se aflau în preajma unui vânat necunoscut și extrem de periculos.

— Pare destul de cuminte, spuse doctorul punându-și ochelarii pe nas. Nu cred ca asupra lui gazul să fi avut alt efect decât la ceilalți.

Luându-l ca de obicei drept un mare prostănac, Protorov îi făcu semn lui Koten. Când uriașul luptător *sumo* se puse în mișcare, Protorov i se alătură și se apropiară amândoi, umăr la umăr, de locul unde stătea Nicholas întins pe partea stângă.

— Respiră adânc și regulat, observă doctorul după ce dădu un înconjur celui căzut. Nici un licăr în ochi; pulsul s-a micșorat, iar culoarea pielii indică starea de inconștiență „delta".

Recitase constatările lui medicale ca pe o litanie împotriva a ceea ce nu înțelegea și, prin urmare, nu putea ține sub control.

Din locul în care se afla, Protorov îi făcu semn lui Russilov să treacă în spatele lui Nicholas.

— În regulă, îi spuse apoi lui Koten.

Nicholas își azvârli picioarele înainte, spre matahala care se apropia. Nu-i fusese greu să-și oprească respirația când dăduseră drumul la gaz în cameră. Cel puțin opt forme diferite de luptă *ninjutsu* au la bază exercițiile respiratorii și reglarea sistemului respirator, asemeni practicilor yoghinilor tibetani. Exerciții care aveau ca efect și reglarea temperaturii corpului.

Doctorul schelălăi și dădu să fugă spre perete când Nicholas îl lovi pe Koten cu călcâiele în genunchi și nu în pântece cum ar fi procedat un necunoscător în domeniul luptelor *sumo*.

Koten era incredibil de iute, și aproape că reuși să evite lovitura lui Nicholas. Însă nu complet. Reuși să nu se aleagă cu încheiturile picioarelor zdrobite, deplasându-se puțin din drumul loviturii, slăbindu-i efectul. Însă tot căzu la podea.

Nicholas auzi ordinele urlate de Protorov, îl zări pe doctor, îndepărtându-se cât mai mult de învălmășeală, și pe cei doi tineri ofițeri apropiindu-se. Era sigur că se va putea descurca în fața lor. Însă ceva îl neliniștea, șoptind minții sale că tot e vorba de o disproporție. Era preocupat de Koten, iar în minte frământa stratagemele unei lupte împotriva a patru dușmani.

Patru!

Acesta fu ultimul lui gând coerent, înainte ca Russilov să-i înfigă în braț un ac lung de circa cincisprezece cm. În cele din urmă, ochii i se încețoșară. Vedea cinci umbre mișcându-i-se pe dinainte, fiecare inamic se transformase în cinci imagini, și toți se repeziră asupra lui, după care simți croșeul lui Koten în obraz, ca și cum ar fi fost cinci lovituri.

Cele cinci pete negre se transformară în cinci abisuri în care se prăvăli. Ecourile vocilor îi răsunară îndelung în auz, cuvinte fără nici un sens pentru el, întrebări fără nici un răspuns. După care puternica injecție își făcu efectul și căzu în nesimțire.

— Bine lucrat, îi spuse Protorov lui Russilov. Vezi doctore, continuă el, contrar celor citite de dumneata în cărți, nu avem de-a face cu un om obișnuit. Asta te putea atinge cu un deget, și mureai pe loc.

Doctorul tăcu ; tremura fără a scoate o vorbă, gândindu-se : „Nu înțeleg deloc. De mult trebuia să se afle în stare de inconștiență".

— Poate că și de astă dată se preface...

Protorov pufni :

— Nu cred. Nu poate lupta împotriva injecțiilor.

Dădu din cap spre schelăria de lemn dinspre peretele din fund.

— Hai, Koten, șopti el. Leagă-l !

Trebuie să te reîntorci la începuturi... la începuturile lui. Cuvintele lui Masashigi Kusunoki îi reveneau în minte din subconștient, răzbătând în convorbirea dintre Sato și Phoenix. Akiko pusese această porțiune de casetă de nenumărate ori, ca și cum ar fi sperat astfel să ajungă la unele lămuriri, însă derularea și ascultarea casetei fu zadarnică.

Se afla în camera lui Koten, stând cu genunchii la gură, ținându-și mâinile în jurul picioarelor. Era goală, iar în lumina discretă a veiozei pielea avea un luciu de parcă s-ar fi uns. Pe cât era de luminată, tot pe atât era ascunsă de umbre. Luminată și ascunsă, așa era și pe dinăuntru.

Cei care l-au trimis, care l-au pregătit reprezintă un mare pericol pentru Japonia. Erau cuvintele lui Masashigi-san.

Masashigi. Ce-i venise ei să se ducă la *ryu*-ul din Gyokku ? Nu știa și nici nu-și mai amintea. Totuși își reamintea când îl întâlnise pe Masashigi Kusunoki pentru prima dată. Era ca și când descoperise o anumită legătură cu trecutul ei — cu un *anumit* trecut. După cum în viață aparținuse lui Saigō, în artele marțiale aparținuse lui Masashigi. Fusese măritată cu Saigō timp de

trei săptămâni, șase săptămâni după ce părăsise castelul lui Kyoki.

La Gyokku îi aranjase șederea Masashigi-san. Plecaseră împreună, când protestase celălalt *sennin* din *ryu*; nu puteau admite ca ea — o femeie — să mai rămână acolo.

Amândoi se duseseră la Tenshin Shoden Katori, în Yoshino.

De ce făcuse el acest sacrificiu pentru ea? Ce văzuse *sensei*-ul la ea? Ce avea ea deosebit? Cât se înșelase! Tot ce i-a adus încrederea lui a fost doar moartea, moartea de mâna celei căreia îi luase el apărarea.

Akiko își reaminti zâmbetul ce i-a veștejit fața ca un crin în momentul trecerii din viață spre moarte. De ce? De ce zâmbește omul în acest moment? În viața lui Masashigi-san tristețea nu avea ce căuta. Era bine integrat în Univers în armonie cu sine și cu elementele cosmice. Nu și-ar fi putut dori moartea. Cel puțin în ochii lui Akiko, trecuse drept un fel de sfânt. Era unul dintre motivele pentru care și-l alesese drept primă victimă. Dacă mascarea *wa*-ului, deprinsă de la Kyōki, va da rezultate asupra unui astfel de om, atunci va fi eficace asupra oricui.

În aer plutea ceva, probabil o aromă, pe care Akiko n-o putea identifica. Își înălță capul, bănuind că nu mai este singură. O clipită, se produse un curent de aer dinspre *fusuma* întredeschisă. Hârtiile de pe biroul dintr-un colț îndepărtat al camerei foșniră. Putea să fie doar vântul, la urma-urmei.

Akiko se înfioră puțin. De ce-și răscolise ea acum amintirile? *Cei care l-au trimis, care l-au pregătit, reprezintă un mare pericol pentru Japonia. Masashigi*-san se referise la *muhon-nin*-ul Tsutsumu. Pe celălalt *muhon-nin*, pe Tengu, îl ucisese ea cu mâna ei, ducând înapoi ceea ce furase el din *ryu*.

Acum era convinsă că la Tenshin Shoden Katori se mai află și un al treilea trădător. Masashigi Kusunoki se ridică în fața ei ca o nălucă, cerându-i să îndeplinească misiunea în vederea căreia o antrenase el; să împlinească promisiunea pe care numai el o citise în sufletul ei. Se gândi la Sato, la Phoenix, la Nicholas, aflat acum în nord la Hokkaido. Mai ales la Nicholas se gândea.

Se ridică și plecă în dormitor. Scoase un kimono din fundul unui sertar în care Sato n-ar fi avut ce căuta vreodată. Era brodat cu modele gri deschis pe un fond cenușiu închis. Într-o parte, sus, o pată maronie amintea de sângele împroșcat din rana *sensei*-ului.

Încet, cu emoție, îl îmbrăcă. După câteva clipe era gata. Se îndreptă spre nord.

Când se trezi, Nicholas văzu că este legat ca pe o roată de execuție din Evul Mediu. Își revenise repede din starea de inconștiență, dar își ținuse ochii tot închiși, fără a-și schimba ritmul respirației, fără a da vreun indiciu celor pe care-i presupunea încă prezenți în hrubă, că-și recăpătase cunoștința.

Nu știa ce fel de injecție îi făcuseră, însă fusese puternică, și efectul ei nu încetase încă. Se simțea ușor ca fulgul și avea amețeli ; nu era tocmai sigur că se poate baza complet pe simțurile sale. Cu toate acestea, rațiunea îi dicta că trebuie să redevină stăpân pe sine.

Era legat de degete, de încheieturi, de coapse, de mijloc, de glezne, cu niște curele din piele. Nu atingea podeaua cu tălpile, fiind suspendat în aer. Își reaminti vag schelăria de lemn.

Ceea ce-l îngrijora însă cel mai mult era Protorov. Inteligența lui trebuie să-l fi pus în gardă că Nicholas nu era un om obișnuit. El singur dintre toți rușii acolo de față și-a dat seama că antrenamentul i-a permis lui Nicholas să reziste la gazul acela. Îl aranjase pe Nicholas de minune trimițându-i-l pe Koten drept țintă principală, în timp ce el se ținuse deoparte. Lipsise însă tânărul ofițer ce primise misiunea de la *rotenburo*, Russilov. De fapt, nu lipsise, ci se aflase în spatele lui Nicholas. Și nu avusese timp suficient ca să-l detecteze prin *haragei*. Încordarea momentului fusese prea mare. Lui Nicholas îi veni o clipă prin minte că începuse să îmbătrânească. Ar fi trebuit să sesizeze prezența lui Russilov. Subestimase capacitatea sovieticilor — mai ales a lui Protorov — și aceasta îl costase scump.

Deschise ochii.

— A, spuse amabil Protorov, te-ai bucurat de aceste clipe de odihnă ?

„Cum de știe așa multe despre mine ?“ — se întrebă Nicholas, încercând să-și îndoaie degetele. Cureluşele de piele îl împiedicau însă. „Interesant, gândi Nicholas. A avut totul pregătit pentru primirea mea, desigur că aparatura asta nu i-ar fi trebuit în cazul unui prizonier obișnuit.“

Nicholas își dădea seama de numărul celor din hrubă — în afară de el și de Protorov mai erau doi : Russilov și doctorul, precum și de locurile ocupate de fiecare dintre ei. Russilov stătea în spatele lui, și în dreapta șefului, doctorul era în stânga, lângă umărul lui Nicholas, pe scaunul din apropiere având o trusă medicală.

Protorov nu era interesat să obțină un răspuns de la captiv. Despături însă o foaie de calculator, fluturând-o în urmă ca pe o coadă. Ridică o pagină sub ochii lui Nicholas. Acesta se uită la semnele imprimate acolo, încercând să se concentreze. Se gândi că mai văzuse așa ceva prin reviste americane, cum ar fi *Scientific American* și *Smithsonian*, reprezentând scanări amănunțite transmise de sateliții celor de la NASA, în trecerile lor peste suprafața Pământului.

— Îți pare cunoscută această zonă, *gospodin* Linnear ? — până acum, Protorov vorbise cu el numai în rusește. Ar trebui s-o cunoști. Este jumătatea nordică a insulei Honshū, întreaga insulă Hokkaido cu strâmtoarea Nemuro, precum și sudul Kurilelor.

Protorov nu-l slăbea pe Nicholas din ochi.

— Aici, continuă el, bătând cu degetul pe unul din semnele roșii de pe hârtie, în largul mării, se află o falie între două plăci tectonice. Aici și aici, chiar pe insula Honshū, se află epicentrul unor puternice cutremure, care se vor declanșa săptămâna viitoare. Magnitudinea lor va depăși șapte grade pe scara Richter. Deja a fost perceput un început de cutremur aici, la nord-vest de Tokyo.

Protorov pocni două degete, iar Russilov, ca un asistent de prestidigitator, schimbă hârtia cu o altă imagine. Aici se reproducea în detaliu o porțiune mărită din imaginea anterioară.

— De data aceasta, aici, continuă Protorov să împungă hârtia cu degetul, se află un alt punct fierbinte. Însă, atenție, mare atenție, nu este vorba de o greșeală

de geologie. Este exact un punct în care nu s-a mai detectat până acum nimic de genul acesta. Nu există nici un motiv *natural* pentru apariția acestei pete roșii.

Hârtia foșni ca o insectă stârnită.

— Cum explici asta, *gospodin* Linnear ?

— Ce naiba sunt și chestiile astea la care mă uit ?

Protorov își plescăi limba de cerul gurii.

— Chiar asta ar fi de spus...

Nicholas își amintea cum, în adolescență, avusese ocazia să vină în contact cu unele călugărițe japoneze. Vederea lor i se păruse absurdă. Spiritul japonezului se integrează perfect în natură, se armonizează cu elementele cosmice. În gândul său, creștinismul promova o ordine divină stabilită de omul însuși, deși aderenții acestei dogme susțin altceva. Istoria bisericii catolice reprezintă un drapel mânjit de sânge, fluturat întru slava conceptului de dominare.

Toți catolicii, descoperise el, erau niște îngâmfați, mai ales călugării și preoții. Credința lor nețărmurită într-o moralitate cu vederi înguste îi făcea să nu ia în considerare absolut nici un factor natural. În ierarhia bisericească, natura umană precum și a mediului înconjurător nu au nici o importanță. Morala lor neabătută îi face surzi, orbi și muți.

Acum, lui Nicholas îi trecu prin cap, deși îi venea să urle în fața unei asemenea comparații, că Viktor Protorov făcea dovada acelor calități proferate cu atâta îndrituire de Biserică. Nu era departe de preoți deși n-ar fi fost capabil să înțeleagă aspectul ; comunismul era tot la fel de orb în susținerea moralității sale ca fiind justă, pe cât era și catolicismul.

— Dacă nu-mi spuneți despre ce este vorba, *gospodin* Protorov, nu vă pot da un răspuns coerent, spuse Nicholas.

— Prin urmare, încerci să susții că nu recunoști conturul insulelor văzute de la înălțime ? Protorov vântură hârtiile prin aer, apoi le duse iar la spate, în chip de coadă. Să zicem că imaginile sunt luate de la înălțimea de 35,888 kilometri față de pământ. De către un satelit lansat pe orbită staționară, oprit asupra unui punct din Pacific.

Protorov făcu un pas mai aproape.

— Vezi aici, *gospodin* Linnear ? Este strâmtoarea Nemuro. Pe aici trece granița dintre Japonia și URSS. Ochii îi sclipeau febrili. Și mai departe, vezi zona asta roșie ? Se află pe fundul strâmtorii Nemuro, atât pe teritoriul japonez, cât și pe al nostru !

Făcu un semn cu capul, și Nicholas știu ce avea să urmeze. În situația de față corpul îi era imobilizat, însă mintea îi era liberă. Acul de oțel nichelat îl înțepă în braț, abia la un centimetru distanță de prima injecție. Pielea i se umflă după înțepătură, iar serul i se răspândi în corp. Simțea că se îneacă ; simțea nevoia acută de a urla. Bătăile inimii i se accelerară teribil.

Disciplină.

Își luă conștiința de mână așa cum face un tată cu fiul său speriat, și păși în locul unde frica nu mai există. Păși în *Getsumei no michi*.

De undeva din depărtări, Protorov striga cu un glas ce se dilua treptat :

— Ce știi despre *Tenchi* ? Până unde merg cunoștințele lui Minck în această privință ? O să-mi spui tu, *gospodin* Linnear. Măcar atâta tot aflu eu de la tine, înainte de a te vedea mort !

— Îmi spui acum de ce m-ai urmărit până în Hawaii ?

Rick Millar ședea la un capăt al plutei de plastic transparent pe care o închiriaseră de la hotel. Picioarele lui lungi și bronzate se bălăceau în apă. Avea pe el un slip îngust precum cel purtat de surferi, cumpărat în Lahaina.

— Cred că deja cunoști răspunsul.

Justine zâmbi. Își simți inima mult mai ușoară decât în ultimele luni.

— Mă consider flatată că vrei să-mi faci curte...

Millar zâmbi fără prefăcătorie.

— Înțelegi... nu numai poftele mă atrag spre tine. Te vreau înapoi la firmă, indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

— S-a și întâmplat deja, spuse ea. De fapt, mă bucur că ai venit.

Cu ochii în apă, el urmări un roi de pești aurii, dincolo de recifuI deasupra căruia pluteau.

— Trebuie să-l iubești mult, din moment ce i-ai rămas așa fidelă...

Gândul ce-i veni în primul rând Justinei, gând care o urmărea îndeaproape, fu amintirea trezirilor în miezul nopții, îngrijorată și speriată, abia reușind să-l prindă pe Nicholas de mână. Avea o mână cum nu mai întâlnise ; ar fi stat culcată și i-ar fi mângâiat mușchia palmei, bătătorită și tare ca oțelul. Ca și când ar fi legănat în brațe un ursuleț ; gestul ei o liniștea și o făcea să adoarmă din nou.

Însă aceste zile erau de domeniul trecutului, și ea era o altă Justine. Nu mai credea că acele temeri și griji se vor reîntoarce în viața ei.

Urmărind în zare canalul Molokai scăldat în lumina soarelui, brăzdat pe alocuri de splendidele spinări albe sau negre ale balenelor, își văzu propria adolescență ca aparținând altei ființe ; clar, imparțial, cu obiectivitate. Se detașase deja de ea.

Se gândea acum că întotdeauna se temuse de dragoste. De dragostea adevărată, așa cum o nutrea pentru Nicholas. Întreaga ei viață de adult fusese o confruntare cu bărbații incapabili să-i asigure stabilitatea unei conviețuiri reciproc împărtășite. Fusese cel mai ades atrasă de bărbați care tânjeau după ea, gata s-o părăsească de bunăvoie, s-o lase într-o situație în care de altfel se simțea mult mai sigură, într-o singurătate de fetiță în care — descoperire mai nimicitoare ca toate celelalte — se simțea sigură de intervenția tatălui său, de protecția și de dovada dragostei lui.

Se gândi atunci că ea însăși născocise că el i se amesteca în viață. Acum înțelegea că acest amestec în propria viață slujise fetiței din sufletul ei ca o asigurare că era încă iubită de tăticul ei, că încă ținea la ea destul pentru a renunța un timp la programul lui foarte aglomerat, făcând ceva și pentru ea.

Nemișcată, stătea sub soarele hawaian, privind cu greu împotriva luminii orbitoare spre insula care adăpostise pe vremuri o leprozerie. Îi părea o ironie a soartei și un lucru oarecum normal să fi venit atâta drum ca să ajungă aproape de Molokai. Bineînțeles că acum era conștientă de motivul pentru care ajunsese ea aici. Se afla la

o depărtare de 6 000 de mile de acasă, la 3 000 de mile de Nicholas.

— Ți-ar plăcea să înotăm ? — o întrebă Millar șoptit.

Justine se întinse și-l apucă de braț :

— Dacă ții să înoți, du-te ! Vin și eu peste un minut-două.

El dădu din cap și se lăsă să alunece peste pluta pneumatică, îndepărtându-se de ea într-un crawl lenevos, punându-și toți mușchii la lucru.

Ea îl urmări galeșă, cu o mulțumire detașată pe care nu crezuse până acum că o va trăi. Era un bărbat chipeș, de dorit în orice privință. Câte din prietenele ei îndepărtate sau apropiate, n-ar fi dat orice ca să se afle acum în locul ei ? Râse zgomotos. Bine te simți ca femeie dorită de un asemenea bărbat. Dar și mai bine se simțea amintindu-și de iubirea pentru Nicholas, deoarece simțea cu o minunată intensitate spiritul lui Nicholas alături de al ei, de parcă el ar fi înotat atât de aproape.

Ultima lor ceartă i se păru acum josnică și caraghioasă, deși la vremea respectivă luase proporțiile unei lupte titanice. Asta pentru că nu se înfruntase cu Nicholas, ci cu ea însăși. Recunoștea acum că simțise o teamă când îi spusese ce se petrecuse, crezând că omul cu care se va mărita va fi o reîncarnare a tatălui ei.

Acum înțelegea că se temuse numai deoarece o parte inconștientă a ființei sale dorise acest lucru. Căci Nicholas nu era tatăl ei ; ceea ce făcea cu propria viață îl privea... dar acum o privea și pe Justine. Amândoi trebuiau să-și poarte de grijă. Cum ar fi spus Nicholas ? Fiecare are *karma* lui. Zâmbi din nou. Da, așa ar fi spus, *karma*.

Iar *karma* ei îi spunea că trebuie să fie în preajma lui, fie că se afla sau nu în fruntea companiei Tomkin Industries sau în orice alt loc. Nu se temea să-și dea inima unui bărbat ; și nu se temea să-și lege viața de a altuia. De fapt, era conștientă că tocmai așa ceva își dorea.

Înotă ușor în apă spre locul în care Rick făcea pluta, urmărind în zare salturile leviatanilor.

— Ți-ai încheiat cugetările ? — întrebă el într-o doară.

— Cugetările..., Justine râse veselă. E o chestie de oameni maturi, nu ? Am avut destule lucruri pe cap...

El o privi îngrijorat, ca și cum Justine se transformase brusc dintr-o păpușă într-un doberman.

— Vrei să te întorci la mine și să fii șefa sectorului de design ? — o întrebă el.

Justine deveni serioasă.

— Rick, înainte de a lua vreo hotărâre, trebuie să-ți innoiești unele promisiuni.

El înclină capul :

— Voi face tot posibilul.

— Bine (îl cercetă cu privirile). Am plecat atât de repede, că n-am avut timp să iau legătura direct cu Mary Kate, deși i-am transmis un mesaj prin oamenii ei. Asta înseamnă că, cel puțin pentru moment, trebuie să te cred pe cuvânt — se opri intenționat pentru a vedea dacă va încerca să se dezvinovățească, iar când văzu că el tace, continuă. Dacă ai concediat-o scurt și împotriva voinței ei, dacă m-ai avut pe mine în vedere înainte de a o pune pe ea pe liber, după cum ți-am mai spus, nici nu vreau să aud de propunerea ta. Este ultimul meu cuvânt, și nu mi-l retrag.

— O.K., s-a făcut. Te asigur. Te-am înțeles cât se poate de bine și clar. Mary Kate nu era în apele ei la noi ; și reversul este la fel de adevărat. Când te-am întâlnit, ajunsesem deja la o înțelegere cu ea. Am încercat s-o ajut, Justine. Voiam să se poată descurca. Dar adevărul e că nu mai făcea față. Și era destul de inteligentă ca să-și dea seama, asta este povestea ei.

— Prin urmare, ați vorbit despre plecarea ei înainte de a fi luat masa cu mine.

— Da.

— Rick, pentru mine povestea asta are o importanță extrem de mare, așa că nu vreau să se comită vreo greșeală. O discuție la telefon cu Mary Kate îmi va fi suficientă.

— Așadar, cred că va trebui s-o suni, Justine. Mi-ar plăcea să te încrezi în vorbele mele, deși înțeleg că, pe bună dreptate, te poți îndoi. Prietena ta nu îți va spune nimic în plus. Asta-i tot.

Justine consideră că era momentul să se pună capăt tensiunii. Zâmbi și îl stropi cu apă.

— Atunci, cred că am să-ți accept propunerea...

Plutiră amândoi pe apă ca două dopuri de plută, în

bătaia fluxului ce mărșăluia în valuri spre recifful de corali, spărgându-se de țărm.

— ...însă chiar în clipa de față am să plec în Japonia.

El înțelese ce voia să spună. Aflase de la ea despre Nicholas, despre călătoriile lui și despre relațiile dintre cei doi. Zâmbi, cu oarecare urmă de melancolie. Așa ar fi zâmbit un pescar în clipa în care peștele i-ar fi rupt în cele din urmă firul undiței, după ce s-a zbătut până l-a făcut să transpire. Ar fi regretat eșecul, însă ar fi admirat prada scăpată : putea chiar să se bucure că în acea zi Libertatea triumfase.

— Știi, spuse el, eu i-am admirat întotdeauna pe japonezi pentru reclamele lor reușite. Poate că te vei întoarce cu o mapă plină cu secrete de-ale lor.

Râseră amândoi.

Fortuitous Chiu nu răspunse, însă își duse degetul la buze și-i făcu semn lui Nangi să-l urmeze. La un cvartal de pe Calea Po Shan, clădirile înalte din Mid-Levels, construite pentru lumea bogată din Hong Kong, se ridicau în jurul lor dându-le impresia că se mișcă printr-o uriașă pădure de spectre.

Atmosfera era încărcată de ceață, și nu se vedeau nici stelele, nici luna. Lui Nangi îi convenea, nu i-ar fi plăcut să se știe remarcat plimbându-se prin Colonie la ora 4 a dimineții.

Apropiindu-se de un bloc-turn, Fortuitous Chiu îl trase pe aleea alăturată. Porniră amândoi pe drumul îngust umbrit și plin de cutii goale de conserve și de gunoaie.

Coborâră câteva trepte de beton și intrară pe o ușă metalică. Se aflau în interiorul clădirii, la demisol. Tavanul era luminat de becuri slabe, înșirate în lungul unei conducte de plastic. Doi puștani chinezi jucau arșice pe coridor. Ridicară privirile, părând că l-au recunoscut pe Fortuitous Chiu, apoi își reluară jocul. Nici unul nu scoase o vorbă. Nangi nu-și întrebă însoțitorul cine erau puștii. Înțelegea că în curând îl vor întâlni pe vărul Tok, cel cu numărul 438, care încă trebuia să fie ascuns în apartamentul lui Pien-cea-Dornică.

Organizația Triadei, care se infiltrase în majoritatea domeniilor chinezești din Colonie, inclusiv în corupta Poliție a Hong Kong-ului, era acum de aceeași amploare cu *San Ho Hiu*, asociația celor trei armonii. Odinioară această asociație fusese cea mai puternică organizație secretă a chinezilor din Colonia Coroanei. Fusese întemeiată de patrioții înflăcărați care intenționau să pornească o luptă de gherilă împotriva manciurienilor invadatori, ce alungaseră în 1644 tradiționala Dinastie Ming.

Acum însă se războiau între ei pe străzile înguste ale Hong Kong-ului, lovindu-se cu satârele sau topoarele, pentru a obține supremația asupra zonei respective. Numai urbanizarea pe scară mare reușise acum să rupă cu atât succes unitatea familiei chineze. De asemeni, un rol hotărâtor îl avusese și industrializarea prea rapidă a unui popor preponderent agrar. La ora actuală, Triada ținea loc de familie pentru mulți tineri, găsind-o mult mai de încredere decât pe oricare șef de bandă pe cont propriu.

Au motive să se bată în stradă, gândi Nangi.

Ieșiră din ascensor la etajul 14, iar Fortuitous Chiu porni primul pe hol. Se opri în fața unei uși, scoase o legătură de șperacle și începu să meșterească broasca. O descuie în câteva secunde.

Li se înfățișă sub priviri un apartament în nuanțe de roz și galben cald. Combinația culorilor îl enervă însă pe Nangi. Fu condus într-una din cele două camere spațioase, care serveau de dormitoare.

Văzu sclipirea unor ochi tăioși și acesta fu salutul tăcut cu vărul Tok. Era un om spătos, mult mai tânăr decât își închipuise Nangi că trebuie să fie un tip cu funcții în Organizație, și avea o față periculoasă, brăzdată de cicatrici. Între cei doi veri, Nangi nu remarcă absolut nici o asemănare.

Înclinându-se, se apropiară de vărul Tok. În același moment, acesta se depărtă de ei. Nangi observă că ținea atârnat de gât un aparat de fotografiat Nikon, cu lentile de 135 mm.

Între dormitoare se afla o ușă, deschisă doar o idee. Nangi distinse șoapte în dosul acesteia și, privind peste umărul lui Chiu, trase o ocheadă prin crăpătura ușii.

Văzu tocul unei ferestre, colțul unui scrin încărcat cu

sticluțe de parfumuri scumpe și câteva tuburi de ruj. Pe perete se vedea o ramă, însă tabloul îi era ascuns privirilor.

Un pat cu cuvertură roz, cearșaful galben. O grămadă de perne. Și două corpuri despuiate. Contrastul era la fel de nepotrivit ca și nuanțele camerei. Pien-cea-Dornică era întinsă voluptuos, pielea ei gălbuie strălucea în lumina slabă a veiozei.

Alături de ea, părând enorm și copleșitor, se afla trupul rozaliu, păros pe alocuri și bronzat parțial, al unui occidental.

Va să zică nu cu Liu își împărțea ea așternutul, ci cu un european mai înalt de 1,80, cu părul gras și roșcovan, cu fruntea destul de înaltă, cu mustața groasă, cu ochii albaștri și inteligenți.

„Unde naiba am mai văzut eu figura asta?“ — se întrebă Nangi. Era sigur că pe moment nimeni nu i-ar fi putut da această informație. Se așeză pe un scaun, pentru a vedea și a asculta. Vorbeau englezește.

— Marțea viitoare vor aduce trei sferturi de tonă, spunea Pien-cea-Dornică. Ca de obicei, sarcina lui Liu va fi să introducă marfa în Colonie.

— O putem intercepta? — întrebă roșcovanul. Au trecut doar șase săptămâni de la ultima razie.

— La mijloc nu e doar marfa (ochii lui Pien sclipiră). E vorba și de informații. Informații strict secrete.

— Despre ce anume?

Ea râse și-l lovi peste coapsa păroasă.

— Cât de mult te interesează?

— Pe mine? Dar nici nu-mi pasă.

Lui Nangi i se păru că omul are un accent scoțian.

— Atunci nu contează dacă n-am să-ți pot spune.

Vocea lui Pien torcea ca o pisică în timp ce-și plimba mâna pe coapsa musculoasă a roșcovanului și-i cuprinse în palmă penisul.

Roșcovanul își închise ochii pe jumătate.

— Am jurat să păstrez secretul.

— Deși mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, draga mea. Guvernul Majestății Sale s-ar putea arăta interesat de această foarte secretă informație.

Degetele ei se strânseră ușor.

— Și eu cum ies din încurcătură acum? Doar n-o

să-i trădez pe cei care mi-au acordat încredere, nu ?

Roşcovanul mormăi slab :

— Din moment ce ai apelat la ajutorul meu, iubito, cred că ar trebui să-mi spui.

Scrâşnea din dinţi de plăcere, sub mângâierile mâinii ei.

— Ce mare e ! privirile ei se îndreptară spre locul mângâiat. Întotdeauna mă uimeşte când se scoală (îşi ridică ochii spre el). Dacă aşa stau lucrurile, am să-ţi spun.

Nangi observă că discuţia lor devenise un joc erotic. Intenţionase de la bun început să-i spună totul. „Prin urmare" îşi spuse el, „aşa îşi măreşte Pien veniturile. Femeia de încredere şi confidenta celui mai puternic comunist chinez din Colonie, îl vinde celorlalţi".

Îl strângea de organ din ce în ce mai tare. Nu-şi lua ochii de acolo.

— Informaţia se referă la noi investiri în funcţiile de sus ale comuniştilor infiltraţi în guvernul Coloniei, în poliţie şi în securitate.

— Nu mai spune !

Nangi nu-şi dădea seama dacă reacţia vocii lui se datora ştirii sau mângâierilor lui Pien cea Dornică. Acum începea să priceapă de unde i se trăgea porecla.

Râzând zglobie, chinezoaica sări deasupra roşcovanului întins, înfigându-şi complet înăuntru scula întărită a acestuia, dintr-o singură mişcare, precisă şi rapidă. Închizând ochii, se lăsă pe el cu toată greutatea, fremătând de plăcere.

— Freacă-mă pe sfârcuri, gâfâi ea. Îmi place când mă freci !

El îşi ridică mâinile ascultător, iar femeia strigă ascuţit, excitată. În acest moment, din camera alăturată, vărul Tok se repezi să tragă poze cu Nikon-ul, una după alta, teleobiectivul asigurându-l că cei doi vor ieşi clar din fotografii. În spatele lui, Fortuitous Chiu mări volumul casetofonului pregătit pentru înregistrare.

Pe patul galben-rozaliu, roşcovanul îşi împingea fesele în sus într-un ritm nebunesc, de parcă ar fi vrut să scape de călăreaţa de deasupra, deşi se înţelegea că nu aşa ceva urmărea. Însă era departe de a-şi uita misiunile prioritare.

— Nu vreau să-l compromit pe Liu. Cred că îți dai seama.

Pien-cea-Dornică clipea des și gemea.

— Știu... Ooh !... Și el știe. A aranjat totul la perfecțiune.

Începu să strige.

— Ooh, acuma, acuma, acuma, armăsarule ! Dă-i drumul ! Goleşte-te !

După aceea, tiptil, unul câte unul, Nangi și Fortuitous Chiu se strecurară afară pe drumul pe care veniseră, la demisol, cei doi puștani încă mai jucau arșice.

Afară, pe aleea murdară, Nangi își șterse fruntea cu batista.

— Asta nu-i femeie, spuse el. E Liu în persoană ! Așta face joc dublu. Fecioară Maria, în mod sigur o să fie ucis cât de curând !

— Până acum nu s-a întâmplat să-l ucidă nimeni, râse Chiu din toată inima. E un om foarte iscusit... pe cât este de jigodie.

Nangi se străduia din răsputeri să-și înfrâneze bucuria ; avea lucruri mai serioase pe cap, așa că nu era momentul să se lase pe mâna unor emoții mărunte și dăunătoare.

Simțea că sorții se vor întoarce în favoarea lui, și începu să se gândească cu înfrigurare. Trebuia să fie sigur și prin urmare avea nevoie de ajutor.

— Chiu, începu el, cum putem fi noi siguri că spusele acelei femei nu sunt o dezinformare comunistă ?

— În mod normal, n-avem cum să aflăm, răspunse chinezul. Desigur că eu nu am multe antene printre comuniști, iar vărul meu Tok nu are deloc legături cu ei.

Zâmbea din nou, iar Nangi se întrebă ce putea fi așa amuzant. Însă nu se îndoi că va afla ce înseamnă acel zâmbet.

— Cred că totuși în cazul de față nu avem nevoie de nici o altă confirmare, continuă tânărul. Deoarece, înțelegeți, împielițatul de străin din brațele lui Pien nu era altul decât Charles Percy Redman în persoană. Și nimeni din tot Hong Kong-ul, cu atât mai puțin Pien, n-ar îndrăzni să-l îndoape cu informații false. E atât de suspicios c-ar prinde-o imediat.

*
* *

— Cum adică nu poți s-o citești ?

— Nu pot, Protorov-san, răspunse Koten.

— Dar e în limba japoneză, nu ?

Protorov, care nu se străduise niciodată să învețe limba japoneză din cauză că era grea și cerea mult timp de studiu, nu înțelegea totuși cum de mai sunt și alții în aceeași situație.

— Este și nu este...

— Eu nu te plătesc ca să-mi vorbești în cimilituri...

— Am executat ordinul, spuse uriașul campion de *sumo*. M-am infiltrat în *kobun*-ul lui Sato, am colaborat cu locotenentul dumneavoastră Russilov în operațiunea de la *rotenburo* și, drept urmare, ne-am pierdut și ultimul spion. Eu mi-am făcut datoria.

— Datoria ta, îl repezi Viktor Protorov, am să-ți spun eu care este : să-mi citești hârtiile de la Tenshin Shoden Katori. De asta depinde însăși viața ta.

— Atunci voi muri în mod sigur, Protorov-san, pentru că nu le pot citi. Într-adevăr este un scris cu caractere chinezești, din care se trage și scrierea japoneză. Totuși sunt folosite ideograme la care scrierea *kanji* a renunțat de mult, considerându-le probabil prea complicate, dificile, și cu posibilități de a primi o interpretare cronată (își întinse palma, cu degetele răsfirate). Ori astea, ori o scriere arabă, pentru mine sunt tot una. Nu mă îndoiesc că e vorba de o scriere codificată specifică acelui *ryu*. Dacă m-ați fi lăsat pe mine să conduc misiunea de la *rotenburo*, spionul dumneavoastră nu s-ar fi aflat acum la doi metri sub pământ, ci ar fi fost prezent aici, și ne-ar fi tradus hârtiile astea. Fără îndoială că ar fi fost capabil, ridică din umeri, apoi îi lăsă în jos. Dar așa...

Protorov bătu darabana pe masă, strânse maldărul de hârtii sub palme. Era nedrept ! Planul *Tenchi* să se afle sub mâinile lui, rodul celei mai importante acțiuni duse de el pe cont propriu, sabia de care avea nevoie pentru a spinteca generalii GRU și a face să înlemnească întreaga Armată Roșie în vederea începerii loviturii sale, și el să nu-l poată descifra ! De necrezut !

O clipă se gândi că o va lua razna de ciudă. Apoi

respiră profund de câteva ori pentru a-și liniști pulsul. Unu, doi, trei. Își frământa creierii.

— Linnear e un ninja, spuse Koten, aproape în șoaptă. Și-a făcut educația la Tenshin Shoden Katori. Nu este exclus... — își lăsă ideea în suspensie.

Speranța explodă în capul lui Protorov ca un fulger orbitor. Da. Linnear reprezenta acum singura lui speranță. Trecuseră mulți ani de când acesta plecase din *ryu*, însă în Japonia tradiția nu dispare așa ușor. Protorov era convins de posibilitatea ca numitele coduri să nu se fi schimbat de atunci. Exista cel puțin această șansă. La prima vedere i se părea un joc riscant, însă timpul îl presa. Mironenko îi convocase pe generali. Peste șase zile se vor întruni, și el va trebui să le expună planul *Tenchi* sau să-i piardă pentru totdeauna. Cu sălbaticii de la GRU nu va putea ajunge altfel la nici un rezultat favorabil ideilor lui și KGB-ului.

Protorov se sucea și se învârtea prin cămăruță ca un leu în cușcă, trimițând după doctorul cu seringa lui fermecată.

— Trebuie să vorbesc cu individul acum, se adresă el doctorului cu ochelari.

— Acum ? ochii doctorului ieșiseră din orbite, zgâindu-se la el din dosul ochelarilor cu lentile groase. Mi-ai spus doar că îmi acorzi patru'ș'opt de ore pentru „înmuiere".

— Nu am timp de așteptat, izbucni Protorov. Lumea reală, doctore, este într-o continuă mișcare. Trebuie să te obișnuiești și să te adaptezi repede schimbărilor neașteptate.

— Bine, dar nu știu ce pot face așa de repede... spuse doctorul, căutând să țină pasul cu Protorov. Am început să-i înregistrez semnalele cortexului ; nu le pot însă pune cap la cap. Nu pot spune sigur în ce măsură se află el sub efectul injecțiilor.

— Dublează doza, ordonă Protorov. Sau tripleaz-o, nu mă interesează. Fă-l numai să poată vorbi pe loc !

Doctorul intră în panică.

— O doză atât de mare îl va ucide cu siguranță în cincisprezece minute, cel mult douăzeci...

Protorov dădu din cap.

— Nu am nevoie de mai mult, doctore. Du-te te rog și pregătește-l imediat !

* * *

— Îl cheamă Gordon Minck și vine ades la Key West ca să fie cu mine.

— Mai precis, ce înțelegi când spui „să fie cu mine ?“

— Îi plăcea cum îl iubeam, spuse Alix Logan cam înțepată. Acum te mulțumește răspunsul ?

— Cred că da, spuse Croacker.

Se aflau în mașină și se îndreptau spre interiorul afumat al tunelului Lincoln, gonind spre ascunzătoarea lui Matty Guralivul.

Un moment, Croacker rumegă răspunsul ei.

— Scuză-mă, spuse el. N-am știut că e un subiect delicat.

Alix își lăsă capul pe tetieră, apoi închise ochii. Părul ei blond cu firul gros îi înconjura fața ca spuma de mare.

— Ce crezi ? Un tip puternic și arătos, tare în — cum să spun — în caracter, mă atrage imediat. E un om periculos, i se citește pe față, ca o cicatrice sau ca o ciupitură de vărsat. „Ar fi trebuit să te ucid, mi-a spus el, dar nu pot. Nu-mi pot imagina să nu-ți mai văd chipul niciodată.“

— O, ce nostim, o întrerupse Croacker. De ce nu mi-ai spus asta până acum ?

— Lasă gura, se înfoie Alix. Nu-ți spun acum ?

Luminile neoanelor și umbrele jucau prin fața lor sacadat, ca după măsura metronomului.

— „Nu vreau să te pierd, mi-a spus, dar sunt băgat într-o afacere în care nu-mi pot permite greșeli.“ Mă privea de-mi îngheța sângele-n vine. „Tu o să fii o greșeală, Alix ?“ „Nu, n-o să fiu“, i-am zis. „E o promisiune ?“ m-a întrebat el. „Da, i-am răspuns eu, și vorbesc serios“, începu să țipe : Și uite ce-am putut să-i fac ! hohotea de-a binelea : Și numai din cauza ta !

Se văicărea ca un copil pierdut și disperat.

Croacker crezu de cuviință că trebuie s-o lase în legea ei, era cea mai cuminte soluție. Schimbă însă puțin subiectul discuției :

— Spune-mi, cine este misteriosul ăsta de Minck ?

— Minck, începu Alix — Minck, Minck, Minck.

Parcă s-ar fi aflat în fața unei jucării noi, la care nu voia să renunțe. În cele din urmă se hotărî :

— Gordon Minck este cel care a ucis-o pe Angela Didion...

Croaker fu cât pe ce să intre cu mașina în zidul tunelului.

— *Ce face ?!...*

Simți ca o lovitură în moalele capului și prin fața ochilor începu să-i joace o înfricoșătoare pată roșie.

— Probabil că te înșeli...

Vocea lui deveni un gâjâit uscat, nu mai mult ca o șoaptă. Fusese tot ce putuse el spune. Dar dacă totuși fata avea dreptate ? — se întrebă. Stătuse ascuns luni de zile, temându-se să nu fie descoperit. Cei din poliția new-yorkeză și-l scoseseră din cap ; nu mai exista decât „Tex" Bristol. Minți se, furase, încălcase legea pe care jurase cu ani în urmă s-o apere și s-o respecte. Ce se întâmplase cu el ? Ce nebunească îl apucase ? Se simțea ca un fost bolnav de friguri aflat acum în convalescență, revenindu-și după chinuri îndelungate. Crezuse cu toată convingerea într-un adevăr : că Raphael Tomkin o ucisese pe Angela Didion, cu sânge rece. Fusese atât de sigur. Toate faptele duceau spre el. Și acum se clătinau ca un peștișor înfricoșat, îndepărtându-se, pe când el căuta să le pună cap la cap, să se asigure că el avusese dreptate, iar Alix se înșelase.

Alix se smiorcăi și-și șterse nasul.

— Așa e cum îți spun, adăugă ea fără a lua în seamă întreruperea lui. Tomkin a comis greșeala de a-i vorbi Angelei despre faptul că-l cunoștea pe Minck, iar curva de Angela avea o memorie de elefant. Ținea minte *orice*. Și asta făcea parte din armele ei, datorită cărora obținea lucrul dorit, indiferent de la cine. Ținea minte un lucru pe care ei doreau să nu-l știe. Desigur că a venit și ziua în care i-a dezvăluit lui Tomkin că știe. Nu știu exact din ce motiv. Probabil că-și dorea un diamant, iar el o refuzase ; sau era pe punctul de a o refuza, sau era cât pe-aci să accepte. De la Angela nu puteai afla niciodată prea exact cum îi mergeau afacerile. În orice caz, știa întotdeauna când să folosească un atu, și era conștientă că în fața lui Tomkin avea unul redutabil. Voia ceva de la el și, întrucât n-a obținut rezultatul dorit, i-a spus că va recurge la dosarele pe care le putea folosi împotriva lui. Era procedeul ei caracteristic. În orice caz, cred că de data

asta nu-şi dăduse seama ce viperă a apucat de coadă. Tomkin încremenise, evitând să se certe cu ea ; îşi dăduse seama că nebuna este pornită şi nu glumeşte. Aşa că l-a sunat pe Minck, iar acesta şi-a trimis copoii pe urmele Angelei. Fără să se tocmească, fără să se mai gândească, Minck şi Tomkin erau implicaţi într-o afacere mult prea importantă ca să se împiedice de o amărâtă ca Angela. Desigur că Tomkin trebuia să fie acolo când s-a întâmplat. Angela era prea paranoică pentru a deschide uşa oamenilor lui Minck. Tomkin păşea primul. După ce a desfăcut Angela lanţul de la uşă, au intrat toţi trei.

— Tomkin a fost de faţă când a mierlit-o Angela ?

Vocea îi tremura, ştiind câtă importanţă avea pentru el răspunsul lui Alix.

— Era în apartament, dar nu şi în dormitor. Se oprise la bar, încercând să se „amorţească". Unghiul din care priveam nu-mi permitea să văd totul. Mă ascunsesem în şifonierul Angelei. Tocmai ieşisem din baie când se dusese ea să deschidă uşa — ochii lui Alix aveau o culoare ştearsă, dispăruse obişnuita vioiciune. Am auzit ţipătul ascuţit al Angelei. Parcă era un câine lovit. Şi, nu ştiu de ce, am intrat repede în şifonier.

— Şi aşa ai ajuns martor ocular...

— Nu s-au purtat cu ea ca nişte mizerabili, continuă Alix.

Asemeni ochilor, şi vocea îi devenise ştearsă.

Probabil era modul ei de a se pune la adăpost de indiscreţii, gândi Croaker. O luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Erau foarte preocupaţi, şi toată lucrătura le-a luat extrem de puţin timp. Îmi amintesc că după aceea m-am simţit foarte şocată. Un lucru aşa monstruos... să iei viaţa unui om într-o secundă.

Închise ochii un moment, iar printre gene i se prelinseră câteva lacrimi.

— După aceea au aranjat ca lucrurile să semene a altceva, bineînţeles. Să nu aducă a execuţie. Apoi s-au dus în salon şi-au şters urmele lui Tomkin. Pe mine nu m-au găsit deoarece mă ascunsesem într-un compartiment secret al şifonierului unde îşi ţinea Angela blănurile şi bijuteriile ; îi plăcea nespus să stea mereu în preajma lor. A trebuit să mă ghemuiesc covrig şi

n-am putut auzi mare lucru. Mă temeam că m-ar putea descoperi dintr-o clipă în alta. Nu m-au găsit atunci, însă probabil că ulterior și-au dat seama, deoarece știau că sunt prietenă cu Angela, și imediat după moartea ei am fugit la Key West. Între timp, se puseseră pe cercetări. Au aflat unde mă aflam în acea noapte ; și-au dat seama că văzusem totul. Oamenii lui Minck sunt niște profesioniști.

— Mi-am dat seama pe propria piele, spuse Croacker distant.

Își puse ambele mâini pe volan. Iată că se apropiase de adevăr... dar nu suficient de mult. Râse în sinea lui, cu ironie și amărăciune. Adevărul nu era nici alb, nici negru. Tomkin *n-a ucis*-o pe Angela : a dat-o numai pe mâinile lor. Nu el ordonase moartea ei și nu el executase ordinul de-a o face dispărută. Stătuse numai în apropiere, despărțit de eveniment printr-un perete. „Onorată instanță, din acest punct de vedere este vinovat". Vocea-i păru să răsune fără convingere chiar în mintea lui Dar care era acuzația ? Nu crimă de gradul doi, nici măcar omucidere. Tomkin fusese însă un instrument al crimei. Nu el făcuse presiuni asupra Comisariatului Guvernamental pentru a se trece sub uitare moartea Angelei. Această hotărâre venise direct de la Washington. De la Minck în persoană.

Minck — cioclul și groparul, gândi Croacker. Câte crime nu i se pot pune în seamă ? Angela Didion era numai un nume de pe o listă lungă. Se simțea dezamăgit și întristat de marile pete cenușii de pe suprafața pământului, în mijlocul uneia dintre acestea aflându-se el acum. Se simțea ca într-o mlaștină nesfârșită, fără formă și substanță, din care nu se întrevedea nici o ieșire înainte de a fi înghițit în adâncuri. Unde să se mai ducă acum, când moartea Angelei nu mai ținea de competența lui ? Pentru că era absolut conștient că nu-l putea aduce pe Minck în fața judecății sub această acuzație, și nici sub alta. Omul era imun în fața Legii, iar Croaker se simți învins.

Lumina îi lovi brusc la ieșirea din tunelul Lincoln, spre insula Manhattan, ca și cum le-ar fi picat o cometă pe parbriz. Croacker conduse tot înainte, pe strada 34, apoi vira la stânga și, după ce parcurse o distanță

de câteva blocuri, viră spre dreapta, către Second Avenue. Centrul orașului le făcea semn cu degetele lui zvelte, de zgârie-nori.

Spumega de furie, și își revărsa nervii fără voia lui asupra lui Alix. Motivațiile femeilor fuseseră întotdeauna o enigmă pentru el. Ce n-ar fi dat să i se fi destăinuit ea cu câteva zile în urmă ! Cu toate că nu era convins că situația și posibilitățile lui de a lua măsuri ar fi fost cu ceva schimbate. Tot ar fi trebuit să dispară un timp. Să dea dracu', să dea dracu' și iar să dea !

Ea îl atinse pe braț, și el o privi în fugă.

— Să mă ierți pentru vorbele de adineauri ; tu n-ai avut absolut nici o vină.

Își duse prin păr degetele bronzate.

— Îmi ieșisem din fire ; parcă mă simțeam la pușcărie, sau chiar mai rău. Îmi închipui că cel puțin la pușcărie știi clar în ce situație te afli. La Key West nu știam niciodată ce mă așteaptă a doua zi, cu ăia doi pe cap. Mă va mai vizita Minck ? Îi va scădea interesul pentru mine ? Unul din cei doi mă va ucide ? Începusem să cred că am un balon în cap, așa de tare îl simțeam umflat, și pe zi ce trecea se umfla tot mai mult. Credeam că într-o bună zi voi avea în cap nu creier ci un balon de aer, și nu voi mai fi în stare să gândesc, râse silit. Tâmpită situație, nu ?

— Nu, șopti Croacker, nu-i așa.

Era uimit cum de reușise ea să-i alunge așa repede toată mânia. Fusese suficient să-l atingă, să-și întoarcă privirile spre el, să vorbească șoptit, și toată bezna din el se risipise ca cenușa în vânt.

Fata suspină ca și cum era de o mare importanță să-l facă și pe el să participe la sentimentele ei.

— Lew, intenționasem să-ți spun toate astea de la bun început. Țin foarte mult să mă crezi.

— Te cred.

Își întoarse capul spre el.

— N-o spune numai să scapi de mine...

— Nu vorbesc în doi peri, Alix. Niciodată.

Părea să-l creadă.

— Am fost șocată ; ai apărut așa... ca un trăsnet din senin.

— Ca un cavaler în armură aurită...

Făcuse o glumă, dar ea îl luase în serios.

— Da, desigur. Voiam să te cred un cavaler. Dar tot eram speriată. Erai prea bun ca să cred că nu visez. Fusesem amestecată prea mult timp în afacerea asta, și ceea ce știam mi se părea o bombă cu efect întârziat agățată de un fir de păr. Mă simțeam ca în adolescență, știi, eu eram cea mai frumoasă fată a clasei, și să nu crezi că mă laud ; așa eram, ca în pozele de revistă. Băieții roiau în jurul meu. La început mă mândream cu asta. Care fată nu s-ar fi mândrit ? Apoi, pe măsură ce începeam să-i cunosc, unul câte unul, ca prieteni nevinovați, cred că îți dai seama, întâlniri, plimbări, vorbe, îmi dădeam seama că toți voiau să se întâlnească cu mine cu un singur scop. Nu-i interesau discuțiile cu mine, nu-i interesa să mă cunoască mai bine. Le plăcea să se știe văzuți în compania mea, căutând apoi să-și strecoare mâna pe sub fustele mele. Erau obsedați de acest lucru ; singurul la care se gândeau. Într-un timp ajunsesem să-mi urăsc frumusețea. Căutam să-mi închipui că am glezne groase, nasul ascuțit, sau că-mi lipsesc sânii (își puse iar mâna pe antebrațul lui). Tot așa s-a întâmplat și cu tine, Lew. Mă întrebam de ce ți-ai făcut tu apariția în preajma mea. Ce voiai cu adevărat de la mine ? râse din nou. Îmi trecuse chiar prin cap că Minck te-a trimis, ca să mă pui la încercare ; însă mi-am dat repede seama ce proastă am fost gândind astfel ; le-ai venit de hac celor doi oameni ai lui.

— Ții la el ?

Nu fusese o întrebare gratuită. Pe viitor îi putea servi lui Croaker drept informație cheie ca un scut suplimentar. Deoarece ajunsese deja la o hotărâre. La urma-urmelor, un singur lucru îi mai rămăsese de făcut, și nu avea de ales.

— Ce pot să-ți răspund ? întrebă Alix pe când coborau din mașină în fața unei vile dintr-un cartier new-yorkez. Treaba este de domeniul trecutului acum. Nu mai am de ce să-mi aduc aminte (îi întoarse spatele). Nu m-aș fi culcat totuși cu el dacă n-aș fi simțit ceva pentru el. Eu n-am fost niciodată ca Angela. Deși n-aș putea spune ce anume simțeam pentru el. Era ca și cum, făcând dragoste cu el, și psihicul lui — așa se cheamă, nu ? — îmi era aproape.

— Fără emoții ?

— Posibil, dar nu cred să fi fost așa. Deja îmi par lucruri îndepărtate. Cred că stabilind cu el această relație — era doar temnicerul meu, nu ? — mă simțeam cumva mai puțin prizonieră.

— Dar tot n-a mers, nu ?

Ea zâmbi tristă :

— Crezi că ar fi fost posibil ?

— Nu.

— Categoric. A fost o prostie din partea mea. În primul rând că n-ar fi trebuit niciodată să am încredere în oameni de teapa lui. Dumnezeule, crede-mă, Lew, eram așa disperată ! Mă simțeam sfâșiată. Credeam că...

Alix țipă când glonțul exploziv pătrunse prin geamul lateral, sfâșiind trei sferturi din capota mașinii. Croaker se puse imediat în mișcare, trăgând-o spre el și acoperind-o cu trupul său.

Totodată, scoase și el pistolul. Dar o altă împușcătură zgâlțâi mașina, o lovitură venită de nicăieri, aruncând în aer oțel, crom, aluminiu sau plastic. Geamul securizat se sparse în mii de fărâme, ca un mozaic, căzând apoi peste ei ușor, ca fluturarea aripilor unui porumbel.

Lui Croaker îi veni în nări miros de fum. În spate, pe partea lui, nu mai exista portieră, iar deasupra, nici mare lucru din capotă. Se aplecă înainte, făcând-o p Alix să scâncească de durerea apăsării lui, apoi încercă să deschidă ușa din partea ei. O deschise și, cu mâna liberă, o îmbrânci pe Alix pe trotuar ca pe un sac de cartofi.

Opri motorul, dar a treia împușcătură străpunsese deja tabla și pătrunsese în rezervor. Se auzi o bufnitură ca de bilă de popice. Izbucniră flăcări, iar o trâmbă de fum îl făcu să tușească.

Croaker se întoarse în direcția de unde porniseră împușcăturile. Însă nu putu vedea mare lucru din locul acela, iar fumul se îngroșa. Auzi sirene de mașini, mai slabe, apoi mai intense. Se apropiau.

Ieși tot prin portiera prin care o împinsese pe Alix și, luând-o de mână, începură să fugă. Nu se uită la ușa lui Matty Guralivul, ca și cum aceasta nici nu ar fi existat.

Se năpustiră pe Second Avenue, trecură pe lângă o mașină de intervenție a poliției, pe lângă una de pompieri, care se îndreptau în sus pe Second Avenue. Sirenele sunau, mașinile celelalte încetineau și se înscriau pe dreapta. Lumea se opri gură-cască, apoi porni spre locul cu pricina. În scurt timp, se îmbulzira o grămadă.

Urmărind aglomerația, Tania Vladimova se bestelea singură pentru că trăsese prea devreme. Însă nu avusese de unde să știe cât de mult aveau ei de gând să zăbovească acolo. În plus, emițătorul se stricase în urmă cu zece minute. Trebuia să ia legătura cu Japonia. Nu se așteptase la așa ceva, cel puțin nu când era atât de aproape de prada urmărită.

Toate împrejurările uneltiseră împotriva ei; împrejurările îi dejucaseră cel mai mult planurile. Acum, după ce-și pitise automatul Attlow-Sonigen de calibrul 385 într-un compartiment de sub canapeaua mașinii, se resemnă cu nereușita. Chiar dacă s-ar fi grăbit, tot nu i-ar mai fi putut prinde pe Alix Logan și pe Lew Croaker. Calculatorul cu care era conectată prin telecomandă descoperise ale cui erau amprentele luate de ea în Raleigh, comunicându-i și numele lui. Acum aglomerația era prea mare, și sosiseră prea mulți polițai. Și încă veneau mereu, sirenele urlau pe stradă. Mașinile detectivilor dirijau traficul asemeni lui Moise, care-și dusese evreii peste Marea Roșie.

Tania porni motorul și părăsi terenul, îndreptându-se spre centrul orașului. Trecând prin tunelul Midtown, ieși apoi pe autostrada dinspre Long Island și porni spre aeroportul Kennedy.

Renunță să se mai gândească la eșecul acțiunii ei. Acceleră după ce se înscrisese pe banda din stânga. Peste mai puțin de doi kilometri, fu obligată să încetinească în fața aglomerației de mașini adunate ca din senin pe șosea. Începu să se concentreze la faza următoare a acțiunii sale, la ce avea de făcut și în ce ordine.

Văzu o strălucire luminoasă. Era extrem de enervantă, deoarece îi împungea creierul într-un ritm sâcâitor. *Pac-pic-pac-pic-pac-pac.*

Cu toate că se afla scăldat în lumina lăptoasă din *getsumei no michi*. O lumină aproape opalescentă și liniș-

titoare. Așa ar fi fost, fără pâlpâirea celeilalte lumini. *Pac-pic-pac-pic-pac-pac.*

Căuta să nu se mai gândească la nimic. Cel puțin așa îi va veni mai ușor. Însă nu fu în stare. Zadarnic încerca să pătrundă în tărâmul Neantului, căci simțea mereu ticăitul și vedea licărul în drumul său. Încercă să-l înlăture, dar nu reuși. Încercă să apeleze la *kiai* ; nici acesta nu-i fu de ajutor. Puterile mentale i se epuizaseră, deoarece lumina aceea îl înțepa în creier, ca și cum ar fi fost un șoc electric. Nu se mai putea gândi, nu se mai putea concentra, nu-și mai găsea armonia. Dacă ar fi avut cel puțin *katana* alături, dacă și-ar aduce măcar aminte unde o lăsase pe *Iss-hōgai* a sa.

— *Iss-hōgai,* murmură Nicholas, legat și asudând pe masa de tortură a lui Protorov.

Pac-pic-pac-pic-pac-pac.

— Ce naiba spune ? — vru să afle Protorov. Ce spune, Koten ?

— Înseamnă „Pentru viață", răspunse posac luptătorul de *sumo*. Am impresia că e un nume de sabie de samurai.

Era morocănos luptătorul. Acțiunea asta fusese obositoare. Ar fi vrut să rămână singur cu Nicholas Linnear. Cinci minute i-ar fi fost suficient.

— Deși nu prea înțeleg ce să caute un ninja cu o sabie de samurai.

— E *sabia* lui ? — întrebă Protorov atent la orice amănunt. Russilov, ai confiscat de la el o asemenea armă ?

— Nu, domnule.

— Dar *ai văzut* așa ceva la el ?

— Nu, domnule.

Protorov se înapoie la mușteriul său.

Pac-pic-pac-pic-pac-pac.

— Nicholas, întrebă el pe un ton cu totul schimbat, unde este *katana* ta ? Unde este *Iss-hōgai ?*

Clipitul luminii nu-l lăsa să scape ; îi țintuia mintea.

— *Ro... Rotenburo.*

— Nu e bine deloc, spuse Koten. O sabie de samurai este ca semnătura stăpânului ei. Nu trebuie lăsată pe mâna cuiva care să intre la bănuieli.

Protorov înclină capul, de parcă și el se gândise de mult la acest aspect.

— Dute și ad-o, Koten, ordonă el.

— Dar dacă o aduceți aici, există riscul de a încăpea pe mâna lui, îl avertiză japonezul.

— N-are nici o importanță, spuse Protorov după un moment de chibzuială. Spune-mi, însă, este stângaci sau dreptaci ?

Koten se apropie de Nicholas, studiindu-i canturile ambelor mâini.

— Aș afirma că se folosește mai bine de dreapta.

— Rupe-i primele trei degete de la mâna dreaptă.

Koten sări în sus de bucurie. Aproape drăgăstos, întinse mâna și înșfăcă degetul arătător al lui Nicholas. Dezlegă curelușa, apoi suci degetul pe spate și lateral. Nicholas urlă ; trupul i se convulsionă. Transpirația șiroia pe el ca apa pe un înotător abia ieșit din bazin.

Koten mai dezlegă două degete și le dădu peste cap. Încă de două ori mugi Nicholas și se zvârcoli de durere. Era epuizat. Capul îi atârna, cu bărbia în piept. Doctorul se grăbi să-i controleze pulsul.

— Acum du-te și execută ordinul, se adresă Protorov lui Koten. Ne vei scăpa de o grijă în plus, iar el va avea posibilitatea să tânjească după armă, la vederea ei.

După ce plecă uriașul Koten, Protorov scoase iveală hârtiile furate de spionul său din *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori. Se uită la mâna dreaptă a lui Nicholas care atârna mutilată, cu încheietura prinsă încă de șuvițele din piele. Degetele se umflaseră deja ca niște cârnăciori, iar carnea începuse a se înnegri.

— Ce efect va avea durerea asupra lui ? îl întrebă pe doctor.

— Cred că o să-l stârnească puțin.

— Dar îi va afecta creierul ?

— În cazul lui, aș afirma în mod categoric că nu.

Protorov, după ce dădu mulțumit din cap, întinse mâna și apucă o șuviță din părul ud al lui Nicholas. Îl prinse apoi de cap și-l pălmui, până îl făcu să clipească și să deschidă ochii. Apoi scutură prima pagină sub privirile lui împăienjenite.

— Concentrează-te, îi ordonă el în șoaptă. Ai aici ceva de citit, Nicholas. Are să-ți facă plăcere...

Nicholas se încruntă. Simțea în străfunduri o durere groaznică, un trident înțepându-l cu cele trei vârfuri otrăvite. I se părea totuși o durere foarte îndepărtată, ca într-un vis sau o halucinație.

Părea ceva important sub ochii lui, se simțea obligat să se concentreze, așa că se strădui. Părea că plutește printr-un gaz vârtos. Nu-și putea da seama în ce măsură înghite din el, însă era clar că nu putea înainta prin ceață. Se scutură și rămase nemișcat. Ori i s-a părut numai că s-a scuturat.

Negru și alb, se amestecă, se separă, continuu.

— Concentrează-te! — veni ordinul dinspre licărul de lumină ticăind acum direct în creierul său.

Așa se gândi să facă. Să se concentreze.

Literele îi treceau prin fața ochilor ca un banc de peștișori, ca frunzișul unei păduri, ca niște limbi de foc, ca o ploaie măruntă și deasă. Ploua. Ploua cu litere.

Nu, nu erau litere. Erau ideograme. Citi și se trezi față în față cu ceea ce căutase de mult. Planul *Tenchi*.

„În urmă cu trei ani... vaporul *Hare Maru* s-a rătăcit pe ocean în urma unui taifun puternic... peste cincizeci și cinci de vieți pierdute... marinari din echipaj și civili... cel mai mare dezastru marin din ultimii douăzeci și cinci de ani... Imediat ce vremea s-a îmbunătățit, au urmat operațiuni submarine de salvare, în locul de unde au provenit ultimele semnale radio: în strâmtoarea Nemuro."

Reușise să-și alunge durerea, înăbușind-o în sine; închise o ușă interioară în fața semnalelor luminoase.

Se liniști. Ieși din *getsumei no michi*, care până acum nu-i oferise nici un adăpost și nici un ajutor. Începu să-și revină, ceva se-ntâmplase cu degetele, unele din ele nu le mai simțea, fără să-și dea seama din ce motiv. Spiritul începea să i se înalțe ca luna pe cerul înnourat.

Începu astfel să se adune, să-și găsească încet armonia, în ciuda enormei cantități de chimicale din sânge. În timp ce începu greul proces de descompunere a lor în elemente inofensive, urmând să le distrugă apoi — proces cunoscut în ninja sub numele *ogawa-no-jutsu*, — făcu exact ceea ce îi ceruse Protorov: să descopere secretul planului *Tenchi*.

Își dădu seama că ceea ce citise el era codificat. În codul folosit la Tenshin Shoden Katori. Totodată realiză că, dacă dușmanul i-l pune sub ochi, nu are cine altcineva să i-l descifreze. Iar dacă Nicholas ar fi murit, Protorov n-ar mai fi avut ce raporta sau ce folosi mai departe.

Așadar, după citirea documentului, Nicholas decise că va trebui să moară. Și, pe când mintea lui înțelegea în ce constă planul *Tenchi,* reamintindu-și chiar cuvintele lui Sato în privința dorinței de a vedea Japonia depășind perioada copilăriei și intrând în maturitate, fără a mai depinde de restul lumii, începu să se cufunde în moarte.

La un pas de el, Protorov nu-și putea da seama dacă Nicholas citește sau numai privește hârtiile. Cunoștea codul sau nu-l cunoștea ?

— Spune-mi ce scrie acolo ! repeta el neîncetat, zgâlțâind cele patru coli de hârtie. Spune-mi, spune-mi, spune-mi !

Însă ochii lui Nicholas priveau cruciș, și observă că mușteriul său devenea tot mai palid.

Doctorul interveni.

— Suficient, spuse el, punându-și stetoscopul pe inima lui Nicholas.

Își smulse apoi stetoscopul de la urechi, începând să-l maseze pe piept, apăsând tare cu ambele palme.

— Te-am prevenit doar, reuși el să pronunțe printre mormăieli. Suntem pe punctul de a-l pierde...

— Nu ! urlă Protorov. Trebuie să-l salvezi ! Îți ordon să-l salvezi.

Doctorul râse ironic.

— Spre deosebire de dumneata, tovarășe, eu știu că nu sunt Dumnezeu. Eu nu pot crea viață din moarte.

Își lăsă mâinile să cadă neputincioase. Se uită la ele pe rând, apoi se întoarse spre Protorov.

— Eu nu pot dezlega ceea ce ai legat dumneata, colonele !

— Trezește-l, doctore ! N-a apucat să-mi spună nimic ! Nimic nu mi-a spus !

— Acesta este riscul permanent în metodele neurofarmaceutice. Echilibrul este atât de fra...

Se prăvăli pe spate, lovindu-se de masa lui Nicholas, în urma pumnului administrat de Protorov.

— Asta te va costa, tovarășe colonel, spuse el, ștergându-se la buza spartă. — Centrala va afla...

— Tu ! — mârâi Protorov răgușit. Tu l-ai omorât ! A fost opera ta !

Mâinile îi tremurau de furie. *Tenchi*, întrunirea GRU —KGB, marea lui lovitură, totul era acum praf și pulbere, un vis trecător.

— Russilov ! urlă el. Ia-l în primire ! Dacă îți face necazuri, trage-i un glonț în cap !

Îl înșfăcă pe doctor de pieptul cămășii, trăgându-l în față.

— M-ai amenințat pentru prima și ultima dată, spuse el după ce-l îmbrânci pe doctor spre Russilov.

Cu pistolul în mână, Russilov îl prinse pe doctor de braț cu respectul unui subaltern.

Urmărindu-i cum pleacă, Protorov încercă să-și potolească furia ce-l cuprinsese, zgâlțâindu-l ca pe un copac în furtună. Nu-i venea să creadă. Cum s-a putut întâmpla ? — gândea el. Era ceva revoltător, de neadmis. Nu putea să creadă una ca asta.

Se întoarse iar spre trupul vlăguit al lui Nicholas. Îl privea ca pe propriul insucces.

Îl ura cu o îndârjire ajunsă la marginea durerii. Își aminti cum zdrobise odată o icoană, un crucifix de lemn, pictat în alb și auriu, cu puncte roșii ce marcau sângele din palmele lui Cristos, din glezne și de pe fruntea încununată cu spini.

S-a sfărâmat când a căzut, apoi l-a călcat sub tocurile cizmelor bine lustruite. Chipurile reprezentate, care, cel puțin pentru proprietar, se transformaseră în credință neclintită, erau pentru el de neînțeles.

Însă acum începuse a-și da seama de extremele dureri reprezentate de crucificare. Șocul revelației fu așa de mare, ca și când s-ar fi trezit într-o dimineață și ar fi constatat că picioarele îi fuseseră amputate. Dintr-o dată, lumea nu-i mai păru aceeași ca până acum, știind că nu va mai fi vreodată la fel. O anumită pace, o mulțumire fizică și sufletească în același timp îl părăsiseră, luându-le locul un chin mistuitor și nesfârșit.

Până acum, nu se îndoise vreodată că ar putea exista țintă la care să nu fie în stare să ajungă. Îndepărtate sau mai apropiate, tot ajungea la ele. Era inteligent și nemilos. Asemeni lui Einstein, era un gânditor plin de intuiție, capabil de salturi uriașe peste logica obișnuită. Ceea ce, după cum era el convins, putea să-l facă pe om să lucreze cu viteza luminii.

Acum însă era obligat să se confrunte cu realitatea zdrobitoare care îi spunea răspicat că nu-i erau suficiente doar acele calități. Nu va afla secretele planului *Tenchi*, nu va mai prezida ședința la nivel înalt, prin urmare nu va da nici o lovitură de teatru. S-a spulberat măreția lui Protorov. Istoria refuzase să-l înscăuneze. Nici măcar nu-l va menționa, ascuns cum lucrase.

Protorov se uită la Nicholas cu priviri criminale și-și văzu numai propriul eșec. Văzu cât de mult se apropiase de victoria finală... și cât se îndepărtase totuși. Această constatare n-o putea el înghiți.

Ca un ieșit din minți, dădea târcoale trupului rece legat de eșafod, izbindu-l fără încetare, nemilos, urlând cu atâta furie că nici măcar Russilov nu mai îndrăznea să reapară în hrubă.

Dar nici această defulare fizică a furiei sale nu-l ajuta. Trupul inert al captivului era legat fedeleș, un prizonier fără scăpare. Pe când îl lovea astfel pe ultimul lui client, — omul care-l făcuse să piardă tot — neputința îi sporea necazul lui Protorov și-l înjosea în același timp.

Agitat, încă urlând ca un mistreț fioros, dezlega curelușele ce-l înțepeniseră pe Nicholas de eșafod. Dezlegă mai întâi degetele și încheieturile mâinilor, apoi coapsele și gleznele. În cele din urmă dezlegă cureaua din jurul mijlocului, și prizonierul se prăvăli peste el, greu ca un sac cu ciment.

Izbindu-l cu mâinile și picioarele, Protorov îndepărtă trupul de pe el, așteptându-se totodată să-l atace, deoarece acum îl pusese în libertate. În mintea lui, acum era o luptă de la egal la egal.

Și ce o fi fost în mintea lui cuprinsă de o furie oarbă, de nestăpânit, când deodată cadavrul — Nicholas fusese declarat mort de către specialiștii lor în tratamente neu-

rofarmaceutice — întinse o mână și-l înșfacă de gâtul cu corzile umflate la maxim ?

*

* *

Pentru mintea unui occidental, moartea este o noțiune greu de acceptat. De fapt nici nu o acceptă, întrucât între aceasta și viață nu există nici un punct comun, așa că ființele omenești se ucid cel mai ades cu mare dificultate.

Simplul adevăr este că organismul viu nu dorește să moară. În acest scop, se agață cu încăpățânare de viață, ducând organismul în sfera omenescului la incredibile fapte de forță și rezistență fizică. În asemenea situații, oamenii obișnuiți au mișcat din loc mașini, au făcut sărituri extraordinare, s-au întrecut de multe ori pe sine.

Apoi, corpul în sine e capabil de minuni. Un glonț tras în cap poate fi ricoșat de oasele craniului, o lovitură de cuțit poate fi parată de o coastă a cuștii toracice.

Din contra, în Orient, unde moartea nu înseamnă nimic, lucrurile stau altfel. Moartea vine cu viteza fulgerului fără a da spiritului și organismului răgazul de a reacționa cumva. Învățăturile din vechime permit atacantului să se folosească de trupul inamic spre folosul său.

Și exact în conformitate cu aceste învățături din vechime și-a găsit moartea Viktor Protorov, și exact în aceste condiții a ajuns Nicholas sabia necruțătoare a lui C. Gordon Minck. Probabil că știuse în ce scop pleacă el în Japonia. Însă nu-i păsase.

Mintea îi era absolut golită de gânduri — spiritul îi era calm ca luciul unui lac de munte după trecerea ploii — când apăsă cu policarul mâinii stângi dizlocând vertebra de la grumazul lui Protorov și transformând-o astfel într-o sabie care tăie arterele ce pornesc ramificate dinspre inimă.

O nimica toată. În intervalul a două bătăi de inimă, Protorov era terminat. Așa de simplu. Treizeci și cinci de ani de antrenament personal în ninja, și poate de o mie de ori mai mult timp înainte pentru disciplina în sine, făcuseră acest lucru ușor.

Nicholas își revenea cu greu. Procesul prin care își

reglase retragerea sângelui din obraji și din pielea organismului, prin care își oprise pulsul, fusese enorm de complex și istovitor, atât din punct de vedere fizic, cât și mental.

Încet, sângele revenea și pielea prindea culoare. Căldura începea să-l cuprindă din nou, soarele interior renăscând din jarul mocnit al hibernării dirijate.

Încet, se concentră asupra cadavrului întins caraghios pe podea, alături de el. Sângele îi scălda pe amândoi, legându-i într-o ultimă încercare de a-i uni, însă nu putea fi nici o asemănare între ei.

Nicholas nu simți remușcări. Deși nu te poți simți tocmai bine după ce ai luat viața unui om — sau chiar a unui animal — bucuria de a trăi îl ridică în brațele ei victorioase. El era viu, iar Viktor Protorov murise. Își recăpătă vigoarea. Zbura prin atmosfera întregii lumi, înota prin apele tuturor mărilor, lacurilor și râurilor. Străbătea păduri și hoinărea prin câmpii. Vâna prin stepe și umbla prin deșerturi. Nu era loc de pe întregul pământ în care să nu fie prezent în același timp. Pus din nou în legătură cu Universul, rămăsese în Neant, restabilindu-și energiile.

— Iar ăștia sunt pentru vărul tău Tok, spuse Nangi împingând pe masă șase mii dolari Hong Kong, spre Fortuitous Chiu. Vreau să fii generos cu această *h'eung yau* spuse el, conștient că folosirea mitei crește prestigiul în Hong Kong. Mai ales în cazul sumelor mari. Și ai grijă să accentuezi asupra patriotismului în ce privește această afacere. Vreau ca vărul Tok să afle precis cine sunt oamenii aceia. Apoi, vom trăi o adevărată plăcere să aflăm ce învârt ei.

Fortuitous Chiu încuviință din cap.

— Vă înțeleg perfect.

— Bun.

Nangi zâmbi. Deja aruncase câteva „semințe" sub forma unor telefoane anonime, la mai mulți sergenți de poliție — unul din Wan Chai, unul în Central, cel de-al treilea în Stanley, — pe care organizația Green Pang îi suspecta ca lucrând pentru comuniști. Când Nangi îl întrebase pe Chiu cum de li se permisese să opereze, tânărul chinez zâmbise și-i răspunsese :

— Cum ar spune un *quai loh?* „Mai bine cu dracul pe care-l cunoşti, decât cu cel pe care nu-l cunoşti."

— Ţie ţi-ar sta bine la Muntele de Aur, spusese Nangi, folosind expresia uzuală a chinezilor pentru a desemna America.

— Posibil, răspunsese tânărul, dar nu am de gând să părăsesc Colonia Coroanei. Aici voi face eu avere.

Nangi nici nu se îndoise.

Acum, când ceaţa groasă a după-amiezii se lăsase asupra Hong Kong-ului ca o cortină de catifea, se ridică şi-i spuse :

— Mi-e foame. Mergem la masă ?

Fortuitous Chiu îl aprobă.

— Dar unde aţi vrea să luăm masa ?

— Vreau o masă bună, chinezească, spuse Nangi. Mă las în nădejdea ta.

Tânărul îl privi o clipă. Apoi se înclină puţin şi, fără alt gest, îl îndemnă :

— Poftiţi, vă rog !

Chiu îl duse la ţară, la Nord de Noile Teritorii. Treptat, pe măsură ce se apropiau de graniţa Chinei, aşezările deveneau mai mici, blocurile înalte cedând locul caselor cu două sau trei etaje, înconjurate de băltoace. Copii murdari umblau goi pe străzile prăfuite, iar câinii lătrau feroce şi se încăierau pe maidanele de gunoi.

După ce parcară, traversară un fel de piaţă centrală plină de negustori ambulanţi de mărunţişuri, din care pornea o străduţă extrem de îngustă.

— La restaurantul acela vom merge noi, spuse tânărul arătând direcţia cu bărbia, este cel mai bun local cu bucătărie chinezească din tot Hong Kong-ul.

Traversară piaţa şi intrară într-o alta, cu tarabe în aer liber. Nangi observă că tarabele erau înşirate în lungul unui fel de doc. Putea vedea apa, bărcile de pescuit legate de debarcader, pescarii ce se pregăteau pentru activitatea pe care o începeau în zori.

Mergând printre tarabe, Chiu spuse :

— De obicei, bărcile astea se întorc cu ceva mai deosebit decât peştele. Acum e multă ceaţă, dar exact dincolo se află China comunistă. Bărcile aduc mereu refugiaţi de la ei.

Toate tarabele aveau de vânzare peşte viu. Pe ele se aflau diferite vase cu apă de mare, în care înotau peşti mari, mijlocii sau mici, scoici şi melci uriaşi, raci şi crabi. Calmarii cu ochi negri ca nasturii şi langustele erau mai peste tot.

— Ce preferinţe aveţi ?

— Ne aflăm în China, spuse Nangi. Prin urmare, chinezul să aleagă !

Chiu îşi luă misiunea foarte în serios. Trecând de la o tarabă la alta, ceru un peşte ici, altceva dincolo. Când vânzătorii îl scoteau din apă, el îl prindea cu mâna şi-l mirosea, întorcându-l pe toate părţile, ca o bucătăreasă vârstnică, pricepută, care vrea să fie sigură că a cumpărat numai lucruri de calitatea întâi. Apoi începea tocmeala, un joc nesfârşit de manevre şi strategii, lucru care îl pasiona şi-l însufleţea pe chinez.

Într-un târziu, ducând prada în pungi mari de plastic pline cu apă, Chiu îl conduse pe Nangi înapoi spre restaurant.

Proprietarul, un chinez gras şi cu pielea transpirată îl întâmpină pe Chiu cu un respect ce se acordă de obicei unui personaj important, sosit arareori în vizită. Nangi fu puţin uimit, însă legile politeţii îi interziceau să-l pisălogească pe Chiu cu întrebările.

În seara aceea mâncară nu mai puţin de nouă feluri minunate, preparate din vietăţile mării, de la soté suculent de melci până la languste la grătar înecate în sosuri atât de picante, că până şi lui Nangi îi dădeau lacrimile şi îl făceau să tânjească după *wasabi* — prazul verde japonez — pe care îl îndrăgea atât.

Mai mult de trei ore încheiate se ospătară şi, urmând obiceiul chinezesc, tăifăsuiră neîncetat, fără a dezbate un subiect anume. Chinezii — spre deosebire de japonezi, mult mai înverşunaţi în probleme de afaceri, pe care le caută permanent — consideră că nimic nu trebuie să te sustragă atunci când savurezi o mâncare. În această privinţă, ei sunt francezii Extremului Orient.

După ce se reîntoarseră în cele din urmă la hotel, Nangi îi ceru lui Chiu să-l urmeze. În cutia poştală rezervată lui Nangi la recepţie, se afla un mesaj telefonic notat de angajatul hotelului.

Nu era lăsat nici un număr de telefon la care să sune și el. Hârtiuța conținea o adresă, o dată — pentru a doua zi, sau mai degrabă chiar în ziua aceea, de vreme ce era trecut de miezul nopții — și o oră — două dimineața.

„Fecioară Maria, gândi Nangi în timp ce urca cu liftul, ce mă fac acum ?

— În dimineața asta trebuie să întâlnesc pe cineva, spuse el după ce ajunseră în cameră. Peste numai două ore, — citi apoi adresa — pe Calea Wong Chuk Hang.

— Acolo se află parcul Oceanul, îl informă Chiu. La ora asta ar trebui să fie închis, însă toată săptămâna îl țin deschis în vederea festivalului Bărcii Dragonului, care va avea loc poimâine, în cea de-a cincea zi a lunii a cincea. Așa adună fonduri mai multe pentru parcul de distracții. Se spune că turiștilor le place acolo.

Nangi se duse la baie, rămânând un moment în afara privirilor musafirului său. Reveni cu două plicuri identice. Înmână unul din ele lui Chiu.

— În noaptea aceasta trebuie să am unul la mine, spuse el. Copia de la tine este adresată Guvernatorului Coloniei. Voiam să te afli în fața Guvernatorului în același timp în care avea loc întâlnirea mea. M-aș fi simțit astfel mai în siguranță. Însă...

— Stați puțin, îl întrerupse Chiu. Pot să dau un telefon ?

— Bineînțeles.

Ceva mai mult de cinci minute vorbi într-un dialect rapid, pe un ton agitat.

Puse apoi jos receptorul și se întoarse spre Nangi :

— S-a aranjat. Fiți fără grijă !

— Ce s-a aranjat ?

— În dimineața aceasta, la ora două, spuse el, mă voi afla în fața Guvernatorului Coloniei Coroanei...

Nangi rămase cu gura căscată.

— Nu... nu înțeleg... Cum se poate ?...

— Tatăl meu va aranja totul. După cum v-am spus, fiți fără grijă !

Nangi își aduse aminte de modul în care fusese întâmpinat Chiu în restaurantul din Noile Teritorii. Se gândi și la relațiile vărului Tok. Se gândi și la Organizația Green Pang. În cele din urmă se gândi la cei cinci dragoni, cele cinci căpetenii ale Triadei din Hong Kong,

cei mai puternici oameni din întreaga Colonie. Cine ar putea să fie tatăl lui Chiu, pentru a avea posibilitatea să intre așa de repede în legătură cu Guvernatorul, la ora aceea din noapte? Ce puteri să aibă tatăl lui? De câți oameni putea oare să dispună?

Nangi se înclină ușor.

— Îți sunt îndatorat.

— Și eu vă sunt. Prezența dumneavoastră m-a făcut să cresc în ochii tatălui meu.

Intrară în subiectul afacerilor.

— Te vei afla în prezența Guvernatorului, spuse Nangi. Dumnezeu știe ce-i vei spune tu, între patru ochi.

— Tatăl meu va susține conversația.

Nangi rumegă.

— Dacă nu te sun până la ora trei, gândește-te la ce-i mai rău. Prezintă-i Guvenatorului toate dovezile împotriva lui Liu.

— Va ieși scandal, spuse Chiu. Un scandal la nivelul cel mai înalt. Comuniștii se vor compromite rău de tot.

— Se vor compromite rău, nu-i așa? se amuză Nangi.

— Le va pica rău de tot.

Nangi dădu din cap.

— Oricum și așa sunt compromiși rău.

Stăteau unul în fața celuilalt, în mijlocul camerei. Nu mai aveau să-și spună multe, iar timpul îi presa.

Fortuitous Chiu se înclină.

— La revedere... unchiule!

Nangi rămase cu respirația oprită. Onoarea ce i se acordase era imensă. „Unchiule" era un termen de mare respect și prietenie, care cu greu și-ar afla echivalent în conceptele occidentale.

— Toți zeii să te aibă în grijă, șopti Nangi.

Se gândise la miile de zeități ale chinezilor, dintre care — inutil de spus — el nu credea în nici una, dar care pentru Chiu erau foarte importante. Apoi, în tăcere, se rugă pentru amândoi.

Parcul Oceanul, construit inițial pe terenurile donate de Jockey Club-ul Regal din Hong Kong, se afla, după cum observase Nangi, întins pe două nivele abia sesizabile. Se intra în parc printr-o poartă mărginită de două

turnuri, după care porneai pe aleile dintre grădinițele cu flori mari, cu arbori plini de papagali viu colorați, care, pentru cinci dolari Hong Kong, ți se așezau pe umăr, în timp ce un fotograf te poza imediat pe un clișeu color. Pe o colină scundă, se afla o grădiniță de plante miniaturale bonzai. Serele minuscule fuseseră construite de Air New Guineea sau de alte companii aeriene, care își aduseseră arbori din țările natale.

Mai departe era un iaz cu lebede, cu un pârâu în numeroase praguri, și apoi un bazin cu loje din care se putea urmări evoluția unor animale acvatice. Totuși Nangi nu înainta chiar așa departe. Fusese sfătuit să-și cumpere un bilet de funicular, pentru a urca la nivelul al doilea al parcului, cățărat pe un promontoriu stâncos, aflat la o mie de metri altitudine față de nivelul Mării Chinei de Sud, care se vedea în apropiere. Acolo, un recif artificial acoperit cu o cupolă și un alt bazin pentru spectacole, prima construcție din lemn de acest fel, așteptau să-i distreze pe vizitatori.

Erau patru linii de funiculare, mici cabine de sticlă agățate pe un cablu de oțel prea subțire după impresia lui Nangi, în care puteau intra cel mult șase persoane. I se spusese să ia funicularul din stânga. Se așeză la coadă înaintând încet ori de câte ori cabinele coborau din vârful muntelui, întorcându-se apoi să o ia de la început.

Nu întoarse capul ; ar fi făcut impresie proastă. Însă era conștient de cei de lângă el, în față, în spate și pe laterale. Văzu turiști occidentali și japonezi. Văzu tineri chinezi discutând aprins, probabil încântați că se află în parc la ora aceea. Sau, gândi el cinic, poate că au pus pariu care cabină se va desprinde cea dintâi și se va prăvăli în râpele de dedesubt. Își dădu seama în orice caz că nici unul nu se arăta interesat de prezența lui.

Se întreba când va fi contactat. Era acum la capătul cozii. Probabil că nu înainte de a pune piciorul pe vârful promontoriului. Va fi însoțit de familia de chinezi de lângă el ?

Cabina goală sosi și se întoarse. Ușile se deschiseră și însoțitorul în uniformă îi făcu semn să se apropie. Observă că nu lăsase să urce familia de chinezi din spatele lui.

Spațiul din cabină era așa de restrâns, că abia putu să se așeze. Un bărbat se repezi înăuntru. De unde apăruse, Nangi nu-și dădea seama. Ușile se închiseră și porniră pe cablu.

Funicularul se poticni și apoi se puse în mișcare. În față, Nangi văzu ce avea să urmeze. Un șir de cabine de sticlă, slab luminate înăuntru, se legănau înainte și înapoi pe cablul subțire.

Opriră o clipă la punctul terminus clădit din beton. Totul părea să inspire siguranță, ca o plimbare printr-o grădină. Însă, cu o smucitură de-ți tăia respirația, se treziră lansați în spațiu, legănându-se înainte și înapoi într-o mișcare amețitoare, pornind apoi în urmărirea celorlalte cabine.

Nangi întoarse capul spre cel urcat în viteză în cabină. Era un chinez corpolent, a cărui vârstă nu se putea ghici. Putea să aibă oricâți ani, între cincizeci și șaptezeci. Avea nasul mare și turtit, părul tuns scurt perie, atât de scurt, că printre fire se putea zări scăfârlia bronzată. Sub privirea scrutătoare a lui Nangi chinezul își dezveli dinții — toți îmbrăcați în aur — schițând un zâmbet sau mai degrabă o grimasă.

— Bună dimineața, domnule Nangi, spuse chinezul înclinându-și capul. Eu sunt Lo Whan.

Nangi îi întoarse salutul.

— Spuneți-mi, ați mai fost până acum în acest parc?

— Nu. Însă în Hong Kong am mai fost de multe ori.

— Desigur.

Din glasul lui Lo Whan reieșea că nu-l interesa aspectul. Se foi în scaunul de plastic, asemeni unui vizitator pe holul unui spital.

— Eu am mai fost aici de multe ori. Și nici o dată nu m-am săturat de priveliște. Iar ocazia de a vedea parcul așa devreme este foarte rară.

Într-adevăr, imaginea întunecată a Mării Chinei de Sud, cu cocoașele negre ale insulelor muntoase presărate ca niște pietre într-o grădină Zen, era spectaculoasă. Vapoare lungi se înșiruiau cu licărirea lor de lumini, brăzdând marea ca niște diamante prinse pe o rochie bogată. Lumina lunii le dădea un aspect metalic, sclipirile licăreau pe suprafața apei ca un lanț cu multe zale.

— Considerați-vă un om norocos, spuse Lo Whan, iar Nangi nu-și dădu seama dacă se referise la priveliște sau era ceva ascuns în vorbele lui.

În timp ce urcau panta abruptă, chinezul își strânse pumnul pe genunchi. Dacă s-ar întâmpla să se rupă cablul, observă Nangi, nici unul dintre noi n-ar avea scăpare, s-ar zdrobi de grohotișul din hău, fiind pe veci dați uitării.

— Mi s-a adus la cunoștință, spuse Lo Whan, din surse îndepărtate și printr-o ițărie complicată, că în curând va avea loc o scurgere de informații — ochii îi scânteiară. „De o importanță vitală", mi se pare că au fost cuvintele folosite. Mai departe, am fost anunțat că aceste informații privesc, cum să spun, anumite legături dintre Canton și nordul Coloniei, care s-ar putea compromite în anumite împrejurări.

Nangi aprobă din cap.

— În esență, este adevărat.

— Îmi dau seama.

Nangi scoase o copie a contractului încheiat cu Liu. Îl despături și-l așeză grijuliu pe locul gol din dreapta lui.

Lo Whan, văzând ce se afla acum pe acel scaun, nu reacționă decât printr-o privire îndreptată spre Nangi, deși fusese informat că trebuie să aducă copia contractului lui Liu. Ochii lui erau de nepătruns.

Nangi îi înmână plicul din buzunarul de la piept. Cu grijă, ca și când conținutul acestuia ar fi fost vătămător, Lo Whan se folosi de una dintre unghiile lui lungi pentru a-l deschide. Scoase conținutul plicului afară, bucată cu bucată, și privi. Erau fotografii alb-negru de format 8×10, de o mare claritate, în număr de șaisprezece, un minicasetofon în care se afla caseta cu înregistrările din apartamentul lui Pien cea Dornică, și o transcriere pe douăsprezece pagini a înregistrării.

Lo Whan își puse niște ochelari cu ramele aurii și, în următoarele circa zece minute, dădu uitării pe Nangi și prieveliștile, cufundându-se în studiu.

Cam când cercetarea amănunțită a celor primite se încheie, ajunseră la punctul de sosire, pe înălțimi. Ieșiră

din cabină, se îndepărtară de aglomerație, îndreptându-se spre promontoriul stâncos.

— Interesant, spuse Lo Whang ducând materialul sub braț ca pe o mapă de serviciu. Dar cu greu aș putea afirma că merită prețul cerut de dumneata... — chinezul ridică din umeri. Îl putem trimite pe Liu în binecuvântata lui țară în orice moment dorim.

— Nu cred că vă va veni chiar așa de ușor, spuse Nangi atent la bolovanii printre care pășeau în întuneric. Poteca, intenționat aleasă de Lo Whan, era plină de bolovani. Liu este cineva aici. E cunoscut de toată lumea. Dacă îl veți înlătura acum, după scandalul care vă pot asigura că se va declanșa, țara voastră va suferi o pierdere enormă pe tărâm propagandistic: veți pierde tot avantajul actual față de Anglia, câștigat cu greu în ultimii doi ani; mai rău ca toate, vă veți face un prost renume.

Vântul adia ușor spre fețele lor, aducând un iz de sare și fosfor. Luminile vapoarelor din larg transmiteau mesaje necunoscute către destinatari necunoscuți. „Parcă aș fi eu și Lo Whan, gândi Nangi, privind spre vasele de sub nivelul lor. Poate că știu încotro se îndreaptă, dar nu văd direcția clar."

Lo Whan se pierduse în gânduri. Părea să-și închipuie cum, în următoarele câteva clipe, Liu ar aluneca în baie și și-ar rupe gâtul. „Ne-ar spăla de toată posibila rușine a unui scandal, și aș pune pe liber maimuța asta de japonez, trimițându-l înapoi în țara lui păsărească. Însă știa că nu se va întâmpla așa.

Tot ce spusese Nangi era adevărat. Se simțea otrăvit. Nu se putea debarasa de Liu, nici nu putea renunța la informațiile japonezului. Un cuvânt ajuns la urechea Guvernatorului, și ar fi fost chemat la telefon, pentru a da explicații Guvernului Majestății Sale, vreunuia dintre miniștrii lui. Ceea ce ar fi fost insuportabil pentru Lo Whan și pentru superiorii săi.

Dar îi veni o idee. Privi în largul mării, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se suci în toate părțile, privind marea ca pe o bijuterie pe care ar fi vrut s-o cumpere; într-un fel, cam așa stăteau lucrurile. Nu se grăbea, deși era într-o mare criză de timp. Nu avea la dis-

poziție atâta timp cât și-ar fi dorit să aibă. Întârzierea l-ar putea face de rușine în lupta asta a inteligenței.

Și, cu cât studia ideea, cu atât îi plăcea mai mult. Și, dacă se folosea de ea, își va păstra superioritatea față de barbarul oriental.

— Părerea noastră bine întemeiată, spuse el cu precauție, este că nu dorim nici o acțiune îndreptată împotriva domnului Liu. De fapt, noi îl dorim exact în locul în care se află, fără a-l deranja nimeni.

Duse mâna la buzunarul interior al hainei și scoase copia contractului încheiat cu Nangi.

— Acesta devine nul și neavenit, spuse el, în momentul în care cădem de acord asupra unui punct. Toate dovezile împotriva lui Liu și a lui Pien cea Dornică vor fi distruse — copii, originale și celelalte. Vor fi trimise la o adresă pe care am să v-o dau. În plus, veți semna o înțelegere, potrivit căreia de acum încolo nici dumneavoastră, nici vreun intermediar nu veți întreprinde nici o acțiune directă sau indirectă împotriva lor.

— Dar eu nu doresc anularea cotractului, spuse Nangi.

Era un risc teribil, dar el se gândea acum la viitoarele avantaje posibile mai mult decât ar fi trebuit.

Lo Whan rămase locului. De parcă Nangi l-ar fi lovit peste obraz cu documentul. Surprinderea lui îl putea face de râs și nu-și dorea așa ceva.

— Prin urmare, ce doriți ? îl puse el la încercare.

— Doresc să revenim la înțelegerea inițială la care am ajuns cu Liu. Adică, pentru cedarea a 30% din acțiunile *keiretsu*-ului — un procent care nu dă drept de vot, — dumneavoastră veți furniza capitalul necesar pe următorii trei ani în plăți semestriale, vărsate pe întâi ianuarie și întâi iulie ale fiecărui an.

— Avem deja destul de mult capital investit la dumneavoastră, domnule Nangi, sublinie Lo Whan. Treizeci și cinci de milioane de dolari.

Nangi deja dădea din cap.

— Acestea ni s-au cuvenit pentru necazurile produse de omul vostru, ofițerul Chin, la banca All-Asia. La ora actuală însă, nu aveți la noi nici un fel de investiție.

Privirile lui Lo Whan zăboviră asupra lui Nangi. Îl mistuia pe dinăuntru furia și rușinea. Nu avea nici un chef să fie învins pe teren propriu. Îi mai rămăsese un ultim șiretlic, la care trebuia să recurgă în disperarea lui.

— Mă întreb, spuse el, dacă nu cumva ați pierdut din vedere motivul pentru care facem noi un asemenea efort ca să punem mâna pe o parte deloc neglijabilă, a *keiretsu*-ului dumneavoastră.

O vagă presimțire își semnală prezența în mintea lui Nangi, însă și-o înlătură. Joacă tare pentru a mă intimida. Prudent, spuse :

— Domnul Liu mi-a expus deja poziția comuniștilor asupra acestui punct. Se are în vedere o Alianță Orientală.

— Da. Însă știm amândoi părțile slabe ale lui Liu. Ridică fruntea. Vă dați seama că nu l-am pus la curent cu toate planurile noastre.

Nangi nu răspunse.

— La ora actuală, în Pekin s-au format două tabere distincte. De o parte sunt maoiștii, iar de cealaltă cei care trag spre capitalism. După cum desigur știi, în anii '50 rușii au repudiat stalinismul. Mao, care era un stalinist convins, i-a acuzat necruțător pe ruși de revizionism. Și această ruptură ideologică a rămas între cele două țări până în zilele noastre. Totuși, în urmă cu câtva timp, cei aflați la putere au căutat în secret să încheie un acord cu Kremlinul.

Lo Whan se foi, ca și cum nu ar fi fost tocmai în apele lui.

— Cealaltă tabără, probabil nemulțumită de cursul actual al lucrurilor, caută o alternativă. Se spune că urmăresc o armă propagandistică antisovietică, așadar îndreptată și împotriva politicii Pekinului.

Nangi realiză în ce situație critică se afla adversarul său. Nu era nevoie să se exprime mai clar pentru a înțelege din ce tabără făcea parte. În China, șefii lui nu aveau încă puterea în mână.

Inima începu să-i bată mai repede. Oare știu comuniștii de planul *Tenchi* ?

— Am impresia, spuse el, că de pe urma domniei lui Mao nu au rămas prea multe lucruri bune.

— Nu țin să dezbat politica aici, cu dumneata, spuse Lo Whan. *Keiretsu*-ul dumneavoastră ar putea fi însă cheia viitorului țării noastre. Alianța Orientală nu este o minciună. Însă nu este decât o parte din plan.

Nangi simți un avânt triumfător curgându-i prin vene. „Am câștigat" își spuse el. Nu mai are ce carte să mai joace ; acum este chiar terminat. S-ar putea să știe de existența planului *Tenchi*, însă habar n-are în ce constă acesta. Și nici nu va afla. Niciodată.

— Nu mai avem altceva de făcut, spuse Nangi, decât să modificăm contractul.

Lo Whan păru că se încovoaie de spate. Se simțea bătrân, de o sută de ani.

— Înseamnă că dumneata ai venit și ne-ai antrenat și pe noi într-un acord care va avea niște urmări diabolice. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce poate rezulta dintr-o alianță totală între țara mea și Rusia.

Vorbea, însă Nangi parcă nici nu l-ar fi auzit. Victoria personală parcă îl îmbătase ; era imposibil de înlăturat străvechea vrajbă dintre cele două popoare.

Le trebuiră aproape patruzeci de minute pentru a face toate schimbările necesare în contracte, refăcându-le și semnându-le. Lo Whan scoase o mapă cu hârtii și începu să întocmească clauza finală, pe care i-o spusese lui Nangi cu glas tare. În acest moment, Nangi se scuză și se retrase printre tufișuri, urcându-se pe stâncile negre, pentru a-l chema la telefon pe Fortuitous Chiu. După ce se întoarse, amândoi semnară documentele. Nangi se bucura acum pentru norocul de a-i fi avut la mână pe Liu și pe Pien-cea-Dornică.

Amândoi puseră documentele deoparte. Stăteau pe promontoriul stâncos, în costume subțiri de mătase, în ciuda orei răcoroase, sobri în ciuda țipetelor vesele ale celor aflați de cealaltă parte a stâncilor.

Izbucniră aplauze de sub copertina teatrului destinat spectacolelor acvatice, unde pui de balene ucigașe săreau printre cercuri, iar focile țineau mingi pe nas.

Încet, cu atenție, Nangi scoase din buzunar plicul roșu pe care i-l dăduse Liu. I-l înmână lui Lo Whan.

— Iar acum, se auzi vocea amplificatorului răsunând peste promontoriu, vă vom prezenta extraordinarul număr ce va încheia spectacolul !

*
* *

Tony Theerson, Băiatul Minune al echipei lui C. Gordon Minck, avea o minte așa de iute, încât oricine și l-ar fi dorit ca angajat în domeniul calculatoarelor celor mai moderne. Probabil că marea lui capacitate se datora și faptului că era mai mult preocupat de aceste mașinării, decât de nimicurile lumești.

Era una din rarele zile în care Băiatul-Minune simțea o emoție mai complexă decât foamea, setea, oboseala sau umflarea vezicii urinare. Se simțea ușurat după dezlegarea anevoioasă a unui cod foarte dificil — în mintea lui toate codurile erau bine ordonate și etichetate — reușind să obțină rânduri de cuvinte, fraze și paragrafe, pe care le prezentă apoi Taniei Vladimova și lui Minck în persoană.

Ordinea pe care un om normal ar fi găsit-o până la un punct insuportabilă era elementul în care-și ducea Tony viața. Iar dezordinea din biroul său de lucru era o dovadă grăitoare în acest sens. Ordinea lui reală se afla în memoria calculatoarelor și în propria minte. Genială minte.

Porecla lui Theerson îi fusese conferită pe drept cuvânt. Nimeni din statele de pe malul american al Atlanticului n-ar fi putut descifra vreodată un cifru sovietic din codul Alfa-3, în afară de Băiatul-Minune. Erau o adevărată pacoste rândurile alea, și nu întâmplător fusese Tony desemnat să le afle secretul.

Și, ca alte genii pe măsura lui, Theerson fusese confruntat cu factori necunoscuți, ori inexplicabili. Întreaga lui activitate de până acum fusese o cruciadă în scopul de a face cunoscut necunoscutul. *Logica este călăuza!* — spunea o lozincă din biroul său.

Așa că, într-un târziu, când descifră cele mai recente coduri Alfa-3, când cuvintele englezești apărură pe terminalul calculatorului din adâncul menajeriei de jivine din mintea lui, presupuse că încă mai poate fi vreo eroare tehnică. Șterse totul de pe ecran și comandă afișarea programului imprimat.

Și obținu exact același mesaj.

Nu era nici o eroare, însă trecu la verificarea calculatorului și recitirea fiecărui impuls. Rezultatul se dovedi același : nu era o eroare tehnică.

Se uită îndelung la mesaj. Era ca și când ar fi obținut un mesaj transmis de marțieni. Nu avea nici un sens, nici urmă de logică. Parcă avea în față textul unei muzici de rock-and-roll.

„E rău, își spuse el după ce încetă să mai fredoneze în doi peri. E foarte, foarte rău."

Brusc, își dădu seama cât de șocat se simțea.

Făcu o copie pe imprimantă. După ce ieșiră hârtiile, le împături și scoase calculatorul din funcțiune. Era cazul, gândi el, să-l vadă pe Minck.

Când îl găsi Theerson, Minck contempla faza finală a răzbunării sale contra lui Protorov. De fapt, în sinea lui se bucura. A o trimite pe Tania Vladimova împotriva principalului său dușman însemna un pas la care de mult visase, însă nu se putuse dispensa de ea. Dar apariția lui Nicholas Linnear schimbase lucrurile.

În cel mai profund sanctuar al minții lui, Minck era tentat să se creadă asemeni zeului germanicilor, Wotan, pe care l-a întruchipat Richard Wagner în ciclul *Inelul Nibelungilor* — cu un singur ochi și plin de mândrie, așadar vulnerabil; un zeu iubitor, dar și răzbunător.

Nu s-ar fi gândit vreodată să pornească fățiș împotriva lui Protorov, el personal. Nu putea concepe să urce într-un avion spre Japonia, cu un pistol în mână, îndreptându-l spre capul lui și apăsând pe trăgaci.

Și nu din lașitate nu se gândea la o asemenea acțiune. Minck nu era laș, ba din contră. Lupta nu-l speria, nici cea psihică, nici cea fizică, din moment ce acesta fusese modul lui de viață ani îndelungați. Însă considera acest mod de răzbunare mai degrabă ca punându-i în umbră datoria față de Secția Roșie, față de subalternii care lucrau în slujba lui, încrezându-se și depinzând prin urmare de capacitatea lui de a-i conduce și apăra, într-o lume care abia aștepta să-i elimine: se gândea la datoria lui față de țară.

Mare parte din acestea erau adevărate; totuși era în avantajul lui Minck să nu insiste prea mult asupra celuilalt motiv, ceva mai puțin nobil. Bănuia acum că se simțea asemeni zeului Wotan mai mult decât ar fi tre-

buit. Pe mulți dintre cei ca el îi atinsese sindromul Valhala, iar Minck era convins că deținea o putere întru totul pe măsura sabiei fermecate pe care și-o făurise Wotan din Arborele Vieții, cu care stăpânea peste toate creaturile Pământului și Cerului, chiar și asupra uriașului Fafnir, sabie cu care era suficient să atingă pe cineva pentru a-i lua viața. Agenții Secției Roșii erau sabia lui Minck ; ei reprezentau puterea lui.

Cât se poate de sigur, Tania Vladimova era una dintre aceștia, însă ținea prea mult la ea ca s-o trimită în bârlogul lui Protorov cel viclean. Ciudat lucru, ținea la ea în felul în care o iubea Wotan pe fiica sa Brunhilde ; îi era mai apropiată decât orice altă ființă omenească din lume. Îi putea dezvălui planurile pentru a le dezbate împreună, îi arăta toate combinațiile posibile. Nu putea suporta gândul s-o trimită la moarte, în mâinile dușmanului. Se retrăsese un moment, ca un luptător japonez în așteptarea ocaziei potrivite. Ocazie ce se ivise acum. Probabil că la ora aceea ateriza la Tokyo, ca o armă a sa în lupta împotriva beznei.

Ridică fruntea subit, conștient că cineva s-a oprit în pragul ușii biroului său. Puțini aveau permisiunea de a ajunge la acest etaj al clădirii, și încă și mai puțini cei care puteau urca sau umbla neescortați pe holurile de aici.

O sclipire din ochii Băiatului Minune îl alertă pe Minck, și-l îndemnă să-i facă semn cu mâna.

— Da, Tony, spuse el, schimbându-și gândurile ca și cum ar fi răsucit un robinet. Ai treabă cu mine ?

Toate simțurile îi erau acum alertate.

— Hai, apropie-te, apropie-te.

Theerson traversă pe parchet și se așeză în scaunul cu spătar de lemn din fața biroului lui Minck.

— Am decodificat ultimul sistem Alfa-3.

Hârtiile din mâna lui se învârteau de zor încoace și încolo.

— Ai de gând să mi le arăți, sau le folosești drept evantai ?

Minck observă că Băiatul său Minune tresări se, și inima începu să-i bată în piept cu putere.

— Ce s-a întâmplat ? Mai bine ai face să mi le arăți, spuse el întinzând o mână spre hârtii.

Fără nici o tragere de inimă, Theerson i le înmână. Rămase apoi cu ochii pironiți la mâinile din poală. Se simțea nefolositor și neputincios.

Privirile lui Minck trecură de la Tony la hârtii. Citi : CEA MAI NOUĂ INFILTRARE : LINNEAR, NICHOLAS. AMATOR. ATENȚIE : PERICULOS. OBIECTIVUL : TENCHI ; MOARTEA TA. TRIMIS DE BIROUL NOSTRU. VOR URMA INFORMAȚII ASUPRA LUI LINNEAR. SUNT OMUL DE SPRIJIN AL LUI LINNEAR. TE ÎNCUNOȘTIINȚEZ CÂND AJUNG LA TOKYO. VOLK

„Volk, se gândi Minck. Volk înseamnă pe rusește lup. Un lup deghizat.“ Mintea i se încețoșă la gândul că Tania Vladimova, Tania a lui, ar putea fi o spioană de-a celorlalți. O „cârtiță“ infiltrată de sovietici. Dar cum ?

Izbi cu pumnul în birou așa de tare că Tony Theerson sări ca ars.

— Ieși afară ! — urlă Minck. Dispari din fața mea !

Băiatul-Minune sări și bătu în retragere spre ușă, în pas alergător. Îl mai văzuse până acum de două ori pe Minck înfuriat, și nu avea de gând să se afle în apropiere și a treia oară.

Ajuns la ușă, Minck îl opri :

— Stai !

Cu îndărătnicie, Tony se întoarse spre șeful său.

— Ceva nu înțeleg. Tania știa că tu te ocupi cu Alfa-3 : știa că ești cel mai bun în descifrarea lor. De ce naiba ar fi transmis ea mesaje în acest cod ?

Băiatul Minune ridică din umeri.

— In primul rând, nu cred că a avut de ales. Alfa-3 sunt de departe codurile cele mai grele și mai sigure ale sovieticilor (când pomenise de sovietici, îl trecuse un fior ; tot nu-i venea să creadă). Știa că am avansat, dar nu știa că voi reuși complet. Chiar am discutat amândoi despre așa ceva, nu cu mult timp în urmă. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar m-a întrebat cum m-am descurcat cu ultimul mesaj. Dădu din cap. Asta de aici trebuie să fie. I-am răspuns că greu de tot, că nu cred să reușesc. Cam la douăsprezece ore după aceea am făcut primele descifrări ; mi-a venit așa,

ca din senin. După aceea a urmat o muncă de rutină, cea mai mare parte am încredințat-o calculatorului.

Minck îl privi pe Băiatul Minune. Nici măcar nu se străduia să adauge : „Trebuie să fie o greșeală la mijloc". Îl cunoștea pe Theerson foarte bine ; el nu făcea niciodată greșeli. Poate nu reușea să răzbată prin toate codurile Alfa-3, dar când reușea, știa el ce vorbește.

— Ai făcut o treabă bună, Tony.

Glasul lui suna mai stins ca soarele de iarnă. Theerson dădu din cap întristat.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

Pe mutește, Minck îl puse pe liber, cu un semn al mâinii. Rămas iar singur, se ridică și, luând hidosul mesaj cu el, intră pe ușa camerei alăturate. Parcă-l întâmpină piața Dzerjinsky, la fel de urâtă lui ca toată arhitectura rușilor. Deasupra, un cer întunecat, crepuscular. La celălalt capăt al pieții, magazinul Lumea copiilor, în care părinții făceau odraslelor cadouri împachetate în hârtie. În fundul pieții, Zil-ul negru care intra în gaura șobolanilor din închisoarea Liubianka. Se întorsese de acolo, alergând prin *sneg* ca să-și scape viața, când toate zgomotele dimprejur păreau înăbușite, toată viața părea înăbușită.

Câte informații le furnizase el rușilor ca un nesăbuit ? Câți pași înaintea lui făcuse Viktor Protorov ? Pentru că mesajul era destul de clar ; Volk îi transmisese acestuia un raport. Tania și Protorov.

Cum oare reușise el ? *Cum ?*

Minck își încleștă dinții. Începea să-l necăjească respirația. Cât se distrase probabil Lupul că o trimisese în urmărirea lui Linnear : și ce panică trebuie s-o fi cuprins, auzind că l-a trimis pe Nicholas împotriva șefului ei !

Îi revenea clar dinaintea ochilor fața ei, în momentul în care a aflat cum procedase el, cum se descurcase el de frumos cu improvizațiile lui deștepte. Ce mult se înșelase în interpretarea interesului afișat de ea ! Ce de perspective dădea acest adevăr realității !

Patrula prin cameră, înconjurat de Moscova învesmântată în mantia rece a iernii. Nu voia să mai urmărească schimbarea anotimpurilor pe ecranul uriaș ; în

ura lui arzătoare, dorea ca Moscova să rămână mereu așa.

Ce să facă acum ? se întrebă el. Cum naiba ar mai putea salva operațiunea din mâna lor ? Nu primise nici o veste de la Linnear. Desigur, nu putea să trimită după ea un alt agent de-al lui, fiindcă și-ar fi dat seama ; un telefon pentru a o chema acasă ar avea același efect. Ea știa că nu era nimic mai important — și nici nu putea să fie — decât planul *Tenchi* și Protorov.

Ca un părinte la despărțirea de copilul său, se simțea trădat. Cu toate acestea, nu reușea s-o urască. Nimic din ce i-ar fi făcut ea nu i-ar fi putut distruge lui dragostea.

Trebuie să existe o soluție, își spuse el. Am reușit cu victorii când totul era pe muchia prăpastiei, de multe ori până acum. De ce nu s-ar întâmpla de data asta ? Însă răspunsul îl cunoștea. Până acum, nici o dată nu mai avusese de înfruntat un dezastru de asemenea proporții.

A avea o cârtiță în Sectorul Roșu era o situație insuportabilă pentru el. Până să ajungă la el, aveau grijă alte agenții să-i depisteze.

Nu-i venea nici o soluție. Prin însăși poziția ei în schemă, Tania cunoștea întregul personal. La ea nu putea ajunge nimeni din agențiile afiliate „Familiei". Și, în cazul în care vreo suspiciune de-a lui ar alerta-o, exista pericolul să plece definitiv din organizația lui. Iar dacă se va afla că ea fusese o spioană, el era un om terminat. Nimeni nu trebuie să știe așadar de trădarea mârșavă a Taniei Vladimova.

Se pierdea cu firea, mintea îi fugea de la o posibilitate la alta, renunțând la ele imediat ce și le imagina. De ce nu folosise Linnear numărul de telefon direct cu biroul lui ?

Interfonul bâzâi. Nu-l luă în seamă, dar sunetul era insistent. Nu voia să fie întrerupt sub nici un motiv la ora aceasta, așa că se întinse pentru a apăsa pe întrerupător. Apăsă din greșeală pe butonul de cuplare, și auzi vocea centralistei :

— Cineva dorește să vă vadă, domnule !

— Nu vreau să văd pe nimeni, ai înțeles ?

— Da, domnule. Însă domnul nu va pleca. Susține insistent că...

Uf, Cristoase ! se gândi Minck.

— Și domnul ăsta nu are un nume ?

— Ba da, domnule. Spune că îl cunoașteți. Îl cheamă Lew Croaker, și este detectiv-locotenent.

Avea numai vânătăi pe corp, în urma loviturilor primite de la Protorov și Koten. Primele trei degete ale mâinii drepte îi erau rupte și îl dureau teribil. Însă durerea nu era o problemă ; era în stare s-o țină sub control.

Păși spre biroul lui Protorov, grijuliu să nu facă zgomot, porni tocătorul de hârtii și introduse hârtiile codificate. Acum, informațiile existau numai în mintea lui.

Se reîntoarse spre locul unde zăcea Protorov și continuă exercițiile respiratorii. Se uită la degetele vătămate și își dădu seama că erau irecuperabile ; dar nici așa nu le putea lăsa, în voia soartei.

La *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori deprinsese *koppo*, o subramură specială din cadrul *ninjutsu*-ului care se ocupa cu oasele rupte. Aplicase două-trei tehnici de *koppo* atunci când îi sucise beregata lui Protorov. Acum trebuia să aplice reversul procedeului asupra propriilor oase.

Cu policarul și cu arătătorul mâinii stângi, începu să-și controleze starea degetelor rupte. După cum urechea profesionistului reușește să perceapă clicul de la mecanismul de închidere a seifului, tot așa găsi și Nicholas momentul în care corpul său îi spuse că aceea este poziția oaselor căutată de el. O cercetare mai amănunțită îi indică unghiul precis în care trebuiau așezate falangele.

Un occidental ar fi scrâșnit din dinți, și-ar fi încordat mușchii în fața a ceea ce mintea i-ar fi spus că va urma, sporindu-și astfel singur durerea. Nicholas însă își relaxă mușchii și mintea, micșorându-și durerile. Se cufundă în *getsumei no michi*, în timp ce trupul se vindeca de la sine.

Când își reîntoarse privirile spre mână, văzu că degetele lui erau la locul lor cum își dorise. Rupând o fâșie

din cămaşa lui Protorov, înfăşură pânza în jurul degetelor rupte, până când bandajul fu destul de gros şi fix pentru a-i ţine pe moment loc de atele. Îl strânse cu dinţii, având grijă să lase totuşi liberă circulaţia sângelui.

Apoi se uită în jur. Situaţia nu era prea promiţătoare. Era închis ca un şobolan în cursă. Până acum fusese destul de norocos că nu intrase nimeni să vadă ce face Protorov. Însă era conştient că situaţia nu putea dura mult. Se afla într-o adevărată cazemată, într-o cameră cu o singură uşă, groasă ca un seif de bancă. Se uită în tavan. Fiind ermetic izolată, încăperea avea deasupra un enorm sistem de ventilaţie. I-ar fi stat categoric în putinţă să urce până la una din gurile de aerisire de sub nivelul tavanului, dacă n-ar fi fost la mijloc degetele rupte, precum şi efectul remanent al injecţiilor.

Avea nevoie de ajutor, însă, pe o rază de mulţi kilometri, nu exista nici un prieten. Aşa că va trebui să-şi procure unul.

Prin *ichi*, tehnica modulaţiilor vocale, imită cât mai corect cu putinţă vocea lui Protorov, chemându-l pe Russilov înăuntru. Când apăru locotenentul în uşă, Nicholas lăsă trupul inert al lui Protorov să cadă spre acesta.

Reacţia lui Russilov era previzibilă. Prima mişcare involuntară de a-şi întinde mâinile pentru a se proteja fu urmată de un strigăt uluit, recunoscând al cui cadavru se afla în faţa lui.

Gestul îl imobiliză un timp suficient pentru Nicholas ca să se năpustească asupră-i şi să-l transforme în prizonier. Atingând pieptul lui Protorov, rusul simţi că-i stă inima în loc. Se clătină puţin, pălind şi tăindu-i-se respiraţia. La fel ar fi arătat şi dacă ar fi inhalat vreun gaz toxic. Îi dispăru toată culoarea de pe faţă, pe frunte şi pe buza de sus apărându-i broboane reci de sudoare.

Totuşi privirile căutau împrejur, după vreo fiinţă vie.

— Nu se poate ! ţipă el. Eşti mort !...

— Atunci înseamnă că am făcut dovada că există viaţă după moarte, şopti Nicholas în urechea lui.

Pe hainele lui Russilov erau acum pete de sânge şi, îmbufnat, căuta ca prostul să le cureţe cu mâna.

Nicholas îl prinse de braţ, percheziţionându-l de arme. Găsi la şoldul stâng un cuţit.

— Şi acum, îi spuse el, mă vei scoate de aici !...

— Total imposibil, răspunse Russilov, iar când Nicholas îl strânse şi mai tare, spuse în grabă : Nu te mint ! Există un sistem electronic de urmărire. Prizonierii poartă un semn invizibil care este schimbat săptămânal. Dacă am păşi sau am trece cu automobilul prin oricare dintre porţi, am fi amândoi prăjiţi. Dacă mă iei cu tine.

— Trebuie să existe un mod de a trece până nu-i prea târziu, spuse Nicholas.

— Există, îl aprobă Russilov. Doar Protorov îl cunoştea. Numai el. Şi nu vei scăpa de aici, cu sau fără mine.

Nicholas nu dispera. Deprinsese multe metode de infiltrare şi ştia că întotdeauna există o ieşire din orice construcţie ridicată de mâna omului, după cum există şi intrare.

— Repede, îl zori el. Expune-mi planul locurilor.

Russilov se supuse. Clădirea aleasă de Protorov fusese iniţial un hambar, transformat în scopurile prevăzute de el. Existau două ieşiri şi, după afirmaţiile lui Russilov, nu-i puteau fi de folos lui Nicholas. În interiorul pereţilor de lemn ridicaseră ziduri de piatră, se mai adăugase un etaj, la care se aflau ei acum.

Russilov râse, gâlgâit :

— Prietene, nu-ţi rămâne decât să te urci pe parapeţi. De acolo sări în pădurea deasă — e posibil să nu mori ; poate îţi vei rupe doar picioarele !

Mintea lui Nicholas se puse pe lucru. Era posibil ca tocmai aceasta să fie scăparea lui.

— Afară ! ordonă el. Şi pe oricine am întâlni în cale, nimeni să nu bănuiască nimic, ai înţeles ? Dacă ridici glasul, te omor, dacă faci vreo mişcare nesăbuită, te omor. Înţeles ?

Locotenentul dădu din cap.

În hol nu întâlniră pe nimeni. Cei doi tineri locotenenţi îl duseseră pe doctor la parter, păzindu-i celula. Russilov îl conduse la scara ce urca pe acoperiş. În drumul lor trecură pe lângă nişte stive de vergele de bambus şi altele de aluminiu, lungi de circa cincisprezece metri.

Nicholas îl opri.

— Pentru ce se folosesc astea ?

— Bambusul crește primprejur din belșug, spuse Russilov fără chef. Țăranii obișnuiau să-l depoziteze și să-l usuce aici. Aluminiul îl foloseau la construirea parazăpezilor.

— Ia două vergele, ordonă Nicholas, iar Russilov îl ascultă. Nu din aluminiu, din bambus.

Ajungând pe acoperiș, Nicholas ordonă rusului să se oprească și să întindă bambusul pe pietre. Folosindu-se de cuțitul confiscat, tăie în două tulpinile pe toată lungimea lor, apoi se porni să taie mânecile vestonului locotenentului, urmând cele de la cămașă. Își tăie și el pantalonii în două, și-și desfăcu șireturile bocancilor.

— Ce faci acolo ? întrebă Russilov, ghemuindu-se în pielea goală într-un colț.

Nicholas nu-i răspunse. Tăie centura groasă de piele a rusului în patru șuvițe lungi. Folosindu-se de acestea, se puse pe lucru încropind un schelet solid din bambus. Apoi adăugă bucățile de stofă și pânză. Lucra cu plăcuta concentrare a tatălui care construiește un zmeu pentru fiul său.

În realitate chiar un fel de zmeu construia, un *hito washi*, un aparat pentru zbor, numit de ninja „vulturul omenesc".

După ce-l termină, se înapoie la locul unde se ghemuise Russilov. Despuiat de uniformă, degradat, parcă intrase la apă. Asemeni multor militari, aproape că încetase să mai existe fără armura gradului său.

— Adio, Russilov — spuse Nicholas și se aplecă spre el, atingându-l la *juka*, unul dintre cele nouă *kyukon*, puncte meridiane ale organismului.

Acest *juka* se află sub nivelul urechilor. Russilov se prăbuși pe loc, fără cunoștință.

După aceea Nicholas urcă pe *hito washi*. Dinspre sud-vest sufla un vânt suficient de intens, însă în rafale schimbătoare. Se lăsă în voia *karmei* sale. Era cât se poate de obosit, și voia teribil să doarmă. „Vei dormi cât de curând, își spuse el. Acum însă, fii atent !"

Urcă pe parapetul din jurul acoperișului. Nu se vedea nici urmă de lună, iar ceasul de mână cu cronometru îi fusese confiscat. Era trecut de miezul nopții, se

apropiau zorile. Nu era exact acea oră dinainte de a se crăpa de ziuă, când se zărește o geană de lumină ce schimbă culoarea umbrelor din jur, și nu știa cât va mai trece până atunci.

Când meșterea la spetezele de bambus ale marelui zmeu, două rafale puternice veniră spre el. Însă vântul se potoli imediat ce se urcă pe zmeu. Numai o adiere se simțea mângâindu-i obrajii. „Hai, îndemna el în gând curenții de aer. Hai !"

Părul i se zburli în cap și pe corp, iar temperatura pielii învinețite și înroșite de lovituri începu să-i scadă. Dar vântul se înteți. Abia perceptibil. Închise ochii și simți că așa era, vântul se întețește.

Iar când simțurile toate îi aduseră la cunoștință că sosise momentul, își încordă mușchii picioarelor, pentru a se lansa în hăul întunecat ca smoala. Se răsuci o clipă, apoi începu să piardă din înălțime. Se redresă și începu acum să urce binișor.

Urca în beznă ca un liliac în noapte.

Akiko îl zărise pe Koten la *rotenburo* și se luase pe urmele lui. Venise cu mâna goală și plecă de acolo cu o cutie de lemn, lungă și lăcuită. Fiind familiarizată cu asemenea lucruri, Akiko își dădu seama că este vorba de un ambalaj pentru arme. Judecând după lungime și îngustime, nu putea fi altă armă decât o *dai-katana*, cea mai lungă dintre săbiile samurailor.

Ascunsă în întunericul de nepătruns, rămase nemișcată. Koten se strecurase prin cercul de lumină proiectată de un felinar, așa că-i putu vedea clar cutia lungă de lemn. Era aceeași cutie pe care o văzuse în grădină, așezată între Nicholas și Sato. Koten era prin urmare în posesia săbiei lui Nicholas !

Îl urmări cu mașina. Koten se afla și el într-o mașină. Deoarece la acea oră traficul era redus, Akiko stinse lumina farurilor, mergând orbește și ghidându-se după stopurile mașinii lui Koten. O dată sau le două ori, când drumul urcă un deal, crezu speriată că l-a pierdut. Însă ajungând și ea în vârful dealului, luminile roșii reapărură.

Era un ținut de țară, și trebui să-și mărească atenția, pentru a nu fi reperată. Însă cerul înnorat se arătă de

partea ei, împiedicându-l pe Koten să-și dea seama că este urmărit.

La ceva mai mult de o jumătate de oră după ce plecaseră de la *rotenburo* mașina lui Koten încetini brusc, vira la stânga pe un drum neasfaltat, dispărând printre tufișuri.

Akiko trase repede pe dreapta și ieși din mașină, pornind pe jos; nu putea risca să se aventureze pe acolo cu automobilul, deoarece, dacă nu luminile, atunci zgomotul în mod sigur ar fi trădat-o.

Drumul îngust și cu multe viraje îi permise să-l urmărească lesne pe Koten. Într-un mic luminiș mărginit de bambuși, acesta se opri. Erau acolo destui oameni, iar ea se apropiase suficient pentru a-i auzi ce vorbesc. Nicholas evadase!

Dar ce se întâmplase cu Sato? Nu zăbovise prea mult la *rotenburo*, însă auzise din fugă că un bărbat, probabil un patron, fusese ucis de explozia misterioasă a unui automobil. Cine fusese oare omul acela?

Nu știa. Apăruse Koten, împiedicând-o să facă cercetări; dar chiar și așa, tot n-ar fi putut pune întrebări fără a stârni suspiciuni. Societatea japoneză este extrem de unită. Au un teribil simț al comunității. Ea nu era de prin partea locului; o străină care pune întrebări asupra unei crime, în orice caz asupra unei morți inexplicabile, va fi ușor remarcată, iar poliția va fi anunțată repede. Akiko nu-și putea permite să se supună unui interogatoriu.

Dar acum trebuia să-și pună aceste întrebări. Amintiseră numai de Nicholas. Despre Sato, nici o vorbă; nici măcar numele de i-l rostiseră.

Faptul o conduse pe Akiko la o concluzie inevitabilă: Sato era mort. Probabil el fusese cel dispărut în urma exploziei automobilului; sau poate, la fel de posibil, să fi murit aici, în aceste locuri împădurite. N-avea nici o importanță acum; o parte a răzbunării ei fusese împlinită. Faptul nu o bucura neapărat — ar fi preferat să-și împlinească singură jurământul de a se răzbuna —, însă trebuia să se împace cu situația prezentă.

Ținta ei era acum Nicholas. Se îndepărtă de crângul în care se înălța o clădire care semăna cu un hambar, însă în mod sigur servind la cu totul altceva.

Târziu, după multe ocolișuri, la marginea laturii sud-vestice, găsi rămășițele unui *hito washi*. Se aplecă și admiră măiestria celui care îl construise. Râse în sinea sa. Și porni în căutarea lui.

*
* *

Bineînțeles că Alix a încercat să-l oprească. Îl făcu în toate felurile, de la nebun până la idiot; chiar se pusese pe urlete, sfârșind prin a-l implora să nu se ducă acolo.

În cele din urmă, Croacker presupuse că fata se temea într-adevăr pentru el. Însă nu era tocmai sigur. La urma urmelor, era o actriță desăvârșită, făcând zilnic dragoste sub ochiul camerei de luat vederi, atunci când lucra. Putea trece de la o emoție la alta cu mare ușurință, la fel de simplu cum își aplica un fard demachiându-se apoi.

Dar îi dădu prin cap după aceea că nici un motiv de pe lume n-o putea face să joace teatru în clipa actuală. Ce ar fi avut de câștigat dacă l-ar fi împiedicat să zboare la Washington? Îl câștiga pe el, viu și nevătămat. Știa la perfecție cine fusese cel care încercase să-l ucidă, sau cel puțin din ordinul cui. Aceeași persoană care se preta acum să-i ucidă pe amândoi, încălcându-și jurământul făcut față de ea.

Această persoană era C. Gordon Minck, omul în fața căruia se afla acum.

— Unde naiba ne aflăm? — întrebă el privind împrejurul grădiniței năpădite de verdeață. În savanele Africii?

Nu-i plăcea tonul vocii pe care-l folosise. Dar era înfricoșat, nu numai de omul din fața lui, căruia îi stătea în putință să ordone scoaterea lor de sub urmărire, folosind legea după cum i-ar fi convenit lui, ci și de intențiile pe care le avea el în privința lui Minck.

Minck se forță să râdă, iar Croacker se uită la el cercetător, fierbând de mânie.

— Ai merita să te strâng de gât pe loc, cu propria-mi mână, scrâșni el încordat.

Minck tot încerca să-și revină la vederea unui om care stătea alături de el, deși până atunci îl crezuse mort, dispărut în fundul apelor. Își duse o mână la tâmplă, în

încercarea de a-şi alunga prin acest gest durerea ce-l sâcâia, trădătoare.

— Ar trebui să-ţi controlezi cuvintele, locotenente!

Pe moment, era tot ce putea face el mai potrivit; însă avea nevoie de ceva timp pentru a-şi birui emoţiile şi gândurile năvalnice. Ziua aceasta ajunsese foarte repede cea mai proastă din câte-i fuseseră lui date pe pământ, şi luase hotărârea de a-i da întreaga atenţie, pentru a nu risca să se strice şi mai mult. Făcu un gest.

— Ia loc, te rog!

— Care din scaune este minat? spuse Croacker zâmbind batjocoritor.

— Ce trebuie să înţeleg din asta? vorbi Minck fără voie.

Îşi promisese să nu se certe cu locotenentul Croacker pe terenul său. Însă durerea de cap îl deranja.

— Ai încercat să mă ucizi de trei ori; ai încercat s-o ucizi pe Alix Logan de două ori. Ce te aştepţi să auzi de la mine venind aici?

Gemu din pricina durerii de cap.

Minck se aşeză în fotoliu cu toată greutatea. Pulsul i se accelerase.

— Despre ce vorbeşti acolo?

Vocea îi tremurase o idee, iar pe sub bronzul feţei se vedea că pălise. Abia acum începuse să întrevadă reala gravitate a situaţiei. Ameninţarea rostită de Croacker îi răsuna în urechi ca o mare sfidare. Cum de reuşise el să scape din vedere tonul lui?

Observându-i frământarea, Croacker deveni curios. Mânia i se îndârjise.

— Eu şi Alix am fost urmăriţi după ce am plecat din Key West. S-a atentat la viaţa noastră, o dată în Raleigh, în Carolina de Nord, o dată în New York, unde am fost atacaţi. Asta se numeşte tentativă de omor, Minck.

Minck scuturâ capul.

— Nu înţeleg, spuse el fără a se adresa în mod special musafirului său. Eu nu am ordonat uciderea lui Alix, — ridică brusc privirile ca şi cum abia acum era conştient de prezenţa lui Croacker. Niciodată n-aş fi aprobat-o. I-am şi spus asta. Trebuie să mă crezi.

Cuvintele, cum știa Croacker, nu costă bani. Dar exista ceva în privirile lui Minck, un fel de pledoarie, care îi atrase atenția. Își dădu seama că, asemeni lui, și Minck se afla într-o stare disperată. El, care, după spusele lui Alix, era păianjenul din umbră ce-și țesuse indescriptibila pânză peste capitala întregii națiuni se afla cufundat în aceeași incertitudine ca și el însuși. Brusc, amândoi se simțiră pierduți; rătăciți în privința direcției în care trebuiau să se îndrepte, fără a mai ști cine este bun și cine rău pe lume. În acel moment, statutul lor de adversari începuse să cam dispară. Pentru prima dată de când fusese în apartamentul capitonat al Angelei Didion, găsind-o goală și rece ca gheața, Croacker începu să întrevadă că la mijloc fusese vorba de ceva mai mult decât uciderea unui manechin de mode. Era vorba de mult mai mult.

— Atunci cine a făcut-o?

Cui îi dăduse el misiunea de a o păzi pe Alix? Pe cine desemnase el s-o păstreze întreagă și în afara oricărui pericol? Pe Tania Vladimova în persoană. Aceeași Tania care plecase din acea clădire în urmă cu circa patruzeci de ore, Dumnezeu singur știe în ce direcție.

Înșfăcă receptorul unui telefon și întrebă despre mișcările Taniei în ultimele trei zile și jumătate. Fu imediat conectat la calculatorul central de date. Repetă întrebarea și așteptă cu nerăbdare. La primirea răspunsurilor, se uită fix în ochii lui Croacker.

— Tania, șopti el.

— Cine naiba este Tania? întrebă Croacker.

— Este femeia care a ordonat moartea voastră, improviză Minck, având însă pe jumătate dreptate.

Ceva începuse să-i încolțească lui Minck în minte — un minuscul satelit, care avea însă nevoie de spațiu și timp pentru a se mări. Era germenul unei idei. Începutul unei ample misiuni de salvare a situației. De fapt era vorba de un fel de minune, dacă e adevărat că există asemenea lucruri. Minck nu credea în Dumnezeu, așa că nici în minuni nu putea crede. Până în acel moment, probabil.

Revenindu-i tonul normal al vocii, întrebă:

— În privința lui Alix... E întreagă și nevătămată?

— E tulburată, mânioasă, înciudată, și poate că întreaga ei viață este dată peste cap de atâtea pericole, însă da, în linii mari este în siguranță.

Minck găsi în răspunsul lui Croacker o alinare neprefăcută. Dacă până acum considerase o bună bucată de timp că se răsfățase numai păstrând-o pe Alix în viață, în clipa aceea își alungă cu desăvârșire asemenea gânduri. Ușurarea ce-i răzbătea pe față era într-adevăr profundă. Inspiră adânc, dar înainte de a putea continua, Croacker spuse :

— Oricum, să nu-ți treacă o secundă prin cap că-ți voi spune unde este. Dacă întreprinzi acum vreo acțiune împotriva mea, se va duce direct la Procurorul General al Americii, dezvăluind tot ce știe ea. Și sunt convins că nu-ți poți permite asta. Cred că ești de acord.

Minck se gândi un moment, ca și cum ar fi cântărit cuvintele lui Croacker.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Îți propun însă un armistițiu... un fel de târg, dacă vrei.

— Ce fel de târg ?

În ciuda sentimentelor sincere pe care le citise pe fața lui Minck în privința lui Alix, Croaker era departe de a se încrede în această ființă.

— Iată ce vreau să-ți propun. Nu-ți voi face nici un rău și nu voi căuta să dau de Alix Logan, firește, doar dacă nu mă caută ea pe mine. În schimb, tu vei sta liniștit la locul tău, ascultând ceea ce îți voi spune și luând aminte.

— Așadar ?

„O, e bine", gândi Minck. „Pe lângă faptul că tipul e rezistent, mai *este* și inteligent. Mi-a lichidat doi agenți și a scăpat de mâna altuia — cel mai ucigaș și cel mai trădător dintre toți : Tania. Poate că el ar reuși ceea ce n-ar putea face nici unul dintre cei pe care-i am la îndemână. Poate — gândea el în timp ce-i dezvăluia lui Croacker trădarea Taniei și implicarea ei în operațiunea „Peștele spadă", operațiune în care se includea și detenția „protectoare" a lui Alix —, poate el ar fi în stare să distrugă ceea ce Protorov și cu mine am creat împreună.

În sinea sa, C. Gordon Minck începea să se înseninez. Ca unul care s-a văzut scăpat cu zile de pe mar-

ginea prăpastiei, plutea într-un fel de reverie care îi făcea acum degetele să-i tremure.

Nu-i era greu să-l convingă pe Croacker. Minck avea două motivații solide pe care i le expuse ascultătorului său, și pe care era sigur că nu i le va respinge. În fața unor asemenea argumente, dacă ar fi fost el însuși în locul detectivului, le-ar fi acceptat, după cum observa că începe a fi de acord și Croacker.

Răzbunare și patriotism. Acestea erau cele două motivații pe care Minck bănuia că le va accepta Croacker. Tania încercase personal să-i lichideze, pe el și pe însoțitoarea lui ; așa ceva Croacker nu putea admite fără a se răzbuna. Acum dorea să se răzbune, iar Minck nu-l putea condamna. Amândoi aveau motive de a pune mâna pe ea, îi explica el. Numai că detectivul putea s-o facă, iar Minck nu.

Apoi era la mijloc chestia cu rușii. Nimănui nu-i plăcea, cu atât mai puțin lui Minck. Lui Croacker la fel.

— Vei avea deplină imunitate diplomatică, încheie Minck, o nouă identitate care să-ți permită să treci de formalitățile vamale. Iar acolo, în caz de nevoie, vei avea tot sprijinul dorit... Așteaptă un moment. În plus, vei avea ocazia să-ți revezi prietenul, pe Nicholas Linnear, aflat actualmente tot acolo.

Păstrase la urmă ceea ce bănuise că va avea efectul maxim. Asul din mânecă.

Și Croacker mușcă nada.

Însă, la jumătate de oră după ce locotenentul fusese dotat cu un nou pașaport, un nou certificat de naștere, legitimație de serviciu și toate cele — bani sub formă de dolari americani, yeni japonezi și cecuri turistice —, după ce fusese depus pe aeroportul Dulles în vederea zborului spre Tokyo, Minck izbucni brusc și, pentru prima dată de la îndelunga lui încarcerare la închisoarea Liubianka, nervii îi cedară și se porni pe un plâns amarnic. Se gândea la figurile ce i se făcuseră și la răzbunarea la care fusese constrâns să recurgă.

Între timp, obiectul dragostei și urii lui Minck tocmai aterizase pe aeroportul Narita, din apropierea cartierelor mărginașe și pline de fum ale capitalei japoneze. Nu avusese un zbor plăcut. Imediat după decolarea de pe aero-

portul Kennedy luase două pastile somnifere, căzând într-un somn greu ca plumbul, bântuit de imagini din copilărie. Protorov păşea prin visele ei ca o santinelă, ori călare ori pe jos ; oriunde s-ar fi dus, el era prezent.

Tania se reîntorsese în vis la şcoala de la Reciţa, cel mai apropiat orăşel de cătunul ei natal. În familie erau certuri pe atunci. Fratele mai mare, Mihail, nu era de acord cu meseria de miliţian a tatălui lor. Deoarece bătrânul se afla în legătură cu KGB-ul, ai căror agenţi cu pelerine negre îşi făceau deseori apariţia în pragul casei, cerându-i să le raporteze orice acţiune antipatriotică.

După şase luni de la certurile lor, Mihail i-a părăsit, iar după un an, când a împlinit vârsta de 18 ani, a ajuns unul dintre cei mai activi şi mai eficienţi dizidenţi politici din Rusia.

Tot pe atunci, directorul şcolii din Reciţa venise la Tania acasă, într-o maşină verde şi rablagită, pentru a sta de vorbă cu părinţii ei. Fetei i se oferise posibilitatea de a urma o şcoală înaltă, însă avantajele acesteia nu îi erau cunoscute directorului. Era o fată excepţional de inteligentă, spunea el, şi merita să i se ofere această şansă. Însă era nevoie de unele sacrificii. Numita şcoală se afla pe undeva în munţii Urali, cam la şapte sute cincizeci de kilometri distanţă.

Mama Taniei începuse să plângă la auzul acestei perspective. Fiul său îi părăsise, acum să plece şi ea ? Însă tatăl fetei era ferm hotărât. El fusese toată viaţa un simplu miliţian de ţară, şi voia ca măcar unul din copiii săi să se bucure de avantaje pe care el nu le-a avut.

Aşa că rămase stabilit ca Tania să urmeze acea şcoală, spre uşurarea directorului ei, asupra căruia Protorov însuşi făcuse presiuni pentru a o aduce pe fată în Urali, la şcoala condusă de el. E de la sine înţeles şi foarte normal că nici Tania şi nici părinţii ei nu aveau habar ce hram poartă numita şcoală.

După ce a ajuns acolo şi a aflat despre ce e vorba, a început să scrie acasă cu multă conştiinciozitate, săptămânal. Niciodată însă nu pomeni părinţilor sau altcuiva despre specificul şcolii, deşi în sinea ei şi-ar fi dorit nespus să i se destăinuiască tatălui, ştiind cât de mult s-ar fi mândrit el şi ce mângâiere ar fi fost, după trădarea lui Mihail.

Protorov. Încercă să ia legătura cu el chiar de pe aeroport, pe când aștepta să-i sosească singura geantă de voiaj pe care o luase la drum, apoi din nou, pe când se afla la Tokyo în centrul supraaglomerat. Se folosise de emițătorul în miniatură, cu patru căi de acces la Protorov. Dar obținuse de fiecare dată același rezultat : nimic.

Faptul în sine nu era deosebit de alarmant, însă prezența lui Piotr Alexandrovici Russilov la hotelul ei era un motiv de îngrijorare. Se înregistră la Recepție, i se duse geanta în cameră, apoi permise locotenentului s-o însoțească afară, la o plimbare prin aglomerația grăbită a pietonilor îmbrăcați în culori cenușii și purtând umbrele negre în mână, cum fac londonezii. Mulți dintre ei aveau măști de tifon peste gură și nas, o privelițe ce devenea tot mai frecventă în oraș.

Tania se gândi că Russilov nu arăta bine deloc. Era palid la față și căpătase un tic nervos de a întoarce des capul, să vadă ce se petrece în urma lui. Nici unul dintre aceste lucruri nu-i plăcu Taniei.

Și mai puțin îi plăcu ceea ce începu el să-i spună.

Avea pielea încrețită, la încheieturile puternice ale mâinilor se cutase, dar tot plăcută la culoare era, în ciuda celor șaptezeci și nouă de ani ai ei.

— Mâine împlinesc optzeci de ani, îi spuse ea. N-o spusese cu mândrie, ci mai degrabă cu uimire că viața poate dura așa de mult.

Chiar și la această vârstă, lui i se părea una dintre cele mai frumoase ființe pe care le văzuse vreodată. În copilărie, obișnuia să-i compare frumusețea cu a mamei lui. Însă mai întotdeauna găsise superioară simetriei ei perfecte frumusețea exotică a lui Cheong. Probabil că era normal s-o aprecieze mai mult pe propria mamă. Însă la mijloc mai era ceva : o ura pentru că era mama lui Saigō, iar faptul îl făcea să fie părtinitor.

— Mai vrei ceva de la mine ? îl întrebă Itami.

— Nu, *haha-san*.

Îi spusese „mamă". Între ei se întâmplaseră destule pentru a o numi astfel, de când venise șovăind la ușa ei.

El își lăsă capul în jos.

De când o știa el, locuise tot în aceeași casă din marginea capitalei, într-un cartier din nord-vest, nu departe de templul în care ce cununaseră Akiko cu Sato. Nicholas străbătuse un drum greu din Hokkaido spre sud. Spărsese un magazin de îmbrăcăminte și, având haine noi și ceva bani, se îndreptase spre Hakodate. Ar fi putut să fure și o mașină, dar nu voia să lase urme atât de limpezi, mai ales că spargerea magazinului stârnise poliția. Iar poliția japoneză este la fel de minuțioasă cum sunt toți japonezii în misiunile primite. Cu cât lăsa mai puține urme, cu atât era mai sigur.

Luă câteva autobuze și, când i se ivi ocazia, autostopul. Totuși se feri de autostrăzile și de căile ferate principale, știind că se va face astfel mai puțin remarcat.

În cele din urmă, ajungând în orașul cel mai sudic al litoralului, traversă cu feribotul strâmtoarea Tsugarukaikyō până la Aomori, pe coasta stâncoasă din nordul insulei Honshū.

Lipsindu-i actele de identitate, nu putea închiria vreo mașină, așa că recurse tot la autobuze, parcurgând însă drumul în zigzag.

Îl speria gândul de a-și revedea mătușa. Doar el îi ucisese singurul copil ; doar tatăl lui Nicholas îi trimisese bărbatul la moarte, stârnindu-l pe Saigō să-l otrăvească pe colonelul Linnear și, mai târziu, să-l urmărească pe Nicholas până la New York.

Nu avea idee cum îl va primi ; și nici nu îi trecea prin cap ce-i va putea spune el mătușii. Ce cuvinte poți folosi oare când ești un ucigaș ? Formula „îmi pare rău" era cât se poate de nepotrivită. Și nici limba japoneză sau oricare limbă a lumii nu are o expresie potrivită pentru o asemenea situație.

Casa fusese construită după planul unui arhitect destul de tânăr în vremea când îl angajaseră Itami și Satsugai, soțul ei. Recursese la unul din stilurile arhitectonice ale secolului XVII care, afirma el, erau încă cele mai valoroase. Durabilitatea acelor clădiri în timp dovedeau că avea dreptate, impunând respectiva epocă de-a lungul anilor.

Concepuse planul casei după o clădire din Kyoto numită Katsura Rikyu, o vilă imperială ridicată în urmă cu patru secole, care încă și astăzi constituie pe tot teri-

toriul Japoniei cel mai strălucit exemplu de îmbinare a lucrului ieșit din mâna omului cu natura înconjurătoare.

— Ceea ce încerc eu, le-a spus arhitectul, este să impun naturii spiritul meu, fără a o schimba.

Iar rezultatul măiestriei lui fusese o reușită desăvârșită, lucru de nimeni contestat în Japonia. Probabil că în copilărie Nicholas nu fusese capabil să sesizeze subtilitatea din detaliile casei, din moment ce nu-i plăcea decât o singură cameră : cea în care se ținea de obicei *chano-yu*, ceremonia ceaiului.

Și tocmai în această cameră fusese condus după ce fusese întâmpinat de servitori la intrare. Apoi o anunțaseră pe Itami despre venirea lui și îl invitaseră pe Nicholas la baie ; durerile îi fuseseră domolite de un om care îngâna permanent o melodie, dar care, totuși, își cunoștea bine meseria.

Simțindu-se mai bine decât în ultimul timp, Nicholas îngenunche în camera în care se afla singur, stând cu fața spre grădină. Ușa-paravan se întindea pe aproape toată lungimea camerei, fiind înaltă de circa doi metri. Totuși, jumătatea de deasupra era acoperită de un fel de panou din hârtie de orez, așa că numai fundul grădinii putea fi văzut de cei care serveau aici ceaiul, așezați turcește pe *tatami*. Potrivit concepțiilor Zen, întotdeauna trebuia să ai sub ochi un colț de natură, așa că ceea ce se vedea era prea suficient. Pe deasupra, dacă s-ar fi văzut sau simțit mirosul florilor de cireș primăvara sau evantaiul de culori al toamnei, echilibrul camerei n-ar mai fi fost așa de reușit.

Razele de soare ce răzbăteau printre crengile copacilor transformau paravanul într-un ecran de culoarea untului proaspăt, încălzind tonul camerei. O pasăre singuratică țopăia pe pietriș, ciugulind de ici, de colo.

Pe sus se stârnise o adiere de vânt ce mișca frunzișul criptomeriilor și făcea să treacă umbre peste paravanul transparent al ușii, proiectându-le pe podeaua lustruită. Nicholas fu cuprins de un fior fugitiv, amintindu-și de zborul cu *hito-washi*, cu hainele fluturându-i ca penele de pe aripile păsărilor în aer. Își aminti de bezna nesfârșită în care se avântase, înfruntând permanent teama că vântul va înceta brusc, prăbușindu-se în lăncile bambușilor.

Exaltarea și frica se amestecau în el ca o băutură amețitoare, tulburându-i sângele.

Se simți din nou obosit. Drogurile injecțiilor fuseseră eliminate din organism. Însă efectul lor asupra mușchilor, țesuturilor și creierului încă mai persista într-o oarecare măsură. Exercițiile fizice erau singurul remediu.

Sosirea bătrânei îi fu adusă la cunoștință de foșnetul discret al mătăsii. Se ridică și se înclină, având inima cât un purice. Îl încurca și mai mult frumusețea ei impunătoare. Timpul își făcuse lucrarea asupra trăsăturilor ei, însă mai degrabă cu prietenie decât cu dușmănie, urmând-o ca un animal dresat, prezent lângă ea, însă păstrându-și discreția.

— Itami-san... vocea îi fusese o șoaptă repezită. *Oba...*

— Te rog să iei loc, Nicholas-san.

El o ascultă, neîncercând să analizeze ce se putea citi în ochii ei, ce era în mintea ei. După ce le-au fost servite ceaiul și plăcintele cu orez, aflându-se din nou între patru ochi, bătrâna spuse :

— Mă bucur că te-ai întors. Inima îmi este cuprinsă de bucurie, *watashi no musuko*. Fiul meu.

Simți o sfâșiere interioară și se aplecă în față cu fruntea la podea, simțind cum o durere ascuțită îl străgetează prin cap. Îl podidi plânsul, incapabil de a se mai abține, partea japoneză a sufletului său rușinându-se de acest comportament ; însă partea occidentală avea nevoie de această ușurare, și nici o disciplină din lume n-o putea înfrâna.

— *Watashi no musuko.*

Vocea bătrânei avea o căldură deosebită, ca și cum ar fi fost într-adevăr mama lui.

— Știam că ai să revii. M-am rugat întotdeauna să-ți dea zeii acest curaj.

— Mi-a fost teamă, *oba* — vorbea printre lacrimi. Mi-a fost teamă din cauza faptei mele. Nu voiam să-ți înfrunt durerea pe care ți-am provocat-o.

— Nu mi-ai provocat niciodată vreo durere, Nicholas, spuse ea cu blândețe. Tu ai fost mai mult copilul meu decât a fost el. A avut un suflet slab, era leit tatăl său. Satsugai îl domina și-l făcuse să depindă de el cum depinde Pământul de Soare. Satsugai i-a determinat lui

cursul vieții. Saigō nu s-a hrănit decât cu paranoia tatălui său.

Nicholas remarcă faptul că nu-l numise niciodată pe Saigō „fiul meu". Își ridică privirile și îi întâlni lumina ochilor. Nu găsi acolo nici mânie, nici tristețe. Era mai curând un amestec de resemnare și dragoste... dragoste față de el.

— Era pe de-a-ntregul rău, spuse Itami. Niciodată n-am crezut că poate exista atâta răutate într-un singur om. De fapt, se spune că firile complexe alunecă întotdeauna spre extreme (scuturâ din cap). Însă nu așa a fost cazul lui Saigō. Exista în el o curățenie neprefăcută, care ar fi putut deveni admirabilă, dacă ar fi fost canalizată în direcția potrivită. Să nu înțelegi că mă simțeam împovărată să-l știu alături de mine. Însă ar trebui în mod normal să mă rușinez că-i doream eu moartea — și totuși așa a fost. Cum m-aș fi putut rușina ? Tot ce atingea el se veștejea și murea. Avea un spirit distructiv.

— Fie și așa, spuse Nicholas. Dar eu tot nu mă mândresc cu uciderea lui.

— Sunt convinsă, răspunse bătrâna. Tu ai acționat onorabil. Ești doar fiul mamei tale.

Își dădu seama că bătrâna îi zâmbea. Fără să vrea zâmbi și el, sufletul luminându-i-se ca cerul de pe care furtuna alunga norii.

O bună bucată de timp nu făcură altceva decât să se încălzească unul de prezența celuilalt, redevenind apropiați, regăsind un nou și neașteptat punct al rudeniei lor, pe care trecutul cel greu li-l refuzase până acum.

— M-am bucurat nespus că te-ai întors, reluă bătrâna a doua zi. De atunci au avut loc vreo două cutremure de pământ, nu prea puternice, dar destul de neplăcute.

Nicholas își aduse aminte de prima diagramă transmisă prin satelit pe care i-o arătase Protorov, indicând o intensificare a activității cutremurelor. Totuși nu spuse nimic despre așa ceva.

— Nu eu am hotărât când să vin, *oba*. Împrejurările au hotărât pentru mine.

Bătrâna dădu din cap, zâmbind.

— De aceea trebuie să învățăm cu toții să trecem râul prin vad, nu-i așa, Nicholas ?

— Nu știam că l-ai citit pe Musashi...

— L-am citit și l-am studiat (râse acum fără sfială). Nu știi o seamă de lucruri despre mine, deși nimănui nu i-am destăinuit mai multe decât ție. Eu am îndreptat mulți oameni de afaceri spre Saigō ; oameni pe care Raphael Tomkin i-a jignit. Și care îi doreau moartea.

Nicholas întoarse privirile spre ea :

— Nu te înțeleg...

— Ai crezut măcar o clipă, *watashi no musuko*, că ți-am pierdut urma de când ai plecat în lume ? Dragostea mea este însoțită de o protecție la fel de mare. De fata cui te-ai îndrăgostit ? Cât timp i-a trebuit lui Saigō să afle asta ? Cu cât timp mai înainte și-ar fi dat seama de fuziunea celor două îndatoriri ale tale — cea profesională și cea personală ? Probabil că ai pus faptul pe seama logicii sale ; îți dai seama că logica lui n-ar fi fost suficientă.

Nicholas își depănă gândurile.

Își duse o mână la frunte. Abia dacă-și putea crede auzului.

— Tu... *Tu* l-ai trimis după mine ?

— Dragul meu, spuse bătrâna cu blândețe, Saigō ajunsese un taur înfuriat, era ca un mistreț rănit. Devenise periculos, pe zi ce trecea tot mai periculos. Nu-l puteam lăsa să continue așa, și să trăiesc mai departe cu conștiința împăcată.

Se opri din umblat și, pentru prima dată de când se întoarse el aici, îl atinse cu mâna ; un gest mărunt, însă, ca majoritatea gesturilor japonezilor, plin de semnificație.

— Ai crezut că l-am trimis ca să-ți facă vreun rău ? L-am trimis ca să-și găsească moartea. Dacă s-ar privi lucrurile într-un anumit unghi, s-ar putea crede că eu l-am ucis.

— *Oba*, moartea lui a antrenat și moartea altor oameni. Trebuie să te fi gândit și la aceste urmări, nu ?

Bătrâna nu-i răspunse ci se porni să păşească pe iarba presărată în umbra unui merișor.

— Ce cauți să-mi spui, *watashi no musuko* ? Viața nu este perfectă, deoarece noi suntem oameni, nu zei.

Prin definiția lor, zeii mai degrabă există, nu trăiesc.

Se opri și bătrâna puse mâna pe trunchiul noduros al unui copac.

— Moartea mă mâhnește... Moartea oricui mă mâhnește. Însă adesea, pentru a înlătura o boală, chirurgul este nevoit să opereze și un țesut sănătos. Este o nedreptate, și nici mie nu-mi place, însă cred că a sosit vremea să învățăm să trecem râul prin vad. Nu este totdeauna ceea ce dorim noi ; cel mai adesea ni se impune s-o facem, după cum ai spus și tu.

Nu fuseseră exact vorbele lui, și bănui că Itami i le schimbase intenționat. În orice caz, le schimbase în mod adecvat. Știa că ceea ce se întâmplase între el și Saigō nu era decât rezultatul relațiilor stabilite în urmă cu o generație, între tații lor. Respectul filial al amândurora i-a determinat să desăvârșească o acțiune începută cu mult timp în urmă.

Nu putea să nu se gândească la cei dispăruți din cauza onoarei și a unor principii dragi : Eillen Okura, Terry Tanaka, Doc Deerforth, și numeroși polițai, necunoscuți de el. Da, și Lew Croacker. Nicholas pricepu înțelepciunea din vorbele bătrânei lui mătușe, și o aprobă. Totuși ceva dinăuntrul lui bătea în retragere, strigând de la distanță : *Este prea mult ; fie și o singură moarte de om — este un preț prea mare cerut de* giri.

După o pauză, Itami spuse :

— Ți-am spus adevărul, Nicholas. Trebuie să mă răsplătești. Spune-mi deci care a fost motivul vizitei tale. Nu cred că ai venit după atâta timp numai ca să mă vezi...

— În parte, am venit ca să te văd.

Bătrâna avusese din nou dreptate. Tot timpul călătoriei îl frământase gândul acela obsedant, acea întrebare care se dilatase și-i acaparase până și somnul : Akiko.

Nu era Yukio, deși semăna la față cu ea. Cum era posibil ? În mod sigur nu putea avea din naștere trăsături așa de mult asemănătoare cu iubita lui pierdută. Natura nu face asemenea minuni decât în cazul unor gemeni.

Și dacă, așa cum presupunea el acum, fața ei era rezultatul operațiilor estetice, nu se putea simți decât ca un câine dus de zgardă înapoi spre acea ființă care i-ar

fi putut dori pieirea : ființa care ar fi conceput o asemenea tortură a sentimentelor lui.

Itami avusese perfectă dreptate : fusese un geniu al Răului. Saigō era autorul acestei torturi. Așa că venise în această casă la îndemnul instinctului, în căutarea răspunsurilor la întrebări sfâșietoare.

— Mai este și alt motiv la mijloc, *oba ;* unul foarte urgent. De curând am întâlnit o femeie care seamănă perfect cu Yukio. Era Yukio și totuși nu era. O cheamă Akiko.

Itami se întoarse cu spatele, fața ei îndreptându-se către soarele în asfințit.

— Am cunoscut odată o femeie cu acest nume, spuse ea. Odată, am ținut la ea ; pe atunci și ea mă respecta. După cum era normal între soacră și noră.

Lui Nicholas i se făcu inima cât un purice. Ceea ce sugerau cuvintele lui Itami i se păru un lucru necurat, dacă nu chiar o blasfemie.

— Era măritată cu Saigō ? — reuși el să rostească.

Itami afirmă din cap.

— Era elevă ?

Itami știa prea bine la ce fel de elevă se referea el. Pentru ei nu exista decât un singur fel de elevi.

— Da, aproape că șoptise cuvântul. S-au întâlnit în Kumamoto. Ea a stat acolo doi ani, apoi a plecat, după ce a terminat școala.

— Unde a plecat ?

— Nu vreau să mai vorbim despre ea.

— Itami-san...

— E un episod rușinos...

Vocea îi era distantă, îmbătrânită și întristată acum.

— Nu-mi mai aduce și tu aminte.

— Trebuie să aflu. Trebuie ! Ea este pentru fiul tău...

El trecu în fața bătrânei.

— Nu-l mai numi astfel.

— Ea este ultima armă a lui Saigō împotriva mea, nu vezi ? Dacă nu vrei să mă ajuți, mă tem că ea va reuși ceea ce n-a putut el.

Ochii bătrânei se limpeziră.

— Chiar așa stau lucrurile ?

— *Hai, oba* — răspunse Nicholas.

— Undeva, pe înălțimile munților, trăiește un *sensei*. Îl cheamă Kyōki.

— Asta nu-i un nume, spuse Nicholas uluit. E denumirea unei stări de spirit.

— Oricum ar fi, Akiko la el s-a dus ; acolo a învățat să-și disimuleze *wa*-ul. Acolo a învățat *jaho*.

Itami făcu o grimasă și se întoarse cu spatele la el.

— Iată că acum ți-am spus totul, deși povestea asta mă scoate din fire.

Nicholas lăsă o lungă pauză înainte de a vorbi din nou. Avea destule motive să tacă. În primul rând voia să-i dea bătrânei posibilitatea de a-și reveni. Apoi, voia să se bucure puțin de peisajul înconjurător, care i se părea ca mângâierea unei mame. În sfârșit, îi venea greu să pună capăt întrevederii lor.

Se hotărî în cele din urmă să deschidă gura.

— *Haha*, eu trebuie să plec.

— Bine.

— Vrei să mă săruți, așa cum o învățase tata pe Cheong să mă sărute la despărțire ?

Itami se întoarse spre el. Ochii îi sclipeau și se măriră nespus, de parcă ar fi vrut să cuprindă toată lumea. Îl îmbrățișă cu blândețe de mamă și, ridicându-se pe vârfuri, își apăsă buzele pe obrajii lui, așa cum făcuse de o mie de ori mai înainte.

— La mulți ani, *haha*, îi șopti el.

— Viață lungă, Nicholas, îi ură Itami.

Rămăsese deja singură în pavilionul acoperit cu verdeață, păsările ciripind prin boltă, grăbindu-se spre cuiburi în apusul de soare.

Pentru Justine, Tokyo era la fel de uluitor ca New York-ul pentru un flăcău din Nebraska. Nu era ceea ce se așteptase și nici ceea ce-și dorise ea să fie.

Zumzăia în jurul ei ca un stup de albine, iar atmosfera i se părea la fel de apăsătoare și înăbușitoare ca într-o galerie de mină. Intrase în oraș cu o nervozitate crescândă, iar când ajunse în fața hotelului Okura fu gata să facă stânga-mprejur și să se reîntoarcă acasă. Singurul lucru care a împiedicat-o a fost gândul la Nicholas, sau, mai precis, îngrijorarea pentru el.

Craig Allonge fusese cazat la Okura. Îl cunoștea vag și, neavând altă soluție, îl descrise celor de la recepție și-i lăsă un bilet, rugându-i să aibă grijă să i-l transmită imediat ce-l vor vedea.

Urcă apoi în camera ei și se trânti în pat. Își simțea pielea unsuroasă și părul la fel, din cauza zborului lung și obositor. Mormăind indispusă, se sculă și făcu o baie, dând drumul la apă cât mai fierbinte. Simțea că numai așa va putea da jos toată funinginea de pe corp.

Se săpunise și se băgase la muiat, mușchii ei încordați relaxându-se plăcut, când izbucni soneria telefonului. În apropiere se afla un aparat în derivație, și se folosi de el. Era Allonge. Avusese ceva probleme la birourile companiei Sato Petrochemicals și se întorsese la hotel, pentru a se schimba în vederea cinei. Avea de obicei o ținută sportivă și nimeni nu-i pusese acasă în vedere cât de atenți erau japonezii în privința unei ținute sobre.

Când Justine l-a întrebat despre Nicholas, Allonge n-a fost în măsură să-i dea vreun răspuns. Și-a dat seama de agitația din vocea ei și n-a vrut să i-o sporească, spunându-i că nu știe unde se află propriul șef. Afirmă însă că îl va găsi și o va suna cât de curând. După încheierea discuției, sună la biroul lui Sato. Nu, acolo nu se știa nimic despre Linnear-san. Dar dacă dorește, Allonge-san ar putea discuta cu Nangi-san.

Întoarcerea lui Nangi din Hong Kong era o noutate pentru Allonge, așa că spuse :

— Da, fă-mi te rog legătura cu el.

Când obținu legătura, îl anunță pe Nangi despre sosirea Justinei.

— Când vii să ne întâlnim, ia-o și pe ea, spuse Nangi. Am să vorbesc eu cu tânăra doamnă.

Nangi puse jos receptorul și se ridică de la birou. Aterizând numai cu o oră în urmă pe aeroportul Narita, gândurile lui încă rămăseseră la Hong Kong. Se gândea la Fortuitous Chiu și la „dragonul" de tată-său. Însă și mai mult, gândurile îi erau reținute de Triada Green Pang. În cursul acestei luni aveau să dea o lovitură la compania Sun Wa Trading de pe strada Tai Ping Shan. Acolo s-ar putea comite acte de violență, ar putea muri oameni. Unul dintre ei ar putea fi domnul Liu ; poate că altcineva ar fi o tânără, pe nume Pien-cea-Dornică.

Oricare ar fi rezultatul, Nangi era hotărât să se țină deoparte. Ar fi o răfuială a Triadei, o ceartă teritorială. Sau cel puțin așa ar scrie ziarele, iar populația le-ar da crezare. Era doar o caracteristică a vieții din Colonia Coroanei. Însuși Lo Whan va trebui să accepte știrile oficiale. *Karma* își făcuse lucrarea. Mai bine ar fi consultat un *feng shui*, înainte de a fi ajuns la înțelegerea cu Nangi.

De fapt, răfuiala chiar fusese convenită prin înțelegerea lui Nangi cu Fortuitous Chiu, înainte de a avea loc întâlnirea cu Lo Whan din parcul Oceanul. Acesta fusese scopul împărțirii banilor dați lui Chiu ca *h'eung yau*, ca mită, acesta fusese unghiul sub care trebuia privit îndemnul la patriotism pe care Nangi i-l dăduse lui Chiu pentru vărul său Tok. Nangi nu-și încălcase înțelegerea cu Lo Whan ; iar dezinformarea în legătură cu Redman va înceta să mai aibă efect peste trei săptămâni.

Însă bucuria lui avea să fie de scurtă durată, deoarece o ciocănitură discretă la ușa biroului lui Nangi îl făcu să se răsucească în loc. În cadrul ușii apăru Kei Hagura, unul dintre principalii adjuncți ai lui Seiichi.

— Intră, Hagura-san.

Categoric, omul părea prost dispus, gândi Nangi. Probabil că-i lipsea în ultimul timp prezența soției și a copiilor, credea el. Însă nu prezența familiei reface spiritul.

— Scuzați-mă pentru deranj, Nangi-san.

Hagura se înclinase până la pământ. Se albise și se subțiase la față, iar pe deasupra spatelui său încovoiat Nangi putu zări prin ușa deschisă forfota celor care se grăbeau să părăsească birourile la închiderea programului.

— Haide, haide, Hagura-san ! vocea lui Nangi suna puțin enervată. Ce pot face pentru dumneata ?

Hagura era încă aplecat ; nu-l putea privi în ochi pe Nangi.

— Tocmai am primit un raport telegrafic de la birourile noastre din Hokkaido. A avut loc un fel de... accident. Până acum însă, nimeni nu este sigur.

Nangi înaintă spre el, pulsul crescându-i.

— Ce fel de accident, Hagura-san ? Cât de grav a fost ? Cine a fost implicat ?

— Mă tem că este vorba de Sato-san...

Glasul lui Hagura parcă fusese strangulat de laringită.

— Se pare că a fost un accident din proprie vină...

— Și Sato-san ? vorbi Nangi la repezeală. În ce stare se află ?

— Nimeni n-ar fi avut scăpare, spuse Hagura.

Nu voise intenționat să spună lucrurilor pe nume, ca și cum astfel ar fi diminuat gravitatea realității.

— Hagura-san... spuse Nangi autoritar.

Adjunctul închise ochii cu supușenie față de ceea ce nu putea evita :

— Sato-san a murit, domnule...

Nangi avu grijă să nu se exteriorizeze. Știa că trebuie să se arate tare în clipa de față și să-și păstreze demnitatea. *Kobun*-ul era ca un samurai în slujba șogunului : mereu condamnat la drumul său, adică tot înainte, retragere nu există. Și nici greșeală nu există. Iar planul *Tenchi* nu poate aștepta.

— Mulțumesc, Hagura-san. Îmi imaginez cât de greu ți-a venit și apreciez strădania dumitale.

Hagura se înclină respectuos, primind complimentul.

— Am considerat de datoria mea să vă anunț, Nangi-san.

În sinea sa era impresionat profund de *wa*-ul lui Nangi. Simțea că armonia biroului rămăsese netulburată, transmițându-și în jur radiațiile. În fața veștii tragice și complet neașteptate, se simțea cu adevărat îmbărbătat. Discuția lor va face înconjurul *kobun*-ului, iar eroismul și hotărârea de oțel ale lui Nangi vor umple golul simțit de toți salariații la moartea lui Seiichi Sato.

Singur în birou după plecarea lui Hagura, Nangi se simți sfâșiat. Lacrimile îl podidiră ; avea un nod în gât, care îl împiedica să înghită fără dureri. Se uita afară, prin ferestrele largi.

Mai întâi Gōtarō, gândi el. Apoi *obā-chama* Makita. Dar la Seiichi nu se aștepta, nu putea concepe una ca asta. Cu câți oameni pe lumea asta poți sta de vorbă ? Câți dintre ei pot să te înțeleagă ? Unul sau doi, dacă ai norocul să-i găsești. Cu cine ar mai putea discuta acum ? Nangi se frământa întruna. În cine să aibă el încredere,

cu cine să mai dezbată planuri, cu cine să mai pălăvrăgească despre succesele lui din Honk Kong ? Odată cu dispariția lui Seiichi, totul se prăbușise. Acum nu mai avea pe nimeni alături.

În afară de mânie, simțea acum o adâncă tristețe copleșitoare. Pentru că de data aceasta întreaga lui capacitate de a iubi se metamorfoză, ajungând să-l urască pe Dumnezeul în care crezuse, în care își pusese toată credința și în grija căruia își pusese sufletul nemuritor.

Cum mi-ai putut face una ca asta, Doamne ? se zbătea el în sine. Unde este rostul în toate astea ? Percepea numai o anumită cruzime, o nedreptate greu de acceptat, copleșitoare. Fuseseră ca doi frați gemeni, Tanzan și Seiichi își cunoșteau adâncurile sufletului unul celuilalt, dezvăluindu-se complet pe parcursul ciondănelilor sau neînțelegerilor. Și, ca într-o căsnicie durabilă, aceste „lupte" ale lor contribuiau la călirea ambelor spirite, spre beneficiul amândurora. Dar acum, gata, se terminase. De ce ?

Dacă Nangi ar fi fost capabil să se privească mai obiectiv, ar fi înțeles că pierduse mai mult decât prietenia cea mai dragă lui. Pierduse totodată simțul oriental al acceptării și al resemnării, credința într-un curs cosmic al vieții. Își pierduse locul în schema generală a Universului, ceea ce reprezenta cu adevărat o mare pierdere.

Masca impenetrabilă îi apăru însă iar pe chip la apariția lui Craig Allonge însoțit de Justine, în grădina etajului 15 în care dorise s-o întâmpine pe fată. Angajatul firmei Tomkin Industries nu rămase mult cu ei. Făcu prezentările apoi plecă la cină cu oamenii de afaceri.

Iată deci, se gândi Nangi, că am în față pe fata lui Raphael Tomkin. Îl mai iubește încă pe *gaijin*-ul Linnear ? se întrebă el. Auzise despre răcirea relațiilor dintre ei la înmormântarea lui Tomkin.

— Pot să vă prezint condoleanțele mele, miss Tomkin ? — spuse Nangi salutând-o. L-am cunoscut personal pe tatăl dumitale și l-am admirat foarte mult.

Justine fusese pe punctul de a-l corecta că numele său este miss *Tobin*, însă se gândi că schimbarea se dovedise cu ani în urmă a fi artificială și neînsemnată.

Așa că dădu din cap.

— Mulțumesc, Nangi-san. Generoasa dumneavoastră coroană de flori a fost foarte apreciată. Se uită împrejur. E frumos aici...

El îi întoarse politețea :

— Pot să vă ofer o băutură ?

— Un gin cu apă tonică ar fi minunat, spuse ea așezându-se pe unul dintre scaunele din apropierea șirului de bambuși.

Ce se întâmplă aici ? se întrebă ea. Pare îmbătrânit și tulburat. Știa însă de la Nicholas că japonezii nu acceptă întrebările directe.

Își turnă singură în pahar, fără a băga de seamă în mod intenționat că Nangi șchioapătă, în timp ce se înapoiase de la bar și luase loc într-un scaun alăturat.

— Într-un fel e surprinzător să te vedem la Tokyo, spuse el după ce se așezase. Te pot ajuta cu ceva în mod special ? Trebuie doar să spui. Vei primi o însoțitoare ca să te ajute la cumpărături. Pe timpul nopții vei primi un gardian...

— Am venit la Tokyo să-l văd pe Nicholas, îl întrerupse ea.

Observase toate prejudecățile pe care le avea față de ea doar pentru simplul fapt că era femeie, însă avu prezența de spirit să nu-i arate acest lucru. Afișa calm și răceală, producând astfel o bună impresie asupra lui Nangi.

Fără să vrea, bătrânul fu impresionat.

— Înțeleg. Ei bine, cred că este un motiv minunat pentru a străbate o asemenea distanță.

Și, cum bătrânul se oprise, Justine simți că o cuprinde un fior rece. Cât și-ar fi dorit să urle. Ce s-a întâmplat cu el ? E bine sănătos ?

— Știți cumva unde se află în acest moment ?

O surprinse propria constatare că-și păstrase tonul reținut. Nicholas s-ar fi mândrit cu ea. Dar, la acest gând, ochii i se înlăcrimară. Ce s-a întâmplat ? se întrebă din nou.

— Din nefericire nu știu, spuse Nangi. Și eu tocmai am sosit dintr-o călătorie lungă de afaceri. Abia mi s-au adus la cunoștință evenimente ce s-au petrecut în lipsa mea.

Este al naibii de calm, gândi Justine. Cum de reușește ?

Fără să-şi dea seama, îl urmărea pe Nangi pas cu pas, cu un ochi critic.

Pe măsură însă ce vorbea cu această *gaijin*, respectul faţă de ea creştea, şovăielnic la început, mult mai liber după aceea. Datorită *wa*-ului ei, luă hotărârea de a-i împărtăşi ceea ce ar fi putut afla numai după câteva ore de la întrevederea lor.

— Mă tem că au avut loc unele întâmplări nefericite, miss Tomkin. În lipsa mea, Sato Seiichi a fost ucis într-o explozie a unei maşini.

— O, Doamne! Justine îşi împreună mâinile în poală, dând uitării băutura. Era... singur? vocea îi pierise de tot.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, spuse Nangi. Află că da, după câte am fost informat, în timpul accidentului se găsea singur în maşină.

Justine închise ochii, în timp ce un muşchi i se zbătea în colţul unui ochi. *Accident*, gândi ea. Foloseşte acest cuvânt aşa cum spun doctorii *sucombat* pentru a evita explicaţii înfricoşătoare.

— Îmi... îmi pare foarte rău, Nangi-san, spuse ea. Vă rog să-mi primiţi condoleanţele. Am auzit multe lucruri în privinţa capacităţilor lui Sato-san în domeniul afacerilor şi al vieţii particulare.

Nangi o privi deschis, uimit. Unde era revărsarea de sentimentalism dezgustător la care se aşteptase din partea unei barbare? Unde erau aluziile enervante la prietenia dintre el şi Sato care l-ar fi umilit? Nimic din toate acestea. Îşi exprimase sentimentele cuvenite într-un mod adecvat, spre onoarea ei, a lui şi a lui Sato.

— Îţi apreciez gândurile, Tomkin-san, spuse el cu glasul muiat de emoţie. La hotel vei fi bine primită şi nu-ţi va lipsi nimic. Sau, după cum ţi-am spus, voi desemna pe cineva din compania noastră ca să te însoţească într-un tur al oraşului, dacă vei dori aşa ceva. În orice caz, vei fi anunţată despre Linnear-san imediat ce vom avea ştiri.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, am să rămân mai degrabă aici, spuse Justine. Numai dacă nu incomodez...

— Nicidecum, spuse Nangi şi sună după Kei Hagura. — învăţase lecţia: nu se va mai folosi de femei.

* *
*

În pădurea deasă din jurul casei lui Itami, Nicholas își începu cercetările, folosindu-se de cele câteva ustensile pe care le luase din bucătăria mătușii sale, cu voia ei.

Căuta o gaură în pământ, lucru care îi luă ceva timp. Pădurea era acum mai deasă decât și-o amintea din vremea copilăriei. Dar s-ar fi putut să fie doar o închipuire, căci niciodată nu ești atent la cele din jurul tău atunci când te afli într-un loc pe care-l disprețuiești.

Cerul, când reuși să-l întrevadă prin hățișul ramurilor și frunzelor, îi păru ciudat de galben. Desigur că trecuse de apusul soarelui, însă era un amurg cum nu mai văzuse vreodată. Și atmosfera era schimbată. Era o atmosferă densă și grea ca plumbul, încremenită, nu se mișca nici o frunză. Nici urmă de insecte. Și nici de păsări.

În cele din urmă găsi ceea ce căuta și se puse pe lucru. Mare parte din timp și-o petrecu stând cățărat într-un copac, în așteptare. După ce-și încheie treaba, obținând rezultatul dorit, coborî.

La puțin timp găsi o porțiune acoperită de bolovani; se așeză pe unul dintre ei și începu din nou să aștepte.

Și așa l-a găsit Akiko, stând în poziția lotusului. Întunericul se lăsase, umbrele prelungi se târau printre copaci, peste ciupercile sălbatice, mușchi și flori de pădure. Era timpul înserării, momentul când noaptea se pregătește să ia locul zilei. Ciocârliile și cintezele se retrăgeau în fața rândunicilor de noapte și a cucuvelelor, mistreții și iepurii în fața vulpilor și a nevăstuicilor. Era foarte puțină animație.

Ea se opri în fața lui. Apăruse din frunzișul întunecos asemeni unei fantome, apropiindu-se de el.

— Îmi pare rău că nu ți-am putut aduce *dai-katana*, spuse ea.

— M-ai fi omorât cu ea?

Ea îi răspunse cât mai evaziv cu putință:

— Coboară din înălțimi și hai să stăm de vorbă.

Nicholas coborî de bunăvoie. Se gândise la Masashigi Kusunoki. De când îi pomenise Sato numele în legătură cu *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, îi rămăsese în subconștient ca un ghimpe. Deși plecase din Yoshino de

mult timp, totuși nu cunoștea vreun *sensei* cu acest nume, nici în Japonia, nici aiurea.

Și totuși știa că Sato nu mințise, și nici lui nu i se spusese o minciună. Pentru ce se întâmplaseră aceste două lucruri ? Nu-și putea da seama. Masashigi Kusunoki a existat — cel puțin înainte de a fi fost ucis — și totuși nu a existat. Cine fusese el, și cine l-a ucis ?

Să fi fost Akiko, eleva lui, care i-a stat de atâtea ori în față pe *tatami* la discuții despre cele lumești, ascunzându-și intențiile prin metoda deprinsă de la nebunul Kyōki, astfel încât *sensei*-ul să nu-și fi dat seama de radiațiile *wa*-ului ei, renunțând prin urmare să mai fie prudent ? Avea și cu el aceleași intenții acum ?

Covorul de iarbă le servea perfect drept *tatami*. Întunericul, alunecând dinspre dealuri peste vârful copacilor, îi învăluia treptat ca pe niște ființe ale nopții ce erau, legănându-i în brațele sale fermecate. Erau din nou în elementul lor — întunericul nopții. Cea mai slabă rază a stelelor le poleia fețele cu o lumină rece, albăstruie.

— Te-aș fi descoperit chiar și fără să-ți văd tatuajele, spuse el.

— Nimeni în afara ta n-ar fi fost în stare să le descifreze semnificația, spuse ea și-și lăsă capul în jos.

— Da, încuviință el. Cunosc legenda lui Hsing, cel care își schimba chipul. Știu că prin *jahō* făurise un *akuma*.

Ea începu să râdă :

— Și poți crede basmele astea ?

— Cred în *Kuji-kiri*, răspunse el. Cred în *kobudera* și în *Wu-Shing*. Am cunoscut un *mahō-zukai*... — se întrerupse, păstrându-și intonația în suspensie, astfel încât ea să-și poată da seama că fraza nu se încheiase. Și tu l-ai cunoscut, Akiko-san. Era Saigō.

Avea cheia în mână, și acum i-o oferea ei. Crezuse că o luase, dar că poate nu era încă pregătită s-o folosească. Continuă :

— Acum știu adevărul. Cei doi dragoni ai tatuajului tău mi-au vorbit cu limbi de foc. Înainte de a fi fost ucis de compatrioții săi invidioși, Hsing realizase din elevul său un *akuma*. Hsing era maestru în multe arte : arta tatuajului a fost una dintre ele. A folosit tatuajul pentru a-și identifica elevul oricând în neant, și pen-

tru a fi legați în *karma* pe vecie. Akiko, ai avut un *sensei* care să te însemne prin tatuajele acelea atât de reușite ? Nu pot să cred că le-ai făcut la un salon obișnuit, din cele pe care le găsești la tot pasul.

Ar fi putut desigur să adauge mai multe, pomenindu-l de exemplu pe Kyōki, dar ar fi pierdut astfel un mare avantaj în fața ei.

— Va să zică știi ce reprezintă *Wu-Shing,* spuse ea, folosindu-se de cheia pe care i-o înmânase el mai înainte și dădu din cap. Poate mă simt ușurată că și altcineva știe acest lucru și că acest altcineva ești tu.

Însă își spunea în gând : „Amida, nu-mi vine să cred. L-am privit și dragostea mea pentru el a devenit așa de puternică încât trebuie să-mi distrug singură ura de demult ; dacă nu mă concentrez îndeaproape să-mi păstrez această ură, îmi va fugi printre degete ca firele de nisip."

— *Akuma* cel creat de Hsing a inițiat străvechea răzbunare. Așa acționez și eu. Numele meu de familie nu este Ofuda...

— Nu, se grăbi Nicholas s-o întrerupă. Numele tău de familie este Sato. Iar Sato, soțul tău, a murit.

Akiko lăsă capul în jos.

— Așa am bănuit și eu. Și-mi pare rău — în lumina crudă a stelelor, ochii ei sclipiră. Îmi pare rău că nu eu i-am pus capăt zilelor cu mâna mea, aplicându-i cea de-a patra pedeapsă din *Wu-Shing.*

— Care se numește *kung,* spuse Nicholas pronunțând cuvântul care în chineză înseamnă palat, deoarece pedeapsa transforma victima într-un eunuc, cum erau cei din palatele imperiale. Înainte de a-l fi omorât, l-ai fi castrat

— N-ar fi meritat altceva, spuse ea cu venin în glas. Ca și prietenul lui, Tanzan Nangi. Și el îmi va simți puterea pe propria-i piele. Amândoi au conspirat la distrugerea tatălui meu, Hiroshi Shimada.

Nicholas fu sincer surprins.

— Tatăl tău a fost ministrul adjunct Shimada ?

Numele îi era bine cunoscut, deoarece Shimada fusese una dintre primele ținte ale tatălui său, colonelul, în perioada imediat următoare după război.

— Știam că soția lui a avut cu el numai doi fii...

— Amanta lui era mama mea, spuse Akiko mândră. A fost *tayu oiran* la *Yoshiwara*. Cea mai bună din câte pot fi.

— Shimada s-a sinucis prin *seppuku*. A fost un scandal teribil.

— Bine condus de Nangi, Sato și de mentorul lor Yoichiro Makita.

Nicholas știa că este o minciună sfruntată. Dovezile împotriva lui Shimada fuseseră copleșitoare și inatacabile.

— Au debitat numai minciuni, jumătăți de adevăr și insinuări ambigue. Ceea ce a fost suficient — fața ei se desfigurase de ură — *mai mult* decât suficient, într-o atmosferă isterică și încordată, precum cea de după război.

Nicholas își dădea seama că-i revin forțele pe măsură ce se enerva singură. Ura o hrănea.

— Însă tatăl tău, colonelul Denis Linnear, a fost cel care a insistat să se facă publice insinuările lor mincinoase. Linnear urmărea înlăturarea tatălui meu încă de pe vremea când Shimada ceruse ca forțele de ocupație străină să renunțe la a se mai amesteca în politica Ministerului Comerțului și Industriilor.

Nicholas își aminti ce-i spusese tatăl său când ministrul adjunct fusese găsit alături de soția sa, într-o baltă de sânge : „Să nu te bucure niciodată moartea unui om. Bucură-te însă de înlăturarea unei surse de rele. În cazul de față unii membri ai Ministerului Comerțului și Industriilor erau continuatorii facțiunilor ostile întemeiate, înainte de război, de către asociațiile de control ale *zaibatsu*-urilor, asociații cunoscute sub numele de *kanmin ittai*. Dacă un om se raliază Răului, în față ni se arată Datoria. Suntem datori să acționăm. Lumea nu mai poate continua să propășească fără să plivească aceste buruieni ale răului".

— N-a fost nimic fals în acuzațiile împotriva tatălui tău, Akiko, spuse Nicholas. Nu poți nega că era vinovat de-o crimă ce merita o pedeapsă pe măsură.

Însă aceste cuvinte îi răsunară în auz ca și când ar fi fost rostite de altcineva, deoarece i se păru teribil de greu să se desprindă de privirile feței ce se apropiase

atât de mult de el. Părea să nu-i pese că el își dăduse seama că nu este ea Yukio. Aceea era o reacție a intelectului, dar ceea ce simțea el acum era de domeniul emoțional. Emoții ce ocoleau intelectul și rațiunea, neluându-le în seamă. Ce observase în interiorul ei de a reacționat astfel ?

Oricum, tot rămâsese conștient că se află în fața unui pericol ; însă această conștiență transpărea numai vag, ca dintr-un strat de nori groși.

Și era totodată uluit într-o anumită măsură. În ciuda vorbelor mătușii Itami, în ciuda celor știute de el despre Akiko, la care putea adăuga propriile presupuneri, simți un șoc și nimic altceva decât *wa*-ul ei radios. Armonie. Și nu putea spune ce simțea ea față de el. Dinspre ea nu emana nici agresivitate, nici dușmănie, nici un fel de rău. Și se întrebă din nou dacă tot așa se simțise și misteriosul Masashigi Kusunoki, înainte ca Akiko să se folosească de *jahō*, eliberându-l de necazurile vieții.

— L-au manipulat pe colonel, spuse ea. Trebuie să vezi realitatea așa cum a fost — privirile nu-i dezvăluiau nimic, erau ca de piatră. Ei l-au îndopat cu mizerii și el le-a înghițit.

— Orice ar fi meritat Sato și Nangi, asta nu are nici o legătură cu viața celor trei oameni nevinovați uciși de tine, spuse el fără a-i fi luat în seamă vorbele.

— Nu-mi spune mie de oameni nevinovați, izbucni ea. În toată Compania n-o să găsești nici urmă de nevinovăție. Doi sunt vinovați ; ceilalți sunt de condamnat.

Nicholas se gândi la miss Yoshida, întristându-se la amintirea ei, când stătuse mai aproape de ea decât se afla acum față de Akiko. Uite ce poate rămâne din viață, se gândi el. Ajunși aici, nu mai avem nici o speranță.

Își atinsese totuși unul din scopuri : aflase tot ce dorise să știe. După cum vorbea ea, își dădea seama că nu-i va îngădui să se ridice și să plece ; că fusese îndoctrinată prea bine în *jahō*, iar sufletu-i era la fel de slab ca al lui Saigō și nu se putea smulge din mlaștina asta. Și n-ar fi convins-o în nici un caz de adevăr. După cum îl învățase Akutagawa-san, *jahō* are atâta putere încât cel dăruit ei înfrunta permanent riscul de a fi doborât de această forță mai degrabă decât de a o utiliza împotriva altuia sau în propriul folos.

O privea acum cu alți ochi, mult mai cunoscători. Pentru că, în sfârșit, își dăduse seama ce fel de ființă are în față. Akiko era o *miko*, o vrăjitoare, care având darul de a-și ascunde adevăratele intenții, putea oricând să-și arate chipul milos și să-ți stingă viața. Și asta chiar în mijlocul unui sărut înflăcărat, sau al unei îmbrățișări; nici nu și-ar da seama când s-a întâmplat, nici nu i-ar percepe vreo modificare de *wa*, vreo ruperе a armoniei în urma violenței. Nici dacă ar dispărea în Neant nu și-ar da seama.

Nu-i putea cunoaște intențiile, așa că știu că procedase corect când așteptase atâta vreme cățărat în copac. Știa că se va înfrunta cu Moartea. Și nu i se păru o ironie a soartei când aceasta se prezentă sub chipul iubitei lui, a primei lui iubite adevărate. Dacă ar fi să moară acum, ar muri văzând fața ei ca ultima imagine a vieții. Ar muri visând la Yukio.

— E multă liniște, spuse Akiko în șoaptă. Animalele s-au ascuns, păsările au fugit la cuiburi, insectele s-au dus la culcare. Până și vântul s-a oprit. Ca să ne lase pe noi în pace...

Ochii ei sclipeau. El crezu că din cauza razelor de lună pe care le reflectau. Aveau sclipirea celei mai fine mătăsi; ce mult îi aminteau de ochii lui Yukio!

— Pentru că noi doi ne iubim, Nicholas. Suntem ultimii doi adevărați îndrăgostiți de pe Pământ. Când am făcut dragoste, nu trupurile ni s-au împreunat, ci sufletele. Norii și ploaia ne-au făcut o singură ființă, Nicholas. Acum suntem legați ca printr-un tatuaj, mai puternic decât dragonii mei. Vom fi permanent conștienți unul de celălalt. Sub orice formă ne-am reîncarna în viitor, orice va stabili *karma* pentru noi, tot ne vom recunoaște unul pe altul. Om sau insectă, pasăre sau șarpe dacă vom fi, tot ne vom regăsi. Dansul spiritului nostru ne-a legat pe veci.

Se apropiase oare de el? Nicholas nu-și putea da seama. Cuvintele îi deveniseră la fel de sclipitoare ca privirile ei asemeni luminii stelelor care îi învăluia în parte atunci când marile evantaie de umbră ale copacilor din jur nu le cuprindeau.

Se apleca acum ușor spre el? Îi simțea oare apăsarea sânilor pe pieptul său? Se simțea oare scăldat de căldura

ei și-i percepea parfumul de liliac al respirației ? În toate stările prin care trecea simțea numai *wa*-ul ei, ca un far luminos, neclintit pe o mare liniștită.

Își reaminti noaptea febrilă petrecută în grădina lui Sato, și se gândi că și-ar dori din nou acea revărsare. *Sato.* Sato era o problemă.

Simți unul din brațele ei cuprinzându-l pe după spate și poposindu-i pe umăr, degetele plimbându-i-se pe ceafă. Amintește-ți de Sato, își spuse el. N-ai reușit să-l protejezi, ți-ai încălcat jurământul sacru.

Pentru el nu mai exista decât o singură ieșire acum.

— Nu !

Strigătul lui răsună în noapte.

— Nu, nu se poate ! Nu te pot iubi, ești o *miko !*

Și, smulgându-se din îmbrățișarea ei, scoase cuțitul cu lama scurtă pe care-l luase din casa lui Itami. Deși era un cuțit de bucătărie, avea lama ascuțită ca briciul. Era o armă pe cinste.

Fără să șovăie, Nicholas își implântă cuțitul în abdomen până la prăsele. Sângele izbucni din rană, părând negru din cauza întunericului, stropindu-l pe genunchi, stropind iarba și veșmintele lui Akiko.

Fața lui Nicholas se schimonosi de durere. Capul îi tremura pe când își tăia pântecele de la stânga la dreapta. Acolo era locul unde sălășluia *hara*, forța spiritului omenesc.

Akiko rămăsese încremenită. Ochii i se dilataseră.

— Amida ! gâfâi ea.

Curgea prea mult sânge ! Curgea din el ca un șuvoi, tocmai din centrul vital, sleindu-l de putere și de viață.

În sufletul ei se luptau o mulțime de emoții ca să pună stăpânire pe ea. Ușurare și regret, șoc și panică. Mulțumire și teamă. Un asemenea sfârșit căutase ea ? Acesta era punctul culminant al răzbunării îndelung așteptate de ea ?

Știa că așa este, acesta este momentul răzbunării ei, însă acum începea să se îndoiască de faptul că-și dorise un asemenea rezultat.

Însă acum începuse să-și dea seama că această obsesie o acaparase și o transformase într-un pion aflat în slujba celor câțiva oameni pe care și-i crezuse apropiați : Kyōki, Saigō și, în ultimă instanță, Shimada. Înțelegea

acum că, mai mult decât oricine, tatăl ei îi influențase cel mai mult cursul vieții. Se întâmplase cu ea la fel ca în cazul lui Saigō. Prin urmare, ea și Saigō erau la fel. Exact la fel : niște ființe reale.

Făcuse însă prea târziu această descoperire. O costase viața unui om pe care știa acum că-l iubise ca pe nimeni altul, bărbat sau femeie.

Deschise gura ca să vorbească, își desfăcu brațele larg ca să-i arate intențiile, dar în același moment pământul începu să se legene sub picioarele lor, transformat parcă în apă, ca urmare a unei *jahō* dincolo de înțelegerea ei.

Bubuituri ca de tun se auziră deasupra capetelor lor, răsunând fantastic în noapte, zgomotul lor dărâmând parcă obstacole apărute ca din senin.

Pentru că într-adevăr lumea părea să se sfârșească, pământul căscându-se ca două fălci hămesite. Flori de pădure, arbuști, copaci și pajiști fură înghițite, prăvălindu-se într-un hău fără de sfârșit.

Nările îi fură izbite de un iz puternic de gaze naturale, pucioasă și metal topit.

Își pierdu apoi echilibrul, căzu, rostogolindu-se grămadă și cu capul învârtejit, incapabilă de a se orienta în spațiu. Nu mai știa unde este cerul și unde pământul. Tot ce putu face fu să se ridice agățându-se cu mâinile de bulgării de pământ care se rostogoleau.

Și Nicholas căzu și se rostogoli la șocul primei cutremurături a pământului, al cărei epicentru nu era la mai mare distanță de un kilometru spre est, așa cum bine prevăzuse satelitul sovieticilor.

Fusese proiectat apoi în aer, departe de locul unde îngenunchease împreună cu Akiko, departe de balta de sânge izbucnit din lovitura de cuțit cu care străpunsese vulpea pe care o prinsese în pădure înainte de sosirea femeii, înfășurându-și-o pe după mijloc ca pe o centură, acoperind-o apoi cu kimonoul. Se gândise — pe drept cuvânt — că numai un șoc foarte puternic ar fi fost în stare să-l scoată de sub influența vrăjilor ei.

Se izbi zdravăn de stâncile ascuțite, despicate de cutremur cu mare ușurință, de parcă ar fi fost o coajă de ou fiert.

Nicholas încercă să se ridice în picioare, însă cutremurul era încă foarte violent, şi căzu înapoi. Fusese aruncat cam la zece-cincisprezece metri de locul discuţiei, iar acum încerca să ridice capul, pentru a o zări pe Akiko. Dar n-o văzu, şi nu fu surprins, în asemenea haos.

Se afla în mijlocul unei lumi care o luase razna. Copacii fuseseră despicaţi. Unii fuseseră scoşi din pământ şi aruncaţi în aer ca nişte săgeţi trase dintr-un arc uriaş, bulgări de pământ căzând pretutindeni din rădăcinile lor.

Imediat, Nihcolas începu să se târască înapoi, spre locul de unde fusese aruncat. I-a trebuit însă un timp până să ajungă acolo. A fost obligat să facă multe ocolişuri şi să se oprească de câteva ori, pământul vibrându-i sub palme şi genunchi, ca strigătele mânioase ale zeilor.

Ajunse în cele din urmă la ruptura de scoarţă, unde se formase o falie crestată şi adâncă. Era groaznic să vadă aşa ceva într-un loc pe care mai înainte îl ştiuse întreg, un teren solid şi normal. Se opri înmărmurit, cum ar fi făcut chiar şi unul de prin părţile locului, mai familiarizat cu cutremurele. De fapt, nimeni nu se poate familiariza cu vreun cutremur de pământ, simţindu-se permanent mic în faţa forţelor naturii.

În tăcerea găunoasă ce urmă cutremurului devastator, i se păru că aude un glas. Încet, se târî până pe buza prăpastiei, ai cărei pereţi erau la fel de încreţiţi.

O zări în groapă. Îşi ridicase spre el faţa mică şi ovală printre mormanele de pământ prăbuşit, amestecate cu trunchiuri de copaci.

— Nicholas...

Desluşi ochii ei luminoşi, ochii lui Yukio. Se apropie şi mai mult, simţind cum alunecă pământul sub pieptul său. Pământul rostogolit spre ea o făcu să ţipe.

Cu capul aplecat spre bezna lugubră, se retrase uşor. Ochii lui căutau o altă cale de a ajunge la ea. Poate ar fi bun copacul acela, căzut deasupra ei. Însă nu-i vedea rădăcina, şi, dacă s-ar rupe sub greutatea lui, l-ar putea prăvăli peste ea, strivind-o.

— Nicholas...

O notă din glasul ei îi atrase atenția. Se concentră să străpungă întunericul din râpă. Nu, nu se înșelase. Auzise vocea ei, însă cu un alt timbru.

— Să nu te miști, o preveni el. Nu pot risca să cobor eu la tine. Pământul este prea instabil. Mă duc să caut niște viță ca să fac o frânghie cu care să te scot.

— Nu !

Spaima din țipătul ei îl îngheță.

— Nu mă părăsi, Nicholas ! Nu mai pleca de lângă mine iar !

Se porni un huruit, ieșit parcă din pântecele pământului. Auzise sau i se păruse ? începu să se întrebe : așa a spus ? „Nu mă mai părăsi din nou ?“ .

— Nu, pentru numele lui Amida, nu !

— Atunci, am să vin la tine, strigă el.

Îi văzu fața în lumina stelelor, cumva mai puternică după cutremur. Parcă Universul se trezise din somn și lumina acum mai tare.

— Ai să mori !

În groapă aveau loc mișcări de teren. El coborâse deja pe jumătate căutând cu călcâiele goale un punct de sprijin mai solid.

O zări pe Akiko încercând să se prindă de rădăcinile încâlcite ale copacului, asemănătoare unui imens nod gordian. Dar nu avea sabie fermecată cu care să-l taie.

Huruitul spori și Nicholas auzi cum se macină pământul ca într-o moară gigantică, despicându-se iar. În adâncuri, valuri de pământ se depărtau, presiunea interioară ieșind la suprafață. Pereții râpei se căscară și mai mult, cutremurându-se. Până și cerul părea cuprins de chinuri, lumina stelelor mișcându-se în sens invers pământului aflat în agonie.

În afara zgomotului asurzitor, Nicholas nu mai putea auzi nimic. Timpanele îi vibrau. Văzu copacul de care voia să se ajute cum alunecă spre fundul prăpastiei. Deschise gura cu gândul să țipe, însă imediat se concentră asupra propriei salvări, căutând să iasă repede la mal din hăul ucigaș, înainte să fie zvârlit înăuntru.

Când putu privi din nou, părea că sub ochii lui s-a născut o lume complet diferită. Copacul nu mai era, nici bolovanii, nici încrețiturile pe care le observase pe când se pregătea să coboare.

Ca o câmpie fertilă ivită dintr-un deșert arid, tot peisajul pe care-l avusese mai înainte sub ochi dispăruse complet. Și Akiko odată cu el.

Prima ființă cunoscută întâlnită de Nicholas după părăsirea spitalului Toranomon din Tokyo a fost Tania Vladimova. Nu fu tocmai surprins la vederea ei. Până acum, nici nu-i trecuse vreodată prin cap să-l sune pe Minck.

Cobora dintr-un lift, pe aceeași parte cu camera lui din hotelul Okura.

— Ce s-a întâmplat cu tine ? îl întrebă ea oprindu-se în loc.

Sosi liftul așteptat de Nicholas, și Tania urcă alături de el.

— Arăți ca și cum te-ar fi pus cineva în mașina de tocat, uitând să apese pe butonul de oprire.

— Ai venit înaintea cutremurului ?

Pe moment era tot ce putea rosti mai cu înțeles, și nu era o întrebare tocmai tâmpită, cum părea la prima vedere.

— Da. A fost înspăimântător, trebuie să recunosc. Japonezii îl întâmpină cu ceva mai mult sânge rece.

Afișa un ton superficial, însă vădit forțat. Nicholas se întrebă care să fie motivul.

— Tu l-ai prins ?

— Nu, răspunse el. Mi-a scăpat partea lui cea mai rea.

Tania aștepta răbdătoare ca el să deschidă ușa.

— Mă aflam odată în Los Angeles când a avut loc un cutremur, spuse ea pe un ton convențional. A fost ca și aici, din câte am aflat, deși se pare că ăsta a fost mult mai rău. Dar nimeni nu i-a dat nici cea mai mică atenție. Ca și cum nici nu ar fi existat.

— Japonezii au totuși altă părere, spuse Nicholas în timp ce se îndrepta spre baie, dând drumul robinetelor pentru duș, trebuind să ridice glasul pentru a se face auzit peste șuierul apei. Pentru ei, cutremurul este o componentă a naturii. Pentru californieni înseamnă prezența morții ; preferă să nici nu se gândească la el.

Cincisprezece minute mai târziu, după un lung duș fierbinte urmat de unul rece, Nicholas ieși din baie, înfășurat în prosoape. Își scoase punga de plastic în care își învelise degetele rupte pentru a le proteja de apă, și-i adresă un compliment :

— De fapt, mă bucur că ai venit.

— Ei bine, spuse ea privindu-i mâna bandajată. Am venit în calitate de mesageră a lui Minck. Centrul atenției noastre s-a deplasat în urma întâlnirii tale cu el, săptămâna trecută. S-a deplasat de la Protorov spre *Tenchi*.

Îl ajunsese probabil oboseala, sau încă se mai gândea la Akiko : ce mult semănase ea cu Yukio, și cum i se întipărise în minte ! Poate că numai în închipuirea lui era așa, însă în ultimele ei clipe avusese convingerea că împrumutase ceva din *kami*-ul lui Yukio, ceva din dragostea ei pentru el, alungându-i ura din suflet și dorința de răzbunare. La urma-urmei poate că fusese o nebunie din partea lui s-o creadă în stare de a-l iubi sincer. Era prea conștient de îngemănarea dintre viață și moarte.

Oricum ar fi fost, îi scăpă nota falsă din vocea Taniei, pe care în alte condiții ar fi sesizat-o. Nu era atent la vorbele ei ; gândurile îi umblau aiurea. Relaxându-și mușchii suprasolicitați, era acum confuz, distrat, prin urmare, vulnerabil.

— Asta s-a întâmplat desigur, spuse el întorcându-i spatele și scotocind în căutare de haine noi, din cauză că Protorov nu mai este. S-a terminat cu amenințarea din partea lui.

— Ce vrei să spui ? — întrebă Tania, cu toate că știa despre ce este vorba.

— Vreau să spun, reluă Nicholas, că l-am omorât. Se întoarse tocmai la timp ca să vadă în ochii ei surprinderea când spuse : Și am descoperit deasemeni taina planului *Tenchi*.

Tania se simți ca lovită de trăsnet. După vestea teribilă aflată de la Russilov, își pierduse mult din optimism. După moartea lui Protorov, ce șanse ar mai avea ei să facă o plenară a KGB-ului și GRU-ului ? Că doar îl cunoștea pe Mironenko. De fapt fusese primul ei iubit. Ea l-a adus apoi în raza de interes a lui Protorov. Faptul se întâmplase cu puțin înainte de a absolvi ea

școala din Urali. Mironenko și alți câțiva viitori ofițeri GRU, primiseră drept recompensă o excursie de trei zile.

Din toți acești excursioniști Protorov îl găsi pe Mironenko drept ajutorul cel mai de perspectivă pentru el; din acest motiv îl invitase.

Protorov o trimisese pe Tania în camera lui. Era într-o perioadă de lipsuri sexuale fata, pasiunea ei interioară dându-și mâna cu nevoile biologice. Momentul i-a plăcut nespus lui Mironenko, și e greu de presupus că s-ar găsi pe lume vreun bărbat căruia să-i displacă.

Tania a însemnat prima lui legătură cu Protorov. După această „vizită" nu mai voia să se despartă de ea. Relațiile lor apropiate au durat toată primăvara, continuând și în cursul verii.

Vara a însemnat pentru Tania absolvirea școlii și, întrucât Protorov plănuia pentru ea o acțiune mai importantă și foarte riscantă, pe care numai ea putea s-o ducă la bun sfârșit, puse să fie anunțată soția lui Mironenko despre relațiile acestora.

Mușteluit bine de soție, Mironenko renunță la Tania. Și, întrucât, pe de o parte, intervenția lui Protorov îi salvase căsnicia și cariera, și, pe de altă parte, împărtășea vederile politice ale acestuia, Mironenko s-a transferat la școala lui din Urali.

Între timp, Protorov a mutat-o pe Tania din școala de poliție, permițându-i să lucreze în preajma fratelui ei dizident, Mihail. Desigur că nu vedea în așa ceva nici un risc. Știa bine că Tania era leit tată-său; știa că, pentru ea, Mihail era trădătorul familiei. Doar își pusese oamenii pe urmele ei, și aceștia aflaseră totul.

Cât despre Mihail, se bucură nespus s-o revadă. Venind alături de el, o considera matură în gândire. Nici prin cap nu-i trecea că ar putea fi un *aparatcik* al KGB-ului.

Iar acum, când speranțele Taniei renășteau, renunță pe loc la planul de rezervă de a-l ucide pe Nicholas în pripă, și numai după ce va afla de la el cele necesare îi va trag un glonte în cap. Când va deține secretul planului *Tenchi*, îl va contacta pe Russilov și-i va cere s-o scape.

Bineînțeles că nu-i va dezvălui secretul. Mai repede îl va lăsa să creadă că americanii au repudiat-o din ca-

uza lui Linnear. După cele întâmplate în buncărul din Hokkaido, nu-i va fi greu să-i accepte minciunile.

Va trece apoi granița și se va duce la Mironenko. Încă mai era timp să pună la cale convocarea la nivel înalt, și nu intenționa deloc să împartă victoria cu vreun bărbat. Nu, ea singură va face convocarea șefilor KGB și GRU, ca fiind special desemnată de către Viktor Protorov. Și va da lovitura. În definitiv, visul încă se mai putea realiza.

Încercând cu toată forța voinței sale să-și domolească bătăile inimii, spuse :

— Cu cât îmi vei dezvălui mai repede în ce constă planul *Tenchi*, cu atât mai curând îl voi anunța pe Minck, și vom scăpa de bătaia asta de cap.

Schimbat acum în haine noi, Nicholas număra banii dintr-un portofel.

— Slavă Domnului, planul nu presupune nici o acțiune din partea noastră. Sunt absolut sigur în această privință. Însă ar fi un dezastru de proporții dacă ar încăpea pe mâna sovieticilor.

Tania își scrâșnea dinții de nerăbdare. Și abia își putea reține îngrijorarea. Se ținu după el până în baie, unde plecase să se pieptene, și rămase în dreptul ușii când începu să pună în funcțiune uscătorul de păr.

— *Tenchi* e un nume de cod foarte nimerit, începu el și înseamnă „cerul și pământul". De fapt, *Tenchi* este un super-robot.

— Ce face ? țipă Tania. Îmi vorbești despre filme SF, sau ce-i asta ?

— Lasă-mă să încep cu începutul. În urmă cu trei ani, vaporul japonez Hare Maru, încărcat cu deșeuri radioactive, s-a scufundat în urma unui taifun în strâmtoarea Nemuro, între Hokkaido și cea mai sudică dintre insulele Kurile. A fost o catastrofă de prim rang, pe care, cred că îți dai seama, guvernul japonez a trecut-o sub tăcere. Operațiunile de salvare au început imediat ce starea vremii le-a permis. Deșeurile radioactive nu s-au vărsat din containerele ermetice după scufundarea vaporului, iar recuperarea lor a decurs normal. În a treia zi de lucru însă, scafandrii au recurs la o pompă vacuumatică de mare putere ancorată pe fundul oceanului,

descoperind astfel că vibrațiile pompei au produs o fisură, îngustă cât un fir de păr. Din ea a început să iasă o șuviță de lichid negru, vâscos. Au descoperit din întâmplare un zăcământ de țiței, într-un loc în care nici o expediție geologică nu a semnalat niciodată nimic. Entuziasmul a fost teribil când au ieșit scafandrii la suprafață cu știrea descoperirii lor, ajungând imediat la urechile primului ministru. Au fost trimiși repede la fața locului oceanografi și geologi. Rezultatul cercetărilor care au durat trei săptămâni a depășit orice așteptare. Părea că stratul de țiței este foarte gros. Și foarte întins. Dacă s-ar găsi metoda de a-l extrage, s-ar putea ca Japonia să nu mai cumpere vreodată nici măcar un baril de țiței. Necesarul Japoniei ar fi asigurat. Și câți nu se roagă Cerului pentru așa ceva? Dar iată că s-a găsit și rezolvarea problemei. Metodele clasice de foraj submarin au fost ineficiente, din cauza structurii rocilor. Pe deasupra, zăcământul se află în apropierea unei cunoscute falii tectonice, și se temeau că orice operațiune greșită poate provoca un cutremur catastrofal. Astfel a luat naștere *Tenchi*. Este un robot cu opt brațe și opt picioare. Se poate deplasa pe orice fel de teren, indiferent cât de accidentat. Poate vedea, auzi, chiar mirosi. Este capabil — și o va face — să extragă țițeiul din fundul mării, pompându-l prin conducte în tancuri petroliere.

— Și de ce atâta secret? — întrebă Tania. În mod sigur treaba s-ar putea face în văzul tuturor.

— Posibil, recunoscu Nicholas. Totuși petrolul nu se află numai pe teritoriul japonez, deși ei așa consideră.

— Adică ce vrei să spui? — întrebă Tania cu sufletul la gură.

— Kurilele sunt o sursă de dispută permanentă între ruși și japonezi. Știi și tu, e un lucru elementar. Adevărata întrebare este însă cui aparține petrolul, rușilor sau japonezilor? Dacă întrebi un japonez și apoi un rus, vei obține două răspunsuri diferite — se întoarse din dreptul oglinzii. Acum cred că înțelegi de ce era Protorov atât de interesat în aflarea conținutului planului *Tenchi*. Și rușilor le-ar prinde bine petrolul acela, pentru independența energetică.

Ieși din baie și se uită împrejur. Însă Tania plecase deja.

Câteva clipe mai târziu, se pregătea să plece la birourile lui Sato din clădirea Shinjuku Suiryū, când sună brusc telefonul. Ridică receptorul.

— Da ?

— Omule, am avut o vreme splendidă la Key West ! spuse vocea. Însă nu am avut baftă de lume bună !

— Croacker ! — izbucni Nicholas ca un balon ce se dezumflă brusc, i se înmuiară genunchii și trebui să se așeze. Lew, nu se poate ! Tu ești ?

— Ba se poate, omule. Chiar eu sunt. Și mă aflu în holul de la intrare. N-am vrut să-ți produc un atac de cord, venind la ușa ta pe nepusă masă. Pot să urc acum ?

— Tocmai mă pregăteam să plec. Ne vedem jos.

Mii de întrebări îi alergau prin creier. Lew Croacker este în viață ! Cum e cu putință ?

— Nu. Cu ceea ce am la mine, e mai bine să urc eu

— O.K. Urcă !

Urmă o pauză.

— Spune-mi, cum ai dus-o până acum ? — vocea devenise răgușită.

— Nimic nu mai e ca înainte, spuse Nicholas. Nici n-ar putea să fie.

— Ha-ha ! Să nu uiți să-mi povestești totul. Vin imediat !

Era puțin mai subțire, mai bronzat, iar fața lui de Robert Mitchum ceva mai ridată. Totuși lui Nicholas îi păru că arată bine.

Se îmbrățișară ca doi frați, iar de data aceasta Croacker nu se mai codi ca pe vremuri. Îi dusese prea mult dorul lui Nicholas. Arătă spre mâna lui :

— Ce-i cu bandajul ăla ?

— Îți zic eu mai târziu, spuse Nicholas. Acum, deșartă-ți sacul !

Și Croaker deșertă sacul, din momentul în care misterioasa mașină l-a izbit pe drum în Key West și până la relatările lui Alix Logan.

— Prin urmare, Minck a avizat moartea Angelei Didion, spuse Nicholas uimit. Nu Tomkin a fost acela...

— Da, a știut numai, mârâi Croacker. I-a condus doar pe criminali în apartamentul ei. Ceea ce putem considera că-l absolvă de orice vină.

Nicholas se uită la el. Simțea o durere ciudată.

— Regret că a fost așa slab. Cred că și-a dat seama că prin ea se scurg o serie de informații. Securitatea națională.

— Pentru mine tot criminal rămâne, îl întrerupse Croacker. Securitatea națională — gargară ! Vorbe mari !

— Te dezaprob, Lew !

Croacker îl privi de sus până jos.

— Ce vrei să spui ?

— Știi ce vreau să spun, răspunse Nicholas în șoaptă. De ce ai venit aici ?

Croacker se gândi un moment.

— Din motive de securitate națională, spuse el în cele din urmă, oftând aproape deznădăjduit. Scuză-mă, Nick.

— Las-o baltă, Lew. Se pare că în numele patriotismului toți ne putem lăsa duși de nas.

— Oare din acest motiv i-a lăsat Tomkin să-și facă de cap în apartamentul Angelei ?

Nicholas îl privi direct.

— Sincer să fiu, chiar nu am idee.

— De fapt, la ora actuală pentru Angela Didion nu mai contează. Oricum se află la doi metri sub pământ.

— Lew, nu te poți gândi toată viața la o moarte de om. Fii înțelegător. Ai făcut tot posibilul. Ai făcut mai mult decât ar fi făcut oricine. Cred că sufletul Angelei se poate odihni acum în pace.

Croacker se așeză în fotoliu cu toată greutatea și-și ținu fruntea în palme.

— N-am făcut nimic. N-am ajuns la nici un rezultat. N-am rezolvat nimic. M-am înfundat doar în nisipuri mișcătoare. Nimeni nu va plăti pentru moartea Angelei, nici acum și niciodată.

Nicholas era preocupat și întrebă cu îngrijorare :

— Ce s-a întâmplat cu tine în Key West, amice ? De-adevăratelea, vreau să zic.

Croacker vorbea înăbușit :

— Nu știu, Nick. Să dea naiba dacă știu.

Nicholas nu spuse nimic, și Croacker se văzu forțat să

continue, pentru a scăpa de tăcerea apăsătoare.

— Cursul vieții mele s-a schimbat. Cred că...

Se opri, pentru a o lua de la început :

— Nu știu ce s-a întâmplat cu absolventul Academiei de poliție care s-a numărat printre șefii de promoție. Am primit Legea într-o mână și revolverul în cealată. Am știut întotdeauna cum să le folosesc. Am știut, că eu mă aflu de partea cea dreaptă, iar ei — criminalii, răpitorii, traficanții de droguri, spărgătorii, tâlharii — de partea greșită. Dar mi se pare că a trecut mult timp de atunci. Mi se pare că între timp am pierdut capacitatea de a distinge răufăcătorii de oamenii legii. Eram cât se poate de încredințat că Tomkin a ucis-o pe Angela. Aveam dreptate ? M-am înșelat ? Minck a pus să fie omorâtă și eu știam că va trebui să mă confrunt cu el. De ce, habar nu am. Intenționam să-l omor cu mâna mea ? Să devin anarhistul suprem, răzvrătit împotriva legii pe care jurasem s-o slujesc ? Mi-am dat seama, când am stat față în față cu el, că cel puțin o parte din mine dorea asta. Chiar dacă știu ce fel de curvă a fost Angela, îmi dau seama că, așa cum pe drept ai presupus și tu, ar fi fost capabilă să facă să răsufle incredibila afacere pe care o puneau la cale Minck și Tomkin. Însă rezultatul final reprezintă luarea unei vieți omenești ; s-au jucat de-a Dumnezeu cu ea. Au fost niște *distrugători,* Nick.

Își ridică fruntea, iar Nicholas se încruntă la vederea beznei din ochii lui încercănați. Probabil că plânsese de curând... pentru el, pentru un suflet pierdut...

— Indiferent ce și cum era, Nick, avea dreptul la viață. Cel puțin în această privință mă aprobi, nu ?

Nicholas îi puse mâna pe după umeri.

— Avea dreptul la viață, Lew.

Croacker izbucni într-o mânie derutată :

— Și eu, în loc să-i iau zilele lui Minck, m-am apucat să lucrez pentru el !...

— Nu te înțeleg...

— Ai să înțelegi imediat, te asigur eu.

Croacker se ridică și începu să patruleze de colo-colo, ca un tigru în cușcă. Era încordat și nu se străduia să se ascundă.

— Înțelegi, motivul este că Minck ticălosul a pedepsit pe altcineva. Se pare că Tania Vladimova este un agent KGB infiltrat în coasta lui. Nu cumva ai văzut-o prin preajmă în ultima vreme ?

Mintea lui Nicholas luă foc. Prea multe lovituri primite în ultimul timp.

— Tania, spioană sovietică ? Dar de ce nu m-a anunțat Minck personal ?

Croacker îi arătă telefonul.

— Ți-a trecut prin cap să-ți verifici robotul ?

— La drept vorbind, nu. Am avut altele pe cap. În hotel am intrat abia în urmă cu o jumătate de oră. Din întâmplare am dat de Tania.

— Da ? Și unde naiba a dispărut ?

Dumnezeule, își spuse Nicholas, planul *Tenchi*. I-am pus pe tavă ceea ce m-am ferit atât să-i divulg lui Protorov ! Poate că, în cele din urmă, el a câștigat partida.

Dar gândul la un război aproape sigur, declanșat de dispute teritoriale, era prea groaznic ca să mai stea să-l judece pe toate fețele.

— Hai să mergem ! urlă el.

— Unde ?

— La Hamamatsu-chō.

După ce plecă din camera lui Nicholas, Tania coborî șapte etaje pe scara de incendiu, nedorind să aștepte liftul, în fața căruia putea fi văzută. Ajungând în stradă se îndreptă spre zona nordică, mărind pasul pentru a se îndepărta cât mai grabnic de hotel. Ar fi vrut nespus să ia un taxi, dar exista pericolul de a lăsa urme. Iar după ce se îndepărtă la vreo trei blocuri, își dădu seama că procedase bine. Traficul era așa de aglomerat că mai repede mergea pe jos, strecurându-se printre pietoni voinicește, ca un somon ce urcă în susul apei.

La capătul bulevardului Sakura-dōri, găsi stația de metrou Toranomon. Coborî în subterană și merse o stație, până la Shimbashi, unde schimbă traseul, îndreptându-se spre Hamamatsu-chō.

Coborî din metrou în aglomerația de nedescris — cei mai mulți dintre ei erau turiști — și așteptă trenul rapid pentru aeroportul Haneda, de unde intenționa să ia avionul spre insula Hokkaido. Își luă răgazul să aștepte în

fața unei cabine telefonice și, după ce îi veni rândul, folosi un limbaj cifrat pentru a-l anunța pe Russilov că se îndreaptă în mare grabă spre el.

— Parașuta, spuse ea după ce-l obținu pe Russilov la telefon.

Era acea oră din zi, după îmbulzeala de la prânz și înainte de ieșirea de la servici, când în Tokyo traficul variază. Poate fi o oră bună sau rea, în funcție de toanele zeilor.

Nicholas decise să-și asume riscul și luă un taxi, spre stația de metrou Hamamatsu-chō. Procedase însă greșit. Sakura-dōri era o arteră aglomerată și nici străzile laterale nu se dovediră a fi mai goale. La stația Onarimon se enervă și, aruncând în poala șoferului un pumn de yeni, coborî în stradă, urmat pe loc de Croacker.

Stația Onarimon le fusese în drum de-a lungul străzilor orașului, dar acum trebuiră să schimbe trenul de două ori, la Mita până la Shimbashi, și de acolo spre Hamamatsu-chō, urmând traseul Taniei.

Urcând la suprafață în soarele arzător, fură întâmpinați de un puhoi de lume, care cobora spre stația trenului monorai. O sumedenie de culori, de glasuri, de trupuri. O mare de fețe.

— Poate fi oriunde prin apropiere, spuse Croacker. Sau la fel de bine poate fi la 20 de mile depărtare.

— Nu mai fi așa de optimist, spuse Nicholas sec. Mai bine du-te la scara cealaltă. Peste trei minute coborâm amândoi și ne întâlnim la mijloc. Și tot la mijloc o s-o prindem pe Tania.

Croacker deveni serios.

— Chiar ești sigur că-i aici ?

— Lew, tu nu știi cum e la Tokyo, răspunse Nicholas. Ea trebuie să ajungă urgent la Hokkaido. Și singura posibilitate este aeroportul Haneda. Și cel mai bine ajunge acolo luând trenul din stația asta.

— Bine, dar sunt o mulțime de ieșiri dintr-un oraș mare. Ce te face să crezi că la asta va recurge ?

Nicholas nu-i putea spune, deoarece era numai o presupunere. Își reaminti expresia de pe fața Taniei când îi spusese că dezlegase taina planului *Tenchi*. Surprinderea ei căpăta acum semnificație pentru el. Știa că nu

fusese pregătită să fugă. Orice plan ar fi avut în momentul când s-au întâlnit la hotel, categoric că îl schimbase după ce a aflat despre *Tenchi*.

— Lew, se hotărî Nicholas să-l lămurească, Tania pleacă acasă la ea. În Rusia. Fuge la îndemnul instinctului, iar instinctul îți spune de obicei că trebuie să apuci pe drumul cel mai scurt și mai rapid. E doar o bănuială, ne vedem jos, la mijloc.

— Bine, omule, spuse Croacker cu un zâmbet în colțul gurii. M-am mai luat eu după bănuielile tale. În fine, dar nu cred să mă înșel.

Era cald și vremea devenea tot mai toridă. Așa de cald era, că Tania începu să transpire. Pe linia monorailului se întâmplase ceva. Se întâmplase imposibilul: unul din mijloacele de transport ale Japoniei se defectase.

În urmă cu câteva clipe, uitându-se la ceas, începuse a regreta că nu-l împușcase pe Nicholas în fața oglinzii. Însă știa prea bine de ce șovăise, hotărându-se în cele din urmă să renunțe. Se temuse de el; se temuse că-i va bănui intenția și că ar putea-o împiedica să ducă planul *Tenchi* în fața reuniunii la nivel înalt. Se consolase cu gândul că întrunirea este mult mai importantă și nu trebuie periclitată sub nici un motiv.

Se abținuse, dar acum regreta că nu-și asumase riscul. Pentru că fugise, expunându-se inevitabilei urmăriri. Gândul că Nicholas Linnear se afla pe urmele ei o înfiora.

Acesta fu motivul pentru care, văzându-l urcând în capul scărilor, se întoarse pe loc, croindu-și drum prin mulțime, spre punctul cel mai îndepărtat al peronului.

După cum învățase la școala lui Protorov, cerceta mulțimea de oameni la fiecare 15 secunde, privind mai ales în suprafețele de sticlă — vitrine sau oglinzi.

Îi îngheță inima când îl văzu apărând chiar pe peron. Parcă aluneca printre oamenii îmbulziți din calea lui. Ea abia se strecurase, luptând din greu pentru fiecare centimetru. Parcă îi fugea pământul de sub picioare acum, și se chinuia în van să înainteze cât de cât, dar nu reuși. Parcă pășea pe nisipuri mișcătoare. Parcă visa.

Dar Tania știa prea bine că nu visează. Își scoase pe ascuns pistolul Beretta, o armă discretă și foarte eficace în lupta de aproape.

Arunca ocheade peste umăr, cum îl văzuse pe Russilov făcând în asemenea situații. Și râse în gând amintindu-și-l, cu toate că nu era un moment tocmai amuzant.

Și atât de preocupată să scape de vânătorul ei încât aproape că nu dădea atenție la ce se întâmplă în față. Pentru ea, mulțimea de oameni era o masă densă, prin care te lupți ca să mergi. Nu mai erau indivizi ci o masă înnebunitoare, apărută pentru a întârzia pe cei grăbiți. Ar fi vrut săi omoare pe toți, să-i spulbere la grămadă, și să se știe cât mai repede instalată în siguranță în scaunul unui avion spre Hokkaido.

Simți ceva tare împungând-o în piept și se retrase înapoi speriată, mai ales că-l văzuse pe Nicholas îndreptându-se direct spre ea.

— Să nu faci nici o mișcare, tovarășă !

Vocea avea un accent aspru, new-yorkez. Răsuci capul, pistolul Beretta apăru în mâna ei, cu degetul pe trăgaci.

— Lasă-l jos, îi suflă Croacker în față. Nu-ți va fi de nici un folos acum. Și nici scăpare nu mai ai.

Se întoarse pentru o ultimă privire spre urmăritorul ei care se pregătea să-i smulgă arma din mână. Apăsă instinctiv pe trăgaci și se pregătea să mai tragă o dată, când văzu o gaură neagră și largă cât un tunel., la mai puțin de cincispreceze centimetri de fața ei, scoțând un bubuit care făcu lumea ei să se prăbușească în neființă.

Croacker ieși din cabina telefonică și spuse :

— Rămânem pe loc până vine echipa de sprijin a lui Minck, îl privi pe Nicholas. Poliția a fost deja anunțată. Nimeni nu va ridica un deget asupra noastră.

Nicholas nu spuse nimic. Rămăsese cu ochii aplecați spre cadavrul acoperit al Taniei Vladimova. Poliția sosise la fața locului, îndepărtând curioșii și păstrând martorii. Cu puțin timp în urmă Nicholas discutase în limba japoneză cu un tânăr sergent. Încă mai erau o mulțime de formalități de împlinit.

Însă acum gândul îi fugise în altă parte. Se gândea la ce-i spusese tatăl său : pentru îndepărtarea răului de

pe lume eşti nevoit să iei viaţa altora. Acum vedea că aici se află dilema. De ce, ca să realizezi una din cele două, trebuia s-o faci şi pe cealaltă? Nu exista altă soluţie? Cu Tania n-a existat altă soluţie?

Ştia bine că nu, după cum se întâmplase şi cu Protorov, şi cu Akiko. *Karma.* Era conştient că încă nu învăţase să accepte viaţa în condiţiile ei specifice. Simţea prea mult faţă de alţii. Sau încă se încăpăţâna să consi dere că totul poate fi ţinut sub control? Oricum, e o naivitate. Viaţa nu poate fi ţinută sub control. Cu toate că el se încăpăţâna să încerce.

Poate ar trebui să renunţe, se gândi el.

În clădirea Shinjuku Suiryū, Nicholas se întâlni mai întâi cu Tanzan Nangi, deşi imediat ce intrase pe uşă fusese anunţat că Justine se afla în clădire şi îl aşteaptă. Voia ca mintea să-i fie absolut limpede ca să se concentreze şi să poată rezolva măcar una din marile probleme, înainte de a se întâlni cu ea. Procedase astfel deoarece voia ca mai întâi să stabilească despre ce va vorbi cu ea, pentru a nu scăpa din vedere nimic din ceea ce vor discuta împreună.

După ce se despărţise de Croacker, hoinărise prin oraş timp de trei ore prin căldura zilei, întorcându-se cu un pachet învelit în mătase.

Fără nici o întârziere inutilă fu condus în biroul spaţios al lui Sato. Toţi se înclinară în faţa lui.

— Linnear-san, vă rugăm să luaţi loc.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Nicholas, aş prefera celălalt birou.

Ochii lui Nangi rămaseră o clipă larg deschişi, ca şi cum vorbele lui Nicholas rupseseră un vechi obicei. Dar înclină capul, revenindu-şi repede.

— Da, desigur, murmură el.

Trecură prin holul îngust în care se afla *tokonoma,* în a cărei vază puseseră un singur bujor purpuriu. Nicholas citi poemul de deasupra:

Nu-i ploaie
Care să nu dea viaţă
Florilor
Pe coastă sau în vale.

Nangi îl duse în altă încăpere, care de fapt nu era un birou. Era o cameră pe care Nicholas nu o mai văzuse, dar o bănuise.

Înainte de a intra, amândoi se descălțară. Era o cameră de doisprezece *tatami*. Pereții erau din panouri transparente *shoji*, aplicate pe scândură sau tencuială. O lumină rece, difuză, a unui bec ascuns, scălda toată încăperea și tavanul, în timp ce de undeva se auzea susurul zglobiu al unui jet de apă curgând în cadă.

În mijlocul camerei se afla o măsuță joasă de lac, lângă perete câteva scrinuri numite *kansu*, și un pupitru pentru telefon. De asemeni, un scaun solid, din lemn de cedru.

Se așezară turcește de câte o parte a măsuței strălucitor de neagră. Nicholas privi roată în jurul camerei, în timp ce Nangi se chinui să-și adune picioarele betege sub el.

— Am venit ca să-mi anunț eșecul, Nangi-san, spuse Nicholas după o vreme.

Nangi deveni interesat.

— Cum așa, Linnear-san ?

— Cât ai fost dumneata plecat, eu și Sato am făcut un târg. Vroia să încheiem afacerea de fuzionare cât mai repede posibil ; intenționasem să-l ajut, și pe dumneata totodată, în problema *Wu-Shing*.

— Prin urmare, dumneata și Sato-san vă temeați că și eu și el suntem puși în pericol de aceste crime oribile ?

— Cam așa ceva. Amândoi ne temeam că dumneata și el veți fi ultimele victime vizate.

— Aveai vreo dovadă în acest sens ?

— Sato-san era încredințat că ceva din trecutul dumitale a declanșat această vendetă, văzând că Nangi tace, Nicholas continuă : Am jurat că-l voi scăpa, Nangi-san. De aceea am plecat cu el la *rotenburo*-ul din Hokkaido, ca să-l găsim pe ninja Phoenix. Dar Koten ne-a vândut rușilor. Ei l-au ucis pe ninja ; și tot ei l-au ucis pe Sato-san.

Continuă să-i spună apoi ce s-a întâmplat în cazemata lui Protorov. Dar nu spuse nimic despre întâmplările ce au urmat după ce evadase zburând cu zmeul.

— Phoenix era de la Tenshin Shoden Katori, spuse Nangi cu un calm forțat. A ajuns ceva pe mâna sovieticilor ?

— Pe moment, da. Însă nu au avut pe nimeni capabil să le descifreze textul.

— Înțeleg — ușurarea lui Nangi se citea de la o poștă în toată atitudinea lui.

— Eu am citit documentul, Nangi-san. Am pătruns în miezul planului *Tenchi*.

În cameră nu răsuna decât susurul apei nevăzute, într-o scurgere constantă.

În cele din urmă, Nangi închise ochii. Se simțea teribil de obosit, ca un maratonist care își folosește ultimul dram de vlagă pentru a-și întinde mâinile spre finiș, aflând în acel moment că mai are o milă de parcurs.

Ochii lui negri și pătrunzători se deschiseră, și rosti răgușit :

— Acum, când deții toate pârghiile necesare, ce vei face cu aceste informații în caz că eu nu voi fi de acord să fuzionăm ?

— Am primit un telefon de la un anumit C. Gordon Minck, Nangi-san. Face parte din Guvernul Statelor Unite. Îl cunosc într-o oarecare măsură. L-am servit într-o problemă... care mă interesa și pe mine. Fiindcă voiam să salvez planul *Tenchi*.

Nangi clătină de câteva ori din cap.

— Să-l salvezi, înțeleg. Să nu ajungă deci pe mâna rușilor. Doar ești cetățean american. Iar acum, serviciile americane cunosc planul nostru în amănunt. Prin urmare, ne pot ține sub papuc pe viață.

— Nangi-san, eu i-am comunicat lui Minck că rușii nu au descifrat codurile planului *Tenchi*, și nici eu nu am putut. Deoarece Sato-san îmi spusese odată că se teme de ruși să nu ajungă la *Tenchi* tot pe cât se teme de americani. Pe atunci nu înțelegeam ce voia să spună, dar acum știu. Și îi dau dreptate.

Pentru auzul lui Nangi nu puteau fi cuvinte mai surprinzătoare ca acestea.

— Nu se poate, spuse el vizibil emoționat. Dumneata ești american. Dumneata... ești...

— Un *iteki ?* Nu așa m-ai considerat la început, Nangi-san ? Un barbar, o corcitură...

Nangi își lăsă privirile spre masă, dar nu-și văzu decât chipul reflectat în lustrul lacului. Se gândea că-l urăște pe Nicholas și nu știa de ce. Suferise pentru *keiretsu*-ul acesta, îi păstrase secretele, fusese aproape de sacrificiul suprem pentru el. Fără îndoială că e un om cinstit. A încercat să-i salveze viața lui Seiichi-san. Gândul la moartea prietenului său îi răsuci un cuțit în suflet, stârnindu-i din nou mânia împotriva omului din fața sa. Dar lupta cu sine totuși să fie înțelegător.

— Sufletul meu este japonez, spuse Nicholas încet. Dacă îmi percepi *wa*-ul, îți poți da seama. Lui Sato-san nu i-a fost greu să mă accepte și să se împrietenească cu mine.

— Sato-san avea unele obiceiuri proaste, scăpă Nangi, dar imediat își plecă fruntea deasupra mesei lăcuite, se rușinase teribil. Iartă-mă, Linnear-san — vocea îi fusese o șoaptă epuizată, plină de durere și regret. Meriți umila mea recunoștință pentru tot ce ai făcut ca să aperi *keiretsu*-ul meu și planul *Tenchi*.

— Îmi pare deosebit de rău că nu poți încheia contractul cu noi — ridicându-se în picioare, Nicholas avea o figură întristată. Înțelegerea fusese între mine și Sato-san. Nu voi insista ca dumneata să respecți ceea ce eu am stabilit cu el.

— Linnear-san. Nangi își îndreptase spatele și umerii. Te rog să iei loc. Nu mă face să mă simt și mai rușinat. Dacă vei pleca acum, niciodată nu-mi voi mai putea spăla rușinea.

Nicholas își strânse iar picioarele sub el.

— Nu intenționez să-ți aduc nici o ofensă, spuse el încet, aducându-și aminte de cuvintele lui Sato la adresa acestui om. Orice acord încheiat cu Seiichi-san este un acord încheiat cu mine. Eu și el am fost unul. Vreau să-i fie respectat cuvântul — își duse o mână la ochi. Eu am fost educat în spiritul *kanryōdō*. Am urât străinii ca pe o boală.

— Unii — poate cei mai mulți dintre ei — chiar așa sunt, spuse Nicholas.

Nangi îl privi curios.

— De fapt, cred că nu prea m-am străduit până acum să te înțeleg. Am văzut numai ce am vrut eu să

văd — își coborî iar privirile. Și-mi displăcea apropierea de prietenul meu.

— Bine, dar apropierea noastră nu-i micșora sentimentele față de dumneata. E evident — Nicholas ridică paharul. Dacă dorești, putem merge împreună să ardem tămâie la mormântul lui Seiichi-san.

— Da, spuse Nangi, fără a se mai rușina de tristețea din glasul său. Ochiul cel sănătos îi lăcrimă. Ridică paharul și toastă : Pentru prietenii plecați dintre noi, cărora le vom duce dorul și pe care îi vom respecta toată viața !

Băură.

— Spune-mi, însă, cum rămâne cu *Wu-Shing* ?

— Amenințarea din partea *Wu-Shing*-ului a dispărut. În această privință nu mai ai de ce te teme. Fiica ministrului adjunct Shimada a fost redusă la tăcere ; a înghițit-o pământul. Iar răzbunarea ei a rămas neîmplinită.

Nangi părea că stă să se prăbușească. Glasul îi deveni o șoaptă.

— Shimada-san a avut o fiică ? Știam numai de cei doi băieți ai lui, care au pierit într-un accident de avion, deasupra oceanului. Dar *o fiică ?...*

— A avut-o cu o *taiu-oiran* din *Yoshiwara.*

— Doamne ! Sub ochiul cel bun al lui Nangi începu să se zbată pielea. Îmi amintesc că obținusem niște informații despre el. Se menționa existența unei amante. Însă despre fiică, nici pomeneală !

— Mai rău decât atât !

— Nu înțeleg...

— Fiica lui Shimada-san a fost Akiko Ofuda Sato.

— O, Sfântă Fecioară, nu se poate ! Își șterse sudoarea de pe față. Dar Seiichi-san știa ?

— Nu.

— Slavă Domnului măcar pentru atât. Ea trebuie să fi aranjat totul — i-a făcut ochi dulci, apoi s-a căsătorit cu el. Și cât a iubit-o Seiichi-san ! Își privi mâinile tremurânde, nevenindu-i să creadă că le-a scăpat de sub control. Ridică fruntea. Și spui că s-a dus ?

Nicholas aprobă din cap.

— Da. A înghițit-o pământul, la ultimul cutremur.

— Ar fi putut distruge totul ! *Totul !*

— N-a lipsit mult. Era aproape să reușească, recunoscu Nicholas.

— Rușii și americanii nu sunt singurii interesați de planul *Tenchi*, spuse Nangi după o pauză. Acum, pentru că suntem parteneri de afaceri, am obligația de a-ți destăinui motivul vizitei mele în Hong Kong. Intenționat nu i-am vorbit lui Seiichi înainte de a fi plecat acolo, deoarece nu puteam ști rezultatul și nu voiam să-l îngrijorez.

Nicholas ascultă cu un interes sporit povestea ca-n filme a lui Nangi.

— Am câștigat totul, încheie acesta.

Nicholas tăcu un timp, rumegând cele auzite.

— Mă întreb... spuse într-un târziu.

— Ce vrei să spui, Linnear-san ?

— Ar fi avut Lo Whan vreun motiv ca să te mintă asupra motivelor sale ?

Nangi scuturâ capul.

— Nu. S-ar face prea mult de rușine. Începuse să mă roage să-i dau secretul planului *Tenchi.*

— Cred că ar trebui să i-l dăm.

— Cum ? explodă Nangi. După toate câte mi-ai spus ? Cred că ai înnebunit !

— Of ! dar nu i-l vom da imediat ! Peste treizeci de zile *Tenchi* va deveni operativ, și petrolul va curge pe conducte ; atunci, nimic nu ne va mai putea opri. Spune-i lui Lo Whan că va avea ce-și dorește peste o lună.

— Dar asta se numește trădare ! Comuniștii...

— Ai prefera ca rușii să dea mâna cu chinezii ? În ce situație crezi că ar ajunge atunci Japonia ? Cred că nici puterea americanilor nu ne va fi suficientă în acest caz. Își deschise brațele. Nu înțelegi, Nangi-san ? Furnizând chinezilor această „muniție", vom fi siguri că Rusia și China vor rămâne separate, iar dumneata personal ai obține un cap de pod bine înfipt în Pekin, în Orașul Interzis. Partida din opoziție a lui Lo Whan ne va fi profund îndatorată. Iar pe parcurs își vor plăti datoria. Și prețul îl vom stabili noi.

— Bine, dar sunt *chinezi*, protestă Nangi, și tot comuniști sunt !

— Dar sunt și asiatici !

Nicholas se răsuci și ridică pachetul învelit în mătase. Îl așeză pe măsuță.

— E pentru dumneata, spuse el. Dar, în lumina acestei discuții, nu cred să fie ceva mai nimerit.

Ochiul sănătos al lui Nangi se deschise mult. Făcu iar o plecăciune, atingând masa cu fruntea.

Desfăcu grijuliu ambalajul. Găsi o cutie din lemn de merișor, lăcuită. Săltă capacul și se uită înăuntru. Părea că a întinerit. Cu multă delicatețe scoase cele două ceșcuțe. Erau făcute din cel mai reușit porțelan, aproape transparent.

— Dinastia Tang, gâfâi el. Le puse în lumină, amintindu-și de *obă-chama. Domo arigato,* Linnear-san — părea că mai mult nu poate rosti.

Se uită la noul său partener și, probabil, după cum reieșea acum, la noul său prieten.

— Am să studiez sugestia dumitale. Pe buze avea o umbră de zâmbet. Eu unul sunt pentru discuțiile constructive în privința unei Alianțe Orientale.

Încet, ca brațele reci ale mării, Nangi simțea revenindu-i acel echilibru pe care-l avusese întotdeauna, dar pe care vestea morții lui Sato îl alungase. Dus pe gânduri, strânse la piept micul dar, cum cel ieșit dintr-o apă rece strânge în jurul său un halat pufos de baie. Îi trebui un timp până să ajungă la concluzia că aceste minuni ale soartei au avut loc din cauză că s-a încrezut și în alte suflete. În Gōtarō, *obă-chama,* Makita, Seiichi. Și acum în Nicholas Linnear. Cu o ușoară undă de exaltare, simți că-i revine ritmul de altădată ; parcă îi vâjâia o mașinărie puternică în urechi.

Puțin mai târziu, când se pregătea să plece, oprindu-se un moment unul lângă celălalt în dreptul ușii, Nicholas îl întrebă :

— Nangi-san, *kobun*-ul dumitale nu mai scoate produse petrochimice, nu-i așa ?

Nangi râse.

— Ah, Linnear-san. Cred că parteneriatul dumitale mă va bucura nespus ! Bine ar fi să rămâi aici, să nu te reîntorci în America. Aici e casa dumitale, vorbesc serios. Japonia e țara ta. Dar nu-ți voi cere nimic fără să-ți ceară mai întâi inima s-o faci. Zâmbi din nou. Și, ca să-ți dau un răspuns la întrebare, să știi că nu, *ko-*

bun-ul nu mai produce nimic în domeniul petrochimiei. Sato Petrochemicals a avut acest specific când a înființat Seiichi *kobun*-ul. După criza petrolieră din 1973, și-a dat seama că industria petrochimică va decădea rapid în Japonia. Sub forma Ministerului Industriilor și Comerțului, a intervenit Guvernul. Iar ministrul-adjunct în numitul minister eram eu. Înainte ca societățile Fujitsu, Matsushita, NEC și altele să treacă la robotizare, eu și Seiichi am discutat despre asemenea preocupări de viitor. Discret, pentru a nu atrage atenția asupra intențiilor noastre, am început să ne orientăm spre industriile viitorului. Dar am păstrat vechiul nume al companiei, în scop de camuflaj. Iar când, cu ani mai târziu, guvernul a început planul *Tenchi,* am fost singurii în măsură să-l ajutăm.

Deschise ușa.

— Trebuie să mergem într-o zi la Misawa și să-l vezi pe *Tenchi* cu propriii ochi. Ți-ai câștigat acest drept,

Nicholas o găsi pe Justine la etajul 15, lângă bazinul unde fusese ucisă miss Yoshida. Nu fusese anunțată sosirea lui Nicholas.

Rămase locului când îi văzu chipul bronzat și inima începu să-i bată mai repede. „Yukio e de domeniul trecutului, gândi el. Iată viitorul meu !"

— Ce bine arăți !

— Nick ! — se răsuci spre el. Nu te-am auzit venind...

El râse.

— Ar fi trebuit să te obișnuiești până acum cu treburi din astea. Se apropie de ea, devenind serios. Ascultă, Justine, va trebui să stăm de vorbă. Am să-ți spun ceva.

Dar ea îi puse palma pe gură.

— Nu, Nick. Te rog. Am străbătut treisprezece mii de mile ca să-ți spun că te iubesc. M-am purtat ca o fetiță proastă. Am aruncat asupra ta o mânie pe care o simțeam de fapt împotriva mea. N-a fost corect, și-mi pare foarte rău. Știu că te-am jignit, și faptul că eram prost dispusă nu poate fi o scuză.

El o prinse de mână și o liniști.

— Justine...

— Indiferent ce vrei să-mi spui, nu mai contează. Nu-ți dai seama că nici un cuvânt de-al tău nu-mi poate schimba sentimentele față de tine ? Nimic nu-mi poate știrbi dragostea. Așa că ce rost au vorbele ?

El își dădu seama că, de fapt, avea dreptate. Avusese de gând să-i vorbească despre Yukio și despre Akiko. Își reaminti imediat de telefonul ei, după nunta lui Sato. Cât de tulburat de amintirile trecutului îndepărtat fusese el atunci ! Cât de greu îi fusese să se plaseze pe aceeași lungime de undă cu ea ! Și lui îi părea rău de acel moment, însă credea că ea deja știa de mult acest lucru.

O trase în brațele lui, iar Justine observă mâna lui mutilată.

— Ce ai pățit ? întrebă ea, prinzându-i mâna cu amândouă palmele.

El încercă să fie glumeț.

— Am întins-o după altă femeie. Dar s-a întâmplat să aibă centura neagră în karate.

Ea ridică ochii spre el.

— Oare ? șopti ea fără convingere.

— Uite cum a fost : mi-am băgat nasul în oala altuia și l-am scos din sărite.

— Oare îmi vei spune vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat ?

— Justine, spuse el cu blândețe, stând încă ascuns cu capul în părul ei. Nu e ceva chiar așa de important.

Ea începu să plângă.

— Te-a durut. Și pentru mine este important.

O mângâie pe păr, închizând ochii.

— Dar nu mă mai doare acum. Gata, s-a vindecat.

Se sărutară voluptuos. Se simțeau înfierbântați, pasiunea îi învăluia ca un nor greu.

— O, Nick, șopti ea, sunt așa de fericită.

Se gândea la perechea întâlnită pe creasta craterului Haleakala. „Acum mă simt și eu ca ei", gândi ea mulțumită în sine.

Încet, cu tandrețe, începură să-și cerceteze unul altuia trupul și emoțiile, ca doi orbi care și-au recăpătat pe neașteptate lumina ochilor. Se sărutau ca doi adolescenți, ca și când această intimitate ar fi furat-o pentru ultima oară, simțindu-i deplinătatea complexă a emoțiilor și micile bucurii produse de rețeaua strălucitoare a

erotismului. Sărutul este mai grăitor decât pofta trupească. Justine simțise întotdeauna că în sărut îți pui tot sufletul. Poți face însă dragoste și fără sărut. Relațiile sexuale sunt altceva.

Dragostea o aștepta pe buzele lui, în atingerea limbii lui fierbinți. Cât trebuise să aștepte acest moment ? N-ar fi putut spune cu siguranță, dar i se părea că așteptase o viață de om. Simțea că trăiește și se eliberează totodată. Era o senzație cu totul nouă pentru ea.

Se alinta singură în această puritate, dar se schimbaseră în ea atât de multe, încât trebuia să i se destăinuie.

— Ai reușit până la urmă ? îl întrebă ea.

— La ce te referi ?

— La Tomkin Industries, bineînțeles.

El păru dezamăgit.

— Vrei să spui că te interesează în vreun fel ?

— E doar compania tatălui meu, nu ? Și e condusă de viitorul meu soț, nu ? Consider că mă interesează cât de cât succesele sau insuccesele companiei.

El zâmbi, surprins câtă plăcere îi aduseseră cuvintele ei.

— Nangi tocmai a aprobat fuziunea dintre Sphynx Silicon și *kobun*-ul lui Sato Nippon Memory Chip. Și cred că se va progresa și mai mult. În optsprezece luni, cel mult în doi ani, vor fuziona și alte companii.

— Nick ! exclamă ea. E fantastic ! Îl strânse în brațe. Cred că tata ar fi mândru de tine !

— Văd că și poziția ta s-a schimbat, spuse el zâmbind.

Ea dădu din cap.

— De când l-am înmormântat, m-am gândit foarte mult la el. Și la mine. Mi-a dispărut toată ura. Cred că acum sunt capabilă să-l judec cu mai multă obiectivitate ; să-l judec așa cum a fost. Și înțeleg acum și părțile lui bune, și pe cele rele. Îmi pare însă rău că abia după moarte am fost în stare să înțeleg totul. Tare mi-ar fi plăcut să-i fi putut spune asta și să-l fi văzut ce figură face auzindu-mă.

El o mângâie pe braț.

— Justine, tatăl tău a avut o personalitate excesiv de puternică. La puțini oameni găsești așa ceva. Nu e ne-

apărat surprinzător că și-a dominat copiii. Tu ai înțeles că pe tine și pe Gelda nu v-a dominat fără rost, și asta e un lucru important. Alt mod de viață el nu cunoștea.

Ea dădu din cap și se strânse la pieptul lui.

— Acesta este încă un motiv pentru care te iubesc atât de mult, Nick. Tu mă înțelegi. Și pe el l-ai înțeles.

Se sărutară din nou, ca și cum nu se puteau sătura unul de celălalt. Potrivit obiceiului său, Nicholas o cercetă cu cel de-al șaselea simț al unui ninja adevărat numit *haragei*. Spre propria uimire, găsi o armonie perfectă, *wa*-ul ei strălucea acolo unde mai înainte nu fusese decât beznă și haos.

O sărută iar cu pasiune și Justine murmură de plăcere, lipindu-se de el. Își aminti că la fel se simțise la prima lor întâlnire, la West Bay Bridge, după ce alergaseră unul în întâmpinarea celuilalt.

„Pentru amândoi, lunga călătorie s-a încheiat, gândi el. Și totuși abia acum începe."

— La noapte cinăm împreună, șopti el după ce rămaseră un timp îmbrățișați.

Ochii Justinei străluceau într-un amestec de dragoste și dorință.

— Și până atunci ?

— Te duci la cumpărături, spuse el. Ia-ți o rochie de la casa de mode Matsuda. Azi vom risipi o avere.

— Da ? Pe ce motiv ?

— Nu pot să-ți spun, râse el. E surpriză !

— Ei, hai, Nick ! Prinsă de buna lui dispoziție, râse și ea. Spune-mi !

— Ba nu, se ținu el tare. Tot ce-ți pot spune e că, în timp ce tu te vei duce să te faci și mai frumoasă, eu rezolv niște treburi cu un prieten. Pare interesat de *aikido* și i-am promis că-l voi însoți la antrenamente. Chiar lângă hotelul nostru este un *dōjō* pe care l-am vizitat. L-am trimis acolo în această după-amiază, în vederea unei întâlniri. Vin cu el și ne întâlnim tustrei la hotel.

— Stai puțin. Vrei să spui că prietenul acela reprezintă surpriza ?

Nicholas ridică din umeri, încă râzând.

— Nu știu. Posibil...

— Cine este, Nick ? De ce nu te porți corect ?

— O să-ți dau un indiciu. E american. Și nu l-ai văzut de mult timp. Cineva pe care nu credeai să-l mai vezi vreodată.

Justine se încruntă gânditoare.

— Nu-mi dau seama cine ar putea să fie.

— Îl vei vedea cât de curând.

— Nu ! țipă ea. Mă voi gândi toată după-amiaza la el. N-o să mă pot gândi la nimic altceva, nici măcar la cumpărături.

Nicholas se hotărî să-i spună. Se lumină la față.

— Justine, Lew Croacker trăiește și e întreg și nevătămat, aici la Tokyo !

— Ce spui ?! Glumești ! Îl privi în ochi. Dar ziarele...

— Știrea din ziare a fost falsă. E o poveste încâlcită la mijloc ; principalul e că cineva a încercat să-l omoare, însă el a scăpat. Lew s-a dat mort în continuare, pentru a-și rezolva cazul.

— O, Dumnezeule ! Justine se agăță de el cu ambele mâini. Dar e minunat ! Și incredibil ! O, trebuie să-l pup că nu s-a lăsat omorât !

— La ora șapte, spuse el, poți să-i faci ce vrei. Însă până la un punct, firește !

Nicholas râse, încântat că reacționase pe placul lui. Râseră mândoi. Ușurarea și detensionarea relațiilor dintre ei îi antrenă pe amândoi într-o cascadă de chicoteli, care dură un timp. Îi dureau maxilarele de atâta râs, dar tot nu se opreau. Prea se simțeau fericiți.

Nicholas îl întâlni pe Croacker în minunatul părculeț din *san-chōme*-ul Toranomon-chō. Urcară scările spre clădirea de lângă micul templu, de unde se putea zări dealul Atago.

Nicholas se gândea ce mult timp trecuse de când intrase el pentru prima dată acolo. O viață de om. Acum, atât el cât și Justine se schimbaseră. Iar Croacker era acum alături de ei.

În vestiar se schimbară de hainele de stradă, Nicholas îmbrăcându-se în *gi*, iar Croacker într-un costum larg găsit în dulapul pregătit pentru el.

În *dōjō* era multă liniște. Pentru câteva ore, clasele luaseră pauză. Nu era nimeni în școală, așa că plecară

în căutarea lui Kenzo, *sensei*-ul care aproape că-l bătuse pe Nicholas la prima lui vizită aici.

Îi povesti întâmplarea lui Croacker, care la rândul său îi spuse că fără pistol se simte nervos şi parcă ar umbla pe stradă în fundul gol.

— Ştii cum suntem noi copoii, Nick. Chiar şi la duş ne ducem cu pistolul la subsuoară.

Traversară *dōjō-ul* propriu-zis, ajungând în aripa rezervată *sensei*-ului, compusă dintr-o serie de cămăruţe cu *tatami* pe jos, separate între ele prin paravane *shōji*.

— Mă gândeam că am cam îmbătrânit pentru chestia asta. M-am săturat să-mi pese mai mult de puşcociul meu decât de femeia de lângă mine. Mai ales când am pistolul înhămat pe dedesubt. Că aşa ne-au învăţat la Academie. Cel puţin aşa era pe vremea mea. Pistolul este singurul lucru care îţi apără pieptul de găuri. Dar nu cred că poţi spune asta şi despre femeia ta.

Încercă să râdă, dar nu prea reuşi.

— La fel şi despre Gelda ? îl întrebă Nicholas.

— Gelda. Nu ştiu. Dar am impresia că, dacă ea nu se descurcă de una singură, atunci nu ne vom putea face o viaţă împreună. Nu sunt bun pe post de proptea. N-o să treacă mult şi o să-ncep s-o urăsc.

În acel moment îi veni în minte imaginea lui Alix, aflată în siguranţă în apartamentul lui Matty Guralivul.

Stătea cu capul în palme, privind prin întuneric. Maşinile se auzeau trecând nepăsătoare pe drum. Era o închipuire ? se întrebă el. Chiar îl va aştepta cuminte să se reîntoarcă ? Sau dispăruse din viaţa lui, ca un fum de ţigară pe care îl simţise cândva alături de el şi nimic mai mult ? Pe copertele revistelor *Vogue* şi *Bazar* avea o ţinută nu tocmai decentă. Însă îi simţise capul aşezat pe pieptul lui, îi citise disperarea din temniţa ochilor. O ţinuse de mână şi din tremurul ei se lămurise că este o fiinţă vulnerabilă. Nu-i venea nici lui să creadă cât de mult spera ca ea să nu fi părăsit casa lui Matty. Să nu fi dispărut în noapte, departe de el.

— Atunci înseamnă că s-a cam terminat cu cariera ta de copoi, îl zeflemisi Nicholas.

— Măcar de-aş şti ce-nseamnă să fii un copoi adevărat, spuse Croacker. Dar deocamdată nu ştiu.

— Ba cu Tania ai ştiut, îi reaminti Nicholas.

— Da, spuse Croaker. Cu ea m-am descurcat.

În spatele ultimului *shōji* zăriră o umbră. Părea o siluetă omenească.

— *Sensei* ? — strigă Nicholas.

Nu veni nici un răspuns. Întinse mâna şi trase paravanul într-o parte.

— O, Cristoase !... spuse Croacker rămânând cu ochii holbaţi.

Kenzo, *sensei-ul dōjō*-ului, atârna de tavan, cu o coardă de nailon legată de glezne, spânzurat cu capul în jos. Picioarele şi pielea se albiseră ca varul, în timp ce capul i se înroşise ca racul. Limba înnegrită îi ieşea printre buzele subţiate.

Nicholas observă o crestătură pe pieptul lui Kenzo, chiar în dreptul inimii, şi-şi dădu pe loc seama cu ce armă fusese omorât.

— Fir'ar al dracului ! strigă Croacker. Ţi-am spus că, dacă nu am puşcociul la mine, sunt ca şi-n curu' gol ?

Se întoarse ca un titirez repezindu-se prin deschizătura dinspre paravan şi perete spre casa scărilor, cu gândul de a ajunge la pistolul lăsat în vestiar, şi gândind : „Copoiul tot copoi rămâne ; eu ăsta sunt. Pe cinstea mea !"

— Nu ! — urlă Nicholas în urma lui, răsucindu-se în loc. Lew, stai locului ! Se repezi după prietenul său.

Dar Croacker nu-l mai auzea. Se afla pe teren străin şi fără pistol se simţea absolut vulnerabil. Ajunsese în cămăruţa următoare. Nicholas mări pasul cât putu, şi-l prinse pe Croacker când ajunsese în prima cămăruţă.

Îl înşfăcă de bluză şi-l trase grămadă la podea.

În aer deja se auzi un vâjâit, se văzu o umbră săgetând aerul ca o insectă.

— O, Doamne !

Fusese glasul lui Croacker, uluit şi îndurerat.

Apăru sânge şi se iscă o învolburare de corpuri omeneşti. Nicholas îşi pusese repede mintea în acţiune. Numai o *katana* mânuită cu iscusinţă ar fi putut produce o rană aşa de sigură în inima lui Kenzo, şi de aceea se temuse. Lovitura de care încercase să-l ferească pe Croacker îi fusese adresată lui.

Își văzu prietenul îngenuncheat pe *tatami*, ținându-se cu mâna dreaptă de cea stângă. Sângele țâșnea din rana de la încheietura mâinii care devenise un ciot. Oțelul trecuse prin carne și os.

Fâșia de lumină argintie se vedea încă în aer ca o sclipire ucigașă, repezindu-se asupra lui cu intenția de a-l despica, dacă s-ar fi lăsat de bunăvoie în raza ei de acțiune. Recurse la *tobi ashi*, pasul zburător, înălțându-se deasupra loviturii amenințătoare.

Koten râse aspru :

— Toate giumbușlucurile tale de ninja nu-ți vor fi de nici un folos ! Am la mine *dai-katana !*

Și chiar se adeveriră temerile lui Nicholas când îl văzuse pe Kenzo spintecat în inimă. Koten flutura în aer chiar sabia lui Nicholas, *Isso-Hōgai*. Plutind în aer, Nicholas se întreba cum de a reușit un *yokozuna*, un mare campion de *sumo* cum era Koten, să învețe *kenjutsu*, arta mânuirii săbiilor.

Era îmbrăcat în *montsuki* și *hakama* de parcă urma să intre în *dohyo*, ca să înceapă un meci. Părul său negru și strălucitor era coafat în *ichomage*, pieptănătură specifică marilor campioni de *sumo*. În mâna lui, *dai-katana* cu lama de aproape un metru părea o jucărie față de masivitatea lui. Era un om de o putere neobișnuită, iar Nicholas se văzu obligat să se concentreze asupra disciplinei în care era *sensei*.

Sumo este o artă marțială întrucâtva mai limitată în posibilități decât celelalte. Dispune probabil de ceva mai mult de două sute de procedee, toate derivate din cele treizeci și două de tehnici de bază ale împingerii cu mâna — *tsuki* ; cu tot corpul — *oshi* ; precum și prizele — *yori*.

Iar Koten era *sensei* în luptele *sumai*. Orice contact cu un asemenea *sumo* poate fi instantaneu periculos, întrucât gabaritul lor, combinat cu uriașa *hara*, le conferă o forță nemaipomenită pentru un om cu mâna goală. Chiar și neînarmat, Koten era categoric capabil de a ucide.

Koten întinse sabia și înaintă în pași rari și amenințători, ca un crab. Se lăsase pe vine aproape de podea, poziție în care se simțea mai în siguranță și mai puternic.

Nicholas se repezi înapoi spre cel din urmă *shōji*, trezindu-se chiar în *dōjō*-ul propriu-zis. Se uită după săbiile *katana*, dar rastelul era gol.

Koten şfichiui sabia într-o lovitură oblică. *Dai-katana* străpunse lemn şi paravan, trecând prin *shōji* doar la câţiva centimetri de piciorul lui Nicholas.

— Am să-ţi tai mai întâi gleznele, spuse Koten, şi o să te fac să urli de durere.

Începu să căsăpească paravanul ca un mistreţ înfuriat.

— Şi eu am fost obişnuit cu strigătul de luptă. L-am folosit mereu în *dohyo*.

Iss-hōgai fulgeră prin aer de la stânga la dreapta, apoi repede în sens invers, măturând podeaua spre picioarele lui Nicholas.

— Credeai că un *ozeki*, un campion de *sumo*, luptă pe muteşte. Spectatorii cred că aceştia mârâie numai, ca animalele (sabia izbi din nou). Acesta este secretul popularităţii luptelor *sumo*. Sub ritualurile de suprafaţă, care venerează demnitatea şi civilizaţia, publicul este stârnit de ceea ce crede că vede ; doi cerbi repezindu-se unul spre celălalt cu furie sălbatică.

Ochii lui Koten străluceau ca mărgelele când picioarele lui masive îl purtau înainte, tălpile îi răsunau pe podea ca tobele.

— În timpul scurt al unui meci de *sumo* — nu mai mult de treizeci de secunde — m-am deprins să-mi fac adversarul să urle de durere. Şi numai învingătorul este capabil să audă aplauzele şi uralele publicului, stând asudat deasupra învinsului.

Nicholas fandă spre dreapta, apoi se repezi sub garda lui Koten, aflat acum în poziţie de apărare. Însă luptătorul *sumo* dădu drumul sabiei din mâna stângă izbindu-l pe Nicholas în piept cu antebraţul. Nicholas căzu la podea, lovindu-se straşnic.

Koten râse din nou.

— Barbarule, de data asta nu ţi-am auzit geamătul, însă vei geme cât de curând.

Dai-katana porni repede în jos, înfigându-se în *tatami*, la picioarele lui Nicholas.

Nicholas era conştient că toată zeflemeaua lui Koten era spre folosul său. Îl provoca să-l atace, să se apropie

de el pentru a folosi o tehnică *oshi*, atrăgându-l pe Nicholas în raza de acțiune a teribilei lui forțe.

„I-aș putea urma planurile, își spuse Nicholas. Să-i dăm așadar lui Koten ceea ce-și dorește."

Koten izbucni în râs când se îndreptă Nicholas spre el, ca o muscă ce atacă un munte de om, putându-l înțepa, însă nimic mai mult.

Întâmpină asaltul lui Nicholas, contrându-l cu mânerul sabiei, nu printr-un *oshi*, cum presupusese Nicholas. Simți lovitura zdrobitoare la încheietura umărului, și auzi pocnetul osului dislocat. Durerea îi săgetă brațul ca un fier înroșit în foc, paralizându-i partea dreaptă.

— Musashi numea asta „Vătămarea Lateralelor", barbarule, hohoti Koten. Am să te pisez cu amănuntul. Și tot am să te fac să gemi, o să vezi tu.

Se repezi spre Nicholas, fandând cu sabia în asalt, împingându-l cu putere la podea, printr-un *oshi*. Îi puse un genunchi în piept. Lama sabiei sclipi în aer, descriind un arc de cerc și pornind în jos cu furie.

Nicholas se răsuci cu disperare și, ridicând mâna stângă spre brațul lui Koten, îndepărtă deocamdată pericolul unei lovituri în plin. Însă din cauza loviturii primite în umăr și a degetelor rupte, nu putu realiza o *suwari waza* complet reușită, după cum și-ar fi dorit.

Fu prin urmare obligat să elibereze brațul lui Koten înainte de a-i aplica o *atemi*, o lovitură cu cotul stâng, ades folosită în *aikido*. Auzi pocnetul coastelor rupte.

Koten urlă, sări în sus și se răsuci, izbind totodată cu *dai-katana* spre Nicholas.

Din cele două atacuri, Nicholas nu putea evita decât unul. Lama de oțel era pe primul plan. Prinse antebrațul lui Koten, împingându-și mâna stângă în lungul acestuia. În punctul unde știa că se află osul încheieturii, prinse și răsuci. Lovitura, în stil *aikido*, combina forța proprie cu momentul de inerție al lui Koten, dându-i suficientă putere cât să-i rupă oasele.

Acum se aflau cel puțin la egalitate; uriașul fu obligat să-și desprindă încleștarea mâinilor de pe mânerul sabiei, dreapta atârnându-i în jos, în timp ce încheietura începea să i se umfle.

Însă a doua lovitură a lui nu putu fi oprită, atingându-l pe Nicholas pe partea dreaptă. Lovit de umărul ma-

siv al luptătorului *sumo*, Nicholas urlă iar de durere, întrucât umărul îi fusese dislocat.

Se rostogoli pentru a se îndepărta, apoi începu să se târască. Știa că, atâta timp cât se afla jos, iar Koten în picioare, era un om terminat. Acesta era dezavantajul în cazul unui *sumai* și reprezenta un mare pericol. Meșteșugul lor era să-și pună adversarul la podea, folosindu-se apoi de întreaga greutate și forță corporală.

Nicholas se îndepărtă când simți apropierea unei noi lovituri de sabie. Sări în lături, nimerind într-un *tsuki* puternic, dând afară tot aerul din plămâni. Începu să horcăie, pe măsură ce plămânii își cereau dreptul la oxigen. Un al doilea *tsuki* în coșul pieptului îl răsturnă pe spate și-l trânti la pământ. Într-o clipă, Koten se afla deasupra lui apăsându-l pe piept cu toată greutatea sa, astfel încât Nicholas tot nu reuși să-și capete suflul. Începu să tușească, simți fierea urcându-i-se în gât.

Koten tăie cu sabia *Iss-Hōgai* în curmezișul pieptului lui Nicholas, despicându-i bluza neagră de bumbac.

— Următoarea lovitură îți va zdreli pielea și-ți va da sângele afară, spuse Koten cu glas dulce. Prostul de *iteki* Protorov nu mi te-a dat pe mână în Hokkaido. Norocul tău ; și ghinionul meu. Însă acum te am în mână. Ghinionul tău ; și norocul meu.

Koten se aplecă în față, apăsându-l pe Nicholas pe piept.

— Data viitoare, *katana* ta va tăia în carne vie. Apoi prin os și mărunțaie. Se încruntă sălbatic. Spune-mi barbarule, cum e când știi că o să mori ucis de propria *katana* ?

Începu să taie, pielea se despică precum coaja unui fruct. Sângele izbucni, negru și fierbinte.

Mintea lui Nicholas urla neîncetat. Retrăgându-se în Neant, își lăsă organismul să lucreze în propriul folos. Mâna lui stângă se ridică involuntar, lovind în sus direct și cu putere, cu degetele strânse ca un vârf de sabie. Îl atinse pe Koten la baza gâtului.

Nicholas lovi după cum fusese învățat în *kenjutsu*, ca și cum s-ar fi folosit de o sabie ; cu toți mușchii, mintea și spiritul. Nu se gândise la carnea lui Koten, ci la ceea ce se afla dincolo de ea.

Lovitura *kite* se transmise prin carne și cartilagii, spintecându-i lui Koten laringele, gura și sinusurile.

Ochii luptătorului *sumo* se holbară, mai mult din cauza șocului decât a fricii. Nu mai avu timp pentru nimic altceva. Era mort mai înainte ca orice senzație să fi fost înregistrată de creier.

Sirenele urlau. În ambulanță, Lew Croacker zăcea inconștient pe targă. Infirmierii sosiți cu ambulanța îi lăsaseră bandajul pe care singur și-l făcuse, de teamă să nu reînceapă să sângereze.

Nicholas se așezase alături de el, cu un umăr mai lăsat în jos decât celălalt. Refuzase să fie injectat și acum privea spre prietenul său scos din circulație, a cărui mână era un simplu ciot.

Pe genunchi ținea sabia *Iss-Hōgai*, încuiată în cutia de lemn lăcuit. O ținea așa de strâns că mâna stângă i se albise. „Pentru viață". *Iss-Hōgai*. Numele sabiei i se părea acum caraghios. „Sabia japoneză forjată stă sub semnul magiei", îi spusese el odată Justinei. Dar la ce folosea magia când rezultatul era cel de față ?

La spital coborî și el din mașină, după ce Croacker fusese dus în grabă la salonul de urgențe. Sprijinindu-și *dai-katana* de un zid de un verde palid, scoase o monedă și telefonă la hotel

— Justine, spuse el pe un ton grav după ce obținu legătura, vino să ne iei de aici. Ne aflăm la spitalul Toranomon.

Se sprijini cu fruntea de zidul rece. Cineva din personalul spitalului fusese trimis după el, ca să-l transporte înăuntru.

— Totul e în regulă, spuse el în microfon. Dar mi-e dor de tine...

Puse receptorul în furcă și începu să plângă.

PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

SUBURBIILE ORAȘULUI TOKYO

Într-o zi senină de primăvară târzie, la trei săptămâni de la incidentele din *dójō*, Nicholas și Justine se întorceau de la aglomeratul aeroport Narita, unde îl conduseseră pe Lew Crocker spre avionul pentru America.

Brațul i se vindeca normal. Operația — o încercare de a-i coase mâna complet tăiată din încheietură — eșuase. Trecuse prea mult timp de la accident până la operație. În rest, se prezenta bine. Nu existau complicații și nu se infectase. Chirurgul îi spusese că, dacă nu s-ar fi bandajat singur după tăietură, ar fi putut muri. Și își manifestase optimismul în privința diagnosticului.

În loc să se reîntoarcă în centrul supraaglomerat al capitalei, Nicholas îndreptă mașina spre nord-vest, ocolind orașul. Pe canapeaua din spate a Nissan-ului se afla *Iss-Hōgai*, sabia lui de samurai, așezată cuminte în cutia de lemn. Prezența ei era pentru Nicholas o continuă povară.

Trecură pe lângă locul în preajma căruia avusese loc cununia lui Sato, unde Akiko și-a descoperit fața pentru prima dată, unde Yukio se reîntorsese din lumea cealaltă. Lumina soarelui transformase oglinda lacului în aur și sticlă transparentă. Dinspre locul de revărsare al pârâiașului în bazinul lacului se ridicau bâtlanii, penajul lor alb suprapunându-se plăcut pe fundalul albăstrui al cerului.

— Ce loc minunat ! exclamă Justine.

Dar Nicholas rămase tăcut

În fața porților casei lui Itami opri mașina și coborâră amândoi. El dorise să parcurgă o bucată de drum pe jos. Îi părea că mijloacele tehnicii moderne nu au ce căuta

aici ; avea sentimentul că mașina lui ar deranja nespus natura.

Coborâră împreună pe drumul pietruit. Justine îl ținea ușor de mâna stângă.

— Ce-ți mai fac degetele ! îl întrebă ea.

— Mai bine, îi răspunse el. Așa îi răspundea mereu la această întrebare.

— Ai început să le simți ?

— Sunt mai bine, repetă el cu blândețe. Mai mult nu pot spune.

Justine se uită la el, întrebându-se cât timp îi va trebui lui să-și regăsească tihna spirituală.

Trecură pe lângă un bazin de apă, săpat în forma unei monezi străvechi, pietruit pe fund și de jur-împrejur. În dreptul fiecărui punct cardinal se afla încrustată câte o ideogramă : foc ; ploaie ; piatră ; nor.

Justine vru să se apropie de bazin, așa că ieșiră de pe aleea pietruită. Puțul de piatră cu ghizduri pătrate aflat în mijlocul bazinului gol era plin cu apă, iar pe marginea lui se găsea un polonic cu mânerul din bambus.

— Mi-e sete, spuse ea, iar Nicholas scoase un polonic de apă și băură amândoi.

Apa era rece și plăcută la gust. Reîntorcându-se să așeze polonicul pe ghizdul fântânii, Nicholas observă o ideogramă pe fundul acesteia : *michi*. În japoneză înseamnă poteacă, dar și călătorie.

Ca prin minune, casa nu suferise stricăciuni vizibile în urma cutremurului. Un perete exterior de pe latura sudică se prăbușise, iar câțiva copaci dimprejur se rupseseră. Însă nimic mai mult.

Cea mai mare parte a casei rămăsese întreagă, însă nu mai era totuși aceeași. Fără Itami și fără alaiul ei de servitori, casa părea chiar pustie. Murise la o zi și jumătate după internarea lui Nicholas în spital. Înmormântarea a avut loc două zile mai târziu, iar nepotul se vindecase suficient pentru a o putea însoți pe ultimul drum. Potrivit dorinței ei, fusese înmormântată lângă cavoul lui Cheong și al colonelului Linnear.

Moartea ei nu fusese chinuitoare, după cum îi spusese lui Nicholas doctorul cu părul alb. Acesta o îngrijise mai mult de o lună.

— Acuși era vie, spusese doctorul, acuși a murit.

Nicholas mulțumea zeilor măcar pentru atât.

Justine îl observa atentă pe când colindau prin casă. De când pusese piciorul jos din mașină era schimbat. Își dăduse seama înainte de a-l lua de mână, privindu-i profilul puternic conturat, în timp ce porniseră spre casă, pe pietrișul aleii.

În cămăruța destinată exclusiv ceremoniei *chano-yu*, Nicholas îngenunche. Se încruntă de durerea unui junghi ce-l înțepa în umăr. Apoi, printr-un procedeu misterios pentru Justine, îl înlătură și se însenină la față.

Îngenunche și ea alături de el, aplecându-și puțin capul pentru a cuprinde cu ochii ei curioși o porțiune mai mare din grădină, decât lăsa paravanul să se vadă.

— De ce este așa ? întrebă ea. Afară e un peisaj frumos, de ce-l acoperă paravanul ?

Dar, chiar după ce primi explicația, nu era încă sigură că a înțeles. „Dacă ai o grădină alături, se străduia Justine să-și rezolve nedumerirea, de ce să nu te bucuri de ea ?“

— M-am întâlnit de câteva ori cu Nangi, spuse el dus pe gânduri. Insistă să mai rămânem în Japonia. Sunt atâtea treburi de rezolvat. Întoarse capul spre ea. Ți-ar conveni o lună sau șase săptămâni ? Odată ce te-ai obișnuit, Tokyo nu e un oraș tocmai rău.

— Nu mă deranjează, răspunse ea, tot cu ochii asupra lui.

Pe fața lui Nicholas se citea melancolia, precum și calmul specific flăcăilor întorși acasă după o zi grea, la adăpostul sigur al căminului părintesc.

— Ei bine, să știi că, de fapt, dorința lui ar fi să ne vadă stabiliți aici. Dar eu i-am spus că nu se poate.

— De ce i-ai spus așa ?

El se întoarse repede spre ea :

— De ce ? Păi nu se poate ! Ție nu ți-ar plăcea. Ai duce dorul New York-ului. Și al noii slujbe.

— M-ar deranja mai mult dacă ne-am reîntoarce în America și te-aș vedea ducând dorul Japoniei. În plus, cred că aș putea aranja cu Rick să deschidă o sucursală în Tokyo. Îl încântă metodele de reclamă ale japonezilor și n-ar fi greu să-l conving.

— Nu vreau să rămânem aici. Pe deasupra, unde vom locui ?

Ea îi zâmbi.

— De ce nu aici ?

— O, nu, se grăbi el. Prea mulți strigoi umblă pe aici. Trecutul e peste tot, atârnă în colțurile pereților ca plasele de păianjeni.

— Mie îmi place aici, se însufleți ea. Și regret că ție nu-ți place.

Pe drumul de întoarcere, se opriră pe malul lacului. Păsările ciripeau vesele, iar aerul era plin de prospețime.

Justine se desprinse ușor de sub mâna lui rănită.

— De ce nu zâmbești, Nick ? Săptămâni la rând ți-a tunat și fulgerat întruna. Mă îngrijorează să te știu așa.

Nicholas își întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Mă uit la ele, Justine, și mă întreb la ce sunt bune, afară de a aduce suferință și moarte.

Îl luă de mână.

— Dar sunt mâini gingașe, totodată, Nick. Mă dezmiardă și eu mă topesc la mângâierea lor.

El își scutură capul.

— Nu-i suficient. Nu pot să nu mă gândesc că au făcut ceea ce au făcut. N-am vrut să omor — glasul îi tremură. Nu-mi vine să cred că am fost în stare de așa ceva.

— Tu n-ai urmărit crima cu intenție, Nick. Întotdeauna tu ai ucis în legitimă apărare.

— Dar la antrenamente am avut în vedere uciderea, mai întâi la *bujutsu*, apoi la *ninjutsu*. De ce ?

Ochii lui erau întrebători și autoacuzatori.

— Ce răspuns crezi că te-ar mulțumi ?

— Tocmai asta e, strigă el torturat în sine. Nu știu !

— Asta pentru că, zic eu, *nu există* răspuns.

Nicholas își lăsă capul în jos și spuse cu glas înăbușit :

— Prin urmare, nu există răspuns că mi-am mutilat prietenul.

— O, Nick, răspunse ea apăsându-și buzele pe obrazul lui. Lew nu te condamnă, fii convins. De ce te-ai condamna atunci singur ?

— Pentru că, dacă nu eram eu, ar fi avut amândouă mâinile întregi, ca tot omul.

— Ba nu! Fără tine ar fi murit până acum! Și nici nu ar fi aflat cine a ucis-o pe Angela Didion, obsesia lui.

Pe timpul operației lui Croacker în sala de așteptare, Nicholas o pusese la curent pe Justine cu toate amănuntele.

Cu un strigăt scurt, Nicholas se desprinse din îmbrățișarea ei. Înconjură mașina, se aplecă pe unul din geamurile din spate, și scoase *dai-katana*.

Se întoarse spre Justine și o sărută înflăcărat.

— Mă întorc imediat. Așteaptă-mă aici. Ascultă cântecul păsărilor, privește cum trece soarele prin frunziș.

Se depărtă de ea și urcă pe colină, coborând apoi spre malul lacului. Apa strălucea, jucând sub lumina ce cădea peste valurile mărunte. La picioarele lui, undele îi udau șosetele. Se simțea bine și înainta în apă până la brâu, fără să-i pese de îmbrăcăminte.

În gât simțea un nod cât o piatră de moară. *Iss-Hõgai* o primise cadou de la tatăl său, colonelul, în momentul când își luase majoratul.

Atunci păsise din copilărie în maturitate, iar acum urma să facă alt pas. Era pregătit să-l facă; pregătit din toate punctele de vedere. Deși era conștient că va simți durerea. Nu o durere asemănătoare cu cea față de prietenul său, însă va fi destul de supărătoare.

— Mulțumesc, tată! — rosti el ridicând *dai-katana* cât putu de sus deasupra capului în mâna sănătoasă și aruncând-o cu putere cât mai spre mijlocul lacului.

Sabia atinse oglinda lacului, fără să împroaște apa în lături. Fără urmă de zgomot, dispăru în adâncuri.

Nicholas întârzie după aceea îndelung în apa rece, simțindu-i împrejur clipoceala înviorătoare. Inspiră profund; auzi chemarea păsărilor venindu-i din spate. Zări doi bâtlani albi ca zăpada înălțându-se de pe suprafața apei spre cerul azuriu. Le urmări zborul până se pierdură în înalturi.

Simți cum îl cuprinde ușurarea, asemeni unei brize proaspete la capătul unei zile umede de vară. Sosise vremea să atârne în cui jucăriile ucigașe care îi dominaseră viața o vreme atât de îndelungată. Sosise timpul să se îngrijească mai îndeaproape de propria-i viață.

Într-un târziu făcu stânga împrejur și porni din greu spre mal. Imediat după colină, Justine îl aștepta. Văzând-o, inima îi tresăltă de bucurie.

Îndreptându-se spre ea, se gândi că în definitiv avea dreptate, după cum și Nangi avusese dreptate. Japonia era căminul lui. Chiar voia s-o părăsească acum?

Simțea pentru prima dată forța reală a calmului de care fusese cuprins în camera destinată ceremoniei *chano-yu*. Acolo își simțise cu adevărat sufletul tihnit. Își amintea cum privise luna, ceremonial numit de japonezi *tsukimi*, precum și sărbătorirea în acea cameră a schimbării anului, când se serveau tradiționalele *mochi*, plăcintele cu orez; tot aici își imagina *hanami*, sărbătoarea de aprilie când cad petalele florilor de cireș, amintind tuturor cum este viața: perfectă și trecătoare. *Sakura*, floarea de cireș, era la urma-urmei la fel de trecătoare ca viața omului.

În casa mătușii Itami — casa *lui*, după cum și-ar fi dorit, — viața Japoniei moderne încă nu pătrunsese. Spiritul feudal încă hălăduia aici, mândru, splendid și veșnic învingător. Tot aici trăiau onoarea, precum și viteiia.

Luând-o pe Justine de mână, Nicholas se gândi că acesta este locul cel mai potrivit pentru a o învăța ce era viața.

SFÂRȘIT

GLOSAR

A

aikido — *ai* — armonie ; *ki* — energie ; *do* — cale, metodă, înțelepciune. Disciplină în cadrul artelor marțiale, bazată pe auto-apărare.

aisha-seinshin — devotament față de firmă din partea angajatului.

aka-i-ninjutsu — literal, ninjutsu roșu. Folosit în sens apreciativ.

akuma — spirit al Răului ; diavol.

akuryo — mască folosită de luptători sau războinici, având chip de demon. A se vedea *mepo*.

ama-gasa — umbrelă.

anata — formă de politețe, echivalentă cu dumneavoastră, folosită de femei.

ate — lovitură folosită în *aikido*.

atemi — lovitură de atac în *aikido*.

B

baishun — literal, vânzarea primăverii ; prostituție.

Bokken — sabie de lemn pentru antrenament, folosită în *kenjutsu*.

bonbori — lanterne de hârtie, folosite la tradiționalul *hanami*.

Boryokudan — bandă criminală ce folosește metode ilegale. Membrii săi sunt repudiați de *yakuza*, care respectă anumite coduri de onoare.

bujutsu — nume generic pentru toate artele marțiale japoneze.

bushido — codul samuraiului, de la care nu se făceau abateri.

C

chan — sufix al substantivelor în limba japoneză, indicând o anumită apropiere sentimentală sau dragoste.

chano-yu — ceremonia ceaiului.

cho — district dintr-un cartier orășenesc.

chome — o parte dintr-un cho.

chunin — șef de grupă dintr-o școală *ninja* sau șef de clan.

D

dai-katana — cea mai lungă sabie de samurai ; în general, sabie lungă.

daikon — ridiche albă.

daimyo — conducător de oaste feudal.

dan — grad de măsurare a cunoștințelor în artele marțiale, sau cel mai înalt grad de pregătire în *aikido*.

denka no hoto — numele savant al sabiei, *dai-katana*.

dohyo — ringul de confruntare în luptele *sumo*.

dojo — clădirea școlii de arte marțiale.

domo-arigato — mulțumesc foarte mult.

doshi gatai — disperat.

E

ekika — în luptele corp la corp, lovitură aplicată puțin mai jos de subsuori.

F

feng-shui — în dialectul chinez din Canton, cititor în semnele elementelor vieții : pământ, aer, foc, apă.

fusuma — ușă-panou din casele japoneze, ce se deschide prin alunecare laterală.

futon — un fel de saltea de dormit, folosită și ca scaun.

Fuyajo — literal : „Castelul ce nu cunoaște noaptea" ; folosit pentru a denumi casa unei *geisha ;* a se vedea *geisha* și *Yoshiwara.*

G

gaijin — străin.

gakubatsu — diferențierea dintre elevi cu grade de pregătire diferită, sau dintre elev și profesor ; se extinde și în lumea afacerilor.

geisha — gheișă, femeie specializată în arta distrării bărbaților.

genin — agent *ninja* din cadrul unei școli sau al unui clan.

geta — papuci de lemn, saboți.

getsumei no michi — literal : „calea luminată de lună" ; nivel al conștiinței aflat între conștient și subconștient.

gi — costumul purtat la antrenamente sau la întreceri de arte marțiale.

giri — simțul datoriei, mai ales al datoriei morale.

goho-no-kamae — poziție de bază la începutul luptelor cu arme albe. A se vedea *manrikigusari*.

gunsen — evantai de luptă, de obicei confecționat din oțel.

H

h'eung yau — literal : „unsoare parfumată" ; în dialectul din Canton, mită.

hachimachi — bucată de pânză înfășurată pe fruntea unui luptător.

haha — mamă.

hai — da.

haiku — poezie specific japoneză din șaptesprezece silabe, în care se caută maximum de conținut și emoție în minimum de spațiu.

hakama — bluză neagră purtată de *sensei* în anumite arte marțiale, parte componentă a unui *gi*.

hanami — sărbătoare în care se admiră florile de cireș timp de trei zile.

Hang-Seng — bursa din Hong Kong.

hara — a fi plin de sine, a avea forță spirituală ; tărie interioară ; prin urmare, a-ți atrage respectul. Foarte apreciată de japonezi, *hara* își are sediul în plexul inferior.

haragei — în artele marțiale, un fel de al șaselea simț.

hera-mochi — literal : „cea care are dreptul să folosească lingura pentru orez" ; stăpâna gospodăriei ; mamă.

hinin — ultima castă din ierarhia societății japoneze ; potrivit tradiției, familiile *ninja* au fost inițial *hinin*.

hiragana — limba de bază japoneză, bazată pe patruzeci și opt de silabe fonetice, adoptate din chineza cultă.

hito-washi — „vulturul omenesc", un fel de zmeu cu care poate zbura omul, pe care un *ninja* trebuie să știe să-l construiască.

I

iai — arta de a scoate arma, în special *katana*, tăind imediat. Poate porni și dintr-o poziție aparent nepregătită.

ichi — literal : „poziție", derivație din *kiai ;* strigăt puternic, cu scopul de a influența intenția sau acțiunea dușmanului.

ichomage — coafură tradițională complicată, purtată de campionii *sumo*.

Ikagatesuka — formulă de salut, cuprinzând și întrebarea : „ce mai faci ?"

ikebana — arta aranjamentului floral.

irimi — variante ale loviturilor *jo-waza*, provenind din *aikido*.

Iss-Hogai — literal : „pentru viață", nume de sabie.

iteki — barbar ; termen peiorativ.

J

jaho — magie, vrăjitorie.

janomegasa — umbrelă din pergament de orez.

Jinno Shotoki — una din principalele cărți de învățătură ale religiei shintoiste ; a fost scrisă în 1339 de Chikafusa Kitabatake.

jit suryoko — forțe supraomenești. A se vedea *akuma*.

Jitsu — umplere, cum ar fi umplerea plămânilor cu aer.

jo-waza — artă marțială înrudită cu *aikido*.

jonin — șef de școală ninja sau de clan.

joss — cuvânt chinezesc folosit pentru noroc sau soartă ; înrudit cu *karma*. Tot *joss* mai înseamnă și tămâie.

juka — organ meridian din medicina tradițională orientală, aflat sub nivelul urechilor. A se vedea *kyukon*.

juku — grup de instructori de elită, care se ocupă cu perfecționarea celor mai buni elevi.

junsuisei — puritatea hotărârii.

K

K'ai ho — ideogramă în chineza cultă însemnând deschidere, ocazie, spion. Termen folosit de Sun Tzu în tratatul său *Arta Războiului*.

kabuki — gen de teatru specific japonez, foarte rafinat, folosind actori mascați.

kamae — una dintre pozițiile inițiale în lupta cu arme albe sau cu lanțul. A se vedea *manrikigusari*.

kami — spirit, duh ; al strămoșilor sau în general.

kamikaze — literal : „vânt divin". Sacrificiu suprem în război, în slujba Împăratului.

kamiza — locul cel mai favorabil pentru urmărirea luptelor *aikido* ; loc de onoare rezervat *sensei*-ului.

kamuro — fată la dispoziția gheișelor.

kan — putere acordată de Împărat funcționarilor săi. Se trage din cuvântul chinezesc ce înseamnă „casa guvernatorului orașului".

Kan-aku na ninjutsu — literal : „ninja neagră". Termen folosit în sens rău ; cea mai condamnabilă ramură a sa este *Kuji-kiri*.

kanji — limba japoneză scrisă.

kanmin ittai — asociație de control din cadrul unui *zaibatsu*.

kanryodo — cunoștințele samuraiului-funcționar ; arta marțială exclusiv a minții.

kansu — scrin, comodă.

kanzashi — agrafe lungi de păr, confecționate de obicei din lemn, fildeș sau carapace de broască țestoasă ; în general fac parte dintr-un set de ustensile folosite la coafura femeilor. A se vedea *kushi.*

karma — soartă, destin.

karyukai — literal : „lumea florii și a salciei". A se vedea *Yoshiwara.*

katana — sabie de samurai.

kataribe — specialiști în memorarea limbii japoneze, utilizați înainte de apariția scrisului în Japonia (înainte de sec. V d.C.)

katsu — reanimare profundă ; înviorare ; revigorare ;

keibatsu — apropierea dintre rude sau înrudirea prin căsătorie.

keiretsu — o uniune de companii industriale.

kempeitai — la ora actuală, poliția militară ; în timpul celui de-al doilea război mondial, poliția secretă.

ken — unitate de măsură folosită în construcții, având circa doi metri.

kendo — arta de a mânui sabia ; a se vedea *kenjutsu.*

ki — energie interioară, cerută în toate artele marțiale.

kiai — strigăt menit să surprindă și să înfricoșeze dușmanul.

kin-yu-keiretsu — relații financiare ; baza *keiretsu*-ului.

kisan — nimereală, noroc.

kite — lovitură cu muchia palmei sau cu degetele împreunate.

kobudera — formă de magie răufăcătoare folosită în *kuji-kiri.*

koban — post de telefon cuplat direct cu poliția.

Kodomo-gunjin — literal : „soldățel". Diminutiv de alintare.

kobun — companie ; o parte dintr-un *keiretsu*.

kogen — ţinuturile muntoase ale Japoniei.

kokuhisho — un sindrom ce se manifestă prin înnegrirea pielii la femei, în urma folosirii cremei pe bază de negru de fum.

kokyu sūru — poziţie de atac în unele arte marţiale ; a respira.

komuso — călugăr pelerin ; aceeaşi ideogramă se află în centrul emblemei luptătorilor *kuji-kiri ninja*.

konzern — diviziune a unui *keiretsu*, desfiinţată de industrializarea modernă.

Koppo — arta ruperii oaselor.

ku — mai multe cartiere, o mare suprafaţă dintr-un oraş.

kuji-kiri — literal : „tăierea cu nouă mâini" ; o formă de *ninjutsu* negru. A se vedea *kan-aku na ninjutsu*.

kushi — pieptene tradiţional de prins părul, folosit în general cu un întreg set de alte ustensile ; a se vedea *kanzashi*.

kyo — golire, ca la golirea plămânilor în expiraţie.

kyomu — gol, nimic, goliciune, lipsă.

Kyodobatsu — apropierea dintre doi oameni născuţi în acelaşi cartier, prefectură sau oraş.

Kyoiku mama — mamă care se ocupă de educaţia şcolară a copilului său.

kyudo — gen de artă marţială.

kyukon — cele nouă meridiane ale organismului omenesc.

kyusho — punct vital.

M

mabiki — procesul de epurare prin care se elimină persoanele indezirabile.

maho-zukai — vrăjitor.

makiotoshi — mișcare de luptă, în care se urmărește încolăcirea lanțului pe după gâtul adversarului. A se vedea *manriki-gusari*.

manrikigusari — literal : „lanțul cu puterea a o mie de oameni". Luptă cu lanțul cu bile la capete.

mempo — mască metalică de luptător, cu vizor articulat.

menju fukuhai — literal : „întoarcerea în stomac". Jargon folosit de funcționari la adresa celor care răstălmăceau forțele de ocupație, după ce le aprobaseră mai întâi în fața acestora.

michi — drum ; călătorie ; datorie ; necunoscut ; străin.

mie — poză colorată de actori în *kabuki*.

miira — mamă.

miko — vrăjitoare ; fecioară în slujba unui templu.

mochi — plăcinte cu orez servite cu ocazia Anului Nou.

montsuki — parte componentă a echipamentului luptătorului de *sumo*.

muhon-nin — trădător.

musubinawa — șuviță împletită din păr de femeie, având lungimea de opt metri. A se vedea *rekugu*.

N

naga-hibachi — un fel de sobă.

nariyuki no matsu — a aștepta răsturnarea situației ; a avea răbdare.

nekode — gheare de oțel ce se aplică pe degete ; a se vedea *rokugu*.

netsuke — cataramc de fildeș sau lemn pentru încuiat *inro*, o cutiuță prinsă la brâu peste kimono, în loc de buzunare.

ninja — literal : „pe furiș". Asasin japonez.

ninjutsu — un câmp larg de arte marțiale studiate de *ninja*.

Noh — dramă specifică în teatrul japonez.

O

oba-chama — bunică.

Oba — mamă.

obi — brâu lat de mătase, pentru încins kimonoul.

ochugen — cadouri oferite la jumătatea anului, mai ales în afaceri.

ogawa-no-jutsu — artă secretă de a anihila otrăvurile din organism, cunoscută de ninja.

ogi — evantai.

oiran — gheișă experimentată. Gheișele au trei ranguri, dintre care *tayu-oiran* este cel mai înalt.

Okagesamade — răspuns la întrebarea-salut *Ikaga-desuka*, echivalent cu „Mulțumesc, bine".

omae — formă de adresare către persoana a doua, folosită de bărbați.

omoya — literal: „casa-mamă". Partea centrală a casei japoneze, destinată numai membrilor de familie.

oseibo — cadoul de sfârșit de an, mai ales în afaceri. Pentru occidentali ar putea părea o primă, însă aceste cadouri provin din dobânzile anuale obținute de pe urma obligațiilor.

oshi — în luptele *sumo*, procedeu de împingere cu tot corpul.

oyabun — șeful unei familii *yakuza*; boss.

ozeki — campion de *sumo*.

P

pachinko — joc cu mingea, asemănător baschetului.

Q

quai loh — străin, în dialectul din Canton.

R

riakon — han de țară, în Japonia.

rinkiohen — adaptabilitate.

ritsurei — în *aikido*, ritualul subalternilor de a se înclina în *dojo* în fața *sensei*-ului.

rokugu — cele șase lucruri luate la drum de către *ninja*.

ronin — literal : „omul valurilor". În timpurile feudalismului, samurai fără stăpân ; astăzi este folosit la adresa miniștrilor retrași din viața birocratică, fără a se angaja în vreo afacere.

rotenburo — baie fierbinte în aer liber.

ryochi — regiunea peste care își exercită drepturile un stăpân feudal. A se vedea *daimyo*.

ryu — școală de arte marțiale.

S

saika tanden — în antrenamentele artelor marțiale, stare de nemișcare concentrată, când luptătorul este pregătit pentru orice.

saiminjutsu — o formă secretă de arte marțiale practicată de anumiți *ninja*, bazându-se pe hipnoză.

sake — rachiu de orez ; băutură specific japoneză. Se bea rece sau caldă.

sakkatsu jizai — libertatea de a ucide sau de a vindeca.

sakura — floarea de cireș, simbolul național al Japoniei.

samisen — instrument tradițional cu coarde.

samurai — războinic din perioada feudală. Clasa samurailor era singura căreia i se permitea purtatul săbiilor în public.

-san — sufix de politețe, echivalent cu „domnul" sau „doamna".

San Ho Hiu — Asociația celor Trei Armonii. Numele tradițional al Triadelor.

sanchöme — arie dintr-un district orășenesc.

sankinkotaiseido — pelerinaj anual al unui *daymio* feudal în capitala țării, locul de domnie al șogunului.

sashimi — pește proaspăt tăiat în felii.

sashimono — drapel de luptă feudal.

seikotsu — înviorare, reanimare.

seisan fukko setsu — teoria reconstrucției economice prin producție industrială.

sempai — în afaceri, protector mai vârstnic.

sennin — adept *ninja ; sensei.*

sensei — *maestru ;* în general se referă la artele marțiale, însă are și o folosire mai extinsă.

seppuku — sinucidere rituală. Tradiția acorda de fapt numai samurailor dreptul la asemenea ritual.

shiken jigoku — examene deosebit de grele, pe parcursul anului sau la admiterea în școală.

shimpu — vânturile divine care în 1274 și 1281 au scufundat flota mongolă care încerca să invadeze Japonia. În jargonul din timpul celui de-al doilea război mondial, *shimpu* erau denumiți șoferii de taxiuri foarte grăbiți la volan.

shinki kiitsu — unitatea de spirit, minte și corp care stă la baza tuturor artelor marțiale.

shinzo — gheișă ucenică.

shitahara — perceperea conștientă a forțelor localizate în plexul inferior, pe parcursul antrenamentelor în artele marțiale.

shitamachi — centrul comercial din Tokyo.

shogun — conducătorul suprem de armată în Japonia feudală.

shogi — paravan transparent folosit ca ușă sau la despărțirea camerelor.

shomen uchi — în *aikido*, lovitură la cap.

shunga — stampe cu subiect erotic. A se vedea *ukiyo-e*.

shuriken — lame metalice ascuțite având diferite forme, folosite în luptă de către *ninja*, prin aruncare.

So desu — mulțumesc.

soba — tăiței.

sobi — frumusețe sublimă.

someiyoshino — floare de cireș timpuriu. A se vedea *hanami* și *sakura*.

sotomawari — literal: „mersul împrejur". În viața birocratică, o serie de avansări și numiri în funcții, care lansează pe cineva în rândul elitei.

sumai — luptele *sumo*.

sushi — pește cu orez și hrean.

sumo — lupte tradiționale japoneze; luptătotri de acest gen.

suwari waza — lovitură cu latul palmei.

T

Tai Chi Chuan — ramură din cadrul artelor marțiale care dezvoltă echilibrul, controlul muscular și concentrarea.

tai-pan — conducătorul mai multor case comerciale din Hong Kong.

tambo — lovitură puternică aplicată cu sabia. Vezi *kenjutsu* și *bokken*.

tanden — centrul de control din creier care se ocupă cu reflexele.

tatami — podeaua din bambus a unei camere japoneze. Tot *tatami* este și unitatea de măsură pentru suprafața unei camere.

tayu — cel mai înalt nivel la care poate ajunge gheișa.

Tenchi — literal : „Cer și Pământ".

tenno no kanri — literal : „împuterniciții împăratului". Denumirea actualului funcționar japonez.

tobi ashi — săritură înaltă, din care se pot aplica lovituri.

tokonoma — nișă la înălțime într-un perete, în fața căreia se fac rugăciuni.

tonkatsu — coteț de porc.

torii — poartă tradițională la intrarea într-un templu shintoist. E construită din lemn și vopsită în roșu aprins.

tsuchigumo — literal : „liliacul din grindă". Tehnică a unui *ninja* de a sta neobservat, agățat de tavan.

tsuka kaikaku setsut — controlul inflației prin sprijinirea industriei ușoare în dauna celei grele.

tsuki — în luptele *sumo*, împingerea cu mâinile.

tsukimi — ritualul contemplării lunii.

Tsunokakushi — literal : „ascunzătoarea coarnelor". Pălărie albă tradițională, purtată de mirese la ceremonia religioasă. Borurile largi ascund, după cum a ieșit gluma, defectele miresei.

tsusho daiichi-shugi — lozincă birocratică însemnând „supremația comerțului".

U

ukitake — bambus gol pe dinăuntru, lung de trei metri. Vezi *roguku*.

ukiyo-e — gravuri pe lemn, executate pentru gusturile clasei negustorești din Japonia secolului XIX.

W

wa — aură personală, magnetism. Un *wa* puternic arată armonie interioară.

wakizashi — sabia scurtă a samuraiului ; una din întrebuințările acesteia este *seppuku*.

watashi no musuko — „fiul meu" folosit în chip de alintare.

Wu-shing — termen din chineza cultivată desemnând o serie de ritualuri de pedeapsă prin mutilare.

Y

yakitori — carne marinată în sos dulce pe bază de soia, friptă la grătar cu legume proaspete.

yakuza — Mafia criminală japoneză, împărțită în clanuri, care respectă un cod al onoarei la fel de strict ca și *bushido*. Vezi *giri*.

yamabushi — adepți ai sectei religioase Shugendo, pelerini sau nomazi, penitenți ; sunt localizați mai ales pe lângă muntele Omine din prefectura Nara.

yamato-dama-shii — nesupunerea spiritului japonez.

yami Doko — literal : „Zmeul de hârtie din întuneric". Numele unui castel.

yokozuna — mare campion *sumo*.

yonkyo — tehnică de imobilizare în *aikido*.

yori — agățare, priză în luptele *sumo*.

yoshitanrei — frumusețe exterioară.

Yoshiwara — literal : „câmpul trestiilor" sau „câmpul fericirii". Cartier din vechiul Tokyo rezervat plăcerilor trupești : conform tradiției, așa era numită și casa gheișelor.

Z

zaibatsu — nume generic pentru conglomeratul de companii industriale aflate sub conducerea unor familii, în perioada premergătoare celui de-al doilea război mondial.

zarei — salutul din poziția șezând, folosit în *aikido*.

ERIC VAN LUSTBADER s-a născut, a crescut și a studiat în Greenwich Village. A absolvit Columbia College în anul 1968, specializându-se în sociologie. Încă din timpul acestei facultăți și-a întemeiat propria companie independentă de înregistrări muzicale, ceea ce l-a implicat vreme de cincisprezece ani în industria de divertisment. Implicarea a inclus totodată și lucrul în domeniul ziaristicii, al marketingului, al descoperirii de noi talente ale graficii, al publicității. A lucrat pentru revista Cash Box, *pentru companiile Elektra Records, CBC Records, Dick James Musik, USA și a conceput și realizat un scenariu TV despre vedeta rock Elton John, pentru postul de televiziune NBC, rubrica „Știri nocturne".*

Din 1979, Lustbader și-a dedicat scrisului întregul timp disponibil. Este autorul unor alte trei romane publicate anterior, care au reprezentat mari succese internaționale : Ninja, Sirenele, *și* Inimă neagră.

Locuiește la New York sau la Southampton, împreună cu soția sa, Victoria Schochet Lustbader, reporter-ziarist.

Tipărit la S.C. ROMCART S.A. Bucureşti